

Đã Vương 1 Nghiệp

MỊ NGŨ GIẢ

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu. Phong Hoa

Chương 2: Phong Lưu

Chương 3: Phong Vũ

Chương 4: Phu Quân

Chương 5: Kinh Biến

Chương 6: Hạ Lan

Chương 7: Hiểm Hành

Chương 8: Chịu Chết

Chương 9: Kinh Hôn

Chương 10: Đoạt Phách

Chương 11: Sinh Tử

Chương 12: Yêu Ghét

Chương 13: Họa Phúc

Chương 14: Xa Cách

Chương 15: Đôi Bên

Chương 16: Tiến Thoái

Chương 17: Triền Miên

Chương 18: Biệt Ly

Chương 19: Bị Bắt

Chương 20: Hàng Tướng

Chương 21: Đoạt Thành

Chương 22: Sóng Vai

Chương 23: Sát Phạt

Chương 24: Cung Điện

Chương 25: Thân Thích

Chương 26: Tạc Phi

Chương 27: Hôm Nay

Chương 28: Cung Biến

Chương 29: Hận Yêu

Chương 30: Thương Thế

Chương 31: Ủy Thác

Chương 32: Ôn Mới

Chương 33: Tiệc Nuối

Chương 34: Nam Chinh

Chương 35: Đế Minh

Chương 36: Xuân Về

Chương 37: Chợt Lạnh

Chương 38: Ai Biệt

Chương 39: Ngờ Vực
Chương 40: Âm Sát
Chương 41: Thân Thiết
Chương 42: Hôn Ước
Chương 43: Phế Vị
Chương 44: Vọng Tưởng
Chương 45: Bi Hoan
Chương 46: Lưỡng Nan
Chương 47: Báo Động
Chương 48: Xuất Chinh
Chương 49: Nước Ngầm
Chương 50: Quyết Tuyệt
Chương 51: Cứu Tích
Chương 52: Lung Lay
Chương 53: Máu Lạnh
Chương 54: Trung Gian
Chương 55: Mê Trận
Chương 56: Vỡ Mưu
Chương 57: Chịu Đựng
Chương 58: Mưu Cao
Chương 59: Đấu Tranh
Chương 60: Hận Sâu
Chương 61: Hoàng Đồ
Chương 62: Thiên Hạ
Chương 63: Thiên Cổ
Chương 64: Phiên Ngoại 1
Chương 65: Phiên Ngoại 2: Lục Y

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu. Phong Hoa

edit: Thi Tú cô nương

beta: Hàn Phong Tuyết

*Phong hoa: Hào hoa phong nhã

Ngày mười ba tháng tám năm nay là sinh nhật lần thứ mười lăm của tôi, cũng là ngày diễn ra nghi lễ cập kê.

Đại lễ cập kê của tôi được Hoàng hậu và Tấn Mẫn Trưởng Công chúa cùng nhau đứng ra chủ trì, còn có Thái tử phi đích thân dẫn theo các mệnh phụ phu nhân đến dự lễ. Trong kinh thành, nữ quyến của các dòng họ lớn cũng gửi thiệp và lễ vật đến chúc mừng.

Trên Minh Đường, tôi mặc bộ hoa phục năm lớp rườm rà có đuôi váy dài lê thê uốn lượn phía sau, chậm rãi bước qua bậc thềm ngọc trai gấm, đứng trước bài vị của tổ tiên dòng họ Vương, nín thở quỳ xuống, chắp hai bàn tay, dáng vẻ chỉnh tề cúi thật thấp đầu lễ bái.

Mẫu thân của tôi, Tấn Mẫn trưởng Công chúa, một thân hoàng y* xen chút sắc đỏ thêu chim loan bằng chỉ vàng, trên trán trâm phượng dung đưa, dung đưa nhẹ nhàng, ánh lên giọt lệ trong suốt nơi đáy mắt.

*Hoàng y: y phục màu vàng

Hoàng hậu hoa phục long trọng, cũng chính là cô cô ruột của tôi, chậm chậm ngồi xuống ghế phượng, mỉm cười đưa mắt nhìn tôi.

Mẫu thân tự tay vén tóc tôi lên, từng lớp từng lớp tóc xếp lên nhau thành một búi cao.

Cô cô mang một cây trâm bát ngọc lưu ly ngự tứ* tới cài vào búi tóc trên đầu tôi, dùng chiếc khuyên cài tóc* hình trăng khuyết có găng mười tám viên trân châu to tròn vén những sợi tóc xõa trước trán của tôi lên, để lộ vầng trán trơn bóng.

*Ngự tứ: vật vua ban

*Khuyên cài tóc: lược cài tóc ngày nay

Mẫu thân mỉm cười rơi lệ, không hề chớp mắt nhìn tôi quỳ lạy tổ tiên, hoàng hậu, phụ mẫu, huynh trưởng khi lễ quan đọc lời chúc tụng. Kết thúc buổi lễ, tôi chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu lên, ngắm nhìn tứ phía.

Dưới sảnh đường hoa lệ, mọi người đều yên lặng không phát ra một tiếng động.

Ánh đèn rực rỡ trên cao chiếu bóng dáng tôi xuống nền gạch sáng, tôi nhìn thấy búi tóc mây cao, yếu điệu thướt tha.

Tôi từ từ bước từng bước, thu hút ánh mắt ánh mắt mơ màng của mọi người, khiến lễ quan quên cả hát lễ.

Đứng độc lập giữa nơi trung tâm rực rỡ ánh sáng, hết thảy hào quang đều tập trung hết trên người tôi.

Đón nhận ánh mắt của mọi người, tôi khe khẽ ngược mặt lên, cô độc mà kiêu hãnh, vô cùng tự hào.

Lần đầu tiên trong đời, tôi tách khỏi mọi người, không cần cha mẹ huynh trưởng đứng phía trước dang rộng cánh tay bảo vệ.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều như tách biệt thật xa xôi, chỉ còn một mình tôi đứng lặng im.

Vạn người chăm chú nhìn về phía tôi, duy chỉ không có hẳn.

Không còn ánh mắt vĩnh viễn dịu dàng chứa ý cười kia.

Tôi biết từ giờ khắc này, khoảng thời gian trước đây đã một đi không trở lại.

Tình mơ ngày hôm sau, tôi bị Từ cô cô giục dậy sớm, trời còn chưa sáng đã bắt đầu thay y phục, thoa phấn, trang điểm.

Hôm nay là lần đầu tiên tôi thực hiện lễ nghi của một nữ tử đã trưởng thành, đi thỉnh an cha mẹ.

Trang điểm xong, Từ cô cô, Cẩm Nhi và một đám thị nữ kinh ngạc nhìn tôi hồi lâu, không nói nên lời.

Trong gương là một nữ tử tóc búi phi tiên, mặc váy dài xanh ngọc thêu chim loan bằng chỉ bạc, bên ngoài khoác áo choàng mỏng thêu hoa tường vi.

Rõ ràng là tôi, nhưng cũng rõ ràng không còn là tôi.

Đêm qua có mưa nên sáng nay trời quang đãng, gió nhẹ thổi làm từng cánh hoa quế tung bay dưới mái hiên, thoang thoảng trong không khí mùi hương thơm mát của nhụy hoa.

Đến hành lang phía tây thì chạm mặt ca ca một thân bạch y tay áo bông bành đi tới.

Ca ca “a” một tiếng, đi quanh tôi một vòng, đôi mày kiếm nhướng nhếch lên cao hết mức, dáng vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tôi cố ý ngẩng cao đầu, bắt chước bộ dạng nhướng mày của ca ca, cười cười liếc sang, để mặc cho huynh ấy tùy ý nhận xét.

“Nụ cười đẹp này, đôi mắt đẹp này... Thực là thạc nhân* hiếm gặp”. Ca ca trịnh ra vẻ phong lưu, cao giọng ngâm vang, từ đôi con ngươi đen lộ ra ý cười cổ quái.

*Thạc nhân: Một bài kinh thi thời Chu của Khổng Tử, dùng ở đây ý chỉ người đẹp.

Tôi mím môi không nói, con người chuyển động, nhìn huynh ấy từ trên xuống dưới, thật muốn xem hôm nay lại muốn giở trò gì nữa.

Ca ca gõ chiếc quạt lông trong lòng bàn tay, tiếp tục ngâm nga, “Tề hầu chi tử, vệ hầu chi thê, đông cung chi muội, hình hầu chi di, đàm công*...”.

Hai chữ “duy tư*” phía sau còn chưa kịp nói ra, tôi đã với tay giăng lấy chiếc quạt lông, hung hăng đánh một cái thật mạnh.

*Phần lời nói của nhân vật là trích đoạn từ bài Thạc nhân 1, ý chỉ đến thân phận tôn quý. 碩人其頡, 衣錦褰衣。齊侯之子, 衛侯之妻, 東宮之妹。邢侯之姨, 譚公維私。 Nguyên văn: Thạc nhân kỳ kỳ Ý cầm kính y, Tề hầu chi tử Vệ hầu chi thê, Đông cung chi muội. Hình hầu chi di, Đàm công duy tư. Chú giải của Chu Hy: thạc nhân: người đẹp, chỉ nàng Trang Khương. kỳ: dáng trưởng thành. cầm: áo gấm có vân. kính: áo đơn. Mặc áo gấm rồi phủ một lớp áo đơn mỏng ở ngoài vì vân gấm quá loè loẹt, phải phủ thêm cho bớt rực rỡ. đông cung: cung của thái tử ở phía đông, tức là thái tử Đắc Thần nước Tề. Nêu lên mối liên hệ với thái tử mà nói là cùng một mẹ, nói nàng sinh ra ở nơi tôn quý. muội: người em gái sinh sau mình. di: dì, em gái vợ mình. tư: dượng, chồng của chị em gái mình. Hình hầu, Đàm công: vua nước Hình, nước Đàm đều là chồng của chị em Trang Khương, ấy là nói chung lẫn nhau vậy. Con gái của chư hầu thì gả cho chư hầu thì bậc tôn quý đều đồng nhau. Truyện Xuân Thu nói rằng: nàng Trang

Khương đẹp mà không có con, người nước Vệ mới làm bài Thạch Nhân để phô trần việc ấy ra, mà chương đầu quá khen tặng sự tôn quý của gia tộc nàng để thấy rõ nàng là chính đích phu nhân, đáng được thân mến trọng hậu, đây là lời than thở sâu xa cho sự mê hoặc tối tăm của Trang Công, vua nước Vệ. Dịch thơ: Tạ Quang Phát Người đẹp nay trưởng thành đảm thắm, Áo mỏng che lớp gấm rực màu. Nàng là ái nữ Tề hầu, Phu nhân nước Vệ, đứng đầu cung nga. Tề đông cung nàng là em gái, Chị em nàng đã lấy Hình hầu, Đàm công, dì dượng với nhau. (Nguồn: thivien.net)

Ca ca cười lớn tránh được, miệng vẫn còn tiếp tục trêu tức tôi, “Vệ hầu, Vệ hầu, Vệ hầu của A Vũ nhà ta ở đâu thế?”.

Tôi cắn môi, vành tai lại nóng lên, hai gò má cũng có vẻ nóng lên.

“Phụ thân không phải Tề hầu, huynh cũng không phải Đông cung Thái tử”, tôi nén giận trừng mắt, “Huynh dám nói đùa như vậy, để phụ thân nghe thấy xem có đánh gãy chân huynh không?”.

“Mặc dù không phải là vậy, nhưng cũng không khác biệt là mấy, chẳng lẽ muội không phải muội muội của Thái tử?”. Thấy tôi đỏ bừng mặt, kẻ đáng hận kia càng thêm đắc ý, mỉm cười tiến lại, “Hôm qua huynh đã xem cho muội một quẻ, quẻ đã nói, A Vũ nhà ta năm nay có sao Hồng Loan chiếu, sẽ gặp được lương nhân*!”.

*Lương nhân: người mà số mệnh đã định sẽ trở thành một nửa của mình và bản thân cũng sẽ dành trọn tình cảm cho người đó.

Tôi dậm chân một cái, giơ tay hướng về phía eo huynh ấy mà chọc, ca ca hãnh sợ nhất là bị nhột, cuống quýt nghiêng mình né tránh, cùng tôi nháo loạn một góc sân.

Đám người Cẩm Nhi thấy tôi và ca ca đùa giỡn, đứng lui sang một bên, khanh khách cười không ngừng.

Từ cô cô dờ khóc dờ cười, “Mau đừng nghịch nữa, tiểu Quận chúa của tôi ơi... Tướng gia lúc này cũng đã hồi phủ rồi, còn náo loạn nữa là nô tỳ sẽ bị trách phạt!”.

Thừa dịp tôi bị Từ cô cô giữ lấy, ca ca mới có thể dứt ra, cười lớn mà bỏ chạy.

Tôi giận dữ quay đầu lại, “Từ cô cô! Lần nào cô cũng thiên vị huynh ấy!”.

Từ cô cô lấy tay áo che miệng cười thầm, dáng vẻ xinh đẹp nho nhã, dịu dàng nói, “Sao Hồng Loan chiếu là chuyện tốt, Quận chúa tại sao lại bận tâm chứ?”.

Tôi nhất thời trừng mắt nhìn Từ cô cô, không biết nên vui hay nên buồn, đến cả Từ cô cô cũng trêu ghẹo tôi rồi.

“Tướng gia hiện đang ở tiền đường, Quận chúa đến thỉnh an Công chúa trước đi”. Cẩm Nhi ở bên cạnh khẽ nói, kịp thời giải vây giúp tôi.

“Cũng được”. Tôi tỏ vẻ không thèm để ý, xoay người rời đi, lại âm thầm cúi đầu, che giấu hai gò má đang đỏ ửng.

Chúng tôi thật sự là một đôi huynh muội bướng bỉnh, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy.

Trong mắt người đời, ca ca phong lưu tuấn nhã, tôi xinh đẹp tôn quý, đều là những nhân vật thần tiên được thể nhân ngưỡng mộ.

Nhưng mà, cái gọi là hậu duệ danh môn quý tộc phong lưu tao nhã chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài.

Nói đúng ra, chúng tôi là một đôi huynh muội bình thường giống như những thiếu nam thiếu nữ bình dân, cũng có lúc bướng bỉnh chơi đùa, vì

những chuyện nhỏ không quan trọng mà tranh giành quây náo không nghỉ, cũng có lúc hồn nhiên tự do buông thả, ở trước mặt cha mẹ luôn là những đứa trẻ mãi mãi không trưởng thành, cũng có lúc ưu thương xót xa, giấu một phần tình cảm nhỏ nhỏ trong lòng...

Một trận gió thổi qua, hoa quế vàng rào rào tán loạn rơi xuống hành lang, hương thơm ngào ngạt động lòng người.

Năm nay hoa quế nở có sớm một chút, hiện tại đã bắt đầu tàn.

Tôi cố ý cúi đầu mà bước đi, lại một lần nữa bị lời nói của ca ca chạm tới tâm tư, nhất thời, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Nói cái gì mà sao Hồng Loan chiếu, sẽ sớm gặp phu quân... Phu quân của tôi tới hoàng lăng giữ đạo hiếu, chưa xong kỳ hạn ba năm, làm sao có thể trở về cưới tôi chứ.

Ba năm, một khoảng thời gian dài đằng đằng.

Tôi ngơ ngẩn nhìn về phía bầu trời mênh mang xa xôi, khẽ thở dài.

Hoàng lăng nơi chân trời xa kia, lúc này hẳn đã đón tiết trời thu mát mẻ rồi.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Phong Lưu

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Tôi xuất thân từ Lang Gia Vương thị*.

*Lang Gia Vương thị: dòng họ Vương có quê gốc ở Lang Gia.

Lang Gia Vương thị, kể từ khi lập quốc ba trăm năm về trước, vẫn luôn là thủ lĩnh sĩ tộc, là gia tộc có danh vọng lớn nhất trong các thế gia quý tộc, nhiều đời kết thân cùng hoàng thất, chấp chưởng trọng quyền trong triều. Cả dòng họ Vương, mỗi thế hệ luôn có không ít học giả uyên thâm, nhân tài xuất hiện, truyền lại tài danh cho đời sau, được người trong thiên hạ ngưỡng mộ, đúng là vọng tộc* đệ nhất đương triều.

*Vọng tộc: nhà có danh vọng trong xã hội phong kiến

Dưới dòng họ Vương là tứ đại vọng tộc Tạ, Ôn, Vệ, Cố, bốn trụ cột vững vàng, nhờ sĩ tộc ngoại thích* mà không ngừng khuếch trương quyền thế, vô cùng cường thịnh, cơ hồ có thể sánh vai cùng hoàng thất. Cảnh tượng sĩ tộc nhà cao cửa rộng kéo dài mãi tới thời tiên hoàng.

*Ngoại thích: họ ngoại

Sau khi tiên hoàng vừa lên ngôi, tam vương đoạt vị, cấu kết với giặc ngoại xâm phát động phản loạn.

Một trận chiến đánh suốt bảy năm, gần một nửa số đệ tử tinh anh trong các sĩ tộc đều tham gia cuộc chiến này.

Dưới thời thái bình thịnh thế, nào có ai ngờ tới trận chiến kia lại kéo dài như vậy.

Con cháu quý tộc quen ăn sung mặc sướng cũng bưng bưng khí thế chỉ muốn cưỡi ngựa ra trận lập công lớn.

Song, nhiều năm chinh chiến liên tiếp đã biến ruộng nông của nhân dân thành phế tích, điền trang cũng thành chốn hoang vu, dân chúng lang thang khắp nơi, thê thảm hơn cả đại hạn ngàn năm. Bảy năm chiến loạn, bá tánh chết bởi nạn đói và chiến tranh tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Rất nhiều thế hệ con cháu sĩ tộc đã mang nhiệt huyết và tính mạng của họ chôn vùi vĩnh viễn tại chốn sa trường.

Sau đại nạn này, sinh lực của sĩ tộc bị hao tổn nặng nề, rất nhiều điền trang bị hủy hoặc bỏ không. Thế tộc thường không lo việc đồng áng, phần nhiều đều lệ thuộc vào ruộng đất cho thuê nên rất nhiều tộc nhân đã mất đi tài lực, không thể tiếp tục chống đỡ cả gia tộc lớn, suy sụp chỉ trong một đêm.

Loạn thế vừa qua, những dòng tộc bần hàn xuất thân quân nhân lại nhờ vào công trạng lập được trong chiến tranh mà thăng tiến, nhanh chóng mở rộng quyền lực, nắm giữ binh quyền khổng lồ, đánh bại sách lược “trọng văn khinh võ” đã mấy trăm năm của triều đình. Những võ tướng hèn mọn xưa kia phải chịu sự khinh thường dần dần bước tới đỉnh cao quyền lực.

Lúc đương kim hoàng thượng lên ngôi, tộc Đột Quyết phương Bắc và nước láng giềng phía Nam lúc nào cũng quấy rầy, không ngừng xâm phạm biên giới.

Sau đợt hạn hán kéo dài, quốc khố trống không, bệnh dịch hoành hành. Cùng cực sinh tội ác, sau sáu năm, cuối cùng ở Kiến An đã nổi lên cuộc bạo loạn của mười vạn nạn dân.

Quan lại khắp nơi lợi dụng tình hình loạn lạc mà kiếm tiền bỏ túi riêng. Chuyện đại sự gây rối kỷ cương này cũng giúp các võ tướng được dịp chinh chiến mở rộng thực lực, thế lực quân nhân dần dần chiếm thế thượng phong, khiến triều đình từng bước thoái nhượng.

Thời đại thịnh thế huy hoàng kia rốt cuộc cũng một đi không trở lại.

Trải qua mấy chục năm tranh đấu, các đại thế gia hầu hết đều thất bại, không ngừng đánh mất dần quyền thế.

Có thể đứng vững vàng tại nơi đầu sóng ngọn gió chỉ còn duy nhất hai tộc Vương, Tạ.

Đặc biệt là Vương tộc, căn cơ vững vàng, bè phái rộng rãi, còn có Khánh Dương Vương trong tay nắm giữ hai mươi vạn quân phía nam.

Chỉ cần nền tảng gia tộc còn tồn tại, muốn làm lung lạc gia tộc tôi là điều e rằng không ai có thể làm được, cho dù là hoàng thượng cũng không thể.

Phụ thân là trọng thần hai triều, giữ vai trò hữu tướng, kiêm chức vị Đại Tư Mã*, phong là Tể Quốc Công.

*Đại Tư Mã: chức quan võ lớn nhất ở thời phong kiến. (ngang với Đại tướng quân, khi ra trận được phong làm nguyên soái)

Thúc phụ chương quản Cấm quân đại nội, giữ chức Binh bộ Thượng Thư.

Từ chốn bên cạnh vua tới các châu quận đều bố trí môn đệ của phụ thân.

Trước giờ nam đinh của Vương tộc không nhiều, tới đời tổ phụ* thì ít đi hẳn, hiện tại con cháu chi trưởng chỉ có tôi và ca ca. Người trong tộc ở hai chi thứ đã sớm phân bố khắp quê cũ Lang Gia tới kinh thành, đều là nhà

cao cửa rộng, nắm giữ những nơi xung yếu. Thế lực sâu rộng của Vương tộc đã cắm sâu cả vào trong nền móng của hoàng triều.

*Tổ phụ: ông nội

Mẫu thân tôi là muội muội duy nhất của đương kim hoàng thượng, Tấn Mẫn Trưởng Công chúa được Thái hậu vô cùng sủng ái.

Cô mẫu là hoàng hậu trong cung, mẫu nghi thiên hạ, một tay đưa biểu huỳnh của tôi lên vị thái tử.

Tên tôi là Vương Huyền*, vừa mới ra đời đã được tứ phong là Thượng Dương Quận chúa.

*Huyền: thông minh, nhanh nhẹn (tính cách)

Nhưng người nhà vẫn thích gọi tôi bằng nữ danh, A Vũ*.

*Vũ (妩): dễ thương

Khi còn bé, tôi thực sự không hiểu rõ hoàng cung và Tĩnh Quốc Công phủ, nơi nào mới là nhà mình.

Hơn nửa thời gian thời thơ ấu của tôi là sống trong cung đình, đến nay trong Phượng Trì cung vẫn còn có tấm điện của tôi.

Mẫu thân là đứa con gái mà Thái hậu yêu mến nhất, còn tôi lại là đứa con gái duy nhất của mẫu thân. Cô cô từng nói đùa rằng: “Trưởng công chúa là bông hoa đẹp nhất thiên triều, tiểu Quận chúa lại là giọt sương trong suốt nhất trên nhụy hoa”. Khi đó, cả cô cô và tôi đều không nghĩ tới, giọt sương mặc dù dịu hiền nhưng lại không chịu được ánh nắng thiêu đốt, những vật quá tốt đẹp đều không dễ tồn tại.

Cô cô không có con gái, thường mang theo tôi bên cạnh, tự mình dạy nghi lễ cung đình, để tôi và các điện hạ cùng nhau đi học, thậm chí còn

dung túng cho tôi sau khi chơi đùa mệt mỏi có thể ngủ trên giường phượng của hoàng hậu trong Chiêu Dương điện.

Tôi thích giường phượng của cô cô, cứ quần lấy mẫu thân đòi cho bằng được một chiếc giường giống y như vậy.

Cô cô và mẫu thân chỉ nhìn nhau cười, ca ca đứng bên cạnh lại cười xấu xa nói: “A Vũ ngọc, chỉ có hoàng hậu mới có thể ngủ trên giường phượng, chẳng lẽ muội muốn gả cho thái tử ca ca sao?”.

Mẫu thân giật mình cười trừ, cô cô lại thở dài, “Đáng tiếc A Vũ vẫn còn quá nhỏ”.

Năm ấy tôi chỉ mới bảy tuổi, không biết thành thân là gì, nhưng trước đó vẫn không thích một thái tử ca ca luôn cậy mạnh.

Hai năm sau, thái tử thành thân, lúc ấy tôi vừa mới chín tuổi, chưa tới tuổi lập gia đình, người được chọn làm Thái tử phi là Tạ gia tử tử.

Thái tử phi Tạ Uyển Dung, tài mạo nhả nhận có một không hai tại Kinh Hoa, tôi rất thích tử ấy, hoàng thượng cũng khen tử ấy có phong thái của mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng cô cô lại không thích tử, thái tử ca ca cũng lạnh lùng với tử.

Bởi vì Uyển Dung tử tử là cháu gái của Tạ quý phi, người rất được hoàng thượng sủng ái.

Tạ quý phi nhiều năm nay vẫn là cái gai trong mắt cô cô.

Tạ gia mặc dù luôn bị chèn ép đến suy tàn, nhưng cô cô vẫn không yên lòng với con trai của Tạ quý phi – Tam điện hạ Tử Đạm.

Dôi mắt khắp Kinh Hoa, mỹ nam tử nổi danh nhất chính là Tam điện hạ, tiếp đó mới đến ca ca.

Tôi và ca ca từ nhỏ đã được đưa vào cung làm bạn học với các hoàng tử, Thái tử thì cố chấp, Nhị điện hạ yếu ớt nhiều bệnh, chỉ có Tam điện hạ lớn lên cùng chúng tôi, thường cùng nhau chơi đùa tại nơi học tập, gắn bó thân thiết với nhau.

Khi đó ý vào sự sủng nịnh của Thái hậu, chúng tôi lúc nào cũng chơi đùa âm ỉ vô pháp vô thiên.

Bất kể là gây họa gì, chỉ cần trốn vào Vạn Thọ cung, dựa vào lòng ngoại tổ mẫu* thì hình phạt nào cũng bị người hóa giải, tựa như mái nhà vững chắc che chắn trên đầu chúng tôi, vĩnh viễn không phải lo lắng tới mưa gió, ngay cả hoàng thượng cũng không ngoại lệ.

*Ngoại tổ mẫu: bà ngoại

Thường ngày, ca ca luôn là người có nhiều chủ ý phá rối nhất, tôi là người được ưu ái nhất, còn Tam điện hạ luôn luôn là người đứng trước làm bia chắn cho tôi.

Thiếu niên dịu dàng ôn hòa này kế thừa dáng vẻ cao quý đoan trang tao nhã của hoàng thất, tính tình đằm đằm điềm tĩnh, hòa thuận, giống hệt mẫu thân đa sầu đa cảm của huynh ấy, dường như trời sinh đã không vì bất cứ chuyện gì mà nổi giận, bất cứ chuyện gì xảy ra đều có thể giữ nụ cười dịu dàng, lẳng lặng chăm chú nhìn đối phương.

Những năm tháng vô ưu vô lo kia cũng đang lơ đãng trôi qua nhanh như gió.

Ba người chúng tôi dần lớn lên, cho đến khi dậy thì đã bắt đầu lộ dáng vẻ thiếu nam thiếu nữ.

Mỗi lần chúng tôi cùng nhau xuất hiện đều khiến mọi người kinh ngạc, cất lời ca tụng.

Ca ca và Tử Đạm đi qua nơi nào cũng có một đám trẻ núp phía sau hành lang len lén dõi theo.

Mỗi lần trong cung tổ chức yến tiệc, các nữ quyến đều dán chặt mắt vào ca ca. Tử Đạm mặc dù là hoàng tử, đáng vẻ tuấn nhã hơn ca ca nhưng không được các thiếu nữ hoan nghênh... bởi vì có tôi ở bên cạnh.

Lần đầu tiên thấy chúng tôi sóng vai bên nhau nâng ly chúc thọ hoàng thượng, hoàng thượng đang ngà ngà say đánh rơi chén rượu trong tay, quay sang nói với Tạ quý phi ngồi bên cạnh: “Ái phi, nàng nhìn xem, tiên đồng trên trời hạ phàm tới chúc thọ trẫm kìa!”.

Tạ quý phi rất yêu quý tôi.

Nhưng cô cô lại không thích Tử Đạm.

Lần đó sau tiệc thọ, cô cô nói tôi đã lớn, nam nữ khác biệt, không thể quá thân cận với các hoàng tử.

Tôi không lưu tâm, ý vào sự yêu quý của Thái hậu và mẫu thân mà không để ý đến lời cô cô, len lén đi tìm Tử Đạm.

Vĩnh Hi năm thứ sáu, giữa mùa thu, Hiếu Hiến Kính Nhân Hoàng thái hậu hoǎng*.

*Hoǎng: chết, cách nói kính trọng dành cho hoàng thất, chư hầu, quan to.

Đó là lần đầu tiên tôi mất đi một người thân. Bất kể mẫu thân rời lệ giải thích như thế nào tôi cũng không chịu chấp nhận sự thật đó.

Sau khi đại tang qua đi, tôi vẫn như lúc Thái hậu còn sống, ngày ngày chạy tới Vạn Thọ cung, ôm con báo mà ngoại tổ mẫu thích nhất, một mình ngồi trong điện, chờ ngoại tổ mẫu từ bên trong tấm điện đi ra, mỉm cười gọi tôi hai tiếng “A Vũ”...

Có một đêm, tôi bị cô cô khiển trách, chạy một mạch tới Vạn Thọ cung, đuổi tất cả các cung tỳ ra khỏi đó, một mình ngồi ngẩn người.

Tôi ngồi bên cạnh cây tử đằng ngoại tổ mẫu đích thân trồng, ngửa đầu nhìn từng chiếc lá rơi trong gió thu. Sinh mệnh dễ dàng qua đi như vậy, chỉ trong nháy mắt đã không còn nữa.

Khí lạnh đầu thu xuyên qua sa y mỏng, thấm vào da thịt, tôi cảm thấy thực lạnh, đầu ngón tay lạnh như băng, lạnh lẽo không nơi nương tựa.

Bả vai bỗng nhiên cảm thấy ấm áp. Một đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Tôi nghe thấy hơi thở quen thuộc, trong chốc lát, mùi hoa mộc lan nhàn nhạt bao trùm lấy tôi và cả đất trời.

Tử Đạm đưa mắt nhìn tôi, ánh nhìn sâu sa, ẩn chứa một loại cảm xúc mà tôi chưa từng thấy.

Khuôn mặt của huynh ấy, đôi mắt, vẻ mặt, thân thể tỏa ra hơi thở nam tử vừa thân thiết vừa xa lạ khiến tôi không biết làm sao, trong lòng tựa như mờ mịt, tựa như bối rối, lại như ngọt ngào.

Một chiếc lá rụng đang bay, bị gió thổi rơi xuống mặt.

Tử Đạm đưa tay phẩy chiếc lá, ngón tay thon dài lướt nhẹ qua lông mày tôi, một chút cảm giác run rẩy xuyên qua da thịt thấm vào cơ thể.

“Dáng vẻ nhúu mày của A Vũ rất đẹp, nhưng sẽ khiến ta đau lòng”. Thanh âm của huynh ấy thấp, dịu dàng mà chứa đầy ưu thương, trong nháy mắt hai gò má tôi đỏ ửng lên.

Thấy tôi đỏ mặt cúi đầu, huynh ấy lại mỉm cười, chậm rãi siết hai cánh tay, ôm tôi chặt hơn.

Đó là lần đầu tiên huynh ấy nói tôi đẹp. Đã nhiều năm như vậy, huynh ấy nhìn tôi lớn lên, đã từng nói tôi ngoan, nói tôi khờ, nói tôi bướng bỉnh, nhưng chưa một lần nói rằng tôi đẹp. Huynh ấy giống ca ca, rất nhiều lần nắm tay tôi, nghịch ngợm kéo tóc tôi, nhưng chưa bao giờ ôm tôi.

Lòng ngực ấy vừa ấm áp vừa thoải mái, khiến tôi không bao giờ muốn rời.

Ngày hôm ấy, Tử Đạm nói với tôi, nhân gian sinh lão bệnh tử đều do số mệnh, vô luận là giàu hay nghèo, sống có đau khổ, chết cũng có đau khổ.

Lúc nói những lời ấy, ánh mắt Tử Đạm rất dịu dàng, trên gương mặt lại bao phủ nét u buồn mờ nhạt, đáy mắt phảng phất có nét xót thương.

Lòng tôi như thể có dòng nước suối chảy qua, nhất thời trở nên vô cùng mềm mại.

Về sau, tôi không sợ cái chết nữa.

Ngoại tử mẫu qua đời không để lại cho tôi niềm bi thương quá lâu, bởi dù sao tôi cũng là thiếu nữ, tâm tính thuở thiếu thời cho dù có chịu đau thương lớn hơn nữa cũng sẽ rất nhanh khỏi.

Huống chi tôi còn có một bí mật mới.

Trong lòng tôi có một sự biến hóa nhỏ kỳ diệu đang lặng lẽ xảy ra.

Sau đó không lâu, ca ca đủ tuổi chính thức vào triều, được phụ thân phái tới bên cạnh thúc phụ để rèn luyện. Thúc phụ là quan khâm sai trị thủy ở Hoài Châu, dẫn theo ca ca tới Hoài Châu nhậm chức.

Ca ca vừa đi, trong cung ngoài cung tựa như chỉ còn hai người tôi và Tử Đạm.

Tháng ba, mùa xuân ấm áp, liễu xanh rủ khắp chốn, thiếu nữ một thân y phục mỏng thướt tha cất lên từng lời gọi thiếu niên duy nhất trước mặt.

Tử Đạm, muội muốn xem huynh vẽ tranh.

Tử Đạm, chúng ta đi cưỡi ngựa đi.

Tử Đạm, chúng ta chơi cờ nào.

Tử Đạm, muội đàn một khúc mới cho huynh nghe.

Tử Đạm, Tử Đạm, Tử Đạm...

Mỗi lần tôi gọi, huynh ấy đều mỉm cười, vô cùng kiên nhẫn làm bạn với tôi, đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của tôi.

Đến khi thực sự bị nháo loạn lên, Tử Đạm nặng nề thở dài, “Nghịch ngợm như vậy, sau này làm sao làm Vương Phi của ta được?”.

Chỉ cần huynh ấy nói như vậy, tôi liền đỏ mặt, giống như con mèo bị giẫm đuôi, lập tức xoay người né tránh.

Sau lưng vang lên tiếng cười thấp của Tử Đạm, một hồi lâu trôi qua, tiếng cười ấy vẫn quanh quẩn trong tâm trí tôi không hề tiêu tan.

Những nữ tử khác khi trưởng thành đều sợ hãi lễ cập kê.

Một khi đã cập kê, rất nhanh sẽ có người tới cửa cầu hôn, cha mẹ sẽ gả mình đi, cả đời sau này phải sống cùng một nam nhân mình không quen biết, mãi mãi cho đến già... Nghĩ tới, thực vô cùng đáng sợ.

May là, tôi có Tử Đạm.

Thái tử và Nhị điện hạ đều đã lập phi, đôi mắt khắp Kinh Hoa, người có thân phận hợp, tuổi hợp, xứng đôi với tôi chỉ có Tử Đạm.

Tôi không hề lo lắng chút nào, mặc dù cô cô không thích Tử Đạm nhưng cũng sẽ càng không thích những công tử nhà giàu khác.

Mẫu thân đã ngầm đồng ý với tâm sự của tôi, thi thoảng còn để tôi tới nơi Tạ quý phi ở chơi.

Tôi vừa qua sinh thần thứ mười ba, các danh môn vọng tộc tới gặp phụ thân cầu hôn cơ hồ sắp đập gãy cánh cửa phủ Tĩnh Quốc công.

Phụ thân tôi lấy lí do tôi còn nhỏ, đều nhã nhận từ chối hết.

Khi đó, tôi bắt đầu e sợ thời gian trôi quá chậm, bởi chưa đến tuổi mười lăm, chưa cập kê thì không được phép nhận hôn sự.

Mà Tử Đạm đã mười chín tuổi, rất nhanh sẽ có thể lập phi. Nếu như không phải tôi còn quá nhỏ, Tạ quý phi đã sớm cầu hoàng thượng ban hôn cho chúng tôi rồi. Tôi rất lo Tử Đạm không chờ được đến lúc tôi lớn lên, một ngày không biết nào đó sẽ bị hoàng thượng tứ hôn, lấy một người khác.

Có một lần sau khi giận dỗi, tôi mắng huynh ấy, “Tại sao huynh lại già như vậy, chờ đến lúc muội lớn lên, huynh đã là lão nhân rồi”.

Tôi mười lăm tuổi, Tử Đạm sẽ hai mươi mốt, mặc dù chỉ vừa qua tuổi hai mươi, nhưng trong mắt tôi có vẻ là rất già.

Tử Đạm ngẩn ngơ một hồi lâu không lên tiếng, chỉ là mang vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười chăm chú nhìn tôi.

Không lâu sau đó, tôi nghe thấy huynh ấy bí mật hỏi Nhị điện hạ Tử Luật, “Có phải trông đệ hơi già không?”.

Tử Luật ca ca không trả lời được.

Còn tôi bình tĩnh quay đầu rời đi, nhưng vẫn không nhịn được mà bật cười lớn...

Song, không đợi tới khi tôi cập kê, Tạ quý phi hoăng.

Tạ quý phi mới ba mươi bảy tuổi, đẹp tựa nữ tử bước ra từ trong tranh vẽ, phảng phất như năm tháng không thể ghi lại dấu vết trên người nàng.

Cho dù cô cô ngang ngược đến mức nào, Tạ quý phi cũng không bao giờ tranh giành, cũng không vì được sủng ái mà kiêu ngạo, chỉ bình yên sống cuộc sống của mình.

Tôi lại một lần nữa tin tưởng rằng điều quá tốt đẹp sẽ không tồn tại được lâu dài.

Vì một đợt phong hàn, bệnh tình tăng thêm, Tạ quý phi không kịp chờ hoa mai mùa xuân mỗi năm đều được đặc biệt tiến cống cho mình từ xa xôi ngàn dặm đã vội vã qua đời.

Nàng luôn yếu ớt nhiều bệnh nhưng chưa bao giờ buồn thương oán giận, cho dù bị bệnh liệt giường vẫn trang phục chỉnh tề, cho tới lúc lâm chung cũng không lộ ra nửa điểm tiêu tụy thảm hại, chỉ nở một nụ cười đạm bạc rồi nhắm mắt ngủ.

Đêm mưa, tiếng chuông dài buồn bã, lục cung khóc tang.

Đêm đó, một mình Tử Đạm canh giữ trước linh cữu, yên lặng rơi lệ, nước mắt chảy dài rớt xuống trượt vào cổ, cổ áo ướt đẫm.

Tôi đứng phía sau huynh ấy một lúc lâu mà huynh ấy cũng không phát hiện, cho tới khi tôi đưa một chiếc khăn lụa tới trước mắt.

Huynh ấy ngẩng đầu, một giọt lệ rơi xuống chiếc khăn.

Sợi tơ lụa cao quý mỏng manh ky nhất là dính nước, chỉ cần dính hơi nước thôi cũng sẽ lưu lại dấu vết, có giặt thế nào cũng không sạch.

Tôi cầm chiếc khăn lau đi nước mắt trên mặt huynh ấy, huynh ấy lại ôm lấy tôi, bảo tôi đừng khóc.

Thì ra là nước mắt tôi còn rơi nhiều hơn huynh ấy.

Chiếc khăn lụa ấy được tôi cất trong tráp, phía trên có một vết nước nhàn nhạt, là nước mắt của Tử Đạm.

Mất đi mẫu thân, ở chốn cung đình rộng lớn này, huynh ấy không còn nơi nương tựa.

Tôi mặc dù không rõ nhưng cũng hiểu được tầm quan trọng của mẫu tộc đối với một hoàng tử.

Tạ gia đã thất thế, trước giờ điếm tựa của Tử Đạm chỉ dựa vào mấy chục năm ân sủng của hoàng thượng dành cho Tạ quý phi. Cũng bởi ân sủng ấy mà cô cô không thích Tử Đạm. Hoàng thượng có thể vì sủng ái một phi tần mà lạnh lùng với những cung tần khác, nhưng không thể vì một hoàng tử mà đắc tội với ngoại tộc quyền thế lưng lầy. Việc thứ nhất chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhà đế vương, nhưng việc thứ hai lại là quốc gia đại sự.

Khi đó tôi vẫn cho rằng, chỉ cần Tử Đạm lấy tôi sẽ có thể có được sự che chở của Vương tộc, có thể bình yên sống trong cung.

Nhưng cô cô làm việc lại rất mạnh mẽ, khiến tôi không ngờ tới.

Theo quy định của tổ tiên, sau khi cha mẹ qua đời, con cái phải chịu tang ba năm.

Có điều hoàng gia từ trước tới giờ đều không cần tuân theo quy định nghiêm ngặt này, chỉ cần ở trong cung chịu tang ba tháng sau đó tìm một

người khác, cho dù là cung nhân đến hoàng lăng thay mình chịu tang là được. Qua thời hạn một năm sẽ có thể thành thân.

Song, sau khi Tạ quý phi qua đời, ý chỉ của hoàng hậu ban xuống nói Tử Đạm hiểu thuận hơn người, thỉnh đích thân đi hoàng lăng, chịu tang mẫu thân ba năm.

Bất kể tôi quỳ gối bên ngoài điện Chiêu Dương cầu khẩn như thế nào cô cũng không chịu gặp tôi. Mẫu thân bất đắc dĩ giấu phụ thân đưa tôi đi gặp hoàng thượng, cầu xin hoàng thượng hạ chỉ cho Tử Đạm ở lại.

Tạ quý phi qua đời khiến hoàng thượng chỉ sau một đêm tựa như đã già đi mười tuổi.

Ngày thường, chỉ khi nhìn thấy Tử Đạm, người mới giống một phụ thân nhân từ mà không phải là một hoàng thượng thâm trầm nghiêm túc.

Nhưng hoàng thượng lại không chịu hạ chỉ giữ đứa con mình yêu quý ở lại.

Người nói, hoàng lăng là nơi rất an toàn, không có gì đáng ngại.

Nhìn tôi khóc ròng, hoàng thượng nặng nề thở dài, “Biết điều như vậy, đáng tiếc lại mang họ Vương...”.

Ngày Tử Đạm rời đi, tôi không hề tới tiễn, sợ huynh ấy nhìn thấy tôi khóc sẽ càng thương tâm hơn.

Tôi hy vọng Tử Đạm có thể mỉm cười như thường ngày mà rời đi, vĩnh viễn là hoàng tử kiêu ngạo cao quý nhất trong lòng tôi, không để bất kỳ kẻ nào nhìn thấy vẻ bi thương hay nước mắt của huynh ấy.

Xa giá của Tử Đạm vừa qua Hoa môn đã thấy thị tỳ Cẩm Nhi của tôi đứng chờ tại đó.

Cấm Nhi mang tới một hộp gỗ nhỏ cũ, trong đó có một đồ vật sẽ thay tôi làm bạn với huynh ấy.

Huynh ấy chỉ nhìn thoáng qua liền quay mặt đi, không để người khác nhìn thấy ánh mắt của mình.

Cấm Nhi khom lưng thi lễ với huynh ấy rồi đi sang một bên nhường đường.

Tử Đạm không hề quay đầu lại, giơ roi thúc ngựa, một mạch chạy về phía trước.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Phong Vũ

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Năm ngày sau sinh thần, ca ca dẫn tôi đi xem tiệc khao quân.

Phụ thân thường nói, nữ nhi dòng họ Vương chúng tôi hơn xa so với nam nhân tầm thường.

Chẳng qua là thế giới binh đao chiến lửa kia thuộc về nam nhân, cách nữ nhi thùy mị phần son quá xa xôi.

Nữ nhi dòng dõi quý tộc, một đời một kiếp chỉ cần sống trong sự che chở của phụ thân, phu quân, chiến trường sát phạt, đối với chúng tôi mà nói, chính là một truyền kỳ không thể chạm tới. Đối với việc khao quân, tôi cũng không quá hứng thú, nhưng không nén nổi sự tò mò.

Mẫu thân luôn nói là nữ nhi có lòng hiếu kỳ quá lớn, đó không phải là chuyện tốt, nhưng tôi hết lần này tới lần khác đều hiếu kỳ rất nhiều chuyện.

Người trong truyền kỳ, câu chuyện trong truyền kỳ thực sự vô cùng thần bí và cảm động.

Lần này, cái tôi tò mò là một người.

Tên người này tôi đã nghe quá nhiều lần, có người nói hẳn là thần, nhưng cũng có người nói hẳn là ma.

Cô cô, phụ thân hay ca ca mỗi lần nhắc tới tên người này, giọng nói đều trở nên nghiêm trọng hơn.

Thậm chí Tử Đạm cũng từng dùng một giọng nói phức tạp mà tôi không cách nào hiểu được để đề cập tới cái tên này.

Huynh ấy nói, trời sinh ra người này là may mắn của quốc gia, nhưng chỉ sợ cũng là nỗi khổ của muôn dân trăm họ.

Hơn một tháng trước, tin thắng trận truyền về, triều ta nam chinh đại thắng.

Đại quân chỉ dùng vèn vện có chín tháng để viễn chinh man tộc Nam Cương, một đường tiến vào thế như chẻ tre, hai mươi bảy bộ tộc Nam Cương hoàn toàn quy hàng. Lãnh thổ phía nam của quốc gia mở rộng thêm hơn sáu trăm dặm, tiếng tăm lừng lẫy tứ phương, hơn nữa còn cắt đứt đường lui của phản tặc nước Thục, khiến kẻ địch kinh hãi, lui về phòng thủ.

Tin thắng trận đến, vua và dân phấn chấn không thôi, chỉ có phụ thân tựa hồ đã sớm dự liệu được kết quả này, nở nụ cười nhạt, vẻ ngoài vui mừng nhưng bên trong dường như có chút lo âu. Tôi lại không hiểu phụ thân lo chuyện gì.

Mấy ngày sau, đại quân sắp khởi hoàn hồi triều.

Hoàng thượng cho Thái tử cùng chư quan ra tận ngoài thành đón, khao thưởng tam quân.

Máu tươi Nam Man rửa sáng chiến giáp của tướng quân, trường kiếm trong tay tướng quân quét qua cả vùng đất biên cương, lần nữa lại phát sáng chốn Kinh Hoa. Vị tướng quân này là phiên Vương duy nhất không mang họ hoàng tộc, là Trấn quốc Đại tướng quân chiến công lừng lẫy, trong tay nắm trăm vạn trọng binh, là người như thần mà cũng như ma trong lòng dân – Dự Chương Vương Tiêu Kỳ.

Từ chốn cung đình cho tới ngoài phố, không ai không biết tới uy danh hiển hách của Dự Chương Vương.

Là thứ dân ở Hộ Châu, mười sáu tuổi nhập ngũ, mười tám đứng dưới trướng tướng quân Tịnh Viễn, bắc tiến đánh dẹp Đột Quyết; trên sông Sóc chỉ dùng một trăm thiết kỵ, nhờ vào diệu kế, tập kích bất ngờ ngay sau lưng địch, đốt sạch lương thảo quân dụng, lấy lực lượng một người giết hơn một trăm, xác chất thành núi, thân mình chịu hai mươi một vết thương nhưng vẫn tiếp tục sống sót. Đột Quyết bị hao tổn nặng, lại gặp đại quân ra sức truy đuổi liền rút lui ngàn dặm. Hãn chẳng những thu phục được hai châu Sóc, Hạt bị Đột Quyết chiếm nhiều năm, hơn nữa còn chiếm được hơn sáu trăm dặm đất đai phì nhiêu phía bắc sông Sóc.

Tiêu Kỳ một trận thành danh, chỉ từ một binh lính bình thường mà tiến lên làm phó tướng tiên phong, được Tịnh Viễn tướng quân hết sức coi trọng. Đóng ở biên quan ba năm, đánh lui Đột Quyết đã hơn trăm lần xâm chiếm, trên chiến trận chém ba mươi hai đại tướng Đột Quyết, ngay cả đứa con trai yêu quý của Đột Quyết Vương cũng bị Tiêu Kỳ giết, khiến sinh lực Đột Quyết bị tổn hại nặng nề. Uy danh của Tiêu Kỳ bay khắp Sóc mạc, được tấn phong là Ninh Sóc tướng quân, ý chỉ “Thiên tướng quân”.

Vĩnh Hi năm thứ tư, Điền Nam thứ sử chiêu binh, cấu kết với bộ tộc Bạch Nhung*, tự xưng là vua. Ninh Sóc tướng quân phụng chỉ tây chinh, một mặt giảng thiên la địa võng vây bắt tướng địch ở trận tiền, một mặt đi vòng qua Kiềm Châu, tiến qua đường núi Sùng Sơn hiểm trở, tiêu diệt tâm phúc của quân phản loạn; dọc đường gặp Địch* tộc quy thuận quân phản loạn chống lại triều đình, chiêu hàng không được, Tiêu Kỳ tức giận tàn sát hàng loạt dân trong thành, diệt Địch tộc, thừa thắng đại phá Bạch Nhung, thu phục Điền Nam, đem mười ba tên thủ lĩnh phản loạn ra bêu đầu* thị chúng. Tiêu Kỳ lại tiếp tục truy kích, sau hai năm liền san bằng biên thù phía tây nam, nhờ công danh hiển hách mà được nắm trong tay hơn trăm vạn binh mã, truy phong Trấn quốc Đại tướng quân.

*Nhung: cách Trung Quốc thời xưa gọi người Phương Tây

*Địch: dân tộc thời cổ ở phía Bắc Trung Quốc

*Bêu đầu: hình phạt thời xưa, chém đầu rồi treo lên

Vĩnh Hi năm thứ bảy, man tộc Nam Cương xâm phạm biên giới, Dự Chương Vương vừa mới bình định phía tây nam một lần nữa lĩnh quân xuôi nam, gặp nạn lụt, ôn dịch, cực khổ chống chọi với kẻ địch. Đối mặt với lũ lụt ngăn đường, tiếp tế lại bị gián đoạn, Tiêu Kỳ quyết định dùng cách đập nôi dìm thuyền*, vượt qua sông Lan Thương, kiên cường bức Nam Man lui tám trăm dặm, không thể tiếp tục xâm phạm tới phương bắc.

*Đập nôi dìm thuyền: dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng

Năm ấy, Tiêu Kỳ nhờ chiến công bất phàm được tấn phong Dự Chương Vương, trở thành phiên Vương đầu tiên không mang họ hoàng gia.

Vĩnh Hi năm thứ tám, đại quân dưới sự chinh đốn của Dự Chương Vương trong nửa năm, tiếp tục xuôi nam, đánh cho quân Nam man tan rã, chỉ mất chín tháng đã thu phục được toàn bộ hai mươi bảy bộ tộc Nam Cương.

Trong suốt mười năm, Dự Chương Vương chỉ huy đại quân chinh chiến khắp nơi, ngăn cơn sóng dữ, bảo vệ xã tắc trong nguy nan, hoàn toàn xứng đáng là trọng thần triều đình, trụ cột của đất nước.

Lần này đại quân chiến thắng trở về, vua và dân đều vui mừng, hoàng thượng vốn là quyết ý đích thân ra thành đón, nhưng vì long thể mang bệnh đã lâu nên chỉ đành để Thái tử dẫn theo chư quan nghênh đón, thay mặt thiên tử khao thưởng tam quân.

Lần lượt nghe ca ca và phụ thân kể chiến sự, tôi bị những cuộc chiến kinh tâm động phách kia làm cho kinh hãi.

Ba chữ “Dự Chương Vương” giống như ma chú, làm tôi luôn liên tưởng tới sát phạt, thắng lợi và tử vong.

Tôi rất cuộc cũng có thể tận mắt nhìn thấy người tựa như thần mà lại như ma trong truyền thuyết này, cũng thấy đội quân bách chiến bách thắng kia, nhưng không biết vì sao, tôi lại không khỏi sợ hãi.

Mười vạn đại quân không thể toàn bộ đều tiến vào thành, Dự Chương Vương chỉ dẫn theo ba ngàn thiết kỵ, nhưng chỉ chừng ấy cũng đủ khiến cho cả kinh thành chấn động.

Hàng trăm hàng ngàn người dân chen chúc hai bên đường chật như nêm cối, ngay cả con kiến cũng không thể chui qua, phàm là các cửa thành lâu các có thể nhìn xuống được đều sớm chật ních người. Từ sáng sớm ca ca đã bao trọn Dao Quang Các, đó là ngôi lâu cao nhất ở cửa phụ Thừa Thiên, để cho tôi có thể nhìn thấy rõ đại quân tiến vào thành.

Giữa con đường vào thành có trải thảm đỏ, hai bên là ngựa lâm quân mũ áo chỉnh tề, phía sau còn có rất nhiều xe ngựa hoàng gia đứng chờ, quạt lông cờ hiệu tầng tầng lớp lớp chạy dài tới đài cao phía cuối đường.

Đến giữa trưa, lễ nhạc nổi lên, sau ba tiếng trống, Thái tử một thân triều phục vàng đứng giữa chư quan đi lên đài cao.

Từ phía xa nhìn sang, tôi không thấy rõ được diện mạo từng người, chỉ có thể dựa vào trang phục mà suy đoán, đứng bên trái Thái tử là một người mặc triều phục màu son, đó đương nhiên là phụ thân. Tôi kéo ống tay áo của ca ca, mềm giọng nói: “Công tử gia, ngài lúc nào cũng mặc áo măng bào đeo thắt lưng ngọc, đứng giữa chư quan hẳn là rất nổi bật nhỉ?”.

Ca ca trừng tôi, “Xú nha đầu, học nói ngọt từ bao giờ thế?”.

Tôi bật cười, đang định chế nhạo huynh ấy thì chợt nghe thấy một tiếng kèn lệnh trầm thấp vang lên, cửa thành chậm rãi mở ra.

Phảng phất cả Đô thành trong nháy mắt đều trở nên trang nghiêm.

Ánh mặt trời rạng rỡ chói mắt giữa trưa bỗng nhiên tối sầm lại, trong không khí dường như có cảm giác ớn lạnh.

Trong khoảnh khắc, trước mắt tôi như xuất hiện một biển kim quang, dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Một chiếc cờ soái màu đen viền vàng tiến đến, phần phật tung bay trong gió, phía trên viết rõ ràng một chữ “Tiêu” màu bạc.

Thiết kỵ mặc áo giáp đen phân thành chín nhóm, chỉnh tề đứng nghiêm, phía trước là một người mặc áo giáp cầm bội kiếm, trên mũ sắt có một đám tua trắng, ngồi ngay ngắn trên con ngựa mực toàn thân đeo giáp, thân hình hiên ngang thẳng như kiếm. Hắn đi trước, chín nhóm thiết kỵ phía sau thứ tự mà đi, nhịp chân rất đều, mỗi một bước đều vang dội khắp trong ngoài Triều Dương môn.

Lễ nhạc dứt, tướng quân cưỡi hắc mã ghìm dây cương, tay phải khẽ nâng, chúng tướng phía sau lập tức dừng chân, vô cùng nghiêm chỉnh.

Người đó một mình tiến lên phía trước, tại nơi cách đài cao mười trượng liền xuống ngựa, tháo bội kiếm đưa cho lễ quan, từng bước chậm rãi đi lên đài cao.

Thanh âm của ca ca vang lên phía sau lưng, có chút khẩn trương: “Đó là Tiêu Kỳ”.

Người kia ở cách xa chúng tôi như thế, tôi không nhìn thấy rõ diện mạo, nhưng lại khiến cho tôi có cảm giác bị áp bách không hít thở nổi.

Hắn đi đến nơi cách Thái tử ba bước, khẽ cúi đầu, quỳ xuống.

Thái tử mở tấm hoàng lăng*, tuyên đọc ngự chiếu khao phong.

*Hoàng lăng: vải vàng

Xa xa không nghe rõ thanh âm của Thái tử, chỉ thấy một thân áo giáp đen như mực, chiếc mũ sắt màu trắng tuyết sáng rực lên giữa nắng trưa, long lanh hàn quang.

Thái tử tuyên chiếu xong, Tiêu Kỳ hai tay nhận lấy chiếu thư, đứng dậy, quay về phía chúng tướng ở dưới, hai tay nâng chiếu thư lên cao.

“Ngô hoàng vạn tuế!”.

Tiếng hô vang lên mạnh mẽ, ngay cả chúng tôi ở phía xa xôi cũng mơ hồ nghe được.

Trong phút chốc, ba ngàn thiết kỵ mặc giáp đen như thủy triều nhất thời phát ra thanh âm tung hô Ngô hoàng vạn tuế lay động không gian, vang dội khắp trong thành ngoài thành.

Tất cả mọi người đều bị chôn vùi trong tiếng hô hùng hồn này, ngay cả đội nghi trượng* hoàng gia cũng biến sắc.

*Nghi trượng: đội bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài

Ngự lâm quân hai bên đều mặc thiết giáp đội mũ sắt, đao kiếm sáng loáng, nhưng ba nghìn thiết kỵ áo giáp nhiễm gió sương bụi đường chưa giặt lại áp đảo khí thế của Ngự lâm quân. Ở trước mặt bọn họ, Ngự lâm quân thường ngày bỗng trở thành tượng gỗ, đồ trang trí, hoàn toàn vô dụng.

Bọn họ là tướng sĩ từ vạn dặm chiến trường trở về, dùng máu kẻ thù mà rửa sáng áo giáp của mình.

Đao kia là đao giết địch, kiếm kia là kiếm giết địch, người kia là người giết địch.

Sát khí, chỉ có đẫm máu chiến trường, thân trải qua bách chiến, thân nhiên đối diện sinh tử mới có sát khí lạnh lẽo uy hùng kia.

Con người trong truyền thuyết tựa như là Tu La đi ra từ biển máu hôm nay vững vàng đứng trước mặt mọi người, sừng sững trên đài cao, mắt nhìn xuống chúng sinh, nghiêm nghị như thiên thần.

Ngực cứng lại, tôi giật mình nhận ra mình quên cả hô hấp, lòng bàn tay còn toát mồ hôi.

Tôi cũng không biết trong thế gian lại có một người như vậy.

Tôi vốn nhìn quen hoàng gia uy nghiêm, cho dù đứng trước mặt hoàng thượng cũng chưa từng có chút sợ hãi nào.

Vậy mà giờ khắc này, con người kia đứng cách xa tôi mười trượng, tôi lại không dám nhìn thẳng.

Trên thân người kia có một luồng sáng rùng rục mà sắc bén, tuy vô hình nhưng lại khiến mọi người đều nhận ra.

Thái độ của ca ca cũng khác thường, không nói lời nào, im lặng nhìn một màn trước mắt, chén trà trên tay lại bị nắm chặt, đốt ngón tay mơ hồ chuyển sắc trắng.

Tôi mím môi, trong lòng khác thường, tựa như thần thờ mà lại như sôi nổi, thực sự là chưa bao giờ có cảm giác đó.

Khao quân xong, tôi lên xe về phủ, suốt đường ngân ngơ không nói gì.

Xe loan dừng trước cửa phủ, thị nữ vén màn, nhưng không thấy ca ca đứng trước xe đón tôi như thường ngày.

Kinh ngạc, tôi nghiêng người nhìn lại, thấy ca ca vẫn ngồi trên lưng ngựa, dây cương vẫn cầm trong tay, như có điều suy nghĩ.

“Công tử, đã hồi phủ rồi!”, tôi đi tới trước ngựa của huynh ấy, học theo thị nữ, cúi mình cười nói.

Ca ca hồi phục tinh thần, liếc tôi một cái rồi lại thở dài, giơ tay ném roi da gấn bạch ngọc cho người hầu, tung người xuống ngựa.

Vừa vào tới sân liền thấy mẫu thân mặc cung trang, tóc búi cao, phía sau là Từ cô cô và một nhóm thị nữ đi tới, có vẻ như đang muốn ra ngoài.

“Mẹ muốn ra ngoài sao?”, tôi cười khoác tay mẫu thân.

“Đúng lúc hoàng hậu triệu kiến, con cũng đã hai ngày chưa tới thỉnh an cô cô rồi, đi cùng mẹ đi”. Mẹ vén những chiếc tóc mai bay tán loạn giúp tôi, mỉm cười nhìn về phía ca ca, “Buổi khao quân thế nào? Có thú vị không?”.

Tôi cúi đầu cười, mẫu thân vẫn còn xem chúng tôi như những đứa trẻ, nghĩ ca ca vẫn thích náo nhiệt như hồi còn nhỏ.

“Dự Chương Vương quân dung hiển hách, uy nghi bất phàm”, ca ca lại không cười, nhìn mẫu thân, cảm khái nói, “Nhi tử xấu hổ, hôm nay mới biết đại trượng phu là phải như thế”.

Mẫu thân ngẩn ra, đuôi lông mày nhỏ dài nhíu lại, “Đứa nhỏ này, lại nói nhảm nữa, quân nhân đánh giết giết có gì mà tốt chứ”.

Ca ca cúi đầu không nói, huynh ấy mặc dù thường ương bướng với phụ thân nhưng ở trước mặt mẫu thân thì vô cùng ngoan ngoãn.

“Con mang thân phận bực nào, làm sao có thể so sánh với những người xuất thân hàn vi chứ”, mẫu thân thấp giọng, dịu dàng nói, sắc mặt lại vô cùng nghiêm trang.

Mẫu thân không thích nhất chính là quân nhân, hôm nay nghe ca ca nói như vậy, khó tránh khỏi để ý.

Tôi thấy mẫu thân không vui liền nở nụ cười, nói: “Ca ca nói đùa đấy, mẹ không cần để ý, chúng ta đi thôi, cô cô ở trong cung chắc cũng đang sốt ruột chờ”.

Tôi lập tức kéo mẫu thân đi, còn không quên ngoảnh lại trừng mắt nhìn ca ca.

Cô cô triệu mẫu thân vào trong điện mật đàm, không chịu cho tôi vào.

Tôi lười đợi, trực tiếp tới Đông cung tìm Uyển Dung tỷ tỷ.

Tôi kể lại thật sinh động câu chuyện tận mắt nhìn thấy Tiêu Kỳ cho Uyển Dung tỷ tỷ nghe, khiến tỷ ấy và mấy tỷ nữ nghe xong đều há hốc mồm.

“Nghe nói Dự Chương Vương đã giết qua hơn vạn người đấy”, Vệ trác phi xoa ngực, thần sắc vẻ vô cùng sợ hãi. Người bên cạnh tiếp chuyện, “Làm sao chỉ có vạn người, chỉ sợ tính ra sẽ đếm không hết, nghe nói hẳn còn thích uống máu người nữa”.

Tôi không cho là đúng, đang muốn bác bỏ lại nghe Uyển Dung tỷ tỷ lắc đầu nói, “Lời đồn ngoài phố làm sao có thể tin được, nếu thực là như vậy, chẳng phải nói người ta là yêu ma sao?”.

Vệ trác phi cười nhạt nói: “Sát hại quá nhiều người, không giữ đạo nhân từ, tay dính đầy máu tanh đâu có khác gì yêu ma?”.

Tôi không thích Vệ trác phi này, ý vào sự sùng ái của Thái tử mà trước mặt tỷ tỷ luôn khoa trương vô lễ, liền lạnh lùng liếc nàng: “Tại sao phải nhân từ? Hiện giờ khói lửa tứ phương, chỉ dựa vào một câu nhân từ là có thể chống cự kẻ tàn ác, bảo giặc ngoại xâm biết điều bỏ đao binh sao?”.

Vệ trác phi đỏ mặt, “Theo cao kiến của Quận chúa, giết chóc cũng là nhân hậu?”.

Tôi nhướn mày cười một tiếng, “Một khi đã đi chinh phạt còn có thể nhân hậu sao? Gặp kẻ thù thì phải giết, Dự Chương Vương cũng là vì dân vì nước, là trụ cột quốc gia, lập công cho xã tắc, há có thể chửi bới công thần như vậy? Nếu không có tướng quân nhuộm máu biên cương, ta và người có thể ở đây yên tĩnh hưởng thanh bình sao?”.

“Nói rất hay”.

Một thanh âm ưu nhã trầm tĩnh bỗng vang lên bên ngoài điện.

Mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ.

Uyển Dung tỷ tỷ nghiêng người nghênh cô cô vào trong điện.

Cô cô chỉ dẫn theo hai cung nhân, cũng không thấy mẫu thân đi cùng. Tôi đang nhìn ra ngoài điện tìm xem thì lại nghe thấy cô cô nhẹ nhàng nói, “Không cần tìm, bản cung đã mời Trương Công chúa về phủ trước rồi”.

Tôi ngạc nhiên nhìn về phía cô cô, nhất thời không nói nên lời.

Cô cô ngồi xuống ghế chủ tọa, nhìn lướt qua chúng nữ trước mặt, không tỏ thái độ gì, nói: “Thái tử phi đang bận rộn gì vậy?”.

Uyển Dung tỷ tỷ cúi đầu, bộ dạng phục tùng nói: “Hồi bẩm mẫu hậu, thần tước* đang cùng Quận chúa thưởng trà đàm thoại”.

*Tước: con dâu

Cô cô mỉm cười nhưng trong mắt lại không có ý cười, “Có chuyện gì lý thú sao, nói cho bản cung nghe một chút”.

“Thần tức chỉ là đang nghe Quận chúa...”, Uyên Dung tỷ tỷ hoàn toàn không dự tính gì, định hồi bẩm thật, tôi liền vội vàng ngắt lời nàng, nói, “Mọi người đang nghe con bình luận trà mới năm nay, cô cô, người nếm thử trà mới tiến cống năm nay đi, chất lượng màu sắc đều tốt hơn năm ngoái đấy”.

Tôi nhận lấy chén trà trong tay thị nữ, đích thân dâng lên cô cô.

Cô cô nhướn mày trừng mắt nhìn tôi một cái, quay đầu về phía Uyên Dung tỷ tỷ, “Cho phép nữ nhân trong cung bàn luận về triều thần là quy củ của Đông cung sao?”.

“Thần tức biết tội”, Uyên Dung tỷ tỷ sắc mặt trắng bệch, lập tức quỳ xuống, đám người phía sau cũng cuống quýt quỳ xuống.

“Chuyện này là A Vũ nhiều lời, là A Vũ sai, thỉnh cô cô trách phạt!”, tôi đang định quỳ xuống lại được cô cô đưa tay đỡ lại.

Tôi nhân cơ hội này túm lấy tay cô cô, rưng rưng nước mắt, “Cô cô...”.

Cô cô nhìn thấy ánh mắt của tôi cũng chấn động, thần sắc có chút khác thường, quay đầu không nhìn nữa.

“Thôi, các người lui ra hết đi, Thái tử phi sau này cần giữ đúng quy củ, không được tái phạm”, sắc mặt cô cô âm đạm.

Uyên Dung tỷ tỷ dẫn mọi người ra ngoài, trong điện trống chỉ còn tôi và cô cô đối diện nhau.

“Cô cô giận A Vũ sao...”, tôi rụt rè nhìn cô cô.

Cô cô không nói gì, chỉ nhìn tôi, thần sắc kỳ quái kia khiến tôi có chút sợ hãi.

“Cô cô cảm thấy con vẫn còn là đứa trẻ, vừa mới đó đã lớn lên tuyệt sắc thế này”, khóe môi cô cô miễn cưỡng hé ra nụ cười, giọng nói dịu dàng. Rõ ràng là lời tán dương, nhưng tôi nghe lại cảm thấy bất an.

Không đợi tôi nói gì, cô cô lại cười một tiếng, “Tử Đạm gần đây có tin tức gì không?”.

Vừa nghe tên Tử Đạm, mặt tôi liền nóng lên, trong lòng thấp thỏm, chỉ lắc đầu không dám nói thật với cô cô.

Cô cô đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt thật sâu, như có chút ngần ngại thẫn thờ, “Tình cảm ôm ấp trong lòng của nữ nhi, cô cô hiểu. Tử Đạm là một đứa trẻ rất tốt, có điều, A Vũ...”, cô cô muốn nói gì đó nhưng lại thôi, thần sắc nhất thời mang vẻ thống khổ, nhắm mắt không nói.

Những năm qua, tôi từng bị cô cô nghiêm khắc trách cứ không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa từng một lần khiến tôi cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Tôi chưa bao giờ thấy cô cô có thần sắc này khi nói chuyện với tôi, có một dự cảm không lành mơ hồ bị đè nén trong lòng.

Tôi cắn chặt môi, muốn xoay người đi, không nói chuyện cùng cô cô nữa.

Cô cô lại đột nhiên cất tiếng, “Từ nhỏ tới lớn, con đã bao giờ chịu oan ức hay oán trách ai điều gì chưa?”.

Tôi ngơ ngẩn, oan ức, oán trách, trong cung ngoài cung đâu có ai có thể khiến tôi bị oan ức hay oán trách chứ... chỉ có một chuyện duy nhất là Tử Đạm phải đi, nhưng đáp án này há có thể nói với cô cô?

“Có vẻ như là không có... Ca ca bắt nạt con có tính không?”, tôi miễn cưỡng bật cười, tỏ vẻ thoải mái nhìn về phía cô cô.

Cô cô không cười nữa, ánh mắt thâm thúy phức tạp, trong vẻ yêu thương còn chen lẫn chút đau đớn, “Con đã lớn như vậy, nhưng mà chỉ e không biết oan ức thực sự là gì”.

Tôi kinh ngạc nhìn cô cô, không nói nên lời.

Cô cô buồn mắt cười một tiếng, nụ cười âm đạm, “Lúc còn nhỏ, cô cô cũng giống con, không biết sầu lo, được người thân nuông chiều, bảo vệ... Song, có một ngày, chúng ta nhất định phải gánh vác vận mệnh của mình, không thể vĩnh viễn được gia tộc che chở”.

Nhìn ánh mắt bức người của cô cô, tôi sợ sệt không nói nhưng trong lòng lại rối bời.

Cô cô nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng nói lạnh lẽo, “Nếu có một ngày con phải chịu oan ức lớn, phải buồn tha những gì mình yêu quý nhất, đi làm một chuyện con không thích, thậm chí phải hy sinh thật nhiều, A Vũ, con có bằng lòng hay không?”.

Lòng tôi giật nảy, toàn thân lạnh run, vô số ý niệm hiện lên trong đầu, rối như tơ vò.

“Trả lời ta”, cô cô không để cho tôi do dự.

Tôi cắn môi, ngược nhìn cô cô, “Chuyện đó còn phải xem đó là việc gì, có quan trọng hơn những gì mình yêu quý nhất không”.

Ánh mắt cô cô sâu lạnh như nước, “Thứ yêu quý nhất của mỗi người không giống nhau, cái nào là trân trọng nhất, cái nào là đáng giá nhất chứ?”.

Ánh mắt cô cô dừng thật lâu ở tôi, phảng phất như xuyên qua cả tôi, hướng về thời gian xa xa, “Ta cũng từng có thứ mình trân quý nhất, đó từng là hạnh phúc và bi thương lớn nhất trong sinh mệnh... Nhưng hạnh phúc và

bi thương ấy cũng chỉ là hạnh phúc và bi thương của một mình ta. Nói khách quan, còn có một việc sâu hơn, nặng hơn mà ta không có cách nào trốn tránh hay bỏ qua, đó chính là trách nhiệm đối với vinh quang của gia tộc”.

“Trách nhiệm đối với vinh quang của gia tộc...”, tôi như bị đòn nặng giáng xuống, trong lòng hoảng hốt, không ngừng kích động.

Trong mắt cô cô mơ hồ ngấn lệ, lại vô cùng kiên định.

“Năm đó chiến sự vừa xong, trong triều phe phái mọc lên như nấm, tứ đại thế gia đều không ai nhường ai. Huynh trưởng của ta lấy đệ nhất tài tử đương thời, chính là mẫu thân con Tấn Mẫn Trưởng Công chúa, đạt được vinh quang tối cao. Muội muội ta gả cho Khánh Dương Vương quyền cao trọng quân, mà ta phải trở thành Thái tử phi, tương lai chấp chưởng lục cung, mới có thể đảm bảo quyền uy trong triều của Vương tộc, áp đảo Tạ gia, cho tộc nhân có thể bình yên hưởng vinh hoa”.

Tôi cũng không biết, cha mẹ căm tú nhân duyên, cô cô mẫu nghi thiên hạ lại ẩn chứa nỗi đau xót này.

Trong chốc lát, trước mắt tối tăm, quỳnh hoa tiên cảnh trong lòng tôi chợt mất đi màu sắc, biến thành một màu xám tro.

Mười lăm năm qua, lưu ly huyễn cảnh hoàn mỹ vô khuyết của tôi lần đầu tiên nứt ra.

Tôi không dám nghe nữa, không dám nữa.

Nhưng lưu ly một khi đã có vết nứt sẽ dần dần vỡ ra cho đến khi tan nát.

Cô cô đứng dậy, bước gần đến tôi, đưa mắt nhìn thẳng tôi, cất lời không ngừng, “Chúng ta từ khi sinh ra đã được bao phủ trong hào quang, lớn lên cũng trong vinh hoa, trong thiên hạ ngoại trừ công chúa ra thì nữ nhi

Vương tộc chúng ta là cao quý nhất. Khi con ở trong vinh quang đó có lẽ là vô tri vô giác không nhận ra. Ta kể từ năm mười tám tuổi vào cung đã thấy bao nhiêu chuyện đau xót trong cung ngoài cung, vận mệnh lên xuống. Con cũng đã biết, những cô gái xuất thân hèn mọn, không có gia tộc phía sau chống đỡ, ở trong cung ti tiện trôi giạt, sinh mệnh còn không bằng con kiến! Một khi thất thế bị thua, cho dù có là thế gia lừng lẫy cũng thảm hại, còn không bằng thứ dân bình thường...”.

Cô cô giữ lấy bả vai tôi, gằn từng chữ, “Chúng ta vẫn kiêu ngạo về thân phận, vẻ đẹp, tài năng... Đó là những gì gia tộc ban cho, không có gia tộc này, ta, con, tôn tử đời sau, tất cả chỉ có hai bàn tay trắng. Chúng ta được hưởng vinh quang này thì cần phải gánh trách nhiệm vì vinh quang ấy”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phu Quân

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Xe loan đã rời khỏi cửa cung. Trên đường quay trở về phủ, xe ngựa lắc lư, chiếc rèm lụa nặng nề buông xuống ngăn cách ánh mặt trời bên ngoài.

Tôi đoan chính ngồi trên giường êm, cổ thẳng tắp, tay chân lạnh cứng, từ đầu tới cuối: đi ra khỏi Đông cung, xuyên qua cửa cung, bước lên xe loan,... vẫn giữ vững tư thái bướng bỉnh kiêu ngạo. Đến thời điểm này, chỉ còn một mình tôi với tôi, sự căng thẳng toàn thân lại được khống chế. Có một sức mạnh lớn mà lạnh như băng xuyên qua tôi, chống đỡ toàn bộ ý chí của tôi, không hề có chút mềm yếu.

Nhưng là, đầu óc tôi trống rỗng, tinh thần ảm đạm giống như bị rơi vào trong màn sương mù mịt mờ, không nhìn rõ xung quanh, không nắm bắt được bất cứ điều gì.

Đã rời rất xa hoàng cung nhưng những lời cô cô vừa mới nói vẫn còn đang quanh quẩn bên tai tôi.

Lời của cô cô, từng câu từng chữ giống như than nóng, lại như băng lạnh, khiến cho cơ thể tôi nhất thời lạnh như tuyết, lại đột ngột nóng như lửa đốt.

Tôi nắm chặt hai tay, móng tay bám hết sức vào lòng bàn tay. Cảm giác đau đớn đến như vậy lại không xua tan được sự hoảng loạn trong lòng.

Phía trước có tiếng thị vệ giương roi đòi tránh đường, dân chúng vây xem hai bên đường rồi rít chạy trốn, có tiếng người, có những tiếng động khác xôn xao.

Biết rõ là nghi thức nghiêm ngặt, tới gần nữa cũng không thể nhìn thấy nửa ngón tay của tôi, mọi người lại vẫn chen lấn, mạo hiểm mặc bị roi quất cũng muốn được thấy Thượng Dương Quận chúa tao nhã; cho dù là liếc mắt nhìn bóng dáng xe loan, ngửi được mùi huân hương* cũng khiến họ vui mừng không dứt.

*Huân hương: hương cỏ huân, một loài cỏ thơm

Đã sớm quen với những tiếng xô xao như vậy, nhưng giờ khắc này tôi lại bỗng cảm thấy chua xót, khổ sở.

Bọn họ muốn nhìn không phải là tôi, mà là Thượng Dương Quận chúa.

Thế nhân tranh giành muốn lấy chính là nữ nhi Vương tộc danh chấn thiên hạ, thiên kim danh môn được cưng chiều sủng ái.

Tôi là ai, xinh hay xấu, khóc hay cười cũng không có người để ý.

Trong nháy mắt, thoáng như tỉnh mộng, tôi đột nhiên bật cười lớn, nước mắt lại tranh trước trào ra.

Trong tiếng ồn ào bên ngoài, tôi chậm chậm vén rèm lên.

Biển người vây xem chột yên lặng.

Dưới ánh mặt trời thu sáng lạn, tôi lẳng lẳng đưa mắt nhìn những người trước mặt, nhẹ nở nụ cười.

Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên những tiếng gào thét kinh thiên động địa, cơ hồ chôn vùi mất bản thân tôi.

Nặng nề kéo rèm xuống, tôi nhắm mắt dựa vào giường êm phía sau, cuối cùng lại cười ra nước mắt.

Nếu như tôi không mang họ Vương, nếu như tôi không sinh ra ở gia tộc này, giờ khắc này tôi cũng sẽ không được ngồi trong xe loan, nhận được sự ngưỡng mộ của mọi người... Có lẽ tôi giống như thiếu nữ bán hoa kia, chen chúc ở ven đường nhìn quanh, có lẽ lại giống như một thị nữ nào đó, đi theo phía sau xa giá, để mặc cho bụi đất dính vào áo.

Đâu có ai sẽ để ý tới một thiếu nữ bán hoa nhan sắc hơn người, diện mạo như ngọc tạc, cũng đâu có ai sẽ tin tưởng một thị nữ lại kinh tài tuyệt diệu?

Tôi so sánh với họ, chỉ hơn một thân phận.

Suốt đường ngấn ngơ, bất giác đã về đến phủ.

Đi vào trong sân, còn chưa kịp trở về phòng đã nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân mơ hồ vọng tới.

Tôi vịn tay Cầm Nhi, chỉ cảm thấy mặt đất lay động, trong lòng chột động, nhìn đình viện quen thuộc trước mắt lại không có dũng khí cất bước đến.

Từ sân trước vào đến sân giữa chỉ một đoạn đường ngắn ngủi mà cảm giác đi thật lâu, thật khó khăn.

Loảng xoảng một tiếng vỡ, tôi và Cầm Nhi cả kinh run rẩy.

Chiếc chén cống phẩm bằng bạch ngọc có hoa văn tinh xảo bị ném ra ngoài, vừa rơi xuống đã nát tan, kèm sau đó là tiếng khóc thảm của mẫu thân, “Ông là kiểu phụ thân gì, kiểu Thừa tướng gì chứ?”.

“Cần Như, bà thân là Trưởng Công chúa, phải hiểu đây là quốc sự chứ không chỉ là chuyện của riêng nhà chúng ta”, thanh âm của phụ thân vô cùng thê lương, bất lực.

Tôi dừng bước đứng lặng ngoài cửa.

Cầm Nhi bên cạnh sợ hãi run rẩy, tôi nghiêng đầu nhìn nàng, cô bé này bị dọa đến sợ hãi.

Tôi cười với nàng một tiếng, cũng nhìn thấy nụ cười từ đôi con ngươi trong suốt kia còn âm đậm hơn cả sắc mặt tái nhợt của nàng.

Thanh âm của mẫu thân khàn khàn, bi ai, hoàn toàn không có vẻ ung dung thường ngày, “Cái gì công chúa, cái gì quốc sự, tôi không cần biết! Tôi chỉ biết tôi là một người mẹ! Người làm cha mẹ trong thiên hạ yêu con nhiều hơn yêu mình, chẳng lẽ ông không phải là cha A Vũ, chẳng lẽ ông không cảm thấy đau lòng?”.

“Tôi không chỉ là phụ thân của hai đứa con mà còn là trưởng tôn dòng họ Vương, là Thừa tướng đương triều!”, giọng nói của phụ thân run rẩy, “Cần Như, tôi và bà, không chỉ có con, còn có nhà, có nước! Hôn sự của A Vũ, không phải là chúng ta gả con mà là hôn sự của cả Vương tộc, cả sĩ tộc!”.

“Lấy hôn sự của con gái tôi lôi kéo lòng quân, cả triều văn võ các ông sinh ra để làm gì?”, mẫu thân lớn tiếng trách móc.

Một lời trách móc này như ngân châm cắm sâu vào lòng tôi. Đúng vậy, mẹ, đây cũng là câu hỏi mà con muốn hỏi nhất.

Phụ thân chưa trả lời, trầm mặc, đột nhiên trầm mặc, khiến tôi ngừng cả thở.

Tôi cứ ngỡ rằng phụ thân sẽ không trả lời, lại nghe thấy giọng nói vô lực kéo dài kia, “Bà cho rằng sĩ tộc hôm nay vẫn giống như ngày xưa, thiên hạ hôm nay vẫn còn thái bình sao?”.

Giọng nói kia bỗng u ám, khản đặc. Đây là giọng nói của phụ thân sao... Người cha cao lớn vĩ đại của tôi từ khi nào đã trở nên già nua, bất lực như vậy?

Ngực đau quặn, giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy cào xé.

“Bà sinh ra ở thâm cung, gả vào tướng phủ, trước mắt đều thấy vinh hoa, nhưng Cẩn Như, chẳng lẽ bà thực sự không biết, triều đình đã thất thế từ lâu, binh quyền cũng mất, dân gian loạn lạc nổi lên khắp nơi, quý tộc danh gia lừng lẫy năm nào hiện nay đã sớm chỉ là vỏ bọc bên ngoài... Bà cho rằng, Vương tộc chúng ta có thể hiển hách đến nay chỉ dựa vào quan hệ thông gia với hoàng thất ư?”.

Mẫu thân không nói, chỉ khóc nước mắt.

Lời của phụ thân lại giống như nước đá dội xuống.

“Bà đã tận mắt thấy Tà gia và Cố gia suy sụp như thế nào, những gia tộc kia chưa từng quyền thế che trời, chưa từng thông gia với hoàng thất sao? Cẩn Như, không phải bà không hiểu, chỉ là không chịu tin thôi... Những năm qua, tôi đau khổ gánh vác thế gia, củng cố thế lực, nếu như không phải nhờ vào uy danh của Khánh Dương Vương ở trong quân, mọi việc há có thể suôn sẻ như vậy?”.

Khánh Dương Vương, người đã qua đời được hai năm, nghe thấy tên bỗng khiến tôi chấn động.

Cái tên này từng là biểu tượng cho uy danh hiển hách của hoàng triều.

Hai cô cô của tôi, một người là hoàng hậu, một người là Khánh Dương Vương phi.

Chỉ là tiểu cô cô bị bệnh qua đời sớm, cô phụ Khánh Dương Vương quanh năm đóng ở biên quan, ấn tượng của tôi đối với người đó vô cùng ít.

“Hai năm trước Khánh Dương Vương qua đời, thế lực của hoàng thất sĩ tộc trong quân sụp đổ gần như không còn, cũng không có người kế tục”.

Giọng nói phụ thân khàn khàn, bao hàm cả nỗi thống khổ và bất đắc dĩ.

Sau trận chiến kéo dài bảy năm kia, đệ tử sĩ tộc vốn là những nhân sĩ phong lưu trọng văn thơ, không còn ai nguyện ý nhập ngũ.

Con cái yêu quý của họ hàng ngày ca hát, ngâm thơ, uống rượu, đàm đạo, mặc dù cả đời không làm việc gì cũng có bổng lộc quan tước cha truyền con nối.

“Ở lại trong quân chinh chiến chỉ có thứ dân hàn tộc, bằng một thân máu xương mà đạt được công danh quyền vị, không còn là kẻ hèn hạ mặc người vũ nhục như trước nữa. Dự Chương Vương một mình nắm giữ quyền cao trong quân, lại dựa vào công lao mang lại hòa bình tự do cho đất nước của hãn, đừng nói là sĩ tộc thế gia, cho dù là hoàng thất cũng phải kiêng kỵ hãn ba phần. Hôm nay hãn lập nhiều công lớn, hoàng thượng chính miệng đồng ý ban ân, ngay cả tôi cũng không ngờ tới, hãn lại cầu hôn A Vũ... Hôn sự này nếu không đáp ứng chính là hoàng thượng nói không giữ lời, khiến Vương tộc đắc tội quyền thần trong quân, xích mích hai phái tăng lên; nếu như đồng ý thì có thể lôi kéo lòng quân, một lần nữa giúp Vương tộc có được sự ủng hộ của quân đội...”.

“Phụ thân, dùng hôn nhân của một nữ tử để củng cố quyền vị của gia tộc không phải là hành động của đại trượng phu!”.

Giọng nói của ca ca chợt vang lên sau lưng, huynh ấy dĩ nhiên đang đứng phía sau tôi.

“Ca ca!”, tôi kinh ngạc thốt lên, giơ tay muốn ngăn cản huynh ấy.

Ca ca lại không thèm nhìn tôi, trực tiếp đẩy cửa vào, ngang nhiên đứng trước mặt cha mẹ.

Nước mắt nhất thời nhòa đi đôi mắt, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cha mẹ.

“Ca ca, không nên...”, tôi chạy vội vào, chưa kịp bắt được ống tay áo của huynh ấy, ca ca đã hiên ngang vạt áo, thẳng người quỳ xuống, “Phụ thân, con nguyện ý nhập ngũ!”.

Tôi run lên, như bị sét đánh.

Phụ thân đứng đó, sợi tóc mai bạc khẽ rung, thân thể luôn luôn thẳng tắp cao ngạo bỗng chốc rũ xuống.

Toàn thân mẫu thân thoáng động, tiếng khóc còn chưa cất lên đã bất lực ngã ngời trên ghế.

Tôi cuống quýt tiến lên phía trước, muốn đỡ mẫu thân dậy, thân thể lại đột nhiên mềm nhũn, đầu gối gập lại, quỳ rạp xuống đất.

“A Vũ...”, cha và ca ca đồng thời kinh hô. Ca ca lao tới ôm lấy tôi.

Tựa trong ngực ca ca, tôi đột nhiên cảm thấy rất an tâm, giống như khi còn nhỏ mỗi lần đọc sách ngủ quên đều được ca ca ôm trở về giường... Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, rạng rỡ mỉm cười.

Ca ca, phụ thân, mẫu thân, gương mặt của họ ánh lên thật sâu trong mắt tôi.

Tôi cúi đầu, tỏ ra thẹn thùng vô hạn, “Con ngưỡng mộ Dự Chương Vương đã lâu, gả cho người anh hùng như vậy là vinh quang của nữ nhi”.

Yên lặng, yên lặng như chết chóc.

“Con, con...”, mẫu thân run rẩy, gương ngón tay chỉ tôi, lại không nói được nửa lời.

Ca ca cầm lấy tay tôi, bàn tay lạnh lẽo lại ôm tôi chặt hơn.

Phụ thân nhìn tôi, ánh mắt thẳng tắp, vô cùng đau xót.

Tôi vươn thẳng cổ, đón ánh mắt của phụ thân, nghe thấy thanh âm khàn khàn mà kiên định của mình, “Con nguyện ý gả cho Dự Chương Vương Tiêu Kỳ!”.

Kết quả như vậy, gió đổi mây dời, tất cả đều vui vẻ.

Hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn, ba ngày sau ban xuống, cả nhà trên dưới quỳ xuống tạ ơn.

Dự Chương Vương lấy Thượng Dương Quận chúa trở thành đại sự kinh động Kinh Hoa.

Bọn họ nói, một người là anh hùng cái thế quyền khuynh thiên hạ, một người là giai nhân xuất chúng càn vàng lá ngọc, người người đều ngưỡng mộ ca tụng một mỗi kim ngọc lương duyên được trời tác hợp. Có ai không thích ngắm anh hùng mỹ nhân, có ai không hâm mộ thần tiên gia quyến?

Có lẽ, không có.

Tôi rốt cuộc đã biết, nhân duyên tốt chỉ cần xứng đôi môn đối, không cần tình cảm đôi bên.

Chỉ là, thế nhân nhìn như thế nào, nói như thế nào, tôi không còn quan tâm nữa.

Phụ thân, mẫu thân, ca ca... Những lời họ nói, tôi chỉ nhớ mơ hồ, cũng không rõ là có nhớ không.

Hoàng thượng và hoàng hậu triệu kiến tôi, nói những gì tôi đều quên.

Sính lễ của Dự Chương Vương xa hoa kinh người, ban thưởng của hoàng thượng khiến người ta không kịp nhìn hết.

Hoàng hậu ban thưởng đồ cưới cho tôi, ba ngày liên tiếp cuộn cuộn mang tới không ngừng nghỉ.

Giá y, mũ phượng, khăn quàng vai, chỗ nào cũng gắn châu ngọc, bảo vật chói mắt.

Hỉ nương* nói, hôn lễ của Nhị điện hạ cũng không xa hoa như vậy.

*Hỉ nương: người săn sóc nàng dâu (trong lễ cưới ngày xưa)

Uyển Dung tỷ tỷ tới thăm tôi, lấy thân phận Thái tử phi chúc mừng tôi.

Lúc hạ nhân lui xuống, chỉ còn lại hai người chúng tôi, tỷ tỷ lại khóc.

“Tử Đạm còn không biết tin hôn lễ của muội”, tỷ tỷ buồn bã rơi lệ.

Tôi cúi đầu, cầm đồ cưới tỷ ấy tặng, một chiếc trâm phượng dùng huyền châu ngàn năm chế ra từ tay một nghệ nhân tuyệt danh, tinh tế ngắm nhìn, nhàn nhạt cười, “Tử Đạm sau khi chịu tang trở về cũng sẽ lập phi. Thời gian trôi qua thực kỳ lạ... Lúc còn nhỏ là bạn bè thân thiết, khi trưởng thành lại phải rời xa nhau”.

Uyển Dung tỷ tỷ ngược đôi mắt ngấn lệ lên nhìn tôi, “Muội thực sự có thể quên Tử Đạm?”.

Tôi chậm rãi ngược mắt, mỉm cười cầm trâm phượng lên mái tóc, nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh, nụ cười ung dung trong gương.

“A Vũ xưa nay ngưỡng mộ anh hùng đỉnh thiên lập địa, Dự Chương Vương mới là người muội muốn gả”.

Tôi nói cho Uyển Dung tỷ tỷ nghe, cũng là nói cho mình nghe.

Sau đó, mãi cho tới lễ thành thân của tôi, Uyển Dung tỷ tỷ không còn tới thăm tôi nữa.

Tử Đạm sẽ nghe được lời ấy từ tỷ tỷ.

Tử Đạm sẽ oán tôi, trách tôi, rồi quên tôi.

Tử Đạm sẽ lập phi, lấy một Vương phi xinh đẹp hiền thực.

Tử Đạm sẽ yêu thương nàng, tôn trọng nàng, cùng nhau sống đến cuối đời.

Tử Đạm, Tử Đạm, Tử Đạm...

Trời đầy xoay chuyển, khắp nơi đều là tên ấy, dung nhan ấy.

Nhiều nỗi đau đớn vô cùng sắc nhọn đã từ từ đâm xuống đáy lòng.

Hôn kỳ cũng sắp đến.

Trong nhà bận bịu nhiều việc, đám người Tử cô cô mỗi ngày đều hối hả ra vào, chuẩn bị cho hôn lễ.

Tôi lại rảnh rỗi, không cần vào cung thỉnh an, không cần bước ra khỏi phủ, chỉ cần nghiêm chỉnh ngồi trong phòng nghe ma ma trong cung dạy nghi thức tân hôn, bắt tôi nhớ kỹ nên làm gì và không nên làm gì... Người người không ngừng tới chúc, chỉ nghe thấy một loạt mỹ từ được nhồi vào trong tai.

Ngày ngày sớm tối lướt qua thời kỳ rối ren hỗn loạn.

Ban đêm, tôi đọc sách rất muộn, cho tới khi đêm khuya thanh vắng, cho đến khi không mở nổi mắt.

Chỉ có như vậy tôi mới không có sức lực suy nghĩ quá nhiều, không có thời gian nhớ tới Tử Đạm.

Thi thoảng tôi sẽ nghĩ tới phu quân sắp gả xa xôi mơ hồ lại vô cùng rõ ràng kia... Không nhớ nổi thân ảnh của hắn, chưa từng thấy qua dung nhan. Nhưng một lần nhìn lúc khao quân lại không thể quên được.

Tiêu Kỳ, cái tên này từ giờ sẽ gắn bó với tôi cả đời.

Từ giờ tôi không còn là Thượng Dương Quận chúa vô lo vô ưu mà mang một thân phận mới Dự Chương Vương phi, cùng một nam nhân không quen đi đến một tương lai không biết...

Mười lăm ngày sau, đại hôn của tôi.

Hôn lễ của tôi được cử hành theo nghi lễ xuất giá của công chúa. Nửa đêm bắt đầu trang điểm, trời còn chưa sáng đã quỳ trước cha mẹ tạ ân từ giã, sau đó vào cung tạ ơn hoàng thượng hoàng hậu, đi ra khỏi Thái Hoa môn, qua Tuyên Hoa môn, Khôn Đức môn, Phụng Nghi môn... Tiếng hỉ nhạc vang dội, dọc đường trải đầy vải gấm đỏ, cánh hoa bay đầy trời, sáu trăm cung nhân mặc lụa đỏ đội mũ lông chim trắng vây quanh loan kiệu gấm sáu con chim phượng vàng, uốn lượn thành hàng dài, xuyên qua cung thành, hoàng thành, nội thành, tốc hành tới Dự Chương Vương phủ.

Trong động phòng, hai hỉ nương mang theo vú già tỳ nữ hầu hạ trái phải, bên ngoài hỉ nhạc không ngừng vang lên.

Mũ phượng, lễ phục cộng thêm hỉ khăn thật dày khiến toàn thân tôi như bị buộc chặt, không thể động đậy.

Cầm Nhi bên cạnh thi thoảng nói vài lời chúc mừng may mắn muốn tôi vui vẻ nhưng tôi không có cả sức để mà nghe.

Bị hành hạ từ nửa đêm đến giờ, ở phía dưới chiếc khăn dày, thế giới của tôi là một mảnh hỗn độn, cái gì cũng không thấy, chỉ nghe được tiếng hỉ nhạc chưa bao giờ ngừng.

Trong lúc mơ màng được hỉ nương dẫn tới xá đường*, lại dẫn vào động phòng.

*Xá đường: nơi làm lễ thành thân

Đi vào động phòng, vừa mới được yên tĩnh trong chốc lát, nhóm hi nương lại bắt đầu hành hạ, không ngừng cầu phúc cầu may.

Theo quy củ, phải đợi tân lang vào động phòng tôi mới được ăn uống.

May là Cẩm Nhi biết điều, lặng lẽ mang theo tổ yến cho tôi, bằng không tôi không biết mình có đủ sức ngồi tới giờ hay không.

Một chốc lát nữa, tôi sẽ gặp phải thời khắc lo âu nhất của ngày hôm nay.

Cái người kia, người mà thế nhân kính sợ như thần, như ma, hôm nay trở thành hôn phu của tôi.

Vừa mới cách xa hăn cả thiên địa, lại từ dưới hỉ khăn nhìn thấy mũi chân của hăn.

Gần như vậy, hăn cách tôi gần như vậy.

Ngày đó xa xa nhìn lại đã khiến tôi kinh hãi, hôm nay gần trong gang tấc tôi lại không e ngại.

Đây chính là nhân duyên của tôi, phu quân của tôi.

Thay vì hoảng sợ, chi bằng cứ thản nhiên.

Hăn cũng là phàm nhân có máu có thịt, có lẽ hăn cũng không đáng sợ như vậy, có lẽ nhân duyên của tôi cũng không tới mức thảm hại như vậy.

Đúng như lời ca ca khuyên lơn tôi, Dự Chương Vương đỉnh thiên lập địa là nam nhân tốt, anh hùng mỹ nhân, là xứng đôi.

Tôi cười nhạt một tiếng, có lẽ là vậy.

Chỉ cần không phải là điều tồi tệ nhất thì vẫn còn có hy vọng.

Không biết từ lúc nào, tôi bất giác nhận ra hỉ nhạc bên ngoài đã ngừng.

Hiện giờ còn sớm, tiệc mừng sao có thể kết thúc sớm như vậy?

Yên lặng một hồi, chợt nghe thấy tiếng xôn xao của đám hí nương.

Tôi toan đứng dậy, vô cùng ngạc nhiên, đang muốn bảo Cẩm Nhi ra ngoài xem một chút, lại nghe được một trận tiếng bước chân ùn ùn kéo đến.

Kèm theo tiếng bước chân là tiếng người lộn xộn.

“Tướng quân thân mặc áo giáp đeo kiếm, binh đao là vật đại hung, không được tới gần động phòng, thỉnh tướng quân dừng bước”.

“Mặt tướng phụng mệnh Vương gia, cần phải gặp Vương phi bẩm báo”.

Một thanh âm nam tử, ngội lạnh như đá, không có lấy chút tâm tình kinh phá đem động phòng hoa chúc.

“Nô tỳ có thể truyền lời, Vương Phi còn đang tuân thủ nghi lễ, không thể gặp mặt người ngoài”.

“Chuyện xảy ra khẩn cấp, Vương gia phân phó hủy bỏ tất cả các lễ nghi, mong Vương phi thứ tội”.

Từ cô cô ngoài cửa cố chấp ngăn cản, giọng nói kia đã mang chút tức giận.

Tôi đứng lên, vừa dậy đã choáng váng.

“Vương phi cẩn thận”, Cẩm Nhi cuống quýt đỡ lấy tôi.

Mũ phượng nặng nề trên đỉnh đầu khiến tôi cơ hồ không thể đứng thẳng nổi.

Tôi cố gắng đi tới trước cửa, nhạt giọng nói, “Bốn cung ở đây, tướng quân có lời gì thỉnh cứ nói”.

Phía ngoài yên lặng chốc lát, người đó vẫn mang một giọng nói nguội lạnh, “Khởi bẩm Vương phi, vừa mới nhận được tin cấp báo, Ký Châu thất thủ, tình hình vô cùng khẩn cấp, Vương gia đã tới đại doanh trước, lập tức lĩnh quân tiếp viện, đặc biệt sai thuộc hạ tới báo với Vương phi. Bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ, Vương gia không kịp tới từ giã, chờ sau khi Vương gia bình định phản tặc sẽ gặp Vương phi xin thứ tội”.

Đầu óc tôi trong nháy mắt trống rỗng.

Chỉ chốc lát sau, tôi chợt hiểu, phục hồi lại tinh thần.

Hắn là đang nói, đem động phòng hoa chúc, vị hôn phu của tôi chưa bước vào động phòng đã rời kinh xuất chinh.

Tôi ngay cả tướng mạo giọng nói cũng chưa thấy, cứ như vậy bị ném trong động phòng, một mình trải qua đêm tân hôn.

Tôi đột nhiên buồn cười, lại không cười nổi.

Vị này đường đường là Dự Chương Vương, lúc đầu là hãn cầu hoàng thượng tứ hôn, muốn liên thân với gia tộc tôi.

Bất kể là vì cái gì, bất kể hắn có cam lòng hay không, vẫn là chính bản thân hắn cầu xin.

Tôi còn tận tâm tận lực tuân thủ mọi thứ, vừa đến nơi này, một tin cấp báo truyền tới, hắn liền phủ tay áo bỏ đi, ngay cả tới chào hỏi có lệ cũng bỏ qua. Đến từ giã thì mất bao nhiêu thời gian, cho dù quân tình như lửa, chẳng lẽ đã đốt tới tận lông mày?

Tôi không cần biết hắn có động phòng hay không, cũng không cần hắn thông cảm với cảm xúc của tôi.

Nhưng tôi tuyệt đối không thể dung thứ hãn nhục nhã tôi, nhục nhã gia tộc tôi như vậy.

Biến đổi thật nhanh.

Vú già hỉ nương quanh mình cảm như hến, Cẩm Nhi cũng không dám lên tiếng.

Đại khái là chưa từng thấy tân lang nào gặp trận liền bỏ động phòng không để ý tới thể diện, mọi người bị biến cố này làm cho kinh ngạc không biết làm sao, trong lúc nhất thời, tất cả đều ngây như phỗng, hai mặt nhìn nhau.

Mũ phượng trên đầu cơ hồ ép xuống khiến tôi không thở nổi.

Tôi cuối cùng bật cười, trong phòng vắng lặng chỉ nghe thấy tiếng cười dài của tôi.

Cửa phòng dán chữ hỷ đỏ thắm bị tôi đẩy ra, gió đêm tấp vào mặt, hỉ khăn bay phập phồng.

Tôi giơ tay gạt hỉ khăn xuống, trước mắt nhất thời thấy ánh sáng rực lên.

Hỉ nương, vú già kinh hãi, rồi rít quỳ xuống, hỉ nương đứng đầu vội vã kêu lên, “Vương phi, không thể, nghi lễ thành hôn còn chưa xong, ngàn vạn lần không được mở hỉ khăn”.

Trước mặt là mấy nam tử mặc áo giáp cầm kiếm, người dẫn đầu vừa nhìn thấy tôi liền cả kinh ngây người. Thấy tôi mở hỉ khăn hãn cũng không biết cúi đầu tránh, ánh mắt thẳng tắp dừng lại trên gương mặt tôi, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, quỳ gối xuống, mấy người phía sau cũng quỳ theo, áo giáp trên người phát ra âm thanh sắc bén cao lạnh.

Tôi lạnh lùng chăm chú nhìn người đang quỳ trước mắt, áo giáp sáng kia lóe lên hàn quang lạnh như băng, người quỳ im lặng như đá không nhúc nhích.

Lần đầu tiên có quân nhân mặc áo giáp cầm kiếm đứng gần tôi như vậy.

Đây chính là thân vệ của Dự Chương Vương, không biết phu quân kia của tôi là người nguội lạnh như sắt, vô tình vô nghĩa như thế nào.

Tôi không giận mà cười, ném hỉ khăn lên mặt hắn, “Phiền tướng quân đem cái này tới cho Vương gia, thay ta nói với hắn, trong lễ thành thân mà phải đi xuất chiến thì không dám nhọc tới tôn giá”.

Hỉ nương vội vàng ngăn cản, “Vương phi bớt giận, hỉ khăn không thể tùy tiện mang đi như vậy, đó là điềm xấu”.

“Người nói gì”, tôi lạnh lùng nói, “Dự Chương Vương anh minh ngút trời, là cát nhân thiên tướng, bốn cung gặp được phu quân, gả vào tướng môn là vạn hạnh đại cát”.

“Vương phi mời giữ lại vật này, mặt tướng sẽ chuyển cáo tâm ý của Vương phi tới Vương gia, mong Vương phi trân trọng”, nam tử kia thấp đầu, hai tay dâng lên hỉ khăn, giọng nói thấp, cũng không kiên quyết như khi nãy.

Tôi cười nhạt, nói: “Tướng quân dám dẫn người xông thẳng vào động phòng, còn sợ chuyện nhỏ này sao?”.

Nam tử kia mặt đỏ tới mang tai, cúi người nặng nề dập đầu, “Mặt tướng biết tội!”.

Dự Chương Vương ra đi không từ già cũng đành, ngay cả một tướng lĩnh nho nhỏ cũng dám xông tới cửa, quả nhiên là cực kỳ lớn lối.

Lời nói của phụ thân thật không sai, những tướng lĩnh dong binh này không hề có nửa phần kính trọng đối với sĩ tộc.

Từ sau khi gả vào tướng môn, tôi sẽ phải đặt mình trong đám quân nhân này.

Gió đêm thấm qua quần áo, tôi khẽ ngửa đầu, chỉ cảm thấy trong lòng tất cả đều hóa thành tro.

“Tướng quân mời trở về đi, bốn cung không tiễn”.

Tôi xoay người vào phòng, cửa phòng phía sau lưng bị đóng “uỳnh” một cái.

Găm đở trái khắp động phòng, tôi một mình đối mặt với một đôi nến đỏ cao, sáp nến vẫn chảy xuống.

Suốt cả đêm, tôi khóa mình trong phòng, mặc cho bên ngoài bất luận ai cầu khẩn cũng không mở cửa, ngay cả mẫu thân cũng bị cự tuyệt.

Bọn họ cũng quá lo lắng rồi, tôi không cảm thấy thương tâm, cũng không tức giận, chỉ là mệt mỏi, không muốn nở nụ cười giả dối nữa.

Đáy lòng trống rỗng, hệt như động phòng trống này, chỉ có bóng tôi ánh lên vô vàn gấm vóc.

Cũng không biết là hoang vu hay vắng lặng, đưa tay tới ngực, phảng phất không thấy tiếng đập.

Cứ như vậy ngã xuống giường, một thân giá y đỏ thẫm, chập chờn ngủ.

Trong mộng không thấy bất kỳ ai, không có cha mẹ, không có ca ca, không có Tử Đạm.

Chỉ có tôi cô cút một người.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kinh Biến

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Thời gian dễ dàng bỏ rơi con người, chớp mắt đã qua ba năm.

Nằm nghiêng trước song cửa sổ, gió thánng tư man mát thổi khiến con người mềm yếu muốn say, một cánh hoa bị gió thổi rơi trên mặt tôi, ngửa ngửa.

Đêm qua say rượu còn chưa tỉnh, thân thể yếu ớt không chút sức lực, tôi đưa tay, vô ý đánh rơi chiếc bình ngọc, chiếc bình quay tròn, lăn vòng xuống bậc thềm, làm rớt ra một giọt rượu còn sót. Trong cơn gió thổi tới phảng phất có mùi huân hương xen lẫn mùi rượu ngào ngạt.

Rượu Thanh Mai được ca ca mang tới từ kinh thành nửa tháng trước lại bị tôi uống cạn sạch, không biết khi nào huynh ấy mới tìm được cơ hội tới Huy Châu giải quyết công việc để gặp nhau lần nữa. Tôi mệt mỏi nhưng vẫn gắng sức đứng dậy, gọi hai tiếng Cẩm Nhi, lại không có ai trả lời. Nha đầu này kể từ khi rời kinh thành tới đây cũng bắt đầu học thói lười biếng.

Đứng dậy, lười biếng xỏ giày, tôi miễn cưỡng xuyên qua hành lang gấp khúc, chợt lơ đãng liếc mắt thấy những bông hoa ngọc lan trong viện sau một đêm đã nở đầy trắng như tuyết.

Tôi có chút ngẩn ngơ, dựa vào lan can, tâm hồn treo lơ lửng, thoáng chốc như quay trở lại lan đình trong nhà trước kia...

“Quận chúa tỉnh rồi sao? Đã say hơn nửa ngày mà đi ra ngoài cũng không khoác áo choàng, cẩn thận kéo cảm lạnh”, Cẩm Nhi một bên vừa nói

vừa cần nhả oán trách, một bên đem áo choàng khoác lên vai tôi.

Tôi ngửa mặt lên, “Cây ngọc lan ở nhà chắc cũng đã nở hoa rồi, không biết năm nay hoa nở thế nào”.

“Thời tiết ở kinh thành ấm áp hơn nơi đây, hoa có lẽ cũng nở sớm hơn”, Cẩm Nhi khẽ thở dài, lại phục hồi tinh thần cười nói, “Có điều ở đây mặc dù lạnh hơn một chút nhưng lại nhiều nắng hơn kinh thành, ít khi có mưa, nô tỳ thích ở đây hơn”.

Cô bé này càng ngày càng biết cách dỗ cho người khác vui vẻ. Thấy tôi mím môi cười, không cất tiếng, nàng liền nhẹ nhàng ngồi xuống cùng tôi, thấp giọng nói, “Nếu ở Huy Châu đã chán rồi, chi bằng chúng ta quay trở về kinh xem một chút. Rời đi đã ba năm, Quận chúa hẳn là nhớ nhà đúng không?”.

Tôi thu hồi tâm tư, cười một tiếng tự giễu, miễn cưỡng duỗi lưng, “Đúng vậy á, ta có chút nhớ rượu Thanh Mai ở nhà rồi, nhưng so với cuộc sống thần tiên ở nơi này, ta còn không nhớ trở về”.

Dứt lời đứng dậy, tôi phất tay áo lướt qua những cánh hoa rơi, “Cảnh xuân thật tuyệt, chúng ta ra ngoài dạo một chút”.

Cẩm Nhi đuổi theo phía sau vội la lên, “Hôm qua Vương gia sai người đem tin tức tới vẫn đang chờ Quận... chờ Vương phi hồi đáp mà!”.

Tôi dừng chân, trong lòng không khỏi cảm thấy có điểm phiền muộn.

“Người thay ta hồi đáp đi”, tôi lười ngoảnh lại, cứ như vậy rời đi, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, lại nói, “Đúng rồi, người xem xem lần này hẳn đưa tới những gì, chọn một ít đồ thú vị để lưu lại, còn đâu thì cho nhóm y quan đi”.

Qua hai ngày, y quan sẽ tới một lần, lần này sẽ chuẩn bị một chút vàng bạc.

Ca ca nói, mẫu thân và cô cô thường xuyên thúc giục hỏi bệnh tình của tôi sao không thấy tiến chuyển, chập chạp không thể trở về kinh, nhóm thái y thì luôn thấp thỏm lo sợ, e rằng che giấu không thành. Tuy nói chỗ cha mẹ có ca ca làm nội ứng, nhưng mấy y quan này có chút nhát gan, nếu không chuẩn bị nhiều vàng bạc một chút để chặn miệng bọn họ lại, khó có thể đảm bảo cô cô không nhận thấy sự kỳ lạ, hạ ý chỉ triệu tôi trở về kinh thành.

Nếu để cho thái y nói bệnh tình của tôi quá mức nghiêm trọng lại sợ mẫu thân vội vàng tới thăm hỏi, như vậy cũng không ổn.

Ba năm này, tôi ở Huy Châu u cư* dưỡng bệnh, sống những tháng ngày tiêu dao như thần tiên hoàn toàn nhờ vào những gì mà vị phu quân kia ban tặng.

*U cư: sống lặng lẽ

Đêm tân hôn, Dự Chương Vương ngay cả động phòng cũng chưa bước vào một bước đã vội vã xuất chinh đi chinh phạt quân phản loạn.

Ba quận cùng làm phản, giặc ngoại xâm phía bắc nổi lên, nhất thời khói lửa tứ phương, vua dân chấn động.

Phu quân tôi một vai gánh vác thiên hạ, vung kiếm trấn nam, thật không dễ dàng gì bình định được quân phản loạn, lại không kịp nghỉ ngơi chỉ huy quân bắc tiến.

Lúc ấy, người người đều tôn sùng công lao bảo vệ xã tắc của Dự Chương Vương, còn ca tụng Dự Chương Vương phi hiếu thảo đại nghĩa, lấy nước nhà làm trọng.

Phụ thân chẳng những không trách tội vị giai tể* này ra đi không từ già mà còn dâng tấu chương khen ngợi hãnh lên triều đình.

*Giai tể: con rể tốt

Không có ai dám châm chọc tôi một mình cô đơn, tôi cũng bình tĩnh như thường vào cung tạ ơn, về thăm cha mẹ người thân. Đúng như bộ dạng mà bọn họ mong muốn, ung dung bình thản, có phong thái của quý tộc danh vọng.

Những ánh mắt truy đuổi phía sau tôi, những người chờ thấy tôi bi thương chán nản đại khái đều không được như nguyện.

Tôi vẫn mặc hoa phục, trang điểm đẹp, ra vào lều lầy, ở Dự Chương Vương phủ đêm nào cũng bày yến tiệc ca nhạc rộn ràng.

Cho đến hai tháng sau khi thành thân, một trận gió lạnh ào tới, tôi đột nhiên bị bệnh, lúc đó nằm triền miên trên giường bệnh, một đêm nguy kịch, cơ hồ đe dọa tới tính mạng. Cả đêm đó mẫu thân đều ở Phật đường quỳ lạy cầu khẩn, nước mắt như suối, nói với phụ thân nếu A Vũ rời đi sẽ cả đời ôm hận, vĩnh viễn không tha thứ cho phụ thân và cô cô. Phụ thân không phản bác được, ngậm người trong thư phòng suốt một đêm.

Tôi tỉnh lại khi trời sáng, cơn sốt bắt đầu giảm.

Tỉnh lại trông thấy thân nhân trước giường rơi nước mắt vì vui mừng, tôi chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không có kiên nhẫn đối mặt, cũng vô lực tiếp nhận.

Chỉ có trốn tránh.

Đúng lúc gặp mùa mưa, bệnh hen suyễn của tôi tái phát, thái y lo lắng thời tiết mưa dầm ở kinh thành gây bất lợi cho việc kang phục của tôi.

Thúc phụ làm quan ở Huy Châu từng xây dựng được một hành quán tinh tế, vừa mới khánh thành không lâu đã bị điều nhiệm trở về kinh, hành quán liền bỏ đó không dùng tới.

Khí hậu khô ráo ở Huy Châu thực tốt, phong cảnh hợp lòng người, thuận lợi cho việc tĩnh dưỡng.

Tôi dùng tiền hối lộ thái y, buộc ca ca thuyết phục cha mẹ cho tôi dời đến hành quán ở Huy Châu nghỉ ngơi.

Vừa mới tới Huy Châu, cha mẹ đã phái hơn ba trăm tỳ nữ tôi tớ cùng hộ vệ, khiến cái hành quán nhỏ nhỏ bị chen chúc đông nghịt, làm kinh động thứ sử Huy Châu tự mình tới cửa bái kiến, khiến tôi đã phiền lại càng thêm phiền.

Tôi buộc thái y thượng tấu rằng tiếng người và tiếng động hỗn tạp có thể ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi, kiên quyết đưa đám người đó trở lại kinh thành, chỉ để lại một vài thị tỳ và y quan, rốt cuộc cũng được thanh tịnh.

Huy Châu xa, trời đất rộng lớn, lùi một bước lại có cảm giác được thay da đổi thịt, được sinh ra lần nữa.

Hành quán này của thúc phụ quả thực là đặc biệt chuẩn bị cho tôi, chẳng những cảnh trí động lòng người, nơi nơi vừa ý mà trong hầm còn có rượu ngon, trong sân cây cối xanh tươi hoa đua nở, chim sải cánh bay qua hồ nước, so với lâm viên tươi đẹp ở kinh thành còn hơn được vẻ tĩnh lặng.

Cha mẹ vốn tưởng rằng tôi chỉ là nghỉ ngơi giải sầu, không bao lâu sẽ trở về, đâu có ngờ tới tôi vừa đến Huy Châu đã yêu cuộc sống tiêu dao rảnh rỗi nơi này, ở lâu cũng không muốn về. Chỉ có khi xuân thu là sinh thần cha mẹ tôi mới về kinh ở tạm vài ngày rồi thân thể lại khó chịu, quay lại Huy Châu.

Từng ngày, từng tháng, từng năm... Tôi bắt đầu cảm thấy mình thay đổi.

Từ nơi bắt đầu trong thâm tâm đã dần dần biến lạnh, khác đi.

Thiếu nữ ngày xưa hầu hạ bên cha mẹ, thấy người thân lưu luyến đã không còn, bạn bè thân thích khi xưa hôm nay đã mỗi người một cảnh ngộ, gặp lại đã trở nên xa cách, ngay cả Uyên Dung tỷ tỷ cũng trở nên trầm mặc u oán giống như những phi tử tịch mịch trong cung.

Cha mẹ, cô cô, thúc phụ, mỗi người thấy tôi đều gắng sức che chở, trên mặt là vẻ áy náy không che giấu được.

Mà tôi đối mặt với những người thân của mình lại tình nguyện muốn họ trách cứ tôi, dạy dỗ tôi như trước, còn tốt hơn là cứ cẩn thận để ý như hiện tại.

Có nhiều thứ đã thay đổi, cũng không thể quay trở về như trước.

Chỉ có ca ca là chưa từng thay đổi, chỉ có mình huynh ấy hiểu tôi, cũng chỉ có ở trước mặt huynh ấy tôi mới không phải là Dự Chương Vương phi, không phải là Thượng Dương Quận chúa mà là A Vũ nhỏ bé luôn bám theo huynh ấy lúc trước.

Ngay cả Tử Đạm cũng rất lâu rồi chưa xuất hiện trong giấc mộng của tôi.

Thời gian ở hoàng lăng giữ đạo hiếu của Tử Đạm đã hết, hoàng thượng lại hạ thánh chỉ muốn huynh ấy giám sát việc cải tổ hoàng lăng, tu sửa tông miếu.

Việc này cũng không có ước định thời gian, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về kinh.

Ngày xưa tôi không hiểu, hoàng thượng rõ ràng yêu Tử Đạm vì sao lại để mặc cô cô đưa huynh ấy đi hoàng lăng.

Giờ thì tôi lại hiểu.

Hoàng thượng để huynh ấy rời xa cung đình mới là thật tâm yêu huynh ấy, che chở huynh ấy,... Tại chốn vòng xoáy quyền thế này, chỉ cần một bước đi sai lầm là tan xương nát thịt. Hoàng thượng hiểu được, vây cánh của dòng họ Vương và Thái tử đã thành, hiện giờ lại kết minh cùng Tiêu Kỳ, bốn mươi vạn đại quân phía bắc luôn chăm chăm nhìn vào.

Phế Thái tử, đối Thái tử là tuyệt đối không thể.

Là một người cha, điều hoàng thượng có thể làm chỉ là bảo vệ sự bình an của Tử Đạm.

Tôi cũng không tiếp tục nhớ tới huynh ấy, đời này duyên đã dứt, tôi đã được gả cho người khác, chỉ là nửa đêm ngẫu nhiên tỉnh mộng tôi sẽ gửi tới Tử Đạm ở hoàng lăng xa xôi một lời chúc mạnh khỏe.

Gả cho người ta được ba năm, lại ba năm không biết mặt mũi phu quân của mình.

Nhưng tôi không tìm ra được điều gì không may ở vị phu quân ấy. Đường đường là Dự Chương Vương, không những là trọng thần, quyền khuynh thiên hạ mà đối với người nhà cũng rất quan tâm. Ở nơi biên cương xa xôi chinh chiến, hãn vẫn không quên mỗi tháng sai người đưa thư tới, kỳ trân dị bảo hoàng thượng ngự tứ cho hãn đều được mang đến Huy Châu.

Chẳng qua là nội dung thư mỗi lần gửi tới đều không khác nhau là mấy, hơn phân nửa là do phụ tá của hãn viết, đóng ấn tín của hãn lên trên coi như gia thư. Tôi không biết hãn làm như vậy coi như là chu toàn lễ nghĩa hay là quan tâm tới thể diện của tôi hay là vì có chút bứt rứt. Lúc đầu tôi cũng từng trực tiếp viết thư hồi đáp, dần dần nhìn thấy bức thư giống như công văn ấy, ngay cả hứng thú mở ra xem cũng không còn nữa.

Có lẽ đây gọi là phu thê tôn trọng nhau, tương kính như tân.

Chúng tôi có sự ăn ý, ngầm hiểu lẫn nhau, không cần miễn cưỡng có lệ, ngược lại có niềm vui riêng, cầu nhân đắc nhân*.

*Cầu nhân đắc nhân: cầu gì được nấy.

Vừa mới vào tiết thu đã thấy lá vàng rơi rụng, vừa thấy đêm đông tuyết bay, tuyết đã tan xuân tới, mùi hạ ấm cũng dần dần đậm... Thời gian dễ dàng trôi qua, năm xưa như nước, tâm dần dần bình thản, từ đạm bạc tới lương bạc*, cuối cùng có thể bình tĩnh tự kiểm chế.

*Lương bạc: chán nản, nguội lạnh.

Mỗi nhân duyên này, vị phu quân này, tôi cũng nên hài lòng thôi.

Huy Châu là nơi xung yếu, đầu mối giao thông, đường sông lại thuận tiện, trước giờ luôn là vùng đất mà thương nhân và phú gia tụ hội.

Tiết trời nơi này khác hẳn kinh thành, không ẩm ướt nhiều mưa, mùa hạ oi bức, mùa đông lạnh căm.

Huy Châu bốn mùa rõ ràng, quanh năm suốt tháng luôn có ánh nắng tươi sáng, bầu trời trong vắt.

Từ xưa tới nay, dân chúng hai miền nam bắc không ngừng chuyển cư, hỗn tạp hơn thường, nơi đây vừa có người phương bắc sang sảng chất phác vừa có người phương nam ôn hòa tinh tế, qua nhiều năm liên tục chinh chiến cũng không có mấy thay đổi, dân sinh giàu có và đông đúc.

Thứ sử Huy Châu Ngô Khiêm là môn sinh một tay phụ thân nâng đỡ, năm xưa chỉ là tài tử có chút danh tiếng lại rất được phụ thân ưu ái, tại nhiệm bốn năm đã có chính tích* không tầm thường. Kể từ khi tôi tới hành quán, Ngô đại nhân vẫn ân cần trông nom, Ngô phu nhân cũng thường tới bái phỏng, lo lắng tôi có chút gì không vui, luôn tận tâm tận lực nghênh tiếp tôi.

*Chính tích: thành tích làm việc trong khi tại chức của quan lại.

Đối với sự ngênh đãi của phu phụ Ngô gia, tôi không có hảo cảm, cũng không đành lòng từ chối.

Ngô Khiêm dựa vào chính tích nổi trội cùng với sự chỉ bảo của phụ thân, con đường làm quan cũng coi như thuận lợi, có hy vọng thăng chức, vốn không cần tận lực ngênh đãi tôi. Chẳng qua là nữ nhi duy nhất của hãn cũng đã sắp trưởng thành, lại quanh năm cùng cha mẹ ở Huy Châu, không thể làm quen với con em những nhà cao cửa rộng chốn kinh thành, giờ sắp tới tuổi gả đi, phu phụ Ngô gia lo âu, mong mỗi sớm được điều trở về kinh thành để định mối chung thân cho con.

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, lo lắng vất vả vì con tới mức đó.

Tôi biết nguyên nhân này, làm sao có thể nhẫn tâm từ chối?

Hai ngày nay, chuyện gây náo nhiệt nhất trong thành chính là ngày hội Thiên diên*.

*Diên: diều.

Xuân đến thi diều giấy vốn là phong tục phương nam, đặc biệt thịnh hành đối với nữ quyến trong kinh thành.

Những năm qua, vào tháng ba tháng tư mỗi khi xuân đến, nữ tử trong kinh đều tìm đến người có tay nghề giỏi làm ra những chiếc diều đẹp xa hoa, cùng thân quyến bạn bè ra ngoài thành dạo chơi, tổ chức yến tiệc thi thả diều, thưởng thức ca phú... Truyền thống Huy Châu không có tập tục này, sau khi tôi tới, hàng năm Ngô phu nhân đều tự mình chủ trì, mời nữ quyến danh môn phú gia toàn thành vào ngày chín tháng tư đến Quỳnh Hoa uyển tổ chức hội Thiên diên.

Hiếm thấy đôi phu phụ này tận lực dụng tâm, nghĩ ra cách như vậy để lấy lòng tôi.

Mọi năm ở nhà, ca ca luôn tìm tới thợ thủ công tay nghề khéo léo làm điều cho tôi, hơn nữa, huynh ấy còn am hiểu lối vẽ tranh tinh vi, đề lên đó bài thơ tôi làm. Con điều bay đi, chúng tôi mặc cho nó phiêu diêu, không để ý tới. Vậy mà người khác vô tình nhặt được lại tôn sùng là vật quý báu, ra giá bạc ròn trăm lượng, mang ra ngoài phố bán, mọi người gọi nó là điều mỹ nhân.

Năm nay, không biết ca ca sẽ vẽ điều mỹ nhân cho khuê tú nhà ai?

Có lẽ Cẩm Nhi nói đúng, tôi thực có chút nhớ nhà.

Ngày chín tháng tư, Quỳnh Hoa uyển.

Trời tháng tư trong xanh, hoa thơm cỏ lạ đua nhau tranh giành sắc xuân, sắc màu rực rỡ, đẹp như mây trời.

Danh môn Huy Châu tụ tập, phàm là người có chút danh phận địa vị cũng tranh nhau để cho nữ nhi tham gia ngày hội này.

Tôi hiểu được, những cô gái kia cũng chỉ mong ở ngày hội Thiên diên này thể hiện được hết vẻ tao nhã, nhận được sự ưu ái của tôi, từ đó leo lên nhà cao cửa rộng.

Ở trong mắt họ, tôi là quý nhân cao không thể chạm, là người có thể thay đổi vận mệnh của họ.

Bọn họ khát vọng có quý nhân giúp thay đổi vận mệnh như vậy, tôi lại thất vọng vận mệnh rơi vào tay người khác.

Đàn sáo hơi ngừng, ca múa cũng tạm dừng lại.

Tôi cùng Ngô phu nhân và một đám hầu nữ đi vào trong vườn.

Mọi người cúi người tham bái.

Các cô gái đều gấm vóc lụa là, trang điểm cẩn thận, đeo đồ trang sức quý giá, hết sức lộng lẫy.

Ngược lại tôi chỉ tùy ý mặc một thân váy dài thủy sắc mỏng, búi tóc vân mây, ở giữa cài chiếc thoa ngọc, toàn thân trên dưới không còn có nửa viên châu ngọc điểm xuyết nào nữa.

Lễ xong, khai yến.

Trong tiếng đàn sáo, một hàng vũ cơ y phục rực rỡ nối đuôi nhau đi ra, nhẹ nhàng múa, ở nơi cao nhất trong vườn xuất hiện một con diều bướm bướm đỏ thắm đuôi hồng dịu dàng theo gió bay lên. Vẻ ngoài lộng lẫy, trang trí khéo léo, có lẽ thời gian để làm thành cũng không ít, xem ra là diều của thiên kim Ngô gia.

Tôi hơi mỉm cười, nói, “Cánh mỏng vương mây khói, bận rộn vì sắc hoa”.

“Tiểu nữ kém cỏi, khiến Vương phi chê cười rồi”, Ngô phu nhân khẽ khom người, lời nói khiêm tốn, thần sắc lại có chút tự đắc.

Một thiếu nữ áo vàng đang ngồi vội đứng dậy bái tạ.

Ngô phu nhân cười nói, “Tiểu nữ Huệ Tâm, bái kiến Vương phi”.

Tôi gật đầu ra hiệu cho cô gái đó tiến gần lại.

Thiếu nữ áo vàng cúi đầu chậm rãi đi tới, dáng người yếu điệu, chiếc khăn che mặt mỏng phất phơ trong gió, càng toát ra vẻ dịu dàng động lòng người.

Phương nam từng có tục lệ nữ tử chưa lấy chồng khi ra ngoài phải đeo khăn che mặt, tôi lại không biết Huy Châu cũng có phong tục như vậy, nữ

tử Ngô gia này dùng khăn che mặt ở đây chắc hẳn là được giáo dục rất nghiêm.

Đang định nhìn kỹ nữ tử kia thì chợt nghe thấy một tiếng sáo vang lên, trong vườn, một con diều én xanh biếc đón gió bay thẳng lên, tinh tế hơn người, giống như một con én nhỏ đang giương cánh bay. Còn chưa kịp nhìn kỹ đã thấy một con diều cá chép vàng bay lên, tiếp đó là đào tiên, hoa sen, ve ngọc, chuồn chuồn... Nhất thời, đầy trời là cánh diều, vô cùng sắc sỡ từng bừng khiến người xem không kịp nhìn.

Mọi người trong nháy mắt đều chỉ lo nhìn quanh, không ngớt lời ca tụng.

Ngô gia nữ nhi uyển chuyên đi tới, từng bước từng bước tới gần, dịu dàng hạ bái.

“Nữ tử xinh đẹp này rất khá”, tôi quay đầu lại cười nói với Ngô phu nhân, lại thấy thần sắc Ngô phu nhân biến đổi, trừng mắt nhìn nữ tử trước mặt.

Đột nhiên, một tiếng cười sắc bén dồn dập vang lên.

Tôi cả kinh ngẩng đầu, phía đông nam bên ngoài vườn bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng.

Khi gió to nổi lên, một con diều khổng lồ màu xanh lá phóng lên cao, giống như diều hâu, hai cánh dài gần ba trượng, vô cùng lớn bay xẹt qua vườn, xông thẳng tới chỗ tôi đang ngồi.

Tôi lập tức đứng lên, lui nhanh về phía sau.

Thân ảnh máu vàng trước mắt thoáng động, nữ nhi Ngô gia kia đột nhiên vươn tay giữ chặt lấy bả vai tôi, năm ngón tay đâm sâu vào da thịt, đau thấu gân cốt.

“Người không phải là Huệ Tâm...”. Trong tiếng thét chói tai của Ngô phu nhân, nữ tử kia vòng về phía sau, một chưởng hạ xuống sau gáy tôi.

Cùng lúc đó, con diều ngợp bóng kia theo gió mạnh bay tới.

Bóng tối bao phủ khắp đất trời.

Sau gáy đau nhức, trước mắt hoàn toàn là một màu đen, lúc một chút ý thức cuối cùng còn sót lại, tôi chỉ cảm thấy hai vai bị giữ chặt, thân thể bị nhấc bổng lên, bên tai là tiếng gió phần phật...

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hạ Lan

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Đen kịt, xóc nảy, bức bối, trong tiếng vó ngựa lộc cộc, tôi giật mình nhận ra toàn thân không thể nhúc nhích, miệng bị nhét giẻ, không phát ra được bất kỳ âm thanh nào... Trong bóng tối, tôi gắng hết sức mở to hai mắt nhưng lại không nhìn thấy cái gì cả.

Đây là mộng, nhất định là một cơn ác mộng.

Tôi cố gắng hết khả năng nhưng tứ chi vẫn không có lấy chút sức lực, một ngón tay cũng không nâng lên nổi.

Hết thảy chỉ có thanh âm va đập dồn dập vang lên, tiếng vọng từ trong lồng ngực tôi truyền tới, trong không gian nghẹt thở tối tăm, cơ hồ muốn xông ra ngoài.

Giờ phút này, thứ duy nhất tôi có thể phân biệt chỉ còn là tiếng động và một chút tri giác mơ hồ.

Tiếng vó ngựa bên tai lộc cộc, có lúc còn nghe được âm thanh va chạm giữa tấm ván gỗ và chiếc xe.

Đây là một cái rương nhỏ hẹp mà dài lao vùn vụt theo xe ngựa... Chẳng lẽ là quan tài?

Chỉ có người chết mới được đặt trong quan tài, nhưng tôi còn sống... Sống lưng bắt đầu ớn lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Là ai dám cả gan mưu hại tôi?

Chẳng lẽ là kẻ thù chính trị hay kẻ thù lâu năm của phụ thân, hay phản tặc triều đình...? Nhưng bắt cóc tôi có lợi ích gì cho bọn chúng?

Trăm ngàn ý niệm xuất hiện quần quanh trong đầu, thân thể cứng ngắt tê dại, chớp mũi đột nhiên thấy cay cay.

Không, không khóc, tôi không thể khóc.

Tôi gắng sức cắn chặt môi, nước mắt lại theo khóe mắt chảy xuống thái dương, nỗi sợ hãi và cô độc ùn ùn kéo đến.

Lần đầu tiên trong đời, tôi biết mùi vị này, chính là sợ hãi.

Không biết mình đang ở đâu, xung quanh có những ai, thị tỳ hộ vệ thường ngày tiền hô hậu ứng lúc này không hề có ở đây.

Lần này thật sự là cùng đường, không có viện binh.

Cái gì đang chờ tôi ở phía trước? Vực sâu vạn trượng hay đầm rồng hang hổ, hay là phần mộ lạnh như băng?

Trong cơn ác mộng mơ màng, tôi hoảng sợ không yên, vừa lạnh lại vừa đói, trải qua từng đợt ngủ mê man, một lần nữa lại tỉnh lại trong chiếc xe ngựa xóc nảy này.

Xe ngựa chạy mỗi lúc một nhanh hơn, trong lúc thanh tĩnh, tôi cố gắng phân biệt những tiếng vang bên tai, cơ hồ có tiếng nước chảy, tiếng người trên phố, thậm chí còn có tiếng mưa gió... Không biết đã qua thời gian bao lâu, tôi càng ngày càng lạnh, càng ngày càng đói, trong cơn hôn mê có cảm giác như mình sắp chết.

“Ầm” một tiếng thật lớn, tôi giật mình tỉnh lại, ánh sáng chói lòa cơ hồ khiến tôi không thể mở mắt ra.

Bóng người lay động, tôi bị giữ chặt, kéo ra ngoài, xương cốt toàn thân đau nhức như muốn nứt ra.

“Các người không muốn sống nữa phải không? Gọi lão Điền đến xem đi, bằng không công sức vất vả bao lâu coi như đi tong”.

“Lão Điền đang chữa thương cho Thiếu chủ, đâu có thời gian rảnh rỗi để ý đến nàng, vứt xuống hầm đi, không chết được đâu”.

Người nói trước khẩu âm đậm, không giống người chốn kinh thành, người sau là một nữ nhân có giọng nói lạnh lẽo cay nghiệt.

Hai mắt tôi bắt đầu có chút thích ứng với ánh sáng mờ mờ trước mắt, loáng thoáng nhìn quanh, chỉ thấy nhà cửa đổ nát, nghèo túng chật hẹp, tựa như một khu nhà hoang cũ nát.

Mấy người trước mắt cao thấp khác nhau, đều mặc trang phục của dân du mục phương bắc, trên đầu đội mũ chiên*, không thể nhìn rõ mặt.

*Chiên: nỉ

Toàn thân vô lực, cổ họng khô khốc sắp nứt ra, tôi bị một gã cao to vạm vỡ giữ lấy, lão đảo đẩy mạnh vào trong một cánh cửa.

Người đó tháo dây thừng trong tay tôi, móc ra vải rách đang nhét trong miệng, đẩy tôi ngã xuống đồng cỏ khô.

Sau đó lại có một người đi vào, đặt một thứ gì đó lên mặt đất.

Hai người cùng rời đi, đóng cửa lại.

Nằm gục trên đồng cỏ, tôi không còn có sức lực bò dậy.

Chóp mũi lại ngửi thấy một mùi hương quái dị, vừa quen thuộc lại kỳ lạ, đột nhiên khiến tôi cơ hồ không chịu được.

Trước mặt là một cái bát con bằng đất nung, đựng một nửa bát cháo màu xám tro.

Mùi thơm lạ lùng, mùi thơm của ngũ cốc đang tỏa ra từ cái bát ấy.

Tôi gắng sức chống người dậy, dùng hết sức lực bò tới... Đầu ngón tay vươn ra, thiếu một chút là với được.

Giờ này khắc này, nếu có người đang ở đây sẽ thấy Vương phi lá ngọc cành vàng nằm trên mặt đất, gắng hết sức bò về phía trước giống như con thú sắp chết... chỉ vì muốn với được bát cháo gạo lúc này.

Cuối cùng cũng với được cái bát, tôi uống một ngụm cháo lớn, vỏ ngũ cốc thô ráp chà xát khiến cổ họng đau đớn, nhưng mùi vị lại hơn món ngon đắt tiền gấp trăm lần. Trong miệng nếm thấy một vị mặn đắng, là nước mắt rơi vào trong bát.

Tôi nuốt xuống miếng cháo cuối cùng, đáy lòng bình tĩnh tự nhủ rằng tôi sẽ sống sót, sống sót chạy khỏi nơi này, sống sót về đến nhà.

Phụ thân và ca ca nhất định sẽ tới cứu tôi.

Tôi rất cuộc cũng đã biết trên đời này không có gì quan trọng hơn sự sống sót.

Ở trong hầm so với trong quan tài lúc trước đã tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất còn có ánh sáng mờ mờ, có đồng cỏ khô ráo, không hề xóc nảy cũng không hề rét lạnh.

Trong gian nan mệt nhọc, cơn buồn ngủ kéo đến, tôi co mình trên đồng cỏ.

Giờ khắc này, tôi vô cùng nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ ca ca, nhớ Tử Đạm... Nhớ đến tất cả những người thân của mình, mỗi khi nhớ tới một

người tôi lại có thêm một phần dũng khí.

Thậm chí, tôi còn nghĩ đến Tiêu Kỳ.

Tôi có một vị hôn phu anh hùng cái thế, hẳn có thể bình định thiên hạ, tất nhiên bọn cường đạo vừa nghe đã sợ mất mật.

Trong giấc ngủ mê man, tôi rơi vào trong mộng, lần đầu tiên mơ thấy phu quân của mình... Vị tướng quân đeo trường kiếm cưỡi ngựa kia đứng xa xa nghênh đón tôi, đưa tay về phía tôi, tôi lại không thấy rõ khuôn mặt hẳn. Dự Chương Vương, là hẳn đến cứu tôi sao...

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, có tiếng mở khóa cửa vang lên, có người đi vào túm lấy tôi, mang ra ngoài hầm.

Trong căn nhà gỗ rách nát, tôi lại gặp được “nữ nhi Ngô gia” một thân áo vàng thướt tha lúc trước.

Nữ tử trước mặt mặc một bộ áo bông cồng kềnh, đầu đội mũ chiên, vận nam trang, gương mặt xinh đẹp thanh tú, thần sắc lại hung ác, tàn nhẫn, nhìn qua còn có vẻ ác nghiệt hơn mấy nam nhân vạm vỡ bên cạnh cô ta.

Tôi cười với cô ta một tiếng, cô ta lại lạnh lùng trừng tôi, trong miệng khê nguyên rủa, “Tiện nhân không biết sống chết!”.

Ba nam nhân phía sau cô ta cũng có ngoại hình khôi ngô, đi ủng cao, đeo kiếm, nhìn như người quan ngoại*.

*Quan ngoại: nước khác

Bên trong căn phòng, cửa sổ đóng kín mít, trống vắng hoang sơ, chỉ có một cái bàn nghiêng lệch, góc tường chất một đống bao cỏ khô. Bên tay phải có một chiếc cửa hông có rèm vải kín, một mùi thuốc nhàn nhạt theo gió tản ra ngoài từ căn phòng bên cạnh.

Tôi đang suy nghĩ nơi này có lẽ là phương bắc, gần tới quan ngoại rồi thì bỗng nhiên bị đẩy một cái, lao đảo về hướng cửa hông.

Một ông lão lưng gù vén rèm vải lên, đứng trước cửa thấp giọng nói, “Thiếu chủ, người đã mang đến rồi!”.

“Đi vào”, một giọng nói nam tử lạnh lùng trong treo vang đến.

Bên trong căn phòng đó chỉ có ánh sáng mờ mờ, phía đối diện là một người đang nằm trên giường gạch.

Một mùi thảo dược nồng đậm tỏa ra từ bình thuốc đặt gần lò sưởi nơi đầu giường, ông lão kia lặng lẽ lui ra, chiếc rèm vải lại được buông xuống.

Người nọ nhìn như đang mang bệnh hoặc có thương tích, nghiêng người dựa vào giường gạch, lạnh lùng đưa mắt nhìn tôi.

“Tới đây”, thanh âm trầm trấp, không rõ là tâm tình gì.

Tôi giơ tay vén tóc mai, chậm rãi đi tới trước giường hăn.

Mượn ánh sáng nhạt ngoài cửa sổ, tôi nhìn thấy một đôi con người đen nhánh thâm thúy.

Hăn là một nam tử rất trẻ tuổi, khuôn mặt tái nhợt, ngũ quan tinh tế, lông mày dài hơi nhếch, đôi môi mỏng không chút huyết sắc, nhưng đôi mắt lại sắc lẹm bức người.

Tôi ngơ ngẩn, nhất thời không thể tin tưởng một người như vậy lại là trùm thổ phi bắt cóc mình.

Dung nhan yên lặng cô đơn này gợi nên chút thương xót, nhưng vẻ mặt lạnh lùng lại ngăn cách mọi người ở xa ngoài ngàn dặm.

Ánh mắt của hăn phảng phất như xuyên thấu qua tôi.

“Quả nhiên là mỹ nhân”, hần lạnh lùng cười một tiếng, “Tiêu Kỳ thực có diễm phúc”.

Chợt nghe hần nhắc tới Tiêu Kỳ, tôi nhất thời kinh ngạc, hần lại nhắc mình đứng dậy, giơ tay nắm được cầm của tôi.

Tôi cả kinh dứt ra, lui về phía sau, mắng, “Quân tử thành tự trọng!”.

“Quân tử?”, hần chống tay bên giường, cúi người cười to, trên thân bạch y tiêu điều dính vết máu đỏ tươi.

“Mời Vương phi chỉ giáo, cái gì gọi là quân tử?”, sắc mặt hần tái nhợt, vẫn còn mang thần sắc có bệnh nhưng cặp mắt kia lại sáng quắc nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt đầy khinh thường.

“Không tệ, là ta hồ đồ”. Tôi thản nhiên nhìn, “Công tử có thể điều động người bắt cóc một nữ nhân quý tộc, có thể thấy là người không câu nệ tiểu tiết, đàm luận đạo quân tử với công tử thì đúng là buồn cười”.

Ánh mắt của hần sáng như tuyết, ẩn chứa chút tức giận, cười lạnh nói, “Vương phi thực cả gan, hiểu biết cũng không ít”.

“Công tử quá khen”, tôi bình tĩnh nhìn thẳng hần.

Hần vẫn đang cười, nhưng nụ cười lại dần dần băng lạnh lại, “Người là dao thớt, ta là thịt cá, chẳng lẽ Vương phi có thể thực sự giao sinh mệnh cho kẻ khác?”.

Tôi im lặng.

Khóe môi hần khẽ nhếch lên, vẻ mỉa mai.

“Không thể, ta rất sợ chết”, tôi thở dài, ngược mắt cười với hần một tiếng, “Nhưng người sẽ không để cho ta chết”.

Nụ cười nhạt đọng lại trên môi, hần thoáng chốc thất thần.

“Ta còn hữu dụng, không phải sao?”, tôi chậm rãi đi tới phủ bụi trên một chiếc ghế dựa, mỉm cười ngồi xuống.

Hần nheo mắt nhìn lại, ánh mắt như mũi dao, phảng phất như một con sói đang đánh giá con mồi của nó.

Trong ánh nhìn của hắn, da thịt tôi dần dần cảm thấy lạnh, đáy lòng là một cảm giác cực kỳ khó chịu.

“Hữu dụng thì sẽ dùng”, hắn nở nụ cười khinh bạc, nhìn tôi từ đầu tới chân, “Nhưng phải xem ta thích dùng thế nào”.

Tôi cứng người, trong lòng lạnh lại, một luồng lửa giận xông lên. Từ trước tới giờ chưa có ai khinh thường tôi như vậy, dám công khai nói lời cợt nhả.

“Dự Chương Vương anh hùng cái thế, nếu như biết được Vương phi của hắn thất trinh bởi tàn dư Hạ Lan...”, ánh mắt hắn sáng quắc như lửa, nụ cười âm lạnh bức người, “Người nói, Tiêu Đại tướng quân sẽ có cảm tưởng thế nào?”.

Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu, như bị sét đánh trúng.

Hạ Lan, hắn là người tộc Hạ Lan.

Tộc Hạ Lan, bộ tộc này có lẽ đã bị nhiều người quên mất.

Hơn trăm năm trước, tộc Hạ Lan từ một bộ tộc dân du mục nhỏ dần dần lớn mạnh, tự lập biên cương, dựng nước Hạ Lan, giống các nước khác chịu tiến cống cho triều đình ta, giao lưu buôn bán. Rất nhiều người tộc Hạ Lan lấy người Trung Nguyên, dần dần, bị đồng hóa bởi lễ giáo Trung Nguyên, tiếng nói và lễ nghi cũng không khác gì người Trung Nguyên.

Sau này, cuộc chiến loạn bảy năm nổ ra, Đột Quyết thừa dịp xâm chiếm, Hạ Lan vì cầu tự vệ đã quy hàng Đột Quyết, trở mặt với triều ta.

Người Đột Quyết chiếm cứ biên giới phía bắc đã nhiều năm, mãi cho tới khi Tiêu Kỳ đại phá sông Sóc, giằng co ba năm, rốt cuộc thua, lui về đại mạc.

Lúc ấy nước Hạ Lan cùng Đột Quyết đều là địch của ta, cắt đứt con đường quân ta đi, thiêu hủy lương thảo, khiến Ninh Sóc tướng quân Tiêu Kỳ giận tím mặt, đưa quân vây khốn thành Hạ Lan, ép Hạ Lan Vương tự vẫn, Thế tử ra thành đầu hàng, quy phục Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ lưu lại một đội quân đóng ở Hạ Lan, đại quân tiếp tục chạy về phương bắc tiêu diệt Đột Quyết.

Không ngờ trong thành Hạ Lan, Vương tộc thừa dịp Tiêu Kỳ vừa đi, phát động làm phản một lần nữa, giết chết tướng lĩnh thủ thành, cùng Đột Quyết hai mặt giáp công, đánh đại quân của Tiêu Kỳ. Trận chiến ấy, quân ta tổn thất rất lớn, huyết chiến hai ngày đêm mới đánh lui được cường địch. Binh mã Hạ Lan bị tiêu diệt gần như không còn, Vương tộc chùn chân trong thành không ra. Thế tử Hạ Lan một lần nữa xin hàng, Tiêu Kỳ không đồng ý, cho quân phá cổng thành xông vào, xử tử toàn bộ hơn ba trăm người trong Vương tộc Hạ Lan, cả nhà Thế tử Hạ Lan bị đưa đi bêu đầu thị chúng.

“Vương phi, người có biết chiến công hiển hách của phu quân người là làm sao có được không, sự vinh quang mà cả nhà người có được là nhờ bao nhiêu đồng xương khô không?”, hần nghiêng người nhìn tôi, ánh mắt như dao, khuôn mặt trắng bệch khiến người ta phải sợ hãi, “Ngày Hạ Lan mất nước, Vương tộc trên dưới ba trăm người đều bị hần giết sạch, ngay cả đứa trẻ mới sinh ra cũng không tha! Dân chúng bị gót sắt giẫm đạp, như những con kiến dầm bị bóp chết...”.

Tôi cảm môi ngời yên bất động, không muốn để cho gương mặt biến sắc trước mắt hắn, trong lòng dần dần lạnh như băng, lửa nóng bên trong xông thẳng lên gò má.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, đáy mắt như có hai ngọn lửa đang cháy chiếu thẳng vào đáy lòng tôi, “Người đã từng nhìn thấy phụ nữ và trẻ em mẹ góa con cô, sống sờ sờ lại chết rét chết đói, ngã lăn xuống cống nước, thi thể bị dã thú gặm nhấm...; ông già tóc bạc đích thân chôn con cháu chết thảm; thôn trang đảo mắt đã chìm trong biển lửa... chưa? Chỉ bởi vì bọn họ không phải là người Trung Nguyên nên phải chịu thảm họa này sao?”.

Tôi đột nhiên nhắm mắt lại, không dám nghe nữa, không dám suy nghĩ, trước mắt lại hiện lên từng cảnh tượng đầy máu đỏ.

Đây không phải là thật, hắn gạt tôi! Trong lòng tôi luôn không ngừng có một thanh âm vang lên như vậy. Dự Chương Vương là anh hùng cái thế, cũng không phải là kẻ tàn bạo độc ác như lời hắn nói!

Ngay cả khi trong lòng đang lo sợ nghi hoặc, tôi vẫn cắn chặt răng, không nói lời nào.

Cổ họng đột nhiên cảm thấy đau nhức.

Hắn hung hăng bóp chặt cổ tôi, hai mắt đỏ ngầu như máu, nhấn chặt tôi trên ghế, phần dựa phía sau ghế đỡ lấy lưng tôi tựa hồ như muốn gãy lìa.

Ngay một tiếng kêu đau tôi cũng không nói ra được.

“Đừng bày ra vẻ mặt giả dối này... Ta xem người có thể cao quý, có thể chống đỡ được tới khi nào!”, hắn nổi giận, mạnh tay kéo tôi dậy, giữ chặt phía trước hắn.

Tay hắn gân guốc, lực đạo lại rất mạnh, tôi bị kéo ngã thẳng về phía giường, ngã nằm trong ngực hắn.

Trong cơn hoảng sợ, tôi không biết mình lấy sức lực từ đâu, đột nhiên đưa khuỷu tay đâm thẳng vào ngực hẳn.

Một tiếng hừ nhẹ vang lên, sức lực đang kì hãm tôi đột nhiên buông lỏng, tôi ngã xuống đất, lại thấy hẳn một tay che ngực, vết thương trước ngực chợt nhiễm đỏ.

Hẳn oán hận nhìn tôi, khuôn mặt trắng bệch, thân thể đột nhiên run lên, không ngừng ho khan, máu tràn ra ngoài mép, trông mà giật mình.

Tôi che miệng kiềm chế không cho bản thân cất lên tiếng kêu sợ hãi.

Bỗng nhiên liếc thấy chiếc cửa sổ hé nửa bên giường.

Chiếc rèm vải đã ngăn cách ánh mắt của những người bên ngoài, không ai nghe thấy tiếng động bên trong, vết thương của người này lại tái phát... Trước mắt chính là cơ hội bỏ trốn.

Tôi không kiên dè bước lên giường, vòng qua thân thể co rúc của người kia, đẩy cánh cửa sổ ra, một cơn gió lớn ùa thẳng vào.

Bên ngoài là đồng cỏ vàng xám ngổn ngang, tôi cẩn rằng đang muốn cú người nhảy ra lại chợt nghe thấy tiếng rên rỉ phía sau.

Chỉ thấy nam tử kia run rẩy che ngực, phảng phất như đang kiên nhẫn chịu đựng cơn đau dữ dội, gắng hết sức vươn tay về phía chén thuốc đặt cạnh giường nhưng lại không thể với tới.

Thân thể thon gầy của hẳn cuộn lại như trẻ sơ sinh, trong cổ phát ra thanh âm rên rỉ khàn khàn, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt, tựa hồ như sau một khắc sẽ phải tắt thở.

Nửa người tôi đã ở bên ngoài cửa sổ, lại trong khoảnh khắc chợt do dự.

Hắn chỉ thiếu một chút nữa sẽ với được chén thuốc, nếu không với được, e rằng sẽ chết... Tôi đâm khuỷu tay vào ngực hắn, không ngờ lại chọc vào vết thương cũ, cứ như vậy cướp đi tính mạng hắn.

Trước mắt là một người sống lại bởi vì tôi mà tính mạng treo sợi tóc.

Nhưng hắn là tàn dư ngoại tộc... Trong lòng tôi lúng túng, nhất thời cảm thấy sự xa cách sinh tử.

Chẳng lẽ hôm nay một người đang sống sẽ chết trong tay tôi?

Người đó đột nhiên mở mắt, nhìn về phía tôi, trong phút chốc, dường như tôi lại thấy Tử Đạm. Lúc xưa khi huynh ấy mang bệnh cũng đã từng cô đơn bất lực như vậy, cũng đã từng buồn bã nhìn tôi như vậy, không muốn tôi rời khỏi giường bệnh của huynh ấy nửa bước.

Chính là ánh mắt buồn bã đó khoét sâu vào đáy lòng tôi, lòng tôi chợt mềm nhũn.

Thôi! Chung quy là một cái mạng! Tôi hiểu rõ tâm tư, lui về phía trước giường, bưng chén thuốc kia lên.

Hắn đã không còn sức lực giơ tay lên, tôi chỉ còn cách cầm chén thuốc đưa tới miệng hắn, từ từ cho hắn uống.

Hắn thở gấp, sắc mặt vẫn trắng bệch, chỉ là bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt thê lương như một đứa trẻ bất lực.

Ánh mắt này, không biết vì sao khiến bàn tay đang bưng chén thuốc của tôi khẽ run.

Cả người hắn tựa vào người tôi, lông mày hơi nhăn, thở hỗn hển.

Tôi giơ ống tay áo, lau vết máu trên miệng hắn.

Không thể bỏ lỡ thời cơ nữa, tôi quay đầu lại nhìn cửa sổ, đặt chén thuốc xuống, đang lúc xoay người thì ống tay áo lại căng ra, hẳn là hẳn đã bắt được ống tay áo tôi.

“Tính ra thì ta đã cứu người một lần, thả ta đi đi”, tôi thở dài, dứt ra khỏi hẳn, cúi người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tôi ngã xuống đồng cỏ khô, lão đảo bò dậy, cấp tốc bỏ chạy.

Vừa chạy được mấy trượng, dưới chân đột nhiên bị vướng, vạt áo bị giữ lấy, tôi ngã trên mặt đất, đầu gối đau nhức.

Trước mắt lại sáng, sáng như tuyết, lưỡi đao sáng như tuyết.

Tôi chậm rãi cắn răng ngồi dậy, đáy lòng tối tăm.

“Người cho rằng mười mấy người bên ngoài đều mù sao, nói chạy là chạy được?”, một tiếng cười nam tử ồm ồm vang lên.

Một đôi bàn tay đen thô kệch định nắm lấy tôi, tôi nghiêng người tránh ra, lạnh lùng nói, “Không phiền người, ta tự mình đi về”.

“Hừ, nữ nhân cay nghiệt!”, hẳn giữ tôi lại.

Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng quét qua hẳn.

Người đó ngăn ra, bị tôi dọa, lẳng lặng nhìn tôi đứng dậy, thông dong chỉnh lại vạt áo, đi theo sau tôi trở về phòng.

Vừa tiến vào trong cửa đã nghe thấy hai tiếng “Tiện nhân”.

Còn chưa kịp nhìn rõ, thân ảnh trước mắt đã động, một tiếng giòn tan vang lên, trên má đau rát.

Thiếu nữ vận nam trang kia giơ tay quát, “Tiện nhân, dám cả gan mạo phạm thiếu chủ, còn dám chạy?”.

Trước mắt biến thành màu đen, trong miệng xuất hiện mùi máu tươi... Trong cơn oán hận, nước mắt không kìm được dâng lên trong hốc mắt, tôi cắn răng nghiêng mặt qua, kiên quyết ngăn không cho nước mắt rơi.

Thiếu nữ kia một lần nữa vung tay, lại nghe một tiếng quát lớn, “Dừng tay, tiểu Diệp!”.

Ông lão lúc nãy vén rèm đi ra, trầm giọng nói, “Thiếu chủ phân phó không thể vô lễ với Vương phi!”.

“Thiếu chủ sao rồi?”, cô ta không kịp để ý tôi, vội vàng kéo lấy ông lão kia hỏi.

Ông lão kia khẽ liếc tôi một cái, “Uống thuốc kịp thời, đã không còn đáng ngại”.

Cả đám bận rộn chăm sóc thiếu chủ của bọn họ, tôi lại được áp tải vào trong hầm.

Lần này, đại khái là để phòng tôi chạy trốn lần nữa nên bọn chúng trói chặt hai tay hai chân tôi.

Cửa hầm nặng nề đóng lại, trong bóng tối, tôi tự mình cười khổ.

May là còn có thiện tâm, bằng không không biết sẽ bị bọn họ hành hạ thế nào... Sớm biết rằng không chạy được, chi bằng cho tên thiếu chủ kia chút nhân tình.

Chỉ mong người tốt sẽ gặp điều tốt.

Không ngờ, thực sự gặp được điều tốt.

Tỉnh lại, cô gái tiểu Diệp kia lại dẫn tôi ra, cởi dây thừng, đưa tới hậu viện, không nói không rằng đẩy tôi vào một gian phòng.

Bên trong có một thùng nước nóng, một bộ y phục sạch sẽ.

Tôi hít sâu một hơi, thả mình vào trong, không thèm để ý tới cuộc bọn chúng có mục đích gì, hoàn toàn quên mất mình đang ở trong hiểm cảnh, chỉ cảm thấy có một thùng nước nóng để tắm là chuyện vô cùng may mắn.

Thay quần áo sạch vào, vén tóc ướt lên, tôi phục hồi tinh thần rời khỏi căn phòng.

Tiểu Diệp cô nương không nói hai lời đã đi tới trói chặt hai tay tôi.

Tôi nhịn đau, nhìn cô ta, cười cười, “Người vận nam trang không đẹp, thiếu chủ nhà người phải chuẩn bị cho người một bộ nữ trang mới phải”.

Cô ta tức giận đỏ mặt, tàn nhẫn bấm vào dưới xương sườn tôi một cái.

Cô cô nói nữ nhân hành hạ nữ nhân ác hơn nam nhân nhiều, thực đúng.

Tôi lại bị dẫn tới phòng của thiếu chủ kia.

Hắn vẫn nằm trên giường, ánh mắt sâu thẳm dừng lại một hồi lâu trên gương mặt tôi, rồi lại ngừng lại trên tay tôi.

“Ai trói người?”, hắn nhíu mày, “Đưa tay cho ta”.

Hắn chậm chạp đứng dậy, đưa tay tới cởi dây trói cho tôi, ngón tay thon gầy nhỏ dài lạnh lạnh, chỉ trong lòng bàn tay mới có chút ấm áp... Thực sự hơi giống Tử Đạm.

Bàn tay Tử Đạm trắng nõn như ngọc, lại ấm áp mềm nhẹ.

“Có vết máu đọng rồi”, hắn cầm lấy cổ tay tôi.

Tôi rút tay ra, lùi về phía sau một bước, lẳng lẳng nhìn hãn.

Hãn cũng trầm tĩnh nhìn, một lúc lâu lại ngạo mạn cười một tiếng, “Hối hận cứu ta?”.

“Tiện tay mà thôi, không hối hận được”, tôi thản nhiên nói.

Hãn trầm mặc chốc lát, bỗng cười lạnh, “Tiêu Kỳ giết người như ngóe lại cười một vị Vương phi tâm địa bồ tát, buồn cười, thật là nực cười!”.

Tôi cũng cười một tiếng, “Tướng quân không giết địch chẳng lẽ lại học y hành y tế thế?”.

Hãn hừ lạnh, “Người rất biết bảo vệ phu quân, đáng tiếc Dự Chương Vương không biết thương hoa tiếc ngọc, giai nhân như vậy lại bị cô đơn ba năm liền”.

Tôi nhếch môi, cố gắng kìm nén cơn giận dữ trong lòng, không để ánh mắt của hãn làm cho bối rối, lạnh lùng nói, “Chuyện trong nhà mình đâu cần phải nói với người ngoài”.

“Thiên hạ đều biết nỗi tủi thân của người, Vương phi cần gì phải kiên quyết giữ thể diện?”, hãn mỉm cười, lời nói lại thêm vài phần ác độc.

“Người không phải là ta, làm sao biết ta tủi thân?”, tôi ngạo nghễ nói, “Tiêu Kỳ cho dù không phải là tất cả cũng là phu quân ta, không phải để người ngoài chửi bới”.

Hãn không nói, bình tĩnh nhìn tôi, một hồi lâu bỗng thở dài một tiếng.

“Vương Huyền”, hãn như có điều suy nghĩ, thấp giọng gọi tên tôi, bỗng nhiên ngược mắt nhìn tôi, “Người vì sao không nhân cơ hội đó giết ta mà ngược lại còn cứu ta?”.

Tôi đâu có cứu hãn? Bởi vì hãn có chút giống Tử Đạm, hay bởi vì tôi lòng dạ nữ nhân... Tôi cũng không biết nên trả lời chính mình thế nào.

“Con người đều có lòng trắc ẩn”, tôi nhàn nhạt giọng đáp.

Lại nghe thấy hãn đột nhiên cười lạnh, “Lòng trắc ẩn!”.

Ánh mắt hãn chột sáng lạnh, gương mặt đầy vẻ giận dữ, nụ cười ẩn chứa sự ác độc, “Khó có được lòng trắc ẩn này của ngươi, chi bằng lấy mạng của ngươi thay Tiêu Kỳ chuộc tội”.

Tôi không biết vì sao lại chọc giận hãn, ngẩng đầu nói, “Ngươi có từng nghe nói Lang Gia Vương thị chưa từng có người sợ chết?”.

Đôi mắt hãn sáng quắc nhìn về tôi, lồng ngực phập phồng như đè nén cơn tức giận, “Biến! Cút ngay đi!”.

Sau đó, tôi vẫn bị giam trong hầm, ban ngày được đưa tới hầu hạ hãn.

Cái gọi là hầu hạ, chẳng qua chỉ là bưng thuốc, nước, ngồi một bên nghe hãn lảm nhảm, thi thoảng bị nhục mạ.

Tôi trầm mặc nghe theo, cũng không phản kháng vô ích, vừa âm thầm để ý tìm cơ hội trốn đi.

Lúc hãn tỉnh táo sẽ nói vài lời tâm sự, thỉnh thoảng khẽ nở nụ cười, ngoài ra phần lớn thời gian đều nghiêm khắc mắng chửi thuộc hạ, hi nô vô thường, trách phạt cực nặng.

Chỉ có lúc ngủ mê man, thần sắc hãn mới điềm tĩnh, không tối tăm, hay tức giận như lúc thường.

Tôi dần dần phát hiện ra, con người này cao ngạo, nhạy cảm cực kỳ, ghét nhất là bị người khác thương xót đồng cảm, người khác cho dù vì thật lòng

quan tâm hẳn mà hết lòng quan tâm chăm sóc hẳn sẽ khiến hẳn có cảm giác mình bị thương hại, lập tức giận dữ trở mặt.

Thuộc hạ của hẳn lại trung thành với hẳn vô cùng, vô luận hẳn quát mắng thế nào cũng cung kính khác thường, không một lời oán hận.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hiểm Hành

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

*Hiểm hành: hành trình nguy hiểm

Gió ào ào thổi qua song cửa như thể muốn thổi bay tất cả, tiếng gió bên ngoài tựa như tiếng gào thét sắc nhọn.

Tôi đã sống qua bảy ngày. Nơi này không biết là vùng nào mà trời thánng tư lại có gió mạnh, hai ngày gần đây còn bỗng nhiên có mưa nặng hạt. Gió lạnh nhè nhẹ ùa vào, cửa sổ dường như hơi bị đẩy ra, tôi đưa tay đóng cửa sổ, ống tay áo lại bị mắc trên thân cây bên ngoài, nhất thời bị giữ lại.

Tôi dùng sức giật ra, lại vô ý đụng vào gai trên thân cây, đầu ngón út liền xuất hiện vết máu nhọt nhọt.

“Đừng động đây”.

Chưa kịp quay lại đã thấy hai cánh tay vòng tới từ sau lưng, gỡ ống tay áo tôi ra khỏi thân cây kia, còn nắm lấy bàn tay tôi.

Hơi thở nam tử ấm áp gần tới, tôi run lên, vội vàng nghiêng người tránh.

“Một vết thương nhỏ cũng không chịu được, quả nhiên là cảnh vàng lá ngọc”, hần lạnh lùng liếc tôi, ngôn ngữ đầy giễu cợt, lại đưa tay tôi tới bên mép.

Lòng tôi căng thẳng, trở tay đẩy hần ra, lại chạm phải lồng ngực chỉ mặc một chiếc áo đơn của hần.

Bộ dạng quần bách của tôi khiến hấn bật cười lớn.

“Thiếu chủ... có việc gì vậy?”, màn cửa khẽ động, tiểu Diệp thò người vào hỏi han, bị tiếng cười của hấn kinh động, có chút ngạc nhiên.

Tôi nhân cơ hội lui về phía sau, lại nghe thấy hấn gầm lên một tiếng, “Đi ra ngoài! Ai cho người vào?”.

Tiểu Diệp giật mình, thần sắc kinh hãi.

Hấn giận dữ, nắm lấy bát thuốc, ném về phía cửa, “Cút!”.

Tiểu Diệp trào nước mắt, quay đầu chạy vội ra ngoài.

Tôi đứng tránh xa xa trong góc phòng, thờ ơ, hờ hững nhìn.

Mấy ngày nay thương thế của hấn chuyển biến rất nhanh, dù chưa khỏi hẳn nhưng tinh thần, nguyên khí cũng đã hồi phục hơn nửa.

Vị Hạ Lan công tử này tính tình vô cùng cổ quái, lúc tiều tụy mang bệnh còn khiến người ta cảm thấy chút bi thương, nhưng tinh thần vừa chuyển biến tốt đã trở nên vô cùng khó lường, hỉ nộ vô thường. Có khi cả ngày không nói lời nào, gặp ai cũng làm như không thấy, có lúc thì cực kỳ cáu kỉnh, nổi giận vô cớ.

Hấn đuổi tiểu Diệp đi rồi nhưng dường như vẫn chưa hết giận, bộ mặt vẫn bày ra vẻ phiến não bực bội.

Tôi đứng dậy đi về phía cửa.

Cánh tay bỗng nhiên đau nhói, bị hấn hung hăng lôi trở lại.

“Ta cho người đi sao?”, hấn lạnh lùng mở miệng.

“Ta nghĩ đi lấy cái bát khác, người vừa đập một cái rồi”, mặt tôi không đổi sắc.

Hắn ngó chừng tôi một hồi lâu, đưa tay nâng cằm tôi lên.

“Buông tay!”, tôi nổi giận.

“Người chưa từng hầu hạ Tiêu Kỳ như vậy sao?”, hắn tiến gần đến cạnh tôi, như cười mà lại không cười.

Tôi ngậy người, lời mắng mỏ bị nghẹn nơi cổ họng, đột nhiên không nói nên lời.

Nhất thời, bao nhiêu chua xót uất ức cay đắng bỗng ập tới.

Đầu tiên là bất chợt thành thân, sau đó bị bỏ một mình, cho đến khi bị bắt cóc, rơi vào hiểm cảnh, liên tiếp gặp chuyện không may, đều là do vị phu quân không biết mặt của tôi ban tặng. Tôi vì hắn mà chịu nhục, hắn lại đang ở chỗ nào? Có biết tôi chịu khổ chăng? Có thể có chút lo nghĩ... Chỉ e là một chút lo nghĩ cũng không có.

Tôi bị bắt tới đây đã được hơn mười ngày, cha mẹ ở kinh thành xa xôi ngoài tầm tay với, nhưng hắn thân là Đại tướng quân trấn thủ biên cương phương bắc mà ngay cả thể tử cũng không bảo vệ được. Tôi chịu nhục, chờ đợi người cứu viện, nhưng giờ đã không còn hy vọng.

Người khác giễu cợt, lăng nhục tôi, tôi có thể nhẫn nại, nhưng không có cách nào thừa nhận được mình cứ lần lượt bị vứt bỏ.

“Ta đang nghĩ, Vương phi hữu danh vô thực như người có phải tới nay vẫn là thân xử nữ?”, hắn siết chặt cằm tôi, cúi người tiến gần tới.

Tôi kinh sợ, giơ tay giáng xuống một bạt tai.

Hắn chấn động, thịnh nộ nhìn tôi chăm chăm, gương mặt đỏ dần lên, trở tay một chưởng đánh ngã tôi.

Trước mắt mờ đi, trên mặt vô cùng đau nhức.

Hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn tôi, nở nụ cười khiến tôi không rét mà run, “Để ta xem một chút, Dự Chương Vương phi tam trình cửu liệt ra sao!”.

Sau gáy chột căng thẳng, có âm thanh vải bị xé rách, vạt áo tôi bị hắn xé mở!

Tôi toàn thân run rẩy, “Ta là thê tử của Tiêu Kỳ, người nếu còn tính là nam nhân thì hãy đường đường chính chính ra sa trường quyết chiến với hắn! Lãng nhục một nữ nhân coi là báo thù sao? Tổ tiên Hạ Lan tộc có biết, ta cũng cảm thấy hổ thẹn thay cho người!”.

Tay của hắn dừng lại trước ngực tôi, gương mặt tuấn tú nhăn nhó, lửa giận dưới đáy mắt hun lên đỏ ngầu.

“Tổ tiên có biết?”, hắn lớn tiếng cười, “Tộc Hạ Lan hai mươi năm trước nhục nhã vì ta, thêm một lần hôm nay nữa có ngại gì?”.

Hắn đột nhiên giật áo ngực của tôi, hay tay trượt xuống trên da thịt.

“Vô sỉ!”, tôi rưng rưng nước mắt giã dụa, tóc xõa ra tán loạn, đột nhiên nắm được một cây trâm, trong nỗi tuyệt vọng đầy xấu hổ và giận dữ, tôi không chút nghĩ ngợi, cắm chặt cây trâm, đâm thẳng về phía hắn.

Trâm đâm vào da thịt, tôi cảm thấy được sự mềm mại, rốt cuộc không đâm xuống được, cổ tay bị hắn nắm chặt, đau nhức, buông khỏi cây trâm.

Hắn giữ chặt cổ tay phải của tôi, trong mắt là sát ý đại thịnh.

Cảm giác đau đớn như gãy xương khiến toàn thân tôi toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn trở tay rút cây trâm ra, máu tươi từ trên cổ hắn quanh co chảy xuống.

“Người muốn giết ta?”, thanh âm của hắn khàn đặc tối tăm, sát ý trong mắt dần mất đi.

“Ta hối hận không giết ngươi sớm một chút!”, tôi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đồng tử hắn dần dần co lại, nơi đáy mắt là một màn sương lạnh như băng, phảng phất như đau thương vô tận, vô cùng thất vọng.

Tôi nhắm mắt lại, một dòng nước mắt trào ra... Nếu như cái chết đến vào lúc này, tôi sẽ thản nhiên đón nhận.

Trên cổ nóng lên, bỗng nhiên có cảm giác nhói đau. Là hắn cúi người cắn vào gáy tôi.

Hắn ngẩng đầu lên, lấy tay lau vết máu, nụ cười âm lạnh, ánh mắt nóng rực.

“Người làm tổn thương ta thế nào, ta sẽ hồi báo lại như vậy”, tay của hắn đặt lên gáy tôi, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương, “Vết thương này là ấn ký của ta, chủ nhân người từ giờ chính là Hạ Lan Châm ta!”.

Vết thương trên cổ không sâu, nhưng khi cử động vẫn cảm thấy rất đau.

Liên tiếp hai ngày đêm tôi bị khóa trong hầm, không được ra ngoài, ngoại trừ lúc đưa cơm cũng không có ai bước vào.

Nghĩ đến Hạ Lan Châm, tôi vẫn không rét mà run. Hôm đó may mắn thoát được, lại bị hắn cắn thương bên gáy,... Người này hắn là điên rồi! Tôi không biết hắn còn nghĩ ra biện pháp nào khác để hành hạ tôi nữa. Hắn hận Tiêu Kỳ, lại ác độc trút lên người tôi.

Kẻ thù của hắn là Tiêu Kỳ, lại bắt cóc tôi, nếu chỉ vì lãng nhục cho hạ giân, đâu cần phải suốt đường che giấu ẩn nấp?

Chỉ sợ, bọn họ có âm mưu lớn hơn.

Nhưng tôi có thể có giá trị lợi dụng gì chứ? Chẳng lẽ hắn định lấy tôi làm mồi, uy hiếp Tiêu Kỳ?

Nếu thực là như vậy, e rằng Hạ Lan Châm phải thất vọng. Mạng sống của tôi, sợ là Dự Chương Vương không thèm để ý đến.

Suy nghĩ, lại không khỏi cười khổ, dần dần cười ra nước mắt.

Nếu như tôi có thể sống sót chạy thoát khỏi nơi này, sống sót gặp được Dự Chương Vương, tôi nghĩ tôi sẽ van hắn cấp cho tôi hưu thư.

Thà rằng một mình sống tiếp quãng đời còn lại còn hơn làm Dự Chương Vương phi.

Ban đêm, tiếng động lộn xộn đánh thức tôi tỉnh dậy.

Cửa hầm mở ra, tiểu Diệp lặng lẽ đi vào, ném quần áo đang cầm trong tay lên người tôi.

“Thay y phục đi!”, cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt hung ác, như thể muốn khoét ra hai lỗ trên mặt tôi mới bỏ qua.

Hôm đó suýt bị Hạ Lan Châm làm nhục, quần áo trên người tôi đã rách nát không chịu nổi, chỉ nhờ vào một cái áo choàng che thân.

Tôi nhật y phục lên, vẫn là một bộ quần áo người Hồ* sắc sỡ.

*Người Hồ: Trung Quốc cổ đại gọi những dân tộc ở phương bắc hoặc Tây Vực

Sau khi mặc chỉnh tề, tiểu Diệp tự tay chải đầu cho tôi, tóc rủ xuống hai vai, lại phủ thêm một chiếc khăn đội đầu điểm lệ, che mất hơn nửa khuôn mặt.

Tiểu Diệp đẩy tôi ra khỏi hầm, dẫn tới ngoài cửa.

Lần trước hoảng hốt bỏ chạy, tôi chưa kịp nhìn rõ mọi nơi, lúc này tuy là ban đêm, lại có ánh đèn sáng rực, loáng thoáng nhìn lại, thấy được một doanh trại náo nhiệt, phía xa xa có ba ống lửa lớn, chung quanh là nhà đất đơn sơ, bên cạnh có rất nhiều xe ngựa đang đứng chờ, mọi người hối hả qua lại.

Sắc trời mơ hồ trắng bạch, mưa lất phất bay, lạnh lẽo thấu xương. Có lẽ đã qua canh năm.

Mọi người xung quanh đều mặc y phục quan ngoại, thậm chí còn có y phục người Hồ.

Ở cửa sau có hai gã đại hán, cùng tiểu Diệp áp tôi lên xe ngựa, trên xe treo rèm buông thật dày, ngồi chờ xuất phát. Chợt nghe thấy tiếng khóc thét của một phụ nhân, cũng có thanh âm quát mắng.

“Van cầu đại gia tử bi, hài tử của ta còn chưa dứt sữa, rời khỏi mẹ chỉ sợ không sống nổi, cầu xin ngài thả ta về, ta khấu đầu với ngài...”.

“Đừng dài dòng, nam nhân của người bán người cho ta lấy bạc, người liền đàn hoàng làm ăn cho ta, qua tám năm mười năm, nói không chừng ta có thể thả người trở lại, nếu không lão tử đánh chết người bây giờ!”.

Chiếc xe phía trước, một thiếu phụ còn gắt gao bầu lầy càng xe không chịu rời, bị đại hán phía sau quát tới tấp, tiếng khóc vô cùng thê lương.

Tâm tôi phát lạnh, bất giác co vai, cánh tay lại bị người khác bắt được.

Phía sau là Hạ Lan Châm, hăn cũng mặc trang phục người Hồ, thần sắc thản nhiên, lạnh lùng nhìn.

“Trên xe này đều là kỹ nữ, hôm nay chúng ta lên đường đi Ninh Sóc, bán bọn chúng cho quân doanh!”.

Tôi cả kinh sợ hãi.

“Lên xe, đừng để ta cũng cầm roi quất người!”, hăn cười mà lại như không cười túm tôi lên xe ngựa.

Màn xe vừa buông xuống, xe ngựa liền khởi hành.

Tôi dựa vào thành xe, nghe được tiếng vó ngựa lộc cộc, hàng loạt suy nghĩ hiện lên, tôi chợt hiểu ra.

Bọn họ ra vẻ là lái buôn kinh doanh kỹ nữ, cho tôi lẫn vào bên trong đám kỹ nữ, hăn là muốn vào thành Ninh Sóc.

Ai có thể ngờ được, bọn họ sau khi bắt cóc được Dự Chương Vương phi liền nghênh ngang mang tới trước mắt hăn?

Nếu muốn mang tới quân doanh, thường sẽ đi theo sau đoàn lương thảo quân dụng. Vì để đảm bảo lương thảo không gặp trở ngại gì, dọc đường đều có bộ binh mang lệnh phù được đặc biệt qua cửa, không cần kiểm tra.

Mang theo một nữ tử, còn có cách nào an toàn hơn lẫn vào đội buôn bán kỹ nữ?

Thật là biện pháp hay đúng dịp! Hạ Lan Châm này tính tình kỳ quái, tâm kế thâm trầm, quả là một nhân vật đáng sợ.

Chuyến này đi Ninh Sóc, mục đích của bọn họ đương nhiên không phải là tôi, mà là Tiêu Kỳ.

Hạ Lan Châm, hẳn muốn đối phó với Tiêu Kỳ như thế nào... Trong lòng tôi dấy lên nỗi bất an.

Bất kể như thế nào, người kia vẫn là phu quân tôi.

Có lẽ, Hạ Lan Châm không phải là đối thủ của hẳn, sẽ thất bại dưới tay hẳn, tôi cũng được cứu.

Hẳn là Đại tướng quân uy nghi thiên hạ, cũng chỉ có mình hẳn có thể cứu tôi ra... Tôi rúc đầu vào khuỷu tay, ôm gối cười khổ.

“Đang suy nghĩ gì?”.

Hạ Lan Châm bỗng nhiên đưa tay nâng cằm tôi lên, giọng nói có chút mềm mại.

Tôi nghiêng mặt tránh đi, không muốn để ý đến hẳn.

“Lần này đi Ninh Sóc, giúp phu thê người đoàn tụ, người không vui mừng sao?”.

Ngón tay lạnh như băng của hẳn vuốt nhẹ dọc theo mặt tôi, khiến tôi run rẩy.

Tôi không nói lời nào, nhắm mắt lại, mặc cho hẳn muốn nói gì thì nói.

Hẳn cũng trầm mặc, không dây dưa nữa, chỉ lẳng lặng nhìn.

Đột nhiên, xe ngựa nảy một cái, tôi nặng nề ngã về phía trước, đụng vào thành xe, không khỏi kêu đau một tiếng.

Hạ Lan Châm vội vươn tay tới đỡ tôi.

Tôi lui về phía sau, lạnh lùng né tránh hẳn.

Hai bàn tay vươn ra của hắn dừng lại giữa không trung, khóe môi hé ra nụ cười khổ.

Tôi dựa vào thành xe, đề phòng theo dõi hắn.

“Ta đáng ghét như thế sao?”, hắn cúi đầu, giễu cợt cười một tiếng.

“Lúc đó, bọn họ đều ghét ta, sợ ta, một khi có cơ hội liền đuổi theo đánh ta”. Trên mặt hắn hiện lên nụ cười ngân ngợ, lẩm bẩm nói, “Lần nào mẹ cũng ôm ta, vừa rơi lệ vừa cho ta uống thuốc. Có đôi khi ta tình nguyện để cho bọn họ đánh, bị thương, mẹ sẽ ôm ta”.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn đột nhiên nói tới chuyện lúc nhỏ, lại nghe được mùi vị chua xót.

Hắn ngược mắt nhìn, ánh mắt mơ màng, “Hôm đó người cho ta uống thuốc... ta còn tưởng rằng mẹ đã trở lại”.

Da mặt tôi nóng lên, cúi đầu, không biết nên nói thế nào cho phải, “Lệnh từ* sống tại Ninh Sóc sao?”.

*Lệnh từ: cách gọi tôn kính đối với mẹ của người nghe.

Hắn trầm mặc.

Một hồi lâu lại thấy hắn lạnh giọng nói, “Mẹ ta qua đời đã lâu rồi”.

Tôi sửng người.

“Mẹ người gọi người là gì?”, hắn đột nhiên hỏi.

“A Vũ”, tôi bất giác thốt lên, lại lập tức hối hận.

Hắn cười, lông mày dài nhướng lên, vẻ buồn bã nơi đáy mắt nhất thời trở nên dịu dàng.

“A Vũ...”, hắn cúi đầu gọi tôi, giọng nói mềm nhẹ như nước.

Tôi không đáp, vùi đầu trên khuỷu tay, nhắm mắt vờ ngủ.

Thân thể bỗng nhiên ấm áp, ngoại bào của hắn choàng trên vai tôi.

“Ngủ đi, không nên chịu lạnh”, hắn ngửa đầu dựa vào thành xe, lưỡi nhấc duỗi thẳng chân, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tim tôi nhất thời đập loạn nhịp, thực sự không phân biệt rõ được vị thiếu chủ ngang ngược dễ tức giận, biến hóa vô thường kia và nam tử dịu dàng trước mắt, rốt cuộc ai mới là Hạ Lan Sâm thực sự.

Độc đường đi, chỉ có một mình Hạ Lan Sâm đối diện với tôi, cũng bình an vô sự. Đại hán râu quai nón đánh xe phía trước, những người khác theo sau xe ngựa. Mỗi lần tới trạm nghỉ chân cho ngựa ăn, tiểu Diệp luôn theo tôi một tấc không rời.

Tôi để ý khắp nơi, nhưng ngay cả cơ hội để lại dấu vết cầu cứu cũng không có chứ chưa nói là chạy trốn.

Mắt thấy từng ngày từng ngày đi về phương bắc, Ninh Sóc gần lại, gần lại.

Ninh Sóc, tôi từng vô số lần thấy nó trên bản đồ chiến lược.

Lại không ngờ, lúc tôi chân chính đặt chân tới đây cũng là lúc chiến tranh.

Trấn quan trọng chốn biên ải này vốn không tên là Ninh Sóc.

Lúc ấy là Ninh Sóc tướng quân Tiêu Kỳ tại đây đại phá quân Đột Quyết, một trận chiến thành danh, kết thúc chiến tranh nhiều năm nơi bắc ải, uy danh bay khắp Sóc mạc. Dân chúng địa phương vì nhớ tới công lao đã đổi tên thành thành Ninh Sóc.

Tòa thành này đã có rất nhiều truyền kỳ đẫm máu đẫm lệ.

Đội quân hùng mạnh của Tiêu Kỳ có bốn mươi vạn, đóng ở Ninh Sóc đã nhiều năm, phòng thủ kiên cố không thể phá được.

Ngay cả thiết kỵ của Đột Quyết cũng không thể làm rung chuyển được nửa phần Ninh Sóc, chỉ bằng hơn mười người của Hạ Lan Châm lại dám xông thẳng vào hang hổ.

Hắn rốt cuộc bày âm mưu hiểm ác ra sao để báo thù Tiêu Kỳ?

Càng tới gần Ninh Sóc, tôi càng thấp thỏm bất an, không dám suy nghĩ. Nếu như tôi tới Ninh Sóc rồi, tương lai đang chờ đợi sẽ là điều gì?

Tiêu Kỳ, chúng tôi sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh nào?

Hắn sẽ ứng phó với sự trả thù của mấy người tộc Hạ Lan ra sao?

Cũng sẽ đối đãi tôi như thế nào?

Đêm xuống, sương mù tràn ngập đường núi, xe ngựa lại mang nặng, đường gập ghềnh khó đi, một đoàn người chỉ đành phải nghỉ chân tại dịch quán.

Qua trạm dịch này, đi một đường dài nữa sẽ đến Ninh Sóc.

Vừa xuống xe ngựa, tiểu Diệp đã áp tải tôi vào trong phòng, một khắc cũng không rời mắt.

Mấy ngày qua tôi ngoan ngoãn trầm mặc, không phản kháng nữa, thi thoảng còn nói chuyện với đám người của Hạ Lan Châm.

Mỗi khi tôi thân nhiên nói cười, Hạ Lan Châm đều để lộ sự vui vẻ hiếm thấy, khiến đám thuộc hạ cũng vui mừng vài phần.

Chỉ có địch ý của tiểu Diệp với tôi là càng mạnh mẽ, mỗi khi có cơ hội đều buông những lời độc ác.

Nếu như tôi không đoán sai thì cô ta thầm yêu Hạ Lan Sâm.

Bên ngoài đưa thức ăn tới, hôm nay là cháo hẹ thịt băm, tôi vừa đi tới bên bàn bưng bát cháo lên thì bị tiểu Diệp đánh rơi.

Cô ta ném tới hai chiếc bánh bao lạnh, “Người mà cũng xứng ăn cháo thịt? Người chỉ được ăn bánh bao thôi!”.

Bánh bao đập vào người tôi, quay tròn lăn xuống dưới bàn.

Tôi chậm rãi ngược mắt nhìn cô ta.

“Tiện nhân! Nhìn cái gì mà nhìn? Còn nhìn nữa ta khoét mắt người!”.

“Được, người tới khoét đi!”, tôi cười nhạt, “Tốt nhất là mang tới cho Hạ Lan Sâm xem, xem thiếu chủ của người thưởng người cái gì?”.

Cô ta đứng bật dậy, mặt đỏ tía tai, tức giận không kiềm chế được, “Tiện nhân không biết xấu hổ, chết đến nơi còn vọng tưởng quyến rũ thiếu chủ!”.

“Thật không? Đáng tiếc người còn chưa tận mắt thấy rốt cuộc là người nào vọng tưởng người nào!”, tôi chậm rãi lướt mắt qua cô ta.

Tiểu Diệp tức giận, khuôn mặt đỏ bừng như muốn nhỏ ra máu.

“Không biết xấu hổ, người không biết xấu hổ...”, cô ta tức giận tới run rẩy, “Không quá ba ngày, ta sẽ xem người chết thế nào!”.

Ba ngày! Đáy lòng tôi run lên, chẳng lẽ bọn họ muốn hành động nhanh như vậy?

“Chỉ e Hạ Lan Châm đã thay đổi chủ ý”, tôi khẽ cười, nhướn mi nói, “Người không ngại thì cứ đi hỏi hẵn xem hẵn có chịu giết ta hay không”.

Cô ta cười ha ha, mặt mũi gần như méo mó, “Chỉ bằng người cũng phá hỏng được đại sự báo thù của thiếu chủ? Tiêu Kỳ hủy nước ta, cùng thiếu chủ không đội trời chung! Đôi cầu nam nữ các người đều phải đền mạng cho tộc nhân Hạ Lan!”.

Mặt tôi biến sắc, quay lưng lại, vẫn không kiềm chế được sự lạnh lẽo trong lòng.

Tiếng cười của tiểu Diệp sắc lạnh, tràn đầy khoái cảm trả thù được.

Xem ra ba ngày sau, một khi đã vào thành, bọn họ sẽ động thủ.

Ngọn đèn trên bàn chập chờn, cách đó không xa là chiếc giường hẹp và chần bông.

Đây là cơ hội cuối cùng rồi, tôi không còn thời gian chờ đợi nữa, chỉ có thể liều mình đánh cược một lần.

Tôi yên lặng khom lưng, nhặt hai chiếc bánh bao dưới đất lên.

Tiểu Diệp hừ lạnh, “Tiện nhân, có khí phách thì đừng ăn”.

Tôi không để ý tới cô ta, đưa bánh bao tới gần sát ngọn đèn, cẩn thận lau đi bụi đất.

“Đáng tiếc, bánh bao thật tốt!”, tôi quay đầu cười với cô ta một tiếng, chọt cầm ngọn đèn lên, dùng dức ném thẳng về phía góc tường.

Ngọn đèn rơi trên chiếc chần bông, dầu bên trong tràn ra, cái chần ầm ầm bốc cháy.

Tiểu Diệp thét chói tai, nhào tới vội vã đập chiếc chần bông đang cháy.

Khí hậu phương bắc khô ráo, sợi bông gặp lửa cháy, há có thể dễ dàng dập tắt? Cứ đập, quần áo trên người cô ta cũng bị lửa liếm, cháy cả vạt áo. Tiểu Diệp cuống quýt ném bỏ chiếc chăn bông, ngọn lửa bay tán loạn, bắt vào cái bàn. Lửa nhất thời bùng lên mạnh mẽ.

Thừa dịp cô ta còn đang ngỡ ngàng trước biển lửa, tôi nhanh chân chạy ra ngoài.

Đám người Hạ Lan Châm ở sương phòng bên trái, tôi liền liều lĩnh chạy nhanh theo hành lang bên phải.

Có người kêu to, “Đi lấy thêm nước!”.

Trong nháy mắt, bên trong dịch trạm ồn ào tiếng người, đại loạn.

Có người chạy qua tôi, còn có người vội vã xách nước tới cứu hỏa.

Tôi thấp đầu, thừa dịp tóc rối bời, chân chạy như điên.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chịu Chết

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Đại môn của dịch trạm đã ở phía trước, giờ khắc này nhiều người hỗn tạp, không phân biệt được ai là địch là bạn, tôi không dám tùy tiện cầu cứu.

Mắt thấy bóng đêm bên ngoài thâm trầm, sương mù tràn ngập, lại không thể do dự tìm đường sống, tôi cắn răng nhắc chân chạy nhanh ra ngoài cửa.

Trong góc tường bỗng xuất hiện một thân ảnh, trước mắt tối lại, một thân hình khôi ngô bao phủ lấy tôi trong âm u.

Tôi hoảng sợ ngẩng đầu, lại bị người đó lấy tay bịt miệng, kéo vào một góc vắng dưới mái hiên.

“Vương phi nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ, thuộc hạ phụng lệnh Dự Chương Vương tới đây tiếp ứng, cần phải bảo vệ Vương phi chu toàn”.

Tôi chấn động, mở to mắt không dám tin tưởng.

Hắn nói gì? Dự Chương Vương, hắn nhắc tới Dự Chương Vương!

Trong bóng tối không nhìn thấy rõ gương mặt của người này, chỉ cảm thấy khẩu âm đậm chất vùng quan ngoại này dường như tôi đã nghe ở đâu đó.

Không đợi tôi phục hồi lại tinh thần, hán tử kia đã khiêng tôi trở về.

Tôi nằm trên vai hăn, không thể động đậy, trong lòng vẫn hỗn loạn, vô vàn ý niệm xuất hiện trong trí óc, vô cùng rối rắm.

Vừa bước vào trong sân hăn đã lớn tiếng hô: “Kỹ nữ nhà ai bỏ chạy, đích thân lão tử bắt lại được rồi!”.

“Mụ nội nó, con kỹ này không biết tốt xấu!”, thanh âm của đại hán râu quai nón vang lên, “Đa tạ huynh đệ hỗ trợ bắt nàng lại, bằng không lại mất đi số bạc lớn”.

Cảm thấy hoa mắt, tôi bị ném cho hán tử râu quai nón.

Hăn vịn tay tôi về phía sau khiến vai tôi đau thấu xương, nhưng trong lòng lại buồn vui lẫn lộn.

Tôi tỏ vẻ tuyệt vọng giãy dụa, thừa cơ lưu ý đánh giá hán tử vừa mới bắt mình lại.

Chỉ nghe hán tử mặc áo xám này cười lạnh, “Nói rất hay, nói rất hay, có điều một người sống sờ sờ như vậy không thể cho không người được”.

Đại hán râu quai nón cười theo, lấy ra ít bạc vụn trong ống tay áo, “Một chút tâm ý, để đại ca mua rượu uống. Ta lần đầu ra ngoài mua bán, sau này trên đường kính xin đại ca chiếu cố”.

Hán tử áo xám nhận lấy bạc, nhìn xuống đất chửi thề một câu, nói, “Con quỷ nhỏ này trông thật khá, nhất định có thể bán được nhiều tiền”.

Hăn vừa nói vừa giơ tay nắm lấy cằm tôi.

Cánh tay đại hán râu quai nón căng thẳng, mặt không đổi sắc ngăn tôi ở phía sau, vui vẻ cười nói, “Không giấu gì đại ca, nàng là một kẻ điên, có thể bán đi đã là không tệ, thực không dám trông cậy sẽ bán được bao nhiêu

tiền. Lúc nào huynh đệ chúng tôi bán xong nhất định sẽ mời đại ca uống một bữa ra trò!”.

Hán tử áo xám cười ha ha, trước khi đi còn cúi người nhìn tôi một cái, bộ dạng thèm thuồng, “Dung mạo thực xinh đẹp, đáng tiếc lại là một kẻ điên... Lão ca nhớ trông chừng cẩn thận, hai ngày nữa đã có thể bán đi rồi, đừng để cho bạc chưa tới tay đã mất!”.

Đại hán râu quai nón vừa cười vừa lôi tôi về.

Hai tay tôi bị trói sau lưng, đau thấu gân cốt, hồi tưởng lại lời nói trước khi đi của đại hán kia... trong lòng kích động khác thường.

Hắn nói, hai ngày nữa có thể bán đi, ý tứ rất thâm sâu.

Nếu hắn thực sự là người Tiêu Kỳ phái tới, như vậy, Tiêu Kỳ ắt đã biết kế hoạch của Hạ Lan Châm là ba ngày sau động thủ, mà người của Tiêu Kỳ đã lẳng lặng lén vào, tùy cơ tiếp ứng, trong vòng hai ngày sẽ đánh đòn phủ đầu trước.

Đây chính là Tiêu Kỳ, phu quân của tôi.

Tôi yên lặng nắm chặt tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi, trong lòng kích động phẫn chấn, không biết rõ là vui mừng, chua xót hay là mong mỏi!

Hắn, rốt cuộc cũng tới cứu tôi.

Sớm đã biết mình bị vứt bỏ, bức vào đường cùng, không còn hy vọng vào ai nữa... Đang lúc ở nơi tuyệt vọng nhất lại đột nhiên thấy được ánh sáng lộng lẫy nhất, xua tan màn đêm đen đặc trước mắt. Không, người mà tôi từng trông cậy nhất kia... đã xuất hiện lúc cần nhất.

Tôi cắn môi, lại không kìm được mà mỉm cười.

Thanh âm của hán tử áo xám kia không ngừng vọng về, tôi đau khổ suy tư, một luồng sáng chợt lóe lên trong tâm trí.

Là hẳn, tôi đã nhìn thấy người này.

Hôm đó lúc lên xe để xuất phát có thấy một đại hán quất một phụ nhân khóc nức nở, hôm nay nghĩ lại, chính là người này.

Tôi chợt hiểu ra, suýt nữa bật lên tiếng kinh hô.

Chẳng lẽ kể từ khi tôi bị bắt tới đồng cỏ, Tiêu Kỳ đã biết hành tung của bọn chúng?

Khi bọn chúng trăm phương ngàn kế tìm cách lẫn vào trong đội ngũ buôn kỹ nữ cho quân doanh, Tiêu Kỳ đã lạng lã bố trí tốt mọi chuyện, chờ bọn chúng sa lưới?

Trong lòng chợt bị níu chặt, giống như vừa được ném lên mây lại vội rơi xuống đáy cốc.

Vì sao? Tiêu Kỳ rốt cuộc muốn làm gì?

Hắn có biết tôi lâm vào hiểm cảnh, sớm chiều lo lắng hãi hùng?

Hắn có từng quý trọng an nguy của tôi?

Hai gò má vừa mới nóng lên vì vui sướng dần dần lạnh băng lại, toàn thân cũng bắt đầu rét run.

Lửa lớn đã bị dập tắt, trên hành lang là một đồng hồ độn bị khói lửa hun.

Hán tử râu quai nón đẩy tôi vào trong phòng Hạ Lan Châm.

Mọi người đều đang ở đó, xuôi tay đứng nghiêm, không có lấy bất kỳ một tiếng động nào.

Hạ Lan Châm ngồi thẳng trên ghế, bạch y tiêu điều, mặt không có biểu tình gì.

Tiểu Diệp quỳ trên mặt đất, mặt mũi nhẵn nhụi, vẫn có dấu vết khói lửa.

Hạ Lan Châm chấp tay đi tới gần, lại không nhìn tôi, con người chậm rãi quét qua cô ta, “Tiểu Diệp, nàng trốn thế nào?”.

Cô ta mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thấy tôi, đôi mắt như muốn nhỏ ra máu.

“Là nô tỳ sơ suất để nàng phóng hỏa đốt phòng, thừa lúc loạn chạy trốn”, tiểu Diệp cắn môi, thân thể co rúm lại.

Hạ Lan Châm liếc mắt nhìn tôi, không giận mà lại còn cười, “Khá lắm, một nữ tử can trường, rất tốt, thật tốt”.

Tôi ngạo nghễ nhìn thẳng hăn, trong lòng cực kỳ trấn định khác thường ngày, không chút sợ hãi.

Hăn liếc tiểu Diệp, “Nhất thời sơ suất, thiếu chút nữa phá hỏng đại sự của ta”.

Thân thể tiểu Diệp khẽ run, nặng nề dập đầu, “Nô tỳ biết tội, xin chịu sự trách phạt của thiếu chủ”.

Sắc mặt hăn phát lạnh, “Phế vật, phạt người có ích gì?”.

Tiểu Diệp rưng rưng nghẹn ngào, lại quật cường cắn môi, không chịu khóc ra tiếng.

Hạ Lan Châm quay lưng lại, không nhìn nàng thêm lần nào nữa, hờ hững nói, “Không mang được trọng trách thì không có răn đe. Tác Đồ, phế bỏ tay

phải của nàng!”.

Sắc mặt tiêu Diệp xám ngắt lại, hai mắt trợn to, trống rỗng nhìn hăn, thân thể cứng đờ.

Hán tử râu quai nón tiến lên phía trước, vận động tay phải, khớp xương phát ra tiếng kêu răng rắc đáng sợ.

“Không nên phế tay nô tỳ! Nô tỳ còn muốn hầu hạ thiếu chủ, không nên phế tay nô tỳ...”, tiêu Diệp giống như bình tĩnh sau cơn ác mộng, nhào tới phía trước bắt được vạt áo của Hạ Lan Châm, dập đầu cầu khẩn, tiếng kêu rất vang.

Đại hán kia kéo tóc cô ta lại, hai tay giữ chặt lấy cánh tay phải của cô ta, chuẩn bị bẻ gãy.

“Dừng tay!”, tôi kêu lên.

Hạ Lan Châm ngoảnh lại, lạnh lùng nhìn tôi.

“Việc ta chạy trốn không liên quan đến người khác, cho dù người tự mình trông chừng ta cũng sẽ chạy trốn được”, tôi nhượng mảy nói, “Hạ Lan Châm, chẳng lẽ người chỉ biết giận chó đánh mèo vô tội, lãng ngục nữ tử yếu đuối ư?”.

Ánh mắt của hăn như băng, nhìn một hồi lâu bỗng nhiên mơ hồ cười một tiếng, như gió xuân thổi qua nước hồ trong xanh, “Được, ta sẽ tự mình trông chừng người”.

Sắc trời đã sáng, người ngựa lập tức lên đường, chạy thẳng tới Ninh Sóc.

Hạ Lan Châm vẫn ngồi chung xe với tôi, suốt đường chỉ nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng giả vờ ngủ say, thỉnh thoảng lại như đang suy nghĩ.

Lần này tôi rốt cuộc cũng bị trói chặt hai tay, miệng nhét vải.

Bước vào ranh giới Ninh Sóc, Hạ Lan Châm càng cẩn thận hơn, có thể thấy được hãn cũng có vài phần kiêng kỵ Tiêu Kỳ.

Nghĩ đến người của Tiêu Kỳ đang ở cạnh, mặc dù không biết hãn có mục đích gì, tôi vẫn không tìm được mà vui mừng.

Nỗi thấp thỏm hồi lâu trong lòng dường như vừa được giải thoát.

Tôi không còn một mình cô đơn nữa.

Cho dù thân bị kim hãm giữa bầy sói cũng đã nhìn thấy ánh lửa mơ hồ phía xa xa.

Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ cái tên này không lúc nào không luẩn quẩn trong lòng tôi.

Bánh xe lăn vòng, Ninh Sóc càng lúc càng gần, tôi lại có một chút mong ngóng.

Phu quân của tôi rốt cuộc là người như thế nào?

Nếu như chúng tôi gặp nhau ở đây, hãn sẽ như thế nào, tôi sẽ ra sao?

Bản thân vẫn còn trong nguy hiểm, vậy mà lòng tôi lại toàn những suy nghĩ lung tung.

Lúc giữa trưa, xe ngựa chạy chậm dần lại, phía ngoài có tiếng ngựa hí, mơ hồ như có tiếng náo nhiệt.

Cách màn xe, tôi không thấy gì cả, khó phân biệt được thanh âm huyên náo bên ngoài.

Tôi nghiêng thân, nhìn qua khe hở bị gió thổi, lắng tai nghe, lại chậm rãi hít thật sâu, cho dù là ở nơi khô ráo rét lạnh này cho tôi nghe thấy một hơi thở quen thuộc cũng được.

Nơi này chính là Ninh Sóc sao... Ninh Sóc, chỗ ở của người đó... Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu, tôi giật mình, gương mặt khẽ nóng lên.

Sau khi xe ngựa nghỉ lại trong thành liền một đường đi nhanh, một hồi lâu mới dừng lại.

Có người gõ hai cái vào màn cửa, Hạ Lan Châm gật đầu, gõ lên vách tường tỏ ý mình an toàn vô ngại.

Tôi bị hấn đẩy xuống xe, chỉ kịp vội vã thoáng nhìn đã bị chụp mũ trùm đầu, trước mắt lại tối tăm mù mịt.

Trong lúc thoáng liếc mắt, tôi tựa hồ đã nhìn thấy doanh trại.

Chân bước qua một cánh cửa nặng, quẹo trái, rẽ phải, cuối cùng dừng lại.

Mũ trùm đầu bị giật xuống, trước mắt là một gian phòng sáng sủa sạch sẽ, bên ngoài có một tiểu viện tường trắng ngói xanh.

Tôi cảm thấy kinh ngạc, quay đầu nhìn quanh, không thấy thân ảnh Hạ Lan Châm, chỉ có tiểu Diệp lạnh lùng đứng trước mắt.

Cả một ngày, tiểu Diệp một tắc cũng không rời tôi, ngoài cửa có hộ vệ đứng gác, Hạ Lan Châm biến mất như thường.

Hết thảy đều tĩnh lặng như nước mà lại không nhìn thấy mạch nước ngầm đang âm thầm sôi trào dưới mặt nước.

Về đêm, tôi vẫn mặc nguyên y phục đi ngủ, tiểu Diệp dựa cửa đứng trông.

Ánh trăng biên giới chiếu vào qua cửa sổ, rơi trên mặt đất trong trẻo lạnh lùng như sương.

Thỉnh thoảng chạm mắt phải tiểu Diệp, đôi mắt kia vẫn lạnh như băng, chỉ là địch ý đã giảm.

“Người không mệt sao?”, tôi trần trọc không chớp mắt được, định ngồi dậy, “Không bằng trò chuyện một lát?”.

Cô ta lờ tôi đi.

Tôi thở dài, trong lòng không khỏi buồn bực.

“Ta nợ người một ân tình, nếu người có tâm nguyện gì trước khi chết thì nói với ta”, cô ta lạnh lùng mở miệng, lại không quay đầu nhìn tôi.

Tôi giật mình, buồn cười mà cười không nổi, nhất thời không nghĩ ra có tâm nguyện gì.

Trước mắt xẹt qua thân ảnh ca ca, cha mẹ, Tử Đạm... Nếu thực sự hiện tại chết đi thì chỉ có bọn họ đau lòng.

Tôi ôm gối lắc đầu, khẽ cười khỗ.

“Người không có tâm nguyện?”, tiểu Diệp kinh ngạc giương mắt nhìn tôi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy thực hoang đường, thực buồn cười. Đã sống mười tám năm trên đời, kim đường ngọc mã, gấm vóc lụa là, nhưng lại hoàn toàn không có sở nguyện, không có tâm nguyện gì vương bận.

Cho dù một ngày tôi biến mất trên thế gian, cha mẹ, ca ca, Tử Đạm... họ đương nhiên sẽ cảm thấy bi thương, nhưng khi bi thương qua đi, họ sẽ tiếp tục sống sót, bình tĩnh sống tiếp quãng đời vinh hoa còn lại, không có gì thay đổi.

Đó là thời gian vàng ngọc mà tôi vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo sao?

“Tham kiến thiếu chủ!”, chợt nghe thấy tiếng động ngoài cửa.

Tôi cuống quýt sửa lại y phục, ngồi dậy, kéo chăn qua đắp lên người.

Trước mắt chợt rực sáng, cửa mở ra, Hạ Lan Châm chấp tay đứng đó.

Phía sau là ánh trăng nhàn nhạt, ánh lên bạch y trắng tuyết của hân, càng thấy tiêu điều.

“Thiếu chủ!”, tiểu Diệp quỳ gối hành lễ, lại chặn ngang trước cửa không chừa lối đi.

“Lui ra!”. Đôi mắt hân ẩn sâu trong bóng tối, tựa như bóng dáng, lại như ma quỷ, không thể phân biệt.

Thân thể tiểu Diệp run lên, cúi đầu rung giọng nói, “Nô tỳ cả gan khấn cầu thiếu chủ lấy đại nghiệp báo thù làm trọng, không thể mê nữ sắc!”.

Hạ Lan Châm cúi đầu nhìn cô ta, “Người nói gì?”.

“Nô tỳ chết không có gì đáng tiếc, cầu xin thiếu chủ nể tình nô tỳ hằng ngày phụng dưỡng ngài để cho nô tỳ được nói xong!”, tiểu Diệp quật cường ngẩng đầu lên, rưng rưng nói, “Chúng ta vì báo thù đã đợi thời gian lâu như vậy, đã chết nhiều người như vậy, thành bại chỉ ở hành động ngày mai! Thiếu chủ, món nợ máu của Hạ Lan tộc chẳng lẽ người đã quên rồi sao?”.

Hạ Lan Châm yên lặng, ánh trăng chiếu lên gương mặt hân, trắng bệch khiến người ta sợ hãi.

“Ta chưa quên, cũng không dám quên”, hân khẽ mở miệng.

Lời còn chưa dứt, lại thấy hân bước vào trong phòng, chợt nhắc tay đánh tiểu Diệp bay ra xa.

Tiểu Diệp bay thẳng đến góc tường, phun ra một ngụm máu, uể oải ngồi trên mặt đất.

Kinh hãi, tôi nhảy xuống giường, không kịp sửa lại y phục, cuống quýt đỡ lấy tiểu Diệp.

Máu tươi chảy xuống từ khóe môi, gương mặt cô ta như giấy vàng, run rẩy không nói nên lời.

“Hạ Lan Châm!”, tôi kinh hãi, không thể tưởng tượng được người mặc bạch y thân không nhiễm bụi này lại coi thường tính mạng người khác như vậy.

Hắn lạnh lùng nhìn, hướng ra ngoài gọi, “Người đâu, mang tiện tỳ này xuống!”.

Hộ vệ bên ngoài lập tức kéo tiểu Diệp ra, trước khi đi, nàng hơi mở mắt, buồn bã cười một tiếng với tôi.

Hạ Lan Châm tiến lên phía trước, dùng cánh tay vừa đã thương tiểu Diệp xoa khuôn mặt tôi.

Tôi không thể lui, mở miệng, lại không phát ra được thanh âm nào.

“Giết người thực ra rất đơn giản”, hắn nhìn tôi, cười cười, vệt đám tóc rối bời của tôi ra, “Giết bao nhiêu người ta cũng không để ý, nhưng nghĩ đến giết người... Ta rất không vui”.

Đôi con ngươi tối tăm của Hạ Lan Châm khẽ chớp dưới ánh trăng, phát ra tia sáng kỳ dị, tôi nhìn thấy nỗi bi ai nơi đáy mắt hắn.

“Tại sao lại là người?”, hắn tiến tới gần tôi, mỗi lúc một gần hơn.

“Ông trời cứ để cho ta gặp được cái gì tốt đẹp thì sẽ phá hủy nó ngay trước mắt ta. Càng thích lại càng không chiếm được. Bọn họ nói không sai,

ta từ nhỏ đã không may, là kẻ bị nguyên rủa, hết thảy những thứ ta yêu quý đều bị hủy diệt ngay trước mắt!”.

Ánh mắt hần thê lương khiến tôi không có chỗ tránh.

“Nhìn ta!”, hần dùng sức giữ chặt lấy cằm tôi, ngây ngốc nhìn, “A Vũ, A Vũ, người thực sự ghét cay ghét đắng ta như vậy sao?”.

Tôi có ghét cay ghét đắng hần sao?

Lúc ác độc thì giễu cợt, khi hi nộ vô thường thì lẳng nhục, hành hạ tôi, tôi ghét cay ghét đắng sao?

Khi ánh mắt buồn bã, phần nộ xúc động nói tới tặc nhân, thậm chí trong xe còn khoác áo cho tôi, tôi ghét cay ghét đắng ư?

Ánh mắt của hần ngưng đọng trên mặt tôi.

“Trừ lão Điền, chỉ có một mình người thấy qua bộ dạng khi phát bệnh của ta... Có phải ta rất vô dụng hay không?”, hần cười khổ, “Nhiều năm qua, chưa có ai đối đãi ta như vậy... Sau khi mẹ ta qua đời, chưa có ai cho ta uống thuốc...”.

Giờ khắc này, hần giống như một đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa, hoàn toàn không có vẻ tàn nhẫn thường ngày.

“Tay của người rất ấm áp... Một chút ấm áp như vậy, lại không nở để người đi, hôm đó không nở, hôm nay cũng không nở”, hần nắm lấy bả vai tôi, từ từ, từ từ ôm tôi vào lòng.

Ánh mắt của hần tựa hồ có sức mạnh dị thường đầu độc tôi.

Tôi thoát ra vòng ôm của hần, nhưng không quát lớn, chỉ lẳng lặng nhìn.

Hần buông tay ra, cũng ôn hòa nhìn tôi.

“Hạ Lan Châm”, tôi nhìn sâu vào đáy mắt hắn, lần đầu tiên nhẹ giọng gọi tên hắn, “Tại sao nhất định phải giết chóc? Tại sao nhất định phải báo thù?”.

Hơi nước nhàn nhạt nơi đáy mắt kia dần đậm lên.

“Ta kể một câu chuyện cho người nghe”, hắn ngược lên, nụ cười nhàn nhạt, kéo tôi ngồi xuống giường.

“Nước Hạ Lan từng có một vị công chúa xinh đẹp, cao quý khiến người ta liếc mắt đều khinh nhờn”.

Hắn đưa mắt nhìn, “Người rất giống nàng”.

“Hạ Lan Vương gả nàng cho dũng sĩ cao quý nhất trong tộc, ngày nàng thành thân, Đột Quyết Vương đến xem lễ thấy nàng xinh đẹp liền cướp nàng đi ngay trong hôn lễ. Hạ Lan Vương e sợ đắc tội với Đột Quyết, không dám chọc giận vương tử, cha mẹ huynh đệ chỉ đành giương mắt nhìn nàng chịu nhục. Nàng chỉ là nữ tử hèn yếu, không có dũng khí phản kháng. Sau khi bị Đột Quyết Vương cưỡng hiếp, nàng sinh ra một đôi nam nữ”.

Hạ Lan Châm tựa như đang kể về câu chuyện rất xa xưa, giọng nói êm tai, khéo môi vương nụ cười.

“Nàng và hai đứa con bị cho là sự sỉ nhục của Vương tộc, Hạ Lan Vương từ đó không chịu thừa nhận thân phận của nàng, trục xuất ba mẹ con nàng ra khỏi cung. Chỉ có thị vệ trưởng trong cung vẫn đi theo nàng, giúp nàng nuôi lớn đứa con gái, dạy võ cho con trai”.

Tôi nhìn gương mặt thanh tú của Hạ Lan Châm, trong lòng không chịu nổi, mơ hồ cảm thấy thương xót.

“Con nàng dần dần lớn lên, ba mẹ con sống nương tựa vào nhau, trôi qua những ngày tháng gian khổ uất nhục. Lúc này Đột Quyết Vương bắt chột

phái người tới, kiên quyết đem con trai nàng đi”.

Tôi thốt lên, “Tại sao lúc trước hãn không chịu thừa nhận đứa con này?”.

Hãn cười lạnh, “Đột Quyết Vương nhiều năm không có con, đột nhiên nhớ tới một đêm phong lưu năm đó, hãn có hai đứa con rơi ở Hạ Lan”.

Tôi trầm mặc.

“Không lâu sau khi đứa bé kia bị mang đến Đột Quyết, Trung Nguyên và Đột Quyết khai chiến, Hạ Lan bị kẹp giữa hai nước, chịu đủ tai họa chiến tranh, dân chúng sớm lâm vào cảnh lầm than. Đứa bé kia ở Đột Quyết biết rõ thân nhân đang chịu khổ lại không thể làm gì”.

Hãn ngửa cổ, rớt cuộc không ngăn được nước mắt rơi xuống.

“Trước lúc thành Hạ Lan bị phá, Đột Quyết đã không thể tự lo, tan tác ngàn dặm. Đứa bé kia đau khổ cầu khẩn, Đột Quyết Vương mới đồng ý cho hãn một đội thị vệ đi cứu mẹ”, thanh âm của hãn đột nhiên chua chát, đồng tử co rút lại.

Tôi nghiêng mặt qua, không đành lòng nghe đoạn không muốn nhất.

“Hãn tới chậm, tới chậm một ngày... Bên trong thành Hạ Lan xác chết như núi, máu chảy thành sông. Vương tộc trên dưới hơn ba trăm người, toàn bộ đều bị xử tử, phụ nữ trẻ con cũng không chừa. Vốn là, hãn đã có tia hy vọng cuối cùng, hy vọng rằng mẫu thân đã bị trục xuất khỏi Vương tộc, không bị xử tử. Nhưng khi hãn chạy tới nhà của mẫu thân trong thôn trang, cả thôn trang đều đã hóa thành biển lửa. Sau trận đại hỏa, hãn tìm được hai thi thể nám đen trong đống đổ nát, mẫu thân ôm chặt lấy muội muội, hai người chết thảm!”.

Lòng tôi thắt lại, phảng phất như cũng nhìn được một cảnh tượng đáng sợ như thế, nhìn thấy thiếu niên kia tuyệt vọng, điên cuồng kêu khóc trong

đồng phế tích.

Hạ Lan Châm vẫn ngửa đầu, người cứng như đá.

Hắn rất nhanh nắm lấy tay tôi, ngón tay lạnh như băng, không có chút ấm áp nào.

“Những gì ta yêu quý đều đã hóa thành tro tàn nơi đó. Từ đó không có nước, không có tộc, không có nhà. Ta trở thành một cô hồn không có chốn đi. Tác Đồ, thị vệ trưởng của mẫu thân tìm được ta, mang theo một đám cung nhân may mắn chạy thoát, ủng hộ ta làm thiếu chủ, thề chết vì Hạ Lan báo thù!”, trong mắt hắn thoáng thấy nét điên cuồng yêu dị, “Buồn cười, tại sao ta lại muốn báo thù cho Hạ Lan tộc, một dã chủng bị Đột Quyết vứt bỏ cũng coi là thiếu chủ? Có điều, không quan trọng, tất cả đều không quan trọng! Dã chủng cũng được, thiếu chủ cũng được, chỉ cần có thể báo thù cho mẫu thân và muội muội, cái gì ta cũng chịu làm! Người hại chết họ nhất định phải chịu đau đớn gấp trăm lần!”.

Sắc mặt hắn tái nhợt, song đôi mắt lại đỏ bừng, đầy vẻ dữ tợn.

Tôi không phản bác được, nước mắt lại dâng lên trong hốc mắt.

Một người như thế, trên lưng mang theo nỗi đau đớn, đau khổ muốn tìm chút ấm áp mà không được; đầy cõi lòng đều là thù hận, phải bơ vơ, bất lực...

Nhưng, hận của hắn, thù của hắn, lại hướng về phu quân tôi.

Mà tôi trở thành con cờ giúp hắn báo thù.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kinh Hồn

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Mỗi người đều có thứ mà mình quý trọng nhất.

Giờ khắc này, tôi đột nhiên nhớ tới câu nói ấy của cô cô.

Bất kể là người tốt hay xấu đều luôn hết mực bảo vệ thứ mà mình quý trọng nhất, một khi bị người khác xâm phạm ắt sẽ huy động hết mọi lực lượng, không tiếc tính mạng để đòi lại công bằng. Nếu như đối lại là tôi, mắt thấy thân nhân chịu thảm cảnh như vậy, nhất định sẽ dùng hết quãng đời còn lại để báo thù.

Không riêng gì Hạ Lan Châm, bách tính chịu đủ hiểm họa chiến tranh có ai không có mẫu thân, tỷ muội, huynh đệ...? Trong lòng thiếu niên bơ vơ phần nọ kia, mẫu thân và muội muội có lẽ là những gì tốt đẹp nhất trong cuộc đời hắn.

“Người hiểu sao? Người từng hận chằng?”, ánh mắt hắn u lạnh nhìn gần vào tôi.

Hận, chữ này làm tôi ngơ ngẩn một lúc lâu.

“Ta chưa từng hận ai”, tôi ngược mắt, buồn bã cười một tiếng, “Mặc dù từng bị vứt bỏ, nhưng người kia lại là phu quân của ta, ta không thể hận”.

Hắn yên lặng, ánh mắt thâm trầm tựa như có chút thương hại.

“Hạ Lan Châm, nếu một ngày kia người có thể thống lĩnh đại quân nam chinh Trung Nguyên...”, tôi nhìn thẳng vào hai mắt hắn, “Người sẽ bỏ qua cho phụ nữ, trẻ em và người già Trung Nguyên chúng ta sao?”.

Hắn nghiêng đầu không đáp.

Tôi bình thản nhìn hắn, “Hôm nay người hại ta, không phải là tổn thương người vô tội ư? Cha mẹ ta, ca ca ta cũng sẽ đau khổ thương tâm. Những việc làm này của người có khác Tiêu Kỳ chẳng? Hắn còn là vì nước mà chinh chiến, người lại chỉ vì ân oán cá nhân. Hạ Lan Châm, nếu như người không có làm sai, vậy Tiêu Kỳ ngày ấy có sai lầm gì?”.

“Câm mồm!”, hắn nổi giận, giơ tay xuất chiêu, nhưng một chưởng kia lại lướt qua mặt tôi, đánh vào bàn trà bên cạnh.

Bàn trà bằng gỗ dương vỡ vụn.

“Tiện nhân, đây miệng người đều là lời ngon tiếng ngọt, suy cho cùng chỉ vì muốn gỡ tội cho Tiêu Kỳ!”. Hai mắt Hạ Lan Châm đỏ ngầu, chột nổi cơn giận không kiềm chế được, sát ý đại thịnh, “Một đôi cầu nam nữ, còn dám nói mình vô tội! Sẽ có một ngày ta giết sạch cầu tặc Nam Man, san bằng giang sơn Trung Nguyên!”.

Giết sạch cầu tặc Nam Man, san bằng giang sơn Trung Nguyên.

Lời của hắn đâm vào trong tai, lạnh thấu đáy lòng.

Tôi bị hắn bức đến góc tường, cắn chặt môi, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nhìn gương mặt nhăn nhó trước mắt kia, tôi đột nhiên tỉnh ngộ.

Thâm thù đại hận của hai tộc sẽ kéo dài qua nhiều thế hệ, giết chóc không ngừng.

Trên chiến trường, chỉ có thắng làm vua thua làm giặc, không có ai đúng ai sai.

Ta không tàn sát người, người sẽ tàn sát ta.

Tướng quân máu nhuộm chiến trường mới có thể đổi lấy thái bình cho hàng vạn hàng ngàn người dân. Hôm nay một mình tôi rơi vào trong tay Hạ Lan Châm, nhưng nếu không có Dự Chương Vương mười năm chinh chiến, bảo vệ nước nhà, chỉ sợ vô số phụ nữ và trẻ em Trung Nguyên đã bị người ngoại tộc lăng nhục.

Tôi rút cuộc cũng đã hiểu được, bắt đầu nghiêm túc kính nể.

“Hạ Lan Châm, người sẽ hối hận”, tôi ngạo nghễ mỉm cười, “Người chắc hẳn sẽ hối hận vì đối địch với Tiêu Kỳ”.

Đồng tử Hạ Lan Châm bỗng co rút lại, hắn bóp chặt cổ tôi.

“Ngay cả nữ nhân của mình cũng không giữ được, còn gọi là anh hùng?”, Hạ Lan Châm điên cuồng cười vang, “Tiêu Kỳ cũng chỉ là đồ tể* mà thôi!”.

*Đồ tể: người làm nghề sát sinh (ví với kẻ giết hại nhân dân)

Dưới sự kiềm chế của hắn, tôi giãy dụa mở miệng, “Hắn nhất định sẽ tới cứu ta!”.

Lực ở bàn tay Hạ Lan Châm gia tăng, như kìm sắt bóp chặt cổ họng tôi.

Nhìn tôi đau đớn nhắm mắt lại, hắn cúi người cười lạnh bên tai tôi, “Thật không? Vậy người mở mắt nhìn kỹ đi!”.

Trong lúc hít thở không thông, trước mắt tôi dần dần biến thành màu đen, thần trí u mê... Đột nhiên trước ngực chột lạnh, nơi cổ họng không còn bị kiềm chế, vạt áo lại bị xé ra. Tôi kịch liệt ho khan, mỗi lần hít vào đều cảm

giác như có con dao găm đang cắm trong cổ họng, xấu hổ và đau đớn cùng lúc tìm tới, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Môi hần lạnh lùng dán bên tai tôi, “Giai nhân chinh tề, ta thấy mà thương”.

Miệng tôi nếm được mùi vị máu tươi nồng đậm, không biết là do môi bị cắn hay là cổ họng sặc ra máu, chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng.

Da thịt đau, bị cơn tức giận bao phủ.

Hắn cúi người, áp tôi xuống giường.

Tôi không giãy dụa, cũng không đánh đá gì nữa, còn ngửa đầu ra, cười khinh thường.

“Hạ Lan Châm, mẫu thân của người đang ở trên trời nhìn người”.

Toàn thân hần bỗng dựng cứng đờ, dừng lại, ngực phập phồng, sắc mặt xanh mét kinh người.

Tôi nhìn không rõ ánh mắt của hắn.

Phảng phất như hết thảy đều ngưng đọng lại.

Giăng co chốc lát, hắn đứng dậy, xoay người rời đi.

Cho đến khi ra khỏi cửa cũng không quay lại liếc tôi lần nào nữa.

Lại qua một ngày.

Theo kế hoạch, tối nay sẽ là lúc bọn chúng động thủ, nhưng người của Hạ Lan Châm hay Tiêu Kỳ đều chưa thấy có động tĩnh gì.

Không có ai đi vào nữa, cũng không có ai đưa cơm nước, tôi một mình bị nhốt trong căn nhà nhỏ này.

Trên môi, trên cổ, cổ tay, trước ngực,... đều lưu lại vết máu đọng hoặc vết thương rách.

Đêm, căn phòng đen đặc, u ám.

Tôi co mình nơi đầu giường, cố gắng kéo ống tay áo và cổ áo che đi những vết thương khó coi này.

Nhưng cho dù có kéo như thế nào cũng không thể che kín dấu vết bị nhục nhã.

Tôi cắn chặt môi mà vẫn không kìm được, rơi lệ.

Chợt có một ánh sáng từ cửa chiếu vào.

Hạ Lan Châm không biết từ khi nào đã xuất hiện ở cửa, một thân y phục đen có khoác thêm áo choàng, hòa vào màn đêm phía sau lưng.

Đại hán râu quai nón đi theo phía sau hẩn dẫn theo tám tên lính mặc áo giáp đội mũ sắt, áo choàng từ đầu đến chân, như thể u hồn đứng ngoài cửa.

Hẩn đi tới trước mặt, lẳng lặng nhìn tôi.

“Đã đến giờ?”, tôi cười cười, đứng lên, vuốt tóc mai đang bay tán loạn.

Hạ Lan Châm đột nhiên nắm lấy cổ tay tôi.

Dưới ánh trăng, sắc mặt hẩn tái nhợt như tuyết, ngón tay lạnh tựa băng, môi mỏng khẽ run.

Tôi ngẩn ngơ quên cả trốn tránh.

“Nếu như người không phải là người, ta...”, hẩn bỗng nhiên cứng họng, ngây ngốc nhìn, biểu tình hoảng hốt như thể thoáng chốc mềm yếu.

Trong lòng khê động, tôi giương mắt, mơ hồ hiểu được điều gì đó nhưng lại không muốn tin tưởng.

Cuối cùng không phản bác được, tôi chỉ chậm rãi rút tay về.

Tay hãn vẫn ở nguyên chỗ cũ, hãn nhìn tôi không chớp mắt, ánh mắt nóng rực dần dần chuyển lạnh.

Hán tử râu quai nón đi vào, nâng một hộp gỗ màu đen lên trước mặt Hạ Lan Châm.

Hạ Lan Châm giật mình, tay đón lấy cái hộp kia, lại do dự không mở ra.

“Thiếu chủ!”, ánh mắt đại hán râu quai nón sáng quắc.

Sắc mặt Hạ Lan Châm càng thêm tái nhợt, đầu ngón tay run lên, chung quy vẫn mở nắp hộp ra.

Trong hộp là một chiếc đai lưng bằng ngọc bình thường.

Hãn cẩn thận lấy chiếc đai lưng ra, đích thân đeo cho tôi.

Tôi co rúm người lại, né tránh sự động chạm của hãn.

“Đừng động”, hãn giữ lấy hai tay tôi, sắc mặt như phủ sương lạnh, “Trong chiếc đai lưng ngọc này có cất giấu hỏa độc mạnh, một khi đụng vào cơ quan, hỏa độc phun trào, lập tức đốt cháy, tất cả những thứ cách đó trong vòng một trượng đều hóa thành tro bụi”.

Tôi cứng người, trong nháy mắt, hô hấp đã ngưng đọng.

“Người tốt nhất nên cầu ông trời phù hộ ta thuận lợi giết được Tiêu Kỳ, như vậy người sẽ không phải chết”. Hạ Lan Châm khê vượt mặt tôi, nụ cười lạnh dần.

Hắn khoác cho tôi một chiếc áo choàng đen tơ vàng, mượn ánh trăng soi chiếu, hình thù hổ màu son trên áo choàng đập vào mắt.

Hổ phù* màu son là ký hiệu của Binh bộ, tơ vàng là trang phục của quan khâm sai.

*Hổ phù: dấu hiệu để điều binh thời xưa, hình con hổ, chia làm hai mảnh

Chẳng lẽ, bọn họ... Bọn họ muốn giả mạo làm người hầu của quan khâm sai Binh bộ?

Tôi cả kinh, trong lúc vội vàng suy nghĩ, một ý niệm đáng sợ xuất hiện trong đầu.

Chưa kịp nghĩ kỹ, Hạ Lan Châm đã giữ chặt lấy tôi, “Đi theo ta, nhớ, chỉ cần vô ý một chút là ngọn lửa sẽ bùng lên”.

Tay chân tôi lạnh như băng, đờ đẫn đi theo hắn, từng bước ra ngoài.

Gió lạnh nơi biên cương thổi tà áo tung bay, nơi xa xa có thể loáng thoáng thấy được ánh lửa doanh trại.

Lúc này đã là giữa đêm, đêm khuya thanh vắng, tôi cũng đã bước lên con đường chết, không thể quay đầu lại.

Hạ Lan Châm chuẩn bị động thủ, Tiêu Kỳ lại vẫn im lặng.

Trong viện, một đám thuộc hạ của Hạ Lan Châm đã phục sẵn chờ lệnh.

Tôi ngạc nhiên thấy tiểu Diệp sắc mặt trắng bệch đứng trong đó, bị hai gã đại hán kẹp lấy, nhìn như bị thương nặng, lão đảo muốn ngã.

Nàng lại thay một bộ nữ trang đỏ hoa, đầu đầy châu ngọc, tóc mây vấn cao.

Trong lòng tôi vừa động, mơ hồ đoán được mấy phần.

Đưa mắt nhìn chung quanh thấy nơi nơi đều có ánh lửa doanh trại, trùng trùng điệp điệp xa xa.

Đại hán râu quai nón đi ở phía trước, sau đó là đám người tiểu Diệp, tôi bị Hạ Lan Châm đích thân áp giải ở phía sau, một nhóm tám người dọc theo con đường ngoằn ngoèo đi tới doanh trại, binh lính tuần tra xa xa nhìn thấy chúng tôi đều nghiêm nghị nhường đường. Mỗi lần qua một trạm kiểm soát, đại hán râu quai nón đều giơ ra một chiếc lệnh bài màu son, không gặp trở ngại gì.

Nếu như tôi không đoán sai, đó chính là ấn tín đặc biệt ban cho khâm sai trong Binh bộ, Hỏa Tắt Hồ Bí Lệnh.

Lệnh bài này xuất ra chính là tượng trưng cho khâm sai.

Một đường thông qua các trạm kiểm soát đều thấy cờ soái đen viền vàng sừng sững hai bên, hoa văn hồ màu son được ánh lửa chiếu đến tươi đẹp chói mắt.

Cả đại doanh dựa vào núi mà dựng, thông qua trạm kiểm soát cuối cùng trước mặt sẽ tới vùng rừng rộng lớn bên ngoài doanh trại, thông về chân núi.

Trong doanh đã xây phong hỏa đài* cao mấy trượng, cách đài ba mươi trượng là nơi chủ soái duyệt binh điểm tướng.

*Phong hỏa đài: đài đốt lửa/khói để thông báo tình hình quân địch

Mỗi lần có khâm sai đi tuần ở biên quan đều sẽ tổ chức lễ duyệt binh diễn tập long trọng.

Tùng nghe thúc phụ nói, duyệt binh diễn tập bắt đầu từ canh năm, tam quân dàn trận, chủ soái điểm tướng, bắt đầu nổi phong hỏa, tỏ vẻ quân địch đến, tướng sĩ tam quân dưới sự thống lĩnh của chủ tướng bắt đầu thao luyện, thể hiện quân uy hiển hách của thiên triều.

Tôi ngẩng đầu nhìn lại, củi đã chất tầng tầng lớp lớp trên phong hỏa đài, đồ sộ như tháp.

Đoàn người hiên ngang đi tới, mũ đen che hết khuôn mặt, áo choàng tơ vàng rủ xuống.

“Đứng lại! Người phương nào dám tự tiện xông vào trọng địa giáo trường?”.

“Ta nhận lệnh khâm sai đại nhân, đặc biệt tới kiểm tra”, đại hán râu quai nón giơ lệnh bài lên, trầm giọng nói, “Lệnh bài ở đây”.

Người cầm đầu tiến lên nhận lệnh bài, cẩn thận xem qua, hạ thấp giọng hỏi, “Vì sao lại tới chậm?”.

Hán tử râu quai nón trả lời, “Vừa mới vào canh ba, không phải là chậm”.

Người đó liếc mắt nhìn đồng bọn, hơi gật đầu, nhận lấy lệnh bài.

“Các hạ là Hạ Lan công tử?”, người đó khom lưng nói.

Hạ Lan Châm bên cạnh tôi chỉ ăn mặc như hộ vệ tầm thường, áo choàng che mặt, không chút biến sắc.

“Chủ thượng có việc quan trọng khác, đã đi trước rồi”, đại hán râu quai nón thấp giọng, “Ta chỉ nhận lệnh làm việc”.

Người nọ xoa cằm nói, “Người đã an bài xong, một khi các người động thủ, ta lập tức tiếp ứng”.

“Làm phiền các vị đại nhân!”, hán tử râu quai nón chấp tay cúi người.

Đoàn người đối phương đi sát qua chúng tôi, nhờ ánh lửa, tôi nhìn thấy rõ ràng trên áo choàng của những người đó đều có hoa văn hình hổ màu son.

Quả nhiên là người của quan khâm sai.

Khó trách bọn họ có thể dễ dàng thoát khỏi Huy Châu, còn có thể lẫn vào đội ngũ quân dụng, giữa ban ngày ban mặt vào thẳng đại doanh Ninh Sóc.

Tôi vốn tưởng rằng Hạ Lan Châm có tài cán gì lớn, không ngờ sau lưng còn có một bàn tay khác.

Ai dám cấu kết với tàn dư Hạ Lan?

Ai dám mưu hại Dự Chương Vương, hại cả Dự Chương Vương phi?

Ai có thể điều khiển khâm sai, che giấu được tai mắt của phụ thân?

Tôi chỉ cảm giác được máu trên toàn cơ thể trong nháy mắt chuyển lạnh, hàn khí nhẹ nhẹ thâm nhập qua từng lỗ chân lông.

Tôi bị bọn họ áp ra khỏi đại doanh, đi thẳng vào vùng rừng sau doanh trại.

Trong rừng bố trí rất nhiều bức chắn bằng cọc gỗ và những vật tấn công kỳ quái, đại khái là dùng để bày trận.

Qua canh tư, binh sĩ tuần tra trong rừng lui tới hối hả, không có ai chú ý tới đám người chúng tôi.

Hạ Lan Châm sau khi dẫn tôi tới sau một bức chắn bí mật liền đứng áp sát như thị vệ, những người khác tản ra làm nhiệm vụ của mình.

Mỗi khi binh lính tuần tra đi qua trước mặt mà tôi khẽ động, Hạ Lan Châm đều lập tức đưa tay giữ lấy đai ngọc bên hông tôi.

Sinh tử nằm trong tay người khác, tôi không dám cầu cứu, cũng không dám bỏ chạy, chỉ có thể ẩn nhẫn chờ thời cơ.

Sắc trời mơ hồ sáng, lửa khắp doanh trại đã bị dập tắt, giáo trường dần hiện ra trong ánh nắng sớm.

Bỗng nhiên, một tiếng kèn lệnh trầm thấp vang lên, vang dội khắp mấy dặm đại doanh.

Cả vùng đất dường như chấn động, trong tia nắng ban mai, bụi mù dâng lên bốn phía quanh giáo trường.

Bóng đêm cuối chân trời đã rút hẳn, trời sáng xuyên thấu tầng mây, chiếu rõ cả vùng đất mênh mông.

Khắp nơi là binh lính dàn trận, theo thứ tự mà bước về phía trước, tiếng giày rung chuyển đài cao, cát bụi cuồn cuộn nổi lên như rồng cuốn.

Trên đài điểm tướng, soái kỳ hoa văn rồng bạc được dâng lên, đón gió bay phấp phới.

Ba tiếng trống trầm thấp uy nghiêm ngân vang, chủ soái lên đài.

Trống trận thúc giục, kèn lệnh nổi lên, từng bừng xuyên thấu tầng mây cao vạn trượng, phía chân trời mây cuồn cuộn, cảnh tượng vô cùng hào hùng.

Nơi soái kỳ bay phấp phới, hai nhóm thiết kỵ thân vệ cười ngựa ra, đứng trước đài cao.

Người đứng đầu vẫn đội mũ tua trắng, mặc chiến bào thêu rồng bạc, mình đeo bội kiếm, thân hình thẳng tắp cao ngạo, áo khoác đen tung bay

trong gió.

Thân ảnh xa lạ mà quen thuộc kia cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt, trước mắt tôi bỗng mơ hồ, dường như có nước mắt trào dâng.

Tiếng kèn cao vút, chúng binh tướng cùng reo hò, chấn động tứ phương.

Chín đại tướng cười ngựa tới trước đài, hành lễ theo lệ quân, đồng thanh hô vang, “Cung nghênh chủ soái lên đài!”.

Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn xuống chúng tướng, khẽ giơ tay lên, mấy vạn binh tướng trên giáo trường lập tức nghiêm nghị, yên lặng như tờ lắng nghe.

Giọng nói của hắn uy nghiêm vang vọng, từng câu truyền tới xa xa, “Phủ viễn đại tướng quân nhận lệnh đích thân tới Ninh Sóc tuần tra, thăm hỏi việc quân, ổn định biên thù. Hôm nay điểm binh giáo trường, chúng tướng sĩ theo hiệu lệnh của ta, bày trận diễn tập, thể hiện uy nghi của quân ta, hưởng lấy thiên ân!”.

Mấy vạn binh tướng nhất tề giơ cao thương, phát ra tiếng hô kinh động, dữ dội đập vào tai.

Tiếng trống ù ù vang lên, từng tiếng đánh thẳng vào lòng người.

Bốn binh sĩ trên đài truyền lệnh hướng về bốn phía đông tây nam bắc, không ngừng khua cờ lệnh.

Kèn lệnh đã thổi, tiếng trống gấp hơn.

Một đội thiết kỵ giáp đen dẫn đầu chạy vào giáo trường, tung hoành ngang dọc, nghiêm chỉnh tiến lui, bày trận cứu cung theo cờ đỏ trong tay tướng lĩnh.

Ngay sau đó, đội giáp nặng, đội kỵ binh, đội tấn công và đội xe chiến... mỗi một đội đều dàn trận thao diễn, vô cùng thuần thục.

Nhóm người Hạ Lan Châm cải trang thành thủ vệ bên ngoài, ẩn nấp dọc theo giáo trường, tôi và Hạ Lan Châm đứng trên sườn núi, từ trên cao có thể thấy được toàn cảnh phía dưới. Bốn phía cát bụi tung bay, soái kỳ cũng tung bay, tiếng hô giết vang trời.

Mặc dù không phải là chiến trường thực nhưng tôi vẫn bị chấn động. Sự uy hùng của quân đội ở đây so với ngày khao quân trong kinh thành thực sự hùng hồn gấp trăm lần, ai thấy cũng phải kinh sợ.

Hạ Lan Châm bên cạnh lặng lẽ giữ chặt đuôi kiếm, đuôi mào nhếch lên như lưỡi đao, sát khí ngưng đọng nơi đáy mắt.

Cuộc diễn tập sôi nổi, nơi nơi cát bụi cuộn cuộn, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy cờ bay phấp phới, đao kiếm sáng loáng.

Trên đài cao, Tiêu Kỳ vung tay hất áo choàng, “Nổi phong hỏa, thông cáo tứ phương!”.

Phong hỏa dần dần rực lên, tiếng kèn lại nổi, cao vút tận đỉnh trời.

Chúng tướng sĩ trên giáo trường phát ra tiếng hô động núi trời.

Trên đài cao, con ngựa đen huyền hí dài một tiếng, cất vó đứng nghiêm.

Hàn quang loang loáng, Tiêu Kỳ rút kiếm ra, chỉ thẳng về phía chân trời.

Tôi ngừng thở, trong lòng bắt đầu thấp thỏm.

Diễn tập đã gần kết thúc, khâm sai đại thần sẽ cùng chủ soái đích thân đi kiểm tra, dẫn đầu chúng tướng sĩ hoàn thành buổi thao diễn.

Dòng thủy triều trên thao trường nhất tề lui về hai bên, để chừa ra một con đường lớn ở giữa.

Tiêu Kỳ cười ngựa đi tới, một người nữa đi theo phía sau.

Người đó chính là khâm sai Từ Thụ cầu kết cùng Hạ Lan Châm!

Khoảnh khắc nhìn thấy Từ Thụ đi sát phía sau Tiêu Kỳ, lòng tôi nhất thời như có lửa đốt, hận không thể lập tức chạy tới trước mặt hấn cảnh báo. Nhưng chúng tôi cách xa nhau mười trượng, cho dù có thể chạy thoát khỏi Hạ Lan Châm cũng sẽ không chạy tới bên cạnh hấn được, sẽ không có kết quả gì.

Hạ Lan Châm ở bên cười lạnh một tiếng, tay đè bên hông tôi, thấp giọng nói, “Nếu không muốn cùng chết với hấn thì đừng vọng động”.

Tôi lạnh lùng nhìn lại, không nói lời nào.

Hấn hạ giọng, nở nụ cười thâm sâu, “Cứ nhìn cho kỹ đi, rất nhanh thôi người sẽ trở thành quả phụ”.

Tôi bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía giáo trường, Tiêu Kỳ đã đi tới giữa, chín viên đại tướng theo phía sau.

Quan truyền lệnh phía sau hấn giương lên cờ lệnh thêu rồng bạc, chỉ về hai bên, một đội thiết kỵ giáp đen nhanh chóng tới.

Bỗng nhiên, Tiêu Kỳ chợt quay ngựa, phi về hướng phải. Thiết kỵ phía sau chạy tới mở đường, cắt đứt đường đi của bộ binh, trận hình lập tức biến đổi, đảo mắt đã ngăn Tiêu Kỳ và Từ Thụ ở hai bên.

Tiêu Kỳ giơ tay phải, thẳng tắp chỉ dọc theo nơi chúng tôi đang ẩn nấp.

Từ Thụ bị kẹt trong trận hình bên trái, tứ phía bị bao vây, không có đường tiến lui, binh sĩ xung quanh lao tới như thủy triều, vây chặt trận hình, áp bách người ở bên trong. Từ Thụ mấy phen thẳng ngựa muốn lui nhưng không được.

“Không được, trúng kế rồi!”, Hạ Lan Châm đột nhiên thấp giọng hô lên.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đoạt Phách

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, oanh chấn cả một vùng rộng, bụi đất tung bay, ở giữa giáo trường dâng lên khói lửa dày đặc.

Tôi bị tiếng vang ghê gớm kia làm cho kinh hãi, hoa mắt, đột nhiên phục hồi tinh thần, bật thốt lên, “Dự Chương Vương...”.

Trong khoảnh khắc biến cố bất ngờ nảy sinh, dưới đài sương giăng, bụi khói bay đầy trời, không nhìn rõ tình hình, chỉ nghe thấy tiếng người gào thét cùng tiếng ngựa hí hỗn loạn.

Nơi ngựa của Từ Thụ tướng quân vừa mới dừng chân đã bị nổ thành một cái hố sâu!

Bộ binh xung quanh có áo giáp nặng hộ thân, cho dù có người bị thương ngã xuống nhưng thoát nhìn cũng có vẻ như thương vong không lớn. Chỉ có Từ Thụ một mình một ngựa và hộ vệ thân tín xung quanh hẳn là rơi ngay giữa lòng hố sâu, e rằng đã tan xương nát thịt, máu thịt không còn.

Mới vừa là người còn sống đã cứ như vậy biến mất trước mắt tôi.

Tôi chỉ cảm giác thấy bên tai ầm ầm, trong đầu trống rỗng, nỗi sợ hãi khiếp đảm ào tới, mồ hôi lạnh thấu quần áo.

Đang lúc tôi lảo đảo muốn ngã, chân đứng không vững thì lại thấy từ bên trong màn khói thuốc súng, một chiếc cờ soái màu đen ở cánh quân bên phải chầm chậm giương cao lên.

Cờ soái phần phật tung bay, một con tuấn mã toàn thân đen như mực lao vọt ra.

Tiêu Kỳ ngời thẳng tắp, rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang như luồng sét xuyên qua bầu trời.

Luồng ánh sáng ấy chói qua đôi mắt tôi.

Trong lòng kích động, đột nhiên khiến tôi không kiềm chế được.

“Truyền lệnh quan sát, phát động đánh lén!”, Hạ Lan Châm hừ lạnh một tiếng, quay đầu lạnh lùng phát lệnh.

“Tuân lệnh!”, người hầu nhận mệnh rời đi.

Chợt nghe một tiếng “Chậm”, hán tử râu quai nón bước ra, “Thiếu chủ, tên cầu tặc kia đã có phòng bị, chỉ sợ có người để lộ bí mật!”.

“Vậy thì như thế nào?”, hai tay giữ trên vai tôi của Hạ Lan Châm đột nhiên siết chặt, tôi đau thấu xương.

Tôi cắn môi, không chịu kêu ra tiếng.

Hán tử râu quai nón căm giận nói: “Tình hình trước mắt bất lợi, khẩn cầu thiếu chủ cho lui quân, mau lui!”.

“Cuộc đời Hạ Lan Châm chưa từng biết đến một chữ lui”. Hạ Lan Châm âm ỉ cười to, vẻ mặt dữ tợn nói: “Tiêu Kỳ, hôm nay ta và người ngọc đá cùng vỡ!”.

Chúng sĩ tử phía sau đồng thanh hô lớn: “Thuộc hạ thề cùng thiếu chủ tiến thoái!”.

Hán tử râu quai nón đứng thẳng người bất động, cùng Hạ Lan Châm nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng thở dài một tiếng, ôm kiếm cúi người:

“Thuộc hạ xin hỗ trợ hết mình!”.

Lúc này chợt nghe tiếng kèn lệnh vang lên trong giáo trường, thanh âm trầm thấp, trang nghiêm đầy sát khí.

Giọng nói trầm ổn của Tiêu Kỳ xuyên thấu cả không gian hỗn loạn, truyền ra xa xa, “Cường đạo hành thích khâm sai, làm loạn biên quan ta, phải ban tội chết!”. Nghe thấy giọng nói của hắn, binh lính trên trận lập tức trấn định nghiêm nghị.

Tiêu Kỳ rút kiếm, hô lớn: “Tam quân nghe hiệu lệnh của ta, phong tỏa các lối ra, gặp cường đạo, giết không tha!”.

Sau khoảnh khắc nghiêm trang, toàn quân cùng kêu to: “Giết!!!!!!”.

Tiếng hô giết như tiếng sấm, đao kiếm nhất tề ra khỏi vỏ.

Trong nháy mắt nơi đây đã xảy ra biến cố.

Một ánh lửa đỏ rực bay thẳng tới trước ngựa Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ giục ngựa lui nhanh, lửa rơi xuống đất như địa lôi bất chợt nổ tung, đá xung quanh vỡ vụn, bắn tung tóe. Chỉ trong một cái chớp mắt, xung quanh các binh tướng bỗng xuất hiện mấy cái bóng như u hồn lướt qua.

Ánh đao hiện ra, một thân ảnh màu đen bay vút lên không, quay đầu tung ra một loạt bụi phấn trắng về phía Tiêu Kỳ, bụi phấn rơi đầy trời, hai người trái phải lập tức lăn tới trước ngựa, ánh đao như muốn chém ngang vó ngựa.

Nơi bụi phấn tung bay, đao kiếm sáng loáng, hàn quang ngang dọc, gió nổi lên cuộn cuộn như triều dâng, ngay tức khắc đánh thẳng hướng Tiêu Kỳ.

Hết thầy đều phát sinh trong phút chốc!

Song còn có một thứ nhanh hơn, là một bức tường chắn, bức tường sắt với ánh sáng lành lạnh giống như thần binh trên trời giáng xuống, kêu lên leng keng.

Năm hộ vệ mặc giáp chột hiện thân, hành động nhanh như chớp, trường đao ra khỏi vỏ như vũ bão che trước ngựa Tiêu Kỳ, ngăn vòng tấn công đầu tiên.

Tấn công không thành, sáu tên thích khách lúc này biến trận phá vòng vây.

Chúng hộ vệ chột thét lớn, vứt bỏ khiên chắn, ánh đao loang loáng, tạo thế bao vây đánh nhau với thích khách.

Chột có tiếng ngựa phẫn nộ hí dài, âm thanh xuyên thấu tầng trời, Tiêu Kỳ thúc ngựa xông ra đánh.

Hai tên thích khách kêu lên, phi thân đuổi theo, những thích khách còn lại đều liều mạng gặp ai là giết, nhiều chiêu ta thua địch cũng mất, kiên quyết bám lấy đám hộ vệ, mở một đường máu cho hai thích khách kia.

Hai người kia một trái một phải lao tới bên cạnh Tiêu Kỳ, thương sắt quét ngang, muốn đâm Tiêu Kỳ ngã ngựa.

Ai cũng không thấy rõ một khắc kia, cái chết đến như thế nào.

Chỉ thấy trong trận chột có một luồng sáng xuất ra, chói mắt người nhìn.

Kiểm của thích khách là máu tươi ba thước, kiếm của tướng quân là một luồng sáng lạnh khắp mười bốn châu.

Sau khi luồng sáng kia xuất hiện, Tiêu Kỳ cả người lẫn ngựa phóng qua, gió thổi áo tung bay, trường kiếm sáng như tuyết.

Nơi vừa mới giao thủ, một cơn mưa máu đang ào ào rơi, hai tên thích khách đầu một nơi thân một nơi, chết ngay tại chỗ.

Mà lúc này bột phấn trắng kia vẫn còn chưa rơi hết, phấn trắng bị nhuộm máu đỏ tươi, tung bay trong gió, dưới đất là một vùng trắng đỏ sặc sỡ.

Phục kích, giao chiến, phá vòng vây, quyết giết, thích khách tử vong, tất cả chỉ xảy ra trong chốc lát.

“Dự Chương Vương phi ở đây, kẻ nào dám vọng động...”.

Chợt nghe một tiếng quát lớn, thanh chấn toàn giáo trường, hẳn là từ phong hỏa đài phía nam giáo trường truyền đến.

Tôi chấn động, trước mắt xẹt qua hình ảnh tiểu Diệp mặc cung trang, chợt hiểu ra, nhìn về phía phong hỏa đài, quả nhiên thấy một hồng y nữ tử bị trói trên đài cao, phía sau là hai người đang kề dao trên cổ nàng.

Wương phi giả, thực là một cái bẫy hay, một một như độc.

Dao kiếm chúng tướng đã ra khỏi vỏ, nghe được một lời này, nhất thời ồ lên, hàng vạn ánh mắt hướng về phía Tiêu Kỳ.

Người trên đài lớn tiếng nói: “Cầu tặc Tiêu Kỳ, nếu muốn Vương phi sống thì người một mình lên đây quyết thắng bại với ta!”.

Lúc này chúng binh tướng đã tuôn ra ào ào, vây quanh phong hỏa đài, ở giữa chừa ra một lối đi, kéo dài mãi tới phía trước ngựa Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ thẳng ngựa đứng nghiêm, ngựa đầu cười một tiếng, “Thả Vương phi, bổn Vương cho người được chết toàn thân!”.

Giọng nói hản bình tĩnh, chứa đầy sát ý.

Người trên đài diên cuồng cười vang, “Nếu như giết ta thì trước tiên hãy giết thể tử của người!”.

Tôi không kiềm chế được, bật thốt lên, “Không nên...”.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, cằm đã bị Hạ Lan Châm giữ chặt, không thể lên tiếng được.

“Người muốn nói cái gì?”, hăn lạnh lạnh nhích gần tới tai tôi, “Không nên như thế nào? Không nên cứu nàng? Đáng tiếc người lại ở đây, kêu gào rách cổ họng hăn cũng không nghe được!”.

Hăn cười nhẹ, “Có điều ta rất muốn nhìn xem hăn có chịu liều mình cứu “người” hay không”.

Tôi hung hăng nghiêng đầu, cắn vào tay Hạ Lan Châm.

Hăn chịu đau, trở tay giáng xuống một cái tát.

Trước mắt biến thành màu đen, trong miệng có mùi máu tanh, tôi đứng không vững ngã nhào, bị Hạ Lan Châm giữ trong ngực.

“Nhìn kìa, hăn thực đi cứu người...”, giọng nói Hạ Lan Châm quý mị rơi vào trong tai.

Tôi bị một cái tát kia làm tối tăm mặt mày, trước mắt đều là màu đen, buồn vui không rõ.

Tôi không muốn hăn trúng kế, không muốn hăn cứu Vương phi giả kia, nhưng nghe hăn đi cứu người... trong lòng bỗng có cảm giác ấm áp.

Tiêu Kỳ một mình một ngựa đi về phía phong hỏa đài, cung tên của thích khách trên đài hướng thẳng về phía hăn.

Song Tiêu Kỳ đột nhiên thẳng ngựa, kêu lớn, “Động thủ!”.

Trong trận vang lên tiếng hô rung trời.

Năm hàng binh lính cầm khiên chạy tới che trước người Tiêu Kỳ. Bốn khối đá to bị quăng lên tứ phía phong hỏa đài, qua nơi nào nơi ấy đổ nát, tiếng kêu thảm không ngừng vang lên. Binh lính sớm chuẩn bị máy ném đá, chắc chắn là Tiêu Kỳ đã biết kế hoạch của bọn chúng, đặt bẫy chờ bọn chúng mắc câu. Những kẻ bắn tên phục sẵn trên phong hỏa đài bị đá đánh trúng, rơi xuống không chỉ chết mà còn bị trăm thương cắm vào, bầm thành thịt nát.

Tôi đột nhiên nhắm mắt không dám nhìn nữa.

Trước mắt đá vụn tung ra, hung hiểm khác thường, “Vương phi” kia bị kẹp trong đó, cũng không biết sống chết ra sao... Hẳn, rốt cuộc vẫn động thủ.

Tiêu Kỳ rút kiếm nhắm về phía đài cao, ngang nhiên quát lên, “Tấn công lên! Giết chết bất luận tội!”.

Một lời này khiến tâm tôi run rẩy dữ dội, hoàn toàn chấn động, vì nó thực quyết đoán, cũng thực vô tình.

Hay cho một Dự Chương Vương, hay cho một vị phu quân, thà làm ngọc nát cũng không chịu bị người ngoài ức hiếp nửa phần... Nhưng nếu đó thực sự là tôi? Nếu tôi ở trên đó, hẳn cũng nhẫn tâm như vậy sao?

“Đáng tiếc, sinh mạng của người hẳn cũng không thềm để ý đâu...”, Hạ Lan Sâm giọng nói căm hận, mang theo nụ cười độc ác, mạnh mẽ quay đầu tôi ra nhìn về phía trận chiến, “Rõ ràng là không thềm để ý, lại không thể không cứu, người là con cờ hữu dụng để hẳn lung lạc quyền lực, hẳn không nỡ vứt, yên tâm!”.

Lời Hạ Lan Sâm nói, từng chữ, từng chữ đâm vào đáy lòng tôi, khiến tôi hiểu được đó là sự thật.

Tôi là con cờ rất quan trọng, chỉ là một con cờ... Cho nên sống chết hay tàn tật cũng không quan trọng bằng.

Đáy lòng chua xót, nước mắt mơ hồ bị tôi cắn răng ngăn lại. Lại thấy lúc này đội ngũ trong trận biến hóa, binh sĩ mang tới thang mây dựng lên ở hai phía, nơi nơi cung thủ nấp bắn, binh lính hai bên trái phải cầm đoản đao trèo lên thang, động tác nhanh nhẹn nghiêm chỉnh, dũng mãnh gan dạ, đều là những người đã trải qua trăm trận chiến. Một đám tử sĩ Hạ Lan trên đài cao liều mạng ngăn cản, dần dần thất bại, một đám bị chém khi giáp mặt.

Vương phi giả kia bị lôi lui về phía sau, người giữ nòng lớn tiếng hô, “Vương phi ở trong tay ta, Tiêu Kỳ, nếu như người còn dám...”.

Lời của hắn bị đứt ngang.

Mũi tên đuôi trắng lao tới xuyên thủng cổ họng hắn.

Mũi tên của Tiêu Kỳ, thiện xạ*, nhắm trúng cổ họng.

*Thiện xạ: trăm phát trăm trúng, chỉ người bắn tên giỏi

Người bắn mũi tên kia ngạo nghễ kéo dây cung, dây cung vẫn còn dao động.

Tôi nhắm mắt, ngực mơ hồ đau.

Trước mắt hiện ra cảnh khao quân nhiều năm trước, cũng là một thân khô giáp mũ tua trắng oai hùng kia, rõ mồn một trước mắt. Cảnh xưa cảnh nay nhất thời đan xen vào nhau...

Gió mạnh thổi tóc mai bay loạn.

Sĩ tử Hạ Lan toàn bộ chết sạch.

Tam quân hoan hô như sấm, binh sĩ leo lên đài cao cẩn thận đưa “Vương phi” xuống.

Tiêu Kỳ tra kiếm vào vỏ, giục ngựa đi về phía trước.

Lần này hẳn không mang theo hộ vệ, không có người hầu, chỉ có một phó tướng theo sau.

Phía sau tôi, Hạ Lan Châm bỗng nhiên nín thở, giữ chặt nơi cổ họng tôi.

Tôi đột nhiên há miệng, nhưng không phát ra được thanh âm nào, một tiếng thét kinh hãi bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Không, Tiêu Kỳ, đó không phải là ta!

Trong khoảnh khắc này, tôi đột nhiên nhớ ra, Tiêu Kỳ không biết tôi, còn chưa từng nhìn thấy tôi lần nào.

Binh sĩ đưa “Vương phi” tới trước ngựa Tiêu Kỳ, cách Tiêu Kỳ chỉ hơn một trượng.

Tiêu Kỳ dừng ngựa, Vương phi run rẩy tránh người bên cạnh, đi về phía hẳn, tay áo tóc mai đón gió bay phất phơ.

Cơ hồ trong cùng một thời gian, ngân giáp tướng quân đi theo sau Tiêu Kỳ thúc ngựa, thương sắt quét ngang, ngân quang giữa không trung như kéo sắc, rào rào đánh bay một vật gì đó. “Vương phi” ốm yếu kia tung người, nhanh như thỏ chạy, tay áo bắn ra một luồng sáng lạnh.

“À không phải Vương phi!”, ngân giáp tướng quân cả giận nói, ngựa người né ám tiễn, trở tay giơ thương chỉ thẳng về cổ họng cô ta.

Thị vệ trái phải xông lên, bức lui tiểu Diệp giả trang Vương phi về ba trượng phía sau.

“Lưu lại người sống!”, Tiêu Kỳ giục ngựa tới, trầm giọng quát, “Vương phi ở đâu?”.

Trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, liều mạng giãy dụa, hận không thể la lên.

Lại nghe thấy một tiếng cười thê lương, “Thuộc hạ vô năng, thiếu chủ thỉnh thận trọng...”.

Lời vừa dứt, tiểu Diệp không còn động, tự vẫn tại chỗ.

“Ngu ngốc”, Hạ Lan Châm trấn định lạnh lùng nói, ngoài dự liệu của tôi.

Còn chưa kịp nhìn lại tình hình ngoài kia đã thấy toàn thân căng thẳng, chợt bị Hạ Lan Châm nhắc lên lưng ngựa, ép chặt trước ngực hẳn.

Một tiếng ngựa phẫn nộ hí dài, bạch mã cất vó lao xuống, chạy thẳng về phía giáo trường nơi Tiêu Kỳ đang đứng.

Người kinh ngạc, ngựa hí vang, gió ào ào!

Nắng sớm chiếu vào áo giáp, một biển giáp sắt rơi vào tầm mắt.

Tiêu Kỳ một thân oai hùng đứng dưới nắng sớm, càng lúc càng gần tôi.

Lướt qua hàng ngàn hàng vạn người, lướt qua vực sâu sinh tử, ánh mắt sáng quắc của hắn và ánh mắt tôi rồi cuộc cũng giao nhau.

Tôi không kịp nhìn rõ dung nhan kia lại bị ánh mắt kia in dấu vào đáy lòng.

Quân trận bỗng khép lại, bộ binh ở phía sau, kỵ binh phía trước, đồng loạt kêu vang, bao bọc lấy chúng tôi.

Mấy ngàn cung thủ từ mọi phương hướng đều nhắm vào tôi và Hạ Lan Sâm, tên đã lấp vào cung, đao kiếm ra khỏi vỏ, chỉ cần trong nháy mắt cũng đủ để băm hai người một ngựa thành thịt vụn.

Tiêu Kỳ giơ tay lên, tam quân yên lặng như tờ.

Bàn tay giữ chặt ở cổ họng tôi lúc này bắt đầu phát run, rí mồ hôi lấm tấm, thi thoảng lại tăng lực mạnh hơn.

Tôi cười, hăn đang căng thẳng, giờ khắc này hăn chỉ còn quân cờ duy nhất là tôi, hăn sợ, đã là thua một nửa.

“Dự Chương Vương, biệt lai vô dạng*!”, Hạ Lan Sâm cười vô cùng tao nhã.

*Biệt lai vô dạng: hi vọng bạn vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay.

“Hạ Lan công tử, đã lâu không gặp!”, Tiêu Kỳ hăng giọng cười một tiếng, ánh mắt lạnh lùng quét qua Hạ Lan Sâm, dừng lại trên mặt tôi.

Ánh mắt của hăn, rõ ràng vô cùng khinh thường Hạ Lan Sâm, không thèm để vào trong mắt.

Hạ Lan Sâm lạnh lùng xoa mặt tôi, cười với Tiêu Kỳ, nói, “Người nhìn xem, ta mang ai tới gặp người?”.

Nụ cười Tiêu Kỳ nhàn nhạt, ánh mắt lạnh dần.

“Đã lâu không gặp lại, chẳng lẽ Vương gia không còn nhận ra?”, tiếng cười của Hạ Lan Sâm âm lạnh, tay giơ lên giữ lấy cằm tôi.

Tôi cắn môi, bình tĩnh nhìn về phía Tiêu Kỳ, muốn nhìn kỹ, trước mắt lại nhòa đi.

Sau ba năm, chúng tôi lại gặp nhau ở hoàn cảnh này.

Giờ phút này, hắn sẽ nhìn nhận như thế nào? Coi tôi là Vương phi, là thê tử, hay quân cờ... Mà có lẽ, những điều đó đã không còn quan trọng.

Chỉ có một ý niệm, là hắn lấy hay bỏ sinh mạng của tôi.

Nghĩ tới đây, trong lòng bình tĩnh, không chút sợ hãi.

Tôi và Tiêu Kỳ bốn mắt nhìn nhau, như có trăm ngàn lời, cuối cùng im lặng ngưng đọng... Ánh nhìn này lại chọc giận Hạ Lan Châm.

Hắn xoay mình lấy ra một thanh chủy thủ đặt trước cổ tôi.

Hắn vừa xuất đao, cung thủ phía sau Tiêu Kỳ lập tức kéo căng dây cung.

“Vương gia!”, ngân giáp tướng quân kia kinh hô, đang định nói gì đó, lại bị Tiêu Kỳ giơ tay lên ngăn lại.

Ánh mắt Tiêu Kỳ sâu thẳm, khiến cho tôi có cảm giác kỳ lạ, giống như ánh mặt trời giữa trưa chiếu trên mặt, khiến người ta không thể mở mắt, có đau thương, vui vẻ và khuất phục.

Tôi nhắm mắt lại, phảng phất như bị ánh mặt trời soi thấu, thở dài cười một tiếng.

Thôi, sống chết có số, chỉ cầu ung dung đối mặt, không bồi nhọ dòng họ nhà mình là được.

“Người muốn như thế nào?”, Tiêu Kỳ nhẹ giọng nói. Lời này rơi vào tai tôi, như có tiếng sấm đánh.

Hỏi như vậy chính là hắn đã chịu sự uy hiếp của Hạ Lan Châm, đồng ý giao thiệp.

Hạ Lan Châm điên cuồng cười vang, “Hay, hay cho một đôi anh hùng mỹ nhân!”.

Tôi lại không tìm được lệ, hai mắt đã đẫm nước.

“Thứ nhất, mở cửa nam, thả tộc nhân của ta rời đi, tam quân không được truy kích”, Hạ Lan Châm vẫn cười, cười vô cùng vui vẻ, “Thứ hai, nếu muốn đưa mỹ nhân của người về thì phải một thân một mình giao đấu với ta, nếu người có thể chiếm được, ta tuyệt đối không đả thương nàng dù chỉ một chút!”.

Tiêu Kỳ lạnh lùng cười một tiếng, “Không hơn?”.

“Một lời đã định!”, Hạ Lan Châm hừ lạnh, phất dây cương giục ngựa lùi một bước, lại giữ chặt tôi.

Tam quân trước mặt, hàng vạn ánh mắt nhìn, Tiêu ngòi trên lưng ngựa, áo khoác tung bay.

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên, trầm giọng hạ lệnh, “Mở cửa nam ra!”.

Ngoài cửa nam là rừng núi cao chót vót, một khi đã bỏ chạy sẽ rất khó truy kích.

Hạ Lan Châm giữ lấy tôi ở trước, từ từ giục ngựa lui về phía sau, cùng tàn quân Hạ Lan lùi về cửa nam.

Thanh âm ken két vang lên, cửa doanh phía nam mở ra.

Lưỡi đao rét lạnh dán chặt bên gáy, tôi chuyển mâu, ánh mắt đan xen cùng ánh mắt Tiêu Kỳ... Có chút áy náy, lúc sinh tử, trong lòng đã mềm ấm như bông... Phải vội vàng đi, chưa kịp nhìn rõ thần sắc trong đáy mắt hắn, Hạ Lan Châm đã quay ngựa, chạy ra ngoài cửa doanh, thẳng đường lên núi mà tới.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sinh Tử

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Đã vào trong rừng, những tán cây rậm rạp che lấp ánh mặt trời, đường đi nguy hiểm gập ghềnh.

Hơn hai chục tử sĩ Hạ Lan còn sót lại cưỡi ngựa xông vào rừng, phân chia thành ba nhóm, bỏ chạy về hướng nam.

Duy chỉ có một mình Hạ Lan Châm không những không chạy trốn về phía nam mà còn tiếp tục thẳng con đường núi hiểm trở phi tới rừng sâu.

Phía sau có ba người cưỡi ngựa theo sát, hán tử râu quai nón và hai người nữa ngăn ở phía sau, bảo hộ Hạ Lan Châm lên núi.

Một đường hoàn toàn không gặp cản trở, cũng không thấy truy binh, Tiêu Kỳ quả thực giữ lời hứa.

Đường núi quanh co gập ghềnh, liên tục rẽ ngoặt, ba người kia lại vô cùng quen thuộc, hẳn là đã sớm quan sát phương hướng, bố trí sẵn đường lui.

“Thiếu chủ, tên cầu tặc kia đuổi theo tới đường rẽ dưới chân núi thì đột nhiên không thấy bóng dáng đâu”, hán tử râu quai nón phóng ngựa tiến lên.

Hạ Lan Châm mạnh mẽ ghìm dây cương, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cây cối xanh tươi rậm rạp um tùm, vách núi hiểm ác dựng đứng, không hề có thân ảnh nào, gió núi không ngừng gào thét.

Đáy lòng tôi nhất thời chợt lạnh, chẳng lẽ Tiêu Kỳ không đuổi theo... Ý niệm này vừa mới mơ hồ xuất hiện trong đầu, tôi đã toát mồ hôi lạnh, luống cuống thất thần.

“Chẳng lẽ tên cầu tặc kia biết khó mà lui?”, một tên lạnh lùng nói.

Tôi cắn chặt môi, hết sức trấn định, đè nén ý niệm lung tung trong đầu – đã đến nước này, sinh tử không còn phải lo lắng nữa, còn có cái gì đáng để sợ hãi sao?

Nhưng là, tôi thực sự không sợ hãi ư? Rõ ràng lòng đau như cắt... Phảng phất như một khắc được ban hôn kia.

Ngày đó phụ thân nhìn tôi mũ phượng khăn quàng vai rời khỏi nhà, nhìn tôi một thân một mình tới Huy Châu xa xôi mà không hề nói một lời giữ lại.

Hôm nay tôi bị Hạ Lan Châm mang đi, mạng treo sợi tóc, thế mà Tiêu Kỳ lại không đuổi theo.

Thì ra là bọn họ đều giống nhau, cuối cùng đều buông tay, bỏ qua tôi, trở mắt nhìn tôi chìm vào vực sâu.

Tôi sợ dĩ sợ hãi, không phải là cái chết hay hôn nhân mà chỉ là cảm giác bị vứt bỏ... bị vứt bỏ, bị người thân nhất vứt bỏ.

Tranh đấu vô ích bao lâu... Cho tới nay, tôi cũng chỉ là người đã sớm bị vứt bỏ.

Trong phút chốc lòng đã hiểu rõ, không còn can đảm.

“Thiếu chủ...”, hán tử râu quai nón muốn nói gì đó lại bị Hạ Lan Châm khoát tay, ý bảo chớ có lên tiếng, còn ngưng thần lắng tai nghe.

Trong khoảnh khắc, gió núi gào thét thổi qua tai, lấn át hết mọi thanh âm.

Sắc mặt Hạ Lan Châm ngưng trọng khác thường, “Tiêu Kỳ thủ đoạn khó lường, mọi người phải cẩn thận đề phòng, không thể khinh thường”.

Hán tử râu quai nón đáp, “Thiếu chủ yên tâm, phía trước đã là khe Ừng Chủy, đến sườn núi Phi Vân sẽ có cầu qua, người của chúng ta đã ở dưới cầu tiếp ứng. Dòng nước ở đây chảy xiết, xuôi dòng mà xuống, không quá nửa canh giờ chúng ta có thể qua biên giới”.

“Rất tốt, những người khác đã xuôi nam dụ truy binh, hẳn là tên cầu tặc kia không thể lường trước được chúng ta sẽ đi con đường thủy này”. Hạ Lan Châm lạnh lùng cười một tiếng.

Lòng tôi chột rét lạnh – mọi người vì hãn mà bỏ mạng liềm chết, hẳn lại một lòng để cho họ chịu chết, đổi lấy đường sống cho mình.

Hạ Lan Châm giơ roi thúc ngựa, đoàn người lao nhanh về phía trước, đường núi càng lúc càng hiểm trở.

Gió mạnh như đao không ngừng thổi qua khuôn mặt tôi, tóc mai bay tán loạn.

Tôi bị Hạ Lan Châm giữ chặt trong ngực, quàng áo choàng của hãn, bên tai bên gáy đều bị hơi thở của hãn vây quanh.

“Nếu sợ phải bám chặt lấy ta”, hãn đột nhiên thấp giọng nói bên tai tôi.

Giọng nói trầm thấp, lời nói rơi vào trong tai khiến tôi ngẩn người... Cảnh tượng như vậy giống như có chút quen thuộc.

Tại lâm uyển* gió xuân thổi lộng, ánh trăng sáng đẹp như hoa, tôi cùng ca ca, cùng Tử Đạm... đã từng sống vai cưỡi ngựa, vô cùng thân mật.

*Lâm uyển: rừng để vua chúa đi săn

Thiếu niên một thân bạch y tung bay kia đã từng cúi đầu nói bên tai tôi, “Đừng sợ, bám chặt lấy ta”.

Tôi nhất thời hoảng hốt, trong lòng chua xót.

Đường núi xoay mình chuyển hướng, trước mắt bỗng nhiên rực sáng, phía trước có một cây cầu treo nối hai sườn núi.

Dưới đáy vực, tiếng nước chảy vỗ bờ như dòng nước xiết đang dâng lên.

Hán tử râu quai nón phóng ngựa tiến lên, thăm hỏi trong chốc lát, vui vẻ quay đầu nói, “Chính là ở đây! Dây thừng đã chuẩn bị xong, thuộc hạ xuống trước tiếp ứng!”.

Hạ Lan Châm thở phào nhẹ nhõm, “Ừ! Cẩn thận làm việc!”.

Mắt thấy hán tử râu quai nón xuống ngựa, nhặt lấy dây thừng bên cầu, tôi không kìm được cơn run rẩy của bản thân – chuyển đi này vượt biên cương ra nước ngoài, chẳng lẽ tôi thực sự phải bị Hạ Lan Châm bắt đi, thân rơi vào vòng vây của kẻ địch, cả đời không còn tự do nữa?

Nếu như là vậy, tôi tình nguyện chết ở Trung thổ!

Chợt nghe Hạ Lan Châm cúi người cười một tiếng bên tai tôi, “Như thế này rất tốt, nam nhân của người dù sao cũng không nhớ người, người liền đi theo ta đi”.

Một câu nói nhẹ nhàng, lệ tôi tràn mi.

Người này có thể chỉ bằng một lời nói đã đâm sâu vào nỗi khổ trong lòng tôi, đâm vào dòng máu lâm ly của tôi.

Hận ý như lửa cháy đột nhiên dâng lên.

“Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đích thân giết ngươi”, tôi cắn răng, từng chữ phát ra từ tâm can.

Hạ Lan Châm cười dài, tiếng cười vang vọng.

Tiếng cười chưa dứt, bỗng nhiên có một âm thanh xé không vang lên.

Gió mạnh, tiếng kêu thảm, máu tươi phun trào!

“Thiếu chủ cẩn thận!”, hán tử râu quai nón cao giọng báo hiệu, tung mình nhảy lên ngựa, phóng trở về như gió, che Hạ Lan Châm ở phía sau.

Cùng lúc, Hạ Lan Châm quay ngựa lại, cúi thấp người, đè chặt lấy tôi.

Máu tươi bắn lên, thị vệ trúng tên kia ngã ngựa, lăn trên mặt đất.

Một mũi tên đuôi lông sói trắng xuyên thủng cổ hăn, lông ở đuôi tên vẫn còn run rẩy.

Máu màu đỏ tươi vẫn không ngừng trào ra từ cổ hăn.

Gương mặt người chết kia nhăn nhúm, hai mắt trừng trừng.

Hạ Lan Châm leng keng rút đao, phần nộ quát, “Hướng đông nam!”.

Hán tử râu quai nón nghe vậy quay đầu, trở tay rút một mũi tên ra, kéo dây cung nhắm thẳng về phía đông nam.

Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu kêu to, “Cẩn thận!”.

Một mũi tên rời cung bay đi, lướt gió lao vào bụi rậm, không có tiếng động nào.

Phía đông nam chỉ có một con đường nhỏ bên sườn núi nghiêng lộ ra, đằng trước bị một bụi cây rừng che khuất.

“Người đang ở phía sau cây!”, một thị vệ khác phóng ngựa lao ra, ba mũi tên liên tiếp bắn về phía sau bụi cây.

Hạ Lan Châm kinh hô, “Trở lại!”.

Lời hăn còn chưa dứt, một mũi tên nữa lại xé không lao vút tới!

Lực của mũi tên kia khiến người ở trên lưng ngựa theo quán tính ngã về phía sau, vừa ngã xuống, giữa cổ họng đã bị một mũi tên đuôi lông sói trắng xuyên qua!

Lần này, ngay cả tôi cũng đã thấy rõ ràng – mũi tên không phải bắn tới từ sau bụi cây mà là từ trên sườn núi cao bắn xuống.

Ngửa đầu, chỉ nghe thấy một tiếng ngựa phẫn nộ hí dài, âm thanh xé rách bầu trời.

Một con chiến mã toàn thân đen huyền như mực, nghiêm nghị đứng trên sườn núi, từ trên cao nhìn xuống rồi đột nhiên cất vó lao đến, đi tới đâu bụi tung mù mịt tới đó.

Trên lưng ngựa, Tiêu Kỳ một tay cầm kiếm, áo giáp tỏa hàn quang, áo choàng tung bay như cánh chim ưng.

Tiếng ngựa như tiếng sấm chớp vang giật, người mang khí thế như gió bão.

Một người một ngựa như thế Tu La, còn chưa tới đã thấy sát khí.

“Thiếu chủ đi trước!”, hán tử râu quai nón giục ngựa quay đầu, rút trường đao ra, lớn tiếng rống giận, “Cầu tặc, cùng ta đánh một trận!”.

Hạ Lan Châm kẹp bụng ngựa lao trên con đường hiểm trở, thẳng về phía đầu cầu.

Lúc này, Tiêu Kỳ đã phi ngựa tới, chính diện giao chiến với hán tử râu quai nón.

Kiểm dật rỗng gầm, đao rung kêu vang, âm thanh kim loại va vào nhau như tiếng phá không, trong không gian bỗng lóe lên ánh sáng trắng như tuyết.

Đường núi nhỏ hẹp hiểm trở, hai con ngựa chiến ở cùng một chỗ, đôi bên không chịu nhường nhịn can đảm đấu – trong lúc đao kiếm giao nhau, nhiều chiêu cũng là liều mình tấn công, sát phạt hung ác, cực kỳ nguy hiểm! Đột nhiên một ngụm máu tươi bắn lên, không biết là máu của ai.

Lòng tôi rét lạnh, giương mắt nhìn một màn giao đấu quyết liệt, lại thấy sức lực đang kìm hãm trên người đột nhiên mất đi.

Hạ Lan Châm buông tay, thẳng ngựa đứng yên, đưa tay lấp tên, nhắm thẳng về phía lưng Tiêu Kỳ.

“Không!”, tôi kinh hô.

Tiêu Kỳ đang giao chiến với hán tử râu quai nón, khoảng không phía sau lưng hoàn toàn trống.

Dây cung trong tay Hạ Lan Châm đã kéo căng, lực cực mạnh.

Tôi nhào người tới, dùng hết sức cắn vào cổ tay hắn.

Hạ Lan Châm bị đau run lên, mũi tên rời tay lao đi, chệch hướng.

Mũi tên bay qua má trái Tiêu Kỳ.

Răng cảm thấy được mùi vị da thịt rách ra, mùi máu tanh xuất hiện.

“Tiện nhân!”, Hạ Lan Châm giận như phát điên, trở tay một chưởng đánh tôi ngã về phía sau.

Chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng chấn động, cổ họng ngọt ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, trước mắt tôi chợt biến thành màu đen.

Lại thấy trong chớp mắt này Tiêu Kỳ giục ngựa xoay người lại, kiếm trong tay giương cao, một luồng sáng lạnh xé trời giáng xuống!

Đầy trời là mưa máu, đầu hán tử râu quai nón bay lên không.

Tiêu Kỳ thúc ngựa, lao qua cơn mưa máu, tua trắng trên mũ sắt chuyển đỏ.

Một màn trước mắt kinh tâm động phách lại khiến lòng tôi run lên, yếu ớt gắng sức ngẩng đầu mỉm cười với hắn.

Lại có một nguồn nhiệt nóng xông lên cổ họng, tôi không kịp nén, phun ra một ngụm máu nữa, trên áo đã thấm màu đỏ tươi.

Hạ Lan Châm lui tới bên cạnh đầu cầu, nhảy xuống khỏi lưng ngựa, một tay giữ tôi, một tay cầm đao.

Từ trên đầu cầu nhìn xuống, một thân ảnh đang tiến tới trên con đường nhỏ.

Tôi lão đảo muốn ngã, bị Hạ Lan Châm một tay đỡ lấy, không còn sức lực để đứng nữa.

“Người không phải muốn đánh một trận với ta sao?”, Tiêu Kỳ nhảy xuống ngựa, chậm rãi cầm kiếm, hé môi cười lạnh, “Tiêu mỗ đã ở đây, một mình một ngựa tới”.

Ánh nắng giữa trưa chiếu vào lưỡi kiếm của hắn, sát khí lạnh lạnh, không dám nhìn gần.

Quanh thân hắn đầm máu, toàn thân nghiêm nghị tỏa ra sát ý vô tận.

Hạ Lan Châm giữ chặt đầu vai tôi, đốt ngón tay trắng bệch, tựa như gắng hết sức đè nén lửa giận.

Hai người giằng co một hồi lâu.

Hạ Lan Châm mở miệng, cũng khinh thường cười một tiếng, “Ta thay đổi ý định rồi, lần sau lại đấu”.

Hắn đột nhiên nhẹ giọng, tựa như đang nói gió lượn trăng, “Bây giờ, muốn mỹ nhân hay muốn mạng của ta... người chọn đi”.

Tiêu Kỳ đứng thẳng, bất động như núi, ánh mặt trời chiếu vào mắt hắn, tỏa ra ánh sáng hòa quyện cùng sắc kiếm.

“Bốn Vương muốn cả hai”, hắn chậm rãi nói từng chữ.

Đầu ngón tay Hạ Lan Châm chợt giữ chặt lấy tôi, hắn ngửa đầu cười to.

Trong tiếng cười, sát cơ hai bên đã tỏ rõ, quanh thân thoáng chốc lạnh như băng.

Tiêu Kỳ từng bước tiến lại gần.

Tay Hạ Lan Châm lạnh lẽ đưa tới bên hông tôi, giữ tại đai lưng ngọc.

Tôi sợ hãi bật thốt lên: “Đừng qua đây!”.

Lời chưa dứt, thân hình hai người đã động.

Hàn quang giao nhau, lưỡi đao xẹt qua thái dương tôi.

Khí kiếm như sương, khiến lông mày lông mi đều lạnh lẽo.

Đột nhiên bên hông vang lên một tiếng kêu nhỏ đáng sợ.

Hạ Lan Châm giương đao về phía trước, đen tối chặn ở trước người, thừa cơ ngã về phía sau, trong nháy mắt đã khởi động khóa đai lưng ngọc bên hông tôi.

Một bó chỉ bạc từ trong đai lưng lập tức bắn ra, đầu bên kia bị giữ chặt trong tay Hạ Lan Châm.

Tôi chợt hiểu được sự bố trí của hắn – hỏa độc trong đai lưng có thể thiêu đốt mọi thứ trong vòng ba trượng, hắn dùng chỉ bạc mở cơ quan, chỉ đợi sau khi phi thân xuống thuyền, tránh ra ngoài ba trượng, chỉ bạc trong tay sẽ tự khắc đứt, hỏa độc bùng lên, tôi và Tiêu Kỳ lập tức hóa thành tro bụi.

Tôi bỗng nhiên quay đầu lại, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo quyết tuyệt của Hạ Lan Châm.

“Vương Huyền, kiếp sau gặp lại!”, trong mắt hắn chợt xuất hiện vẻ thê lương, nắm lấy chỉ bạc, tung người nhảy xuống.

“Không được!”, tôi cắn răng dùng hết chút sức lực cuối cùng giữ tay giữ lấy hắn.

Thân thể chợt bay lên không, tiếng gió ù ù bên tai.

“Vương phi!”, Tiêu Kỳ đứng trên cầu, bắt được ống tay áo của tôi.

Một tiếng “rẹt” vang lên, y phục rách ra.

Trong giây lát, toàn thân tôi treo trên không, nắm lấy dây thừng dòng xuống thuyền của Hạ Lan Châm.

Sắc mặt Hạ Lan Châm trắng bệch, chỉ bằng một cánh tay treo ngược đã ngăn trở hướng rơi xuống, trên trán mồ hôi tuôn như nước.

“Trên người ta có hỏa độc!”, tôi ngửa mặt nhìn Tiêu Kỳ, khẽ mỉm cười, “Người đi mau...”.

Tiêu Kỳ chấn động, sắc mặt đột biến, kiên quyết đưa tay ra, “Năm lấy tay ta!”.

Tôi lắc đầu, “Người đi mau! Ta và hãn đồng vu quy tận*!”.

*Đồng vu quy tận: cùng nhau chết

“Hay, hay cho một câu đồng vu quy tận...”, Hạ Lan Châm đột nhiên cười to, giơ tay khẽ bóp chỉ bạc, “Tiêu Kỳ, lúc đó ân oán của chúng ta kết thúc! Trên đường tới hoàng tuyền, người cũng cùng đi đi!”.

Tôi hoảng sợ, cúi đầu buộc chặt bó chỉ bạc.

Nửa người Tiêu Kỳ nghiêng ra, gầm lên, “Đưa tay cho ta!”.

Áo giáp hãn đẫm máu, nghiêm nghị sinh uy, đáy mắt là quyết tâm không để người khác kháng cự – trong phút sinh tử, tôi không thể chần chừ, đột nhiên hiểu rõ, ra sức đưa tay nắm lấy tay hãn.

Chỉ bạc bên hông đột nhiên bị kéo căng, trong khoảnh khắc, một luồng sáng như lụa dài chém xuống!

Có thanh âm xương gãy lìa giòn như đồ sứ vỡ.

Một chùm máu đỏ tươi phun ra tung tóe đầy mặt.

Tiếng kêu thảm thiết của Hạ Lan Châm vang lên, thân người hãn nhanh chóng rơi xuống dưới cầu.

Bàn tay đang cầm tay tôi chợt dùng lực mạnh nhấc người tôi lên không.

Lực kéo về, tôi và hãn cùng nhau ngã về phía sau.

Tôi ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Đai ngọc bên hông vẫn an toàn, đầu bên kia của bó chỉ bạc nằm trong một bàn tay, bàn tay bị chém gãy của Hạ Lan Châm!

Tiêu Kỳ một kiếm chặt đứt bàn tay nắm chỉ bạc của Hạ Lan Châm!

“Tốt rồi, không có chuyện gì...”, một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai tôi, đôi bàn tay tháo đai lưng trên hông xuống.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, muốn nhìn rõ dung nhan của hắn, lại chỉ thấy trên người, trên tay, khắp nơi đều là máu... Trong trời đất cũng là một màn máu đỏ tươi...

Lửa, một biển lửa màu xanh biếc bao phủ trời đất, tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, bỗng nhiên một luồng sáng trên lưỡi kiếm xẹt qua, không gian ngập trong màu máu đỏ, biển máu đỏ tươi dâng lên, sắp nhấn chìm...

Tôi cố gắng giãy dụa, thần trí dần dần thanh tỉnh, nhưng không thể mở mắt nổi.

Phảng phất như toàn thân chìm trong biển lửa, đau đớn vô cùng, vừa khẽ động đã cảm thấy đau đớn xé tâm can.

Vài lần thoáng tỉnh rồi lại ngủ lịm đi.

Trong mộng mơ hồ thấy đôi mắt thâm thúy dưới ánh lửa sáng quắc, chiếu thẳng đến lòng người, lại mơ hồ có một đôi bàn tay ấm áp thi thoảng đặt lên trán tôi; trong ánh trăng mờ, là ai cúi đầu cất lời nói chuyện với tôi?

Tôi không nghe rõ hắn nói gì, chỉ nghe được giọng nói của hắn, trong lòng liền dần dần bình an trở lại.

Một lần nữa tỉnh lại, tôi rốt cuộc cũng có thể mở mắt ra.

Rèm bên giường buông xuống, dưới ánh nến, không gian tràn ngập mùi thuốc.

Tôi hít sâu một hơi, chạm vào chăn bông ấm áp trên người mới tin rằng mình không phải đang ở trong mộng.

Một chuỗi những ác mộng đã qua, giờ phút này tôi bình yên nằm trên giường, đã an toàn.

Khi này ở trong mộng có sắc máu, bóng kiếm, tiếng gió gào thét... Tôi bỗng nhiên run lên, nhớ tới trong miệng tràn đầy máu; nhớ tới kiếm quang ngang dọc, đao lướt gió xẹt qua tóc mai; nhớ tới thân mình rơi xuống, lơ lửng trong hư không... Nhớ tới cánh tay kiên định kia.

Một khắc ấy, thân thể tôi như cánh gãy, sắp rơi vào vực sâu chết chóc, là một kiếm kia chặt đứt sợi dây nối tới cái chết, đoạt lại tôi trên đường tới hoàng tuyền, trở về trong lồng ngực ấm áp.

Bên ngoài rèm có bóng người lay động.

Một giọng nói quen thuộc trầm ấm vang đến, “Vương phi đã tỉnh lại lần nào chưa?”.

“Hồi bẩm Vương gia, thương thế của Vương phi đã có chuyển biến tốt đẹp nhưng thần trí còn chưa thanh tỉnh”, giọng nói của một ông già đáp lại.

“Đã ba ngày...”, giọng nói lo lắng của Tiêu Kỳ cắt ngang, “Một chưởng kia chẳng lẽ đã đả thương tới tâm mạch?”.

“Vương gia chớ lo, một chưởng kia chỉ đả thương ở điểm yếu, lực chỉ dùng ba phần, không tổn hại tới tâm mạch. Chỉ là mạch của Vương phi khá yếu, tổn thương tới bệnh cũ tích tụ đã lâu, không thể dùng thuốc quá vội vàng, nếu không sẽ bị phản tác dụng”.

Phía ngoài một lúc lâu không có tiếng động, chỉ có mùi thuốc nồng nặc tỏa khắp, tôi gắng sức giơ tay lên muốn vén rèm lại không có chút sức lực nào cả.

Chỉ nghe một tiếng thở dài trầm trầm, “Nếu một chường kia Hạ Lan Châm dùng toàn lực, chỉ sợ nàng đã không còn...”.

“Vương phi cát nhân thiên tướng, nhất định có thể gặp dữ hóa lành”, một giọng nói khác, không phải của Tiêu Kỳ, cũng không phải của ông già kia.

“Lần này ta đã khinh địch rồi, lúc này nghĩ đến, vẫn có cảm giác sợ hãi...”, trong giọng nói lộ ra nụ cười tự giễu, “Hoài n, chắc người cũng không nghĩ tới, ta vào sinh ra tử, thân trải qua vô số trận chiến nhưng lại có lúc sợ”.

“Mặt tướng chỉ biết là, quan tâm sẽ bị loạn”.

Tiêu Kỳ cúi đầu cười một tiếng.

“Vương gia, dư nghiệt Hạ Lan kia...”.

“Được rồi, chuyện này ngày mai lại bàn, người lui ra đi”.

“Vâng”.

Bên ngoài không còn tiếng động nữa, yên lặng một lúc lâu.

Tôi nhìn về phía rèm trước giường, mơ hồ thấy một thân ảnh cao ngất, nhàn nhạt đứng bên ngoài bình phong*, như bức tượng khắc.

*Bình phong: màn che

Dáng hình kia đứng yên bất động, tựa hồ như đang ngắm nhìn vào bên trong bình phong.

Tôi cũng lẳng lặng ngắm nhìn thân ảnh ngoài bình phong của hắn.

Quan tâm sẽ bị loạn, năm chữ này xuất hiện trong đầu, hai gò má bất giác nóng lên.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Yêu Ghét

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Bình phong khẽ động, có tiếng như tiếng châu ngọc va vào nhau vang lên, hấn đi nhanh vào trong bình phong, thân ảnh ánh lên rèm che.

Tôi nghiêng đầu nhìn hấn, trong lòng căng thẳng, tim đập thình thịch, tựa như có chút lo sợ.

Hấn đứng yên không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn qua rèm.

Trời tháng năm, rèm che đã được đổi sang loại mỏng nhẹ hơn, người bên ngoài như bị cách bởi một lớp khói sương dày.

Tôi nhìn hấn, mơ hồ chỉ thấy bóng hình; hấn nhìn tôi, e là cũng không rõ diện mạo.

Thị nữ lặng lẽ lui ra ngoài, một phòng yên tĩnh, mùi thuốc tràn ngập.

Hấn giơ tay, chần chừ chạm vào rèm, lại không nhấc lên.

Tôi không biết làm sao, có chút luống cuống, nhất thời mồ hôi toát ra đầy tay.

“Ta có thẹn với nàng”, hấn bỗng nhiên nói.

Giọng nói hấn chậm rãi trầm thấp lại khiến lòng tôi cứng lại, nín thở nghe hấn nói.

“Vương phi, ta biết nàng đã tỉnh lại... Xin lỗi nàng, nếu như nàng bằng lòng cho ta cơ hội bù đắp thì lên tiếng; nếu không thể tha thứ cho ta, Tiêu Kỳ tự thẹn, tất sẽ không quấy nhiễu nữa, chờ sau khi thương thế của nàng khỏi hẳn ta sẽ lập tức cho người đưa nàng trở về kinh”.

Một câu nói dấy lên ngàn đợt sóng, tôi lắng lắng nghe, đáy lòng như có gió mạnh thổi, mây cuốn, mưa tuôn xối xả.

Không đợi tôi chất vấn trách móc, hắn đã tự nhận “có thẹn”, nói một lời “xin lỗi”, khiến đáy lòng tôi chua xót xúc động, tất cả mọi tư vị cảm xúc đều hòa vào nhau; thậm chí tôi còn chưa nghĩ tới sẽ phải đối mặt với hắn thế nào, đối mặt với ân oán nặng nề ra sao, hắn đã tự đặt ra cho tôi hai lựa chọn – tôi chỉ cần chọn hoặc là lên tiếng, hoặc là im lặng, chính là lựa chọn tha thứ hoặc rời đi.

Sao mà đơn giản.

Thực sự đơn giản như thế sao?

Cách nhau một tấm màn che, tôi bình tĩnh nhìn, không phân biệt rõ những cảm xúc của bản thân rốt cuộc là hận hay không hận.

Hắn đứng ở trước giường, chấp tay trầm mặc, không nhìn vào nữa.

Một phòng yên tĩnh, ánh sáng loang lổ, chỉ có khói trầm hương lượn lờ.

Một con người sao mà quyết tuyệt, sao mà bá đạo, hoặc là tha thứ, hoặc là rời đi, không cho tôi thêm một lựa chọn nào khác. Tôi nên tức giận, nhưng lựa chọn mà hắn dành cho tôi, hoặc tha thứ, hoặc thù hận lại giống với suy nghĩ của tôi. Tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ chọn con đường đi nào khác ngoài chúng – giờ khắc này, chúng tôi lại ăn ý đến như vậy.

Hắn đã đứng đó một hồi lâu, chờ đợi sự lựa chọn của tôi, chờ đợi tôi mở miệng nói với hắn, hoặc tiếp tục trầm mặc.

Nhìn thân ảnh mơ hồ của hắn, hàng ngàn hàng vạn nỗi niềm tất cả đều hóa thành tiếng thở dài.

Hắn xoay người, nhìn sang phía tôi, tấm rèm che khiến tôi chỉ cảm nhận được duy nhất ánh mắt vội vã xuyên qua.

Tôi nhất thời ngây người, bị ánh mắt của hắn làm cho quên cả thở, quên luôn cả cất tiếng.

Yên lặng giăng co chốc lát, hắn không nói một lời, quả quyết xoay người đi.

“Tiêu Kỳ”, tôi bật thốt lên gọi tên hắn.

Nhưng vừa cất tiếng mới biết giọng nói của mình khàn khàn, sức lực yếu ớt, ngay cả bản thân mình cũng không nghe rõ.

Hắn không nghe thấy, vẫn bước ra ngoài, trong nháy mắt đã sắp ra khỏi bình phong.

Tôi tức giận, gắng hết sức hét lên: “Đứng lại!”.

Thân ảnh kia dừng lại, đột nhiên lỡ bước, kinh ngạc quay đầu, “Nàng, gọi ta đứng lại?”.

Một tiếng này hao tổn hết khí lực, động đến vết thương trên ngực, tôi đau đớn không nói nên lời.

Hắn sải bước nhanh tới, bỗng nhiên vén rèm lên.

Ánh sáng chợt đập vào mắt, tôi nhú mày ngược lên, ánh mắt rơi thẳng vào một đôi con ngươi sâu trong – đôi mắt này, chính là đôi mắt này đã xuyên thấu lòng tôi khi tôi lơ lửng trên không, trong lúc hôn mê không ngừng xẹt qua như có thể hiểu thấu sinh tử, chất chứa đau thương vui mừng, dẹp hết những sóng gió trong lòng.

Giờ phút này đôi mắt ấy tối tăm, sâu không thấy đáy, tựa như bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc.

Bốn mắt nhìn nhau, thất thần.

“Không nên cử động”, hăn nhíu mày, giữ lấy đầu vai tôi, quay đầu gọi đại phu và thị nữ đến.

Đại phu, y thị, thị nữ vội vã đi vào, cả phòng người bệnh bừng thuốc rót nước, người bắt mạch vấn an, bên tai là những tràng chúc tụng.

Lường trước được bộ dạng của mình lúc này nhất định rất thảm đạm khó coi, tôi quay đầu hướng vào trong, không muốn bị hăn thấy.

Đại phu bắt mạch trong chốc lát, lên tiếng chúc mừng tôi bình phục. Y thị bừng thuốc lên, hai thị nữ nữa định đỡ tôi dậy.

Lại nghe hăn nói: “Đưa thuốc cho ta”.

Hăn ngồi xuống bên giường, vô cùng cẩn thận đỡ tôi dậy, để tôi dựa vào trước ngực hăn.

Hơi thở nam tử xa lạ mà mãnh liệt vây quanh tôi, qua lớp vải áo mơ hồ còn cảm thấy được nhiệt độ cơ thể hăn.

“Thư thái như vậy sao?”, hăn đỡ lấy vai tôi, cúi đầu ngắm nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa chăm chú.

Tôi chợt cảm thấy gương mặt nóng lên, cuống quýt chuyển tầm mắt xuống thấp, không dám nhìn hăn. Một lần bị đả thương lại khiến tôi trở nên nhát gan như vậy? Tôi cúi đầu, chợt thấy có chút bức tức, tại sao tôi phải sợ hăn?... Nhất thời bướng bỉnh và kiêu ngạo khi xưa tìm đến, tôi đột nhiên ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của hăn.

Thì ra hẳn như thế này... Ngũ quan tinh tế, lông mày rậm lưỡi kiếm, đôi mắt sâu, môi mỏng, không giận mà tự uy.

“Nhìn đủ chưa?”, hẳn nhìn tôi, không giấu vẻ chế nhạo, “Nhìn đủ rồi thì uống thuốc nào”.

Hai tai cũng nóng lên rồi, e rằng khuôn mặt đã đỏ ửng.

“Như thế nào?”, hẳn mỉm cười nhìn.

Tôi nhẹ nhàng quay đầu nói, “Cũng không có ba đầu sáu tay”.

Hắn cao giọng cười lớn, cầm bát thuốc đưa tới miệng tôi, vừa nhìn tôi uống lại vừa vỗ nhẹ phía sau lưng, có vẻ vụng về.

Tôi cúi đầu uống thuốc, sau lưng cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của hắn, trong lòng không hiểu tại sao mà mềm mại, tựa như mặt nước.

Thuốc rất đắng, tôi cau mày uống xong, lập tức quay đầu nói, “Nước mật”.

“Cái gì?”, hẳn ngạc nhiên, tôi cũng ngây người... Thường ngày ở nhà, mẫu thân biết tôi sợ đắng, mỗi lần cho tôi uống thuốc đều chuẩn bị sẵn nước mật ong pha tuyết liên. Tôi cúi đầu, nhớ tới mẫu thân, phụ thân, ca ca, nước mắt không kìm được mà trào ra.

Nước mắt rơi xuống, đọng lại trên mu bàn tay hắn.

Một đường hung hiểm, lúc mạng treo sợi tóc tôi cũng chưa từng rơi lệ... Vậy mà lúc này, ở trước mặt hắn, tôi lại không kiềm chế được nước mắt.

Hắn trầm mặc, để bát thuốc xuống, giơ tay lên lau nước mắt cho tôi.

Ngón tay chạm vào mặt, tôi run lên, nhưng ngay sau đó liền cúi đầu, để mặc cho ngón tay thô ráp của hắn chạm trên da.

“Không có chuyện gì”, hần dịu dàng nói, “Thuốc đắng dã tật, ngủ một giấc tỉnh lại thương thế sẽ chuyển biến tốt hơn”.

Trong miệng vẫn còn cảm giác đắng, nhưng trong lòng lại không còn chua xót mà chợt thấy ấm áp.

“Ngủ đi”, hần đặt tôi xuống gối, cầm lấy tay tôi, hơi ấm dần dần truyền vào từ lòng bàn tay... Tôi có chút hoảng hốt, không biết là do tác dụng của thuốc hay là ảo giác của bản thân, trước mắt mơ hồ nhìn thấy Tử Đạm lúc nhỏ đứng bên giường kiễng chân lên sờ trán tôi, gục ở bên tai tôi nhỏ giọng nói, “A Vũ muội muội, mau khỏe lại đi”.

Có cảm giác nghẹn đắng nơi cổ họng, tôi mở mắt, lại thấy Tử Đạm dần dần biến mất, gương mặt Tiêu Kỳ dần dần hiện ra.

Thời khắc này, là ai đang vỗ về trán tôi, ai đang nắm chặt tay tôi...

Sau mấy ngày mệt nhọc, tôi ngủ mê man, nội thương có vẻ như mỗi ngày đều chuyển biến tốt đẹp hơn.

Thi thoảng tỉnh lại chốc lát, tôi sẽ chờ nghe được tin tức của Tiêu Kỳ từ đám thị nữ.

Nhưng là hần cũng chưa từng tới thêm lần nào từ ngày hôm ấy.

Chỉ có một tướng quân họ Tống ngày ngày phụng mệnh tới đây hỏi thăm y thị rồi báo tình hình của tôi cho Tiêu Kỳ.

Thị nữ nói Vương gia bận rộn việc quân... Tôi mặc nhiên chấp nhận, cũng không rõ dư vị ẩn giấu trong đáy lòng là gì, không biết có phải cảm giác mất mát hay không.

Có lẽ tôi vẫn không nên còn mong đợi, có lẽ không có gì thay đổi cả, hần vẫn là hần, tôi vẫn là tôi.

Sau khi tỉnh lại, có hai chuyện mà tôi rất muốn biết: một là trong kinh đã biết tin tôi thoát khỏi nguy hiểm chưa, cha mẹ đã an tâm chưa, hai là đám người Hạ Lan Châm có phải đền tội hay không. Hôm đó, Hạ Lan Châm cụt tay rơi xuống dưới cầu, bộ dạng thảm thiết vẫn rõ ràng trước mắt tôi. Lúc ấy đứng trên cầu, bị rơi xuống theo hẫ, trong lòng tôi tràn đầy thù hận và sát ý. Chỉ cần nghĩ đến những áp bức và lăng nhục dọc đường đi đều do hẫ ban tặng, tôi cũng hận hẫ.

Đến nay trên cổ, trên cánh tay vẫn còn dấu vết bị hẫ đả thương, nội thương sau khi chịu một chưởng của hẫ còn chưa khỏi.

Trong cơn ác mộng lúc hôn mê, tôi thi thoảng lại thấy thân ảnh bạch y tiêu điều kia, nhìn thấy hẫ toàn thân đẫm máu, rơi xuống vực sâu không đáy. Vách đá cao như vậy, lại bị chém đứt một bàn tay... Đến giờ hẫ đã là một đống xương trắng.

Song, tôi nhớ được lời đại phu, “May mà một chưởng này không dùng hết toàn bộ lực đạo, nếu không...”.

Trong cơn phản nộ điên cuồng, hẫ lại chỉ dùng ba phần nội lực. Tôi không biết vì sao hẫ hạ thủ lưu tình, cũng không biết có phải một khắc kia là lương tâm hẫ hồi phục chẳng? Những nghi vấn này, vĩnh viễn tôi cũng không thể biết được đáp án, chỉ là mỗi lần nhớ tới một chưởng ấy, hận ý lúc đầu thì phải giết hẫ đã dần giảm đi, chỉ còn lại thương hại và buồn bã.

Tôi nhớ được, ngày hôm ấy đã chết rất nhiều người.

Đầu tiên là sự giết chóc trên giáo trường, khâm sai triều đình mất mạng tại chỗ; tiếp đó là trên con đường núi nhỏ, Tiêu Kỳ một người đã liên tiếp giết chết ba người, mũi tên xuyên thủng cổ họng, đầu rời khỏi thân, còn khiến một người mất tay, máu nóng bắn tung tóe... Từ lúc chào đời tới nay tôi chưa từng thấy qua, thậm chí cũng chưa từng nghĩ tới cảnh tượng như vậy.

Tận mắt nhìn thấy một màn ấy, tôi không bất tỉnh, cũng không kinh sợ hoảng hồn.

Trước kia đi săn nai trong vườn ngự uyển, con nai đầu tiên bị ca ca bắn hạ, dâng lên. Thái tử phi Tạ Uyển Dung nhìn thấy liền ngất xỉu, hoảng thượng cảm thán nói Thái tử phi nhân hậu, cô cô lại xem thường.

Theo cách nghĩ như vậy, có lẽ là tôi vô tâm.

Khâm sai triều đình thông đồng với giặc ngoại xâm bắt cóc Vương phi, hành thích Dự Chương Vương thất bại bỏ mình... Xảy ra đại sự như vậy, triều đình chấn động, trong kinh chỉ sợ đã nổi sóng gió. Tiêu Kỳ sẽ thượng tấu như thế nào? Phụ thân ứng đối ra sao? Cô cô xử trí ra sao?

Tôi mặc dù thần trí hôn mê nhưng trong lòng hiểu được có rất nhiều sự cố xảy ra, khi cân nhắc qua lại sẽ có một cảm giác gì đó mơ hồ không rõ, như thể có chuyện rất trọng đại giấu diếm bên trong. Mà tôi không biết bất cứ điều gì, mọi người cũng không hay biết.

Tiêu Kỳ không đến, tôi chỉ có thể hỏi thăm những thị tỳ bên cạnh.

Nhưng những người này chỉ biết đáp lại tôi đúng hai câu, hoặc là “Nô tỳ tuân mệnh”, hoặc là “Nô tỳ không biết, nô tỳ đáng chết!”.

Một đám nín thở thanh âm run rẩy, coi tôi như hổ sói, thật không biết thường ngày Tiêu Kỳ nghiêm khắc quản ra sao.

Chỉ có một tiểu nha đầu mắt tròn to, còn nhỏ nên hoạt bát, thi thoảng có thể tán dóc với tôi nhưng đều là hỏi gì nói nấy.

Thực phiền muộn, tôi chợt phát hiện ra mình rất nhớ Cẩm Nhi.

Sau khi gặp nạn ở Huy Châu, tôi đã thất lạc mất nàng, không biết nàng ở lại Huy Châu hay đã bị đuổi về kinh.

Đêm xuống, tôi tựa đầu giường đọc sách, được một lúc thì cảm thấy mệt mỏi, đang định nhắm mắt lại nghe thấy một loạt tiếng quỳ bên ngoài.

Trong tiếng kim loại va vào nhau có tiếng giày lộp cộp tiến vào trong phòng, giọng nói của Tiêu Kỳ vang lên ngoài bình phong: “Vương phi đang ngủ?”.

“Hồi bẩm Vương gia, Vương phi đang đọc sách”.

Hắn đột nhiên đến khiến tôi nhất thời bối rối, không biết nên ứng xử ra sao, vội vàng đặt sách xuống, nhắm mắt vờ ngủ say.

“Người đang muốn làm gì?”, Tiêu Kỳ dừng bước ở bên ngoài.

“Bẩm Vương gia, nô tỳ đang muốn đổi thuốc cho Vương phi”.

“Lui ra”, Tiêu Kỳ ngừng lại một chút, lại nói, “Đưa thuốc cho ta”.

Toàn bộ thị tỳ ra khỏi phòng, trong căn phòng yên tĩnh nghe được cả tiếng hô hấp.

Rèm giường bị nhấc lên, hần ngồi xuống bên giường, gần tôi trong gang tấc.

Tôi nhắm hai mắt nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt bức người của hắn.

Đầu vai chợt lạnh, chăn bị vén ra, hần vạch cổ áo tôi, ngón tay chạm vào vết thương trên vai.

Ngón tay hắn chạm vào da thịt, trong chốc lát, thân thể tôi khẽ run lên, máu toàn thân tựa hồ trong khoảnh khắc đã xông hết lên não, hai gò má nóng dần. Bên tai nghe được tiếng cười thấp của hắn, “Thì ra có người đang ngủ cũng đỏ mặt?”.

Tôi bỗng nhiên mở mắt, bị ánh mắt của hắn chiếu vào khiến toàn thân đều nóng như lửa đốt.

Tôi xấu hổ né tránh tay hắn, kéo chân lại chặn ở trước ngực.

Hắn cười to, ánh mắt không chút kiêng kỵ quét qua tôi, đột nhiên đưa tay bắt lấy cổ tay tôi.

Tôi thấp giọng kêu lên, vết thương xanh tím trên cổ tay bị hắn cầm trở nên đau nhức.

Tiêu Kỳ buông tay, nụ cười trên mặt dần mất đi, nhẹ giọng hỏi tôi, “Bạn họ dụng hình với nàng?”.

“Chỉ là tổn thương da thịt, cũng không tổn hại gì”, tôi rút tay về, lại thấy ánh mắt hắn lạnh như sương, sát ý như lưỡi dao sắc.

Tôi cả kinh không nói nên lời, phảng phất bị hàn khí đông cứng lại.

“Để ta nhìn xem”, Tiêu Kỳ mặt không đổi sắc, đột nhiên kéo tôi qua, mở vạt áo ra.

Tôi thất kinh ngây người, lại thấy ánh mắt lạnh thấu xương của hắn, quên cả phản kháng.

Ánh đèn chớp chớp, thân thể lộ ra trước mắt hắn, tôi chỉ mặc một chiếc áo lót mỏng, gần như không che được gì.

Thấy trên người tôi không có nhiều vết thương hắn mới buông ra, che lại vạt áo cho tôi, thản nhiên nói, “Không sao là tốt rồi, nếu như hắn dám dụng hình với nàng, mười bảy người Hạ Lan kia cũng không cần chết toàn thân”.

Hắn nói rất thờ ơ, trong khi tôi lại chấn động, run sợ một khắc mới thấp giọng hỏi hắn, “Những tử sĩ Hạ Lan kia chàng đều đuổi theo được?”.

Tôi nhớ ngày hôm ấy hẳn đã nhận lời với Hạ Lan Châm rằng sẽ không cho tam quân truy kích.

“Chúng là giặc cỏ, đâu cần điều động tam quân”, hẳn lạnh nhạt nói, “Người Đột Quyết đã sớm vây ở biên giới, làm sao có thể thả bọn họ đi qua”.

“Hạ Lan Châm không phải con của Đột Quyết Vương sao?”, tôi ngạc nhiên.

Tiêu Kỳ cười một tiếng, “Không sai, đáng tiếc Đột Quyết còn có một Hốt Lan Vương thiện chiến – đường huynh của Hạ Lan Châm, cháu của Đột Quyết Vương”.

“Khó trách chàng sẽ biết được kế hoạch của Hạ Lan Châm”, tôi chợt hiểu ra, hán tử áo xám kia một đường đi theo, theo lý chỉ có thể nắm được hành tung chứ không biết kế hoạch của Hạ Lan Châm. Thì ra là nội gián thực sự là người của bọn hắn, là huynh đệ Hạ Lan Châm bán đứng hắn, là Hốt Lan Vương cùng tranh giành vương vị với hắn.

Tôi nhất thời không rét mà run.

Hạ Lan Châm cho rằng có nội gián ở khâm sai, không nghĩ tới Tiêu Kỳ đã sớm liên thủ với Hốt Lan Vương.

Một hồi đều là toan tính, nơi nơi là sát cơ, ai đi sai một bước sẽ tan xương nát thịt.

Tiêu Kỳ, Hạ Lan Châm, Từ Thụ... bọn họ cũng đều đối mặt với những cái bẫy đáng sợ.

Tôi kinh ngạc nhìn Tiêu Kỳ, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn càng nhìn càng sâu, sâu không thấy đáy.

Hắn cũng đưa mắt nhìn tôi, mỉm cười, “Sợ ta sao?”.

Một đôi mắt vừa mới lạnh lẽo thấu xương giờ như tuyết tan ra.

Tôi sợ hắn sao? Năm đó đứng xa xa thấy hắn cười ngửa vào Triều Dương môn tôi đã từng sợ.

Nhưng hôm nay gần hắn trong gang tấc, cùng hắn chung sinh tử, nhìn hắn giết người trước mắt... tôi còn sợ sao?

Tôi nhướng mày nhìn, chuyện cũ hiển hiện trong lòng, mọi tư vị đều đầy đủ.

“Không, ta hận chàng”, tôi nhìn thẳng vào hắn.

Ánh mắt hắn ngưng đọng, nhưng ngay sau đó lại cười, “Đúng, ta thực đáng hận”.

Ngay cả một câu giải thích cũng không có, hắn cứ như vậy thừa nhận khiến tôi bỗng nhiên cứng họng.

“Chàng có lời gì muốn nói với ta chăng?”, tôi cắn môi, việc đã đến nước này rồi thì cứ cho nhau một cơ hội vậy.

“Nàng muốn biết cái gì?”, không ngờ hắn lại hỏi ngược lại tôi như thế.

Lửa giận bốc lên, tôi vô cùng phẫn nộ, chuyển mắt nhìn nụ cười của hắn.

Đêm động phòng năm đó, hắn ra đi không từ già, vẫn thiếu tôi một lời giải thích.

Tôi không cần hắn đền bù cái gì, nhưng lời giải thích này dành cho tôn nghiêm của tôi, tôn nghiêm gia tộc tôi.

Sau ba năm, thứ tôi không quên được chỉ có điều này.

Tôi nhìn nụ cười của hắn, giận quá hóa cười, chậm rãi nói, “Ta thiếu nợ chàng một thứ, hôm nay tặng lại chàng”.

Tiêu Kỳ thoáng giật mình, nụ cười không tắt, “Là cái gì?”.

Tôi dựa gần vào hắn, yếu ớt nương mào, bỗng nhiên giơ tay giáng xuống một cái tát.

Cái tát này dùng hết sức lực của tôi, rơi trúng vào má trái của hắn.

Hắn lặng người chịu cái tát này, không hề né tránh, ánh mắt đốt người hướng tới gương mặt tôi.

Hai bên giằng co, trên mặt hắn dần dần hiện ra dấu tay đỏ, vẻ mặt cười mà như không.

“Đây vốn là thứ ta muốn tặng chàng đêm diễn ra hôn lễ, không ngờ lại nợ lâu như vậy”, tôi ngửa mặt nhìn thẳng hắn, bàn tay đau rát nhưng trong lòng vô cùng thoải mái, hận không thể cười thành tiếng.

“Đa tạ, hiện tại chúng ta đã thanh toán xong”, hắn nhếch môi, ý cười càng lúc càng sâu, chợt cầm lấy bàn tay tôi, lật lên nhìn thoáng qua, thấy lòng bàn tay đỏ bừng sưng lên liền bật cười, “Vết thương cũ chưa khỏi đã có vết thương mới”.

Tôi giận dữ tránh thoát không được, lại thấy ánh mắt hắn trượt từ khuôn mặt tôi tới trước ngực – lúc này mới đột nhiên phát hiện ra, vạt áo tôi nửa mở, ngực bị hắn nhìn thấy.

“Người vô sỉ!”, tôi xấu hổ giận dữ không có chỗ trốn, mà tay luôn bị hắn khống chế, không thể tránh thoát.

Hắn thở dài, một tay giữ chặt tôi, một tay cầm thuốc mỡ lên, “Nếu còn lộn xộn nữa ta chỉ đành lột sạch quần áo để bôi thuốc thôi”.

Tôi tin tưởng rằng hấn nói được là làm được, chỉ cần chặt môi không dám động đậy.

Ngón tay hấn chấm thuốc, cẩn thận bôi lên vết thương trên bả vai, cổ tay tôi. Vết thương đã khép lại nhưng vẫn có chút đau. Tay hấn dừng lại trên da thịt, chậm rãi xoa thuốc, ngứa ngứa... Từ đầu tới cuối hấn vẫn giữ nụ cười mỉm nhìn tôi.

Lúc thị nữ bôi thuốc tôi chưa từng cảm thấy phiền toái như vậy, nhất định là hấn cố ý chọc ghẹo tôi.

Tôi chăm chăm nhìn hấn, chán nản im lặng.

Hấn liếc tôi một cái, ánh mắt đầy ý tứ, “Hung hấn như vậy... rất tốt, mệnh đã định phải gả vào tướng môn”.

Chia tay Hạ Lan Châm, chúng ta bắt đầu đi vào câu chuyện của hai nhân vật chính. Sẽ là một con đường dài đầy chông gai, nhưng tình cảm của họ thật đẹp, thật khiến người ta cảm động.

Hehe, A Vũ gặp Tiêu Kỳ mấy lần thế mà Mị tỷ cứ ém hàng, chờ mãi cho tới lúc sóng yên biển lặng mới để A Vũ nhìn kỹ phu quân rồi phun ra một câu rất hay ho: “Cũng không có ba đầu sáu tay”. :D

Mọi người vẫn chưa biết nhiều về Tử Đạm nhỉ? Rồi anh sẽ xuất hiện :) Chỉ muốn cảm thán một chút về Hạ Lan Châm, nếu anh ấy được sinh ra và lớn lên giống như Tử Đạm thì có lẽ anh sẽ trở thành Tử Đạm thứ 2

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Họa Phúc

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Ánh nền lay động, chiếu thân ảnh hắt lên tấm rèm, lúc sáng lúc tối.

Tôi bất đắc dĩ nghiêng mặt, không nhìn hắt, cũng không dám giầy dựa nữa, để mặc hắt tùy ý bồi thuốc.

Lúc này đã gần khuya, rèm giường buông, nến sắp cháy hết, trong phòng chỉ có một mình tôi và hắt. Tình cảnh như vậy, tôi lại còn quần áo xộc xệch, da thịt bị hắt chạm vào... Ngay cả đã làm phu thê trên danh nghĩa ba năm, tôi vẫn không có cách nào kiềm chế nỗi sợ lo sợ nghi hoặc lúc này, ngón tay đã âm thầm xoắn nhau một góc chân.

Tiêu Kỳ không nói một lời, thi thoảng liếc tôi một cái, thần sắc cười mà như không kia khiến tôi bối rối, sau tai nóng như có lửa thiêu.

“Xuống giường đi lại chút đi”, hắt cứ như vậy ôm tôi xuống giường.

Chân vừa chạm đất đã cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực, phải dựa vào cánh tay hắt.

“Nàng nằm đó quá lâu rồi”, Tiêu Kỳ cười cười, “Nếu nội thương đã đỡ thì giờ có thể đi lại một chút, nằm lâu cũng không có ích gì”.

Tôi ngược mắt liếc hắt một cái, cảm thấy vô cùng mới mẻ, kinh ngạc. Thuở nhỏ bởi vì yếu ớt, mỗi khi có gió rét tràn về là người bên cạnh đều rất cẩn thận, mở miệng ra là nói tôi cần tĩnh dưỡng, chưa từng có ai tùy tiện như hắt, rất đúng tính tôi.

Hắn đỡ tôi đến trước cửa sổ, tự tay đẩy cánh cửa ra, gió đêm lập tức thổi vào mang theo mùi đất ẩm hòa với mùi thơm của cỏ cây.

Tôi co vai lại, mặc dù cảm thấy lạnh nhưng vẫn tham lam hít sâu một hơi. Đã rất lâu rồi tôi chưa được tận hưởng gió đêm tươi mát như vậy.

Trên vai chợt thấy ấm áp, Tiêu Kỳ đã cởi áo khoác bên ngoài xuống bao chặt lấy tôi.

Tôi cứng đờ, cả người ở trong vòng tay hắn, trong chiếc áo lông cừu dày, bị hơi thở nam tử đặc biệt nồng đậm tỏa ra vây quanh.

Tôi chưa bao giờ biết, hơi thở nam tử là như vậy... Không phân biệt được rõ mùi vị, chỉ là ấm áp như ánh mặt trời như đưa tôi tới giữa buổi trưa rực rỡ ánh nắng vàng, nhớ lưng ngựa roi da, nhớ bão cát dài vạn dặm.

Tôi nhớ được mùi hương của ca ca và Tử Đạm, ca ca thích hương cây tế tân, Tử Đạm dùng hương mộc lan. Trong lúc họ cử động luôn tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhàng. Những nhà quyền quý trong kinh còn sử dụng hương liệu Tây Vực, có tỳ nữ xinh đẹp nhỏ tuổi phụ trách việc điều hương. Ngay cả Hạ Lan Châm là nam tử dị tộc, trên áo cũng có mùi huân hương.

Duy chỉ có Tiêu Kỳ không có. Ở trên thân người này, tôi không thấy có bất kỳ cảm giác mềm mại nào, tất cả là sự dửng mãnh sắc nhọn ẩn chứa bên trong.

Trăng thanh, gió mát, người cô quạnh.

Tôi dường như nghe thấy tiếng trống ngực của mình, có chút hoảng hốt.

“Ta không lạnh”, tôi lấy hết dũng khí mở miệng, muốn tránh thoát khỏi vòng tay hắn, tránh thoát khoảnh khắc tim đập loạn nhịp này.

Hắn cúi đầu nhìn, ánh mắt sâu không thấy đáy.

“Tại sao không hỏi ta mấy ngày nay đi đâu”, hần cười nhưng gương mặt không mang ý cười.

Mới lúc này thấy hần bộ dạng phong trần* mệt mỏi, một thân áo giáp, gương mặt uể oải, tôi đã đoán được hần đi xa mới về.

*Phong trần: đi đường mệt nhọc

Đây đại khái là nguyên nhân mấy ngày vừa rồi hần không tới thăm tôi.

Nhưng nếu hần muốn để cho tôi biết thì đã thông báo trước, hôm nay mới đến hỏi tôi, là muốn dò xét tâm tư chẳng?

Tôi lạnh lùng chuyển tầm mắt, “Vương gia đương nhiên là bận chuyện... quân vụ, ta hỏi tới làm chi?”.

Tiêu Kỳ nhếch khóe môi, “Ta không thích người miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo”.

“Thật không?”, tôi cười một tiếng, khẽ ngửa mặt để gió đêm thổi qua, “Ta còn tưởng rằng nam tử tự cho mình bất phàm phần lớn đều thích những nữ tử như vậy”.

Hần ngẩn ra, chợt bật cười lớn, tiếng cười sang sảng vang vọng trong đêm khuya tĩnh mịch.

Tôi cũng mỉm cười, ngược mắt lẳng lặng nhìn, trong lòng không khỏi lay động.

Nhìn gương mặt ấy, tôi đột nhiên cảm thấy dáng vẻ hào sảng.

Cho dù bỏ đi quyền vị và danh vọng, bỏ đi luồng sáng chói mắt trên người, chỉ nói riêng về phong nghi khí chất, hần cũng là một nam nhân vô cùng xuất sắc.

Cái gọi là anh hùng mỹ nhân, thì ra cũng không phải là do văn nhân bịa đặt.

Nếu không có hôn lễ năm đó, nếu hôm nay tôi và hấn mới gặp nhau, nếu tôi chưa từng quen Tử Đạm... chúng tôi có thể vừa gặp đã thương, hoàn thành giai thoại anh hùng mỹ nhân này chẳng?

Song thế sự trêu người, mối nhân duyên này từ khi bắt đầu đã không được viên mãn.

Ngày tốt cảnh đẹp trước mắt khiến tôi không nỡ đánh vỡ, mặc dù chỉ tồn tại trong chốc lát cũng đã đủ.

Tôi mím chặt môi, những lời nói như thể từ ngàn năm xưa tìm tới... ngập ngừng không cất lên được.

Nếu như im lặng không đề cập tới chuyện xưa, hết thảy đều bắt đầu từ thời khắc này, chúng tôi sẽ thế nào?

Gió đêm hơi lạnh.

Tiêu Kỳ đi tới bên cửa sổ, khép cánh cửa lại, đứng quay lưng về phía tôi, thờ ơ nói, “Hai ngày nay ta tới một thôn xóm hoang vắng nơi biên giới”.

Tôi ngồi xuống bên bàn, động não suy nghĩ, hiểu được vài phần.

“Là đi gặp một kẻ thù đặc biệt?”, tôi nhíu mày nhìn.

Tiêu Kỳ xoay người, mím cười nhìn tôi, “Cái gì là kẻ thù đặc biệt?”.

Tôi đưa mắt xuống thấp, không biết có nên nói cho hấn cách nhìn của mình hay không, do dự chốc lát lại vẫn mở miệng, “Có đôi khi kẻ thù có thể trở thành đồng minh, bạn bè cũng có thể trở thành địch thù”.

“Không tệ”, Tiêu Kỳ gật đầu cười mỉm, giọng điệu tán thưởng, “Người này đúng là kẻ địch của ta”.

Hắn quả thực đi gặp Hốt Lan, khó trách mấy ngày không thấy bóng dáng, người trong Vương phủ chỉ biết hắn đi làm việc quân, không biết hắn ở đâu. Chủ soái bí mật đi gặp tên đầu sỏ bên địch, nếu truyền ra ngoài chính là trọng tội thông đồng với địch, hành tung chuyển đi này đương nhiên không thể tiết lộ.

Tôi nhú mày nói, “Tử Thụ đã chết, Hạ Lan đền tội, tất cả chứng cứ phạm tội đều đã rõ ràng, vì sao còn phải đi chuyển này?”.

Hắn cũng không trả lời, đáy mắt là nụ cười ẩn chứa vẻ cao thâm khó lường, còn có vài phần vui mừng.

Song tôi thực sự không rõ, cho dù trong tay Hốt Lan Vương kia có chứng cứ phạm tội vô cùng quan trọng khác, hắn cũng chỉ cần gửi mật hàm, sai người mang tới là đủ, cần gì phải mạo hiểm tới mức đó, tự mình đi gặp Đột Quyết Vương tử kia?

Hay là hắn có sự tính toán khác?

“Nàng đoán đúng một nửa, lại đoán sai người”, Tiêu Kỳ cười nói, “Kẻ thù đặc biệt này không phải là Hốt Lan”.

Tôi ngơ ngẩn, lại nghe hắn thản nhiên nói, “Hốt Lan này dũng mãnh thiện chiến, ở trên sa trường là đối thủ khó có được. Đáng tiếc dũng mãnh có thừa mà mưu lược không đủ, bàn về tâm cơ thì không phải là đối thủ của Hạ Lan Sâm”.

Ánh nến chiếu rọi trên gương mặt quay nghiêng của Tiêu Kỳ, môi mím như được tạc, mơ hồ hé lên nụ cười, “Nếu không phải hắn đưa tin báo nhằm kế hoạch của Hạ Lan Sâm làm chậm trễ thời cơ của ta, nàng cũng không bị rơi vào tay Hạ Lan Sâm”.

Hắn hừ lạnh, “Sau này giao thủ cùng Hạ Lan Châm, chỉ sợ hắn phải chết thảm hại”.

Tôi cả kinh, bỗng nhiên đứng lên, “Chàng nói là, Hạ Lan Châm còn sống?”.

Tiêu Kỳ nghiêng đầu nhìn, ánh mắt xuyên thấu tôi, cười không nói gì.

“Chàng đi gặp Hạ Lan Châm!”, tôi thực sự quá mức kinh hãi, người kia đứt cổ tay rơi xuống mà không chết cũng thôi; điều chân chính khiến tôi khiếp sợ là Tiêu Kỳ chẳng những không phải người truy kích mà ngược lại lén gặp hắn.

Đón ánh mắt sâu không lường được của hắn, tôi chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Ta không chỉ gặp hắn mà còn cho tâm phúc hộ tống hắn về Đột Quyết, đánh lui truy binh của Hốt Lan”, Tiêu Kỳ cười lạnh như sương, chậm rãi nói, “Lần này đi phải xem vận mệnh của hắn, chỉ mong hắn có thể trở về Vương thành, không phụ sự khổ tâm của ta”.

Tôi thấp đầu, trong suy nghĩ chợt có ánh sáng lóe lên, đúng rồi... Nhìn thấu nguyên nhân kết quả, hàng vạn hàng ngàn suy nghĩ bỗng nhiên sáng tỏ.

Hắn vốn cùng Hốt Lan Vương liên thủ tiêu diệt Hạ Lan Châm, thậm chí tương kế tựu kế diệt trừ bè đảng Từ Thụ; nay thấy Hạ Lan Châm may mắn còn sống, Từ Thụ đã trừ, hắn liền đổi chủ ý, không những không giết Hạ Lan Châm mà còn giúp hắn về Đột Quyết. Lấy tính tình Hạ Lan Châm, nhất định sẽ căm hận Hốt Lan thấu xương, việc tranh giành vương vị lại xuất hiện mối thù mới... lúc đó hai hổ tranh nhau, Đột Quyết tất lâm vào đại loạn.

Trong thời gian ngắn, lòng tôi chấn động, hoảng hốt nhớ lại màn khao quân trên Triều Dương môn năm ấy.

Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy hãn uy nghi lẫm liệt, khí phách cái thế, kể từ lúc đó cái tên Dự Chương Vương Tiêu Kỳ đã trở thành một truyền kỳ trong lòng tôi.

Đến lúc gả cho hãn, ba năm tôi đã tự nhủ, tôi chỉ biết mình gả cho một anh hùng vững tâm như sắt đá, ngoài ra không hề biết gì về hãn nữa.

Từ khi gặp lại ở Ninh Sóc, trải qua sinh tử, tận mắt thấy hãn giết địch mới biết uy danh hiển hách kia đều là nhờ máu nhuộm.

Cho đến lúc này, hãn đứng trước mặt tôi lại nói mọi sự một cách nhẹ nhàng, tựa như chuyện phiếm giữa hai vợ chồng. Trong lúc phát tay, gió mây đã sớm đổi dời, bố trí ván cờ khổng lồ sâu xa này... Chỉ sợ biên cương thiên triều, Vương đình Đột Quyết, bá tính hai nước đều đã bị đưa vào thế cờ, không biết vận mệnh bao người sẽ bị thay đổi.

Một anh hùng, vĩnh viễn không thể làm được hết thảy những chuyện này.

Tôi chợt có cảm giác bừng tỉnh đại mộng.

Người đứng trước mặt tôi giờ khắc này không còn chỉ là một anh hùng trên chiến trường mà là một Vương gia lật mặt như cắt, bàn tay như mưa, nắm giữ binh quyền; là danh tướng, cũng là quyền thần, thậm chí, trong đáy lòng tôi mơ hồ còn có một loại ảo giác, tựa như đoán được hãn oai phong một cõi, thềm muốn thiên hạ.

Ý niệm này đột nhiên hiện lên trong đầu làm tôi hoàn toàn chấn động, trong thâm tâm không ngừng kích động.

“Anh hùng nên như thế...”, tôi tự đáy lòng cảm thán, gần như khen ngợi những mưu tính sâu xa này.

Tiêu Kỳ cười không nói, im lặng chấp tay, chẳng qua là ánh mắt sâu xa không che vẻ tán thưởng.

Một hồi lâu sau hẳn chậm rãi nói, “Một nữ tử khuê các lại có hiểu biết đến như vậy”.

Từ trước tới nay tôi đã rất quen với những lời khen ngợi này, nhưng lần đầu tiên nghe được lời khen từ hẳn, tôi không khỏi thầm vui mừng.

Song, nhớ tới ánh mắt ngoan độc của Hạ Lan Châm, tôi không kìm được thở dài nói, “Hẳn hận chàng tới tận xương tủy, thả hổ về rừng, không biết sau này hẳn lại nghĩ ra trò gì hại chàng”.

Tiêu Kỳ cười nhạt nói, “Đều nói tri kỷ khó gặp, có thể có một đối thủ có khả năng không phải là chuyện không vui”.

Tôi ngẩn ngơ, chột mím cười gật đầu.

Cái gọi là danh sĩ đương thời tôi đã thấy nhiều, nhưng chưa có ai có thể khiến tôi vừa lòng như vậy. Ca ca luôn nói tôi tâm ca khí ngạo, không để người khác trong mắt. Nhưng huynh ấy không biết, không phải tôi tâm ca khí ngạo mà là chưa gặp được người có đủ khí độ có thể thuyết phục được tôi.

Mà nay tôi đã gặp được.

Đang lúc cúi đầu xuất thần, chẳng biết Tiêu Kỳ đã đi tới từ lúc nào, đưa tay nâng mặt tôi lên.

“Nàng sợ Hạ Lan Châm đối với ta bất lợi?”, giọng điệu chứa ý cười, ánh mắt sáng bừng.

Tôi đột nhiên cứng người, giống như có thứ gì đó bị in dấu trong lòng, cuống quýt nghiêng đầu tránh khỏi tay hẳn.

Rõ ràng là tiết trời tháng năm, bản thân lại cảm thấy nóng, trong phòng cũng buồn bực khác thường.

“Chàng muốn uống trà không?”.

Trong lúc bức bối, tôi không biết nên che giấu sự bối rối của mình ra sao, chỉ đáp một câu không liên quan như vậy.

Đứng dậy ôm lấy bình trà, quay lưng đi rồi vẫn cảm nhận được ánh mắt đốt người của hắn.

Tôi cố gắng để bản thân thư thái, lấy một cái chén rót trà vào. Song, trong lòng lại bối rối khiến bàn tay run rẩy... Như vậy là sao? Từ lúc sinh ra tới giờ chưa lúc nào tôi thất lễ như vậy.

Đột nhiên cánh tay căng thẳng.

Tay tôi bị hắn cầm lấy từ phía sau, lúc này mới giật mình nhận ra trà trong chén đã đầy tràn mà tôi lại vẫn xuất thần rót trà vào.

Hắn cười cười không nói gì, còn nhận lấy chén trà trong tay tôi, lấy thêm một cái chén nữa rót trà.

Tôi xấu hổ không dứt, hắn lại thản nhiên mỉm cười đưa chén trà cho tôi.

“Chi bằng để ta tới hầu hạ Vương phi cho thỏa đáng”, giọng nói trầm, nụ cười ấm áp.

Dù tôi có ngốc đến đâu thì vẫn hiểu được tình huống nam nữ lúc này.

Một chén trà kia đã đưa tới trước mặt, vừng vàng nằm trong tay hắn, tôi lại không đưa tay ra đón.

Tôi lẳng lẳng ngược mắt nhìn, muốn phân biệt rõ sự chân thành trong đáy mắt hắn có mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời trầm tĩnh không tiếng động.

Ánh mắt hẩn thâm sâu, ánh sáng trong đó ảm đạm dần đi, “Nàng vẫn là không chịu tha thứ?”.

“Tha thứ cái gì?”, tôi nhìn thẳng vào mắt hẩn, hết sức bình thản cất tiếng, “Chàng có điều gì cần ta tha thứ?”.

Vốn cho là, nếu hẩn không chịu giải thích, mãi mãi tôi cũng sẽ không hỏi.

Đêm đại hôn ấy là sỉ nhục mà cả đời này tôi không quên được.

Ánh nến chập chờn chiếu trên mặt Tiêu Kỳ, soi rõ ràng thần sắc của hẩn.

Hẩn nhíu mày, môi mím lại như sợi chỉ, tựa như không biết phải nói như thế nào, một hồi lâu mới áy náy nói, “Chuyện ra đi khẩn cấp ngày hôm ấy, là ta bất đắc dĩ...”.

Hay cho một câu bất đắc dĩ, đến tận hôm nay hẩn vẫn lấy một cái cớ vụng về.

Tôi bực tức ngược mắt, lạnh lùng nói, “Cho dù Ký Châu thất thủ, thời gian cho chàng gấp rút nhận quân đi bình định hẩn cũng không phải chỉ có nửa khắc?”.

“Ký Châu thất thủ?”, Tiêu Kỳ bỗng nhiên quay đầu, đáy mắt có vẻ kinh ngạc xẹt qua như thể nghe thấy chuyện lạ.

Tôi giận quá hóa cười, “Sao? Vương gia đã không nhớ rõ?”.

Tiêu Kỳ trầm mặc, mặt không đổi sắc, vẻ kinh ngạc chợt lóe đã biến mất không còn chút dấu vết.

“Thừa tướng... Nhạc phụ đại nhân chỉ nói Ký Châu thất thủ, không nói gì thêm sao?”, hần trầm giọng hỏi.

“Lời này của Vương gia là có ý gì?”, tôi giật mình, bình tĩnh nhìn.

Hần nhíu chặt mi, ánh mắt thâm trầm khiếp người, “Trước giờ, Thừa tướng vẫn luôn nói như vậy?”.

Những lời nói này, lại thêm cả thần sắc trên mặt hần làm tôi rét run người.

Tôi ngẩng đầu lên, trấn định nhìn thẳng hần, “Thứ cho Vương Huyền ngu muội, mời Vương gia nói rõ thêm”.

Trong phòng đột nhiên lâm vào giằng co yên ắng.

Tôi và hần bốn mắt nhìn nhau, không có ai lên tiếng, nhưng tôi cảm giác được cơ thể hần đang ngưng trọng.

Ngọn nến đột nhiên lay động, bắn ra chút lửa, bỗng khiến tôi nhớ tới cái đêm vắng vẻ nến đỏ sáng rực hôm ấy.

Bi ai từ thâm tâm kéo tới, ép tôi không thở được.

Tiêu Kỳ nhìn tôi thật sâu, thần sắc trong mắt khó lường, “Nàng thực sự muốn nghe ta nói rõ ràng?”.

“Đúng”, tôi mím môi nhìn thẳng hần.

Hần chậm rãi nói, “Rất tốt, cho dù là chuyện khó khăn hơn nữa thì cũng phải tự mình gánh vác”.

Tôi cắn môi gật đầu.

Hắn chấp tay thông thả bước tới cửa, đứng quay lưng về phía tôi, chậm rãi nói, “Ngày đại hôn hôm ấy, nếu không có thủ dụ* của Thừa tướng, ta há có thể điều động toàn bộ thủ vệ chốn kinh đô của Vương thị và các vùng lân cận, cả đêm mở cửa thành rời kinh?”.

*Thủ dụ: chỉ thị tự tay viết

Tôi phảng phất như bị đè nén không thể hô hấp.

“Nói tiếp”, tôi thẳng lưng, bình tĩnh nhìn ánh nến trước mắt.

Giọng nói hần bằng phẳng, không phân biệt buồn vui, tựa như đang nói về chuyện của người khác.

“Hoàng thượng bất mãn Thái tử, ngoại thích chuyên quyền, sớm đã có lòng phòng bị. Mà Thái tử cậy vào quyền thế Vương thị, nếu muốn dễ dàng loại trừ thì cần phế bỏ ngoại thích. Những năm này, hoàng hậu và phụ thân nàng đã nắm giữ một nửa triều chính, duy chỉ có Hữu tướng Ôn Tông Thận là thân đảng của hoàng tộc, kiên quyết phản đối việc ngoại thích tham gia chính sự, âm thầm ủng hộ hoàng thượng. Thế lực hai phái vẫn duy trì đối nghịch, danh môn thế gia trong triều đều rít lăm vào tranh đấu, đâu còn lòng dạ nào lo chuyện quân vụ biên quan? Việc gìn giữ đất đai mở mang bờ cõi vẫn luôn dựa vào quân nhân hàn tộc. Cho đến khi ta bình định biên quan, trong tay giữ bốn mươi vạn đại quân, triều đình mới biết kiêng kỵ. Hữu tướng Ôn Tông Thận chủ trương gắng sức tước đoạt binh quyền quân nhân, nhưng biên cương vừa mới dao động nên không dám tùy tiện động thủ. Hắn lại không biết, hoàng hậu và Tả tướng đã có tính toán rồi”.

Hắn dừng lại, tôi hiểu được ý hắn nói.

Dường như có một thùng băng đội xuống từ đỉnh đầu, lập tức đông cứng – thì ra là lúc đó họ đã nghĩ tới kế liên hôn.

Khó trách cô cô vẫn luôn phản đối chuyện hôn sự của tôi và Tử Đạm, khó trách phụ thân vẫn luôn cự tuyệt lời cầu hôn của những nhà khác mà trong đó không thiếu vọng tộc danh môn, thậm chí là thế gia hầu môn ngang hàng với Vương tộc. Khi ấy mẫu thân từng cười thán, “Chỉ sợ trong mắt cha con, ngoại trừ hoàng tử ra thì không còn ai xứng với hòn ngọc trên tay nữa”.

Lúc ấy tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng tôi không biết đứa con rể mà phụ thân sớm nhìn trúng không phải là Tử Đạm thân phận tôn quý, cho dù tương lai Tử Đạm có thực sự lên ngôi, phụ thân cũng không thỏa mãn với cái danh Quốc trượng. Còn cô cô lại càng không dễ dàng tha thứ cho kẻ đã đoạt đi ngôi vị hoàng đế của con trai mình.

Vương tộc cần có thế lực hơn thế nữa, trừ triều đình, cung đình, cần phải có cả thế lực trong quân.

Từ lúc đầu họ đã nhìn trúng Tiêu Kỳ, mà Tiêu Kỳ cũng nhìn trúng Vương tộc.

Tôi lại bật cười, vừa cười vừa nhìn Tiêu Kỳ, “Cầu hoàng thượng ban hôn là chủ ý của chàng hay là mưu kế của hoàng hậu?”.

“Là ta”, Tiêu Kỳ xoay người, đón ánh mắt chất vấn của tôi, trong mắt là sự áy náy rất rõ, “Ta từng phụng chỉ bí mật gặp hoàng hậu và Tả tướng...”.

Hắn không cần nói hết tôi cũng hiểu được.

Tôi mỉm cười, chỉ có thể mỉm cười, ngoại trừ cười tôi không còn cái gì có thể chống đỡ sự kiêu ngạo nữa.

“Vậy còn chuyện ngày đại hôn?”, tôi chậm rãi mở miệng nói từng chữ, gắng sức không để cho giọng mình phát run.

Tiêu Kỳ nhíu mày nhìn, ẩn chứa vẻ bất rút không đành lòng, ánh mắt không rời gương mặt tôi.

Tôi ngửa đầu, kiên cường nhìn hẳn, chờ hẳn nói tiếp.

“Ta lấy công bình định Nam Cương cầu hôn nữ nhi Vương tộc, được hoàng hậu chính miệng nhận lời, hoàng thượng bất đắc dĩ phải đồng ý. Một đảng Hữu tướng lúc đó đứng ngồi không yên, bày mưu đồ cùng hoàng thượng, muốn thừa dịp ta về kinh lập gia thất bí mật điều Trường Trữ Hậu tới Ninh Sóc, phụng mật chỉ của hoàng thượng chấp chưởng quân doanh. Vừa đồng ý hôn sự, mật chỉ đã ban xuống, cho ta làm Thái phó*, đưa vào hàng ngũ tam công*, kỳ thực là đoạt binh quyền từ tay ta, cho ta ngồi ngốc ở kinh thành. Chuyện này có chi viện của hoàng thượng, hành động mau lẹ, đến khi Tả tướng biết được cũng đã là ngày đại hôn. Chúng ta đã quyết định mượn cơ hội Ký Châu thất thủ điều khiển cấm quân, cả đêm mở cổng thành rời kinh. Vừa lúc gặp Đột Quyết xâm lược phương bắc, trời cũng giúp ta, Trường Trữ Hậu không thủ được thành, bị ta dùng quân pháp phạt chém. Đến đó mọi chuyện đã được vãn hồi, kế tước đoạt binh quyền của hoàng đế thất bại. Từ đó ta lấy lý do Đột Quyết nhiễu loạn mà cố thủ Ninh Sóc, ba năm không về, cùng Tả tướng nội ngoại tương ứng, khiến hoàng thượng không thể đổi phó”.

*Thái phó: chức quan thuộc hàng tam công, dưới thái sư và trên thái bảo

*Tam công: ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo

Những lời này của Tiêu Kỳ nói rất vắn tắt, tựa như là không đành lòng mà kể.

Tôi nhất thời có chút hoảng hốt, kinh ngạc ngược mắt, “Hết thấy nguyên nhân, chỉ là như thế?”.

“Ừ”, ánh mắt hần thật sâu, thương tiếc và áy náy, lại chỉ đáp một chữ này.

Tôi cúi đầu nhớ lại từng câu nói của hắn, muốn tìm ra sơ hở nào đó để phản bác, chứng minh tất cả đều là lời nói dối.

Nhưng vô dụng, không ngừng không tìm ra sơ hở, tôi còn càng nghĩ càng hiểu rõ ràng, rất nhiều tình tiết nhỏ, lúc này tôi nghĩ lại cảm thấy vô cùng phù hợp. Thậm chí, năm đó tôi cũng từng âm thầm nghi ngờ... nhưng khi đó tôi tuyệt đối không thể nghĩ tới, tất cả bi thương đều đến từ người nhà mình.

Tôi sẽ không, cũng không dám nghĩ như vậy.

Phụ thân và cô cô, sao có thể là họ lừa gạt tôi – lừa tôi, lợi dụng tôi, cho tới giờ vẫn luôn giấu diếm, mang mọi tội lỗi đẩy cho Tiêu Kỳ, khiến tôi vĩnh viễn sống trong oán giận, trở thành một người cô độc, bên cạnh không có ai thân thiết, chỉ có thể mãi mãi phụ thuộc vào gia tộc, trung thành với gia tộc, đem cả cuộc đời kính dâng cho gia tộc.

Là bọn họ, tất cả đều là do bọn họ.

Người khác có thể lừa gạt tôi, nhưng tôi rốt cuộc không lừa được chính mình.

Hết thủy đều đã rõ ràng sáng tỏ, hơn nữa còn vô cùng thấu đáo.

Ở giữa trời thán năm mà tôi như thể ngâm trong nước băng, lạnh như vậy, lạnh thấu tâm can.

“Vương Huyền”, tôi nghe thấy giọng nói của Tiêu Kỳ, nghe thấy hắn gọi tên tôi.

Tôi mơ màng ngược mắt nhìn, nhìn hẳn đi tới trước mặt tôi, nắm lấy vai tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng.

Ngực hẳn thật ấm áp, giống như thanh âm của hẳn tràn đầy thương xót, “Nàng đang run rẩy”.

“Ta không có!”, tôi ngẩng đầu, từ đáy lòng toát ra sự quật cường, khiến tôi đột nhiên có sức lực thoát khỏi lồng ngực hẳn, “Ai nói ta đang run? Ta không có! Đừng đụng vào ta!”.

Tôi cảm thấy đau, toàn thân đều đau, không thể chấp nhận bất kỳ kẻ nào đụng vào mình dù chỉ một chút.

“Người, đi ra ngoài!”, tôi chống mép bàn, nỗ lực đứng, lại không kìm được sự run rẩy.

Hẳn không nói lời nào, chỉ nhìn tôi, ánh mắt áy náy kia tựa như dao cắt trên người.

Tôi quay đầu, không hề nhìn nữa, chán chán nói, “Ta không sao, để ta một mình nghỉ ngơi một lát”.

Hẳn không nói gì, một hồi lâu tôi mới thấy hẳn xoay người rời đi, tiếng bước chân hướng về phía cửa.

Tôi không chống đỡ được nữa, mệt mỏi ngã ngòai xuống ghế, vùi mặt vào lòng bàn tay.

Đầu óc trống rỗng, chỉ có nước mắt lăn xuống.

Không nghĩ ra bất cứ điều gì, cũng không nói nên lời, chỉ có thể để nước mắt trào ra như suối.

Trên người chột ấm áp, tôi kinh ngạc quay đầu, không kịp lau đi nước mắt.

Tiêu Kỳ cúi người khoác áo choàng cho tôi, còn nói một câu, “Ta ở bên ngoài chờ”.

Nhìn hẳn xoay người rời đi, tôi đột nhiên sợ hãi, cảm thấy sự cô độc đáng sợ vây quanh.

“Tiêu Kỳ...”, tôi khàn giọng gọi hẳn, một khắc kia khi hẳn quay người lại, nước mắt lại không ngừng rơi.

Hẳn tiến lên một bước, ôm tôi vào lòng.

“Cũng đã qua”, hẳn vỗ về mái tóc tôi, “Tất cả mọi chuyện đều đã qua, đã qua rồi”.

Hẳn ôm tôi thật chặt, cánh tay chạm vào vết thương.

Tôi nhịn đau không nói tiếng nào, chỉ sợ vừa cất tiếng sẽ mất đi vòng tay ấm áp ấy.

Hẳn chạm vào gương mặt tôi, đau đớn như vỡ ra, mơ hồ nhói đau và có cảm giác bình an.

“Mặc dù đó đã là quá khứ nhưng nàng rốt cuộc vẫn phải đối mặt, không thể cả đời chỉ nấp dưới đôi cánh gia tộc”, Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn vào mắt tôi, nói từng chữ một, “Từ nay về sau, nàng là Vương phi của ta, là nữ nhân sẽ cùng ta đi chung cả cuộc đời này, ta không cho phép nàng hèn yếu!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Xa Cách

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Một đường một mình mà đến, duy chỉ có nỗi nhớ mong và niềm tin tưởng vào người thân giúp tôi chịu đựng tất cả.

Mà nay lực lượng cuối cùng giúp tôi chịu đựng lại sụp đổ khi sự thật được phơi bày.

Ở trong lòng tôi, thế giới vàng ngọc hoàn mỹ không tỳ vết kia, kể từ ngày đại hôn đã mất đi hoàn toàn ánh sáng của nó, mà nay cuối cùng nó cũng từ trên chín tầng trời rơi xuống mặt đất, hóa thành bụi đất vỡ vụn. Từ đó về sau, cho dù cung điện vẫn như cũ, hoa cỏ không thay đổi thì cây cối xanh tươi, nước chảy êm đềm, cuộc trò chuyện vui vẻ,... tất cả đều không còn là quang cảnh cũ như xưa trong trí nhớ của tôi nữa.

Hết thủy đều đã khác rồi.

Từ khi chào đời tới nay, chưa bao giờ tôi khóc lóc chật vật đến như vậy.

Lúc mất đi ngoại tổ mẫu, tôi đương nhiên đau lòng, nhưng khi ấy còn chưa hiểu được trong thế gian có một cảm giác đau đớn khiến người ta đau thấu tâm can.

Lúc ấy còn có Tử Đạm, có người thân... Hôm nay lại chỉ có một vòng tay xa lạ.

Tôi không nhớ rõ đêm hôm ấy đã nói những gì, cũng không nhớ Tiêu Kỳ đã nói những gì.

Chỉ nhớ rằng tôi khóc như một đứa trẻ trong ngực hắn.

Ở trong lồng ngực ấy, hơi thở của hắn dần dần khiến tôi an tĩnh lại, không muốn nhúc nhích, cũng không muốn mở mắt nữa...

Khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau, không biết Tiêu Kỳ đã rời đi tự lúc nào.

Tôi nằm trên giường, trong tay vẫn nắm áo khoác lông cừu của hắn, khó tránh lúc trong mộng hoảng hốt cho rằng hắn nằm bên mình.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy trống vắng tịch mịch tựa như đã đánh mất thứ gì đó.

Được tỳ nữ hầu hạ rửa mặt dùng bữa, tôi chỉ mặc cho các nàng tự định đoạt, bản thân thất thần, đầu óc mông lung.

Một tiểu nha đầu đôi mắt tròn to, hai tay bưng bát thuốc lên thổi, nửa quỳ trước giường dâng bát thuốc lên.

Cô nương nhỏ bé này vóc người còn chưa bằng tôi lúc chưa gả.

Tôi nhìn nàng, nhất thời không đành lòng, giơ tay ra hiệu cho nàng đứng lên.

Nàng cúi đầu rất thấp, cẩn thận đứng lên, cái khay trong tay khẽ nghiêng, bát thuốc bị lật, thuốc trong bát đổ xuống nửa người tôi.

Chúng thị tỳ nhất thời luống cuống, vội vã chạy tới thu dọn, đồng thanh kêu lên: “Nô tỳ đáng chết!”.

Tiểu nha đầu kia quỳ xuống ngay tại chỗ không ngừng khấu đầu, bị sợ hãi tới mức không dám nói lời nào.

“Đứng lên đi”, tôi chán nản, nhìn qua vết bẩn trên người, thở dài nói, “Chuẩn bị nước nóng cho ta tắm”.

Nhìn những tỳ nữ nơm nớp lo sợ trước mắt, lại suy nghĩ tới hoàn cảnh của mình, tôi không khỏi cúi đầu cười khổ.

Đều là những nữ tử thanh xuân, mạng người khác như con kiến, cố gắng cầu sinh, tôi có lý do gì mà vứt bỏ?

Sau khi bị thương, tôi chưa từng xuống giường, mỗi ngày đều được người hầu lau người, đã lâu chưa tắm rửa.

May là phương bắc trời lạnh, nếu trời nóng e là không chịu đựng được.

Mấy ngày nay tôi cũng chưa từng soi gương, không biết bản thân đã biến thành bộ dạng ra sao.

Cho dù người thân gạt bỏ tôi, người khác không thương tôi... Tôi vẫn phải tự yêu quý chính mình.

Hơi nước bốc lên, tôi khẽ ngửa đầu mà cười, để hơi nước đọng lại trong mắt.

Ai cũng sẽ không thấy được nước mắt của tôi, chỉ thấy được nụ cười giống như những ngày sau đại hôn – những ngày ấy tôi làm cách nào để cười thì hiện tại cũng cần làm như thế.

Không còn nước lấy từ suối nước nóng, thả hoa lan, dầu hương, chỉ một thùng gỗ đơn giản, nước nóng hầm hập cũng đủ tắm rửa thanh tâm.

Rửa sạch cát bụi, tứ chi cảm thấy nhẹ nhàng, toàn thân thoải mái.

Thấy thị nữ mang quần áo tới, tôi nhất thời không biết nên khóc hay nên cười. Từng chiếc gấm vóc sặc sỡ, hoa lệ khác thường, tôi lại chẳng muốn mặc bộ nào.

“Quần áo này là ai chuẩn bị?”, tôi tiện tay vén lên một bộ váy đỏ viền vàng, lại nhìn vòng tay phỉ thúy trên khay, giật mình cười nói, “Mặc như

vậy để đi diễn hí kịch sao?”.

Tiểu nha đầu xinh đẹp đỏ bừng mặt, lại cuống quýt muốn quỳ xuống nhận tội.

“Thôi”, tôi giơ tay lên ngăn nàng lại, lườm nhìn những bộ khác, “Chọn một bộ trắng trong đơn giản là được”.

Tôi xoay người ra, xoa tóc, chậm rãi đi tới trước gương.

Người trong gương mặc quần áo trắng như tuyết, tóc dài buông xõa, đen như mực rủ xuống hai vai.

Da trắng tuyết, tóc mây đen, lông mày như cũ, đây vẫn là gương mặt tôi, chỉ là cảm đã đầy mà mặt lại tái nhợt, gầy hơn thường ngày rất nhiều.

Song đôi mắt này vẫn có đôi con ngươi sâu thẳm, lông mi dài, rõ ràng không có chút khác biệt nào.

Khác biệt ở đâu, tôi không thể nói ra, chỉ cảm thấy hai mắt đen nhánh trong gương kia như được hơi nước dày bao phủ, không thấy vẻ trong suốt nữa.

Tôi cười, nữ tử trong gương cũng cười, mà trong đôi mắt kia không có lấy chút ý cười nào.

“Vương phi, người xem bộ này có được không?”, tiểu nha hoàn mang y phục vào, sợ hãi cúi đầu.

Tôi đưa mắt nhìn lại, bất giác mỉm cười. Nàng chọn một bộ váy dài xanh thẫm, vải trắng mỏng phủ ngoài, thanh nhã thuần khiết, rất hợp với nguyện vọng của tôi.

“Người tên là gì?”, tôi vừa trang điểm thay quần áo vừa dò xét cô bé này.

Nàng vẫn cúi đầu, không dám nhìn tôi, “Nô tỳ tên Ngọc Tú”.

“Bao nhiêu tuổi rồi?”, tôi chậm rãi hỏi nàng, tiện tay với lấy một chiếc trâm ngọc cài lên tóc.

“Mười lăm”, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Tôi ngừng tay lại, ngưng mắt nhìn nàng, trong lòng buồn bã... Tuổi mới mười lăm, bằng tôi lúc ấy.

Nhìn kỹ cô bé này, mặc dù không xinh đẹp động lòng người như Cẩm Nhi nhưng mặt mày cũng thanh tú, rất có năng lực.

Nhớ tới Cẩm Nhi, trong lòng lại chua xót. Tuy là chủ tớ nhưng đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm gắn bó không như người ngoài. Mà tôi nay đã ốc không mang nổi mình ốc, một thân phiêu bạt, không biết nàng đang trôi dạt ở nơi nào.

Nhất thời cảm thấy buồn bực.

Tôi lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, lại thấy trong sân sáng rực, ánh mặt trời thấu qua bóng cây, từng sợi nắng nhẹ nhàng xuyên qua mái nhà.

Thì ra đã là cuối tiết xuân, mùa hè rất nhanh sẽ đến.

“Ở trong nhà buồn bực quá, người theo ta ra ngoài đi dạo một chút”, tôi cho tất cả mọi người lui, chỉ giữ lại một mình Ngọc Tú.

Bước ra ngoài cửa, gió êm dịu tấp vào mặt, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, nhìn thấy cột trụ cao mái nhà cong, đình mát cây xanh, tôi chợt cảm thấy lòng rộng mở trong sáng.

“Vương phi... người mặc áo choàng vào đi, bên ngoài lạnh lắm”, Ngọc Tú vội vàng đuổi tới, tay cầm áo choàng, vẻ mặt lo lắng.

Tôi quay lại nhìn nàng, trong lòng cảm động mà chỉ cười nói, “Thời tiết này nào còn ai mặc áo choàng nữa?”.

Trước kia, mùa hè là mùa tôi thích nhất. Trong kinh thành nắng nóng, mỗi khi đến độ tháng năm, nữ quyến khắp nơi đều được thay sa y mỏng phiêu dật, lúc cử động ống tay áo nhẹ nhàng bay, vạt áo cũng bay theo gió, tất cả đều giống như những tiên tử xinh đẹp.

Ngọc Tú say mê nghe tôi kể chuyện.

Một đường đi ra, tôi thấy hầu hết hành lang, đình viện đều rất đơn sơ giản dị không khác nhà bình thường, không khí tươi mới cảm giác như thể ở nha môn. “Đây chính là phủ Vương gia ở sao?”, tôi quay đầu hỏi Ngọc Tú.

Ngọc Tú mơ màng suy nghĩ một hồi, chần chừ gật đầu, “Vương gia thường ngày đều ở đây”.

Tôi gật gật đầu, đại khái đã hiểu rõ Tiêu Kỳ vẫn luôn lấy nha môn làm nơi ở, không xây phủ riêng cho mình.

Nghe nói hần xuất thân hàn tộc, tính tình cần kiệm, xem ra quả thực như thế. Nếu đổi lại là ca ca, làm sao có thể chịu đựng được chỗ ở đơn sơ như vậy.

Tôi nhất thời tò mò, thuận miệng hỏi Ngọc Tú, “Vương gia thường ngày ở trong phủ hay làm những gì?”.

“Phần lớn thời gian Vương gia đều làm việc ở bên ngoài, lúc trở về phủ cũng bận rộn tới nửa đêm”, Ngọc Tú nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Đúng rồi, Vương gia thường đánh cờ cùng Tổng tướng quân, còn có lúc một mình đọc sách, luyện kiếm, uống rượu... Hết rồi”.

Ngọc Tú vừa nhắc đến Tiêu Kỳ, vẻ mặt đã đầy sự kính sợ, nói cũng dần dần nhiều hơn.

Tôi cúi đầu mím môi cười, cảm thấy người này thực cứng nhắc, ngày nào cũng sống nhàm chán như vậy.

“Trong phủ ngay cả ca cơ cũng không có?”, tôi tùy tiện hỏi, giọng nói không hề đổi, vừa dứt lời đã nghe thấy một loạt tiếng cười của các thiếu nữ vọng tới.

Tôi dừng chân lại, thấy mấy nữ tử xuất hiện trước hành lang.

Mấy người đó thấy tôi, kinh ngạc tới mức ngây người tại chỗ như run rẩy.

Một người phía trước cuống quýt quỳ xuống, miệng nói “Vương phi”, đám người sau mới vội vàng quỳ xuống.

Tôi ngưng mắt nhìn lại. Hai nữ tử phía trước mặc y phục sang trọng, một người mặc áo màu đỏ quả hạnh, ống tay hẹp, mặt mũi xinh đẹp, dáng người yếu điệu, khiến châu ngọc cũng phải khẽ run, người còn lại ăn mặc đơn giản hơn, tuổi cũng nhỏ hơn, nhưng mặt mày thì xinh đẹp hơn.

Trang phục này không giống với trang phục của nữ tỳ bình thường, tôi vừa nhìn đã hiểu được ngay.

Trái tim tựa như bị nắm chặt lấy, tôi nhất thời không nói nên lời, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Đúng rồi... tại sao tôi lại quên mất chuyện này?

Cô gái mặc y phục màu đỏ quả hạnh đoạt lời của tôi, “Hạnh Nhi thỉnh an Vương phi!”.

Nàng vừa nói vừa giương mắt nhìn, ánh mắt quét qua vạt áo tôi rồi cúi đầu, đôi hoa tai ngọc khẽ kêu lên tinh tang.

Đôi hoa tai này làm tôi nhớ lại chiếc vòng tay phỉ thúy lúc nãy, hình như là cùng một bộ.

Tôi nhất thời hiểu ra, những bộ đồ và trang sức kia là ai mua cho mình.

“Hạnh Nhi?”, tôi cười nói, “Từ khi bốn cung đến phủ tới nay, mọi thứ dùng hàng ngày đều do người chuẩn bị sao?”.

Nàng hơi ngược mắt lên, “Là bốn phận của nô tỳ, chỉ sợ hạ nhân trong phủ ngu dốt khiến Vương phi không thoải mái”.

Lạnh lợi như thế, lời nói sao lại giống như lời chủ mẫu nói với khách nhân vậy? Tôi vô cùng kinh ngạc, bất giác bật cười.

Thấy tôi cười mà không nói, lòng can đảm của nàng dường như tăng thêm một ít, ngẩng lên nhìn tôi.

Đón nhận ánh mắt của tôi, nàng ngậy người, không kịp che giấu vẻ ước ao trong mắt.

“Cũng là một nha đầu xinh đẹp”, tôi gật đầu mỉm cười, “Ta cần người lạnh lợi như vậy ở bên cạnh, ngày mai người tới đây theo Ngọc Tú đi”.

Hạnh Nhi đỏ mặt tới mang tai, ngược mắt nhìn tôi, giọng kiên định nói, “Hồi bẩm Vương phi, Hạnh Nhi là người hầu hạ trong phòng Vương gia”.

Tôi vốn đã xoay người, nghe vậy liền đưa mắt nhìn, “Người đang nói chuyện với bốn cung sao?”.

Hạnh Nhi ngậy người, đầu vai phát run, gương mặt chứa nét cười chột trắng bệch.

Tôi nhíu mày nhìn về phía Ngọc Tú, “Trong phủ chẳng lẽ không có chút quy củ nào sao?”.

Ngọc Tú khom người, vội vàng đáp, “Bẩm Vương phi, quy củ trong phủ là, chủ nhân hỏi, nô tỳ phải đáp, chủ nhân đứng trước mặt, nô tỳ không được ngẩng đầu nhìn thẳng, khi trả lời câu hỏi của chủ nhân phải xưng nô tỳ...”.

Một đám nữ tỳ quỳ trên mặt đất run rẩy nhìn nhau, người cúi càng thấp, vài người gần như sắp dập đầu.

Gương mặt Hạnh Nhi đầy xấu hổ và giận dữ, cúi đầu cắn môi, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Cô gái xinh đẹp phía sau nàng vội vàng khấu đầu nói: “Nô tỳ biết tội, nô tỳ vô tình đã nhìn Vương phi, cầu xin Vương phi tha thứ”.

Tôi liếc nhìn nàng một cái, thản nhiên nói, “Bốn cung thích nha đầu lanh lợi, ngày mai người cũng tới đi”.

Mặc kệ cho các nàng vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, tôi trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi.

Đi qua chỗ gấp khúc của hành lang, tới khi không còn có người khác, Ngọc Tú không kìm được vui mừng cười thành tiếng, “Như thế thật tốt, Vương phi là thứ nhất, sau này không có chốn cho nàng càn rỡ nữa!”.

Tôi nghĩ chân, lạnh lùng đưa mắt nhìn, đột nhiên giận đến tái mặt.

Ngọc Tú nhìn thấy ánh mắt tôi vội co rụt người, không dám mở miệng.

Tôi cũng mím môi không nói, nhưng lồng ngực tựa như bị ngăn lại bởi băng lạnh, nhất thời khó thở, cũng không được bình tĩnh.

Tôi đã sớm nên nghĩ đến. Nhà nào mà không có vài cơ thiếp, huống chi là hãn quyền cao chức trọng, lại độc thân sống bên ngoài như vậy.

Chớ nói là Vương gia quyền quý, cho dù là người tầm thường cũng có tam thê tứ thiếp, chưa cần nói tới hậu duệ quý tộc phong lưu như ca ca.

Trước khi ca ca thành thân đã có ba ái thiếp làm bạn, tẩu tẩu vừa vào cửa đã mang theo bốn thị thiếp, hai năm sau tẩu tẩu mắc bệnh qua đời, ca ca mặc dù chưa từng tái giá nhưng cũng có thêm vài mỹ nhân.

Mẫu thân thân là Trưởng Công chúa, sau khi gả cho phụ thân đã từng cho phép có một thiếp thất. Trước khi tôi sinh ra, người thiếp họ Hàn kia đã qua đời, từ đó phụ thân không lập thiếp nữa, rất yêu thương mẫu thân.

Đúng vậy, tất cả đều là chuyện bình thường... Nhưng là, bất kể là ca ca hay phụ thân, bất kể thế gian này có bao nhiêu nam nhân có thiếp thất, những lý do này đều không thể bình ổn cảm xúc đang cuộn dâng trong lòng. Tôi không rõ tư vị này là tức giận, là chua xót hay là cái gì khác.

Kể từ khi tới đây, gặp được Tiêu Kỳ, tôi càng ngày càng không hiểu được chính mình.

Trước kia thi thoảng tôi cũng từng nghĩ, hãn luôn ở bên ngoài, có lẽ đã có thiếp thất – khi đó chỉ cảm thấy ấy là chuyện của người khác, có liên quan gì đến tôi đâu.

Hãn cũng chỉ là phu quân trên danh nghĩa của tôi, là phụ thân lấy tôi ra làm quân cờ, đổi lấy một đồng minh.

Nghĩ đến đây, tôi không kìm được mà bật cười, ngực lại không khỏi đau nhói, đau đến vô cùng.

Tôi một tay đặt trên cột trụ hành lang, một tay để trước ngực, vẫn cười thành tiếng.

Ngọc Tú luống cuống, vội vàng đỡ lấy tôi, “Nô tỳ nói sai rồi, thỉnh Vương phi bớt giận, đừng để ảnh hưởng tới thân thể!”.

“Ai nói ta tức giận?”, tôi hất tay nàng ra, chỉ cười, cười chảy nước mắt.

“Vương phi, người đây là...”, Ngọc Tú luống cuống chân tay, gần như sắp phát khóc.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng giống như đang thật lòng lo lắng cho tôi, càng khiến lòng tôi chua xót.

Tôi dựa vào cột trụ hành lang, đưa mắt nhìn bốn phía – nơi này có phu quân của tôi, có Vương phủ, tôi tứ đông đảo, mà chỉ riêng một nha đầu này thực sự quan tâm tới tôi.

Cảnh trí trước mắt càng nhìn càng thấy lạ, tôi đột nhiên rất muốn về nhà.

Nhưng nơi nào mới là nhà của tôi? Kinh thành, Huy châu, hay là nơi này?

Nhất thời, lòng tôi như chốn hoang vu, lạnh đến thấu xương.

Tôi cúi đầu, che mặt lại, cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng, mặc cho Ngọc Tú gọi tôi thế nào, tôi cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Cho đến khi nàng đột nhiên kéo tay áo tôi, vội vàng quỳ xuống ở phía sau tôi mới xoay người, thấy Tiêu Kỳ đang đứng chấp tay nơi cuối hành lang, mấy tên võ tướng phía sau lúng túng lui sang một bên.

Nhìn hăn sải bước đi tới, tôi bỗng hoảng hốt, không kịp lau đi nước mắt.

Hăn không mặc quân trang mà mặc một bộ hắc bào, tóc búi kim quan, đệ lộ ra vẻ anh tuấn cao ngạo.

“Tại sao lại ở đây?”, hần cau mày, giọng nói ôn tồn, “Tiết trời phía bắc rất lạnh, cẩn thận nhiễm phong hàn”.

Nghe giọng nói ân cần của hần, lòng tôi đau nhói, hờ hững quay đầu, “Khiến Vương gia lo lắng rồi”.

Hần nhíu mày nhìn, nhất thời không gian im lặng.

Gió thổi qua, vạt áo tôi bay phất phơ, xuyên qua lớp quần áo, thật lạnh.

Hần nhìn tôi rất sâu, như có lời muốn nói, lại không nói gì.

Tôi khẽ cười, xoay người đi.

Trở về phòng, quả thực cảm thấy có chút lạnh. Tôi nhắm mắt xoa thái dương, chỉ cảm thấy đầu đau như sắp nứt ra.

Vốn định ngủ một lát, nhưng nhắm mắt lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào, trước mắt chợt thấy thân ảnh của Tiêu Kỳ, lại chợt thấy cha mẹ.

Bỗng nhiên nhớ tới cô cô, nhớ lời cô cô nói, nếu không có sự che chở của gia tộc, tôi chỉ có hai bàn tay trắng.

Tình cảnh hiện giờ đúng là tôi đã mất đi sự che chở của gia tộc, một mình tôi phiêu bạt, là vinh là nhục, là họa hay là phúc, là sống hay là chết đều nằm trong tay mình.

Bắt đầu từ khi nào, tôi đã không còn là Quận chúa hàng vạn hàng ngàn người yêu thương, không còn là đứa trẻ ngây thơ bên cha mẹ, không còn là A Vũ được một tay Tử Đạm bảo vệ nâng niu? Đó không còn là tôi nữa.

Từ khi bước vào hỉ đường, từ cái ngày trở thành Dự Chương Vương phi, số mệnh đã định cả đời này tôi phải đứng bên nam nhân ấy, phải gắn mình với dòng họ hần, cùng hần đi tới một tương lai không biết.

Gió mạnh chồn biên cương, vàng trắng lạnh lẽo ngoài Sóc mạc, ở vùng đất hoang vu này, thứ tôi có, chỉ là nam nhân kia.

Nếu như hãn nguyện ý, có lẽ sẽ cho tôi một vùng trời mới.

Nếu như hãn rời bỏ, vùng trời của tôi liệu có sụp đổ thêm một lần nữa?

Tôi nằm trần trọc, lệ trào ra lăn xuống thái dương.

Cõi đời này, ngay cả cha mẹ, người thân cũng đã quay lưng, còn có ai sẽ không rời tôi?

Bên tai quanh quẩn lời nói của hãn đêm qua... tôi vẫn nhớ lời hãn: “Từ nay về sau, nàng là Vương phi của ta, là nữ nhân sẽ cùng ta đi chung cả cuộc đời này, ta không cho phép nàng hèn yếu!”.

Nếu như có thể, tôi nguyện ý tin tưởng, tin tưởng vào cuộc đời mà hãn nói... Cuộc đời này còn dài như vậy...

Cuộc đời này ở đây, không chỉ có hai người tôi và hãn, còn có nhiều người không liên quan khác.

Không liên quan đến nhau, tôi vốn nghĩ rằng không liên quan.

Cho đến khi cô gái kia đứng sờ sờ trước mắt tôi, là thiếp thất của hãn, nữ nhân của hãn... Làm sao có thể không liên quan?

Bỗng nhiên có tiếng nói từ bên ngoài vọng vào, khiến tôi cảm thấy phiền.

“Ai đang xôn xao bên ngoài vậy?”, tôi ngồi dậy, nhíu mày.

Ngọc Tú lập tức hồi bẩm, “Là Lư phu nhân đưa hai vị cô nương Hạnh Nhi và Ngọc Trúc tới chờ bên ngoài hầu hạ Vương phi”.

Tôi sa sầm mặt, lần đầu tiên nói lời lãnh khốc với hạ nhân: “Vương phủ này còn có chút quy củ sao? Nơi bốn cung nghỉ ngơi cũng có thể cho người tùy tiện xông vào?”.

Chúng thị tỳ cuống quýt quỳ xuống, co rúm người không dám đáp lời, Ngọc Tú sợ hãi nói, “Hồi bẩm Vương phi, Lư phu nhân nói là phụng hầu dụ của Vương gia mang hai vị cô nương tới đây, chờ Vương phi tỉnh lại, nô tỳ... Nô tỳ không dám ngăn”.

Lại tới thêm một Lư phu nhân, phiền muộn tràn ngập trong lòng tôi bỗng chốc biến thành ngọn lửa vô danh. Thực muốn xem một chút nơi này còn có bao nhiêu kẻ hầu càn rỡ, không thềm để Vương phi vào trong mắt.

“Truyền ý của ta, tất cả những người vừa gây xôn xao khi nãy toàn bộ ra sân trước quỳ”, tôi vén rèm đứng dậy, thay y phục, trang điểm.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đôi Bên

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Tôi bưng chén trà nhỏ lên, lấy nắp sứ chậm rãi ấn vào lá trà trôi trên mặt nước, không hề nói lấy một lời.

Phụ nhân đang quỳ dưới đất mặc một thân áo kép lụa, trên tay đeo một chiếc vòng vàng nhỏ, sắc mặt lúc này như màu đất, cúi đầu phủ phục trên nền nhà. Nữ nhân họ Lư này cùng với hai thị thiếp đã quỳ bên ngoài sân trước một hồi lâu, tôi chỉ cho truyền một mình nàng vào, hai nữ nhân kia vẫn đang phải quỳ bên ngoài.

Sau khi nàng hành lễ xong, tôi chỉ ngồi thưởng trà, không nói gì, để mặc cho nàng tiếp tục quỳ.

Trước đây lúc thay y phục, trang điểm tôi đã từng nghe Ngọc Tú nói qua, nhân sự trong phủ tôi cũng nắm được một hai.

Lư Băng này vốn là vợ kế của một người lính họ Lư bên cạnh Tiêu Kỳ. Sau khi Tiêu Kỳ dẹp bắc, lão quản sự theo hầu nhiều năm chết vì bệnh, trong Vương phủ không còn người nào thay thế được. Người họ Lư kia liền tiến cử phụ nhân hãn mới tái giá ở Ninh Sóc tạm thời vào phủ xử lý mọi việc. Lư Băng này xuất thân nhà giàu, biết chữ biết đọc sách, người khôn khéo giỏi giang, xử lý mọi chuyện trong Vương phủ rất cẩn thận. Tiêu Kỳ không mấy khi hỏi tới chuyện trong phủ, mọi việc hằng ngày đều tùy ý nàng, nghiêm nhiên mang thân phận tổng quản.

Hơn một năm trước, Lư Băng mang hai nữ nhân xinh đẹp trong tộc vào Vương phủ hầu hạ bên cạnh Tiêu Kỳ.

Nghe Ngọc Tú nói, Tiêu Kỳ bận việc quân, rất ít khi thân cận nữ nhân, Hạnh Nhi và Ngọc Trúc kia tuy có được thị tẩm nhưng không có danh phận, chẳng qua họ cậy tôi ở Huy châu xa xôi, trong phủ không còn nữ nhân nào khác liền tự cho mình làm chủ, mong mỗi sau này được làm trắc phi, giúp người nhà thăng quan tiến chức.

Tôi suy nghĩ, lấy danh vị và tuổi tác của Tiêu Kỳ, trước khi tới Ninh Sóc hẳn cũng đã có thị thiếp khác. Song tôi chưa từng nghe nói hẳn có con nối dòng. Tôi hỏi Ngọc Tú, Ngọc Tú cũng là đứa trẻ ngây thơ, hồn nhiên không biết tôi có ý gì.

Tôi cười khổ, cũng hay, cuối cùng là không có con nối dòng. Sinh ra ở Hầu môn, cung đình, những thứ khác chưa từng thấy nhiều nhưng tranh đoạt tình cảm thì tôi đã vô cùng quen thuộc.

Trong phòng yên lặng như tờ, mọi người đều cúi đầu không lên tiếng. Lư Băng kia mồ hôi đầm đìa quỳ trên mặt đất, thần sắc ngạo mạn lúc đầu đã hoàn toàn không thấy nữa.

Tôi đặt chén trà xuống, chậm rãi lên tiếng: “Có chuyện gì cầu kiến bốn cung?”.

Nàng chấn động, vội vã khấu đầu nói: “Hồi bẩm Vương phi, nô tỳ phụng mệnh Vương gia đưa hai vị cô nương tới đây nhận tội, chờ đợi trách phạt”.

“Bốn cung đã bao giờ nói sẽ trách phạt chưa?”, tôi khẽ mỉm cười, “Lời này nghe thực kỳ lạ”.

Nhìn ánh mắt Lư Băng lóe lên, nụ cười của tôi càng rõ, “Nếu là như vậy, bốn cung cũng không dám tha thứ, người dẫn người về đi”.

Sắc mặt Lư Băng kia lúc trắng lúc xanh, chần chờ một chút, cắn răng nói: “Lão nô hồ đồ, Vương gia vốn là để cho hai thị tỳ tới hầu hạ Vương

phi... Lão nô tỳ then không biết dạy dỗ nô tài, cả gan đưa hai nàng tới đây lĩnh tội, tình nguyện chịu trừng phạt của Vương phi”.

Tôi lạnh lùng nhìn nàng, thì ra là muốn hóa chuyện lớn thành chuyện nhỏ, cầu xin được tôi trách phạt rồi làm qua loa cho xong, ôm ấp hy vọng có thể cứu vãn tình thế. Lá gan cũng không nhỏ, đáng tiếc Lư Băng này quá không kiên cường, vừa thấy tình hình đã vội vàng vứt bỏ chủ cũ chạy tới dựa hơi tôi.

“Thì ra là như vậy”, tôi ngồi thẳng lưng, một mình cười, nói: “Vương gia nói thế nào?”.

Lư Băng kia do dự chốc lát, thấp giọng, rụt rè nói: “Vương gia nói... Vương phi đã muốn hai nha đầu này thì đưa sang”.

Tôi cúi đầu cười một tiếng, trong lòng lẫn lộn mọi tư vị.

Trước đây là tôi cố ý trách cứ hai thị thiếp, lường trước hai nàng bị oan ức tất sẽ khóc lóc đi tìm Tiêu Kỳ kể lể. Tôi muốn mượn lần này xem Tiêu Kỳ ứng đối ra sao, trước mắt xem ra hẳn cũng không thềm để tâm hai nữ tử kia.

Tôi hít một hơi thật sâu, kết quả này vốn cũng nằm trong dự liệu của tôi. Tiêu Kỳ không phải người đa tình, há có thể vì hai thị tỳ mà trở mặt với chính thê hoàng thân, song, nghĩ tới cách hăn đối đãi với hai thị thiếp, tôi không khỏi có cảm giác bi thương. Ngàn đời nay, nữ nhân cần được yêu thương cả đời, chớ nói nhan sắc có thể phai, yêu thương có thể nhạt, cho dù được sủng ái hết mức cũng bất quá chỉ là thứ đồ chơi có thể tiện tay vứt bỏ được.

Lư Băng thấy tôi trầm ngâm không nói liền cười theo: “Hai thị tỳ kia cũng đã biết hối lỗi, phải xử trí ra sao, mong Vương phi định đoạt”.

“Đuổi ra khỏi phủ đi”, tôi thản nhiên nói.

Toàn thân Lữ Băng chấn động, quên cả lễ tiết, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn tôi, “Vương phi nói là...”.

Tôi ngưng mắt nhìn nàng, cười mà như không cười, không nói một lời.

“Nô tỳ hiểu”, Lữ Băng run sợ một hồi lâu mới chậm rãi cúi xuống, khấu đầu, rung giọng nói, “Nô tỳ đi làm ngay”.

Nàng vốn cho rằng tôi chỉ muốn thể hiện uy phong của Vương phi, trách phạt lăng nhục hai thị tỳ kia một hồi là xong. Dù sao cũng là người bên cạnh Tiêu Kỳ, hôm nay tới tỳ sai khiến đã là cho tôi thể diện, cùng lắm là bị tôi bắt đi giặt giũ quét nhà, ném chút khổ sở, chờ tới khi tôi hết giận rồi vẫn còn có cơ hội chuyển mình. Có lẽ ngay cả Tiêu Kỳ cũng cho là tôi ghen ghét, thâm chấp tranh giành tình cảm mà thôi. Tôi chậm rãi chỉnh sửa móng tay, khẽ mỉm cười.

Bọn họ vẫn nhìn thấp tôi.

Hai thị thiếp kia còn chưa được bước vào trong phòng tôi đã lập tức bị mang đi.

Ngoài sân vang lên tiếng kêu khóc giãy dụa của Ngọc Trúc và Hạnh Nhi, dần dần đi xa, tiếng kêu cũng nhỏ lại.

Tôi đi tới cửa, đột nhiên ngừng chân, đang định xoay người trở vào thì chợt một trận gió nổi lên thổi vạt áo tôi tung bay.

Quay người nhìn ra bên ngoài sân, hơi ẩm mùa hạ đã dần dần ngấm vào trời đất, hoa tàn cuối xuân bị cơn gió thổi tung, rơi lả tả.

Hoa tàn tựa hồng nhan, vốn thường bạc mệnh.

Các nàng không được thương yêu là do đâu thai nhầm số mệnh, tự mình chọn sai lối đi, gặp sai người.

Có người vốn dĩ sinh ra sai mệnh, sau này bằng lòng với số mệnh vốn cũng có thể an bình sống một đời; đáng thương nhất là người tâm cao khí ngạo, mệnh lại như mảnh giấy bạc; một loại người nữa là thân bất do kỷ, từng bước chông gai, hoặc là liều mình tiến về phía trước, hoặc là chịu vây khốn chết dần chết mòn.

Bắt đầu từ khi nào tâm địa tôi lại như sắt đá vậy?

Tôi chậm rãi đi qua mọi người, nơi nơi tôi qua, người người cúi đầu.

Một đám tôi tứ thị nữ đứng thẳng ở bên cạnh lại trước sau không dám hít thở mạnh. Hai người thường ngày lớn thế nhất cứ như vậy bị đuổi khỏi phủ, sự việc chỉ diễn ra trong chưa tới nửa buổi sáng, tôi thậm chí còn chưa nhìn kỹ các nàng.

Trước kia một hô vạn ứng, người người khom lưng đều chỉ là kính sợ thân phận của tôi; hiện giờ thứ các nàng kính sợ là nữ tử tâm địa sắt đá, mạnh mẽ thủ đoạn... Có lẽ là từ khi ra đời, trong thân thể tôi đã chảy xuôi dòng máu lãnh khốc của gia đình quyền thần.

Từ giờ về sau, trong Vương phủ này không còn có ai dám coi rẻ uy nghi của tôi, làm trái ý tôi nữa – ngoại trừ Tiêu Kỳ.

Tôi khẽ nhếch khóe môi, cười cho cái chuyện thê thiếp tranh giành tình cảm. Chuyện như vậy mà thấy được ở tôi, tôi cũng cảm thấy có chút nhục nhã.

Dòng họ cùng dòng máu đang chảy trên người tôi không cho phép tôi chịu đựng sự vũ nhục như vậy – tôi đang chờ xem, chờ xem đường đường Dự Chương Vương, Đại tướng quân, phu quân của tôi làm sao ứng đối với sự quyết tuyệt của tôi.

Trên bàn đã đầy giấy nhàu nát, chưa một bức vẽ thành. Trên giấy vẽ đình đài non nước, cây cối xanh tươi, hoa anh đào hồng phấn, thoáng như quang

cảnh trước kia. Tôi kinh ngạc nhìn tờ giấy đầy vết mực hỗn độn, tâm tình không thể yên tĩnh nổi.

Tháng năm, đã đến tiết chia nhau anh đào... “Dưới tàng cây chia nhau quả anh đào. Đỏ? Tím? Lắc đầu, anh lấy quả non. Không phải anh thích mùi vị chát. Mà vì nụ cười của bé con*”. Nam nữ chốn kinh thành thường hay đọc bài ca dao này, cũng từng có một thiếu niên cùng tôi chia anh đào như vậy.

*Nguyên văn: Thụ hạ phân thực anh đào, yên hồng nộn tử bằng nông thiêu, phi lang thiên ái thanh sáp, vi bác a muội thường hoan tiếu.

Đây là một bài ca dao được truyền từ nhiều thế kỷ trước ở Trung Quốc. Đọc bài ca dao này dường như chúng ta có thể nhìn thấy cảnh một cậu bé và một cô bé ở dưới gốc cây cùng nhau chia anh đào. Hai người có thể là hai đứa trẻ vô tư, là thanh mai trúc mã, cũng có thể chính là anh em một nhà. Những quả anh đào có thể là do họ vừa mới trèo lên cây nhà mình hoặc nhà khác hái xuống, vẫn còn thấm đẫm giọt sương, có quả đã chín, cũng có quả còn xanh. Ca ca tận tình trèo lên cây hái rồi cẩn thận ném xuống dưới gốc cây, sợ ném trúng muội muội. Muội muội giơ vạt áo đưng anh đào, tỉ mỉ nhặt từng quả dưới gốc cây. Một lát sau, muội muội gọi với lên bảo ca ca đừng hái nữa, đã đủ nhiều rồi, nhanh trèo xuống đi. Ca ca nghe lời, nhảy xuống dưới, giọt sương đầu cành cây rơi xuống bắn vào hai người. Ca ca đỡ lấy vạt áo của muội muội, tìm mặt cỏ bằng phẳng trải chiếu ra để hai người ngồi xuống, đồng thời chia sẻ phần đồ ăn ngon này. Ca ca để cho muội muội chọn quả mà ăn, hồng hay tím gì cũng được. “Huynh chỉ thích ăn quả nào còn xanh thôi, những quả khác muội tùy ý chọn đi, còn lại để cho huynh hết, huynh lười chọn lắm”. Ca ca nháy mắt với muội muội, thuận tay bỏ một quả màu xanh vào miệng, đột nhiên nhắm mắt lại, chát quá đi... Muội muội nhìn vẻ chật vạt của ca ca, cười ha hả: “Ca ca, huynh thật thú vị, sao lại không ăn quả màu đỏ, ngốc thật”. Ca ca chép chép miệng: “Muội muội nhanh ăn đi, huynh thích loại quả như vậy,

có thể một hơi ăn nhiều quả đấy”. Phải chăng tình cảnh trong bài ca dao là như thế này? Thật muốn quay trở về nghìn năm trước, lén lút núp sau cây anh đào, xem xem có phải là như vậy không.

Tôi nhất thời hoảng hốt, cổ tay không kìm được run rẩy, một giọt mực đậm từ đầu ngọn bút rớt xuống, lan dần ra trên giấy trắng.

“Bỏ đi”, tôi đứng dậy, đặt bút xuống, khẽ thở dài.

Đọc sách để tĩnh tâm, vẽ để vui vẻ, nhưng với tâm tư hiện tại thì càng vẽ chỉ càng thêm lo lắng thôi.

Tôi đóng cửa cả ngày không ra ngoài, lúc còn đang vùi đầu trong thư họa, những người bên cạnh đều đã nhàn nhã đi chơi cả rồi.

Thực sự đó là hành động dương dương tự đắc hay tức giận phẫn nộ, chỉ có chính mình mới rõ ràng.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, Tiêu Kỳ không hề đáp trả lại. Chuyện thị thiếp bị đuổi thật giống như không có lấy chút quan hệ nào với hần, tôi làm gì, dường như hần cũng không thèm để ý. Không còn có người chú ý tới chuyện này nữa, tựa như một tảng đá bị quăng vào hồ nước sâu, lặng lẽ chìm xuống.

Mấy ngày rồi tôi thậm chí còn không nói chuyện được với Tiêu Kỳ vài câu. Hần thỉnh thoảng tới thăm tôi, nói đôi lời rồi vội vã đi.

Có hai hôm lúc đêm khuya, hần lặng lẽ tới đây, tôi đã đi ngủ. Rõ ràng trong rèm vẫn sáng ánh nến, tôi còn tựa trên gối đọc sách, hần cũng không để thị tỳ vào thông bẩm, chỉ lẳng lẳng đứng ngoài cửa một lát rồi rời đi.

Hần ở bên ngoài tôi biết, Ngọc Tú không dám nói, chỉ có ánh mắt không ngừng liếc ra ngoài.

Tôi giả vờ không biết, tắt đèn rồi nghiêng người ngủ.

Hắn chẳng qua đang đợi tôi cúi đầu, chờ tôi mở miệng trước giải thích với hắn.

Ngồi không dưới cửa, ngây ngốc nhìn tờ giấy trắng bút mực khô nửa ngày, bất giác bóng hoàng hôn đã buông.

Ngọc Tú thu xếp cho thị nữ làm việc. Những ngày qua, nàng đã quen với tôi, lá gan cũng dần dần lớn, biểu hiện thông minh lanh lợi. Một cô bé mười lăm tuổi, có thể học được cách khôn ngoan như vậy e là cũng đã phải chịu nhiều đau khổ, càng khiến tôi thương tình.

“Đều lui đi, ở đây có ta hầu hạ là được”. Giọng điệu Ngọc Tú già dặn, đuổi một bọn thị tỳ ra khỏi phòng.

Tôi buồn cười liếc nàng một cái, lại thấy nàng nhìn quanh, lặng lẽ mở hộp đựng thức ăn ra.

“Vương phi, nô tỳ tìm được một thứ rất hay”, nàng cười, khoe mắt cong cong, chóp mũi hơi nhếch lên vẻ dễ thương.

Một mùi rượu nồng tản ra, tôi ngăn người, chột vui vẻ nói, “Người tìm được rượu?”.

“Nhỏ giọng một chút, cẩn thận người ngoài nghe được!”, Ngọc Tú cống quát quay người giữ cửa, lặng lẽ che miệng nói, “Nô tỳ trộm được từ phòng bếp”.

Tôi bị bộ dạng của nàng chọc cười, bản tính bướng bỉnh nổi lên, trước giờ tôi chưa từng uống rượu đi trộm, lập tức cảm thấy hăng hái.

Từ khi tới Ninh Sóc đến giờ, bị đả thương, bệnh quán thân, đại phu không ngừng dặn dò phải kiêng rượu. Hiện tại thương tích đã khỏi mà tôi

vẫn chưa được uống nửa ngụm rượu nào. Lúc này ngửi thấy mùi rượu, tôi như mở cờ trong bụng, phiền muộn tràn đầy trong lòng tức khắc bị ném sang một bên.

Tôi đuổi đám thị tỳ đi, bắt tay cùng Ngọc Tú khiêng bàn ra dưới tán cây, còn để Ngọc Tú ở lại đối ẩm với mình.

Không ngờ cô bé này cũng mê rượu, uống say rồi mặt đỏ bừng lên, nói cũng nhiều.

Ngọc Tú nói cha nàng yêu rượu như mạng, lúc say thường đánh chửi nàng.

“Cha người hiện đang ở đâu?”, tôi đã cảm thấy có chút say, chống tay lên trán, nhíu mày hỏi.

“Sớm đã qua đời, mẹ cũng mất...”, nàng nằm bò trên bàn, giọng nói lơ mơ, “Có khi muốn được cha mắng một trận mà lại không tìm được người, chỉ còn một mình nô tỳ...”.

Tôi kinh ngạc nhớ tới phụ thân, trong lòng chua xót, đang định hỏi tiếp thì nhận thấy nàng đã ngủ gục.

Dưới bóng đêm, sắc mặt nàng đỏ hồng, rõ ràng vẫn còn rất trẻ con. Tôi cười lắc đầu, ôm nửa bình rượu đứng dậy, lảo đảo đi về phía trước, muốn tìm một nơi thanh tịnh không có người uống hết bình rượu này.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng dế kêu dưới thảm cỏ, thấy ánh trăng biên cương như lụa, sao thưa mây nhạt.

“Dưới tàng cây chia nhau quả anh đào. Đỏ? Tím? Lắc đầu, anh lấy quả non. Không phải anh thích mùi vị chất. Mà vì nụ cười của bé con”, tôi bất tri bất giác ngâm bài ca này, dưới chân nhũn ra, phải ngồi xuống một tảng

đá. Tóc búi sớm đã bung xõa, tôi cởi giày, giơ bình rượu lên miệng, ngửa đầu mà uống.

Vẫn là buổi đêm này, vẫn là ánh trăng này, người nào từng làm bạn say với tôi?

Tôi cố gắng hết sức để không nghĩ tới cái tên ấy, nhưng lại không xóa được thân ảnh bạch y sáng tỏ trước mắt.

Khung cảnh dần dần mơ màng, biết rõ là ảo cảnh nhưng tôi vẫn muốn được gần thêm chút ít. Song chỉ trong nháy mắt, mọi ảo cảnh đều biến mất, chỉ còn cảnh đêm thanh vắng không một bóng người. Tôi cười khổ giơ bình rượu lên, nhưng rượu bên trong lại chảy ào ra khiến tôi giật mình tỉnh lại.

Trong khoảng không vô định, tôi ngửa đầu, muốn uống cạn ngụm rượu cuối cùng, đột nhiên, bàn tay trống trải, bình rượu không còn nữa.

Phía sau có người đoạt lấy bình rượu, ôm tôi vào lòng.

“Đừng náo loạn, Tử Đạm...”, tôi nhắm mắt mỉm cười, theo đuổi ảo ảnh nơi đáy lòng.

Không đợi tôi mở mắt ra, bên eo đã cảm giác căng thẳng, thân thể bỗng nhiên bay lên không, bị người khác ôm ngang.

Tôi chỉ thấy mình nhẹ bẫng, người vẫn ở trong mộng, lầm bầm nói, “Muội hiện giờ đã gả cho người khác, huynh không biết sao...”.

Nhưng cánh tay kia chỉ ôm tôi chặt hơn.

Nước mắt lăn xuống, tôi nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn Tử Đạm, chán nản nói, “Hắn... hắn đối với muội rất tốt. Huynh đi đi...”.

Người kia dừng lại, sau đó hai cánh tay bị giữ chặt, tôi không nhúc nhích được.

Tôi không tự chủ đẩy người kia ra, lại chạm vào thứ lạnh băng như áo giáp.

Bị cả kinh, tôi ngạc nhiên ngược mắt, cảm giác say nhất thời mất đi hơn nửa, thần trí cũng tỉnh lại theo – trước mắt là vẻ phẫn nộ của Tiêu Kỳ.

Tôi thất thần trong phút chốc, không nói được lời nào, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Tiêu Kỳ không nói một lời ôm tôi vào trong phòng, cúi người đặt lên giường. Trong phòng chưa thắp đèn, trong ánh sáng mờ mờ tôi không nhìn rõ thần sắc hẳn, chỉ thấy trên gương mặt kia phủ một lớp sương lạnh như trăng.

Trước ngực chợt lạnh, vạt áo bị hẳn mở ra tới đầu vai.

“Không được!”, tôi đột nhiên phục hồi tinh thần, che vạt áo lại, hoảng sợ né vào góc giường.

Hắn lạnh lùng nhìn, trong mắt tựa như có tia sáng sắc nhọn xẹt qua, “Không được thế nào?”.

Tôi nhất thời không thở nổi, trong lòng sốt sắng, bối rối lắc đầu, co rúm lại ở góc giường.

Thấy hẳn cúi người vươn tới, tôi cả kinh muốn đứng dậy trốn, cổ tay lại bị hẳn giữ chặt.

“Cả người toàn mùi rượu, lại không cởi đồ ra, nàng cho rằng ta muốn làm gì?”, hẳn đột nhiên tức giận, hai tay giữ chặt, giật áo của tôi xuống, ngay cả áo trong cũng bị giật xuống theo.

Tôi ngây người, nhìn áo bị cởi sạch, da thịt trắng ngần lộ ra trước mắt hẳn.

Đây không phải là lần đầu tiên hấn cởi áo tôi, cũng không phải là lần đầu tiên bị hấn thấy. Tôi đã là thê tử của hấn, cho dù hấn có thấy cũng là lẽ thường tình – chỉ có điều, phương thức như vậy là mạo phạm!

Lúc hấn cúi người toan cởi váy, tôi trở tay giáng một bạt tai.

“Ta là phu quân của nàng”, hấn không ngẩng đầu lên, nắm lấy cổ tay tôi, “Không phải người mà nàng có thể tùy tiện đánh”.

Hấn lạnh lùng nhìn, khóe môi nhếch lên mỏng như lưỡi dao, “Nữ nhân của ta có thể kiêu ngạo, không thể kiêu căng”.

Tôi kinh ngạc đến quên thở, cảm giác say lại tìm đến, buồn bực dồn nén mấy ngày nay chợt trào dâng.

“Ta cũng là thê tử của chàng, không phải là địch nhân, không phải là con ngựa muốn thuần phục là thuần phục!”, tôi ngược mắt nhìn thẳng hấn, vừa nói một câu đã nghẹn ngào, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Tôi cắn môi nghiêng mặt đi, ảo não vì chính mình không ngăn được nước mắt, để lộ vẻ yếu đuối.

Hấn trầm mặc một lát, buông tay tôi ra, giơ tay lau nước mắt cho tôi.

Tôi đột nhiên gạt tay hấn ra, cả giận thốt lên: “Ta nếu như kiêu căng, há còn chịu chàng nhục nhã lần nữa? Thành thân ba năm, ta một mình sống ở Huy châu, không có nửa phần không đúng với chàng, chàng cũng yên bình hưởng phúc... Tiêu Kỳ, chàng có từng hỏi lòng, có từng coi ta là thê tử?”.

Hấn ngơ ngẩn, bình tĩnh nhìn tôi, thần sắc trong mắt khó lường.

“Bất kể chàng vì cái gì mà cưới ta, ta cũng không quản chàng có coi ta là thê tử không, chuyện trước kia tất cả đều cho qua, ta cũng không oán trách chàng!”, nước mắt rơi như mưa, giọng nói tôi run rẩy, “Từ nay về sau, ta mặc kệ chàng tam thê tứ thiếp, chàng ở lại Ninh Sóc, ta về kinh thành, lúc

đó trời xa đất xa, yên bình mỗi người. Chàng làm Dự Chương Vương của chàng, ta làm Quận chúa của ta, thay vì đồng sàng dị mộng*, chi bằng...”.

*Đồng sàng dị mộng: cùng sống chung, làm việc với nhau, nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau

“Ngậm miệng!”, hăn đột nhiên giận dữ mắng.

Cầm tôi bị hăn giữ chặt, không nói ra lời.

Hai mắt hăn sáng đốt người, được ánh trăng chiếu vào, soi rõ bóng người của tôi. Mà trong mắt tôi có lẽ cũng chỉ có bóng dáng hăn.

Giờ khắc này, trong mắt chúng tôi chỉ có bóng dáng của nhau, không có ai khác, mọi thứ đều trở nên trong suốt vô hình. Ai cũng không nói, tôi còn run rẩy, nước mắt chảy xuống má, trượt qua mặt rớt vào lòng bàn tay hăn. Tôi chưa bao giờ biết mình có nhiều nước mắt đến vậy, tựa hồ như tất cả những uất ức ba năm nay đều biến thành nước mắt trào ra.

Hăn nhìn tôi thật lâu, vẻ giận dữ trong mắt đã giảm, có thêm chút âm u.

Trầm mặc một lúc lâu, hăn thở dài nói, “Những lời ân đoạn nghĩa tuyệt như vậy... nàng cũng có thể nói?”.

Tôi sửng người, nghe thấy bốn chữ “ân đoạn nghĩa tuyệt” kia, dường như bị cái gì đó kích động, không nói thành lời.

“Nàng thật không cần?”, hăn vội vã nhìn tôi, ở nơi sâu thẳm trong đáy mắt không còn lưỡi dao sáng sắc nhọn như thường ngày, chỉ cảm thấy ủ dột.

Lời vừa hỏi, lòng tôi cũng chấn động.

Tôi thật không cần sao? Mỗi nhân duyên này, nam nhân này... đều đã thay đổi cuộc đời mình, tôi còn có thể tự lừa gạt bản thân nói không cần ư?

Ánh trăng trong trẻo lạnh lẽo chiếu vào đáy mắt hần, chỉ thấy sự trống vắng khôn cùng, tôi hoảng hốt cảm giác như giờ khắc này Tiêu Kỳ biến thành một người khác, không phải Đại tướng quân quát tháo thiên hạ, cũng không phải Dự Chương Vương quyền khuynh triều dã mà chỉ là một nam nhân cô đơn.

Hần cũng sẽ cô đơn sao, tôi không tin, nhưng lại thấy được rõ ràng nỗi cô đơn mất mát trong mắt hần.

Ánh trăng như hóa thành nước, chậm rãi chảy qua lòng tôi, đáy lòng dần mềm mại, mơ hồ nổi lên sự thương xót.

Hần lại hỏi tôi, “Nếu không cần vì sao lại canh cánh trong lòng hai thị thiếp?”.

Tôi nhất thời tức giận thốt lên, “Ai canh cánh trong lòng? Ta chẳng qua chỉ muốn nháo chàng...”. Một câu thốt ra mới giật mình biết đã lỡ lời, muốn thu hồi cũng không kịp nữa. Tôi lúng túng, ngẩn ngơ cắn môi, cùng hần bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt kia chợt thấy có ấm áp.

“Nháo ta cái gì?”, hần cúi người lại gần, cười mà như không cười nhìn tôi, “Nháo ta có nữ nhân khác, hay là nháo ta không quan tâm nàng?”.

Một loạt những câu hỏi của hần đã xuyên thấu mọi tâm tư của tôi, khiến tôi xấu hổ vô cùng.

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn hần, ra sức thánh thoát khỏi sự kiềm chế ở hai tay hần. Đã thế, người đáng hận này còn cười ha ha, bắt được hai tay tôi, thuận thế ngã xuống giường. Hần cúi người nhìn, chỉ cách tôi trong gang tấc, hơi thở ấm áp phất qua cổ, “Nàng chung quy vẫn không nói chuyện tử tế được, phải ép buộc mới lộ rõ bản chất”.

Tôi nhất định phải cho hần giận đến ngất luôn đi, bất chấp cả hình tượng mặc sức đánh đá hần.

Hắn cúi đầu cười bên tai tôi, “Như thế này mới đúng, ghen tuông mạnh mẽ hung hãn, đích thực là nữ tử yêu ghét rõ ràng nơi vách núi hôm đó!”.

Tay phải tôi vừa tránh thoát được, đang bực tức muốn đánh hắn lại nghe thấy một câu “nơi vách núi hôm đó”, nhất thời rung động, sợ sệt duỗi tay, lại không đánh xuống được. Một màn sinh tử gần bó hiện rõ ràng trước mắt, tay của hắn, kiếm của hắn, gương mặt hắn... Hắn bắt lấy tay tôi, giữ ở trước ngực, chạm vào áo giáp lạnh băng khiến tôi phát rét.

Tôi ngẩn ngơ nhìn hắn, đáy lòng mềm mại không tức giận nổi.

“Tại sao lại mặc áo giáp?”, tôi thấp giọng hỏi. Đã khuya thế này, chẳng lẽ còn muốn ra ngoài?

Hắn cười nhạt, “Đang muốn tuần tra doanh trại”.

“Đã qua giờ Tý...”, tôi nhú mày, nghĩ đến hắn gần đây thường xuyên bận rộn, không khỏi rùng mình, “Có chuyện xảy ra sao?”.

“Không có chuyện gì, quân vụ không thể nghỉ ngơi ngày nào”, hắn cười cười, vẻ mặt trở lại nghiêm nghị như thường ngày, “Không còn sớm nữa, nàng nghỉ ngơi đi”.

Tôi thấp mắt gật đầu, lại không biết nên nói gì. Nhìn hắn xoay người rời đi, chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng đứng dậy gọi hắn lại, “Chờ một chút! Áo khoác lông cừu của chàng vẫn ở đây... Bên ngoài đêm lạnh...”.

Đón nhận ánh mắt rạng rỡ của hắn, giọng nói tôi bất giác nhỏ dần, hai tai nóng lên, không nói tiếp được.

Hắn không nói gì, mặc nhiên quay người lại, nhận lấy áo khoác trong tay tôi.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Hắn đột nhiên nâng mặt tôi lên, chưa để tôi lấy lại tinh thần, đôi môi đã phủ xuống... Bỗng, trời đất biến đổi, phảng phất như có cơn gió nóng bỗng quét qua. Hơi thở nam tử mãnh liệt không cho phép kháng cự, tựa như một cuộc công thành chiếm đất dững mãnh mà trực tiếp, không có nửa phần do dự, đánh tan tình cảm ôm ấp nơi đáy lòng tôi.

Cách đây thật lâu, lâu tới mức tôi vốn đã quên, khi đó có một thiếu niên từng dịu dàng hôn tôi... Nơi hành lang gấp khúc trong Diêu Quang điện, gió mát thổi vạt áo bay tung, liễu xanh như mây, thiếu niên nho nhã dịu dàng như nước mùa xuân kia cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Mềm mại, ấm áp, khiến tôi trợn tròn mắt.

Trong ký ức về nụ hôn đầu kia, kết thúc là tôi không hiểu phong tình hét lên: “A, Tử Đạm, huynh cần muội!”.

Tử Đạm, Tử Đạm.

Sức lực toàn thân biến mất, tôi đứng không vững, eo bị hắn một tay giữ chặt. Cánh tay này thuộc về Tiêu Kỳ, thuộc về phu quân của tôi... không phải người xưa. Thiếu niên nho nhã kia và tôi đã xa nhau, xa tựa mấy đời.

Giọng nói Tiêu Kỳ vang lên, khàn khàn mà quyết liệt, “Trong lúc có ta và nàng, không được có thêm người khác”.

Tôi run lên, nhắm mắt không dám ngẩng đầu. Hắn hẳn đã biết, có lẽ trước khi cưới tôi hẳn đã biết. Ngày xưa trong kinh, người người đều biết Thượng Dương Quận chúa và Tam điện hạ là một đôi bích nhân... Mà những lời tôi vừa nói trong lúc say, hẳn đều nghe hết được.

Tôi đột nhiên, đột nhiên cảm thấy lạnh, tới giờ mới phát giác ra mình đứng chân trần không trên mặt đất.

Tiêu Kỳ nhìn bộ dạng chân trần của tôi, cười một tiếng, một lần nữa ôm tôi về giường.

Hắn đưa mắt nhìn tôi, thần sắc dịu dàng, trên lông mày vẫn hơi nhăn lại, tựa như vết đao khắc vốn có.

“Sau này, ta sẽ không còn có nữ nhân khác”, hắn cười nhạt, đứng dậy, “Trong lúc có ta và nàng cũng sẽ không có người khác nữa”.

Hắn không quay đầu lại, cứ thế bước ra ngoài, tôi kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, qua một lúc lâu vẫn cảm giác hơi thở hắn quẩn quanh bốn phía.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tiến Thoái

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Lư Băng ân cần dâng trà lên, xuôi tay khom lưng đứng ở bên cạnh nhìn tôi cau mày uống một hớp, vui vẻ cười nói: “Nếu Vương phi không thích trà đặc, để nô tỳ sai người pha ấm khác”.

Tôi khoát tay, lãnh đạm hỏi, “Hai thị tỳ kia đã giải quyết xong chưa?”.

“Nô tỳ đã đưa ngân lượng tới, Ngọc Trúc nhận rồi, chỉ có Hạnh Nhi kia không biết tốt xấu...”. Lư Băng bĩu môi, đang định nói tiếp thì tôi cắt ngang lời, “Nàng từng hầu hạ Vương gia, đừng bạc đãi nàng”.

“Vương phi nhân hậu, là phúc của chúng hạ nhân”, nàng vội vàng khom người nói.

Tôi cười một tiếng tự giễu, chỉ cảm thấy hai chữ nhân hậu vừa rồi vô cùng châm chọc. Hai nữ tỳ kia cũng không phạm phải sai lầm lớn gì mà cuộc đời này coi như đã bị phá hủy. Giống như Hạ Lan Châm bị đứt cổ tay, với Tiêu Kỳ là trừng phạt đúng tội, nhưng với tộc nhân của hãn thì không phải không là chuyện thâm ân dưỡng đức.

Tôi đã lén hỏi Lư Băng mới biết các thị thiếp đều không có con nối dòng. Chuyện này không phải tình cờ. Lư Băng nói, mỗi lần thị tẩm, Vương gia đều ban thuốc tới, có lẽ là ngại thân phận ti tiện của thị thiếp, không xứng đáng sinh con cho Vương gia.

Lời này tôi không tin. Nếu là con của gia đình quyền quý vọng tộc, làm như vậy không có gì là kỳ lạ, nhưng Tiêu Kỳ không phải người giống họ.

Lư Bǎng này tâm tư linh hoạt, nói chuyện hợp tình hợp ý, biết nhìn nét mặt chủ nhân. Thấy tôi lưu ý hỏi thăm cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Vương gia, nàng vừa trộm nhìn vừa cười, cúi gằm sát lại bên cạnh tôi, thấp giọng nói, “Vương gia thường luôn ngủ một mình, hiện giờ thân thể Vương phi đã tốt lên rồi mà vẫn một mình, đây không phải chuyện nhỏ đâu”.

Tôi quay đầu ho một tiếng, che giấu gương mặt đang nóng lên. Nàng càng nói càng kỳ cục: “Tâm tư của Vương gia đối với người, người mù cũng có thể thấy được. Ngài mỗi đêm đều tới thăm hỏi, hơn nửa đêm rồi mà không ngủ lại. Tuy nói Vương phi tính tình hiền lành đoan trang, nhưng chuyện nam nữ chốn khuê phòng này...”.

Tôi đứng lên, hai tai nóng rần, lạnh lùng nói, “Lư phu nhân, người quản lý sự vụ trong phủ cũng đã lâu lắm rồi, phải biết nhất cử nhất động đều là làm gương cho người dưới, cần có chừng mực”.

Lư Bǎng tái mặt, lui sang một bên không dám nói nhiều. Tôi nhíu mày nhìn nàng, chỉ cảm thấy người này thật biết cách nịnh hót, tâm tư không ngay, không thể giữ lại lâu ngày bên mình. Trong đầu lập tức xuất hiện ý nghĩ muốn đuổi nàng đi, song tuổi tác nàng cũng đã cao, lại ở trong phủ vất vả lâu như vậy, cuối cùng có chút không đành lòng. Tôi trầm ngâm chốc lát, không chút động tĩnh, cho nàng lui ra.

Hai tai vẫn chưa hết nóng. Lư Bǎng mặc dù nói thô tục quê mùa, nhưng không phải là hoàn toàn không có đạo lý.

Mấy ngày qua, Tiêu Kỳ vô cùng bận rộn, thường cả ngày không thấy bóng dáng đâu, một khi trở về phủ là có tướng lĩnh không ngừng ra vào nghị sự... Ngay cả như thế, mỗi đêm chàng vẫn tới thăm tôi, có bao nhiêu lời cần nói với tôi đều nói một hồi, có khi muốn nhìn thấy tôi ngủ yên rồi mới rời đi.

Từ sau đêm hôm ấy, chàng không tiếp tục có những cử chỉ cợt nhả mạo phạm nữa, thi thoảng có thân thiết nhưng cũng không vượt quá khuôn phép.

Ngay cả Ngọc Tú cũng từng đỏ mặt hỏi tôi vì sao Vương gia không ngủ lại.

Các nàng không hiểu được, nhưng tôi thì hiểu rõ. Tiêu Kỳ chẳng qua là đang đợi. Chàng là một người quá kiêu ngạo, không chịu đựng được dù chỉ một chút thiệt thòi miếng cưỡng – điểm này, chúng tôi sao mà giống nhau. Chàng đang chờ tôi cam tâm tình nguyện, xóa sạch bóng dáng của người khác, như lời chàng từng nói: “Giữa chúng ta không có thêm người khác nữa”.

Tôi thần thờ đứng ở hành lang, trong lòng buồn rầu, không phân biệt rõ tâm tình.

Tiêu Kỳ sẽ không hiểu, đó không phải là người khác, đó là Tử Đạm... Có quá nhiều loại tình cảm giữa tôi và Tử Đạm, mặc dù vứt bỏ tình yêu nam nữ, chúng tôi vẫn là huynh muội, là tri kỷ, là những người cùng chung sống trong năm tháng tốt đẹp kia. Mặc dù dùng một từ “người ngoài” có thể xóa sạch mọi thứ, song những thứ đã khắc ghi vào sâu trong trí nhớ, chỉ e là cả đời này cũng không lau đi được.

Giờ Ngọ vừa qua, đang muốn nghỉ ngơi chốc lát lại thấy một tỳ nữ vội vàng đi tới: “Khởi bẩm Vương phi, Vương gia vừa mới về phủ, mời Vương phi lập tức tới thư phòng”.

Tôi giật mình, kể từ khi tới đây tôi còn chưa đặt chân tới thư phòng chàng một bước, trong bụng bất giác thấp thỏm.

Tôi không kịp trang điểm, chỉ vén tóc mai lên, vội vã đi. Dọc đường tâm tư bất định, mơ hồ cảm giác được có chuyện xảy ra.

Đến cửa thư phòng, tôi nóng lòng, không đợi thị vệ vào thông bẩm đã trực tiếp mở cửa phòng đang khép hờ.

Vừa mới đi vào, tôi chợt ngơ ngẩn, thấy trong phòng còn có người khác – Tiêu Kỳ đứng chấp tay, hết sức chăm chú ngó nhìn một tấm địa đồ, ở phía sau chàng có hai tướng lĩnh đứng thẳng người, thấy tôi đi vào, tất cả ngẩn ra.

Tôi thấy mình đã quấy nhiễu mọi người nghị sự liền áy náy cười một tiếng, xoay người lui ra.

Lại nghe thấy giọng nói của Tiêu Kỳ vang lên ở phía sau, trong sự uy nghiêm còn toát ra ý cười nhẹ, “Đi đâu đấy?”.

Tôi chỉ còn cách quay lại, thản nhiên đi vào, nhìn hai tướng lĩnh kia, gật đầu cười một tiếng. Người bên trái là một đại tướng khôi ngô nhiều râu, sững sờ nhìn tôi một hồi mới sợ hãi cúi đầu, sắc mặt lúng túng; người bên phải là một tướng quân trẻ tuổi anh tuấn cao ngất, thấy tôi đi vào cũng không biết cúi đầu tránh, khuôn mặt nho nhã hiện giờ là một vẻ ngây người vì sắc.

Tôi không nhìn, cúi đầu xuống, khẽ nhếch khóe môi hành lễ với Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ không cười nữa, trầm giọng nói, “Vương phi đã tới đây rồi, các người lui xuống trước đi, chuyện này ngày mai bàn tiếp”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, hai người đồng thanh đáp. Đại tướng hào phóng kia khẽ khom người, lập tức quay đầu rời đi, nhưng vị tướng quân nho nhã lại dường như sững sốt, chốc lát mới vội vã lui ra ngoài.

Tôi không kiềm chế được, bật cười: “Đều là những tướng quân lỗ mãng không biết lễ tiết”.

Tiêu Kỳ cười lắc đầu, “Chính mình lỗ mãng còn nói người khác vô lễ, nào có ai không nói đạo lý như vậy?”.

Tôi nhượng mày, “Ta tới gặp phu quân của mình lại cần nhượng lễ với ai?”.

Tiêu Kỳ nghe được lời này, trong mắt ngập tràn ý cười, nắm lấy tay tôi, dẫn tôi tới trước bức địa đồ lớn kia.

“Đây là địa đồ nước ta?”, tôi mở to mắt, bị hấp dẫn bởi diện tích rộng lớn của đất nước.

Tiêu Kỳ cười nhạt, đưa tay lên chỉ địa đồ, ngạo nghễ nói: “Đây là núi sông ta ngựa chiến nửa đời, trăm vạn tướng sĩ thủ vệ cùng khai phá”.

Tôi bị thần sắc của chàng làm cho kinh sợ, giờ phút này Tiêu Kỳ mơ hồ có thái độ thềm thuồng Long ý. Nhìn theo tay chàng chỉ, giang sơn trùng điệp phồn hoa trên địa đồ kia làm tôi kích động, im lặng một lúc không nói gì.

Mấy ngày nay, mặc dù ngay cả một chút tin tức mong manh tôi cũng không nghe được, nhưng tôi lại có cảm giác hồi hộp lo lắng khác thường. Những tướng lĩnh vội vàng ra vào kia, suốt ngày suốt đêm nghị sự, còn có tấm địa đồ lớn này... Lúc này tôi biết chắc đã có chuyện xảy ra.

Tôi mới đến Ninh Sóc được hơn một tháng, cuộc sống an bình không màng danh lợi đã vô tình tìm tới, lúc này nghĩ đến khiến tôi thần thờ.

Tôi thở dài, ngược mắt nhìn về Tiêu Kỳ, đợi chàng lên tiếng.

Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn tôi, “Nàng còn nhớ Ôn Tông Thận chứ?”.

Tôi ngạc nhiên, không dự liệu được chàng lại nhắc tới cái tên này – Hữu tướng đương triều, quyền thần sánh vai cùng phụ thân, người duy nhất dám

chống lại Vương tộc, cũng là đối thủ nhiều năm của phụ thân. Tôi không khỏi giãn mặt cười nói, “Vì sao đột nhiên lại nhắc tới Hữu tướng?”.

Thần sắc Tiêu Kỳ lạnh nhạt, xoay người trở về phía sau bàn làm việc, nghiêng đầu nói, “Hắn đã không còn là Hữu tướng nữa”.

Tôi nhất thời dao động, kinh ngạc hỏi, “Ôn tướng được thăng chức?”.

“Chín ngày trước, Ôn Tông Thận vì phạm tội bị cách chức; bảy ngày trước, cả nhà họ Ôn bị bắt vào ngục”. Giọng nói Tiêu Kỳ lạnh như sắt, “Theo như mật hàm được đưa tới thì ba ngày trước là thời điểm hắn bị chém đầu”.

Tôi đột nhiên lui về phía sau mấy bước, thẳng đến khi lưng chạm phải tấm bình phong mới dừng lại. Trước mắt hiện ra một thân ảnh quen thuộc. Một đại thần khí khái cao ngạo, danh sĩ đương thời, thu phục không biết bao nhiêu người hôm nay đã là một thi thể nằm trong quan tài gỗ.

Một cảm giác lạnh lẽo thấu xương từ gan bàn chân chạy ngược lên, tôi hoảng hốt, lẩm bẩm nói, “Trong kinh xảy ra chuyện gì? Cô cô, phụ thân, mẹ,... họ ra sao rồi?”. Nghĩ tới trong kinh có thể có hàng loạt biến cố, lòng tôi nhất thời rối loạn, tất cả oán niệm đều bị ném lên chín tầng mây, chỉ sợ người nhà gặp nguy hiểm.

Tiêu Kỳ giơ tay về phía tôi, nhẹ nhàng nói, “Tới đây”.

Tôi để mặc cho chàng nắm tay, giữ lấy khuỷu tay, kinh ngạc đón nhận ánh mắt chàng. Trong đôi mắt ấy dường như có một sức mạnh kỳ lạ khiến tôi an tâm, dần dần bình tĩnh lại.

“Những chuyện này sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết, không thể che giấu mãi được, sau này nàng còn phải đảm đương nhiều việc hơn nữa”. Nụ cười chàng bình tĩnh, thay tôi vén những sợi tóc mai bay loạn, “Cho dù trời đất có bị lật tung thì ta vẫn ở đây, không có gì đáng để kinh sợ cả”.

Tháng năm nơi biên cương, thật không ngờ lại cho tôi cảm giác rét lạnh.

Tôi nghe Tiêu Kỳ kể sơ qua từ đầu tới cuối án của Ôn tướng, đầu ngón tay lạnh như băng, lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Vốn tưởng rằng Từ Thụ đền tội, Hạ Lan thua chạy, hết thảm nguy cơ đều đã qua – nhưng tôi tuyệt đối không nghĩ tới, đó mới chỉ là khởi đầu của một tràng giết chóc.

Thái tử kiêu căng không tài không đức đã sớm khiến Hoàng thượng thất vọng. Cô cô mặc dù kết tóc cùng Hoàng thượng từ thuở nhỏ nhưng không được yêu thương nhiều. Bao năm qua, Hoàng thượng vẫn luôn chỉ sủng ái Tạ Quý phi, thiên vị Tử Đạm, Để hậu mỗi ngày một xa cách, làm Hoàng thượng càng lúc càng muốn phế vị. Hiện tại Tạ Quý phi ốm chết, Tử Đạm bị trục xuất, bên trong có cô cô tham gia chính sự, bên ngoài phụ thân chuyên quyền, mà hôn nhân của tôi với Tiêu Kỳ đã giúp cho quyền thế của dòng họ Vương như mặt trời ban trưa.

Hoàng thất tranh giành cùng ngoại thích, Tiêu Kỳ trở về từ phía bắc sẽ thành xu thế nước lửa. Hoàng thượng cuối cùng cũng hiểu được đôi cánh của Thái tử đã thành. Chuyển này thả hổ về rừng, bốn mươi vạn đại quân cùng sáu quận phương bắc đều nằm trong tay Tiêu Kỳ, một khi có chàng, dòng họ Vương không thể bị dao động.

Một khi Thái tử kế vị, thiên hạ sẽ hoàn toàn rơi vào tay dòng họ Vương.

Hoàng thượng bị cô lập trong kinh, thế lực các phiên Vương hoàng thất đã sớm tiêu vong sau chiến loạn phương bắc. Chỉ có chư Vương chốn Giang Nam năm đó an phận thủ thường, may mắn bảo tồn được lực lượng, nhưng lại nằm ngoài tầm tay với của kinh thành, xa nhau ngàn dặm.

Chỉ còn một mình Hữu tướng Ôn Tông Thận ủng hộ Hoàng thượng phế vị, đủ sức chống lại phụ thân trong triều, âm thầm mưu đồ cùng chư Vương Giang Nam.

Tiêu Kỳ sau khi thành thân quay trở về Ninh Sóc, dưới sự ủng hộ của cô và phụ thân, nhanh chóng nắm giữ sáu trấn bắc cảnh, mấy lần lấy lý do quân vụ khẩn cấp chống lại hoàng mệnh, từ chối không phụng chỉ về kinh. Triều đình kiêng kỵ bốn mươi vạn binh mã trong tay chàng, nhất thời không thể làm gì.

Thái tử bên trong có thể lực ngoại thích, bên ngoài có trọng binh hỗ trợ, nếu muốn phế đi, trước tiên phải loại bỏ binh quyền trong tay Tiêu Kỳ.

Mắt thấy Tiêu Kỳ ngang nhiên chống lại hoàng mệnh, Hoàng thượng rốt cuộc hạ quyết tâm cùng Hữu tướng Ôn Tông Thận bố trí độc kế – phái Đại tướng thân tín Từ Thụ cùng Binh bộ Tả Thị lang Đổ Minh mượn danh giám sát tiến vào chiếm giữ Ninh Sóc, lên kế hoạch âm thầm dùng thế lực bắt ép Tiêu Kỳ, tùy thời cướp lấy binh quyền.

Lại không lường trước được Từ Thụ dã tâm bưng bưng, một lòng muốn nhân cơ hội này giết Tiêu Kỳ, lén cấu kết cùng Hạ Lan Châm mượn đao giết người, trước ám sát Tiêu Kỳ, sau đổ tội lên đầu tộc Hạ Lan, từ đó đoạn tuyệt hậu họa.

Nhưng Tiêu Kỳ là ai chứ? Đã sớm biết được kế hoạch liên tương kế tựu kế, hóa Từ Thụ mượn đao giết người thành một mũi tên trúng hai chim – ngoài sáng, một mũi tên bắt chết Từ Thụ, đánh tan Hạ Lan; trong tối, một mũi tên bắn về Ôn Tông Thận phía sau lưng Từ Thụ và người sai sử chân chính sau lưng Ôn Tông Thận, cho Hoàng thượng một trận phản kích.

Chuyện ám sát hôm đó không thành, Từ Thụ bỏ mình, Đổ Minh chạy trốn, hơn mười tên thích khách tộc Hạ Lan bị truy bắt tống vào ngục, bằng chứng vững như núi.

Tiêu Kỳ dâng một tấu chương, kể ra mười ba bằng chứng, khép Ôn Tông Thận vào tội cấu kết giặc ngoại xâm, mưu nghịch làm loạn. Đồng thời, phụ thân ở kinh thành liên lạc với các đại thần cùng nhau dâng tấu ép buộc, bức

bách Hoàng thượng phải hạ ngục một đảng Ôn Tông Thận, xử chém theo luật.

Bè đảng Hữu tướng liều chết phản công, nói Vương tộc ngoại thích chuyên quyền, Tiêu Kỳ cầm binh tự phụ, kháng chỉ phạm thượng.

Hoàng thượng e sợ thế lực của phụ thân và cô cô, chỉ đành bỏ rơi Ôn Tông Thận, hạ ngục hỏi tội. Ôn Tông Thận bị định trọng tội, cách chức bỏ tước, cả nhà chuyển về Lĩnh Nam. Vốn là chuyện tới nước này, Hoàng thượng đã trắng tay, cúi đầu trước ngoại thích, nhưng chẳng biết vì sao phụ thân bất chấp sự khuyên can của cô cô, cố ý muốn xử trảm Ôn Tông Thận.

Phụ thân khư khư cố chấp, tự tiện sửa thánh chỉ, trực tiếp hạ lệnh cho Hình bộ xử trảm Ôn Tông Thận.

“Không thể!”, tôi không thể nghe nữa, bỗng nhiên phất tay áo đứng lên, bắt gặp ánh mắt mát lạnh như sương của Tiêu Kỳ, toàn thân cứng đờ, cuối cùng chán nản ngã ngồi trên ghế. Tiêu Kỳ không giấu diếm tôi, tất cả mật hàm qua lại của chàng và phụ thân đều lần lượt được mở ra trước mắt. Chữ viết của phụ thân là thứ tôi không thể quen thuộc hơn...

Mặc dù tôi đã biết phụ thân và cô cô âm thầm tính toán hôn ước của tôi và Tiêu Kỳ, tôi chỉ biết đau lòng thất vọng, mà hiện tại, bất luận thế nào tôi cũng không thể hình dung Tả tướng trong miệng Tiêu Kỳ chính là phụ thân khí khái ung dung lỗi lạc như tiên giáng trần của mình.

Cũng không ai biết đến rốt cuộc là phụ thân ương ngạnh hay bởi vì nguyên nhân gì khác mà Thiên tử luôn hèn yếu đa tình trong tâm trí tôi đã bị buộc vào đường cùng, bị gia tộc tôi chọc giận, thề buông tay đánh cược một lần cùng dòng họ Vương.

Trong mật hàm mới gửi tới của phụ thân, một vài dòng chữ nhỏ cứng cáp viết ra lời khiến người nhìn mà giật mình – Một ngày trước, Hoàng thượng hạ chiếu phế truất Thái tử, đổi lại thành Tử Đạm làm Thái tử, phong Kiến

Trữ Vương làm thiếu bảo* của Thái tử, ra lệnh cho Kiến Trữ Vương lập tức tới hoàng lăng nghênh Thái tử vào thành.

*Thiếu bảo: chức quan thuộc hàng tam cô thời xưa bao gồm: thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo. Tam cô đứng dưới hàng tam công, nhiệm vụ cố vấn.

Kiến Trữ Vương ở Giang Nam là đường huynh của Hoàng thượng, trong các phiên Vương, ngoại trừ Tiêu Kỳ ra thì mười lăm vạn quyền binh trong tay hẳn là lớn nhất. Lúc này Hoàng thượng lệnh cho hắn vào kinh phò tá Tử Đạm chính là phất cờ tuyên chiến rõ ràng với ngoại thích.

Phụ thân và cô cô lập tức phong bế cung cấm, tuyên bố Hoàng thượng bệnh nặng, lúc nguy nan Thái tử đã nhận nhiệm vụ giám quốc thay. Đồng thời, thúc phụ triệu tập năm vạn cấm quân, bảo vệ bốn bề kinh thành. Cô cô phái cấm quân trong cung tới hoàng lăng giam cầm Tử Đạm.

Thế cục trong triều là nước tranh lửa, hết sức căng thẳng.

Một khi Kiến Trữ Vương dẫn binh, chỉ có Tiêu Kỳ cho quân xuôi nam mới giải vây được cho kinh thành.

Mật hàm của phụ thân chính là cầu viện Tiêu Kỳ, muốn chàng hỏa tốc chuẩn bị đầy đủ lương thảo, xuôi nam đóng quân chuẩn bị chiến tranh.

Tôi chậm rãi quay đầu nhìn về phía tấm địa đồ lớn kia, lúc này nhìn thấy những sợi tơ đỏ trên đó tôi còn không hiểu, hiện tại đã rõ những nơi được đánh dấu đỏ kia chính là hướng hành quân của Tiêu Kỳ: từ Ninh Sóc ra Tam quan, qua Trường Hà, xuyên thẳng vào lòng Trung Nguyên, cắt đứt điểm xung yếu nam bắc, tới Lâm Lương quan binh phân ba đường, ngăn chặn ba loại địch xâm phạm, nắm vững vàng kinh thành trong tay, biến nó thành một thành trì cô độc.

Tôi nhìn thẳng địa đồ, toàn thân ớn lạnh.

Thế cục đã định, trận chiến này không thể không đánh.

Nhưng những người bị cuốn vào trận chiến này đều là những người thân nhất của tôi.

Không biết từ lúc nào Tiêu Kỳ đã đi tới phía sau tôi, để lại hai vai tôi, giờ tôi mới biết mình đang run.

Chàng im lặng không nói, cùng tôi ngắm bức địa đồ một lúc, mãi sau mới lên tiếng, “Nàng hiểu được địa đồ?”.

Tôi gật đầu, đáp lại câu hỏi của chàng, “Ừ, trước kia ca ca rất thích vẽ địa đồ đường thủy...”.

“Nữ tử dòng họ Vương đúng là sáng suốt bất phàm”, chàng mỉm cười, ôm tôi từ phía sau, tư thái thong dong như đang nói việc nhà, “Những chuyện này vốn nên cho nàng biết sớm, nhưng thương thế của nàng chưa lành nên chỉ sợ nàng thêm phiền não”.

Chàng nói rất nhẹ nhàng bình tĩnh, khiến tôi sinh ra ảo giác đây chỉ là chút phiền toái nhỏ, không liên quan đến sự tồn vong của gia tộc tôi, đến đại sự phân tranh thiên hạ. Tôi kinh ngạc nhìn, không thể tin được rằng giờ phút này trên mặt chàng vẫn còn nở nụ cười.

Chàng có biết hay không, một khi xuôi binh về nam, cái đợi chờ chàng chính là một cuộc ác chiến sinh tử. Chàng và tộc nhân của tôi cùng đứng trên cây cầu vận mệnh, lui về phía sau một bước chính là vực sâu vạn trượng.

“Rốt cuộc vì cái gì?”, tôi chán nản che mặt lại, không ngăn nổi sự lo sợ nghi hoặc nơi đáy lòng, thất thanh ghen ngào.

Tôi không rõ hết thấy những việc này là vì cái gì. Gió thu mưa phùn, cảnh đẹp thơ mộng, người thân thiết chốn kinh thành... Vùng trời đất rục

rõ vừa mới hiện ra trước mắt cũng sụp xuống theo trận phân tranh này. Tôi và mỗi người bên cạnh tôi có lẽ sẽ đều thay đổi từ đó. Tất cả những điều hoang đường đáng sợ này rốt cuộc sinh ra vì cái gì chứ?

“Tại sao muốn phế vị? Tại sao phải đánh nhau?”, tôi run run hỏi chàng.

Chàng đột nhiên cười, tiếng cười sang sảng lạnh thấu xương mà tôi không nghe ra nửa phần ý cười.

“Vì cái gì...”, chàng nhạt giọng lặp lại câu hỏi của tôi, khóe môi khẽ nhếch, “Bốn chữ đơn giản, bá nghiệp đế vương!”.

Tôi bỗng nhiên ngược mắt nhìn, kinh hãi không nói nên lời.

Từ xưa bao nhiêu anh hùng khom lưng vì bốn chữ “bá nghiệp đế vương” này.

“Một khi bước lên con đường này, được làm vua thua làm giặc, không thể quay đầu”, chàng mỉm cười nhìn tôi, nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ lúc này.

Tôi ngăm nhìn Tiêu Kỳ, bỗng cảm thấy ý niệm trong đầu xoay chuyển đảo dời. Chàng hiểu được suy nghĩ trong lòng tôi hiện giờ, giống như tôi cũng hiểu được ngụ ý của bốn chữ kia. Nếu như mọi chuyện được quay ngược trở về xưa, tôi nguyện ý làm một nữ tử nhu nhược chốn khuê phòng Hầu môn, giống như mẫu thân bình an hưởng vinh hoa cả đời, hay vẫn nguyện ý đứng bên cạnh chàng?

Chàng lặng lẽ chờ tôi một hồi lâu, trong ánh mắt dường như có mất mát.

“Tả tướng còn gửi cho nàng một phong thư”, chàng bình thản quay người, lấy ra một phong thư màu vàng từ trong ngăn đựng mật thư.

Đây là phong thư đầu tiên phụ thân gửi cho tôi kể từ khi tôi đến Ninh Sóc. Trước đây phụ thân và Tiêu Kỳ gửi mật hàm qua lại chưa từng thừa ra bức thư nào cho tôi, tựa như đã sớm quên mất đứa con gái đã gả rồi. Có lẽ phụ thân đã biết Tiêu Kỳ sẽ cho tôi biết chân tướng, biết tôi không tha thứ.

Tôi nhận lấy thư của phụ thân, thản nhiên rũ mắt cười một tiếng, trong lòng chỉ có âm ảm.

Tiêu Kỳ nhìn tôi rất sâu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, xoay người đi tới trước cửa, chấp tay đứng ở đó, cho tôi một mình đọc thư nhà.

Tôi nhìn bóng lưng cô độc của chàng, nắm thật chặt bức thư nhà trong tay, bất giác vò đến nhăn nhúm.

“Tiêu Kỳ...”, tôi nhẹ nhàng thở dài, “Triều đình cao, giang hồ xa, ta nguyện ở bên cạnh chàng”.

Bóng lưng Tiêu Kỳ nhẹ nhàng chấn động.

Ánh mặt trời sau giờ ngọ chiếu qua cửa sổ, loang lổ trên đầu vai chàng, chiếu thân ảnh cao ngất của chàng xuống mặt đất, càng lộ vẻ cô đơn.

Chàng quay lưng về phía tôi, tôi không thấy sắc mặt chàng, qua một hồi lâu mới nghe chàng nói, “Ừ”.

Tôi nhất thời ấp úng, cúi đầu ngăn người nhìn nét chữ trên thư của phụ thân.

“A Vũ”, chàng đột nhiên gọi tôi.

“Ừ”, tôi đáp lại theo bản năng, bỗng nhiên ngăn ngại. Chàng gọi như danh của tôi.

Tiêu Kỳ đột nhiên xoay người lại, nụ cười tươi rói, nhìn tôi, “Nàng là A Vũ”.

Tôi chưa từng nhìn thấy nụ cười ấm áp sáng ngời như vậy của chàng, dường như có một luồng ánh sáng lan tỏa từ đáy mắt chàng, làm tôi ngây người.

“Tại sao chàng...”, tôi muốn hỏi vì sao chàng lại biết nhũ danh của tôi, lời vừa ra khỏi miệng mới nhớ tới phong thư trong tay, bên trên phụ thân viết rõ ràng “Thân gửi nữ nhi A Vũ”. Tôi bất giác bật cười, ngược mắt đón nhận ánh mắt chàng. Cả hai cùng cười.

Trong phong thư có một mùi hương ẩn hiện như mùi mực, dưới ánh mặt trời tháng năm, tôi dường như quay trở lại quang cảnh tươi đẹp năm xưa.

Bị chàng nhìn như vậy, tôi có chút bối rối, cúi đầu mở phong thư của phụ thân.

Cổ tay lại bỗng nhiên bị chàng nắm lấy, thư cũng bị chàng cướp mất. Chàng giơ ngón tay đặt trên môi tôi, ngăn câu hỏi của tôi lại, thấp giọng cười, nói: “Quay về thì đọc, giờ theo ta tới một nơi!”.

Tôi ngạc nhiên, bị chàng nắm tay không lời giải thích kéo ra khỏi thư phòng. Trên hành lang nhiều thị vệ tôi tớ như vậy, chàng cũng không thèm để ý, vẫn luôn nắm chặt tay tôi, thản nhiên bước đi, khiến nô bộc trong phủ cả kinh rồi rít tránh đường. Lúc đầu tôi còn xấu hổ, dần dần cảm thấy vui vẻ, tò mò đuổi theo bước chân chàng, không biết chàng muốn dẫn tôi đi đâu.

Bàn tay chàng lớn như vậy, nắm hoàn toàn lấy tay tôi. Tôi nhìn trộm gương mặt nghiêng của chàng, lại bị chàng phát hiện...

“Tới rồi”, chàng giơ một ngón tay chỉ về phía trước, là chuồng ngựa, “Mau đi chọn ngựa!”.

“Chọn ngựa?”, tôi không khỏi kinh ngạc, không biết nên khóc hay nên cười, nhướn mày, “Chàng chẳng lẽ muốn đưa ta mang binh đánh giặc?”.

Chàng cười lớn, “Sao lại nhiều lời thế? Bảo nàng chọn thì cứ chọn, chọn xong ngựa rồi gọi hạ nhân tìm một bộ quần áo người Hồ cho nàng”.

Tôi chợt hiểu ra, vui mừng nói, “Chúng ta cải trang ra ngoài?”.

Chàng trừng mắt, “Nói to thêm chút nữa là toàn thành này đều biết Vương phi ra ngoài rồi đấy!”.

Bỗng nhiên nghe thấy một tràng ngựa hí, một con ngựa cao lớn đen huyền hướng về phía chúng tôi chào đón, màu lông toàn thân sáng như mực, bốn vó khỏe mạnh thon dài, lông bờm mượt mà, dững mãnh đẹp mắt.

“Đó là Mặc Giao”, Tiêu Kỳ mỉm cười, buông tay tôi ra, đi tới gần con ngựa thân yêu của chàng.

Nhìn chàng trọng ngựa hơn người, tôi ngậm bực trong lòng, bỗng nổi tâm bướng bỉnh, đặt ngón tay lên môi, huýt một tiếng ngắn. Đây là tín hiệu cảnh cáo mà chuyên gia thuần phục ngựa thường dùng, lúc còn nhỏ tôi quần lầy Thái phó học rất lâu mới thành. Đám ngựa trong chuồng quả nhiên nhất tề nhìn sang phía tôi, ngay cả Mặc Giao cũng khẽ nghiêng đầu.

Tiêu Kỳ kinh ngạc quay đầu lại, cười nói, “Nàng còn biết cả cái này!”.

Tôi cười nhạt, nhướn mày, “Ngoại trừ múa đao giương kiếm, hành quân đánh giặc, những thứ chàng biết chưa chắc ta sẽ không biết”.

Chương 17: Triền miên

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Ánh nắng cuối chiều nghiêng nghiêng chiếu vào cả vùng trời đất mênh mông, núi cao sừng sững phía xa, bầu không như thể có biển mây cuộn cuộn trôi, các đỉnh núi lân phiên nhau được trời chiều chiếu lên một sắc vàng nhàn nhạt. Trước mắt tôi là một màu xanh rộng lớn, xanh rì bất tận,

dường như dẫn đường cho người đi tới chân trời. Trước kia tôi chưa từng được biết vùng biên cương hoang dã này có thể rộng bao la tới như vậy, còn lớn gấp mấy lần khu vực săn bắn hoàng gia. Trời đất rộng rãi, núi sông hùng tráng, cho dù là nhà đế vương cũng không thể ôm hết vào lòng.

Tiêu Kỳ đưa tôi ra khỏi thành, đến xem vùng đất biên cương bát ngát với những cánh đồng vô tận, là vùng đất nơi chàng một tay khai thác được. Mười năm trước, dưới chân tôi là lãnh thổ của Đột Quyết, chốn đồng xanh phì nhiêu tuyệt đẹp này vẫn bị các tộc người du mục chiếm lấy cho đến khi Ninh Sóc được bình định, Tiêu Kỳ đại phá Đột Quyết, mở rộng lãnh thổ thiên triều thêm hơn sáu trăm dặm về phía bắc, chạy tới dưới đỉnh núi Hoắc Độc.

Lần đầu tiên tôi bị vẻ đẹp của thiên nhiên làm cho rung động, thì ra ở bên ngoài cung điện đình đài còn có một loại lực lượng khác có khả năng làm rung động lòng người cao hơn cả thiên uy hoàng gia.

Tiêu Kỳ giơ roi chỉ về phương xa, “Đó chính là núi Hoắc Độc, ngọn núi cao nhất vùng biên cương phía bắc, trên đỉnh núi vạn năm tuyết đọng, trước giờ chưa có ai trèo được quá sườn núi. Những người dân du mục già phía bắc truyền rằng đỉnh núi kia là chỗ ở của thần linh, người phàm không thể khinh nhờn”.

“Ta chưa từng đến nơi nào cao như vậy”, tôi cất lời cảm thán từ đáy lòng, vô cùng say mê ngưỡng mộ.

“Ta cũng chỉ từng tới sườn núi”, chàng cảm khái cười một tiếng, nói: “Sức mạnh duy nhất khiến ta kính sợ trên cõi đời này chính là sức mạnh của trời đất”.

Đây không phải là lần đầu tiên chàng nói lời đại nghịch bất đạo như vậy. Lúc đầu nghe được tôi cảm giác rất kinh hãi, nhưng giờ đã thấy bình thường. Nếu là người khác nói thì không khỏi thấy phạm thượng, khinh

khi, nhưng duy chỉ có lời nói ra từ miệng chàng mới có cảm giác nhẹ tựa lông hồng, cảm giác đương nhiên là thế.

“Bay qua núi cao kia chính là đại mạc, bốn bề mênh mông cát vàng, các gò cao nối nhau tạo ra thung lũng, cát chảy xuống khe sâu không thấy đáy. Hướng về phía bắc hơn mấy trăm dặm nữa mới thấy có ốc đảo, xa hơn một chút chính là lãnh thổ Đột Quyết”.

Nhìn theo phương hướng chàng chỉ, nghĩ tới sa mạc đầy cát, lòng tôi không khỏi hứng khởi rung động.

Gió mạnh thổi ào ào bên tai, lay động tà áo choàng lông cừu của chàng, thổi tóc tôi tung bay.

Chúng tôi nắm giây cương thúc ngựa, đi từ từ chậm rãi, không có thị vệ đi theo, tạm quên thế sự hỗn loạn. Hai người hai ngựa sóng vai ung dung dạo chơi trên cánh đồng bình yên rộng lớn này, bầu trời càng cao, ý chí càng lớn, người càng gần...

Mặt trời cuối ngày phía chân trời tỏa ra những ánh nắng rực rỡ, khiến cho vạn vật trong trời đất được bao trùm trong ánh kim quang sáng chói.

Nhìn vầng mặt trời đỏ phía xa kia, tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng hào hứng, quay đầu nhướn mày cười với Tiêu Kỳ, “Vương gia đầu thuật cười ngựa cùng ta một chút được chứ?”.

Tiêu Kỳ cao giọng cười, xiết dây cương dừng ngựa, “Nường nàng ba trăm bước!”.

Tôi không đáp lời, trở tay giơ roi, hung hăng quất vào lưng con ngựa đen huyền chàng đang ngồi trên. Mặc Giao có vẻ như chưa bao giờ bị quất, tính tình dữ dằn bị kích động, lập tức cất vó tức giận hí vang. Tiêu Kỳ cả kinh, không đợi chàng ra tay ngăn cản, tôi đã kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa chạy đi.

Con ngựa trắng tên Kinh Vân mà tôi đang cưỡi cũng không phải loại bình thường, toàn thân như tuyết, bờm dài màu sương, lúc lao đi giống như đang bước trên mây.

Tiêu Kỳ phóng ngựa đuổi theo, Mặc Giao kia quả nhiên thần tuấn phi phàm, thể lao tới nhanh như sấm chớp.

Hai con ngựa trắng đen dần dần chạy song song với nhau, Tiêu Kỳ nghiêng đầu nhìn tôi, đáy mắt đầy tia sáng, cười nói, “Nàng rốt cuộc có bao nhiêu khả năng?”.

Tôi chỉ cười không đáp, lại giơ roi giục ngựa, để mặt cho gió mạnh tấp qua thổi mái tóc dài bay tung. Có cảm giác như đang bay lượn trên cánh đồng mênh mông bát ngát xanh thẳm, trong gió có mùi đất hòa lẫn mùi thơm của cỏ, mê hoặc lòng người.

Thuật cưỡi ngựa của tôi là được thúc phụ đích thân dạy từ lúc nhỏ, có một không hai trong số các nữ tử chốn kinh thành, ngay cả ca ca cũng từng cam bái hạ phong*. Song thấy được thuật cưỡi ngựa của Tiêu Kỳ, tôi hoàn toàn khâm phục, Mặc Giao kia vẫn thẳng Kinh Vân một bậc. Tôi và Kinh Vân đã sắp không còn chút sức lực nào, Tiêu Kỳ lại bình tĩnh nhàn tản, thần khí Mặc Giao mỗi lúc một dâng trào.

*Cam bái hạ phong: bằng lòng chịu thua kém.

“Thôi, chàng thẳng!”, tôi thở sâu một hơi, không đành lòng giục ngựa nữa, mỉm cười ném roi cho Tiêu Kỳ.

“Đa tạ Vương phi”, Tiêu Kỳ mỉm cười khom người, ghìm cương cho ngựa chạy chậm lại, dịu dàng nhìn tôi, “Mệt mỏi sao?”.

Tôi lắc đầu, khóe môi vẫn giữ nụ cười, vén tóc mai lên, lúc này mới giật mình nhận ra mình đã đi quá xa, bốn phía đều là đồng hoang vô tận, mà sắc trời đã tối mất rồi. Hoàng hôn buông xuống, những đóa hoa dại mang một

vẻ đẹp rực rỡ. Xa xa có lều trại nhà gỗ, có những đồng lửa lớn đã được dân du mục nhóm lên. Một đoàn dê bò đang được đám mục đồng khua về nhà, có tiếng ca hát vui mừng vang lên từ giữa bầy cừu.

“Đây là đâu? Chúng ta đi xa như vậy rồi ư?”, tôi kinh ngạc cười than.

Tiêu Kỳ nghiêm mặt nói: “Xem ra tối nay không quay về thành được rồi, chúng ta chỉ có thể ngủ lại bên ngoài”.

Tôi lè lưỡi, ra vẻ hoảng sợ, “Làm sao bây giờ, liệu có sói không?”.

“Sói thì không có”, Tiêu Kỳ không cười mà vẻ mặt lại đầy ý cười, nhìn tôi, “Nhưng người thì có một”.

Hai tai đột nhiên nóng lên, tôi làm bộ như nghe không hiểu, nghiêng đầu xoay người lại, nhưng không nén nổi mà bật cười.

Sắc trời đã tối, chúng tôi bèn đi đến nhà những người dân du mục kia, vượt qua đám mục đồng đang trở về, thấy mùi canh thịt, sữa dê đun nóng hổi mà chúng phụ nhân đã chuẩn bị xong xông vào mũi.

Chúng tôi một đôi khách không mời mà đến khiến cho những người dân du mục thuần phác vô cùng vui mừng. Cũng không có ai hỏi lai lịch của chúng tôi, chỉ lấy ra rượu thịt ngon nhất thiết đãi, phục vụ chúng tôi như khách quý. Vài thiếu niên vây quanh Mặc Giao và Kinh Vân hết lời ca ngợi, các thiếu nữ không chút ngượng ngùng e dè, tò mò xúm lại xung quanh chúng tôi, vui vẻ nói cười hỏi chuyện. Các nàng ngưỡng mộ dung mạo của tôi, ngưỡng mộ da tôi trắng nõn như ghé, mái tóc mềm bóng như gấm – đây là những lời ca ngợi chất phác đáng yêu nhất mà tôi từng nghe được.

Rượu đã uống, mọi người bắt đầu vây quanh đồng lửa ca hát nhảy múa. Họ chơi những nhạc cụ mà tôi chưa từng thấy, hát những bài hát tôi nghe không hiểu.

Tiêu Kỳ mỉm cười nói vào bên tai tôi, “Đó là tiếng Đột Quyết”.

Tôi đã nhận ra được, nhẹ giọng nói, “Bọn họ không hoàn toàn là người Trung Nguyên”.

Tiêu Kỳ gật đầu cười, “Phía bắc là vùng các tộc cư trú hỗn tạp, người các tộc vẫn thường lấy nhau, dân du mục phần lớn là người Hồ, phong tục có khác so với Trung Nguyên”.

Tôi khẽ gật đầu, nhất thời trong lòng cảm khái. Triều ta và Đột Quyết đã chinh chiến nhiều năm, thù hận của hai nước quá sâu, song dân chúng vẫn sống hoàn thuận với nhau. Hơn trăm năm liên hôn, cùng sinh tồn, ở mảnh đất này đã sớm trong người có ta, trong ta có người. Mặc dù lãnh thổ quốc gia có thể dùng đao thương phân định nhưng huyết mạch, phong tục không dễ gì thay đổi.

Một vị trưởng lão râu bạc trắng mời Tiêu Kỳ cùng đối ẩm, vừa mới trở lại chỗ ngồi đã thấy một cô nương gương mặt hồng nhuận, tay bưng chén rượu đi tới, lớn mật đưa cho Tiêu Kỳ, nam nữ đứng chung quanh nhất thời cười rộ lên, nhìn thẳng về phía chúng tôi.

Tôi không hiểu được phong tục nơi này, lại thấy Tiêu Kỳ cười, lắc đầu: “Ta đã có thê tử”.

Cô nương kia không những không e lệ mà ngược lại vô cùng kiên quyết, quay đầu lại nhìn tôi: “Người là nữ nhân của chàng?”.

Lời nói rõ ràng ngắn gọn này khiến tôi ngẩn ra, đưa mắt trở về thấy Tiêu Kỳ đang mỉm cười nhìn tôi, trong lòng bỗng cảm thấy sự ấm áp không thể miêu tả thành lời.

“Đúng”, tôi khẽ mỉm cười, nhướn mày đón nhận ánh mắt khiêu khích của cô nương kia.

Đôi con người lấp lánh của nàng nhìn thẳng tôi: “Ta muốn mời chàng cùng khiêu vũ, người có thể cho phép không?”.

Thì ra là muốn mời khiêu vũ cùng, tôi bất giác bật cười, quay đầu nhìn Tiêu Kỳ, bản thân thực sự muốn xem xem Tiêu Kỳ lúc khiêu vũ trông sẽ thế nào... Nhưng là, chỉ cần nghĩ tới cảnh đó thôi cũng đủ làm tôi buồn cười. Có điều, chạm phải ánh mắt Tiêu Kỳ, tôi đành cố gắng nín cười, nghiêm mặt nói, “Xin lỗi, ta không thể cho phép”.

“Tại sao?”, đôi mắt nàng trong suốt, vô cùng thẳng thắn.

Tôi nhìn vào ánh mắt nàng, mỉm cười chậm rãi nói, “Lãnh thổ quốc gia không thể cho ngoại địch đặt chân tới xâm phạm dù chỉ một chút, trượng phu của ta đương nhiên cũng không thể để cho người khác chạm tới dù chỉ một ngón tay”.

Mọi cười xung quanh hô vang, vỗ tay, nhất loạt giơ cao chén rượu hướng về phía chúng tôi. Một chàng thanh niên cao ráo đứng lên, hát một bài ca tôi nghe không hiểu tặng cho cô nương đó, tiếng ca uyển chuyển nồng nhiệt khiến nàng xấu hổ đỏ mặt... Mà sắc mặt tôi đại khái cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu. Ánh mắt Tiêu Kỳ thẳng tắp hướng về phía tôi, ánh mắt tựa hồ khiến tôi không thể hô hấp được, bản thân rõ ràng không uống quá nhiều rượu nhưng đột nhiên lại hoa mắt.

Đêm đã về khuya, chúng tôi từ biệt những người dân du mục nhiệt tình, đứng dậy quay trở về thành.

Bầu trời đêm sâu thăm thẳm, đầy trời lấp lánh ánh sao, giữa cánh đồng trống yên lặng chỉ có tiếng vó ngựa vang lên, màn đêm dịu dàng ôm vạn vật trong thiên địa vào lòng.

Tôi ngửa đầu để gió đêm thổi qua gương mặt vẫn còn nóng, bởi chưa thể ổn định được cảm xúc.

“Lại đây”, Tiêu Kỳ nắm tay tôi, không nói lời nào đã ôm tôi đặt lên ngựa chàng, dùng áo khoác lông cừu bao lấy tôi.

Tôi ngửa đầu nhìn, chàng cũng cúi đầu xuống nhìn tôi, ánh mắt sâu mà ấm áp, “Thích nơi này không?”.

“Thích”, tôi mỉm cười đáp lại, “Ta chưa từng thấy nơi nào đẹp như vậy, cũng đã lâu rồi chưa vui vẻ như vậy”.

Nụ cười trên môi Tiêu Kỳ càng rõ, dịu giọng nói bên tai tôi, “Đợi sau khi chiến sự kết thúc, ta dẫn nàng đi ngao du tứ phương, xem Đông Hải minh mông, Tây Thục hiểm trở, Vân Nam kiêu diễm,... Trời đất rộng lớn, non sông như họa, đẹp hơn rất nhiều những gì nàng có thể tưởng tượng được”.

Chiến sự, đúng là vẫn còn chưa tránh thoát được hai chữ này. Tôi dựa vào trước ngực chàng, yên lặng thở dài. Cả một đêm này, hai người chúng tôi không ai nhắc tới chuyện ấy, biết rõ chiến sự sắp tới, vẫn gắng sức buông hết phiền não phân tranh, chỉ tham lam mong có được nửa ngày không âu lo.

Tôi nhắm mắt mỉm cười, “Được, đến lúc đó, chúng ta du lịch tứ hải, tìm một nơi đẹp như trong tranh, xây một căn nhà nhỏ, thức dậy làm việc khi mặt trời mọc, đến khi mặt trời lặn thì nghỉ ngơi...”. Tiêu Kỳ ôm chặt lấy tôi, thấp giọng nói bên tai tôi, “Ta sẽ xây một căn nhà đẹp nhất thiên hạ cho nàng, nơi đó chỉ có hai người chúng ta, ai cũng không thể quấy rầy”.

Tôi nhìn lên trời cao, chỉ cảm thấy màn đêm thật đẹp, cuộc đời này cũng vô cùng đẹp, đáy mắt bất giác lại ướt.

Cánh tay giữ bên hông tôi bỗng nhiên siết chặt, môi mỏng khẽ chạm vào bên vành tai, hơi thở ấm áp phả xuống cổ, khiến toàn thân tôi mềm lại, phảng phất như uống phải rượu nguyên chất. Tôi khẽ run, nhưng không tránh né, ngửa đầu ra, để mặc đôi môi chàng chạm vào cổ.

“Ôm chặt ta”, giọng nói của chàng trầm thấp bình tĩnh, “Sau này bất luận thế nào cũng đừng buông tay”.

Tôi bỗng nhiên mở mắt, giật mình cảm thấy sợ hãi, mặc dù xung quanh yên lặng như thường, nhưng lại có một cơn lạnh buốt thấu xương từ trên thân thể Tiêu Kỳ truyền tới – sát khí. Tôi đã quá quen thuộc với sát khí, loại sát khí lúc tuốt đao ra khỏi vỏ của Tiêu Kỳ.

Mặc Giao tựa như đã phát hiện ra điều gì đó, chậm chậm ngừng bước, cảnh giác vểnh tai nghe ngóng. Kinh Vân đi theo phía sau nó cũng bất an hí một tiếng.

Tiêu Kỳ ngừng thần giữ kiếm, âm thầm ôm tôi chặt hơn.

Mặc Giao từ từ đi về phía trước, từng tiếng vó ngựa như đập vào lòng.

Chẳng biết từ khi nào mây đã dày đặc che kín bầu trời, gió ấm như đang dần dần cuốn tới, trời đêm thánng năm chợt như muốn mưa.

Chúng tôi phi ngựa băng băng dọc theo đồng cỏ, xa xa đã thấy đồi thấp chập chùng, cũng có thể nhìn thấy ánh đèn mờ hồ chiếu ra từ những xóm thôn ngoại ô. Trong bóng đêm mờ xẹt qua những đồng cỏ khô thấp lô nhô dọc theo con đường trước mắt. Tôi âm thầm cảnh giác, càng lúc càng có dự cảm chẳng lành. Nơi này là vùng quê mênh mông vô tận, đôi mắt tới nơi đâu cũng thấy không chốn trú nấp. Cho dù một con chim lẻ loi bay qua không thể tránh khỏi ánh mắt của Tiêu Kỳ, song nơi này là biên giới, địa thế biến hóa, những đồi thấp, những đồng cỏ khô quanh mình ngăn trở tầm mắt, tựa như những con dã thú ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi người tới để tấn công, vô cùng hung hiểm.

Có tiếng sấm trầm thấp vang lên chạy ngang trên bầu trời, gió mỗi lúc một mạnh, trời sắp mưa.

Tôi đưa hai tay ôm lấy Tiêu Kỳ, đầu ngón tay chạm phải đầu thú kim loại gắn trên kiếm, cái lạnh như băng xuyên vào đáy lòng, không hiểu sao lại khiến tôi thấy an ổn. Mặc Giao đột nhiên dừng lại, cúi đầu phát ra hơi thở ngắn ngủi đầy vẻ cảnh giác. Tôi nín thở, chỉ cảm thấy Tiêu Kỳ lại ôm tôi chặt hơn, yên lặng giục ngựa đi về phía trước.

Có hạt mưa lành lạnh rơi xuống làm ướt khuôn mặt. Cuối cùng cũng đã mưa.

Phía trước, bên tay phải, vài con đom đóm xanh đang bay lượn bỗng nhiên tản ra.

“Năm rạp người xuống!”, Tiêu Kỳ bỗng nhiên khẽ quát, ép thân thể tôi xuống yên ngựa. Tôi không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ nghe thấy một tiếng rít sắc lạnh chứa đầy sức mạnh lướt qua mặt nhanh như gió. Mồ hôi lạnh rịn ra khắp thân thể. Tôi biết, vừa mới trong khoảnh khắc, cái chết đã lướt qua mình.

Lúc này, Mặc Giao bất chợt có phản ứng, đột ngột nhảy lên như bị sét đánh, phóng thẳng về phía đám đom đóm sau đồng cỏ khô.

Tiếng gió gào thét, mọi thứ trước mắt bay vút như bị cuốn, bên tai là tiếng thở trấn định không chút nao núng của Tiêu Kỳ, cánh tay chắc vững vàng giữ lấy tôi, một tay giữ kiếm; kiếm vang lên tiếng rỗng gầm, một luồng ánh sáng như dải lụa lạnh lẽo xẹt qua mở ra cánh cửa màn đêm.

Tiêu Kỳ xuất kiếm, kiếm quang loang loáng chiếu khắp hơn một trượng. Trong chớp mắt, tôi nhìn thấy vô số những bóng đen như ma quỷ lao tới.

Trước mắt tối sầm lại, Tiêu Kỳ đột ngột mở áo choàng ra, bao trọn lấy tôi dưới vòng tay – cảnh cuối cùng nhìn thấy là gót chân của đám hắc y nhân cùng với những con người rét lạnh lộ ra ngoài mặt nạ, vô số ánh đao như ánh chớp chém thẳng tới... Kiếm quan đột nhiên tăng vọt, như cần lấy, nuốt lấy ánh đao kia, như cuồng phong đảo chiều, càn quét ngàn vạn địch!

Trước mắt hoàn toàn tối đen như mực, tôi không thể nhìn bất cứ thứ gì, chỉ cảm nhận nơi chóp mũi có một hơi thở ấm nóng. Trong nháy mắt, có một cái gì đó rất mạnh mẽ bắn tung lên khuôn mặt tôi. Sấm sét lóe sáng, mưa đột nhiên nặng hạt hơn, Mặc Giao kinh hoàng nhảy lên. Tiếng kiếm, tiếng gió gào thét vang lên bên tai vô cùng gấp gáp như tiếng mưa kỳ dị lúc này. Thi thoảng có tiếng kim loại va vào nhau, nhiều hơn là tiếng máu nóng phun ra tung tóe, tiếng thịt rách xương gãy,... Trải qua trận chiến Hạ Lan, tôi đã không còn xa lạ với những thanh âm chết chóc này nữa. Mùi máu tanh nồng tràn ngập trong đêm tối, lao thẳng tới chóp mũi của tôi. Tôi dán chặt mặt trước ngực Tiêu Kỳ, không hề nhúc nhích mặc dù chiếc áo choàng của chàng đã bao bọc hoàn toàn lấy thân thể mình. Cách tấm áo, tôi nghe thấy rõ ràng nhịp tim đập mạnh mẽ đầy sức mạnh của chàng.

Mặc Giao ra sức chạy nhanh, giống như bay lên không cưỡi gió. Tôi không biết nó chạy tới đâu, nhưng bóng tối trước mắt chưa từng làm tôi lo sợ hay nghi hoặc – có lẽ tôi chưa bao giờ trấn định, ung dung đến như vậy, chỉ cần nghĩ tới lồng ngực ấm áp kiên định phía sau, nghĩ rằng tôi đang ở cùng chàng, cho dù phía trước có là địa ngục tu la, vực máu vạn trượng tôi cũng quyết không lùi bước.

Tiếng kim loại giao nhau xung quanh chợt biến mất, mùi máu tanh lại chưa tản đi, mà tiếng gió mưa dường như mạnh hơn cả khi này. Nước mưa thấm vào ướt tấm áo choàng, dần dần thấm vào áo tôi, ngấm lạnh... Có sự ấm áp trên cơ thể chàng truyền tới cách chiếc áo choàng, tựa vào trước ngực chàng, quanh thân vẫn ấm. Tôi ngẩng đầu, lại không mở được mắt ra, nước mưa và gió mạnh tới tấp tấp vào mặt, lông mày và lông mi đã ướt đẫm.

“Đừng lên tiếng”, cánh tay giữ bên hông tôi của Tiêu Kỳ đột nhiên căng thẳng, trong chốc lát thân thể tôi đã bị đưa lên không, sau đó được chàng ôm lấy, lăn xuống.

Chúng tôi ngã trên con đường, phía dưới là cỏ khô mềm mại. Tiêu Kỳ tung mình đứng lên, ôm tôi nhanh chóng lui vào tránh phía sau đồng cỏ. Mặc Giao và Kinh Vân lại như không để ý thấy chúng tôi đã nhảy xuống, cứ như vậy chạy nhanh về phía trước tựa tên bắn. Lòng tôi nhất thời lạnh như băng, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa ào ào đập nước từ phía sau chạy tới, đuổi theo hai con ngựa.

Tiêu Kỳ không nhúc nhích, cánh tay trái không rời khỏi bên hông tôi dù chỉ nửa khắc, trước sau vẫn vững vàng ôm lấy tôi. Nước mưa chảy xuống theo đồng cỏ khô, ướt đẫm toàn thân, tôi bất chấp cái lạnh, nín thở vươn tay bắt lấy tay chàng. Tiêu Kỳ giữ chặt năm ngón tay tôi, yên lặng truyền cho tôi sức mạnh.

Đợi cho tới khi tiếng vó ngựa đuổi theo đã xa, chàng trầm giọng nói: “Đi theo ta!”.

Chàng dắt tôi sải bước dưới gió mưa, chạy nhanh trong đêm đen, trời đất mênh mông một dòng nước, dưới chân bùn văng tung tóe,... Trước mắt mơ hồ thấy một căn nhà bỏ hoang, ẩn sau một loạt những đồng cỏ khô.

Tiêu Kỳ đá mở cửa phòng, gió mạnh cùng mưa lớn ào ào lao thẳng vào trong phòng, trước mắt đen nhánh, chỉ ngửi thấy mùi thơm của cỏ khô.

Tôi cuống quýt quay người che cửa phòng, tuy chỉ là một cái cửa gỗ rất mỏng, nhưng ít nhất có thể tạm thời ngăn mưa gió sấm sét ở bên ngoài.

Đây là một trường cỏ khô nuôi ngựa quân đã bị bỏ, Tiêu Kỳ từng tới dò xét trường cỏ nuôi ngựa, mơ hồ nhớ được căn phòng đơn sơ bị bỏ hoang nơi này vốn là chốn trú ẩn của người trông coi kho. Thích khách nhiều người, chúng tôi lực ít, Tiêu Kỳ quyết đi thật nhanh, lớn mật bỏ cả ngựa, để Mặc Giao và Kinh Vân dẫn thích khách rời đi, còn chúng tôi nhờ bóng đêm che đậy, ẩn thân nơi này. Nước mưa tẩy sạch dấu chân, thích khách lại không quen địa thế, rất khó tìm được nơi bí mật này.

Tiêu Kỳ thắp sáng cây đánh lửa, sau khi kiểm tra tất cả các cửa sổ đều đã đóng chặt, phía ngoài không thể nhìn thấy ánh lửa mới lấy củi tới thắp lò sưởi. Phía bắc khí hậu lạnh, gia đình bình thường đều có lò sưởi, trong căn nhà này ngoại trừ một chiếc bàn gỗ đơn sơ thì khắp nơi đều chất đầy củi khô.

Tôi dựa vào bàn gỗ kia, thân thể khẽ run, không biết là do lạnh hay là sợ hãi. Thích khách tạm thời đã bị dẫn đi. Vừa rồi Tiêu Kỳ dốc hết sức đánh lui mấy kẻ đánh lén lao ra từ phía sau trận mai phục tỉ mỉ, nếu như không phải có gánh nặng là tôi ở bên cạnh, chàng có lẽ đã có thể giết sạch bọn chúng... Tôi ngược mắt nhìn về phía chàng, lại đột nhiên chấn động. Chỉ thấy áo choàng của chàng ướt đẫm, trên người có nước chảy xuống, giọt nước quanh co rớt xuống sàn nhà, lộ ra màu đỏ sậm dọa người.

“Chàng bị thương!”, tôi nhào tới vén áo choàng của chàng lên, luống cuống bắt được hai cánh tay chàng, đưa mắt quanh thân chàng tìm kiếm vết thương.

Chàng dè lấy tay tôi, lại vẫn có tâm tư chọc ghẹo tôi, “Sờ cái gì, nam nữ thụ thụ bất thân”.

Tôi vừa ngẩng đầu, hơi nước đã dâng lên trong hốc mắt, cái gì cũng bất chấp, hoảng loạn thốt lên, “Sao lại có kiểu đùa như chàng chứ? Có bị thương không? Có làm sao không?...”. Tiêu Kỳ không nói lời nào, bình tĩnh nhìn lại tôi. Tôi thấy áo choàng của chàng ướt đẫm, ngoại bào dưới áo choàng cũng ướt mất một nửa, máu đen loang lổ, không nhìn ra vết thương ở đâu, nhất thời chân tay cũng mềm nhũn, nhưng cố chấp giữ lấy chàng không chịu buông.

“Ta không có bị thương”, chàng cúi đầu khẽ nói, giọng mềm nhẹ.

Tôi kìm nén tới đây, nước mắt ào ào rơi xuống, cổ họng nghẹn lại không nói được gì.

“Là máu của thích khách, giết chết tám chín người, còn dư lại hơn mười hai người...”, chàng cho là tôi không tin, bần rợn cởi bỏ áo choàng.

Tôi kinh ngạc nhìn lại chàng, không thể thốt nên nửa lời, không biết là khóc hay là cười, chỉ vẫn chưa thể bình tĩnh lại từ nỗi sợ hãi.

“Sắc mặt cũng dọa người”, chàng thở dài, mặt tràn đầy ấm áp, “Nha đầu ngọc, nàng rất sợ ta chết sao?”.

Một chữ chết thốt ra từ miệng chàng khiến lòng tôi chột căng thẳng. Ngơ ngác nhìn lại khuôn mặt chàng, giờ khắc này chỉ cảm thấy cho dù trời sập đất lở, là sống là chết, bất kể thế nào cũng không thể mất đi chàng, mà e là chỉ cần vừa nghĩ tới thôi trong lòng cũng đau như cắt. Tôi đột nhiên dang tay ôm chặt lấy chàng, “Nếu như muốn chết, chàng cũng nhất định phải chết sau ta, như vậy ta sẽ không phải vì chàng mà đau lòng khổ sở, chịu nỗi khổ sinh ly tử biệt”.

Tiêu Kỳ chấn động, yên lặng một hồi rất lâu, chỉ ôm tôi trong ngực, hai cánh tay siết chặt tới mức tôi gần như không thể thở được.

“Ừ, sau một trăm tuổi, ta sẽ để nàng đi trước một bước”, chàng mỉm cười nói nhỏ bên tai tôi, “Nhưng trước đó, nàng phải theo ta đến già, cùng nhau biến thành một đôi vợ chồng tóc bạc. Lúc đó ta yếu ớt, rụng răng nàng cũng không được chê”.

Chúng tôi ngồi trước lò sưởi, Tiêu Kỳ cởi bỏ áo ngoài nhuộm đầy máu đen, chỉ mặc trung y trắng, tôi mơ hồ có thể thấy được da thịt chàng. Tôi rử mắt, không dám nhìn chàng. Chàng cúi người cho thêm củi, ngưng thần suy tư, không phát hiện ra sự bối rối của tôi.

Tôi ho nhẹ một tiếng, thở dài nói: “Bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ cứ đợi thế này tới khi trời sáng?”.

Tiêu Kỳ mỉm cười, “Trước hừng đông ắt sẽ có cứu binh”.

Tôi ngạc nhiên tròn mắt, thấy vẻ mặt chắc chắn của chàng, lại thấy chàng cười một tiếng, nói, “Chúng ta trăng đêm không về, Hoài n nhất định sẽ cảnh giác, dẫn người ra khỏi thành tìm. Ta thả Mặc Giao trở về, nó nhận được đường, cũng nhận được hơi thở của ta, sẽ dẫn Hoài n tới nơi này. Nơi này cách thành không xa, trước hừng đông bọn họ chắc chắn tới”.

Tôi thở dài một hơi, lòng vừa bình tĩnh lại thấy sắc mặt Tiêu Kỳ trầm xuống.

Chàng thản nhiên nói: “Hành tung của chúng ta bị thích khách biết được... trong phủ, chỉ e đã có gian tế”.

Tôi không khỏi rùng mình, chỉ cảm thấy toàn thân dần ớn lạnh. Lần này, những người biết tôi và Tiêu Kỳ cải trang ra khỏi thành chỉ có mấy hạ nhân thân cận trong phủ. Nếu ngay cả người bên cạnh cũng là gian tế, vậy thì còn có thể tin ai nữa?

“Chẳng lẽ lại là Hạ Lan...”, tôi trầm ngâm chốc lát, nhú mào nói, “Không đúng, người Đột Quyết và Hạ Lan Châm lúc này tự thân mình lo còn không xong, đâu có thừa sức động thủ với chàng”. Khóe môi Tiêu Kỳ nhếch lên, nhưng không có lấy chút ý cười nào. Ánh sáng trong mắt lưu chuyển, sâu không dò được, “Nàng cho rằng, lúc này ai muốn tính mạng của ta nhất, ai có thể mang theo mười mấy tên thích khách lên vào Ninh Sóc?”.

Tôi đang nghiêng người cho thêm củi, nghe vậy cánh tay run lên, kìm sắt cơ hồ như sắp rơi khỏi tay.

Không biết có phải do áo ướt trên người quá lạnh hay không, tôi có chút run rẩy, nhích tới gần lò sưởi mà quanh thân vẫn không ngừng run.

“Vẫn còn lạnh sao?”, Tiêu Kỳ từ phía sau vươn tay tới, tóm lấy ống tay áo ướt đẫm của tôi, quả quyết nói, “Như vậy không được, cởi ra!”.

Tôi hoảng hốt, lại không thể gỡ tay chàng ra được, hai lần trước chặt vật bị chàng cởi áo đến giờ vẫn canh cánh trong lòng, lúc này lại thấy chàng đưa tay tới mở vạt áo, tôi xấu hổ nói, “Không cần, ta không lạnh...”.

Hai tay chàng bỗng ngừng động, chàng cúi gần lại bên tôi, nói: “Tại sao nàng vẫn sợ ta?”.

Tôi cứng họng, chợt thấy miệng đắng lưỡi khô, quanh thân tựa hồ như nóng lên, lắp bắp nói, “Không phải vậy, ta không có...”.

Chàng không hề nói gì nữa, lẳng lặng ôm tôi, hơi thở ấm áp phả vào bên tai.

Bên trong lò sưởi thi thoảng có một chút ánh lửa nổ bung, rõ ràng vừa mới cảm thấy lạnh, giờ khắc này lại như huyết mạch quanh thân cũng nóng bừng.

“A Vũ”, chàng trầm giọng gọi tôi, giọng nói dịu dàng khàn khàn, “Ta đã bỏ qua nàng ba năm”.

Môi chàng rơi vào cánh tai, nhẹ nhàng dán bên tai, chạm rã hôn dọc xuống cổ.

Tôi nhắm thật chặt mắt lại, không dám nhúc nhích, thậm chí không dám hít thở, sự hỗn loạn trong lòng như muốn xông ra ngoài cơ thể.

Trước khi thành thân, ma ma trong cung đã dạy tôi chuyện viên phòng, thậm chí từ rất sớm trước đó, tôi đã từng trong lúc lơ đãng thấy Thái tử ca ca hoan ái cùng một thị nữ... Chuyện nam nữ, mặc dù tôi cảm thấy rất rụt rè không muốn biết, nhưng không phải hoàn toàn u mê.

Đôi môi mỏng của chàng nóng bỏng di chuyển trên cổ, khiến toàn thân tôi tê dại. Tôi bị chàng ôm trong ngực, toàn thân chẳng có lấy chút khí lực nào, phẳng phất như đang trôi dạt trong dòng nước ấm mênh mang.

Hơi thở của chàng mỗi lúc một gấp, bàn tay giữ bên hông đã dờn lên trước ngực, mở vạt áo tôi ra. Cách một lớp trung y mỏng, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng bao phủ, vô cùng dịu dàng, tựa như đang giữ lấy một báu vật vô cùng trân quý.

Tôi không tìm được, hơi thở gấp hơn, run giọng gọi tên chàng, ngón tay bầu chặt lấy chàng.

Chàng dừng lại, chuyển người, khiến tôi ngửa đầu nhìn thẳng vào ánh mắt chàng. Tôi ngây ngốc nhìn, tóc mai, gương mặt, đôi môi, tất cả đều rất thân thuộc. Tôi giơ tay vòng ra ôm phía sau cổ chàng, đầu ngón tay xẹt qua yết hầu, xoa đôi môi mỏng... Tay chàng đột nhiên chuyển, đỡ tôi bằng khuỷu tay. Trâm cài tóc bị gỡ ra, tóc dài bung xõa như tơ mượt phủ kín tay chàng. Chàng đặt tôi xuống lớp cỏ khô mềm mại, cúi người tới nhìn thật sâu, ánh mắt triền miên mê ly.

Quần áo dần dần bị cởi bỏ, thân thể xử nữ cuối cùng không chút che đậy.

Than củi trong lò sưởi phát ra những âm thanh tí tách nhỏ, ánh lửa ấm áp, ngăn cách mưa gió tối tăm.

Buổi động phòng hoa chúc đến chậm ba năm, đôi từ trong Vương phủ gấm vóc lụa là tới bên lò sưởi nơi căn nhà gỗ, đôi từ đám hỉ nương vờn quanh thành đám thịch khách đánh lén trong đêm... Cũng chỉ có chàng gặp tôi, tôi gặp chàng mới có những thay đổi ấy. Có lẽ chúng tôi đã định không làm được một đôi vợ chồng bình thường, nhất định phải cùng nhau đi qua sóng to gió lớn. Có lẽ đó vốn là duyên phận của chúng tôi, là hạnh phúc khi chúng tôi còn sống trên đời.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Triều Miên

Ánh nắng cuối chiều nghiêng nghiêng chiếu vào cả vùng trời đất mênh mông, núi cao sừng sững phía xa, bầu không như thể có biển mây cuộn cuộn trôi, các đỉnh núi lân phiên nhau được trời chiều chiếu lên một sắc vàng nhàn nhạt. Trước mắt tôi là một màu xanh rộng lớn, xanh rì bất tận, dường như dẫn đường cho người đi tới chân trời. Trước kia tôi chưa từng được biết vùng biên cương hoang dã này có thể rộng bao la tới như vậy, còn lớn gấp mấy lần khu vực săn bắn hoàng gia. Trời đất rộng rãi, núi sông hùng tráng, cho dù là nhà đế vương cũng không thể ôm hết vào lòng.

Tiêu Kỳ đưa tôi ra khỏi thành, đến xem vùng đất biên cương bát ngát với những cánh đồng vô tận, là vùng đất nơi chàng một tay khai thác được. Mười năm trước, dưới chân tôi là lãnh thổ của Đột Quyết, chốn đồng xanh phì nhiêu tuyệt đẹp này vẫn bị các tộc người du mục chiếm lấy cho đến khi Ninh Sóc được bình định, Tiêu Kỳ đại phá Đột Quyết, mở rộng lãnh thổ thiên triều thêm hơn sáu trăm dặm về phía bắc, chạy tới dưới đỉnh núi Hoắc Độc.

Lần đầu tiên tôi bị vẻ đẹp của thiên nhiên làm cho rung động, thì ra ở bên ngoài cung điện đình đài còn có một loại lực lượng khác có khả năng làm rung động lòng người cao hơn cả thiên uy hoàng gia.

Tiêu Kỳ gơ roi chỉ về phương xa, “Đó chính là núi Hoắc Độc, ngọn núi cao nhất vùng biên cương phía bắc, trên đỉnh núi vạn năm tuyết đọng, trước giờ chưa có ai trèo được quá sườn núi. Những người dân du mục già phía bắc truyền rằng đỉnh núi kia là chỗ ở của thần linh, người phàm không thể khinh nhờn”.

“Ta chưa từng đến nơi nào cao như vậy”, tôi cất lời cảm thán từ đáy lòng, vô cùng say mê ngưỡng mộ.

“Ta cũng chỉ từng tới sườn núi”, chàng cảm khái cười một tiếng, nói: “Sức mạnh duy nhất khiến ta kính sợ trên cõi đời này chính là sức mạnh của trời đất”.

Đây không phải là lần đầu tiên chàng nói lời đại nghịch bất đạo như vậy. Lúc đầu nghe được tôi cảm giác rất kinh hãi, nhưng giờ đã thấy bình thường. Nếu là người khác nói thì không khỏi thấy phạm thượng, khinh khi, nhưng duy chỉ có lời nói ra từ miệng chàng mới có cảm giác nhẹ tựa lông hồng, cảm giác đương nhiên là thế.

“Bay qua núi cao kia chính là đại mạc, bốn bề mênh mông cát vàng, các gò cao nối nhau tạo ra thung lũng, cát chảy xuống khe sâu không thấy đáy. Hướng về phía bắc hơn mấy trăm dặm nữa mới thấy có ốc đảo, xa hơn một chút chính là lãnh thổ Đột Quyết”.

Nhìn theo phương hướng chàng chỉ, nghĩ tới sa mạc đầy cát, lòng tôi không khỏi hứng khởi rung động.

Gió mạnh thổi ào ào bên tai, lay động tà áo choàng lông cừu của chàng, thổi tóc tôi tung bay.

Chúng tôi nắm giây cương thúc ngựa, đi từ từ chậm rãi, không có thị vệ đi theo, tạm quên thế sự hỗn loạn. Hai người hai ngựa sóng vai ung dung dạo chơi trên cánh đồng bình yên rộng lớn này, bầu trời càng cao, ý chí càng lớn, người càng gần...

Mặt trời cuối ngày phía chân trời tỏa ra những ánh nắng rực rỡ, khiến cho vạn vật trong trời đất được bao trùm trong ánh kim quang sáng chói.

Nhìn vầng mặt trời đỏ phía xa kia, tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng hào hứng, quay đầu nhướng mày cười với Tiêu Kỳ, “Vương gia đấu thuật cười

ngựa cùng ta một chút được chứ?”.

Tiêu Kỳ cao giọng cười, xiết dây cương dừng ngựa, “Nường nàng ba trăm bước!”.

Tôi không đáp lời, trở tay giơ roi, hung hăng quất vào lưng con ngựa đen huyền chàng đang ngồi trên. Mặc Giao có vẻ như chưa bao giờ bị quất, tính tình dữ dằn bị kích động, lập tức cất vó tức giận hí vang. Tiêu Kỳ cả kinh, không đợi chàng ra tay ngăn cản, tôi đã kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa chạy đi.

Con ngựa trắng tên Kinh Vân mà tôi đang cười cũng không phải loại bình thường, toàn thân như tuyết, bờm dài màu sương, lúc lao đi giống như đang bước trên mây.

Tiêu Kỳ phóng ngựa đuổi theo, Mặc Giao kia quả nhiên thần tuấn phi phàm, thể lao tới nhanh như sấm chớp.

Hai con ngựa trắng đen dần dần chạy song song với nhau, Tiêu Kỳ nghiêng đầu nhìn tôi, đáy mắt đầy tia sáng, cười nói, “Nàng rốt cuộc có bao nhiêu khả năng?”.

Tôi chỉ cười không đáp, lại giơ roi giục ngựa, để mặt cho gió mạnh tấp qua thổi mái tóc dài bay tung. Có cảm giác như đang bay lượn trên cánh đồng mênh mông bát ngát xanh thẳm, trong gió có mùi đất hòa lẫn mùi thơm của cỏ, mê hoặc lòng người.

Thuật cười ngựa của tôi là được thúc phụ đích thân dạy từ lúc nhỏ, có một không hai trong số các nữ tử chốn kinh thành, ngay cả ca ca cũng từng cam bái hạ phong*. Song thấy được thuật cười ngựa của Tiêu Kỳ, tôi hoàn toàn khâm phục, Mặc Giao kia vẫn thẳng Kinh Vân một bậc. Tôi và Kinh Vân đã sắp không còn chút sức lực nào, Tiêu Kỳ lại bình tĩnh nhàn tản, thần khí Mặc Giao mỗi lúc một dâng trào.

*Cam báỉ hạ phong: bằng lòng chịu thua kém.

“Thôi, chàng thắng!”, tôi thở sâu một hơi, không đành lòng giục ngựa nữa, mỉm cười ném roi cho Tiêu Kỳ.

“Đa tạ Vương phi”, Tiêu Kỳ mỉm cười khom người, ghìm cương cho ngựa chạy chậm lại, dịu dàng nhìn tôi, “Mệt mỏi sao?”.

Tôi lắc đầu, khóe môi vẫn giữ nụ cười, vén tóc mai lên, lúc này mới giật mình nhận ra mình đã đi quá xa, bốn phía đều là đồng hoang vô tận, mà sắc trời đã tối mất rồi. Hoàng hôn buông xuống, những đóa hoa dại mang một vẻ đẹp rục rĩ. Xa xa có lều trại nhà gỗ, có những đống lửa lớn đã được dân du mục nhóm lên. Một đoàn dê bò đang được đám mục đồng khu về nhà, có tiếng ca hát vui mừng vang lên từ giữa bầy cừu.

“Đây là đâu? Chúng ta đi xa như vậy rồi ư?”, tôi kinh ngạc cười than.

Tiêu Kỳ nghiêm mặt nói: “Xem ra tối nay không quay về thành được rồi, chúng ta chỉ có thể ngủ lại bên ngoài”.

Tôi lè lưỡi, ra vẻ hoảng sợ, “Làm sao bây giờ, liệu có sói không?”.

“Sói thì không có”, Tiêu Kỳ không cười mà vẻ mặt lại đầy ý cười, nhìn tôi, “Nhưng người thì có một”.

Hai tai đột nhiên nóng lên, tôi làm bộ như nghe không hiểu, nghiêng đầu xoay người lại, nhưng không nén nổi mà bật cười.

Sắc trời đã tối, chúng tôi bèn đi đến nhà những người dân du mục kia, vượt qua đám mục đồng đang trở về, thấy mùi canh thịt, sữa dê đun nóng hổi mà chúng phụ nhân đã chuẩn bị xong xông vào mũi.

Chúng tôi một đôi khách không mời mà đến khiến cho những người dân du mục thuần phác vô cùng vui mừng. Cũng không có ai hỏi lai lịch của

chúng tôi, chỉ lấy ra rượu thịt ngon nhất thiết đãi, phục vụ chúng tôi như khách quý. Vài thiếu niên vây quanh Mặc Giao và Kinh Vân hết lời ca ngợi, các thiếu nữ không chút ngưỡng ngừng e dè, tò mò xúm lại xung quanh chúng tôi, vui vẻ nói cười hỏi chuyện. Các nàng ngưỡng mộ dung mạo của tôi, ngưỡng mộ da tôi trắng nõn như ghé, mái tóc mềm bóng như gấm – đây là những lời ca ngợi chất phác đáng yêu nhất mà tôi từng nghe được.

Rượu đã uống, mọi người bắt đầu vây quanh đồng lửa ca hát nhảy múa. Họ chơi những nhạc cụ mà tôi chưa từng thấy, hát những bài hát tôi nghe không hiểu.

Tiêu Kỳ mỉm cười nói vào bên tai tôi, “Đó là tiếng Đột Quyết”.

Tôi đã nhận ra được, nhẹ giọng nói, “Bọn họ không hoàn toàn là người Trung Nguyên”.

Tiêu Kỳ gật đầu cười, “Phía bắc là vùng các tộc cư trú hỗn tạp, người các tộc vẫn thường lấy nhau, dân du mục phần lớn là người Hồ, phong tục có khác so với Trung Nguyên”.

Tôi khẽ gật đầu, nhất thời trong lòng cảm khái. Triều ta và Đột Quyết đã chinh chiến nhiều năm, thù hận của hai nước quá sâu, song dân chúng vẫn sống hoàn thuận với nhau. Hơn trăm năm liên hôn, cùng sinh tồn, ở mảnh đất này đã sớm trong người có ta, trong ta có người. Mặc dù lãnh thổ quốc gia có thể dùng đao thương phân định nhưng huyết mạch, phong tục không dễ gì thay đổi.

Một vị trưởng lão râu bạc trắng mời Tiêu Kỳ cùng đối ẩm, vừa mới trở lại chỗ ngồi đã thấy một cô nương gương mặt hồng nhuận, tay bưng chén rượu đi tới, lớn mật đưa cho Tiêu Kỳ, nam nữ đứng chung quanh nhất thời cười rộ lên, nhìn thẳng về phía chúng tôi.

Tôi không hiểu được phong tục nơi này, lại thấy Tiêu Kỳ cười, lắc đầu: “Ta đã có thể tử”.

Cô nương kia không những không e lệ mà ngược lại vô cùng kiên quyết, quay đầu lại nhìn tôi: “Người là nữ nhân của chàng?”.

Lời nói rõ ràng ngắn gọn này khiến tôi ngẩn ra, đưa mắt trở về thấy Tiêu Kỳ đang mỉm cười nhìn tôi, trong lòng bỗng cảm thấy sự ấm áp không thể miêu tả thành lời.

“Đúng”, tôi khẽ mỉm cười, nhướn mày đón nhận ánh mắt khiêu khích của cô nương kia.

Đôi con ngươi lấp lánh của nàng nhìn thẳng tôi: “Ta muốn mời chàng cùng khiêu vũ, người có thể cho phép không?”.

Thì ra là muốn mời khiêu vũ cùng, tôi bất giác bật cười, quay đầu nhìn Tiêu Kỳ, bản thân thực sự muốn xem xem Tiêu Kỳ lúc khiêu vũ trông sẽ thế nào... Nhưng là, chỉ cần nghĩ tới cảnh đó thôi cũng đủ làm tôi buồn cười. Có điều, chạm phải ánh mắt Tiêu Kỳ, tôi đành cố gắng nín cười, nghiêm mặt nói, “Xin lỗi, ta không thể cho phép”.

“Tại sao?”, đôi mắt nàng trong suốt, vô cùng thẳng thắn.

Tôi nhìn vào ánh mắt nàng, mỉm cười chậm rãi nói, “Lãnh thổ quốc gia không thể cho ngoại địch đặt chân tới xâm phạm dù chỉ một chút, trượng phu của ta đương nhiên cũng không thể để cho người khác chạm tới dù chỉ một ngón tay”.

Mọi cười xung quanh hô vang, vỗ tay, nhất loạt giơ cao chén rượu hướng về phía chúng tôi. Một chàng thanh niên cao ráo đứng lên, hát một bài ca tôi nghe không hiểu tặng cho cô nương đó, tiếng ca uyển chuyển nồng nhiệt khiến nàng xấu hổ đỏ mặt... Mà sắc mặt tôi đại khái cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu. Ánh mắt Tiêu Kỳ thẳng tắp hướng về phía tôi, ánh mắt tựa

hồ khiến tôi không thể hô hấp được, bản thân rõ ràng không uống quá nhiều rượu nhưng đột nhiên lại hoa mắt.

Đêm đã về khuya, chúng tôi từ biệt những người dân du mục nhiệt tình, đứng dậy quay trở về thành.

Bầu trời đêm sâu thăm thẳm, đầy trời lấp lánh ánh sao, giữa cánh đồng trống yên lặng chỉ có tiếng vó ngựa vang lên, màn đêm dịu dàng ôm vạt vật trong thiên địa vào lòng.

Tôi ngửa đầu để gió đêm thổi qua gương mặt vẫn còn nóng, bởi chưa thể ổn định được cảm xúc.

“Lại đây”, Tiêu Kỳ nắm tay tôi, không nói lời nào đã ôm tôi đặt lên ngựa chàng, dùng áo khoác lông cừu bao lấy tôi.

Tôi ngửa đầu nhìn, chàng cũng cúi đầu xuống nhìn tôi, ánh mắt sâu mà ấm áp, “Thích nơi này không?”.

“Thích”, tôi mỉm cười đáp lại, “Ta chưa từng thấy nơi nào đẹp như vậy, cũng đã lâu rồi chưa vui vẻ như vậy”.

Nụ cười trên môi Tiêu Kỳ càng rõ, dịu giọng nói bên tai tôi, “Đợi sau khi chiến sự kết thúc, ta dẫn nàng đi ngao du tứ phương, xem Đông Hải minh mông, Tây Thục hiểm trở, Vân Nam kiêu diễm,... Trời đất rộng lớn, non sông như họa, đẹp hơn rất nhiều những gì nàng có thể tưởng tượng được”.

Chiến sự, đúng là vẫn còn chưa tránh thoát được hai chữ này. Tôi dựa vào trước ngực chàng, yên lặng thờ dài. Cả một đêm này, hai người chúng tôi không ai nhắc tới chuyện ấy, biết rõ chiến sự sắp tới, vẫn gắng sức buông hết phiền não phân tranh, chỉ tham lam mong có được nửa ngày không âu lo.

Tôi nhắm mắt mỉm cười, “Được, đến lúc đó, chúng ta du lịch tứ hải, tìm một nơi đẹp như trong tranh, xây một căn nhà nhỏ, thức dậy làm việc khi mặt trời mọc, đến khi mặt trời lặn thì nghỉ ngơi...”. Tiêu Kỳ ôm chặt lấy tôi, thấp giọng nói bên tai tôi, “Ta sẽ xây một căn nhà đẹp nhất thiên hạ cho nàng, nơi đó chỉ có hai người chúng ta, ai cũng không thể quấy rầy”.

Tôi nhìn lên trời cao, chỉ cảm thấy màn đêm thật đẹp, cuộc đời này cũng vô cùng đẹp, đáy mắt bất giác lại ướt.

Cánh tay giữ bên hông tôi bỗng nhiên siết chặt, môi mỏng khẽ chạm vào bên vành tai, hơi thở ấm áp phả xuống cổ, khiến toàn thân tôi mềm lại, phảng phất như uống phải rượu nguyên chất. Tôi khẽ run, nhưng không tránh né, ngửa đầu ra, để mặc đôi môi chàng chạm vào cổ.

“Ôm chặt ta”, giọng nói của chàng trầm thấp bình tĩnh, “Sau này bất luận thế nào cũng đừng buông tay”.

Tôi bỗng nhiên mở mắt, giật mình cảm thấy sợ hãi, mặc dù xung quanh yên lặng như thường, nhưng lại có một cơn lạnh buốt thấu xương từ trên thân thể Tiêu Kỳ truyền tới – sát khí. Tôi đã quá quen thuộc với sát khí, loại sát khí lúc tuốt đao ra khỏi vỏ của Tiêu Kỳ.

Mặc Giao tựa như đã phát hiện ra điều gì đó, chầm chậm ngừng bước, cảnh giác vánh tai nghe ngóng. Kinh Vân đi theo phía sau nó cũng bất an hí một tiếng.

Tiêu Kỳ ngừng thần giữ kiếm, âm thầm ôm tôi chặt hơn.

Mặc Giao từ từ đi về phía trước, từng tiếng vó ngựa như đập vào lòng.

Chẳng biết từ khi nào mây đã dày đặc che kín bầu trời, gió ấm như đang dần dần cuốn tới, trời đêm thánng năm chợt như muốn mưa.

Chúng tôi phi ngựa băng băng dọc theo đồng cỏ, xa xa đã thấy đồi thấp chập chùng, cũng có thể nhìn thấy ánh đèn mờ hồ chiếu ra từ những xóm thôn ngoại ô. Trong bóng đêm lơ mờ xẹt qua những đồng cỏ khô thấp lô nhô dọc theo con đường trước mắt. Tôi âm thầm cảnh giác, càng lúc càng có dự cảm chẳng lành. Nơi này là vùng quê mệnh mông vô tận, đôi mắt tới nơi đâu cũng thấy không chốn trú nấp. Cho dù một con chim lẻ loi bay qua không thể tránh khỏi ánh mắt của Tiêu Kỳ, song nơi này là biên giới, địa thế biến hóa, những đồi thấp, những đồng cỏ khô quanh mình ngăn trở tầm mắt, tựa như những con dã thú ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi người tới để tấn công, vô cùng hung hiểm.

Có tiếng sấm trầm thấp vang lên chạy ngang trên bầu trời, gió mỗi lúc một mạnh, trời sắp mưa.

Tôi đưa hai tay ôm lấy Tiêu Kỳ, đầu ngón tay chạm phải đầu thú kim loại gắn trên kiếm, cái lạnh như băng xuyên vào đáy lòng, không hiểu sao lại khiến tôi thấy an ổn. Mặc Giao đột nhiên dừng lại, cúi đầu phát ra hơi thở ngắn ngủi đầy vẻ cảnh giác. Tôi nín thở, chỉ cảm thấy Tiêu Kỳ lại ôm tôi chặt hơn, yên lặng giục ngựa đi về phía trước.

Có hạt mưa lành lạnh rơi xuống làm ướt khuôn mặt. Cuối cùng cũng đã mưa.

Phía trước, bên tay phải, vài con đom đóm xanh đang bay lượn bỗng nhiên tản ra.

“Năm rạp người xuống!”, Tiêu Kỳ bỗng nhiên khẽ quát, ép thân thể tôi xuống yên ngựa. Tôi không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ nghe thấy một tiếng rít sắc lạnh chứa đầy sức mạnh lướt qua mặt nhanh như gió. Mồ hôi lạnh rịn ra khắp thân thể. Tôi biết, vừa mới trong khoảnh khắc, cái chết đã lướt qua mình.

Lúc này, Mặc Giao bất chợt có phản ứng, đột ngột nhảy lên như bị sét đánh, phóng thẳng về phía đám đom đóm sau đồng cỏ khô.

Tiếng gió gào thét, mọi thứ trước mắt bay vút như bị cuốn, bên tai là tiếng thở trắn định không chút nao núng của Tiêu Kỳ, cánh tay chắc vững vàng giữ lấy tôi, một tay giữ kiếm; kiếm vang lên tiếng rỗng gầm, một luồng ánh sáng như dải lụa lạnh lẽo xẹt qua mở ra cánh cửa màn đêm.

Tiêu Kỳ xuất kiếm, kiếm quang loang loáng chiếu khắp hơn một trượng. Trong chớp mắt, tôi nhìn thấy vô số những bóng đen như ma quỷ lao tới.

Trước mắt tối sầm lại, Tiêu Kỳ đột ngột mở áo choàng ra, bao trọn lấy tôi dưới vòng tay – cảnh cuối cùng nhìn thấy là gót chân của đám hắc y nhân cùng với những con người rét lạnh lộ ra ngoài mặt nạ, vô số ánh đao như ánh chớp chém thẳng tới... Kiếm quang đột nhiên tăng vọt, như cản lấy, nuốt lấy ánh đao kia, như cuồng phong đảo chiều, càn quét ngàn vạn địch!

Trước mắt hoàn toàn tối đen như mực, tôi không thể nhìn bất cứ thứ gì, chỉ cảm nhận nơi chớp mũi có một hơi thở ấm nóng. Trong nháy mắt, có một cái gì đó rất mạnh mẽ bắn tung lên khuôn mặt tôi. Sấm sét lóe sáng, mưa đột nhiên nặng hạt hơn, Mặc Giao kinh hoàng nhảy lên. Tiếng kiếm, tiếng gió gào thét vang lên bên tai vô cùng gấp gáp như tiếng mưa kỳ dị lúc này. Thi thoảng có tiếng kim loại va vào nhau, nhiều hơn là tiếng máu nóng phun ra tung tóe, tiếng thịt rách xương gãy,... Trải qua trận chiến Hạ Lan, tôi đã không còn xa lạ với những thanh âm chết chóc này nữa. Mùi máu tanh nồng tràn ngập trong đêm tối, lao thẳng tới chớp mũi của tôi. Tôi dán chặt mặt trước ngực Tiêu Kỳ, không hề nhúc nhích mặc dù chiếc áo choàng của chàng đã bao bọc hoàn toàn lấy thân thể mình. Cách tấm áo, tôi nghe thấy rõ ràng nhịp tim đập mạnh mẽ đầy sức mạnh của chàng.

Mặc Giao ra sức chạy nhanh, giống như bay lên không cưỡi gió. Tôi không biết nó chạy tới đâu, nhưng bóng tối trước mắt chưa từng làm tôi lo sợ hay nghi hoặc – có lẽ tôi chưa bao giờ trắn định, ung dung đến như vậy,

chỉ cần nghĩ tới lồng ngực ấm áp kiên định phía sau, nghĩ rằng tôi đang ở cùng chàng, cho dù phía trước có là địa ngục tu la, vực máu vạn trượng tôi cũng quyết không lùi bước.

Tiếng kim loại giao nhau xung quanh chợt biến mất, mùi máu tanh lại chưa tản đi, mà tiếng gió mưa dường như mạnh hơn cả khi nãy. Nước mưa thấm vào ướt tấm áo choàng, dần dần thấm vào áo tôi, ngấm lạnh... Có sự ấm áp trên cơ thể chàng truyền tới cách chiếc áo choàng, tựa vào trước ngực chàng, quanh thân vẫn ấm. Tôi ngẩng đầu, lại không mở được mắt ra, nước mưa và gió mạnh tới tấp tấp vào mặt, lông mày và lông mi đã ướt đẫm.

“Đừng lên tiếng”, cánh tay giữ bên hông tôi của Tiêu Kỳ đột nhiên căng thẳng, trong chốc lát thân thể tôi đã bị đưa lên không, sau đó được chàng ôm lấy, lăn xuống.

Chúng tôi ngã trên con đường, phía dưới là cỏ khô mềm mại. Tiêu Kỳ tung mình đứng lên, ôm tôi nhanh chóng lui vào tránh phía sau đồng cỏ. Mặc Giao và Kinh Vân lại như không để ý thấy chúng tôi đã nhảy xuống, cứ như vậy chạy nhanh về phía trước tựa tên bắn. Lòng tôi nhất thời lạnh như băng, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa ào ào đập nước từ phía sau chạy tới, đuổi theo hai con ngựa.

Tiêu Kỳ không nhúc nhích, cánh tay trái không rời khỏi bên hông tôi dù chỉ nửa khắc, trước sau vẫn vững vàng ôm lấy tôi. Nước mưa chảy xuống theo đồng cỏ khô, ướt đẫm toàn thân, tôi bất chấp cái lạnh, nín thở vươn tay bắt lấy tay chàng. Tiêu Kỳ giữ chặt năm ngón tay tôi, yên lặng truyền cho tôi sức mạnh.

Đợi cho tới khi tiếng vó ngựa đuổi theo đã xa, chàng trầm giọng nói: “Đi theo ta!”.

Chàng dắt tôi sải bước dưới gió mưa, chạy nhanh trong đêm đen, trời đất mênh mông một dòng nước, dưới chân bùn văng tung tóe,... Trước mắt mơ hồ thấy một căn nhà bỏ hoang, ẩn sau một loạt những đồng cỏ khô.

Tiêu Kỳ đá mở cửa phòng, gió mạnh cùng mưa lớn ào ào lao thẳng vào trong phòng, trước mắt đen nhánh, chỉ ngửi thấy mùi thơm của cỏ khô.

Tôi cuống quýt quay người che cửa phòng, tuy chỉ là một cái cửa gỗ rất mỏng, nhưng ít nhất có thể tạm thời ngăn mưa gió sấm sét ở bên ngoài.

Đây là một trường cỏ khô nuôi ngựa quân đã bị bỏ, Tiêu Kỳ từng tới dò xét trường cỏ nuôi ngựa, mơ hồ nhớ được căn phòng đơn sơ bị bỏ hoang nơi này vốn là chốn trú ẩn đêm của người trông coi kho. Thích khách nhiều người, chúng tôi lực ít, Tiêu Kỳ quyết đi thật nhanh, lớn mật bỏ cả ngựa, để Mặc Giao và Kinh Vân dẫn thích khách rời đi, còn chúng tôi nhờ bóng đêm che đậy, ẩn thân nơi này. Nước mưa tẩy sạch dấu chân, thích khách lại không quen địa thế, rất khó tìm được nơi bí mật này.

Tiêu Kỳ thắp sáng cây đánh lửa, sau khi kiểm tra tất cả các cửa sổ đều đã đóng chặt, phía ngoài không thể nhìn thấy ánh lửa mới lấy củi tới thắp lò sưởi. Phía bắc khí hậu lạnh, gia đình bình thường đều có lò sưởi, trong căn nhà này ngoại trừ một chiếc bàn gỗ đơn sơ thì khắp nơi đều chất đầy cỏ khô.

Tôi dựa vào bàn gỗ kia, thân thể khẽ run, không biết là do lạnh hay là sợ hãi. Thích khách tạm thời đã bị dẫn đi. Vừa rồi Tiêu Kỳ dốc hết sức đánh lui mấy kẻ đánh lén lao ra từ phía sau trận mai phục tỉ mỉ, nếu như không phải có gánh nặng là tôi ở bên cạnh, chàng có lẽ đã có thể giết sạch bọn chúng... Tôi ngược mắt nhìn về phía chàng, lại đột nhiên chấn động. Chỉ thấy áo choàng của chàng ướt đẫm, trên người có nước chảy xuống, giọt nước quanh co rớt xuống sàn nhà, lộ ra màu đỏ sậm dọ người.

“Chàng bị thương!”, tôi nhào tới vén áo choàng của chàng lên, luống cuống bắt được hai cánh tay chàng, đưa mắt quanh thân chàng tìm kiếm vết thương.

Chàng đè lấy tay tôi, lại vẫn có tâm tư chọc ghẹo tôi, “Ờ cái gì, nam nữ thụ thụ bất thân”.

Tôi vừa ngẩng đầu, hơi nước đã dâng lên trong hốc mắt, cái gì cũng bất chấp, hoảng loạn thốt lên, “Sao lại có kiểu đùa như chàng chứ? Có bị thương không? Có làm sao không?...”. Tiêu Kỳ không nói lời nào, bình tĩnh nhìn lại tôi. Tôi thấy áo choàng của chàng ướt đẫm, ngoại bào dưới áo choàng cũng ướt mất một nửa, máu đen loang lổ, không nhìn ra vết thương ở đâu, nhất thời chân tay cũng mềm nhũn, nhưng cố chấp giữ lấy chàng không chịu buông.

“Ta không có bị thương”, chàng cúi đầu khẽ nói, giọng mềm nhẹ.

Tôi kìm nén tới đây, nước mắt ào ào rơi xuống, cổ họng nghẹn lại không nói được gì.

“Là máu của thích khách, giết chết tám chín người, còn dư lại hơn mười hai người...”, chàng cho là tôi không tin, bận rộn cởi bỏ áo choàng.

Tôi kinh ngạc nhìn lại chàng, không thể thốt nên nửa lời, không biết là khóc hay là cười, chỉ vẫn chưa thể bình tĩnh lại từ nỗi sợ hãi.

“Sắc mặt cũng dọa người”, chàng thở dài, mặt tràn đầy ấm áp, “Nha đầu ngốc, nàng rất sợ ta chết sao?”.

Một chữ chết thốt ra từ miệng chàng khiến lòng tôi chột căng thẳng. Ngơ ngác nhìn lại khuôn mặt chàng, giờ khắc này chỉ cảm thấy cho dù trời sập đất lở, là sống là chết, bất kể thế nào cũng không thể mất đi chàng, mà e là chỉ cần vừa nghĩ tới thôi trong lòng cũng đau như cắt. Tôi đột nhiên dang tay ôm chặt lấy chàng, “Nếu như muốn chết, chàng cũng nhất định phải

chết sau ta, như vậy ta sẽ không phải vì chàng mà đau lòng khổ sở, chịu nỗi khổ sinh ly tử biệt”.

Tiêu Kỳ chấn động, yên lặng một hồi rất lâu, chỉ ôm tôi trong ngực, hai cánh tay siết chặt tới mức tôi gần như không thể thở được.

“Ừ, sau một trăm tuổi, ta sẽ để nàng đi trước một bước”, chàng mỉm cười nói nhỏ bên tai tôi, “Nhưng trước đó, nàng phải theo ta đến già, cùng nhau biến thành một đôi vợ chồng tóc bạc. Lúc đó ta yếu ớt, rụng răng nàng cũng không được chê”.

Chúng tôi ngồi trước lò sưởi, Tiêu Kỳ cởi bỏ áo ngoài nhuộm đầy máu đen, chỉ mặc trung y trắng, tôi mơ hồ có thể thấy được da thịt chàng. Tôi rủ mắt, không dám nhìn chàng. Chàng cúi người cho thêm củi, ngưng thần suy tư, không phát hiện ra sự bối rối của tôi.

Tôi ho nhẹ một tiếng, thở dài nói: “Bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ cứ đợi thế này tới khi trời sáng?”.

Tiêu Kỳ mỉm cười, “Trước hừng đông ắt sẽ có cứu binh”.

Tôi ngạc nhiên tròn mắt, thấy vẻ mặt chắc chắn của chàng, lại thấy chàng cười một tiếng, nói, “Chúng ta trắng đêm không về, Hoài Ân nhất định sẽ cảnh giác, dẫn người ra khỏi thành tìm. Ta thả Mặc Giao trở về, nó nhận được đường, cũng nhận được hơi thở của ta, sẽ dẫn Hoài Ân tới nơi này. Nơi này cách thành không xa, trước hừng đông bọn họ chắc chắn tới”.

Tôi thở dài một hơi, lòng vừa bình tĩnh lại thấy sắc mặt Tiêu Kỳ trầm xuống.

Chàng thản nhiên nói: “Hành tung của chúng ta bị thích khách biết được... trong phủ, chỉ e đã có gian tế”.

Tôi không khỏi rùng mình, chỉ cảm thấy toàn thân dần ớn lạnh. Lần này, những người biết tôi và Tiêu Kỳ cải trang ra khỏi thành chỉ có mấy hạ nhân thân cận trong phủ. Nếu ngay cả người bên cạnh cũng là gian tế, vậy thì còn có thể tin ai nữa?

“Chẳng lẽ lại là Hạ Lan...”, tôi trầm ngâm chốc lát, nhú mày nói, “Không đúng, người Đột Quyết và Hạ Lan Châm lúc này tự thân mình lo còn không xong, đâu có thừa sức động thủ với chàng”. Khóe môi Tiêu Kỳ nhếch lên, nhưng không có lấy chút ý cười nào. Ánh sáng trong mắt lưu chuyển, sâu không dò được, “Nàng cho rằng, lúc này ai muốn tính mạng của ta nhất, ai có thể mang theo mười mấy tên thích khách lên vào Ninh Sóc?”.

Tôi đang nghiêng người cho thêm củi, nghe vậy cánh tay run lên, kìm sắt cơ hồ như sắp rơi khỏi tay.

Không biết có phải do áo ướt trên người quá lạnh hay không, tôi có chút run rẩy, nhích tới gần lò sưởi mà quanh thân vẫn không ngừng run.

“Vẫn còn lạnh sao?”, Tiêu Kỳ từ phía sau vươn tay tới, túm lấy ống tay áo ướt đẫm của tôi, quả quyết nói, “Như vậy không được, cởi ra!”.

Tôi hoảng hốt, lại không thể gỡ tay chàng ra được, hai lần trước chật vật bị chàng cởi áo đến giờ vẫn canh cánh trong lòng, lúc này lại thấy chàng đưa tay tới mở vạt áo, tôi xấu hổ nói, “Không cần, ta không lạnh...”.

Hai tay chàng bỗng ngừng động, chàng cúi gần lại bên tôi, nói: “Tại sao nàng vẫn sợ ta?”.

Tôi cứng họng, chợt thấy miệng đắng lưỡi khô, quanh thân tựa hồ như nóng lên, lắp bắp nói, “Không phải vậy, ta không có...”.

Chàng không hề nói gì nữa, lẳng lặng ôm tôi, hơi thở ấm áp phả vào bên tai.

Bên trong lò sưởi thì thoáng có một chút ánh lửa nổ bung, rõ ràng vừa mới cảm thấy lạnh, giờ khắc này lại như huyết mạch quanh thân cũng nóng bừng.

“A Vũ”, chàng trầm giọng gọi tôi, giọng nói dịu dàng khàn khàn, “Ta đã bỏ qua nàng ba năm”.

Môi chàng rơi vào cánh tai, nhẹ nhàng dán bên tai, chậm rãi hôn dọc xuống cổ.

Tôi nhắm thật chặt mắt lại, không dám nhúc nhích, thậm chí không dám hít thở, sự hỗn loạn trong lòng như muốn xông ra ngoài cơ thể.

Trước khi thành thân, ma ma trong cung đã dạy tôi chuyện viên phòng, thậm chí từ rất sớm trước đó, tôi đã từng trong lúc lơ đãng thấy Thái tử ca ca hoan ái cùng một thị nữ... Chuyện nam nữ, mặc dù tôi cảm thấy rất rụt rè không muốn biết, nhưng không phải hoàn toàn u mê.

Đôi môi mỏng của chàng nóng bỏng di chuyển trên cổ, khiến toàn thân tôi tê dại. Tôi bị chàng ôm trong ngực, toàn thân chẳng có lấy chút khí lực nào, phảng phất như đang trôi dạt trong dòng nước ấm menh mang.

Hơi thở của chàng mỗi lúc một gấp, bàn tay giữ bên hông đã dời lên trước ngực, mở vạt áo tôi ra. Cách một lớp trung y mỏng, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng bao phủ, vô cùng dịu dàng, tựa như đang giữ lấy một báu vật vô cùng trân quý.

Tôi không kịp được, hơi thở gấp hơn, run giọng gọi tên chàng, ngón tay bầu chặt lấy chàng.

Chàng dừng lại, chuyển người, khiến tôi ngửa đầu nhìn thẳng vào ánh mắt chàng. Tôi ngây ngốc nhìn, tóc mai, gương mặt, đôi môi, tất cả đều rất thân thuộc. Tôi giơ tay vòng ra ôm phía sau cổ chàng, đầu ngón tay xẹt qua yết hầu, xoa đôi môi mỏng... Tay chàng đột nhiên chuyển, đỡ tôi bằng

khuyết tay. Trâm cài tóc bị gỡ ra, tóc dài bung xõa như tơ mượt phủ kín tay chàng. Chàng đặt tôi xuống lớp cỏ khô mềm mại, cúi người tới nhìn thật sâu, ánh mắt triền miên mê ly.

Quần áo dần dần bị cởi bỏ, thân thể xử nữ cuối cùng không chút che đậy.

Than củi trong lò sưởi phát ra những âm thanh tí tách nhỏ, ánh lửa ấm áp, ngăn cách mưa gió tối tăm.

Buổi động phòng hoa chúc đến chậm ba năm, đôi từ trong Vương phủ gấm vóc lụa là tới bên lò sưởi nơi căn nhà gỗ, đôi từ đám hỉ nường vờn quanh thành đám thính khách đánh lén trong đêm... Cũng chỉ có chàng gặp tôi, tôi gặp chàng mới có những thay đổi ấy. Có lẽ chúng tôi đã định không làm được một đôi vợ chồng bình thường, nhất định phải cùng nhau đi qua sóng to gió lớn. Có lẽ đó vốn là duyên phận của chúng tôi, là hạnh phúc khi chúng tôi còn sống trên đời.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Biệt Ly

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Phía ngoài vẫn là tiếng mưa to gió lớn không ngừng, nhưng bên trong, than lửa đã sưởi ấm toàn bộ căn nhà, một phòng xuân ý dào dạt.

Tôi lẳng lặng nằm trong ngực Tiêu Kỳ, không nhúc nhích, tóc dài lượn lờ trước ngực chàng, mấy sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt dán trên lồng ngực trần của chàng, đan vào những vết sẹo nông sâu ngang dọc ở đó. Trên người chàng có rất nhiều vết sẹo, thậm chí có một vết sẹo ngang vai cơ hồ như xuyên qua cả tấm lưng... Mặc dù miệng vết thương đã sớm khép, chỉ chừa lại dấu vết nhàn nhạt, nhưng không khỏi khiến người nhìn thấy giật mình. Cuộc sống mười năm chinh chiến trên lưng ngựa của chàng rốt cuộc đã phải trải qua bao nhiêu lần sinh tử chết chóc, đạp trên hài cốt bao nhiêu người mới có thể bước ra từ trong biển máu, từng bước đi tới ngày hôm nay?... Tôi không dám nghĩ mười năm như vậy chỉ có một mình chàng trải qua.

Sau khi ân ái, chàng ôm lấy tôi nhắm mắt nằm, tựa hồ rơi vào giấc ngủ say vô cùng yên tĩnh. Gương mặt như tạc kia vẫn lạnh lùng, khóe môi mím chặt, trường kiếm ra khỏi vỏ còn ở bên tay, mỗi khi có gió thổi qua, chàng liền lập tức dựng kiếm lên, không có lấy nửa khắc thanh nhàn thư giãn. Tôi ngẩng nhìn gương mặt bình yên của chàng lúc ngủ thật lâu, trong lòng có chút đau đớn xen lẫn vị chua ngọt ngào.

Tôi vươn tay, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên vết nhăn trên lông mày chàng. Chàng nhắm hai mắt, không nhúc nhích, khóe môi nhếch lên hơi thả lỏng, vẽ ra nụ cười nhạt. Tôi khẽ nâng người dậy, kéo ngoài bào qua phủ

lấy thân thể trần truồng. Chàng bỗng nhiên ôm lấy eo tôi, tung mình áp tôi dưới thân thể.

Một tiếng kêu giận dỗi của tôi còn chưa ra khỏi miệng đã đọng lại ở mép, chỉ thấy ánh sáng trong mắt Tiêu Kỳ chớp động, sắc mặt chàng ngưng trọng, ấn kiếm quỳ gối thẳng, che chở tôi dưới thân thể chàng. Tôi nín thở không dám nhúc nhích, rõ ràng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, lại mơ hồ phát hiện có cái gì đó đang tới gần... Ánh mắt Tiêu Kỳ biến hóa, bỗng nhiên cổ tay xoay mũi kiếm, trường kiếm sáng như tuyết phát ra tiếng rỗng gầm, vang vọng trong màn đêm yên tĩnh.

Ngoài phòng chợt có tiếng kiếm rít đáp lại, có giọng nói nam tử vọng vào, “Thuộc hạ tới chậm, khiến chủ thượng chấn kinh, tội đáng muôn chết!”.

Gánh nặng trong lòng tôi bỗng chốc được cởi bỏ, chợt xấu hổ, bần rộ choàng áo bào đứng dậy, giúp Tiêu Kỳ sửa sang lại y phục, búi tóc.

Tiêu Kỳ tra lại kiếm vào vỏ, nhạt nhạt cười, nói, “Rất tốt, hành động của người càng lúc càng thêm mau lẹ”.

“Thuộc hạ không dám nhận”. Người đó cung kính trả lời, dừng bước bên ngoài, không tới gần nữa, giọng nói kia nghe như đã từng quen biết.

“Thích khách lúc này đã đi về hướng nào?”, giọng nói Tiêu Kỳ lạnh lùng uy nghiêm.

“Thích khách chạm mặt thuộc hạ ở Đông Giao, bảy tên chết, chín tên bị thương, còn lại mười hai người tháo chạy ra ngoài thành. Đường Cảnh tướng quân đã dẫn người truy kích, Tổng tướng quân cũng phong tỏa toàn thành để lùng bắt, thuộc hạ không dám chậm trễ, lập tức tới tiếp ứng chủ thượng”. Giọng nói của người đó lạnh lạnh, khẩu âm đậm vùng quan ngoại... Quan ngoại, lòng tôi chợt động.

Tiêu Kỳ mở cửa phòng, gió lạnh và mưa xối thẳng vào, tôi lạnh đến run lên, lại nhìn thấy bên ngoài cửa, một người toàn thân áo giáp cúi đầu đứng vững vàng trong mưa, phía sau là hơn mười kỵ binh đứng cách hẳn hơn mấy trượng, tay cầm đuốc thông, tuy ở trong mưa gió nhưng thân vẫn như sắt đá, không hề nhúc nhích. Những cây đuốc thắp nước mưa chập chờn trong gió, tỏa ra khói đen đậm, vẫn không tắt.

Thân ảnh Tiêu Kỳ khoanh tay cầm kiếm được ánh lửa chiếu vào toát ra một vẻ thờ ơ đầy kiêu ngạo.

Một thị vệ kính cẩn giương ô, Tiêu Kỳ nhận lấy, mỉm cười xoay người lại, vươn tay ra phía tôi.

Tôi vén tóc mai, chậm rãi chạy tới bên cạnh, đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay chàng, cùng chàng rảo bước dưới mưa gió. Mưa tuôn rơi quật trên chiếc ô, gió lạnh thổi tóc tung bay, bờ vai chàng ngăn làn mưa lạnh lẽo, thân thể truyền hơi ấm tới tôi.

Chúng tôi đi ra vùng đất trống ngoài căn nhà, hơn mười kỵ sĩ cùng nhau tung mình xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, hướng về phía Tiêu Kỳ mà cúi đầu. Áo giáp lạnh như băng mang theo âm thanh rào rào đều nhịp kinh tâm động phách.

Mặc Giao và Kinh Vân quả nhiên ở phía sau đám thị vệ, thấy chúng tôi thì hết sức vui mừng.

Tôi nghiêng đầu sang trái nhìn về phía vị tướng quân khôi ngô mặc áo giáp kia, rốt cuộc thấy được rõ diện mạo của hắn. Hắn cũng khẽ cong mắt nhìn về phía tôi, tôi quay đi, hiểu ý cười một tiếng – quả nhiên là hắn, đại hán áo xám tiếp ứng tôi ở dịch trạm.

Trong phủ chỉ có Ngọc Tú và Lư phu nhân nắm rõ hành tung của chúng tôi.

Trở lại Vương phủ, Tiêu Kỳ hạ lệnh nhất toàn bộ người ở biết chuyện này, bao gồm cả tỳ nữ và người đánh xe, đem hạ ngục thẩm vấn.

Lúc thị vệ đi tới bắt Ngọc Tú, nàng không nói tiếng nào, không kêu khóc, quật cường căn môi, để mặc cho thị vệ đưa đi. Đi gần đến cửa, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi, thân thể nhỏ gầy bị thị vệ kéo đi nghiêng ngả, nhưng đôi con ngươi lại vô cùng kiên định.

“Ngọc Tú không phản bội Vương phi”. Nàng nhẹ nhàng nói một câu rồi bị thị vệ kéo ra ngoài.

Tôi mím môi bình tĩnh nhìn nàng, nhìn nàng càng ngày càng xa, cuối cùng thốt lên, “Dừng tay!”.

Hai thị vệ xoay người dừng lại, Ngọc Tú ngã xuống đất, căn môi nhìn tôi, ánh mắt đầy nỗi đau khổ. Tôi hiểu được ánh mắt ấy, đó là nỗi đau khổ khi bị chính người mình kính ngưỡng tín nhiệm vứt bỏ, là nỗi khổ mà tôi từng trải qua. Vào giờ khắc này, nhìn cô bé nhỏ nhắn quật cường ấy, trong lòng tôi vô cùng cảm động. Không có bất kỳ nguyên do nào, chỉ là tôi tin nàng.

“Không phải là Ngọc Tú”, tôi nhìn sang thị vệ, lạnh nhạt nói, “Thả nàng”.

Ngọc Tú đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt chứa đầy nước mắt. Hai thị vệ đưa mắt nhìn nhau, có chút chần chừ.

Tôi chậm rãi bước tới, vươn tay về phía Ngọc Tú, tự mình đỡ nàng từ trên mặt đất dậy. Thị vệ nhìn nhau lúng túng, phải khom người lui ra, Ngọc Tú lúc này mới bật khóc thành tiếng, vừa lau nước mắt vừa quỳ gối phía trước tôi tạ ơn.

Tôi giữ nàng lại, vỗ nhẹ đầu vai nàng, dịu giọng nói, “Ngọc Tú, ta tin ngươi”.

Nàng khóc đến mức một câu cũng không nói ra lời. Đám thị nữ phía sau cúi đầu đứng yên, vành mắt đều đỏ lên, vẻ thốn thức.

Giữa đêm, trượng phu của Lư thị, Phùng tham quân tự vẫn tại nhà. Lư thị không chống được sự tra khảo trong ngục, rốt cuộc nhận tội, là nàng nói hành tung của Tiêu Kỳ cho Phùng tham quân. Nàng chưa từng ngờ tới, trượng phu của mình bị người khác ép buộc làm nội ứng cho kẻ chủ mưu trong đám thích khách kia.

Thích khách trốn tới quan đạo ở Đông Giao thì bị người của Đường Cảnh vây kín, giữ được ba tên còn sống, còn lại bại trận mà chết.

Tống Hoài n kíp thời phong tỏa toàn bộ thành Ninh Sóc, nghiêm mật lùng bắt, cuối cùng bắt được một văn sĩ trung niên trà trộn trong đám thương nhân ở thành nam.

Người này chính là Phó Sứ giám quân theo Từ Thụ đi Ninh Sóc, Binh bộ Tả Thị lang, Đỗ Minh.

Cái tên này cũng không xa lạ gì. Người này tuổi đã hơn ba mươi, dung mạo xấu xí, xuất thân vọng tộc phương bắc, không những có tài văn chương mà tài cưỡi ngựa bắn cung hay võ nghệ cũng rất cao, là môn đồ đặc ý của Hữu tướng Ôn Tông Thận. Người có tài như vậy lại bởi vì tính tình cổ quái không hợp giai cấp quyền quý mà trở thành đề tài hài hước cho mọi người.

Danh sĩ đương thời yêu thích nuôi ngựa khỏe, lừa hiền, hạc tiên, danh khuyển*, duy chỉ có người này yêu trâu, trong nhà nuôi hơn mười con trâu cày, lại thường so sánh mọi thứ với trâu, tự gọi mình “trâu điên”, tính tình bướng bỉnh như trâu già. Rất nhiều quan viên chỉ mắc lỗi nhỏ cũng bị hấn tố cáo, ngay cả phụ thân bao năm nay cũng nhiều lần bị hấn ra mặt chống đối, nhưng phụ thân nể mặt Hữu tướng nên không động tới.

*Danh khuyển: loài chó có tiếng tăm, thường hiếm có.

Tôi vẫn nhớ mang máng Đỗ Thị lang sắc mặt đen, áo bào rộng tay dài, lúc nào cũng mang bộ dạng nổi giận đùng đùng kia, nhưng không lường trước được hẳn chính là người được Hữu tướng chọn đào tạo ám vệ để hành thích trọng thần trong triều.

Ám vệ tồn tại một cách thần bí, tôi biết trong số thủ hạ của thúc phụ cũng có một nhóm ám vệ thề chết phục vụ họ Vương, không ai biết bọn họ là ai, ẩn núp ở đâu, nhưng chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ liền lập tức xuất hiện, làm những việc chủ nhân sai khiến.

Đỗ Thị lang chính trực phóng khoáng lại là thủ lĩnh ám vệ, phụ thân thanh danh cao vọng lại giả mạo thánh chỉ phạm thượng, Dự Chương Vương anh hùng cái thế ngang nhiên làm khó dễ cho triều đình,... Trung nghĩa cũng thế, gian nịnh cũng thế, lần đầu tiên tôi biết được trên cõi đời này không có trung hay gian tuyệt đối. Chung quy chỉ là một câu “Thắng làm vua thua làm giặc” – mỗi người đều có máu thịt tay chân như nhau, có tư tâm tham vọng như nhau, đến khi đầu kề dưới đao thì sinh mệnh cũng yếu ớt như nhau cả.

Thí dụ như lúc này, đầu của Đỗ Minh đang treo trên tường thành Ninh Sóc.

Ở trong triều hẳn hùnh biện thao thao bất tuyệt, chỉ huy ám vệ đến rồi đi không thấy thân ảnh, cả đời trung dũng, lấy cái chết báo ân trọng dụng của Hữu tướng. Song một ngày kia, khi đầu hẳn rơi xuống dưới lưỡi đao, cũng chỉ là máu tươi tưới ba thước mà thôi.

Tiêu Kỳ để Tống Hoài n chiêu an Đỗ Minh nhưng không thành, không nói thêm lời nào nữa, quả quyết hạ lệnh mang ra chém đầu – người có thể dùng thì nặng ân lưu lại, kẻ không có tác dụng thì chỉ có con đường chết. Nếu đổi lại là phụ thân thì có lẽ sẽ giữ người tài lại, nhưng Tiêu Kỳ không như vậy, chàng là quyền thần nhiều mưu lược, cũng là Đại tướng nắm quyền sinh quyền sát trong tay mà dân gian thường nói tới, ắt sẽ khác.

Mật hàm thứ hai của phụ thân không bao lâu thì tới.

Trong kinh lại có biến cố, vây cánh của Hữu tướng chưa trừ khử sạch, dự định vào ngày hành hình sẽ đi cướp phạm nhân, muốn cứu Ôn Tông Thận, may mắn bọn chúng bị Ngự Lâm quân trong tay thúc phụ đánh lui, có điều thúc phụ phụng chỉ giám trảm cũng bị thích khách gây thương tích. Sau đó Ôn Tông Thận bị giải vào thiên lao. Chỉ vì hãn sống lại mà cô cô đích thân vào trong lao, ban rượu độc.

Mưa gió trong kinh biến hóa khôn lường, đã tới thể nước sôi lửa bỏng. Kiến Trữ Vương ở Giang Nam giương kiếm sẵn sàng từ lâu, đại quân tiên phong đã lạng lẽ nhổ trại; đúng vào lúc này, vây cánh Hữu tướng phái người âm thầm hành thích Dự Chương Vương – tất cả những điều này là lý do tốt nhất để Tiêu Kỳ xuất binh xuôi nam. Quân Ninh Sóc chăm chỉ thao luyện, quân uy nghiêm chỉnh, lương thảo cũng chuẩn bị đầy đủ. Tiêu Kỳ lưu lại hai mươi lăm vạn quân đóng giữ tại biên ải, đích thân dẫn mười lăm vạn quân, ba ngày sau tiến thẳng về phía kinh thành.

Tôi cùng Tiêu Kỳ lên tường thành, kiểm duyệt tam quân thao diễn.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi tận mắt thấy được quân đội của chàng, song, khi tam quân giơ kích*, đồng thanh hô vang, vó ngựa đạp bụi cuộn cuộn tung bay tới tận chân trời, cảnh tượng như chớp đánh sấm rền... tôi một lần nữa bị rung động, giống như ba năm trước trên Triều Dương môn.

*Kích: một loại vũ khí thời cổ.

Tôi nhìn lại Tiêu Kỳ, thấy chiến bào đen thêu rồng vàng được ánh trời chiều nhuộm sáng chói mắt.

Tiêu Kỳ giờ này khắc này đã đủ vây cánh.

Bầu trời Sóc mạc ở Ninh Sóc tuy bát ngát nhưng chỉ e là đã không còn dung nạp được sức mạnh, hùng tâm vạn trượng của chàng.

Đêm xuống, tôi bảo Ngọc Tú chuẩn bị hành trang để theo đại quân xuôi nam.

Ngọc Tú lần đầu rời khỏi Ninh Sóc lại là theo quân xuất chinh, không tránh khỏi hồi hộp lo lắng.

Tôi thấy nàng chuẩn bị rất nhiều quần áo dày cộm, cười nói, “Càng đi xuống phía nam càng ấm áp, đến kinh thành rồi sẽ không mặc được đồ dày nữa, những thứ này không cần đem theo”.

Lại nghe thấy tiếng cười nhàn nhạt của Tiêu Kỳ vọng tới từ phía sau: “Phải mang theo hết”.

Chàng tiến vào trong phòng, áo giáp chưa cởi. Nhóm thị tỳ vội vàng khom người lui ra.

Tôi cười dài nhìn chàng, “Chàng nói như vậy không đúng rồi, lúc này ở kinh thành mọi người đều đã mặc áo sa mỏng phiêu dạt như múa, đâu có ai mặc áo dày cộm như thế nữa”.

Tiêu Kỳ không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt ấy khiến tôi có chút bất an.

Tôi liền bước tới giúp chàng cởi áo giáp, cười chế giễu nói, “Về phủ rồi cũng không thay thường phục, toàn thân lạnh như băng thế này rất thoải mái sao?”.

“Nàng đang nhớ nhà”, chàng cầm tay tôi, ánh mắt rất sâu, “Nàng rất muốn quay trở về kinh thành, phải không?”.

Tôi ghen hống, im lặng quay đầu đi chỗ khác, trong lòng quả thực không muốn ý định của mình bị chàng một câu nói toạc ra như vậy, nhất thời có chút buồn bã, chỉ đành miễn cưỡng cười, “Dù sao cũng phải trở về đây, ta còn lưu luyến Ninh Sóc”.

Chàng đưa tay vén tóc mai cho tôi, nơi đáy mắt có vẻ áy náy xẹt qua, “Đợi sau khi trận chiến này tạm bình định, ta sẽ đón nàng về kinh, sẽ không để nàng phải đợi quá lâu”.

Tôi ngơ ngẩn, lùi lại phía sau một bước, bình tĩnh nhìn chàng, “Chàng không để ta đi cùng chàng?”.

“Lần này không thể”. Chàng lấy từ trong tay áo ra một bức thư, đưa tới trước mắt tôi, “Thư của Tả tướng, giờ nàng có thể đọc rồi”.

Là phong thư phụ thân gửi kia, hôm qua chàng không chịu để tôi đọc, muốn tôi sau khi đi chơi về mới đọc.

Tôi nhất thời hoảng hốt, trong lòng cảm thấy hoang mang, nhận lấy phong thư mà không có dũng khí mở ra.

Khi vừa mới biết tin chàng sẽ nam chinh, tôi không do dự chút nào, cũng không lo sợ chiến sự hung hiểm, chỉ cảm thấy được cùng chàng tiến thoái là chuyện đương nhiên. Huống chi kinh thành còn có cha mẹ, người thân, bọn họ đang ở trong cái nhìn thềm thường của Kiến Trữ Vương, gặp nguy nan khốn đốn, tôi là nữ nhi dòng họ Vương, nhất định phải cùng sống chết với gia tộc, hoạn nạn cùng chia, tuyệt đối không lùi bước.

“Ta muốn trở về kinh”, tôi lạnh lùng ngược mắt, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Kỳ, “Chàng đừng mơ bắt ta ở lại nơi này một mình”.

Chàng nhìn lại tôi, chậm rãi nói, “Sáng sớm ngày mai, nàng lên đường đi Lang Gia”.

“Lang Gia?”, tôi ngỡ mình nghe lầm, chàng nói tới Lang Gia, đó chẳng phải là quê cũ của dòng họ Vương sao?

“Trưởng Công chúa đã tới Lang Gia trước rồi”, Tiêu Kỳ nhẹ đặt tay lên vai tôi, “Nàng nên tới đó cùng mẫu thân”.

Vào lúc này, mẫu thân lại về Lang Gia? Tin tức bất ngờ này khiến tôi ngây người, mơ hồ nghĩ tới điều gì đó, trong lòng lo sợ không yên... bỗng nhiên cảm thấy phong thư trong tay đáng giá ngàn vàng.

Mở ra là thấy nét chữ văn phong quen thuộc, sau khi lướt nhanh qua, tôi nhất thời lo lắng không yên, tờ giấy trắng trên tay rớt xuống.

Tiêu Kỳ không nói lời nào, vẫn giữ lấy vai tôi, yên lặng nhìn.

Trong thư, phụ thân nói mẫu thân mắc bệnh nhẹ, phải rời kinh nghỉ ngơi, đã mang theo Từ cô cô tới Lang Gia. Lần này đi đường xa xa xôi, mẫu thân chỉ có một thân một mình, nóng lòng nhớ con, phụ thân muốn tôi tới thăm người.

Tôi che mặt, trong lòng tê dại, rồi bỗng nhiên hiểu ra.

Mẫu thân, đáng thương mẫu thân, lúc này nơi nơi giường cung bật kiếm, vậy mà không ai nghĩ tới tình cảnh của người, ngay cả tôi cũng cơ hồ không được để tâm. Cũng đúng, đâu có ai sẽ để ý tới một phụ nhân chốn khuê phòng, tên nàng cơ hồ đã bị lãng quên, chỉ còn lại tôn hiệu Trưởng Công chúa, hoặc là thân phận Tả tướng Tĩnh Quốc Công phu nhân.

Thiên tử yếu ớt bị giam lỏng trong cung kia chẳng những là Hoàng thượng mà còn là huynh trưởng của nàng, bị gia đình nhà chồng của nàng chiếm đoạt mất quyền thế và tôn nghiêm hoàng thất – gia tộc mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo. Nàng là Tấn Mẫn Trưởng Công chúa, muội muội duy nhất của đương kim thánh thượng, trên người chảy xuôi dòng máu hoàng thất cao quý... Tôi không tin mẫu thân sẽ lựa chọn trốn tránh vào thời điểm này, mặc dù người mềm yếu thiện lương nhưng không phải kẻ hèn yếu.

Lần này mẫu thân đi Lang Gia ắt hẳn là bị bắt ép – là phụ thân ép mẫu thân phải đi, không muốn người phải tận mắt chứng kiến phu gia và thân tộc đối địch.

Tôi nên nói phụ thân nhân hậu hay là tàn nhẫn đây?

Nghĩ tới lời phụ thân rằng mẫu thân mắc bệnh nhẹ, nóng lòng nhớ con, tôi không kìm được sự đau khổ trong lòng, xoay người dựa vào ngực Tiêu Kỳ, lệ rơi đầy mặt.

Tôi còn có Tiêu Kỳ ở bên, nhưng mẫu thân thì không có lấy một người thân ở bên cạnh, chỉ có một Từ cô cô làm bạn.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng vỗ về sau lưng tôi, cũng không ngăn tôi, để mặc tôi vùi đầu trước ngực chàng mà khóc, lệ thấm ướt cả vạt áo.

Một lúc lâu sau, chàng khẽ thở dài nói, “Kiên cường lên nào, lúc gặp mẫu thân nàng không được khóc thế này”.

Tôi ghen ghen gật đầu. Chàng nâng mặt tôi lên, không an ủi như ngày thường mà cầm lấy hai vai tôi, giọng kiên định nói, “Ở đây có ta làm chỗ dựa, nhưng đến Lang Gia rồi nàng sẽ là chỗ dựa của người khác”.

“Ừ, ta hiểu được”, tôi cố nén lệ, cắn môi ngẩng đầu lên, “Ngày mai ta sẽ lên đường”.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì, sự kiên quyết nơi đáy mắt Tiêu Kỳ đã tan dần, thay vào đó là vài phần bất đắc dĩ và quyến luyến.

Hôm qua chàng không chịu để tôi đọc thư, tạm bỏ công vụ bận rộn, cải trang đưa tôi ra khỏi thành thăm thú, để tôi được sống một ngày ngắn nhất ở Ninh Sóc... Thật ra đó cũng là ngày khó quên nhất tôi được sống kể từ khi chào đời tới giờ.

Bởi vì chàng biết, ngày mai sẽ là biệt ly, chàng lại không muốn tôi buồn bã nhiều.

Ly biệt, lại là ly biệt – lúc Tử Đạm đi hoang lãng, tôi từng cho là cuộc sống của mình hoàn toàn mất đi ánh sáng, thậm chí không dám đích thân đi tiễn huynh ấy; còn lần này ly biệt, tôi đã thầm nói với bản thân mình, ly biệt là để đoàn tụ với chàng, giống như lần đó chàng rời đi vào ngày cưới, đổi lại lúc này hận rằng gặp nhau quá muộn.

Nến sáng nóng rực, đêm đã về khuya, nhưng tôi vẫn muốn nói với chàng nhiều thêm vài câu, nhìn chàng nhiều thêm một chút. Chàng lại nhất quyết ôm tôi lên giường, vội vã bắt tôi ngủ ngay. Tôi nhắm mắt lại, lại giữ chặt ống tay áo chàng, không chịu buông ra.

“Ta sẽ trở lại ngay”, chàng sùng nịnh khẽ hôn lên trán tôi, giọng nói mang vẻ bất đắc dĩ, “Hoài n còn đang chờ ở sảnh tây, ta đuổi bọn họ đi rồi sẽ quay lại, nàng ngoan một chút, ngủ trước đi”.

Tôi chưa đáp vội, tay lặng lẽ đưa tay lên nắm cổ áo chàng, ngược mắt liếc xéo chàng, “Không có gánh nặng là ta đây, chàng thực thoải mái phải không?”.

Môi chàng vẫn chưa rời khỏi trán tôi, chàng cúi đầu cười, nói đùa, “Chua ngoa như nàng, ra trận làm tiên phong cũng được ấy chứ, sao có thể coi là gánh nặng được?”.

Tôi cúi gập, gắng sức néo một cái thật mạnh trước ngực chàng. Chàng nhanh tay bắt được tay tôi, hung hăng hôn môi.

Nằm trên giường, nhớ lại khi nãy chàng thở dồn dập, ý loạn tình mê, bộ dạng kiềm chế chặt vật, tôi bất giác cúi đầu cười thành tiếng. Chàng khó khăn đứng dậy, trước khi vội vã rời đi còn nảo nề nói bên tai tôi, “Yêu tinh này, lát nữa trở về ta sẽ trừng trị nàng!”.

Hai gò má tôi lập tức nóng lên, không khỏi hồi tưởng lại chuyện tối qua, má càng nóng như lửa đốt. Trong một đêm, tôi từ thiếu nữ thay đổi thành

phụ nhân một cách kỳ diệu, nhìn thì có vẻ như không có gì khác, nhưng lại có vẻ như cái gì cũng đã khác.

Trần trọc trên gối, làm sao cũng không ngủ được, tôi nhắc mình đứng dậy, thấy tấm ngoại bào trên kệ còn chưa thêu xong, bất giác thở dài. Từ nhỏ tôi đã không chăm chỉ học nữ công, những thứ thêu thùa mất thời gian đó không tới lượt tôi làm. Bị mẫu thân bắt ép, tôi chỉ qua loa cho xong. Hôm đó lại không biết vì sao nghe lời Ngọc Tú cầm kim may vá... Tuy hơn phân nửa là Ngọc Tú làm, chỉ còn hoa văn là để tôi thêu, nhưng hoa văn hình rồng phiến phức như vậy, không biết bao lâu nữa tôi mới thêu xong.

Tôi lấy chiếc áo bào mới thêu được một nửa ra, ngơ ngác nhìn một hồi lâu, lại choàng y phục vào, thả nển sáng lên, xâu chỉ ngồi thêu.

Bất tri bất giác đã qua canh tư. Tiêu Kỳ còn chưa trở lại, tôi bắt đầu có chút mệt mỏi, nghĩ nghĩ ngơi một lát rồi sẽ thêu tiếp...

Dưới ánh trăng mờ, tựa hồ như có ai đó muốn lấy chiếc áo bào đi, tôi bàng hoàng tỉnh dậy, nhìn thấy Tiêu Kỳ.

Chàng thấy tôi tỉnh lại liền túm lấy chiếc áo bào, chưa thềm nhìn một cái nào đã vứt đi, vẻ mặt giận giữ, “Nàng không nghỉ ngơi lại ngồi đây làm gì?”.

Tôi ngẩn ngơ nhìn chiếc áo bào bị ném xuống đất, trên đó còn một con rồng chưa thêu xong, nhất thời giận dữ, “Nhặt lên!”.

Tôi chỉ vào chiếc áo choàng, cả giận nói, “Đồ ta thêu cả đêm, chàng nếu dám ném xuống đất thì sau này đừng mơ ta sẽ làm tiếp cho chàng!”.

“Làm cho ta...”, Tiêu Kỳ sừng sốt, vội khom người nhặt lại, mở ra xem, bỗng nhiên giật mình không nói nên lời. Tôi bị bộ dạng ngây ngô của

chàng chọc cười, tiện tay ném chiếc gối thêu về phía chàng, sảng giọng, “Dù sao chàng cũng không cần, ta không làm”.

Chàng chỉ cười, sau khi tĩ mĩ gấp lại chiếc áo, nhặt chiếc gối đặt lên bàn mới nghiêm mặt nói, “Không làm tiếp cũng được, ta cứ như vậy mặc, rồi ai cũng thích thú đến xem A Vũ nhà ta thêu rồng ba chân”.

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, giơ tay muốn đánh chàng, lại bị chàng vui vẻ ôm lấy đặt trên đùi... Ánh trăng lười câu mờ ảo, tấm rèm sa mỏng manh như khói sương lay động.

Bên ngoài, ánh bình minh đã chiếu sáng bầu không trung.

Mặt trời vừa lên, tôi tự tay giúp Tiêu Kỳ sửa sang lại búi tóc. Vóc người chàng quá cao, tôi phải kiễng chân mới có thể giúp chàng buộc lại kim quan. Chàng ôm lấy eo tôi, dịu dàng cười nói, “Lúc cưới nàng vẫn nghĩ rằng là đứa bé...”.

Tôi ngẩn ra, vành mắt bất giác nóng lên, bùi ngùi nói, “Đảo mắt ba năm, cô bé đó đã trưởng thành”.

“Lần này ta sẽ không để nàng đợi quá lâu”, chàng ôm tôi thật chặt, “Một đường sinh tử bên vách núi ta và nàng đã cùng nhau tới, sau này là họa là phúc, là sống là chết, chúng ta cùng nhau gánh vác... A Vũ, ta muốn nàng ghi nhớ, ngày đó là như thế, cả cuộc đời này cũng thế”.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chàng phảng phất như có thể chất chứa buồn vui cả đời tôi.

Tôi cười, gắng sức gạt đầu, nói không nên lời, cố nén nước mắt, không để cho bản thân rơi lệ.

Ngày đó như thế, cả cuộc đời này cũng thế – từng câu từng chữ này khắc vào đáy lòng, không thể xóa mờ.

Tiêu Kỳ sai Phó tướng thân tín Tống Hoài n hộ tống tôi lên đường.

Tôi đi ra khỏi cửa phủ, không dừng chân quay đầu lại, cũng không để Tiêu Kỳ tiễn mình.

Bước lên xe ngựa, đội cận vệ dẫn đường, vó ngựa đạp nhanh như bay, mọi cảnh vật phía sau như đồng loạt trôi mất.

Tới lúc này tôi mới quay đầu nhìn lại, nước mắt đã chảy xuống.

Ngày đó tới Ninh Sóc là thân bất do kỷ, mà nay rời đi cũng gấp gáp bất đắc dĩ.

Lúc tới, tôi cô độc, chưa biết sống chết, hiện giờ rời đi không còn buồn bã cô độc như vậy nữa.

Thoáng qua ba năm, vận mệnh lên lên xuống xuống, đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng tôi vẫn tới phương chàng.

Chàng ở nơi này, tôi cũng vẫn còn ở nơi này, chưa từng rời nhau, cũng sẽ không bao giờ bỏ lỡ.

Phần thứ hai: Cung đình kinh biến

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bị Bắt

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Tháng năm, Hoàng thượng bệnh nặng, Thái tử giám quốc, Hoàng hậu cùng Tả tướng phụ chính.

Kiến Trữ Vương ở Giang Nam nói hoàng thất suy yếu, quân quyền lạc vào tay ngoại thích nên triệu tập chư Vương cùng khởi binh, ngược bắc cần vương*, chinh phạt ngoại thích chuyên quyền. Cùng lúc đó, Dự Chương Vương Tiêu Kỳ đưa quân xuôi nam theo ý chỉ của Hoàng hậu, “Giết gian nịnh, trả nợ vua”, chống lại quân phản loạn Giang Nam, thủ vệ kinh đô và vùng lân cận Hoàng thành.

*Cần vương: cứu giúp triều đình trong cơn hoạn nạn.

Kiến Trữ Vương mang mười vạn quân ngược bắc, chư Vương Giang Nam cũng vội vã hưởng ứng, quân đội cần vương lên tới hai mươi vạn.

Dự Chương Vương bên trong phải kháng quân phản loạn, bên ngoài phải phòng ngự Đột Quyết, đề phòng giặc ngoại xâm thừa dịp biên cương trống vắng mà vào, lưu lại Trấn Viễn Tướng quân Đường Cảnh cùng hai mươi lăm vạn quân đóng ở Ninh Sóc, đích thân dẫn mười lăm vạn thiết kỵ xuôi nam.

Lần này đi Lang Gia đường xá xa xôi, chúng tôi cần phải nhanh chóng qua được Huy Châu, sau đó thẳng về hướng đông tới Lang Gia.

Huy Châu là vùng đất xung yếu, trấn giữ bến đò Lộ Lĩnh Quan. Một khi vượt qua Trường Hà, hướng tây nam tới Lương Quan, một đường không

gặp hiểm trở gì thì sẽ nhắm thẳng vào cổ họng kinh sư; mà từ Lương Quan đi về phía nam qua Sở Châu, qua một con sông nữa là tới Giang Nam.

Sau khi qua sông, chúng tôi phải đi qua ba quận phía đông mới đến Lang Gia vùng Đông Hải. Nơi đó là đông vực, núi xanh đồng cỏ phì nhiêu, lại gần biển, trọng lễ hiếu văn, từ xưa là vùng đất yên bình không động tới binh đao, cũng là chốn căn cơ của dòng họ Vương.

Mấy ngày liên tiếp lên đường vội vã, kiên trì suốt ngày đêm, rốt cuộc khi đêm xuống cũng tới được Vĩnh Lan Quan.

Phong cảnh nơi này mỗi lúc một quen thuộc hơn, bởi vì qua Vĩnh Lan Quan sẽ tới Huy Châu, nơi tôi ẩn cư suốt ba năm qua.

Lúc ánh tà dương buông xuống, chúng tôi chỉ còn cách thành hơn mười dặm đường mà người đã mệt mỏi, ngựa ngã rạp. Xa giá dừng lại bên cạnh một hồ nước, nghỉ ngơi hồi sức sơ qua một lát lại chuẩn bị lên đường, muốn trước khi đêm xuống sẽ tới Huy Châu.

Tôi mệt mỏi ngồi trên xe, chỉ thấy quanh thân đau nhức, bèn bước xuống xe ngựa, đi tản bộ bên hồ cùng Ngọc Tú.

Mấy ngày nay đi đường cực khổ, Ngọc Tú chăm chỉ hơn xưa nhiều, tỉ mỉ chăm lo cuộc sống hằng ngày của tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng đã thoáng gầy hơn.

Tôi nhìn gương mặt nàng, thấy không đành lòng, liền cười nói, “Chờ đến khi vào trong thành Huy Châu, chúng ta sẽ được nghỉ ngơi yên ổn một đêm. Trong hành quán của ta giấu không ít rượu ngon, tối nay mời cả Tổng Tướng quân cùng tới uống rượu”.

Ngọc Tú tính tình vẫn còn trẻ con, vừa nghe tới có rượu ngon, nhất thời nhảy nhót tung tăng, “Đa tạ Vương phi, nô tỳ lập tức đi chuyển lời cho Tổng Tướng quân”.

“Thực vinh hạnh cho mặt tướng”, chợt có giọng nói nam tử vang lên phía sau làm chúng tôi cả kinh, quay đầu lại thì nhìn thấy Tống Hoài n.

“Sao tướng quân cũng ở đây?”, Ngọc Tú vỗ vỗ ngực, gò má bỗng ửng hồng, tựa hồ như bị sự xuất hiện đột ngột của hắn dọa cho không nhẹ.

Vị tướng quân trẻ tuổi này vẫn như thường ngày không thích nói cười, đeo kiếm đứng phía sau tôi năm bước, khom người nói, “Nơi đây hoang vắng, mặt tướng phụng mệnh bảo vệ sự an toàn của Vương phi, không dám rời xa nửa bước”.

Tôi nhẹ nhàng cười nói, “Tổng Tướng quân dọc đường vất vả cực nhọc, bốn cung thực cảm kích”.

Tống Hoài n nghe vậy thì có chút mất tự nhiên, rồi lại nghiêm nghị nói, “Nơi này cách thành chỉ trong mười dặm đường, mặt tướng cho là không nên ở lại nơi này lâu, nên sớm vào thành thì hơn”.

Tôi quay đầu nhìn về phía nhóm binh sĩ ngồi nghỉ ngơi đằng xa, có người vẫn còn bận cho ngựa ăn... Tôi ngồi trên xe còn thấy mệt nhọc, huống chi là bọn họ. Nghĩ thế, bèn thấp giọng thở dài, “Nhóm binh sĩ thực sự rất vất vả, thay vì tiếp tục lên đường, chi bằng để mọi người nghỉ ngơi thêm một chút”.

Tống Hoài n không hề nhượng bộ, “Mặt tướng phụng mệnh hộ tống Vương phi, chỉ cầu Vương phi bình an tới được Lang Gia, không dám nói cực khổ”.

Tôi thấy buồn cười, người này thật sự cố chấp đến thú vị. Tôi cũng không trẻ con tranh chấp với hắn, “Được rồi, chúng ta lên đường”.

Lúc này hoàng hôn đã buông rèm, trên hồ chợt nổi lên gió, rì rào xẹt qua rừng núi cao đã ngoại.

Ngọc Tú mang một chiếc áo lông nhung tới choàng trên vai tôi.

Tống Hoài n vẫn im lặng đi theo phía sau chúng tôi lúc này lại mở miệng nói: “Đêm lạnh đường dài, mong Vương phi bảo trọng”.

Tôi bỗng nhiên dừng chân, trong lòng thoáng động.

Mượn ánh sáng cuối cùng của buổi chiều, tôi nghiêng đầu nhìn lại hăn. Vị tướng quân trẻ tuổi này gầy, cao ngất, trong vẻ anh khí không thiếu sự ôn nhã, luôn luôn khiến tôi có cảm giác thân thiết. Ở Ninh Sóc, tôi từng có vài lần chỉ gặp qua hăn, mấy ngày nay lại bận rộn lên đường nên cũng chưa từng cẩn thận nhìn qua gương mặt hăn. Lúc này nhìn kỹ, chỉ thấy gương mặt tuấn lãng này cho tôi cảm giác như đã gặp ở đâu đó.

Điều làm tôi kinh ngạc hơn là câu hăn vừa nói, dường như tôi đã từng nghe rồi.

Thấy tôi dừng chân nhìn lại, sắc mặt Tống Hoài n căng thẳng hơn, cúi đầu yên lặng không nói, như thể gặp đại địch.

Tôi nhướn mày cười một tiếng, ngân nga nói, “Trông Tống Tướng quân có vẻ quen mặt?”.

Hăn bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng về phía tôi. Ánh mắt này xuyên vào trí nhớ của tôi. Rất lâu trước đây hình như cũng từng có người dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi...

“Là người?”, tôi bỗng thốt lên, “Đêm thành thân hôm đó, người xông vào động phòng hăn là người?”.

Hai gò má Tống Hoài n bừng đỏ, trong ánh mắt xuất hiện luồng sáng khác lạ, mở miệng tựa như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Ngọc Tú không khỏi tò mò nhìn lại chúng tôi. Tôi cười thành tiếng, “Thì ra là người!”.

Hắn cúi đầu, yên lặng trong chốc lát, cuối cùng đỏ mặt mỉm cười, “Chính là thuộc hạ, ngày đó mạo phạm Vương phi, vạn mong thứ tội”.

Tôi nhất thời đầy lòng cảm khái, suy nghĩ phiêu dạt quay trở về buổi đêm thay đổi cả cuộc đời mình đó... Vị tướng quân trẻ tuổi cao ngạo tới trước động phòng năm đó bị tôi quát đến quỳ rạp không dám ngẩng đầu lên. Khi đó hẳn là do tôi quá hận Tiêu Kỳ nên chưa hỏi nguyên do đã giận lây sang thuộc hạ của hắn. Không nghĩ tới hôm nay gặp lại cố nhân lại gợi nhớ chuyện xưa.

“Hôm đó ta nói năng thất lễ, trách lầm tướng quân”, tôi nghiêng đầu cười một tiếng, nhìn lại vị tướng quân trẻ tuổi nghiêm túc này, chợt cảm thấy thân thiết hơn nhiều. Hắn nghe xong lại càng mất tự nhiên, không dám ngẩng đầu lên nhìn tôi, “Vương phi nặng lời rồi, thuộc hạ thẹn không dám nhận”.

Ngọc Tú đột nhiên che miệng cười, nụ cười này khiến hai tai Tống Hoài n cũng đỏ lên.

Hắn là một thanh niên hay xấu hổ, lại ở trong quân lâu như vậy, khi gặp nữ giới chắc chắn là nói năng không được tốt.

Tôi ngừng cười, nghiêm mặt nói, “Tính ra Vương gia đã lĩnh quân xuôi nam rồi, không biết sắp tới sẽ tới nơi nào. Chỉ e quân tiên phong của Kiến Trữ Vương đã qua sông rồi, không biết Sở Châu còn có thể thủ vững được bao lâu...”.

Tống Hoài n trầm ngâm nói: “Tin tức Vương gia dẫn binh xuôi nam đã được thông cáo khắp sáu trấn phía bắc cảnh. Bắc cảnh ở xa Trung Nguyên, phải chịu nổi khổ chiến loạn, những năm vừa qua phải dựa vào sự thủ vệ của Vương gia dân chúng mới được an cư. Sáu trấn phương bắc tôn kính

Vương gia như thần, ủng hộ còn hơn cả triều đình. Lần này Vương gia dẫn binh, tướng lĩnh ở các châu, quận nhất định sẽ quy thuận, nơi nơi rộng mở cửa thành, chuẩn bị đầy đủ lương thảo đợi đại quân đến. Một khi qua Huy Châu, thuận lợi qua sông, lấy tốc độ hành quân thần tốc của Vương gia, nhất định sẽ có thể tới Lương Quan trước Kiến Trữ Vương.

Tôi mỉm cười gật đầu, “Thứ sử Huy Châu Ngô Khiêm là môn hạ của phụ thân ta, có hẳn toàn lực tương trợ, đại quân qua sông xác thực dễ như trở bàn tay”.

Lúc tới được ngoài thành Huy Châu đã là đêm.

Trước đó, Tống Hoài n đã sai người thông báo cho Thứ sử Huy Châu, nên lúc này mặc dù đã về đêm nhưng lửa vẫn sáng rực trên tường thành, Ngô Khiêm mang theo một lượng lớn quan viên lớn nhỏ ở Huy Châu long trọng ra khỏi thành nghênh đón, một đường kính cẩn bội phần nghênh chúng tôi vào thành.

Tôi lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn qua khe hở màn cửa, thấy được phong cảnh quen thuộc, đập vào mắt là sự thân thiết. Chẳng qua lúc này đây, tôi không còn tâm tư đăm đăm suy sụp như trước, những buổi vui chơi đạ ca*, cuộc sống vui với rượu hoa hạnh đã phai màu. Tôi chợt nghĩ tới Cẩm Nhi, không biết lúc này nàng đang ở đâu, cũng không biết hành quán đã thay đổi ra sao. Hải đường trong viện không biết còn có người chăm nom hay không...

*Đạ ca: một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát.

Xa giá vào thành nhưng không đi vào phố mà trực tiếp hướng về phía tây, trước mắt thoáng cái đã thấy dịch quán.

Tôi có chút kinh ngạc, cho xa giá dừng lại, gọi Ngô Khiêm tới hỏi, “Tại sao không đi vào trong thành?”.

Ngô Khiêm vội vàng khom người cười nói: “Chúng tướng sĩ một đường cực khổ, dịch quán đã chuẩn bị sẵn đồ ăn và rượu, sau khi Tổng Tướng quân và các tướng sĩ đã thu xếp ổn thỏa, hạ quan sẽ tự mình hộ tống Vương phi về hành quán... Từ thành tây tới hành quán cũng không xa”.

Tổng Hoài n lập tức nhíu mày nói: “Mặt tướng cần phải theo sát phía sau Vương phi, không dám rời nửa bước”.

Ngô Khiêm lại cười nói: “Tướng quân có điều không biết, hành quán ngoại ô là nơi ở cũ của Vương phi, chỉ sợ người khác quấy rầy sẽ bất tiện”.

Hắn ám chỉ nếu như Tổng Hoài n cùng tôi tới hành quán thì sẽ không hợp lễ. Lời này quả nhiên làm Tổng Hoài n sững người.

Ngô Khiêm xưa nay vốn nhún nhường thuận lời, hôm nay lại có vẻ kiên quyết, thậm chí còn lên tiếng chống đối người bên cạnh tôi, thật lạ.

Tôi có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn hắn, nói: “Đa tạ thịnh tình của Ngô đại nhân, có điều, bốn cung đang muốn mời đại nhân cùng Tổng Tướng quân tới hành quán nếm thử rượu ngon ở đó”.

“Đa tạ thịnh tình của Vương phi!”, Ngô Khiêm liên tục khom người, cười đến mức râu dài dưới cằm run rẩy, càng lúc càng khiêm tốn, “Chỉ là thị vệ đi theo khó tránh khỏi nhiều tiếng động ồn ào phức tạp... Nếu là quấy rầy chốn nghỉ ngơi thanh tịnh của Vương phi, hạ quan làm sao đảm bảo lại với Vương gia được đây?”.

Hắn vẫn giữ vẻ kiên quyết, ngụ ý như nhất định phải tách tôi và thị vệ đi theo ra. Tôi khẽ rùng mình, đưa mắt nhìn về phía Tổng Hoài n.

Lại thấy Tổng Hoài n cười, liếc qua nhìn tôi rất nhanh, rồi cất cao giọng nói, “Ngô đại nhân nói đùa, Vương phi thương cảm các huynh đệ cực khổ nên thiết yến khoản đãi, còn về phần dàn xếp ra sao thì tự nhiên khách phải theo chủ thôi”.

“Chẳng qua là...”, Ngô Khiêm do dự, “Trong dịch quán đã chuẩn bị đầy đủ đồ ăn...”.

“Bốn cung rời Huy Châu đã lâu, rất nhớ phong cảnh phồn hoa trong thành”, tôi thử dò xét, nhìn hai người họ, cười nói, “Sáng mai lại phải lên đường rồi, chi bằng hiện tại đi đường trong thành, để Tổng Tướng quân cũng được nhìn ngắm ánh đèn các tửu quán Huy Châu, xem xem có náo nhiệt bằng Ninh Sóc hay không”.

Tổng Hoài n khom người mà cười, cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, như thể đã hiểu ý.

Sắc mặt Ngô Khiêm càng thiếu tự nhiên, cười lớn nói, “Vương phi đi đường mệt nhọc, vẫn nên sớm về hành quán nghỉ ngơi”.

“Mấy ngày không gặp, Ngô đại nhân tựa hồ như hẹp hòi hơn nhiều”, tôi chuyển tầm mắt, nhìn về phía Ngô Khiêm, cười dài, “Bốn cung chỉ là chọn đi đường trong thành, cũng không quấy rầy dân chúng, như vậy cũng không được sao?”.

Ngô Khiêm cuống quýt không ngừng nhận lỗi, nhưng ánh mắt thì biến ảo khôn lường.

Tôi và Tổng Hoài n lại nhìn nhau lần nữa, đều đã cảm giác được sự kỳ lạ.

Lòng bàn tay thăm rịn ra mồ hôi lạnh, chỉ hận bản thân ngu ngốc, cả tin môn hạ của phụ thân, không có nửa phần đề phòng.

Nếu như Huy Châu có biến, Ngô Khiêm lại nổi lên dị tâm, giờ khắc này chúng tôi đi vào cục diện hãn đã bố trí sẵn, quay đầu ắt đã muộn.

Bây giờ đi dịch trạm hay hành quán, chỉ e đã sớm bố trí sẵn phục binh, ngay cả năm trăm tinh vệ dũng mãnh thiện chiến cũng khó chống lại được kẻ địch là vạn quân Huy Châu.

Chỉ là, nếu Ngô Khiêm muốn trở mặt động thủ, tôi vào thành rồi hẳn sẽ có nhiều cơ hội. Người này luôn cẩn thận chặt chẽ, đối với tôi không phải không có kiêng kỵ – tôi vẫn là Quận chúa của hoàng thất, năm trăm tinh vệ này cũng là những người dũng mãnh từng theo Dự Chương Vương nam chinh bắc chiến.

Chưa có kế hoạch tác chiến chu toàn, tôi đoán chừng thời gian trước mắt Ngô Khiêm còn chưa dám trở mặt.

Trong chốc lát, suy nghĩ của tôi thay đổi rất nhanh, trong đầu hiện lên vô số ý niệm, mà Ngô Khiêm cũng trầm ngâm không nói.

“Vương phi đã có nhã hứng, hạ quan đương nhiên sẽ phụng bồi”, Ngô Khiêm âm thầm khôi phục vẻ mặt, nở nụ cười cung kính, “Mời Vương phi”.

Tảng đá nặng trong lòng rơi xuống, tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tống Hoài n gật đầu cười một tiếng, xoay người trèo lên xe.

Xa giá quay đầu, đi vào trong thành.

Tôi nhắc màn xe lên, nhìn lại tường thành phía sau, dưới ánh lửa sáng có thể mơ hồ thấy được binh sĩ tuần tra lui tới.

Trên đường đi tới hành quán, cảnh tượng phố xá có vẻ như không khác mấy, nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy có sự khác thường, phảng phất như dưới dòng nước bình yên đang có mạch nước ngầm kỳ dị. Thân vệ vũ trang lúc Ngô Khiêm mang tới chỉ có hơn trăm người, nhưng từ lúc xa giá chuyển hướng vào thành, Ngô Khiêm đã vội triệu một đại quân tới, nói là trong thành nhiều người hỗn loạn, phải cẩn thận bảo vệ sự an toàn của tôi.

Nói như thế, nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng lại khiến tôi càng cảm thấy khác thường hơn – bằng sự lỏng lẻo trong quân đội Huy Châu, nếu như trước đó không có sự chuẩn bị nào, tuyệt đối không có thể gọi người

tới nhanh như vậy. Nhìn những người mặc áo giáp nghiêm chỉnh này, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn sàng cho mệnh lệnh phía sau. Lúc trước Ngô Khiêm cố ý để Tống Hoài n và các tinh vệ đi dịch quán trước ắt là kế điệu hổ ly sơn. Mắt thấy kế này không được, hấn lại triệu tập binh mã tới, e là hành quán giờ đã bố trí sẵn thiên la địa võng, chỉ đợi một lưới bắt hết chúng tôi.

Tôi nắm chặt tay thành quyền, tim đập thình thịch, mồ hôi lạnh khắp người.

Thường ngày ca ca vẫn nói tôi giao hoạt, có thể tùy cơ ứng biến, không phụ chữ “Huyền” trong tên, nhưng một khắc đến nơi này, tôi chỉ cảm thấy càng lúc càng mờ mịt, hận không thể lập tức khai thông toàn bộ ý nghĩ trong đầu. Trước mắt kẻ địch đông chúng tôi ít, trận địa của Ngô Khiêm đã sẵn sàng, chúng tôi hết thầy đều rơi vào thế hạ phong...

Trước kia khi săn thỏ ở vườn thượng uyển, tôi từng thấy con thỏ dùng mãnh giao hoạt giả chết đánh lừa người đi săn, thừa dịp người săn chưa chuẩn bị hết sức, nó đột nhiên gây khó khăn, đập, đá thật mạnh, thường đã thương người nào không có phòng bị, nhân cơ hội bỏ chạy. Phụ thân nói, lấy yếu thắng mạnh, lấy ít đánh đông cũng là một cách, nhưng nguy hiểm.

Cơ hội chiến thắng chỉ ở trong nháy mắt, được thì sống, mất thì chết.

Cách màn xe, ánh lửa bên ngoài dần sáng hơn, đã đến gần nơi phồn hoa nhất trong thành. Dân chúng dọc đường không rõ tin tức, liếc thấy xa giá long trọng, vũ trang đầy đủ, không những không biết tránh mà ngược lại còn bám theo tranh nhau nhìn. Lúc này là thời điểm náo nhiệt nhất về đêm ở Huy Châu, các tửu phường trên phố đã rộn ràng đông đúc... Tôi đột nhiên chấn động, trong mắt như có tia chớp xẹt qua!

... Người. Nếu muốn bí mật trốn thoát, đương nhiên lẫn vào trong đám đông là dễ nhất.

Ý niệm này vừa xuất hiện, tôi cũng kinh sợ.

Vó ngựa càng gấp, lòng tôi càng nặng, mồ hôi lạnh thấm cả vào quần áo.

Đây đã là đường sống duy nhất mà tôi có thể nghĩ tới rồi, cho dù có thể thảm vô cùng, tôi cũng không còn lựa chọn nào nữa.

“Dừng lại!”. Cách màn xe đột nhiên vang lên tiếng nói thanh thanh của Ngọc Tú, lệnh ngừng xa giá.

Lòng tôi căng thẳng, lại nghe nàng nói, “Vương phi chợt thấy khó chịu, xa giá tạm dừng lại”.

Nha đầu này, không biết đang làm trò quỷ gì đây. Tôi nhú mày nhắc mình đứng lên, lại thấy nàng vén rèm trước, nhanh nhẹn thò người vào, vừa nháy mắt với tôi vừa lớn tiếng nói, “Vương phi cảm thấy thế nào? Có nghiêm trọng không?”.

Tôi lập tức hiểu ý, cất giọng nói, “Bổn cung có chút nhức đầu, lệnh xa giá ngừng lại một chút”.

“Tổng Thống quân bảo nô tỳ truyền lời...”, Ngọc Tú vội vàng hạ giọng, buông rèm xuống một nửa, nghiêng người ngăn ánh nhìn bên ngoài, “Nơi này nhiều người, có thể lựa thời cơ phá vòng vây, Vương phi không cần kinh hoảng”.

Hắn lại có cùng suy nghĩ với tôi! Tôi nghe vậy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, sự căng thẳng trong lòng càng nín chặt.

“Nói cho Tổng Thống quân, không thể liều mạng, lấy việc phá vòng vây làm đầu, nếu lưu được một đường sống thì mới tính đến chiến thắng”. Tôi nhanh chóng tháo miếng ngọc trên cổ xuống, cài thật chặt vào lòng bàn tay Ngọc Tú, dùng ngữ điệu nhanh nhất có thể, nói sát bên tai nàng: “Lâm Nguyệt trang ở ngoại ô phía nam Huy Châu là nơi thúc phụ âm thầm nuôi nhân lực từ xưa, nếu có biến cố, lập tức mang vật này đi, trên đó có ký hiệu của Vương tộc...”.

Phía ngoài truyền tới tiếng hỏi thăm lo lắng của Ngô Khiêm, Tống Hoài n đã đi tới phía trước xa giá.

Tôi đẩy Ngọc Tú ra, cẩn rắng nói: “Phải hết sức cẩn thận, không thể để Ngô Khiêm thấy nghi ngờ”.

Khuôn mặt nhỏ bé của Ngọc Tú thoáng tái nhợt, nhưng thần sắc trấn định, thản nhiên gạt đầu, xoay người đi, buông tấm rèm xuống.

Tôi không nhìn thấy phản ứng của mọi người, chỉ nghe thấy giọng nói vững vàng của nàng tròn trịa như thường, “Vương phi cũng không bị bệnh gì nặng, chỉ là đi đường mệt mỏi, phân phó xa giá mau tới hành quán, hiện tại khởi hành đi...”.

Không biết Ngọc Tú dùng cách gì mà có thể truyền lời cho Tống Hoài n dưới sự giám sát của Ngô Khiêm. Trước mắt, tôi cũng không cố được gì nhiều, chỉ cầu Tống Hoài n có thể chọn đúng thời cơ, một lần thành công, bởi một khi giao chiến sẽ có hy sinh, tất phải có người nhanh chóng ra khỏi thành báo tin cho Tiêu Kỳ.

Đại đội nhân mã, xa giá được bảo vệ nghiêm ngặt khiến dân chúng tranh giành nhìn xem hai bên đường, càng đi về phía trước, đám người càng đông, cơ hồ vây con đường tới mức nước chảy không lọt. Ngô Khiêm tự mình lĩnh đám hộ vệ vũ trang đi trước mở đường, Tống Hoài n cùng năm trăm tinh vệ theo sát phía sau tôi...

Đã tới chốn phần hoa nhất trong thành Huy Châu, ánh đèn sáng rực, người người tấp nập.

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất, nhưng mãi không thấy bên ngoài có động tĩnh gì. Tôi ở trong xa giá đứng ngồi không yên, trong lòng căng thẳng, mồ hôi ứa ra trên lòng bàn tay càng lúc càng nhiều. Nếu như đợi thêm nữa mà không động thủ...

Bỗng nhiên có một tiếng gào to, tựa như sấm chớp lóe sáng...

“Thứ sử Huy Châu Ngô Khiêm mưu phản, tất cả thiết vệ dưới trướng Dự Chương Vương nghe mệnh, bắt Ngô Khiêm lại!”.

Một tiếng gào to này giống như sấm sét giữa trời quang đánh xuống.

Trong khoảnh khắc chợt có thay đổi lớn, năm trăm thiết kỵ đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ, hành động nhanh như cắt.

Ngựa hí, tiếng người sợ hãi kêu gào nhất loạt vang lên.

Thân vệ còn chưa kịp hồi phục tinh thần, kỵ binh đã tới trước mặt, ánh đao sáng loáng phá vỡ bóng đêm.

Chỉ nghe thấy Ngô Khiêm mất hồn lạc vía hô: “Người đâu, mau tới – bắt loạn đảng!”.

Thường dân trên phố không chút phòng bị không khỏi vô cùng hoảng sợ, vội vã tháo chạy, đường phố chật cứng xe ngựa trong nháy mắt biến thành chốn giết chóc. Quân đội Huy Châu xưa nay quen sống an nhàn sung sướng phải đối mặt với đội quân thiết kỵ hùng mạnh, không có sức lực chống đỡ, liên tục bại lui, trận thế còn chưa kịp thấy rõ đã rơi xuống dưới gót sắt, như cỏ mềm ngã rạp... Đường phố trong thành chật hẹp, đại quân theo phía sau nhất thời không có cách nào tiến lên đây, mỗi lúc lại càng bị đám đông hốt hoảng bỏ trốn tách ra, lâm vào hỗn loạn.

Bốn phía xa giá là thân binh của Ngô Khiêm, ở trước biến loạn trở nên rối rắm, không rảnh chú ý tới tôi. Ngọc Tú chạy lên xe, che trước thân thể tôi, toàn thân run rẩy nhưng vẫn nói với tôi: “Vương phi đừng sợ, có nô tỳ ở đây!”.

Tôi mạnh mẽ ôm nàng bên mình, hai người nương tựa cùng một chỗ, xung quanh là loạn quân chém giết, tiếng hô rung trời... Tôi nín thở không

động đậy, trong đầu trống rỗng, hình ảnh cha mẹ, Tiêu Kỳ không ngừng xẹt qua...

Bỗng có tiếng vó ngựa vang lên hướng về phía chúng tôi.

Tôi chợt ngẩng đầu, trước mắt chợt nhoáng ánh đao, có cơn gió mạnh ào tới, trường đao đẩy tung rèm xe ra.

Tống Hoài n chiến giáp đầm máu cầm trường đao trong tay, cúi người vươn tay về phía chúng tôi, “Vương phi, lên ngựa!”.

Tôi lôi Ngọc Tú, đang định bám lấy hăn thì chợt nghe thấy một tiếng phá không, một mũi tên từ phía sau bắn tới, xẹt qua đầu vai hăn.

“Cẩn thận”, hăn một tay đẩy tôi về phía sau xe, lập tức vô số mũi tên rớt rít bắn lên trước xe ngựa.

Đại quân phía sau đã chạy tới, người bắn tên như mưa, đang bức ép về phía chúng tôi.

Tống Hoài n bị buộc phải lui ngựa ba bước, vôi giơ lá chắn hộ thể lên. Tình vệ phía sau đã có người trúng tên ngã ngựa, nhưng không có một người nào kinh hoảng chạy trốn, vẫn chỉnh tề tiến lui, nghiêm túc hỗ trợ nhau.

Đại quân đã đến, nếu bọn họ không đi ngay lúc này sẽ bại... Mà xe tôi đã bị bao phủ trong trận mưa tên.

Thế tên vừa chậm lại, Tống Hoài n nhanh chóng giục ngựa vọt tới phía tôi. Tôi hiểu được tình thế, nhìn về hăn mà kêu: “Các người đi trước!”.

Lại một trận mưa tên xối xả, thân binh tứ phía công kích tới, Tống Hoài n dường như nổi cơn điên, điên cuồng vượt qua lá chắn phía trước, trở tay đánh ngã binh lính bên xe ngựa, liều lĩnh vọt tới.

Tôi nhặt một mũi tên rơi trước xe lên, đặt đầu mũi tên lên kê cổ họng, kiên quyết quát: “Tổng Hoài n, bốn cung lệnh cho người lập tức rời đi, không được chậm trễ!”.

Tổng Hoài n mạnh mẽ siết cương ngựa, chiến mã cất vó tức giận hí vang, vị tướng quân đang tắm trong mưa máu mở to mắt kinh ngạc.

Tôi ngẩng đầu trợn mắt nhìn hăn. Đôi bên giăng co.

“Tuân, mệnh!”, hai chữ cứng rắn như sắt bặt lên, Tổng Hoài n đột nhiên quay đầu ngựa, phát lệnh cho chúng thiết kỵ phía sau. Năm trăm tinh vệ dựng trận nghiêm như vách tường phía sau nhất tề thẳng ngựa cất vó, vó ngựa như sấm dền, quay đầu vượt qua thân binh, lao vút về phía những con phố chằng chịt sâu hút trong thành.

Tôi đột nhiên mất hết sức lực, dựa vào cửa xe, ngã nhào.

Huy Châu to lớn, năm trăm tinh vệ phá vòng vây đã phân tán trốn đi khắp phía, tựa như nước chảy, trong lúc nhất thời, Ngô Khiêm chưa chắc đã có thể lật tung cả Huy Châu lên, có thể đảm bảo an toàn. Huống chi, trong thành lại ẩn núp nhân lực thúc phụ thăm nuôi – người Vương tộc trải khắp thiên hạ, nơi nào cũng có tai mắt thế lực, cho dù Ngô Khiêm là Thứ sử Huy Châu cũng không thể làm gì được.

Ngô Khiêm bắt tôi về giam lỏng ở hành quán, tầng tầng lớp lớp bên ngoài là quân đội canh chừng, biến cái hành quán nho nhỏ thành thùng đựng sắt.

Một lần nữa bước vào phòng khách quen thuộc, cảnh vật vẫn hệt như trước, nhưng tôi từ chủ nhân biến thành tù nhân.

Tôi khẽ mỉm cười, thản nhiên ngồi xuống, giơ tay về phía Ngô Khiêm nói: “Ngô đại nhân, mời ngồi”.

Ngô Khiêm hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vẫn xám ngoét, bộ dạng nhếch nhác thảm hại, “Hay cho một Dự Chương Vương phi, suýt nữa phá hỏng kế hoạch của lão phu!”.

Tôi nhìn hần, nướng mày cười một tiếng, càng khiến hần tức giận hơn. Hần lạnh lùng nhìn tôi nói: “Nghĩ tới tình nghĩa trước kia, ta tha cho tạm ở đây, mong Vương phi tự lo liệu cho tốt! Nếu dám cố tình sinh sự, đừng trách lão phu vô lễ!”.

“Nếu nói tình nghĩa trước kia, vậy cũng là đại nhân phụ tá gia phụ, một lòng trung thành tận tâm với họ Vương. Hôm nay nhận được hậu đãi của đại nhân, bốn cung thẹn không dám nhận”, tôi mỉm cười nhìn, không phiền không giận, khiến Ngô Khiêm tím mặt.

“Câm mồm!”, hần lớn tiếng khiến trách tôi, “Lão phu đường đường học sĩ, bất đắc dĩ làm môn hạ cho họ Vương nhà người, nửa đời cần cù làm quan lại không có cơ hội thăng chức! Người ở Huy Châu gặp nạn lão phu không sai, còn đặc biệt vào kinh xin tội, lại bị Tả tướng giận chó đánh mèo, không những quát tháo trách mắng mà còn trừ bổng lộc của ta, làm ta mất mặt trong triều. Nếu không phải nhờ Hữu tướng bảo vệ cầu tình, chỉ sợ chức Thứ sử này cũng bị lệnh tôn đại nhân quen thói ngang ngược đoạt mất...”.

Hần tức giận mắng một mạch, tôi lại giật mình nghe không lọt. Hần nói phụ thân vì tôi gặp nạn mà tức giận... Phụ thân thực để ý tới chuyện của tôi như vậy sao? Lúc đầu tôi rời kinh, người chưa từng giữ lại; sau đó gặp nạn ở Huy Châu, người cũng không phái người cứu viện; ngay cả trong bức thư gửi tôi, người cũng không nói lấy nửa câu an ủi... Nhớ tới khi còn nhỏ, bất luận bận rộn thế nào, mỗi ngày khi trở về phụ thân đều kiểm tra bài vở của tôi và ca ca, sắc mặt luôn nghiêm nghị khiến trách ca ca, lại vui vẻ không ngớt lời tán dương tôi. Người thích nhất khoe hòn ngọc quý trên tay là đứa con gái với bằng hữu thân quen. Cho tới trước khi gả tôi đi, người vẫn là phụ thân nhân ái nhất thiên hạ.

Tối giờ tôi luôn cho là phụ thân đã quên đi đứa con gái bị người một tay đưa ra ngoài, quên đi con cờ vô dụng này. Sự sống chết vui buồn của tôi người sẽ không quan tâm nữa, dù sao tôi cũng đã là người của dòng họ khác... Nhưng là...

Đáy mắt nhất thời cay cay, tôi nghiêng đầu, kìm nén sự chua xót trong lòng.

Ngô Khiêm cười lạnh: “Tối giờ Vương phi cũng biết sợ rồi?”.

Tôi giương mắt, chậm rãi mỉm cười, nói: “Bốn cung đang rất vui sướng... Đa tạ người, Ngô đại nhân”.

Hắn trợn mắt nhìn tôi, hơi ngẩn ra, đột nhiên cười nói, “Thì ra là một điên phụ”.

“Hao tổn tâm cơ bắt giữ một điên phụ, chỉ e chủ nhân mới sẽ không thích”, tôi thản nhiên nói, “Khiến cho người uống công bận rộn một lần rồi”.

Sắc mặt Ngô Khiêm đen lại. Vì bị tôi nói ra suy nghĩ trong lòng, hắn thẹn quá thành giận, nói: “Chỉ sợ sắp tới Tam điện hạ chưa chắc có thể gặp lại người”.

Tên Tử Đạm được nói tới từ trong miệng kẻ tiểu nhân hèn hạ này khiến tôi lập tức lạnh mặt, “Người không xứng nhắc tới điện hạ!”.

Ngô Khiêm cười ha ha, “Người ta nói Dự Chương Vương phi cùng Tam điện hạ có tư tình, hôm nay xem ra quả nhiên không giả”.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, móng tay bất giác bấm vào lòng bàn tay.

“Nếu tâm tư Vương phi không đặt ở chỗ Vương gia, lão phu sẽ nói cho người một tin vui”. Ngô Khiêm cười đến điên dại, dáng vẻ văn sĩ thường

ngày giờ hoàn toàn biến mất, “Đại quân Kiến Trữ Vương đã đánh tới Sở Châu. Sau khi nhận mật hàm của lão phu, Kiến Trữ Vương đã nhanh chóng dẫn quân tiên phong hướng về phía bắc, chọn tuyến đường đi Bành Trạch, vòng qua Sở Châu, thẳng tới bờ phía nam Trường Hà, ít ngày nữa là qua được sông”.

Lòng bàn tay đau nhói, móng tay bị bẻ gãy.

“Không thể!”, tôi chậm rãi nói, không để cho giọng nói mình lộ chút run rẩy nào, “Bành Trạch dễ thủ khó công, quân phản bội há có thể dễ dàng phá được?”.

Ngô Khiêm tựa như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ, ngửa đầu không ngừng cười lớn, “Vương phi chẳng lẽ không biết Thứ sử Bành Trạch đã đầu quân?”.

Cổ họng tôi nghẹn lại, một câu cũng không nói ra lời, ngực giống như bị một bàn tay lớn nắm chặt lấy.

“Một khi Kiến Trữ Vương qua sông vào thành, cho dù tướng công người là anh hùng cái thế cũng không qua được Huy Châu ta đây!”. Ngô Khiêm tới gần tôi, thản nhiên chấp tay cười nói: “Khi đó quân cần vương đánh hạ Sở Châu, thẳng tới Lương Quan, nghênh Tam điện hạ từ hoàng lăng về, một đường đánh vào kinh thành, giết yêu, trừ gian, ủng hộ tân quân lên ngôi...”.

Một chữ cuối cùng của hắn chưa kịp nói ra đã bị tôi giơ tay giáng một cái bạt tai cắt ngang.

Một chưởng này dùng hết toàn bộ khí lực của tôi, âm thanh giòn vang kinh người, khiến cổ tay tôi tê dại, nhưng trong lòng vô cùng thoải mái.

Ngô Khiêm ôm mặt lui về phía sau một bước, trừng mắt nhìn tôi, toàn thân run rẩy, tay vung cao lên nhưng lại không dám hạ xuống.

“Bằng người cũng dám càn rỡ?”, tôi phất tay áo cười lạnh, “Còn không lui xuống?!”.

Chương 20: Hàng tướng

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Ngô Khiêm oán hận rời đi, lưu lại thủ vệ nghiêm ngặt, vây chặt tôi bên trong hành quán, nơi nơi đều có binh sĩ tuần tra.

Tôi ngồi yên lặng rất lâu, không nhúc nhích, toàn thân cứng đờ.

“Vương phi, tay người chảy máu!”, Ngọc Tú sợ hãi kêu lên, đánh thức tôi từ trong cơn hoảng hốt. Cúi đầu nhìn thấy lòng bàn tay rỉ máu, hẳn là bị móng tay gãy đâm rách, tôi lại vô tư không thấy đau đớn. Ngọc Tú cầm tay tôi lên, vội vàng quay đầu gọi người tới.

Ngó chùng vết thương trên tay, màu máu đỏ sẫm kia khiến tôi cảm thấy chói mắt. Lời vừa rời của Ngô Khiêm vẫn còn quanh quẩn bên tai. Giả như đúng như lời hắn nói, Kiến Trữ Vương tự mình dẫn quân tiên phong bất ngờ tập kích Huy Châu, cắt đứt con đường thông tới kinh thành, phục kích Tiêu Kỳ... Cho dù về sau Tiêu Kỳ có đánh bại được quân tiên phong của Kiến Trữ Vương đi nữa, đại quân bị ngăn trở ở đây một ngày, phụ thân ở trong kinh sẽ nguy hiểm thêm một ngày. Sở Châu gặp phải ba mặt giáp công, khó có thể cầm lâu, một khi Lương Quan thất thủ, Tiêu Kỳ chưa kịp tới... Phụ thân, cô cô, thúc phụ, ca ca, thân nhân của tôi đều có thể gặp tai họa ngập đầu!

Tôi chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh dần rỉ ra, cắn chặt môi cũng không ngăn được sự lạnh lẽo nơi đáy lòng.

Tay chân giá như băng, trong cơn khủng hoảng, đầu tôi xuất hiện một ý niệm – không thể ngồi nhìn bọn chúng nguy hại thân nhân của mình, vô

luyện như thế nào cũng không được... Tôi muốn đi tìm Tiêu Kỳ, tìm chàng cứu người thân của tôi!

Tôi bỗng nhiên đứng dậy, hất tay Ngọc Tú ra, vùng chạy tới trước cửa, lại bị binh sĩ ở ngoài ngăn lại.

Ngọc Tú sợ hãi đuổi theo, ôm chặt lấy tôi. Chân tôi mềm nhũn, trước mắt biến thành màu đen, sự căng thẳng bám đuổi như rơi xuống vực sâu, hoảng hốt nghe được tiếng Ngọc Tú gọi tôi, lại không có khí lực đáp lại nàng...

Phảng phất như qua một hồi lâu, tôi nghe thấy tiếng khóc của một phụ nhân. Tôi hoảng hốt cho là mẫu thân.

“Đáng thương nàng, rốt cuộc vẫn là đứa trẻ”, giọng nói thương xót kia nghe có chút quen thuộc, nhưng không phải mẫu thân.

Một đôi tay mềm mại đặt trên trán tôi, trong lòng tôi cảnh giác, bưng mở mắt ra, giữ chặt cổ tay người đó.

Người đó kinh hãi nhảy dựng lên, gần như đụng rơi chén thuốc trong tay Ngọc Tú ở phía sau.

“Vương phi đã tỉnh!”, Ngọc Tú vui mừng chạy vội tới trước giường, “Vương phi, là Ngô phu nhân tới thăm người!”.

Đầu tôi đau tới muốn nứt ra, thần trí u mê, gắng sức chống người dậy, bình tĩnh nhìn phụ nhân kia chốc lát mới nhận ra quả thực là Ngô phu nhân.

Ngọc Tú vội vàng đỡ lấy tôi, “Người dọa chết nô tỳ rồi, may có phu nhân kịp thời mời đại phu đến. Đại phu nói là gặp phải gió lạnh, nhất thời tức giận quá nên ngất, không có gì đáng ngại. Người lúc này vẫn còn đang sốt, mau nằm xuống đi!”.

Ngô phu nhân đang kinh ngạc nhìn tôi chột khuyu chân quỳ xuống, nghẹn giọng nói, “Lão thân đáng chết, lão thân thật có lỗi với Vương phi!”.

Nhìn bà tóc hoa râm, tôi nhớ lại những ngày còn ở Huy Châu, bà rất ân cần chăm sóc tôi. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy sự săn sóc đó là có toan tính, hôm nay khi tôi bị bắt giữ, không ngờ bà vẫn trung hậu đối đãi như vậy, quả nhiên trong lúc hoạn nạn mới biết lòng người.

Tôi gọi Ngọc Tú đỡ bà dậy, bà lại không chịu đứng lên, vẫn rơi nước mắt khấu đầu bên dưới.

Tôi thở dài, đứng dậy xuống đất, chân trần đi tới đỡ bà.

Bà thân thể mạnh khỏe, tôi nhất thời không đỡ lên được, toàn thân bủn rủn vô lực, không khỏi tựa trên người bà. Bà không chút nghĩ ngợi ôm tôi vào trong ngực, tôi cũng nhẹ nhàng ôm lấy bà. Vòng tay mềm mại ấm áp này, hơi thở nhàn nhạt mùi huân hương trên áo khiến tôi có cảm giác như trở lại bên mẫu thân. Không ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng ôm, Ngọc Tú đứng một bên nước mắt lã chã.

Một hồi sau, tôi nhẹ nhàng lui ra, dịu dàng nói, “Ngô phu nhân, tình nghĩa của người, Vương Huyền khắc sâu trong lòng không dám quên. Sắc trời đã tối, người nên trở về phủ đi, không cần tới thăm nữa, tránh cho Ngô đại nhân không vui”.

Bà ảm đạm cúi đầu nói: “Thực không dám giấu diếm, lão thân là gạt lão gia một mình tới, lão gia...”.

“Ta hiểu được”, tôi mỉm cười gật đầu, để Ngọc Tú đỡ tôi đứng dậy, cũng đỡ Ngô phu nhân dậy.

Tôi lùi một bước, vén áo hành đại lễ với bà.

Ngô phu nhân sợ đến luống cuống chân tay, tôi ngược mắt nhìn thẳng bà, “n tương hộ khi hoạn nạn, ngày khác Vương Huyền nhất định sẽ báo đáp”.

Bà lại thốn thức rơi lệ, sau đó buồn bã tạm biệt tôi. Tôi mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn mái tóc hoa râm của bà. Không biết lần gặp sau sẽ là khi nào. Đang muốn nhắc bà bảo trọng lại nghe thấy phía ngoài phòng có người thấp giọng thúc giục: “Cô, không còn sớm nữa, cô trượng đại nhân sắp về phủ rồi!”.

Sắc mặt Ngô phu nhân khẽ biến, vội vã hành lễ với tôi rồi xoay người rời đi.

Tôi kinh ngạc nói: “Ngoài cửa là ai?”.

“Vương phi đừng lo, đó là đứa cháu ruột của lão thân”, Ngô phu nhân vội nói, “Lão gia cho nó trông chừng hành quán, đứa bé này tâm địa rất tốt, luôn luôn kính trọng Vương gia, tuyệt đối sẽ không làm khó Vương phi. Lão thân đã dặn dò nó rồi, nhất định không được làm khó Vương phi... Lão thân vô năng, chỉ giúp được Vương phi chút sức mọn”.

Nhìn Ngô phu nhân âu sầu trước mặt, trong đầu tôi chợt lóe lên một tia sáng, một thoáng rồi biến mất, tựa như nhớ lại được cái gì đó.

“Cháu của phu nhân có phải là người mà trước kia phu nhân từng nhắc tới, Kiểm...”, tôi nhíu mày suy nghĩ, “Kiểm...”.

“Kiểm Liên!”, Ngô phu nhân vui vẻ nói, “Chính là Kiểm Liên, không ngờ Vương phi còn nhớ tới đứa trẻ gốc này”.

Tôi mỉm cười, choàng ngoại bào đích thân tiễn bà ra cửa.

Thủ vệ khắp nơi quả nhiên đã lui ra ngoài các hành lang, chỉ có một thanh niên cao ráo đứng canh trước cửa, thấy chúng tôi ra ngoài thì cuống quýt khom người cúi đầu. Tôi bình thản giao Ngô phu nhân cho người bên

cạnh hẳn, gương mặt nhìn kỹ, bất giác bật cười – “đứa trẻ ngốc” trong miệng Ngô phu nhân này chỉ e là còn nhiều tuổi hơn tôi, người khô ngo, mày rậm mắt hổ, có tướng trung hậu.

Đưa mắt nhìn Kiếm Liên hộ tống Ngô phu nhân đi xa, tôi vẫn đứng ở cửa, hồi lâu mới thấy hẳn sải bước quay về. Xa xa thấy tôi, hẳn dừng chân khom người. Tôi nhìn trái lại phải, rồi gật đầu với hẳn. Kiếm Liên chần chừ một chút, tới gần hành lễ, nói: “Mặt tướng Kiếm Liên tham kiến Vương phi!”.

Thủ vệ hai phía vẫn đang đi lại tuần tra, tôi thản nhiên nói, “Vừa rồi Ngô phu nhân đánh rơi đồ, người đi theo ta!”.

Dứt lời tôi xoay người trực tiếp đi vào trong phòng, Kiếm Liên vội vàng gọi hai tiếng, không thấy tôi dừng bước, chỉ đành phải theo vào.

Đi vào tới tấm rèm trước nội thất, hẳn dừng bước không tiến lên nữa, đứng bên ngoài lúng túng mở miệng: “Nơi Vương phi ngủ, mặt tướng không dám tự ý vào”.

Tôi tháo chiếc vòng tay ngọc trai phi thúy xuống, để Ngọc Tú cầm ra ngoài. Cách tấm rèm, chỉ thấy Kiếm Liên vừa nhận đồ, cúi đầu ngưng thần nhìn kỹ, thần sắc đã lập tức biến đổi, mặt đỏ lên, vội vàng quỳ xuống: “E là Vương phi có chút nhầm lẫn, đồ này là vật hoàng gia, giá trị liên thành, cô cô ắt không thể có”.

Tôi mỉm cười: “Thật sao? Vậy thì đưa cho tôn phu nhân đi”.

Kiếm Liên có vẻ quần bách, “Mặt tướng không dám, đa tạ thịnh tình của Vương phi, mời Vương phi thu lại vật này”.

Tôi vẫn mỉm cười, “Đây là vật năm xưa Minh Chiêu Hoàng hậu ngự dụng, thế gian chỉ có duy nhất một bộ, giá trị đâu chỉ có là liên thành”.

Kiểm Liên không chút nghĩ ngợi, giọng nói đã có phần hàm chứa tức giận, lớn tiếng nói với tôi: “Mời Vương phi thu lại”.

Tôi đưa mắt nhìn vẻ mặt kiên cường của hắn, trong lòng hiểu rõ.

“Ngô phu nhân nói không sai, Kiểm tướng quân quả nhiên là quân tử lỗi lạc”, tôi vén rèm ra, mỉm cười đứng trước mặt hắn. Kiểm Liên ngơ ngẩn, ánh mắt sáng ngời, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm giao vòng tay cho Ngọc Tú.

“Vương phi khen nhầm, mặt tướng thẹn không dám nhận”. Hắn cúi đầu hành lễ với tôi, thấp giọng nói, “Vương phi không cần lo lắng, mặt tướng mặc dù địa vị thấp sức lực mỏng nhưng sẽ dốc hết khả năng bảo vệ sự an toàn của Vương phi”.

“Thật sao?”, tôi cười cười, đột nhiên giận tái mặt, “Người thân là tướng lĩnh triều đình, mà không cống hiến vì nước, ngược lại gia nhập vào quân phản loạn, đó là bất trung; đã đầu quân cho Ngô Khiêm mà còn làm trái quân lệnh, âm thầm bảo vệ ta, đây là bất nghĩa. Đường đường nam nhi bảy thước, một thân đầy bản lĩnh, tại sao lại làm chuyện bất trung bất nghĩa?”.

Lời tôi chưa dứt, sắc mặt Kiểm Liên đã sớm đại biến, gân xanh trên trán nổi rõ, gương mặt đỏ lên.

Ngọc Tú kinh hãi tới xanh cả mặt, liên tục dùng ánh mắt nhắc nhở tôi đừng chọc giận Kiểm Liên, còn làm động tác thể hiện sẽ nguy hiểm. Tôi làm như không thấy, lạnh lùng đưa mắt nhìn Kiểm Liên, thấy hắn cúi đầu đê chuôi kiếm lại, đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, cả người cũng lạnh cứng.

Một hồi giằng co rất lâu, dài tựa đêm lạnh.

Hắn khàn giọng mở miệng, từng chữ từng chữ như bắn ra: “Vương phi nói không sai, Kiểm Liên chưa có ý chí đền nợ nước, hành động cũng là bất

trung bất nghĩa, bản thân đáng vứt bỏ. Mỗi người có mệnh riêng, hiện giờ quay đầu đã muộn, Kiếm Liên không còn sự lựa chọn... Mong Vương phi thứ tội!”.

Lời vừa nói ra, hần không còn che giấu được vẻ bối rối, vội vàng ngắt đầu đứng dậy, quay người sai bước đi.

“Mệnh do trời, việc do người, nếu như người thực sự nguyện ý quay đầu lại, không bao giờ là muộn”. Tôi nhìn bóng lưng hần, từ từ nói.

Bước chân hần hơi chậm lại, thân hình có chút sững sờ.

“Dự Chương Vương trọng dụng người tài, không để ý tới xuất thân, tuân kiệt anh hùng hỗ trợ lẫn nhau. Người ở dưới bóng Ngô Khiêm nhiều năm, đến nay vẫn là vô tích sự...”, tôi lớn tiếng trách cứ, không cho hần bất kỳ con đường phản bác nào, “Chẳng lẽ tướng quân mười năm mài kiếm, còn chưa sai chân ra chiến trường nửa bước đã tương tàn đồng bào? Lúc trước Ngô phu nhân nói người kính trọng Dự Chương Vương, mong được đầu quân cho Dự Chương Vương, hiện nay đại quân của Dự Chương Vương gặp nguy, người lại muốn đổi địch với Dự Chương Vương sao?”.

Kiếm Liên ngừng bước, bóng lưng cao ngất cứng ngắt như đá, nghe được câu cuối cùng của tôi, vai lại càng run hơn.

Nếu như dùng lợi, dùng lý, dùng nghĩa mà không thể làm dao động suy nghĩ của hần, tôi cũng hết cách.

Nhìn bóng lưng không nhúc nhích kia, lòng bày tay tôi khẽ rỉ mồ hôi. Tôi biết cơ hội chuyển ngược tình thế nằm ở người này, nếu như lúc này không thể đả động hần, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa. Phụ thân đã nói, phàm là người thì đều có nhược điểm... Mà tôi không quen không biết Kiếm Liên này, chỉ có nghe nói hần sùng kính Tiêu Kỳ, một lòng muốn lập công vệ quốc, khổ nổi có tài nhưng không gặp thời. Đây là nhược điểm của hần, là cái duy nhất tôi có thể đánh bại.

Tôi thở dài, “Thành ma thành Phật, hoặc lấy hoặc bỏ, chỉ ở một suy nghĩ mà thôi”.

“Rắc” một tiếng, chuôi kiếm như thể do bị hấn năm lấy quá sức mà gãy, tiếng vang này khiến tôi cả kinh.

Kiếm Liên xoay người, bình tĩnh nhìn lại tôi, tôi chấn động, cổ họng có chút nghẹn.

Phảng phất như dây cung kéo căng được buông ra, lòng tôi thả lỏng, nhưng mồ hôi lạnh phía sau lưng lại ướt thấm quần áo.

“Ta chỉ nói được đến thế, Kiếm Tướng quân tự thu xếp cho ổn”, tôi hơi hạ thấp người, xoay mình tiến vào phía sau rèm, để lại hấn ngậy người tại chỗ.

Đi vào bên trong, tôi vội vàng ôm ngực, chỉ sợ hơi thở dồn dập sẽ để lộ sự lo lắng của mình.

Qua một hồi lâu tôi mới nghe thấy tiếng bước chân nặng nề ra khỏi phòng, dần dần đi xa, ngay cả lời cáo lui cũng quên luôn. Tôi dựa bình phong, lúc này mới thở dài một hơi, cười một tiếng với Ngọc Tú, “Có lẽ chúng ta được cứu rồi”.

Ngọc Tú liên tục vỗ ngực, “Dọa chết người, Vương phi... người sao có thể cả gan như vậy, nếu như làm hấn trở mặt thì sao?”.

Tôi thở dài: “Dù sao cũng đã đến đường cùng, không bằng buông tay đánh cược một lần”.

“Người đó có thực sự đáng tin?”, Ngọc Tú lo sợ mở miệng, vẻ mặt sầu khổ, “Trước mắt Tổng tướng quân sống chết chưa rõ, nơi này tính riêng thì nữ theo hầu đã hơn mười người, quân coi giữ bên ngoài lại nhiều như vậy...”.

Tôi trầm mặc, vừa rồi thử thăm dò thuyết phục Kiếm Liên, tôi cũng không nắm chắc được nửa phần thắng, trong lòng bàn tay chỉ có mồ hôi. Kiếm Liên kia nhiều tuổi hơn tôi, cũng là người cầm quân, há có thể bị một cô gái nhỏ nhỏ đả động, đâu thể bị vài lời vừa rồi của tôi làm thay đổi? Nơi dựa dẫm của tôi chỉ có hai, một là hãn ý chí không kiên định, hai là Tiêu Kỳ uy danh hiển hách.

Đối với một tướng lĩnh hèn mọn nhiệt huyết còn trẻ tuổi, cái tên Dự Chương Vương hãn đã là một thần thoại không thể dao động.

Trước đó tôi dùng tài vật dò xét, nếu như hãn là kẻ tham lam, nhất định không thể tin tưởng được. May mà người này nhân phẩm đoan hậu, tâm tư kín đáo, nếu có thể cho tôi sử dụng, hãn là nhân tài khó có được... Vừa rồi thấy hãn dao động, tôi liền kịp thời dừng lại, nếu như khuyên nhủ hãn quá gấp, sợ là sẽ khơi ra mâu thuẫn trong lòng hãn, biến thành chuyện xấu.

Cơ sốt do nhiễm lạnh còn chưa giảm, lại bị một phen căng thẳng, tôi không khỏi mệt mỏi rã rời. Ngọc Tú vội vàng giúp tôi nằm ngủ, còn sợ tôi ngủ không yên nên mang chăn gối bên ngoài vào phòng trông coi.

Vừa nằm xuống tôi liền ngẩn ngơ, loáng thoáng thấy một con ngựa tuyệt trần tiến tới, trên lưng là cấm y thiếu niên tuấn nhã vui vẻ – ca ca đang cười con ngựa cô cô ban thưởng đặc ý phi tới. Lại thấy phụ thân lạnh lùng chấp tay nói: “Thuần phục ngựa thì dễ, thuần phục người thì khó, ngựa mạnh cũng như lương tướng, con đã ngộ ra được đạo thuần phục lòng người chưa?”.

Bên tai như mơ hồ nghe thấy tiếng hỏi của phụ thân: “Con đã ngộ ra được đạo thuần phục lòng người chưa?”.

Tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, dường như được trở lại những ngày còn ở nhà, có thể kéo ống tay áo cha làm nũng.

“A Vũ đã hiểu...”, tôi lăm bắm cười, xoay người ôm chặt chần, khoe mắt như có nước ấm áp, chợt rơi vào giấc ngủ say.

Một đêm ác mộng kinh tâm.

Canh tư vừa qua, bên tai mơ hồ vang lên tiếng binh đao va nhau, tôi mệt mỏi vùi đầu vào trong chần, cố gắng xóa bỏ ảo giác mà cơn ác mộng lưu lại.

Đột nhiên nghe được tiếng mở cửa phòng rất vang, có tiếng bước chân của thị nữ lão đảo xông vào, kinh hoàng kêu lên, “Ngọc Tú cô nương mau tỉnh lại, có người đang tiến vào, mau gọi Vương phi, mau!!!”.

Tôi cả kinh, nhắc mình phục dậy, lấy ngoại bào khoác lên.

“Vương phi đi mau, quân phản bội tới rồi, nô tỳ bảo vệ người xông ra!”, Ngọc Tú chân trần chạy vào, tay cầm một giá cắm nến, không nói lời nào đã muốn kéo tôi chạy ra bên ngoài. Bọn thị nữ thất kinh đi theo phía sau nàng, một đám tóc tai bù xù.

“Vội cái gì!”, tôi quát lớn, hất tay Ngọc Tú ra, “Để ta đứng vững!”.

Một đám hoảng loạn bị tôi làm cho chấn động, đứng yên co rúm lại không biết làm sao. Phía ngoài quả nhiên có tiếng binh đao va chạm, nghe có vẻ không xa, chỉ e sẽ tới đây ngay tức khắc. Trong lòng tôi căng thẳng, gắng hết sức ổn định tinh thần, nhanh chóng suy nghĩ đối sách – người đánh lén hành quán vào ban đêm, nếu không phải giết tôi thì là cứu tôi. Trong thành trừ Ngô Khiêm ra, chưa chắc không có người khác muốn giết tôi. Lúc này là bạn hay là địch khó phân biệt, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Tôi lập tức đi tới bên cửa sổ, thấy binh sĩ thủ vệ ngoài cửa như gặp phải đại địch, đao kiếm đều đã ra khỏi vỏ, liền quay đầu lại thấp giọng nói với mọi người: “Nếu như có xảy ra biến cố, chúng ta thừa dịp loạn xông ra

ngoài, dọc theo hành lang đi về phía tây, qua đình Kinh Lan, cầu Khúc Thủy, rồi đài Lưu Thương là tới cửa phụ của hành quán, xưa nay chưa có ai biết. Các người nhớ rõ chưa?”.

Lời nói tôi còn chưa dứt, tiếng kêu đã vang đến cửa. Tới nhanh như vậy!

Chương 21: Đoạt thành

edit & beta: Tiểu Mặc & Hàn Phong Tuyệt

Ngoài cửa binh đao va chạm, thủ vệ kêu thảm liên tục, rồi đột nhiên một tiếng vang thật lớn phát ra, ánh lửa lóe lên kèm theo khói đặc cuồn cuộn, tiếng đá vỡ rơi đầy trên đất, mặt đất theo đó mà rung chuyển.

“Cẩn thận!”, Ngọc Tú nhào tới bên tôi. Tôi bị khói đặc làm sặc nói không ra lời, chỉ thấy trước mắt mờ hồ, tay nắm chặt Ngọc Tú.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói nam tử, “Thuộc hạ Bàn Quý, tham kiến Quận chúa!”. Trong màn khói đặc chỉ thấy một thân ảnh quý mị tới gần, quỳ gối hướng về phía tôi. Hắn gọi tôi là Quận chúa, còn tự báo tên “Bàn Quý” – ám nhân thường không có tên, các thủ lĩnh ám nhân đều lấy Thiên can* làm tổ, địa chi* làm hiệu, đây quả nhiên là người của mình. Tôi chột vui mừng, thốt lên nói, “Hóa ra là các người!”.

*Thiên can: mười can trong thuyết âm dương ngũ hành của Trung Quốc: Giáp, Ất Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý.

*Địa chi: mười hai con giáp ứng với mười hai tháng trong năm theo lịch mặt trăng hay còn gọi là âm lịch: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

Bàn Quý ấn kiếm*, “Việc này không nên chậm trễ, Tổng tướng quân đang ở bên ngoài tiếp ứng, mời đi theo thuộc hạ!”.

*Ấn kiếm: trạng thái hai tay cầm kiếm xoay mũi kiếm xuống dưới và giơ ra trước biểu thị sự phục tùng.

Chúng tôi chạy ra bên ngoài căn phòng, mượn màn đêm dày khò, bí mật đi theo ám nhân xông thẳng tới cửa nội viện.

Ngoài cửa lớn, đội thủ vệ đang giao chiến với hơn trăm người áo giáp tinh nhuệ, người dẫn đầu đứng là Tống Hoài n.

Phía sau chúng tôi là ánh lửa bập bùng, tiếng bước chân rung chuyển mặt đất. Đang có đại đội truy binh tới.

Bàng Quý hét lớn, “Vương phi đã được cứu ra, Tống tướng quân hộ tống Vương phi đi trước, ta cản phía sau!”.

Tống Hoài n giục ngựa vọt ra khỏi vòng vây, cúi người kéo tôi lên ngựa, ôm chặt lấy tôi, ngựa hướng về phía ngoài phóng đi. Trên cánh tay hăn có một thứ ẩm áp thấm ướt áo tôi, là máu tươi ồ ạt chảy ra từ vết thương. Tôi không chút nghĩ ngợi, cuống quýt lấy tay đè chặt vào chỗ bị thương để cầm máu.

“Vô ích thôi”. Hăn đảo tay đâm thanh trường kích ra phía trước ngựa, cắn răng thở dốc, run giọng nói với tôi, “Vương phi đừng nên làm bẩn tay”.

Lời này khiến lòng tôi đau xót. Mắt nhìn những nam nhân tốt này vì mình mà liều mạng đổ máu, đao kiếm mặc dù không chém lên người tôi, nhưng lại như ghi tâm khắc cốt, tôi hận không thể lập tức bắt bọn hăn dừng tay.

“Dừng tay!!!”.

Bỗng nhiên một tiếng gào to vang tới từ phía sau.

Cả kinh quay đầu, chỉ thấy Kiếm Liên cầm đao giương thẳng, nghiêm nghị đứng cách hơn mười trượng, đại đội binh lính phía sau dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch, cung nỏ lên dây, thương kích san sát, đuốc trong tay ánh lên đỏ rực không trung, đao kiếm giáp trụ tỏa hàn quang rạng rỡ khiến người ta hoa mắt.

Hơi thở Tống Hoài n phía sau trầm xuống, chậm rãi ôm chặt lấy tôi, giương kiếm ở phía trước, tập trung tinh thần đề phòng.

Đám người Bàn Quý mau lẹ tụ lại tạo phiến trận*, che ở trước ngựa chúng tôi, hai phe đã chém giết đến đỏ mắt đều ngừng tay, tạo ra thế giằng co.

*Phiến trận: trận thế hình quạt.

Lòng tôi chột căng thẳng, ngưng thần nhìn về phía Kiếm Liên.

Ánh lửa rừng rực, chiếu khuôn mặt hắc lúc tối lúc sáng. Gió đêm tràn đầy mùi diêm sinh và nhựa thông, ngấm giấu trong đó mùi tanh của máu.

Tống Hoài n chậm rãi đưa tay xuống, lặng lẽ nắm lấy cung tên bên hông.

“Sợ bóng sợ gió một hồi, hóa ra là huynh đệ của mình”. Kiếm Liên thản nhiên mở miệng, giơ kiếm phát lệnh, “Cho đi!”.

Lời nói vừa cất lên, tất cả mọi người đều chấn động. Tống Hoài n cũng ngạc nhiên, chỉ có tôi nhẹ nhàng thở ra thật dài.

Sau khi đứng thẳng bất động trong chốc lát, quân coi giữ ngoài cửa nhất tề lui ra phía sau, đao kiếm tra vào vỏ, thương kích rút về, tạo một lối đi ở giữa.

Bàn Quý quay đầu nhìn Tống Hoài n, ánh mắt trao đổi với nhau. Tôi nói khẽ với Tống Hoài n, “Người này có thể tin”.

Tống Hoài n nhẹ gật đầu, hướng về phía Kiếm Liên cất cao giọng nói, “Đa tạ”.

Kiếm Liên gật đầu liên tục, cánh tay vung lên, “Độc đường cẩn thận”.

Hắn nhìn lại chúng tôi, trong đêm tối không rõ thần sắc, tôi chỉ cảm thấy hắn muốn nói gì đó mà không nói ra.

Bỗng nhiên một người từ phía sau hắn đi ra, rút kiếm chỉ về hướng chúng tôi, “Bọn họ là người của Dự Chương Vương, Vương phi ở trong tay bọn họ!”.

Đám người Bàn Quý bỗng nhiên cả kinh. Không đợi chúng tôi đáp lại, Kiếm Liên đã nổi giận nói, “Hỗn trưởng*! Nào có cái gì Dự Chương Vương, người hoa mắt con mẹ nó rồi!”.

*Hỗn trưởng: có thể hiểu là hồ đồ nhưng mang ý chửi.

Phó tướng kia ghìm ngựa tới gần Kiếm Liên hai bước, “Hay cho một Kiếm Liên, dám một mình thả kẻ địch! Người đâu, bắt tên phản tặc này lại cho ta!”.

Quân coi giữ mọi nơi không hề có động tĩnh gì, tất cả kiên định như sắt đá, chỉ hướng tới Kiếm Liên.

Kiếm Liên lạnh lùng nghiêng đầu, không nói một lời, vẻ nghiêm nghị mang đến sát khí bức nhân.

Phó tướng kia hoảng sợ nhìn trái nhìn phải, thất sắc, “Các người... Các người đều muốn tạo phản?”.

Bỗng nhiên một tiếng hét vang lên, Kiếm Liên rút kiếm giương cao, chém người kia bay xuống ngựa, ngay cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng!

Kinh biến chỉ xảy ra trong chớp mắt, thi thể người đó lăn trên mặt đất mấy vòng rồi xung quanh mới bắt đầu có tiếng trống ngực đập thình thịch.

Tôi không ngờ Kiếm Liên lại giết phó tướng trước mặt mọi người, nhất thời cả kinh nói không nên lời. Chỉ thấy Kiếm Liên bình tĩnh nhìn lại trường kiếm dính máu trong tay, thẳng người im lặng một lúc lâu, sau đó chợt ngẩng đầu nhìn chúng tôi khàn giọng quát, “Còn không mau đi!”.

Tống Hoài n ghì cương ngựa, tôi chặn tay hấn lại, “Chậm đã”.

Ánh mắt mọi người khó khăn lắm mới tụ vào tôi, tôi hít sâu một hơi, cất giọng nghiêm nghị nói, “Nghịch tặc Ngô Khiêm mưu phản, phạm thượng làm loạn. Kiếm Liên vì nghĩa diệt thân, trung dũng đáng khen; chờ sau khi đại quân Dự Chương Vương vào thành, dẹp xong loạn ở Huy Châu, chắc chắn sẽ dâng tấu lên triều đình, biểu dương chiến công; chúng tướng sĩ có công dẹp loạn đều sẽ có thưởng!”.

Kiếm Liên bình tĩnh nhìn lại tôi, tựa như ngây người ra.

Đúng lúc tình thế căng thẳng, Tống Hoài n giương kiếm chỉ lên trời, cao giọng nói, “Chúng ta thề sống chết đi theo Dự Chương Vương, nguyện trung thành với hoàng thất, Ngô hoàng vạn tuế!”.

“Ngô hoàng vạn tuế!”. Thiết kỵ tinh nhuệ cùng đám người Bàn Quý lập tức quỳ xuống đất hưởng ứng.

Tướng sĩ coi giữ khắp nơi không chần chừ nữa, tất cả đều quỳ phục trên mặt đất hô vang vạn tuế, âm thanh vang dội bầu trời đêm làm tôi hoàn toàn chấn động.

Kiếm Liên tung mình xuống ngựa, im lặng cúi đầu một lát, quỳ xuống, “Ngô hoàng vạn tuế!”.

Việc này không nên chậm trễ, một khi Ngô Khiêm biết được biến cố ở hành quán, chúng tôi sẽ mất hết cơ hội ra tay trước.

Tống Hoài n, Kiếm Liên cùng đám người Bàn Quý hợp lại bày đại kế, binh phân ba hướng hành động.

Kiếm Liên dẫn đầu thủ vệ dưới tay, thừa dịp đối ca trực ở tường thành, nửa đêm tập kích bắc môn, chia quân chiếm hạ hai nơi phòng thủ yếu ở hai cửa đông và tây; Bàn Quý điều khiển ám nhân mang mật hàm của tôi theo cửa bắc ra khỏi thành chạy tới Ninh Sóc, tốc báo với đại quân tiên phong của Tiêu Kỳ; Tống Hoài n lĩnh năm trăm tinh kỵ lập tức tiến gần tới phủ Thứ sử, cầm chân Ngô Khiêm, sau đó sẽ hội hợp với Kiếm Liên, hướng về phía đại doanh đóng quân tại thành nam cướp lấy binh phù, hiệu lệnh quân coi giữ toàn thành; đồng thời, ám nhân dưới tay Bàn Quý âm thầm lẻn vào các nơi cơ yếu của Huy Châu – quan phủ, phủ khố, doanh trại, đốt lửa mọi nơi trong thành, tung tin Dự Chương Vương công thành, làm dao động lòng quân Huy Châu, khiến toàn thành rơi vào hỗn loạn.

Giờ phút này sắc trời không rõ, đã qua canh năm, lúc mọi người còn chưa tỉnh ngủ, là thời khắc lơ lửng nhất.

Chúng tôi chỉ có một lần cơ hội, hoặc là một kích đắc thủ, hoặc là toàn quân bị diệt.

Tống, Kiếm, Bàn ba người đều tự điểm binh mã, chuẩn bị lên ngựa.

Tống Hoài n ghìm ngựa quay đầu lại, ấn kiếm nhìn tôi, cúi đầu.

Tôi nhìn gương mặt kiên nghị của ba người trước mắt, cúi người hành lễ với họ, “Vương Huyền ở đây chờ ba vị bình an trở về!”.

Hơn hai trăm thị vệ ở lại bảo vệ hành quán, tôi hướng dẫn Ngọc Tú cùng các thị nữ chăm sóc binh lính bị thương đêm nay. Hết thấy bên trong hành quán đều đầu vào đầy, thị vệ dàn trận sẵn sàng đón quân địch, chỉ chờ tín

hiệu từ trong thành. Tôi vừa mới rời ra trở về phòng, vội vàng chuẩn bị rửa mặt chải đầu.

Ước chừng qua thời gian hai ba tuần hương, thị vệ báo lại, lửa trong thành đã nổi lên.

Tôi vội vàng đi lên đài Lưu Thương cao nhất phía sau hành quán, dựa vào lan can quan sát tình hình trong thành.

Huy Châu giờ này đã là một cảnh tượng kinh loạn bị bao phủ trong khói mù, nơi nơi trong thành dấy lên ánh lửa rực, tia nắng sớm đầu tiên phía chân trời còn chưa xuất hiện đã bị khói che lấp mất. Mây đen nặng nề kéo tới, xem ra hôm nay hẳn sẽ có mưa tầm tã.

Trước mắt tôi mơ hồ hiện ra cảnh binh mã rối loạn, đám người chạy trốn thảm thiết kêu khóc... Giờ đây, toàn bộ Huy Châu hẳn đều đã rơi vào hoảng sợ và hỗn loạn. Người tỉnh dậy sau giấc ngủ, vừa mở mắt đã nhìn thấy cảnh giống như tôi đang thấy, ắt là có cảm giác như ngày tận số đã đến.

Chỉ chốc lát sau, tiếng kèn lệnh nổi lên ở phương bắc, kinh động toàn thành – đó là tín hiệu chúng tôi ước định, Kiếm Liên đã đắc thủ.

Mây đặc phía chân trời càng lúc càng dày, sắc trời vẫn đen kịt như ban đêm.

Cửa bắc bị Kiếm Liên chiếm, ám nhân thuận lợi phi ngựa ra khỏi thành truyền tin. Tôi nhìn ra phía bắc xa xa, nhắm mắt thầm cầu nguyện, mong cho Tiêu Kỳ mau mau tới.

Chiều theo tính toán của Bàn Quý, giờ khắc này hơn năm trăm kỵ binh đã xuất thành, dọc đường dấy lên khói báo động, lấy cành cây buộc vào đuôi ngựa, chạy ra cách thành một dặm, vó ngựa đạp cát bụi tung bay đầy trời, một đường khói báo động cuộn cuộn, bụi mù kéo dài. Quân coi giữ

trong thành xưa nay kính sợ uy danh Dự Chương Vương, chợt nghe tin Tiêu Kỳ đích thân dẫn đại quân đến ắt là mất hồn lạc vía, lại chính mắt trông thấy cửa bắc bị phá, ngoài thành bụi mù ngất trời, dưới sắc trời tối thực giống như thiên quân vạn mã mênh mông cuồn cuộn kéo đến, nào có tâm tư lo là thật hay giả – quả nhiên chưa qua nửa canh giờ, cửa đông, cửa tây lần lượt truyền đến tiếng kèn lệnh trầm thấp, quân coi giữ hai nơi không chiếm tự tan, đều bị Kiếm Liên bắt.

Tình trạng hỗn loạn trong thành ngày càng nghiêm trọng, ánh lửa hun hồng nửa bầu trời, khói đặc bốc lên, tựa như những con rắn đen lớn đang cuộn mình.

Huy Châu lúc này sinh biến, toàn thành ánh lửa cao ngút, khói đặc che lấp mặt trời, chắc là Kiến Trữ vương bên kia bờ sông cũng có thể nhìn thấy.

Hắn có thể sẽ không tin tưởng đại quân Tiêu Kỳ công thành, nếu không lửa được tên cáo già này, quân cần vương vẫn kiên quyết vượt sông thì phải làm sao đây? Lòng bàn tay của tôi toàn mồ hôi lạnh, ngay cả khi đã trải qua nhiều hiểm cảnh sinh tử, nhưng đối mặt với tòa thành gió lửa, ác chiến sắp tới, tôi vẫn nhịn không được mà toàn thân rét lạnh.

Chợt nghe phía sau có âm thanh nghẹn ngào, tôi quay đầu lại, thấy Ngọc Tú sắc mặt tái nhợt, đưa tay lau nước mắt.

“Người sợ cái gì?”, tôi giận tái mặt, ánh mắt chậm rãi đảo qua nhóm hộ vệ mang nhung trang trường kiếm phía sau, nhìn Ngọc Tú trầm giọng nói, “Nơi này không dành chỗ cho kẻ nhát gan yếu đuối, chúng tướng sĩ liều chết quên mình, mỗi người đều là dũng sĩ đích thực, có thể cùng bọn họ đồng sinh cộng tử là vinh quang của người”.

Cả đám thị vệ phía sau đều lộ vẻ cảm động, Ngọc Tú quỳ rạp xuống đất, “Nô tỳ biết sai rồi”.

Nói cho cùng nàng cũng chỉ là đứa nhỏ mười lăm tuổi, như thế này đã được coi là vô cùng dũng cảm rồi. Tôi cũng không đành lòng, dịu nét mặt, đưa tay đỡ nàng dậy, “Các tướng sĩ đang liều mạng chém giết, ta không muốn thấy bất luận kẻ nào rơi nước mắt vào thời khắc này”.

Ngọc Tú nước mắt còn lưng tròng, run giọng nói: “Nô tỳ không sợ, nô tỳ chỉ sợ đám người Tổng tướng quân gặp nguy hiểm”.

Cô bé này có một đôi mắt to tròn sáng rực tràn đầy vẻ quan tâm cùng lo sợ. Lòng tôi mang cảm giác áy náy, nhất thời hiểu rõ được, nếu đổi lại là Tiêu Kỳ ra trận, tôi cũng chưa chắc có thể trấn định như thế.

Trước mắt mơ hồ hiện lên ánh mắt ung dung kiêu ngạo của Tiêu Kỳ... Trong lòng bỗng như được tiếp thêm sức mạnh, làm tinh thần tôi thanh thản.

Tôi nhìn thẳng Ngọc Tú, quyết định mở miệng nói, “Bọn họ đều là những chiến sĩ dũng mãnh nhất, nhất định sẽ bình an trở lại với chúng ta”.

Lời của tôi còn chưa dứt, phía nam ngoài thành đã truyền đến tiếng kèn trận hùng hồn, âm thanh kia phóng lên cao, như làm nứt cả khoảng không, ngay sau đó là vô vàn tiếng trống cùng dội lại, tiếng động rung chuyển mặt đất cuộn cuộn tới, thanh thế chứa sát khí rung trời.

Hẳn là Tống Hoài n đã đoạt được đại doanh, theo ước định trước đó, toàn quân sẽ đánh vang trống trận, thổi kèn lệnh, thị uy với Kiến Trữ Vương bên kia sông.

Tôi đứng ở trên lầu cao, nhất thời chấn động, nắm chặt lan can, không thể tin được mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy.

Ngọc Tú bất chấp lễ chế kéo ống tay áo tôi, liên tục hỏi, “Vương phi người nghe! Đó! Bên đó thế nào?”.

Tôi chỉ nhếch môi không dám mở miệng, chưa nghe được tin tức do chính miệng người truyền tin đưa tới, tôi chưa dám đặt hy vọng.

Thời gian nửa tuần hương đợi chờ dài dằng dặc dường như làm hao tổn toàn bộ định lực của tôi.

“Báo!!!”.

Một thị vệ chạy vội lên, “Thứ sử Huy Châu Ngô Khiêm đã chết, toàn bộ tướng lĩnh rút giáp quy hàng, người ở bốn phía cửa thành đều bị bắt, hai vị tướng quân Tống, Kiếm đã tiếp chưởng quân Huy Châu, Bàng đại nhân đang dẫn quân về hành quán!”.

Ngọc Tú nhảy dựng lên, quên hết lễ tiết vui mừng kêu, “Cám ơn trời đất, cảm ơn trời đất!”.

Bọn thị vệ phía sau hoan hô như sấm dậy, vẻ phấn chấn và hưng phấn biểu hiện hết qua lời nói.

“Rất tốt, chuẩn bị xa giá vào thành”. Tôi mỉm cười gật đầu, cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, không để cho giọng nói biểu lộ nửa phần run rẩy.

Xoay người nhìn lên bầu trời, tôi nhắm mắt lại, trong lòng lặp lại lời Ngọc Tú mới vừa nói, hận không thể lập tức quỳ xuống khấu tạ trời xanh đã giúp đỡ.

Khi Bàng Quý chạy về tới hành quán, mưa rớt cuộc cũng bắt đầu rơi xuống tầm tã.

Tôi nhanh chóng tự tay đỡ hấn lên trước khi hấn chuẩn bị quỳ xuống, mỉm cười gửi lời tạ ơn tới hấn cùng các dũng sĩ áo dầm máu phía sau.

Bàng Quý bỏ quên mũ giáp, hung hăng gạt nước mưa trên mặt, cười vang nói, “Nửa đời làm ám nhân, hôm nay có thể cùng hai vị tướng quân xung phong trận tiền, thoả mái chém giết một hồi là điều rất may mắn mà thuộc hạ có được đời này”.

Người dừng cảm như thế, đáng tiếc lại là ám nhân, nhất định cả đời không thấy mặt trời. Tôi chăm chú nhìn Bàng Quý, mỉm cười nói, “Nếu vậy thì theo ta quay về kinh, từ nay về sau đi theo dưới trướng Dự Chương Vương, người có bằng lòng hay không?”.

Bàng Quý không hề phản đối, quỳ xuống, “Thuộc hạ thân là ám nhân, đã từng chịu ân huệ Vương thị, thề nguyện trung thành, dù chết cũng không thay lòng”.

Tôi ngẩn ra, cảm thấy buồn bã, bỗng nhiên thay đổi ý nghĩ lại phục hồi tinh thần, “Như vậy nếu đi theo ta thì sao?”.

“Chỉ sợ Vương phi đuổi!”, Bàng Quý ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, lộ ra nét mỉm cười.

Nhìn thấy Bàng Quý và nhóm ám nhân đông nghìn nghịt đang quỳ phía sau hẳn, giờ khắc này tôi đột nhiên hoảng sợ – Vương thị ngày xưa một sáng một tối, hai thế lực lớn trong triều và ngoài triều, lần lượt do phụ thân cùng thúc phụ nắm giữ, mà nay tôi lại bị thời thế xô đẩy giống bọn họ trước kia, lần đầu tiên thay thế quyền uy của các bậc cha chú. Cái tôi tiếp quản không chỉ là sinh tử vận mệnh những người trước mắt, mà còn có lòng trung thành của bọn họ với họ Vương.

Chỉ là thêm một ý niệm mà thôi mà lại như có sức mạnh lớn tràn vào, khiến lòng dạ trở nên cứng rắn hơn.

Xa giá cùng thị vệ tùy tùng đi xuyên trong thành, dân chúng hai bên đường đều kinh hoảng chạy trốn, không kéo nhau xúm đông lại xem như hôm qua nữa.

Toàn thành đề phòng sâm nghiêm, trải qua một hồi biến loạn kinh hoàng, Huy Châu giờ là lòng người hoảng sợ – các nhà giàu đều mang hết đồ đạc chạy ra khỏi thành, dân chúng bình thường không thể rời nhà đi thì nóng lòng tích trữ lương thực, phòng ngừa chiến tranh lại nổ ra.

Trên đường có khi còn thấy binh lính coi giữ thừa dịp nhiễu loạn dân. Hôm qua vẫn là Huy Châu phồn hoa thịnh vượng, sau một đêm đã biến thành tràng cảnh thê lương đến vậy.

Tôi buông rèm, không đành lòng nhìn lại.

Xa giá tới trước phủ Thứ sử, rơi vào trong tầm mắt là một đồng hỗn độn.

Trên thềm đá trước cửa còn lưu lại vết máu chưa rửa, mơ hồ có thể thấy được cảnh hỗn chiến thảm thiết đêm qua. Trước sân công văn sách vở tán loạn khắp nơi, cũng chẳng thấy một tỳ nữ nào, nơi nơi là binh lính mặc áo giáp đeo bội đao vẩy nước quét dọn.

Tống Hoài n mang theo quan viên lớn nhỏ của Huy Châu ra đón, chúng văn võ tướng đều là những người đã từng gặp qua ở Huy Châu khi xưa, lúc ấy thường mở yến tiệc, đương nhiên không thể thiếu người đến nghênh phụng. Nơi tôi đi qua, mọi người đều cúi đầu không dám thờ, hoảng hốt giống như lúc tôi đến Huy Châu năm đó, nhưng mà lúc này, tất cả dĩ nhiên khác xa.

Tống Hoài n chưa cởi chiến giáp, vết thương trên cánh tay chỉ băng bó qua loa, trong mắt đầy tơ máu, khí phách vẫn hào hùng như cũ.

Hắn bậm báo gián lược tình hình chiến đấu, song không nhắc đến màn chém giết thảm thiết nửa chữ, chỉ nói Ngô Khiêm hốt hoảng bỏ trốn, lẫn vào bên trong loạn quân, bị người của hắn bắn chết. Kiến Trữ Vương bên kia phái ra hơn mười chiến thuyền nhỏ chạy dọc theo sông điều tra, tạm thời không thấy động tĩnh gì.

Trong lúc nhất thời công sự ngổn ngang, tôi cũng âm thầm lo âu, mà quan lại lớn nhỏ Huy Châu thì tình bơ như không có gì liên quan tới mình.

Tôi dặn dò ba việc quan trọng phải làm. Thứ nhất, ổn định dân tâm, trước khi trời tối phải bình ổn được sự rối loạn trong thành; thứ hai, đề cao phòng thủ toàn thành, tùy thời chuẩn bị ứng phó với đại quân Kiến Trữ Vương; thứ ba, dự trữ lương thảo, chờ đại quân Dự Chương Vương đến.

Trong phủ không thấy bóng dáng Kiếm Liên đâu, hỏi đến Tống Hoài n, lại thấy hăn có vẻ chần chừ.

Cho các quan lại lui ra, tôi trở lại nội đường, nhíu mày nhìn về phía Tống Hoài n.

Hăn thấp giọng nói, “Kiếm thống lĩnh đang ở trong phòng Ngô phu nhân”.

Tôi nhướn mày, trong lòng cảm giác có điềm xấu, chỉ nghe hăn nói, “Sau khi tin Ngô Khiêm chết được truyền tới, Ngô phu nhân liền tự vẫn”.

Thi thể Ngô phu nhân là chính tay Kiếm Liên mai táng.

Bà không để lại lời nào, ra đi rất quyết liệt. Hai người thiếp của Ngô Khiêm khóc sụt sùi, chỉ nói phu nhân giao tiểu thư Huệ Tâm họ, còn bản thân trở về trong phòng, lấy bội kiếm lão gia hay dùng cắt cổ tự vẫn.

Không ngờ một phụ nhân chốn khuê các, bình sinh chưa chạm qua đao kiếm bao giờ, lại lựa chọn phương thức như thế để đi theo trượng phu.

Tôi không có bước vào linh đường của bà, cũng không đi đưa bà đoạn đường cuối cùng – bà đương nhiên không muốn nhìn thấy tôi. Hôm qua trước khi bà rời đi, lời nói còn văng vẳng bên tai, tôi từng nói với bà, “nương hộ khi hoạn nạn, ngày khác Vương Huyền nhất định sẽ báo đáp”.

Sự tương hộ khi hoạn nạn của bà đối lấy gia môn thảm biến, báo đáp của tôi đó là chiêu mộ đứa cháu mà bà vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, giết chết phu quân của bà.

“Vương phi, trời đã mau tối, người ra ngoài ăn một chút gì đi”. Ngọc Tú đứng bên ngoài cửa thấp giọng cầu khẩn.

Tôi xơ xác ngồi bên cửa sổ nói không nên lời, ngăn người nhìn chân trời phía bắc, nhìn bóng đêm từng chút tối dần. Không muốn gặp ai, không muốn nói gì, tôi giam mình trong phòng, không có dũng khí nhìn Kiếm Liên, nhìn cô gái tên Huệ Tâm kia. Nghe nói Ngô Huệ Tâm khóc ngất nhiều lần, treo cổ tự tử không được, giờ đang nằm ở trên giường, cơm nước không ăn.

Ngọc Tú ở bên ngoài đau khổ cầu xin tôi mở cửa. Tôi đi tới cửa, im lặng trong chốc lát rồi mở cửa ra.

“Dẫn ta đi gặp Ngô Huệ Tâm”. Tôi thản nhiên mở miệng, Ngọc Tú kinh ngạc nhìn sắc mặt tôi nhưng không dám khuyên can, lập tức xoay người dẫn đường.

Còn chưa bước vào cửa khuê phòng đã nghe thấy tiếng khóc kèm theo tiếng đồ sứ vỡ tan.

Một phụ nhân vội vàng ra đón, áo tang trắng, gương mặt thanh lệ, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ với tôi, tự xưng thiếp thân Tào thị.

Tôi không có lòng dạ nào nhiều lời, lập tức đi vào trong phòng, nhìn thấy cô gái nhỏ bé tái nhợt và yếu ớt đang đẩy bát cháo thị nữ dâng lên ra.

Tôi đón lấy bát cháo trong tay vú già, đi đến trước giường nàng, đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Thị tỳ xung quanh quỳ xuống đất, Huệ Tâm rưng rưng ngẩng đầu, kinh nghi bất định* nhìn tôi, hai mắt sưng đỏ vì khóc.

*Kinh nghi bất định: ngạc nhiên và nghi ngờ.

“Há miệng”. Tôi múc một thìa cháo, đưa đến bên môi nàng.

Nàng mở to hai mắt trừng tôi, tôi lạnh lùng mở miệng, “Trong cháo có độc, để đưa ngươi lên đường”.

Huệ Tâm run lên, vô cùng hoảng sợ, đôi môi run rẩy kịch liệt.

“Ngươi muốn chết, ta cho ngươi vừa lòng”. Tôi mạnh mẽ đưa thìa đến giữa miệng nàng.

Nàng không tự chủ được co rúm lại, không ngừng run rẩy, nước mắt ròn ròn, “Ngươi là ai...?”.

Tôi buông bát xuống, chăm chú nhìn hai mắt nàng, chậm rãi nói, “Dự Chương Vương phi”.

Hai mắt nàng chợt mở to, giọng the thé nói, “Là người đã hại chết cha mẹ ta!”.

Tôi không tránh, tùy ý để nàng nhào lên nắm vạt áo tôi, chợt thấy hoa mắt, bị nàng tát một cái lên má.

Ngọc Tú cùng Tào thị phía sau xông lên trước đón đỡ, tôi đưa tay lên ngăn hai người, lại bị tát thêm một cái nữa, hai gò má lập tức nóng rát.

Huệ Tâm lại đưa tay bóp cổ tôi, tôi tránh đi, giữ cổ tay nàng.

Vóc người của tôi đã tính là nhỏ, cô gái này lại còn gầy hơn tôi vài phần, sức lực ở tay mỏng manh, bị tôi giữ không thể động đậy.

“Hai cái tát này là ta thiếu nợ mẫu thân ngươi”, tôi thản nhiên mở miệng, “Nếu ngươi muốn tự mình báo thù thì trước tiên phải sống đã rồi sau mới nói”.

Tôi buông Ngô Huệ Tâm ra, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Tào thị kia đi theo tôi tới trong đình, cúi người nói, “Đa tạ Vương phi”.

“Huệ Tâm không thực lòng muốn chết, nàng còn muốn sống sót”. Tôi mệt mỏi thở dài một tiếng, bỗng nhớ lại điều trước đó Ngọc Tú đã nhắc, Ngô Huệ Tâm được phu nhân Kiếm Liên chăm sóc... Tôi nghiêng người nhìn nàng, “Ngươi là Kiếm phu nhân?”.

Tào thị cúi đầu xưng phải

Tôi nhất thời không biết nói gì, trầm mặc một lát nói, “Kiếm tướng quân ổn chứ?”.

“Đa tạ Vương phi quan tâm, nhà tôi đã tới đại doanh giúp Tổng Tướng quân phòng ngự”. Tào thị giọng nói nhỏ nhẹ, hào phóng tự nhiên, không giống nữ tử khuê các bình thường. Tôi gật đầu nói, “Cực khổ cho tướng quân và phu nhân rồi”.

Tào thị đỏ mặt lên, muốn nói gì đó lại thôi. Tôi cảm thấy kỳ quái, chuyển mắt nhìn kỹ nàng. Nàng chần chờ một lát, rốt cuộc mở miệng nói, “Nhà tôi chỉ là thống lĩnh thủ vệ, chức danh hèn mọn, không đảm đương nổi danh hàm tướng quân”.

Tôi ngờ ngẩn, kinh ngạc nói, “Chức vị của Kiếm Liên sao có thể thấp kém như vậy? Hẳn không phải là cháu Ngô phu nhân sao?”.

Tào thị có chút quần bách, trầm mặc một lát, giống như phải lấy dũng khí thật lớn để cất lời, “Nhà tôi không chịu dựa vào mối quan hệ, cô trượng lại chỉ lo bị liên lụy... Nhà tôi luôn muốn lập công báo quốc, nhưng nhiều năm

không được lên chức. Lần này cô trượng gia nhập vào phản quân, nhà tôi cũng hết sức khuyên can. May sao có Vương phi vào thành, cuối cùng nhà tôi cũng ghìm cương trước bờ vực*, chưa tạo thành sai lầm lớn. Thiếp thân mặc dù ngu muội, cũng biết ngựa tốt gặp Bá Nhạc*, lương tướng cần gặp được minh quân. Khẩn cầu Vương phi nói giúp nhà tôi một tiếng, bất kể hiểm nghi, chớ để lương tướng không được đền đáp quốc gia!”. Nàng nói một mạch, hai má đỏ lên, quỳ trước mặt tôi, “Thiếp thân xin khấu tạ Vương phi ở đây!”.

*Ghìm cương trước bờ vực: ý nói dừng lại đúng lúc, chuyển hướng đi theo con đường đúng.

*Bá Nhạc: họ Tôn tên Dương, sống vào thời Xuân Thu, là người rất biết xem tướng ngựa, chăm nuôi ngựa và còn cả một quyển Mã kinh (Kinh điển về ngựa) còn truyền ở đời. Câu nói “Ngựa tốt gặp Bá Nhạc” ý chỉ người tài phải gặp đúng người biết trọng dụng mới có cơ hội được phát huy hết khả năng.

Lời nói tuy xuất phát từ tư tâm, chỉ lo Kiếm Liên thân là kẻ đầu hàng sẽ bị người khác coi thường cho nên mới cầu tình... Song lời nàng nói cũng là chân thành, không có nửa phần nịnh hót. Nhìn tuổi nàng xấp xỉ ca ca, tâm cơ gan dạ sáng suốt không thua đấng nam nhi khiến tôi nảy sinh lòng kính nể, vội tự tay đỡ nàng dậy.

“Kiếm Liên có hiền thê thế này, có thể thấy được hẳn không phải là lương tướng thì cũng là người có phúc”. Tôi nhìn nàng, nướng mày cười, bất giác có cảm giác thân thiết, “Vương Huyền tuổi trẻ kiến thức nông cạn, nếu Kiếm phu nhân không chê thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới gặp, ta cùng bàn sự vụ”.

Tào thị mừng rỡ, vội quỳ gối.

Ban đêm, tôi trần trọc không ngủ được.

Tống Hoài n cố ý muốn tôi từ hành quán chuyển vào phủ Thứ sử, tuy là thủ vệ sâm nghiêm, an toàn không lo, nhưng tôi vừa nhắm mắt là nhớ lại Ngô phu nhân, nhớ tới Huệ Tâm, làm sao còn có thể ngủ yên? Đêm càng lúc càng khuya, tôi vẫn không hề buồn ngủ, đành khoác áo choàng vào, đứng lên đi ra khỏi đình viện.

Bầu trời đêm tối đen, không thấy một chút ánh trăng, chỉ mơ hồ có thể thấy được lính gác đêm vội vàng đi lại tuần tra đầu tường thành dưới ánh lửa xa xa phía chân trời. Tôi chỉ dẫn theo vài thị nữ trực đêm, không có gọi Ngọc Tú, nàng đã mấy ngày kinh hải mệt không chịu nổi, trở về phòng là ngủ say.

Lững thững đi đến cửa nội viện, chợt thấy ngoại viện đèn đuốc sáng trưng, vẫn có quân sĩ bận rộn ra vào phủ.

Tôi lặng yên đi tới sảnh, bảo thị vệ gác cửa không cần lên tiếng. Chỉ thấy trong sảnh có vài vị giáo tướng đang vây quanh trước dư đồ, người đứng ở chính giữa là Tống Hoài n. Hắn đã thay một tấm áo bào lam, dưới ánh nến chiếu càng lộ rõ vẻ tuấn tú, lời nói cử chỉ thong dong kiên định, ẩn có phong độ của một đại tướng.

Nghĩ đến năm đó lúc Tiêu Kỳ còn là thiếu niên hẳn cũng có khí phách hào hùng như vậy.

Tôi lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, hẳn cũng không phát hiện, chỉ chuyên chú nói cách bố trí binh lực phòng ngự với những người khác. Lòng tôi thầm vui mừng, xoay người đang muốn rời đi lại nghe phía sau có người kinh ngạc nói, “Vương phi!”.

Quay đầu lại, Tống Hoài n bỗng nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn lại tôi.

“Giờ đã muộn rồi, nếu không có quân vụ khẩn cấp, chư vị nên sớm hồi phủ nghỉ ngơi đi”. Tôi đi vào trong sảnh, nhẹ nhàng cười nói với mọi người.

Tống Hoài n gật đầu cười một tiếng, theo lời cho mọi người nghỉ.

Tôi từng bước thong thả tới trước địa đồ, hần trầm mặc theo sát phía sau, vẫn duy trì khoảng cách vài thước, trước sau luôn kính cẩn.

“Thương thế của người thế nào rồi?”. Tôi mỉm cười ngoảnh lại.

Hần cúi đầu nói, “Đã không còn đáng ngại, chỉ là vết thương ngoài da thịt, đa tạ Vương phi lo lắng”.

Thấy thần sắc hần có vẻ mất tự nhiên, tôi không khỏi bật cười, “Hoài n, vì sao nói chuyện với ta mà như gặp đại địch vậy?”.

Hần chột ngẩn ngơ, giống như bị câu nói đùa của tôi làm kinh sợ, hai tai bất giác đỏ bừng.

Thấy hần xấu hổ như thế, tôi cũng không dám nói đùa nữa, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói, “Theo tình hình trước mắt, người nói Kiến Trữ Vương liệu có qua sông trước không?”.

Thần sắc Tống Hoài n có chút hoảng hốt, sừng sốt một lát mới hồi đáp, “Hôm nay Huy Châu đại loạn, khói lửa nổi lên bốn phía, Kiến Trữ Vương xưa nay cẩn thận đa nghi, thấy tình hình như vậy, chắc sẽ không dám tùy tiện qua sông. Có điều, thuộc hạ lo lắng thời gian càng dài càng làm hần khả nghi”.

Tôi gật đầu nói, “Đúng vậy, nếu quả thật đại quân có đến, nhất định sẽ không thủ thành không ra. Càng án binh bất động, càng lộ ra sơ hở, sớm muộn cũng bị hần tìm được manh mối”.

“Vương gia đã nhận được tín báo, nếu như đường xá thuận lợi, không quá năm ngày có thể đến kịp”. Tống Hoài n nhíu mày, “Phải làm sao để kéo dài quá năm ngày, đó là điểm mấu chốt. Kiếm Liên đã theo kế đem soái kỳ Dự Chương Vương cầm ở đầu tường thành, đại doanh đóng quân thêm

nhiều bếp nấu để tăng khói bếp, ngày đêm tuần tra không nghỉ, giả thành thế đại quân vào thành... Dù vậy, thuộc hạ thấy nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài được ba ngày”.

Tôi trầm mặc, trong lòng sớm đã có sự chuẩn bị, tình huống xấu nhất là phải động đao binh.

“Nói như vậy, ba ngày sau, không thể tránh khỏi một cuộc ác chiến?”. Tôi nghiêm nghị nhìn về phía hắn.

Tống Hoài n dứt khoát gật đầu, “Chúng ta ít nhất vẫn cần thủ vững hai ngày, khiến Kiến Trữ Vương phải ở ngoài thành, chờ Vương gia tới”.

Tôi nhíu mày chậm rãi nói, “Binh lực Huy Châu không đủ, quân coi giữ thành xưa nay quen nhàn nhã, bại hoại thành tính, thao luyện sơ sài, lại có người lòng không kiên định... Nếu kiên quyết hợp lại, ta e không thủ được quá hai ngày”.

“Ngăn không được cũng phải ngăn!”, Tống Hoài n ngược mắt lên, đáy mắt tựa như đóng băng, “Thuộc hạ đã truyền lệnh toàn quân, một khi thành bị phá, ta liền phóng hỏa đốt thành, đại quân coi giữ toàn thành, người già, phụ nữ và trẻ em cùng phản quân đồng táng*!”.

*Đồng táng: chết chung.

Tôi chấn động, hoảng sợ nhìn hắn, một hồi lâu không nói nên lời.

Hắn nghiêm nghị nhìn tôi, chậm rãi nói, “Tình hình đã thế này, đành phải đập nồi dìm thuyền, giờ không còn đường lui nữa, chỉ có thể lấy tính mạng ra chiến đấu!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hàng Tướng

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Ngô Khiêm oán hận rời đi, lưu lại thủ vệ nghiêm ngặt, vây chặt tôi bên trong hành quán, nơi nơi đều có binh sĩ tuần tra.

Tôi ngồi yên lặng rất lâu, không nhúc nhích, toàn thân cứng đờ.

“Vương phi, tay người chảy máu!”, Ngọc Tú sợ hãi kêu lên, đánh thức tôi từ trong cơn hoảng hốt. Cúi đầu nhìn thấy lòng bàn tay rỉ máu, hẳn là bị móng tay gãy đâm rách, tôi lại vô tư không thấy đau đớn. Ngọc Tú cầm tay tôi lên, vội vàng quay đầu gọi người tới.

Ngó chùng vết thương trên tay, màu máu đỏ sẫm kia khiến tôi cảm thấy chói mắt. Lời vừa rời của Ngô Khiêm vẫn còn quanh quẩn bên tai. Giả như đúng như lời hắn nói, Kiến Trữ Vương tự mình dẫn quân tiên phong bất ngờ tập kích Huy Châu, cắt đứt con đường thông tới kinh thành, phục kích Tiêu Kỳ... Cho dù về sau Tiêu Kỳ có đánh bại được quân tiên phong của Kiến Trữ Vương đi nữa, đại quân bị ngăn trở ở đây một ngày, phụ thân ở trong kinh sẽ nguy hiểm thêm một ngày. Sở Châu gặp phải ba mặt giáp công, khó có thể cầm lâu, một khi Lương Quan thất thủ, Tiêu Kỳ chưa kịp tới... Phụ thân, cô cô, thúc phụ, ca ca, thân nhân của tôi đều có thể gặp tai họa ngập đầu!

Tôi chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh dần rỉ ra, cắn chặt môi cũng không ngăn được sự lạnh lẽo nơi đáy lòng.

Tay chân giá như băng, trong cơn khủng hoảng, đầu tôi xuất hiện một ý niệm – không thể ngồi nhìn bọn chúng nguy hại thân nhân của mình, vô

luyện như thế nào cũng không được... Tôi muốn đi tìm Tiêu Kỳ, tìm chàng cứu người thân của tôi!

Tôi bỗng nhiên đứng dậy, hất tay Ngọc Tú ra, vùng chạy tới trước cửa, lại bị binh sĩ ở ngoài ngăn lại.

Ngọc Tú sợ hãi đuổi theo, ôm chặt lấy tôi. Chân tôi mềm nhũn, trước mắt biến thành màu đen, sự căng thẳng bám đuổi như rơi xuống vực sâu, hoảng hốt nghe được tiếng Ngọc Tú gọi tôi, lại không có khí lực đáp lại nàng...

Phảng phất như qua một hồi lâu, tôi nghe thấy tiếng khóc của một phụ nhân. Tôi hoảng hốt cho là mẫu thân.

“Đáng thương nàng, rốt cuộc vẫn là đứa trẻ”, giọng nói thương xót kia nghe có chút quen thuộc, nhưng không phải mẫu thân.

Một đôi tay mềm mại đặt trên trán tôi, trong lòng tôi cảnh giác, bưng mở mắt ra, giữ chặt cổ tay người đó.

Người đó kinh hãi nhảy dựng lên, gần như đụng rơi chén thuốc trong tay Ngọc Tú ở phía sau.

“Vương phi đã tỉnh!”, Ngọc Tú vui mừng chạy vội tới trước giường, “Vương phi, là Ngô phu nhân tới thăm người!”.

Đầu tôi đau tới muốn nứt ra, thần trí u mê, gắng sức chống người dậy, bình tĩnh nhìn phụ nhân kia chốc lát mới nhận ra quả thực là Ngô phu nhân.

Ngọc Tú vội vàng đỡ lấy tôi, “Người dọa chết nô tỳ rồi, may có phu nhân kịp thời mời đại phu đến. Đại phu nói là gặp phải gió lạnh, nhất thời tức giận quá nên ngất, không có gì đáng ngại. Người lúc này vẫn còn đang sốt, mau nằm xuống đi!”.

Ngô phu nhân đang kinh ngạc nhìn tôi chột khuyu chân quỳ xuống, nghẹn giọng nói, “Lão thân đáng chết, lão thân thật có lỗi với Vương phi!”.

Nhìn bà tóc hoa râm, tôi nhớ lại những ngày còn ở Huy Châu, bà rất ân cần chăm sóc tôi. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy sự săn sóc đó là có toan tính, hôm nay khi tôi bị bắt giữ, không ngờ bà vẫn trung hậu đối đãi như vậy, quả nhiên trong lúc hoạn nạn mới biết lòng người.

Tôi gọi Ngọc Tú đỡ bà dậy, bà lại không chịu đứng lên, vẫn rơi nước mắt khấu đầu bên dưới.

Tôi thở dài, đứng dậy xuống đất, chân trần đi tới đỡ bà.

Bà thân thể mạnh khỏe, tôi nhất thời không đỡ lên được, toàn thân bủn rủn vô lực, không khỏi tựa trên người bà. Bà không chút nghĩ ngợi ôm tôi vào trong ngực, tôi cũng nhẹ nhàng ôm lấy bà. Vòng tay mềm mại ấm áp này, hơi thở nhàn nhạt mùi huân hương trên áo khiến tôi có cảm giác như trở lại bên mẫu thân. Không ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng ôm, Ngọc Tú đứng một bên nước mắt lã chã.

Một hồi sau, tôi nhẹ nhàng lui ra, dịu dàng nói, “Ngô phu nhân, tình nghĩa của người, Vương Huyền khắc sâu trong lòng không dám quên. Sắc trời đã tối, người nên trở về phủ đi, không cần tới thăm nữa, tránh cho Ngô đại nhân không vui”.

Bà ảm đạm cúi đầu nói: “Thực không dám giấu diếm, lão thân là gạt lão gia một mình tới, lão gia...”.

“Ta hiểu được”, tôi mỉm cười gật đầu, để Ngọc Tú đỡ tôi đứng dậy, cũng đỡ Ngô phu nhân dậy.

Tôi lùi một bước, vén áo hành đại lễ với bà.

Ngô phu nhân sợ đến luống cuống chân tay, tôi ngược mắt nhìn thẳng bà, “n tương hộ khi hoạn nạn, ngày khác Vương Huyền nhất định sẽ báo đáp”.

Bà lại thốn thức rơi lệ, sau đó buồn bã tạm biệt tôi. Tôi mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn mái tóc hoa râm của bà. Không biết lần gặp sau sẽ là khi nào. Đang muốn nhắc bà bảo trọng lại nghe thấy phía ngoài phòng có người thấp giọng thúc giục: “Cô, không còn sớm nữa, cô trượng đại nhân sắp về phủ rồi!”.

Sắc mặt Ngô phu nhân khẽ biến, vội vã hành lễ với tôi rồi xoay người rời đi.

Tôi kinh ngạc nói: “Ngoài cửa là ai?”.

“Vương phi đừng lo, đó là đứa cháu ruột của lão thân”, Ngô phu nhân vội nói, “Lão gia cho nó trông chừng hành quán, đứa bé này tâm địa rất tốt, luôn luôn kính trọng Vương gia, tuyệt đối sẽ không làm khó Vương phi. Lão thân đã dặn dò nó rồi, nhất định không được làm khó Vương phi... Lão thân vô năng, chỉ giúp được Vương phi chút sức mọn”.

Nhìn Ngô phu nhân âu sầu trước mặt, trong đầu tôi chợt lóe lên một tia sáng, một thoáng rồi biến mất, tựa như nhớ lại được cái gì đó.

“Cháu của phu nhân có phải là người mà trước kia phu nhân từng nhắc tới, Kiểm...”, tôi nhíu mày suy nghĩ, “Kiểm...”.

“Kiểm Liên!”, Ngô phu nhân vui vẻ nói, “Chính là Kiểm Liên, không ngờ Vương phi còn nhớ tới đứa trẻ gốc này”.

Tôi mỉm cười, choàng ngoại bào đích thân tiễn bà ra cửa.

Thủ vệ khắp nơi quả nhiên đã lui ra ngoài các hành lang, chỉ có một thanh niên cao ráo đứng canh trước cửa, thấy chúng tôi ra ngoài thì cuống quýt khom người cúi đầu. Tôi bình thản giao Ngô phu nhân cho người bên

cạnh hẳn, giương mắt nhìn kỹ, bất giác bật cười – “đứa trẻ ngốc” trong miệng Ngô phu nhân này chỉ e là còn nhiều tuổi hơn tôi, người khô ngo, mà y rậm mắt hổ, có tướng trung hậu.

Đưa mắt nhìn Kiếm Liên hộ tống Ngô phu nhân đi xa, tôi vẫn đứng ở cửa, hồi lâu mới thấy hẳn sải bước quay về. Xa xa thấy tôi, hẳn dừng chân khom người. Tôi nhìn trái lại phải, rồi gật đầu với hẳn. Kiếm Liên chần chừ một chút, tới gần hành lễ, nói: “Mặt tướng Kiếm Liên tham kiến Vương phi!”.

Thủ vệ hai phía vẫn đang đi lại tuần tra, tôi thản nhiên nói, “Vừa rồi Ngô phu nhân đánh rơi đồ, người đi theo ta!”.

Dứt lời tôi xoay người trực tiếp đi vào trong phòng, Kiếm Liên vội vàng gọi hai tiếng, không thấy tôi dừng bước, chỉ đành phải theo vào.

Đi vào tới tấm rèm trước nội thất, hẳn dừng bước không tiến lên nữa, đứng bên ngoài lúng túng mở miệng: “Nơi Vương phi ngủ, mặt tướng không dám tự ý vào”.

Tôi tháo chiếc vòng tay ngọc trai phi thúy xuống, để Ngọc Tú cầm ra ngoài. Cách tấm rèm, chỉ thấy Kiếm Liên vừa nhận đồ, cúi đầu ngưng thần nhìn kỹ, thần sắc đã lập tức biến đổi, mặt đỏ lên, vội vàng quỳ xuống: “E là Vương phi có chút nhầm lẫn, đồ này là vật hoàng gia, giá trị liên thành, cô cô ắt không thể có”.

Tôi mỉm cười: “Thật sao? Vậy thì đưa cho tôn phu nhân đi”.

Kiếm Liên có vẻ quần bách, “Mặt tướng không dám, đa tạ thịnh tình của Vương phi, mời Vương phi thu lại vật này”.

Tôi vẫn mỉm cười, “Đây là vật năm xưa Minh Chiêu Hoàng hậu ngự dụng, thế gian chỉ có duy nhất một bộ, giá trị đâu chỉ có là liên thành”.

Kiểm Liên không chút nghĩ ngợi, giọng nói đã có phần hàm chứa tức giận, lớn tiếng nói với tôi: “Mời Vương phi thu lại”.

Tôi đưa mắt nhìn vẻ mặt kiên cường của hắn, trong lòng hiểu rõ.

“Ngô phu nhân nói không sai, Kiểm tướng quân quả nhiên là quân tử lỗi lạc”, tôi vén rèm ra, mỉm cười đứng trước mặt hắn. Kiểm Liên ngơ ngẩn, ánh mắt sáng ngời, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm giao vòng tay cho Ngọc Tú.

“Vương phi khen nhầm, mặt tướng thẹn không dám nhận”. Hắn cúi đầu hành lễ với tôi, thấp giọng nói, “Vương phi không cần lo lắng, mặt tướng mặc dù địa vị thấp sức lực mỏng nhưng sẽ dốc hết khả năng bảo vệ sự an toàn của Vương phi”.

“Thật sao?”, tôi cười cười, đột nhiên giận tái mặt, “Người thân là tướng lĩnh triều đình, mà không cống hiến vì nước, ngược lại gia nhập vào quân phản loạn, đó là bất trung; đã đầu quân cho Ngô Khiêm mà còn làm trái quân lệnh, âm thầm bảo vệ ta, đây là bất nghĩa. Đường đường nam nhi bảy thước, một thân đầy bản lĩnh, tại sao lại làm chuyện bất trung bất nghĩa?”.

Lời tôi chưa dứt, sắc mặt Kiểm Liên đã sớm đại biến, gân xanh trên trán nổi rõ, gương mặt đỏ lên.

Ngọc Tú kinh hãi tới xanh cả mặt, liên tục dùng ánh mắt nhắc nhở tôi đừng chọc giận Kiểm Liên, còn làm động tác thể hiện sẽ nguy hiểm. Tôi làm như không thấy, lạnh lùng đưa mắt nhìn Kiểm Liên, thấy hắn cúi đầu đê chuôi kiếm lại, đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, cả người cũng lạnh cứng.

Một hồi giằng co rất lâu, dài tựa đêm lạnh.

Hắn khàn giọng mở miệng, từng chữ từng chữ như bắn ra: “Vương phi nói không sai, Kiểm Liên chưa có ý chí đền nợ nước, hành động cũng là bất

trung bất nghĩa, bản thân đáng vứt bỏ. Mỗi người có mệnh riêng, hiện giờ quay đầu đã muộn, Kiếm Liên không còn sự lựa chọn... Mong Vương phi thứ tội!”.

Lời vừa nói ra, hần không còn che giấu được vẻ bối rối, vội vàng ngẩng đầu đứng dậy, quay người sai bước đi.

“Mệnh do trời, việc do người, nếu như người thực sự nguyện ý quay đầu lại, không bao giờ là muộn”. Tôi nhìn bóng lưng hần, từ từ nói.

Bước chân hần hơi chậm lại, thân hình có chút sững sờ.

“Dự Chương Vương trọng dụng người tài, không để ý tới xuất thân, tuân kiệt anh hùng hỗ trợ lẫn nhau. Người ở dưới bóng Ngô Khiêm nhiều năm, đến nay vẫn là vô tích sự...”, tôi lớn tiếng trách cứ, không cho hần bất kỳ con đường phản bác nào, “Chẳng lẽ tướng quân mười năm mài kiếm, còn chưa sai chân ra chiến trường nửa bước đã tương tàn đồng bào? Lúc trước Ngô phu nhân nói người kính trọng Dự Chương Vương, mong được đầu quân cho Dự Chương Vương, hiện nay đại quân của Dự Chương Vương gặp nguy, người lại muốn đổi địch với Dự Chương Vương sao?”.

Kiếm Liên ngừng bước, bóng lưng cao ngất cứng ngắt như đá, nghe được câu cuối cùng của tôi, vai lại càng run hơn.

Nếu như dùng lợi, dùng lý, dùng nghĩa mà không thể làm dao động suy nghĩ của hần, tôi cũng hết cách.

Nhìn bóng lưng không nhúc nhích kia, lòng bày tay tôi khẽ rỉ mồ hôi. Tôi biết cơ hội chuyển ngược tình thế nằm ở người này, nếu như lúc này không thể đả động hần, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa. Phụ thân đã nói, phàm là người thì đều có nhược điểm... Mà tôi không quen không biết Kiếm Liên này, chỉ có nghe nói hần sùng kính Tiêu Kỳ, một lòng muốn lập công vệ quốc, khổ nổi có tài nhưng không gặp thời. Đây là nhược điểm của hần, là cái duy nhất tôi có thể đánh bại.

Tôi thở dài, “Thành ma thành Phật, hoặc lấy hoặc bỏ, chỉ ở một suy nghĩ mà thôi”.

“Rắc” một tiếng, chuôi kiếm như thể do bị hấn năm lấy quá sức mà gãy, tiếng vang này khiến tôi cả kinh.

Kiểm Liên xoay người, bình tĩnh nhìn lại tôi, tôi chấn động, cổ họng có chút nghẹn.

Phảng phất như dây cung kéo căng được buông ra, lòng tôi thả lỏng, nhưng mồ hôi lạnh phía sau lưng lại ướt thấm quần áo.

“Ta chỉ nói được đến thế, Kiếm Tướng quân tự thu xếp cho ổn”, tôi hơi hạ thấp người, xoay mình tiến vào phía sau rèm, để lại hấn ngậy người tại chỗ.

Đi vào bên trong, tôi vội vàng ôm ngực, chỉ sợ hơi thở dồn dập sẽ để lộ sự lo lắng của mình.

Qua một hồi lâu tôi mới nghe thấy tiếng bước chân nặng nề ra khỏi phòng, dần dần đi xa, ngay cả lời cáo lui cũng quên luôn. Tôi dựa bình phong, lúc này mới thở dài một hơi, cười một tiếng với Ngọc Tú, “Có lẽ chúng ta được cứu rồi”.

Ngọc Tú liên tục vỗ ngực, “Dọa chết người, Vương phi... người sao có thể cả gan như vậy, nếu như làm hấn trở mặt thì sao?”.

Tôi thở dài: “Dù sao cũng đã đến đường cùng, không bằng buông tay đánh cược một lần”.

“Người đó có thực sự đáng tin?”, Ngọc Tú lo sợ mở miệng, vẻ mặt sầu khổ, “Trước mắt Tổng tướng quân sống chết chưa rõ, nơi này tính riêng thì nữ theo hầu đã hơn mười người, quân coi giữ bên ngoài lại nhiều như vậy...”.

Tôi trầm mặc, vừa rồi thử thăm dò thuyết phục Kiếm Liên, tôi cũng không nắm chắc được nửa phần thắng, trong lòng bàn tay chỉ có mồ hôi. Kiếm Liên kia nhiều tuổi hơn tôi, cũng là người cầm quân, há có thể bị một cô gái nhỏ nhỏ đả động, đâu thể bị vài lời vừa rồi của tôi làm thay đổi? Nơi dựa dẫm của tôi chỉ có hai, một là hãn ý chí không kiên định, hai là Tiêu Kỳ uy danh hiển hách.

Đối với một tướng lĩnh hèn mọn nhiệt huyết còn trẻ tuổi, cái tên Dự Chương Vương hãn đã là một thần thoại không thể dao động.

Trước đó tôi dùng tài vật dò xét, nếu như hãn là kẻ tham lam, nhất định không thể tin tưởng được. May mà người này nhân phẩm đoan hậu, tâm tư kín đáo, nếu có thể cho tôi sử dụng, hãn là nhân tài khó có được... Vừa rồi thấy hãn dao động, tôi liền kịp thời dừng lại, nếu như khuyên nhủ hãn quá gấp, sợ là sẽ khơi ra mâu thuẫn trong lòng hãn, biến thành chuyện xấu.

Cơ sốt do nhiễm lạnh còn chưa giảm, lại bị một phen căng thẳng, tôi không khỏi mệt mỏi rã rời. Ngọc Tú vội vàng giúp tôi nằm ngủ, còn sợ tôi ngủ không yên nên mang chăn gối bên ngoài vào phòng trông coi.

Vừa nằm xuống tôi liền ngẩn ngơ, loáng thoáng thấy một con ngựa tuyệt trần tiến tới, trên lưng là cấm y thiếu niên tuấn nhã vui vẻ – ca ca đang cười con ngựa cô cô ban thưởng đặc ý phi tới. Lại thấy phụ thân lạnh lùng chấp tay nói: “Thuần phục ngựa thì dễ, thuần phục người thì khó, ngựa mạnh cũng như lương tướng, con đã ngộ ra được đạo thuần phục lòng người chưa?”.

Bên tai như mơ hồ nghe thấy tiếng hỏi của phụ thân: “Con đã ngộ ra được đạo thuần phục lòng người chưa?”.

Tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, dường như được trở lại những ngày còn ở nhà, có thể kéo ống tay áo cha làm nũng.

“A Vũ đã hiểu...”, tôi lăm bắm cười, xoay người ôm chặt chần, khoe mắt như có nước ấm áp, chợt rơi vào giấc ngủ say.

Một đêm ác mộng kinh tâm.

Canh tư vừa qua, bên tai mơ hồ vang lên tiếng binh đao va nhau, tôi mệt mỏi vùi đầu vào trong chần, cố gắng xóa bỏ ảo giác mà cơn ác mộng lưu lại.

Đột nhiên nghe được tiếng mở cửa phòng rất vang, có tiếng bước chân của thị nữ lão đảo xông vào, kinh hoàng kêu lên, “Ngọc Tú cô nương mau tỉnh lại, có người đang tiến vào, mau gọi Vương phi, mau!!!”.

Tôi cả kinh, nhắc mình phục dậy, lấy ngoại bào khoác lên.

“Vương phi đi mau, quân phản bội tới rồi, nô tỳ bảo vệ người xông ra!”, Ngọc Tú chân trần chạy vào, tay cầm một giá cắm nến, không nói lời nào đã muốn kéo tôi chạy ra bên ngoài. Bọn thị nữ thất kinh đi theo phía sau nàng, một đám tóc tai bù xù.

“Vội cái gì!”, tôi quát lớn, hất tay Ngọc Tú ra, “Để ta đứng vững!”.

Một đám hoảng loạn bị tôi làm cho chấn động, đứng yên co rúm lại không biết làm sao. Phía ngoài quả nhiên có tiếng binh đao va chạm, nghe có vẻ không xa, chỉ e sẽ tới đây ngay tức khắc. Trong lòng tôi căng thẳng, gắng hết sức ổn định tinh thần, nhanh chóng suy nghĩ đối sách – người đánh lén hành quán vào ban đêm, nếu không phải giết tôi thì là cứu tôi. Trong thành trừ Ngô Khiêm ra, chưa chắc không có người khác muốn giết tôi. Lúc này là bạn hay là địch khó phân biệt, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Tôi lập tức đi tới bên cửa sổ, thấy binh sĩ thủ vệ ngoài cửa như gặp phải đại địch, đao kiếm đều đã ra khỏi vỏ, liền quay đầu lại thấp giọng nói với mọi người: “Nếu như có xảy ra biến cố, chúng ta thừa dịp loạn xông ra

ngoài, dọc theo hành lang đi về phía tây, qua đình Kinh Lan, cầu Khúc Thủy, rồi đài Lưu Thương là tới cửa phụ của hành quán, xưa nay chưa có ai biết. Các người nhớ rõ chưa?”.

Lời nói tôi còn chưa dứt, tiếng kêu đã vang đến cửa. Tới nhanh như vậy!

Chương 21: Đoạt thành

edit & beta: Tiểu Mặc & Hàn Phong Tuyệt

Ngoài cửa binh đao va chạm, thủ vệ kêu thảm liên tục, rồi đột nhiên một tiếng vang thật lớn phát ra, ánh lửa lóe lên kèm theo khói đặc cuồn cuộn, tiếng đá vỡ rơi đầy trên đất, mặt đất theo đó mà rung chuyển.

“Cẩn thận!”, Ngọc Tú nhào tới bên tôi. Tôi bị khói đặc làm sặc nói không ra lời, chỉ thấy trước mắt mờ hồ, tay nắm chặt Ngọc Tú.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói nam tử, “Thuộc hạ Bàng Quý, tham kiến Quận chúa!”. Trong màn khói đặc chỉ thấy một thân ảnh quý mị tới gần, quỳ gối hướng về phía tôi. Hắn gọi tôi là Quận chúa, còn tự báo tên “Bàng Quý” – ám nhân thường không có tên, các thủ lĩnh ám nhân đều lấy Thiên can* làm tổ, địa chi* làm hiệu, đây quả nhiên là người của mình. Tôi chột vui mừng, thốt lên nói, “Hóa ra là các người!”.

*Thiên can: mười can trong thuyết âm dương ngũ hành của Trung Quốc: Giáp, Ất Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý.

*Địa chi: mười hai con giáp ứng với mười hai tháng trong năm theo lịch mặt trăng hay còn gọi là âm lịch: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

Bàng Quý ấn kiếm*, “Việc này không nên chậm trễ, Tổng tướng quân đang ở bên ngoài tiếp ứng, mời đi theo thuộc hạ!”.

*Ấn kiếm: trạng thái hai tay cầm kiếm xoay mũi kiếm xuống dưới và giơ ra trước biểu thị sự phục tùng.

Chúng tôi chạy ra bên ngoài căn phòng, mượn màn đêm dày khò, bí mật đi theo ám nhân xông thẳng tới cửa nội viện.

Ngoài cửa lớn, đội thủ vệ đang giao chiến với hơn trăm người áo giáp tinh nhuệ, người dẫn đầu đứng là Tống Hoài n.

Phía sau chúng tôi là ánh lửa bập bùng, tiếng bước chân rung chuyển mặt đất. Đang có đại đội truy binh tới.

Bàng Quý hét lớn, “Vương phi đã được cứu ra, Tống tướng quân hộ tống Vương phi đi trước, ta cản phía sau!”.

Tống Hoài n giục ngựa vọt ra khỏi vòng vây, cúi người kéo tôi lên ngựa, ôm chặt lấy tôi, ngựa hướng về phía ngoài phóng đi. Trên cánh tay hăn có một thứ ẩm áp thấm ướt áo tôi, là máu tươi ồ ạt chảy ra từ vết thương. Tôi không chút nghĩ ngợi, cuống quýt lấy tay đè chặt vào chỗ bị thương để cầm máu.

“Vô ích thôi”. Hăn đảo tay đâm thanh trường kích ra phía trước ngựa, cắn răng thở dốc, run giọng nói với tôi, “Vương phi đừng nên làm bẩn tay”.

Lời này khiến lòng tôi đau xót. Mắt nhìn những nam nhân tốt này vì mình mà liều mạng đổ máu, đao kiếm mặc dù không chém lên người tôi, nhưng lại như ghi tâm khắc cốt, tôi hận không thể lập tức bắt bọn hăn dừng tay.

“Dừng tay!!!”.

Bỗng nhiên một tiếng gào to vang tới từ phía sau.

Cả kinh quay đầu, chỉ thấy Kiếm Liên cầm đao giương thẳng, nghiêm nghị đứng cách hơn mười trượng, đại đội binh lính phía sau dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch, cung nỏ lên dây, thương kích san sát, đuốc trong tay ánh lên đỏ rực không trung, đao kiếm giáp trụ tỏa hàn quang rạng rỡ khiến người ta hoa mắt.

Hơi thở Tống Hoài n phía sau trầm xuống, chậm rãi ôm chặt lấy tôi, giương kiếm ở phía trước, tập trung tinh thần đề phòng.

Đám người Bàn Quý mau lẹ tụ lại tạo phiến trận*, che ở trước ngựa chúng tôi, hai phe đã chém giết đến đỏ mắt đều ngừng tay, tạo ra thế giằng co.

*Phiến trận: trận thế hình quạt.

Lòng tôi chột căng thẳng, ngưng thần nhìn về phía Kiếm Liên.

Ánh lửa rừng rực, chiếu khuôn mặt hắc lúc tối lúc sáng. Gió đêm tràn đầy mùi diêm sinh và nhựa thông, ngấm giấu trong đó mùi tanh của máu.

Tống Hoài n chậm rãi đưa tay xuống, lặng lẽ nắm lấy cung tên bên hông.

“Sợ bóng sợ gió một hồi, hóa ra là huynh đệ của mình”. Kiếm Liên thản nhiên mở miệng, giơ kiếm phát lệnh, “Cho đi!”.

Lời nói vừa cất lên, tất cả mọi người đều chấn động. Tống Hoài n cũng ngạc nhiên, chỉ có tôi nhẹ nhàng thở ra thật dài.

Sau khi đứng thẳng bất động trong chốc lát, quân coi giữ ngoài cửa nhất tề lui ra phía sau, đao kiếm tra vào vỏ, thương kích rút về, tạo một lối đi ở giữa.

Bàn Quý quay đầu nhìn Tống Hoài n, ánh mắt trao đổi với nhau. Tôi nói khẽ với Tống Hoài n, “Người này có thể tin”.

Tống Hoài n nhẹ gật đầu, hướng về phía Kiếm Liên cất cao giọng nói, “Đa tạ”.

Kiếm Liên gật đầu liên tục, cánh tay vung lên, “Độc đường cẩn thận”.

Hắn nhìn lại chúng tôi, trong đêm tối không rõ thần sắc, tôi chỉ cảm thấy hắn muốn nói gì đó mà không nói ra.

Bỗng nhiên một người từ phía sau hắn đi ra, rút kiếm chỉ về hướng chúng tôi, “Bọn họ là người của Dự Chương Vương, Vương phi ở trong tay bọn họ!”.

Đám người Bàn Quý bỗng nhiên cả kinh. Không đợi chúng tôi đáp lại, Kiếm Liên đã nổi giận nói, “Hỗn trưởng*! Nào có cái gì Dự Chương Vương, người hoa mắt con mẹ nó rồi!”.

*Hỗn trưởng: có thể hiểu là hồ đồ nhưng mang ý chửi.

Phó tướng kia ghìm ngựa tới gần Kiếm Liên hai bước, “Hay cho một Kiếm Liên, dám một mình thả kẻ địch! Người đâu, bắt tên phản tặc này lại cho ta!”.

Quân coi giữ mọi nơi không hề có động tĩnh gì, tất cả kiên định như sắt đá, chỉ hướng tới Kiếm Liên.

Kiếm Liên lạnh lùng nghiêng đầu, không nói một lời, vẻ nghiêm nghị mang đến sát khí bức nhân.

Phó tướng kia hoảng sợ nhìn trái nhìn phải, thất sắc, “Các người... Các người đều muốn tạo phản?”.

Bỗng nhiên một tiếng hét vang lên, Kiếm Liên rút kiếm giương cao, chém người kia bay xuống ngựa, ngay cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng!

Kinh biến chỉ xảy ra trong chớp mắt, thi thể người đó lăn trên mặt đất mấy vòng rồi xung quanh mới bắt đầu có tiếng trống ngực đập thình thịch.

Tôi không ngờ Kiếm Liên lại giết phó tướng trước mặt mọi người, nhất thời cả kinh nói không nên lời. Chỉ thấy Kiếm Liên bình tĩnh nhìn lại trường kiếm dính máu trong tay, thẳng người im lặng một lúc lâu, sau đó chợt ngẩng đầu nhìn chúng tôi khàn giọng quát, “Còn không mau đi!”.

Tống Hoài n ghì cương ngựa, tôi chặn tay hấn lại, “Chậm đã”.

Ánh mắt mọi người khó khăn lắm mới tụ vào tôi, tôi hít sâu một hơi, cất giọng nghiêm nghị nói, “Nghịch tặc Ngô Khiêm mưu phản, phạm thượng làm loạn. Kiếm Liên vì nghĩa diệt thân, trung dũng đáng khen; chờ sau khi đại quân Dự Chương Vương vào thành, dẹp xong loạn ở Huy Châu, chắc chắn sẽ dâng tấu lên triều đình, biểu dương chiến công; chúng tướng sĩ có công dẹp loạn đều sẽ có thưởng!”.

Kiếm Liên bình tĩnh nhìn lại tôi, tựa như ngây người ra.

Đúng lúc tình thế căng thẳng, Tống Hoài n giương kiếm chỉ lên trời, cao giọng nói, “Chúng ta thề sống chết đi theo Dự Chương Vương, nguyện trung thành với hoàng thất, Ngô hoàng vạn tuế!”.

“Ngô hoàng vạn tuế!”. Thiết kỵ tinh nhuệ cùng đám người Bàn Quý lập tức quỳ xuống đất hưởng ứng.

Tướng sĩ coi giữ khắp nơi không chần chừ nữa, tất cả đều quỳ phục trên mặt đất hô vang vạn tuế, âm thanh vang dội bầu trời đêm làm tôi hoàn toàn chấn động.

Kiếm Liên tung mình xuống ngựa, im lặng cúi đầu một lát, quỳ xuống, “Ngô hoàng vạn tuế!”.

Việc này không nên chậm trễ, một khi Ngô Khiêm biết được biến cố ở hành quán, chúng tôi sẽ mất hết cơ hội ra tay trước.

Tống Hoài n, Kiếm Liên cùng đám người Bàn Quý hợp lại bày đại kế, binh phân ba hướng hành động.

Kiếm Liên dẫn đầu thủ vệ dưới tay, thừa dịp đối ca trực ở tường thành, nửa đêm tập kích bắc môn, chia quân chiếm hạ hai nơi phòng thủ yếu ở hai cửa đông và tây; Bàn Quý điều khiển ám nhân mang mật hàm của tôi theo cửa bắc ra khỏi thành chạy tới Ninh Sóc, tốc báo với đại quân tiên phong của Tiêu Kỳ; Tống Hoài n lĩnh năm trăm tinh kỵ lập tức tiến gần tới phủ Thứ sử, cầm chân Ngô Khiêm, sau đó sẽ hội hợp với Kiếm Liên, hướng về phía đại doanh đóng quân tại thành nam cướp lấy binh phù, hiệu lệnh quân coi giữ toàn thành; đồng thời, ám nhân dưới tay Bàn Quý âm thầm lẻn vào các nơi cơ yếu của Huy Châu – quan phủ, phủ khố, doanh trại, đốt lửa mọi nơi trong thành, tung tin Dự Chương Vương công thành, làm dao động lòng quân Huy Châu, khiến toàn thành rơi vào hỗn loạn.

Giờ phút này sắc trời không rõ, đã qua canh năm, lúc mọi người còn chưa tỉnh ngủ, là thời khắc lơ lửng nhất.

Chúng tôi chỉ có một lần cơ hội, hoặc là một kích đắc thủ, hoặc là toàn quân bị diệt.

Tống, Kiếm, Bàn ba người đều tự điểm binh mã, chuẩn bị lên ngựa.

Tống Hoài n ghìm ngựa quay đầu lại, ấn kiếm nhìn tôi, cúi đầu.

Tôi nhìn gương mặt kiên nghị của ba người trước mắt, cúi người hành lễ với họ, “Vương Huyền ở đây chờ ba vị bình an trở về!”.

Hơn hai trăm thị vệ ở lại bảo vệ hành quán, tôi hướng dẫn Ngọc Tú cùng các thị nữ chăm sóc binh lính bị thương đêm nay. Hết thấy bên trong hành quán đều đầu vào đầy, thị vệ dàn trận sẵn sàng đón quân địch, chỉ chờ tín

hiệu từ trong thành. Tôi vừa mới rời ra trở về phòng, vội vàng chuẩn bị rửa mặt chải đầu.

Ước chừng qua thời gian hai ba tuần hương, thị vệ báo lại, lửa trong thành đã nổi lên.

Tôi vội vàng đi lên đài Lưu Thương cao nhất phía sau hành quán, dựa vào lan can quan sát tình hình trong thành.

Huy Châu giờ này đã là một cảnh tượng kinh loạn bị bao phủ trong khói mù, nơi nơi trong thành dấy lên ánh lửa rực, tia nắng sớm đầu tiên phía chân trời còn chưa xuất hiện đã bị khói che lấp mất. Mây đen nặng nề kéo tới, xem ra hôm nay hẳn sẽ có mưa tầm tã.

Trước mắt tôi mơ hồ hiện ra cảnh binh mã rối loạn, đám người chạy trốn thảm thiết kêu khóc... Giờ đây, toàn bộ Huy Châu hẳn đều đã rơi vào hoảng sợ và hỗn loạn. Người tỉnh dậy sau giấc ngủ, vừa mở mắt đã nhìn thấy cảnh giống như tôi đang thấy, ắt là có cảm giác như ngày tận số đã đến.

Chỉ chốc lát sau, tiếng kèn lệnh nổi lên ở phương bắc, kinh động toàn thành – đó là tín hiệu chúng tôi ước định, Kiếm Liên đã đắc thủ.

Mây đặc phía chân trời càng lúc càng dày, sắc trời vẫn đen kịt như ban đêm.

Cửa bắc bị Kiếm Liên chiếm, ám nhân thuận lợi phi ngựa ra khỏi thành truyền tin. Tôi nhìn ra phía bắc xa xa, nhắm mắt thầm cầu nguyện, mong cho Tiêu Kỳ mau mau tới.

Chiều theo tính toán của Bàn Quý, giờ khắc này hơn năm trăm kỵ binh đã xuất thành, dọc đường dấy lên khói báo động, lấy cành cây buộc vào đuôi ngựa, chạy ra cách thành một dặm, vó ngựa đạp cát bụi tung bay đầy trời, một đường khói báo động cuộn cuộn, bụi mù kéo dài. Quân coi giữ

trong thành xưa nay kính sợ uy danh Dự Chương Vương, chợt nghe tin Tiêu Kỳ đích thân dẫn đại quân đến ắt là mất hồn lạc vía, lại chính mắt trông thấy cửa bắc bị phá, ngoài thành bụi mù ngất trời, dưới sắc trời tối thực giống như thiên quân vạn mã mênh mông cuồn cuộn kéo đến, nào có tâm tư lo là thật hay giả – quả nhiên chưa qua nửa canh giờ, cửa đông, cửa tây lần lượt truyền đến tiếng kèn lệnh trầm thấp, quân coi giữ hai nơi không chiếm tự tan, đều bị Kiếm Liên bắt.

Tình trạng hỗn loạn trong thành ngày càng nghiêm trọng, ánh lửa hun hồng nửa bầu trời, khói đặc bốc lên, tựa như những con rắn đen lớn đang cuộn mình.

Huy Châu lúc này sinh biến, toàn thành ánh lửa cao ngút, khói đặc che lấp mặt trời, chắc là Kiến Trữ vương bên kia bờ sông cũng có thể nhìn thấy.

Hắn có thể sẽ không tin tưởng đại quân Tiêu Kỳ công thành, nếu không lửa được tên cáo già này, quân cần vương vẫn kiên quyết vượt sông thì phải làm sao đây? Lòng bàn tay của tôi toàn mồ hôi lạnh, ngay cả khi đã trải qua nhiều hiểm cảnh sinh tử, nhưng đối mặt với tòa thành gió lửa, ác chiến sắp tới, tôi vẫn nhịn không được mà toàn thân rét lạnh.

Chợt nghe phía sau có âm thanh nghẹn ngào, tôi quay đầu lại, thấy Ngọc Tú sắc mặt tái nhợt, đưa tay lau nước mắt.

“Người sợ cái gì?”, tôi giận tái mặt, ánh mắt chậm rãi đảo qua nhóm hộ vệ mang nhung trang trường kiếm phía sau, nhìn Ngọc Tú trầm giọng nói, “Nơi này không dành chỗ cho kẻ nhát gan yếu đuối, chúng tướng sĩ liều chết quên mình, mỗi người đều là dũng sĩ đích thực, có thể cùng bọn họ đồng sinh cộng tử là vinh quang của người”.

Cả đám thị vệ phía sau đều lộ vẻ cảm động, Ngọc Tú quỳ rạp xuống đất, “Nô tỳ biết sai rồi”.

Nói cho cùng nàng cũng chỉ là đứa nhỏ mười lăm tuổi, như thế này đã được coi là vô cùng dũng cảm rồi. Tôi cũng không đành lòng, dịu nét mặt, đưa tay đỡ nàng dậy, “Các tướng sĩ đang liều mạng chém giết, ta không muốn thấy bất luận kẻ nào rơi nước mắt vào thời khắc này”.

Ngọc Tú nước mắt còn lưng tròng, run giọng nói: “Nô tỳ không sợ, nô tỳ chỉ sợ đám người Tổng tướng quân gặp nguy hiểm”.

Cô bé này có một đôi mắt to tròn sáng rực tràn đầy vẻ quan tâm cùng lo sợ. Lòng tôi mang cảm giác áy náy, nhất thời hiểu rõ được, nếu đổi lại là Tiêu Kỳ ra trận, tôi cũng chưa chắc có thể trấn định như thế.

Trước mắt mơ hồ hiện lên ánh mắt ung dung kiêu ngạo của Tiêu Kỳ... Trong lòng bỗng như được tiếp thêm sức mạnh, làm tinh thần tôi thanh thản.

Tôi nhìn thẳng Ngọc Tú, quyết định mở miệng nói, “Bọn họ đều là những chiến sĩ dũng mãnh nhất, nhất định sẽ bình an trở lại với chúng ta”.

Lời của tôi còn chưa dứt, phía nam ngoài thành đã truyền đến tiếng kèn trận hùng hồn, âm thanh kia phóng lên cao, như làm nứt cả khoảng không, ngay sau đó là vô vàn tiếng trống cùng dội lại, tiếng động rung chuyển mặt đất cuộn cuộn tới, thanh thế chứa sát khí rung trời.

Hẳn là Tống Hoài n đã đoạt được đại doanh, theo ước định trước đó, toàn quân sẽ đánh vang trống trận, thổi kèn lệnh, thị uy với Kiến Trữ Vương bên kia sông.

Tôi đứng ở trên lầu cao, nhất thời chấn động, nắm chặt lan can, không thể tin được mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy.

Ngọc Tú bất chấp lễ chế kéo ống tay áo tôi, liên tục hỏi, “Vương phi người nghe! Đó! Bên đó thế nào?”.

Tôi chỉ nhếch môi không dám mở miệng, chưa nghe được tin tức do chính miệng người truyền tin đưa tới, tôi chưa dám đặt hy vọng.

Thời gian nửa tuần hương đợi chờ dài dằng dặc dường như làm hao tổn toàn bộ định lực của tôi.

“Báo!!!”.

Một thị vệ chạy vội lên, “Thứ sử Huy Châu Ngô Khiêm đã chết, toàn bộ tướng lĩnh rút giáp quy hàng, người ở bốn phía cửa thành đều bị bắt, hai vị tướng quân Tống, Kiếm đã tiếp chưởng quân Huy Châu, Bàng đại nhân đang dẫn quân về hành quán!”.

Ngọc Tú nhảy dựng lên, quên hết lễ tiết vui mừng kêu, “Cám ơn trời đất, cảm ơn trời đất!”.

Bọn thị vệ phía sau hoan hô như sấm dậy, vẻ phấn chấn và hưng phấn biểu hiện hết qua lời nói.

“Rất tốt, chuẩn bị xa giá vào thành”. Tôi mỉm cười gật đầu, cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, không để cho giọng nói biểu lộ nửa phần run rẩy.

Xoay người nhìn lên bầu trời, tôi nhắm mắt lại, trong lòng lặp lại lời Ngọc Tú mới vừa nói, hận không thể lập tức quỳ xuống khấu tạ trời xanh đã giúp đỡ.

Khi Bàng Quý chạy về tới hành quán, mưa rớt cuộc cũng bắt đầu rơi xuống tầm tã.

Tôi nhanh chóng tự tay đỡ hấn lên trước khi hấn chuẩn bị quỳ xuống, mỉm cười gửi lời tạ ơn tới hấn cùng các dũng sĩ áo dầm máu phía sau.

Bàng Quý bỏ quên mũ giáp, hung hăng gạt nước mưa trên mặt, cười vang nói, “Nửa đời làm ám nhân, hôm nay có thể cùng hai vị tướng quân xung phong trận tiền, thoả mái chém giết một hồi là điều rất may mắn mà thuộc hạ có được đời này”.

Người dừng cảm như thế, đáng tiếc lại là ám nhân, nhất định cả đời không thấy mặt trời. Tôi chăm chú nhìn Bàng Quý, mỉm cười nói, “Nếu vậy thì theo ta quay về kinh, từ nay về sau đi theo dưới trướng Dự Chương Vương, người có bằng lòng hay không?”.

Bàng Quý không hề phản đối, quỳ xuống, “Thuộc hạ thân là ám nhân, đã từng chịu ân huệ Vương thị, thề nguyện trung thành, dù chết cũng không thay lòng”.

Tôi ngẩn ra, cảm thấy buồn bã, bỗng nhiên thay đổi ý nghĩ lại phục hồi tinh thần, “Như vậy nếu đi theo ta thì sao?”.

“Chỉ sợ Vương phi đuổi!”, Bàng Quý ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, lộ ra nét mỉm cười.

Nhìn thấy Bàng Quý và nhóm ám nhân đông nghìn nghịt đang quỳ phía sau hẳn, giờ khắc này tôi đột nhiên hoảng sợ – Vương thị ngày xưa một sáng một tối, hai thế lực lớn trong triều và ngoài triều, lần lượt do phụ thân cùng thúc phụ nắm giữ, mà nay tôi lại bị thời thế xô đẩy giống bọn họ trước kia, lần đầu tiên thay thế quyền uy của các bậc cha chú. Cái tôi tiếp quản không chỉ là sinh tử vận mệnh những người trước mắt, mà còn có lòng trung thành của bọn họ với họ Vương.

Chỉ là thêm một ý niệm mà thôi mà lại như có sức mạnh lớn tràn vào, khiến lòng dạ trở nên cứng rắn hơn.

Xa giá cùng thị vệ tùy tùng đi xuyên trong thành, dân chúng hai bên đường đều kinh hoảng chạy trốn, không kéo nhau xúm đông lại xem như hôm qua nữa.

Toàn thành đề phòng sâm nghiêm, trải qua một hồi biến loạn kinh hoàng, Huy Châu giờ là lòng người hoảng sợ – các nhà giàu đều mang hết đồ đạc chạy ra khỏi thành, dân chúng bình thường không thể rời nhà đi thì nóng lòng tích trữ lương thực, phòng ngừa chiến tranh lại nổ ra.

Trên đường có khi còn thấy binh lính coi giữ thừa dịp nhiễu loạn dân. Hôm qua vẫn là Huy Châu phồn hoa thịnh vượng, sau một đêm đã biến thành tràng cảnh thê lương đến vậy.

Tôi buông rèm, không đành lòng nhìn lại.

Xa giá tới trước phủ Thứ sử, rơi vào trong tầm mắt là một đồng hỗn độn.

Trên thềm đá trước cửa còn lưu lại vết máu chưa rửa, mơ hồ có thể thấy được cảnh hỗn chiến thảm thiết đêm qua. Trước sân công văn sách vở tán loạn khắp nơi, cũng chẳng thấy một tỳ nữ nào, nơi nơi là binh lính mặc áo giáp đeo bội đao vẩy nước quét dọn.

Tống Hoài n mang theo quan viên lớn nhỏ của Huy Châu ra đón, chúng văn võ tướng đều là những người đã từng gặp qua ở Huy Châu khi xưa, lúc ấy thường mở yến tiệc, đương nhiên không thể thiếu người đến nghênh phụng. Nơi tôi đi qua, mọi người đều cúi đầu không dám thờ, hoảng hốt giống như lúc tôi đến Huy Châu năm đó, nhưng mà lúc này, tất cả dĩ nhiên khác xa.

Tống Hoài n chưa cởi chiến giáp, vết thương trên cánh tay chỉ băng bó qua loa, trong mắt đầy tơ máu, khí phách vẫn hào hùng như cũ.

Hắn bậm báo gián lược tình hình chiến đấu, song không nhắc đến màn chém giết thảm thiết nửa chữ, chỉ nói Ngô Khiêm hốt hoảng bỏ trốn, lẫn vào bên trong loạn quân, bị người của hắn bắn chết. Kiến Trữ Vương bên kia phái ra hơn mười chiến thuyền nhỏ chạy dọc theo sông điều tra, tạm thời không thấy động tĩnh gì.

Trong lúc nhất thời công sự ngổn ngang, tôi cũng âm thầm lo âu, mà quan lại lớn nhỏ Huy Châu thì tình bơ như không có gì liên quan tới mình.

Tôi dặn dò ba việc quan trọng phải làm. Thứ nhất, ổn định dân tâm, trước khi trời tối phải bình ổn được sự rối loạn trong thành; thứ hai, đề cao phòng thủ toàn thành, tùy thời chuẩn bị ứng phó với đại quân Kiến Trữ Vương; thứ ba, dự trữ lương thảo, chờ đại quân Dự Chương Vương đến.

Trong phủ không thấy bóng dáng Kiếm Liên đâu, hỏi đến Tống Hoài n, lại thấy hăn có vẻ chần chừ.

Cho các quan lại lui ra, tôi trở lại nội đường, nhíu mày nhìn về phía Tống Hoài n.

Hăn thấp giọng nói, “Kiếm thống lĩnh đang ở trong phòng Ngô phu nhân”.

Tôi nhướn mày, trong lòng cảm giác có điềm xấu, chỉ nghe hăn nói, “Sau khi tin Ngô Khiêm chết được truyền tới, Ngô phu nhân liền tự vẫn”.

Thi thể Ngô phu nhân là chính tay Kiếm Liên mai táng.

Bà không để lại lời nào, ra đi rất quyết liệt. Hai người thiếp của Ngô Khiêm khóc sụt sùi, chỉ nói phu nhân giao tiểu thư Huệ Tâm họ, còn bản thân trở về trong phòng, lấy bội kiếm lão gia hay dùng cắt cổ tự vẫn.

Không ngờ một phụ nhân chốn khuê các, bình sinh chưa chạm qua đao kiếm bao giờ, lại lựa chọn phương thức như thế để đi theo trượng phu.

Tôi không có bước vào linh đường của bà, cũng không đi đưa bà đoạn đường cuối cùng – bà đương nhiên không muốn nhìn thấy tôi. Hôm qua trước khi bà rời đi, lời nói còn văng vẳng bên tai, tôi từng nói với bà, “nương hộ khi hoạn nạn, ngày khác Vương Huyền nhất định sẽ báo đáp”.

Sự tương hộ khi hoạn nạn của bà đối lấy gia môn thảm biến, báo đáp của tôi đó là chiêu mộ đứa cháu mà bà vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, giết chết phu quân của bà.

“Vương phi, trời đã mau tối, người ra ngoài ăn một chút gì đi”. Ngọc Tú đứng bên ngoài cửa thấp giọng cầu khẩn.

Tôi xơ xác ngồi bên cửa sổ nói không nên lời, ngăn người nhìn chân trời phía bắc, nhìn bóng đêm từng chút tối dần. Không muốn gặp ai, không muốn nói gì, tôi giam mình trong phòng, không có dũng khí nhìn Kiếm Liên, nhìn cô gái tên Huệ Tâm kia. Nghe nói Ngô Huệ Tâm khóc ngất nhiều lần, treo cổ tự tử không được, giờ đang nằm ở trên giường, cơm nước không ăn.

Ngọc Tú ở bên ngoài đau khổ cầu xin tôi mở cửa. Tôi đi tới cửa, im lặng trong chốc lát rồi mở cửa ra.

“Dẫn ta đi gặp Ngô Huệ Tâm”. Tôi thản nhiên mở miệng, Ngọc Tú kinh ngạc nhìn sắc mặt tôi nhưng không dám khuyên can, lập tức xoay người dẫn đường.

Còn chưa bước vào cửa khuê phòng đã nghe thấy tiếng khóc kèm theo tiếng đồ sứ vỡ tan.

Một phụ nhân vội vàng ra đón, áo tang trắng, gương mặt thanh lệ, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ với tôi, tự xưng thiếp thân Tào thị.

Tôi không có lòng dạ nào nhiều lời, lập tức đi vào trong phòng, nhìn thấy cô gái nhỏ bé tái nhợt và yếu ớt đang đẩy bát cháo thị nữ dâng lên ra.

Tôi đón lấy bát cháo trong tay vú già, đi đến trước giường nàng, đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Thị tỳ xung quanh quỳ xuống đất, Huệ Tâm rưng rưng ngẩng đầu, kinh nghi bất định* nhìn tôi, hai mắt sưng đỏ vì khóc.

*Kinh nghi bất định: ngạc nhiên và nghi ngờ.

“Há miệng”. Tôi múc một thìa cháo, đưa đến bên môi nàng.

Nàng mở to hai mắt trừng tôi, tôi lạnh lùng mở miệng, “Trong cháo có độc, để đưa ngươi lên đường”.

Huệ Tâm run lên, vô cùng hoảng sợ, đôi môi run rẩy kịch liệt.

“Ngươi muốn chết, ta cho ngươi vừa lòng”. Tôi mạnh mẽ đưa thìa đến giữa miệng nàng.

Nàng không tự chủ được co rúm lại, không ngừng run rẩy, nước mắt ròn ròn, “Ngươi là ai...?”.

Tôi buông bát xuống, chăm chú nhìn hai mắt nàng, chậm rãi nói, “Dự Chương Vương phi”.

Hai mắt nàng chợt mở to, giọng the thé nói, “Là người đã hại chết cha mẹ ta!”.

Tôi không tránh, tùy ý để nàng nhào lên nắm vạt áo tôi, chợt thấy hoa mắt, bị nàng tát một cái lên má.

Ngọc Tú cùng Tào thị phía sau xông lên trước đón đỡ, tôi đưa tay lên ngăn hai người, lại bị tát thêm một cái nữa, hai gò má lập tức nóng rát.

Huệ Tâm lại đưa tay bóp cổ tôi, tôi tránh đi, giữ cổ tay nàng.

Vóc người của tôi đã tính là nhỏ, cô gái này lại còn gầy hơn tôi vài phần, sức lực ở tay mỏng manh, bị tôi giữ không thể động đậy.

“Hai cái tát này là ta thiếu nợ mẫu thân ngươi”, tôi thản nhiên mở miệng, “Nếu ngươi muốn tự mình báo thù thì trước tiên phải sống đã rồi sau mới nói”.

Tôi buông Ngô Huệ Tâm ra, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Tào thị kia đi theo tôi tới trong đình, cúi người nói, “Đa tạ Vương phi”.

“Huệ Tâm không thực lòng muốn chết, nàng còn muốn sống sót”. Tôi mệt mỏi thở dài một tiếng, bỗng nhớ lại điều trước đó Ngọc Tú đã nhắc, Ngô Huệ Tâm được phu nhân Kiếm Liên chăm sóc... Tôi nghiêng người nhìn nàng, “Ngươi là Kiếm phu nhân?”.

Tào thị cúi đầu xưng phải

Tôi nhất thời không biết nói gì, trầm mặc một lát nói, “Kiếm tướng quân ổn chứ?”.

“Đa tạ Vương phi quan tâm, nhà tôi đã tới đại doanh giúp Tổng Tướng quân phòng ngự”. Tào thị giọng nói nhỏ nhẹ, hào phóng tự nhiên, không giống nữ tử khuê các bình thường. Tôi gật đầu nói, “Cực khổ cho tướng quân và phu nhân rồi”.

Tào thị đỏ mặt lên, muốn nói gì đó lại thôi. Tôi cảm thấy kỳ quái, chuyển mắt nhìn kỹ nàng. Nàng chần chờ một lát, rốt cuộc mở miệng nói, “Nhà tôi chỉ là thống lĩnh thủ vệ, chức danh hèn mọn, không đảm đương nổi danh hàm tướng quân”.

Tôi ngơ ngẩn, kinh ngạc nói, “Chức vị của Kiếm Liên sao có thể thấp kém như vậy? Hẳn không phải là cháu Ngô phu nhân sao?”.

Tào thị có chút quần bách, trầm mặc một lát, giống như phải lấy dũng khí thật lớn để cất lời, “Nhà tôi không chịu dựa vào mối quan hệ, cô trượng lại chỉ lo bị liên lụy... Nhà tôi luôn muốn lập công báo quốc, nhưng nhiều năm

không được lên chức. Lần này cô trượng gia nhập vào phản quân, nhà tôi cũng hết sức khuyên can. May sao có Vương phi vào thành, cuối cùng nhà tôi cũng ghìm cương trước bờ vực*, chưa tạo thành sai lầm lớn. Thiếp thân mặc dù ngu muội, cũng biết ngựa tốt gặp Bá Nhạc*, lương tướng cần gặp được minh quân. Khẩn cầu Vương phi nói giúp nhà tôi một tiếng, bất kể hiểm nghi, chớ để lương tướng không được đền đáp quốc gia!”. Nàng nói một mạch, hai má đỏ lên, quỳ trước mặt tôi, “Thiếp thân xin khấu tạ Vương phi ở đây!”.

*Ghìm cương trước bờ vực: ý nói dừng lại đúng lúc, chuyển hướng đi theo con đường đúng.

*Bá Nhạc: họ Tôn tên Dương, sống vào thời Xuân Thu, là người rất biết xem tướng ngựa, chăm nuôi ngựa và còn cả một quyển Mã kinh (Kinh điển về ngựa) còn truyền ở đời. Câu nói “Ngựa tốt gặp Bá Nhạc” ý chỉ người tài phải gặp đúng người biết trọng dụng mới có cơ hội được phát huy hết khả năng.

Lời nói tuy xuất phát từ tư tâm, chỉ lo Kiếm Liên thân là kẻ đầu hàng sẽ bị người khác coi thường cho nên mới cầu tình... Song lời nàng nói cũng là chân thành, không có nửa phần nịnh hót. Nhìn tuổi nàng xấp xỉ ca ca, tâm cơ gan dạ sáng suốt không thua đấng nam nhi khiến tôi nảy sinh lòng kính nể, vội tự tay đỡ nàng dậy.

“Kiếm Liên có hiền thê thế này, có thể thấy được hẳn không phải là lương tướng thì cũng là người có phúc”. Tôi nhìn nàng, nướng mày cười, bất giác có cảm giác thân thiết, “Vương Huyền tuổi trẻ kiến thức nông cạn, nếu Kiếm phu nhân không chê thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới gặp, ta cùng bàn sự vụ”.

Tào thị mừng rỡ, vội quỳ gối.

Ban đêm, tôi trần trọc không ngủ được.

Tống Hoài n cố ý muốn tôi từ hành quán chuyển vào phủ Thứ sử, tuy là thủ vệ sâm nghiêm, an toàn không lo, nhưng tôi vừa nhắm mắt là nhớ lại Ngô phu nhân, nhớ tới Huệ Tâm, làm sao còn có thể ngủ yên? Đêm càng lúc càng khuya, tôi vẫn không hề buồn ngủ, đành khoác áo choàng vào, đứng lên đi ra khỏi đình viện.

Bầu trời đêm tối đen, không thấy một chút ánh trăng, chỉ mơ hồ có thể thấy được lính gác đêm vội vàng đi lại tuần tra đầu tường thành dưới ánh lửa xa xa phía chân trời. Tôi chỉ dẫn theo vài thị nữ trực đêm, không có gọi Ngọc Tú, nàng đã mấy ngày kinh hãi mệt không chịu nổi, trở về phòng là ngủ say.

Lững thững đi đến cửa nội viện, chợt thấy ngoại viện đèn đuốc sáng trưng, vẫn có quân sĩ bận rộn ra vào phủ.

Tôi lặng yên đi tới sảnh, bảo thị vệ gác cửa không cần lên tiếng. Chỉ thấy trong sảnh có vài vị giáo tướng đang vây quanh trước dư đồ, người đứng ở chính giữa là Tống Hoài n. Hắn đã thay một tấm áo bào lam, dưới ánh nến chiếu càng lộ rõ vẻ tuấn tú, lời nói cử chỉ thong dong kiên định, ẩn có phong độ của một đại tướng.

Nghĩ đến năm đó lúc Tiêu Kỳ còn là thiếu niên hẳn cũng có khí phách hào hùng như vậy.

Tôi lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, hẳn cũng không phát hiện, chỉ chuyên chú nói cách bố trí binh lực phòng ngự với những người khác. Lòng tôi thầm vui mừng, xoay người đang muốn rời đi lại nghe phía sau có người kinh ngạc nói, “Vương phi!”.

Quay đầu lại, Tống Hoài n bỗng nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn lại tôi.

“Giờ đã muộn rồi, nếu không có quân vụ khẩn cấp, chư vị nên sớm hồi phủ nghỉ ngơi đi”. Tôi đi vào trong sảnh, nhẹ nhàng cười nói với mọi người.

Tống Hoài n gật đầu cười một tiếng, theo lời cho mọi người nghỉ.

Tôi từng bước thong thả tới trước địa đồ, hần trầm mặc theo sát phía sau, vẫn duy trì khoảng cách vài thước, trước sau luôn kính cẩn.

“Thương thế của người thế nào rồi?”. Tôi mỉm cười ngoảnh lại.

Hần cúi đầu nói, “Đã không còn đáng ngại, chỉ là vết thương ngoài da thịt, đa tạ Vương phi lo lắng”.

Thấy thần sắc hần có vẻ mất tự nhiên, tôi không khỏi bật cười, “Hoài n, vì sao nói chuyện với ta mà như gặp đại địch vậy?”.

Hần chột ngẩn ngơ, giống như bị câu nói đùa của tôi làm kinh sợ, hai tai bất giác đỏ bừng.

Thấy hần xấu hổ như thế, tôi cũng không dám nói đùa nữa, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói, “Theo tình hình trước mắt, người nói Kiến Trữ Vương liệu có qua sông trước không?”.

Thần sắc Tống Hoài n có chút hoảng hốt, sừng sốt một lát mới hồi đáp, “Hôm nay Huy Châu đại loạn, khói lửa nổi lên bốn phía, Kiến Trữ Vương xưa nay cẩn thận đa nghi, thấy tình hình như vậy, chắc sẽ không dám tùy tiện qua sông. Có điều, thuộc hạ lo lắng thời gian càng dài càng làm hần khả nghi”.

Tôi gật đầu nói, “Đúng vậy, nếu quả thật đại quân có đến, nhất định sẽ không thủ thành không ra. Càng án binh bất động, càng lộ ra sơ hở, sớm muộn cũng bị hần tìm được manh mối”.

“Vương gia đã nhận được tín báo, nếu như đường xá thuận lợi, không quá năm ngày có thể đến kịp”. Tống Hoài n nhíu mày, “Phải làm sao để kéo dài quá năm ngày, đó là điểm mấu chốt. Kiếm Liên đã theo kế đem soái kỳ Dự Chương Vương cầm ở đầu tường thành, đại doanh đóng quân thêm

nhiều bếp nấu để tăng khói bếp, ngày đêm tuần tra không nghỉ, giả thành thế đại quân vào thành... Dù vậy, thuộc hạ thấy nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài được ba ngày”.

Tôi trầm mặc, trong lòng sớm đã có sự chuẩn bị, tình huống xấu nhất là phải động đao binh.

“Nói như vậy, ba ngày sau, không thể tránh khỏi một cuộc ác chiến?”. Tôi nghiêm nghị nhìn về phía hắn.

Tống Hoài n dứt khoát gật đầu, “Chúng ta ít nhất vẫn cần thủ vững hai ngày, khiến Kiến Trữ Vương phải ở ngoài thành, chờ Vương gia tới”.

Tôi nhíu mày chậm rãi nói, “Binh lực Huy Châu không đủ, quân coi giữ thành xưa nay quen nhàn nhã, bại hoại thành tính, thao luyện sơ sài, lại có người lòng không kiên định... Nếu kiên quyết hợp lại, ta e không thủ được quá hai ngày”.

“Ngăn không được cũng phải ngăn!”, Tống Hoài n ngược mắt lên, đáy mắt tựa như đóng băng, “Thuộc hạ đã truyền lệnh toàn quân, một khi thành bị phá, ta liền phóng hỏa đốt thành, đại quân coi giữ toàn thành, người già, phụ nữ và trẻ em cùng phản quân đồng táng*!”.

*Đồng táng: chết chung.

Tôi chấn động, hoảng sợ nhìn hắn, một hồi lâu không nói nên lời.

Hắn nghiêm nghị nhìn tôi, chậm rãi nói, “Tình hình đã thế này, đành phải đập nồi dìm thuyền, giờ không còn đường lui nữa, chỉ có thể lấy tính mạng ra chiến đấu!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đoạt Thành

edit & beta: Tiểu Mặc & Hàn Phong Tuyệt

Ngoài cửa binh đao va chạm, thủ vệ kêu thảm liên tục, rồi đột nhiên một tiếng vang thật lớn phát ra, ánh lửa lóe lên kèm theo khói đặc cuồn cuộn, tiếng đá vỡ rơi đầy trên đất, mặt đất theo đó mà rung chuyển.

“Cẩn thận!”, Ngọc Tú nhào tới bên tôi. Tôi bị khói đặc làm sặc nói không ra lời, chỉ thấy trước mắt mờ hồ, tay nắm chặt Ngọc Tú.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói nam tử, “Thuộc hạ Bàng Quý, tham kiến Quận chúa!”. Trong màn khói đặc chỉ thấy một thân ảnh quý mị tới gần, quỳ gối hướng về phía tôi. Hăn gọi tôi là Quận chúa, còn tự báo tên “Bàng Quý” – ám nhân thường không có tên, các thủ lĩnh ám nhân đều lấy Thiên can* làm tổ, địa chi* làm hiệu, đây quả nhiên là người của mình. Tôi chợt vui mừng, thốt lên nói, “Hóa ra là các người!”.

*Thiên can: mười can trong thuyết âm dương ngũ hành của Trung Quốc: Giáp, Ất Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý.

*Địa chi: mười hai con giáp ứng với mười hai tháng trong năm theo lịch mặt trăng hay còn gọi là âm lịch: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

Bàng Quý ấn kiếm*, “Việc này không nên chậm trễ, Tổng tướng quân đang ở bên ngoài tiếp ứng, mời đi theo thuộc hạ!”.

*Ấn kiếm: trạng thái hai tay cầm kiếm xoay mũi kiếm xuống dưới và giơ ra trước biểu thị sự phục tùng.

Chúng tôi chạy ra bên ngoài căn phòng, mượn màn đêm dày khói, bí mật đi theo ám nhân xông thẳng tới cửa nội viện.

Ngoài cửa lớn, đội thủ vệ đang giao chiến với hơn trăm người áo giáp tinh nhuệ, người dẫn đầu đúng là Tống Hoài n.

Phía sau chúng tôi là ánh lửa bập bùng, tiếng bước chân rung chuyển mặt đất. Đang có đại đội truy binh tới.

Bàng Quý hét lớn, “Vương phi đã được cứu ra, Tống tướng quân hộ tống Vương phi đi trước, ta cản phía sau!”.

Tống Hoài n giục ngựa vọt ra khỏi vòng vây, cúi người kéo tôi lên ngựa, ôm chặt lấy tôi, ngựa hướng về phía ngoài phóng đi. Trên cánh tay hăn có một thứ ấm áp thấm ướt áo tôi, là máu tươi ồ ạt chảy ra từ vết thương. Tôi không chút nghĩ ngợi, cuống quýt lấy tay đè chặt vào chỗ bị thương để cầm máu.

“Vô ích thôi”. Hăn đảo tay đâm thanh trường kích ra phía trước ngựa, cắn răng thở dốc, run giọng nói với tôi, “Vương phi đừng nên làm bẩn tay”.

Lời này khiến lòng tôi đau xót. Mắt nhìn những nam nhân tốt này vì mình mà liều mạng đổ máu, đao kiếm mặc dù không chém lên người tôi, nhưng lại như ghi tâm khắc cốt, tôi hận không thể lập tức bắt bọn hăn dừng tay.

“Dừng tay!!!”.

Bỗng nhiên một tiếng gào to vang tới từ phía sau.

Cả kinh quay đầu, chỉ thấy Kiếm Liên cầm đao giương thẳng, nghiêm nghị đứng cách hơn mười trượng, đại đội binh lính phía sau dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch, cung nỏ lên dây, thương kích san sát, đuốc trong

tay ánh lên đỏ rực không trung, đao kiếm giáp trụ tỏa hàn quang rạng rỡ khiến người ta hoa mắt.

Hơi thở Tống Hoài n phía sau trầm xuống, chậm rãi ôm chặt lấy tôi, giường kiếm ở phía trước, tập trung tinh thần đề phòng.

Đám người Bàn Quý mau lẹ tụ lại tạo phiến trận*, che ở trước ngựa chúng tôi, hai phe đã chém giết đến đỏ mắt đều ngừng tay, tạo ra thế giằng co.

*Phiến trận: trận thế hình quạt.

Lòng tôi chột căng thẳng, ngưng thần nhìn về phía Kiếm Liên.

Ánh lửa rừng rực, chiếu khuôn mặt hắc lúc tối lúc sáng. Gió đêm tràn đầy mùi diêm sinh và nhựa thông, ngấm giấu trong đó mùi tanh của máu.

Tống Hoài n chậm rãi đưa tay xuống, lặng lẽ nắm lấy cung tên bên hông.

“Sợ bóng sợ gió một hồi, hóa ra là huynh đệ của mình”. Kiếm Liên thản nhiên mở miệng, giọng kiếm phát lệnh, “Cho đi!”.

Lời nói vừa cất lên, tất cả mọi người đều chấn động. Tống Hoài n cũng ngạc nhiên, chỉ có tôi nhẹ nhàng thở ra thật dài.

Sau khi đứng thẳng bất động trong chốc lát, quân coi giữ ngoài cửa nhất tề lui ra phía sau, đao kiếm tra vào vỏ, thương kích rút về, tạo một lối đi ở giữa.

Bàn Quý quay đầu nhìn Tống Hoài n, ánh mắt trao đổi với nhau. Tôi nói khẽ với Tống Hoài n, “Người này có thể tin”.

Tống Hoài n nhẹ gật đầu, hướng về phía Kiếm Liên cất cao giọng nói, “Đa tạ”.

Kiểm Liên gật đầu liên tục, cánh tay vung lên, “Dọc đường cẩn thận”.

Hắn nhìn lại chúng tôi, trong đêm tối không rõ thần sắc, tôi chỉ cảm thấy hắn muốn nói gì đó mà không nói ra.

Bỗng nhiên một người từ phía sau hắn đi ra, rút kiếm chỉ về hướng chúng tôi, “Bọn họ là người của Dự Chương Vương, Vương phi ở trong tay bọn họ!”.

Đám người Bàn Quý bỗng nhiên cả kinh. Không đợi chúng tôi đáp lại, Kiểm Liên đã nổi giận nói, “Hỗn trưởng*! Nào có cái gì Dự Chương Vương, người hoa mắt con mẹ nó rồi!”.

*Hỗn trưởng: có thể hiểu là hồ đồ nhưng mang ý chửi.

Phó tướng kia ghìm ngựa tới gần Kiểm Liên hai bước, “Hay cho một Kiểm Liên, dám một mình thả kẻ địch! Người đâu, bắt tên phản tặc này lại cho ta!”.

Quân coi giữ mọi nơi không hề có động tĩnh gì, tất cả kiên định như sắt đá, chỉ hướng tới Kiểm Liên.

Kiểm Liên lạnh lùng nghiêng đầu, không nói một lời, vẻ nghiêm nghị mang đến sát khí bức nhân.

Phó tướng kia hoảng sợ nhìn trái nhìn phải, thất sắc, “Các người... Các người đều muốn tạo phản?”.

Bỗng nhiên một tiếng hét vang lên, Kiểm Liên rút kiếm giương cao, chém người kia bay xuống ngựa, ngay cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng!

Kinh biến chỉ xảy ra trong chớp mắt, thi thể người đó lăn trên mặt đất mấy vòng rồi xung quanh mới bắt đầu có tiếng trống ngực đập thành thịch.

Tôi không ngờ Kiếm Liên lại giết phó tướng trước mặt mọi người, nhất thời cả kinh nói không nên lời. Chỉ thấy Kiếm Liên bình tĩnh nhìn lại trường kiếm dính máu trong tay, thẳng người im lặng một lúc lâu, sau đó chợt ngẩng đầu nhìn chúng tôi khàn giọng quát, “Còn không mau đi!”.

Tống Hoài n ghì cương ngựa, tôi chặn tay hấn lại, “Chậm đã”.

Ánh mắt mọi người khó khăn lắm mới tụ vào tôi, tôi hít sâu một hơi, cất giọng nghiêm nghị nói, “Nghịch tặc Ngô Khiêm mưu phản, phạm thượng làm loạn. Kiếm Liên vì nghĩa diệt thân, trung dũng đáng khen; chờ sau khi đại quân Dự Chương Vương vào thành, dẹp xong loạn ở Huy Châu, chắc chắn sẽ dâng tấu lên triều đình, biểu dương chiến công; chúng tướng sĩ có công dẹp loạn đều sẽ có thưởng!”.

Kiếm Liên bình tĩnh nhìn lại tôi, tựa như ngậy người ra.

Đúng lúc tình thế căng thẳng, Tống Hoài n giương kiếm chỉ lên trời, cao giọng nói, “Chúng ta thề sống chết đi theo Dự Chương Vương, nguyện trung thành với hoàng thất, Ngô hoàng vạn tuế!”.

“Ngô hoàng vạn tuế!”. Thiết kỵ tinh nhuệ cùng đám người Bàn Quý lập tức quỳ xuống đất hưởng ứng.

Tướng sĩ coi giữ khắp nơi không chần chừ nữa, tất cả đều quỳ phục trên mặt đất hô vang vạn tuế, âm thanh vang dội bầu trời đêm làm tôi hoàn toàn chấn động.

Kiếm Liên tung mình xuống ngựa, im lặng cúi đầu một lát, quỳ xuống, “Ngô hoàng vạn tuế!”.

Việc này không nên chậm trễ, một khi Ngô Khiêm biết được biến cố ở hành quán, chúng tôi sẽ mất hết cơ hội ra tay trước.

Tống Hoài n, Kiếm Liên cùng đám người Bàn Quý hợp lại bày đại kế, binh phân ba hướng hành động.

Kiếm Liên dẫn đầu thủ vệ dưới tay, thừa dịp đối ca trực ở tường thành, nửa đêm tập kích bắc môn, chia quân chiếm hạ hai nơi phòng thủ yếu ở hai cửa đông và tây; Bàn Quý điều khiển ám nhân mang mật hàm của tôi theo cửa bắc ra khỏi thành chạy tới Ninh Sóc, tốc báo với đại quân tiên phong của Tiêu Kỳ; Tống Hoài n lĩnh năm trăm tinh kỵ lập tức tiến gần tới phủ Thứ sử, cầm chân Ngô Khiêm, sau đó sẽ hội hợp với Kiếm Liên, hướng về phía đại doanh đóng quân tại thành nam cướp lấy binh phù, hiệu lệnh quân coi giữ toàn thành; đồng thời, ám nhân dưới tay Bàn Quý âm thầm len vào các nơi cơ yếu của Huy Châu – quan phủ, phủ khố, doanh trại, đốt lửa mọi nơi trong thành, tung tin Dự Chương Vương công thành, làm dao động lòng quân Huy Châu, khiến toàn thành rơi vào hỗn loạn.

Giờ phút này sắc trời không rõ, đã qua canh năm, lúc mọi người còn chưa tỉnh ngủ, là thời khắc lợi lỏng nhất.

Chúng tôi chỉ có một lần cơ hội, hoặc là một kích đắc thủ, hoặc là toàn quân bị diệt.

Tống, Kiếm, Bàn ba người đều tự điểm binh mã, chuẩn bị lên ngựa.

Tống Hoài n ghìm ngựa quay đầu lại, ẩn kiếm nhìn tôi, cúi đầu.

Tôi nhìn gương mặt kiên nghị của ba người trước mắt, cúi người hành lễ với họ, “Vương Huyền ở đây chờ ba vị bình an trở về!”.

Hơn hai trăm thị vệ ở lại bảo vệ hành quán, tôi hướng dẫn Ngọc Tú cùng các thị nữ chăm sóc binh lính bị thương đêm nay. Hết thấy bên trong hành quán đều đầu vào đấy, thị vệ dàn trận sẵn sàng đón quân địch, chỉ chờ tín hiệu từ trong thành. Tôi vừa mới rời ra trở về phòng, vội vàng chuẩn bị rửa mặt chải đầu.

Ước chừng qua thời gian hai ba tuần hương, thị vệ báo lại, lửa trong thành đã nổi lên.

Tôi vội vàng đi lên đài Lưu Thương cao nhất phía sau hành quán, dựa vào lan can quan sát tình hình trong thành.

Huy Châu giờ này đã là một cảnh tượng kinh loạn bị bao phủ trong khói mù, nơi nơi trong thành dấy lên ánh lửa rực, tia nắng sớm đầu tiên phía chân trời còn chưa xuất hiện đã bị khói che lấp mất. Mây đen nặng nề kéo tới, xem ra hôm nay hẳn sẽ có mưa tầm tã.

Trước mắt tôi mơ hồ hiện ra cảnh binh mã rối loạn, đám người chạy trốn thảm thiết kêu khóc... Giờ đây, toàn bộ Huy Châu hẳn đều đã rơi vào hoảng sợ và hỗn độn. Người tỉnh dậy sau giấc ngủ, vừa mở mắt đã nhìn thấy cảnh giống như tôi đang thấy, ắt là có cảm giác như ngày tận số đã đến.

Chỉ chốc lát sau, tiếng kèn lệnh nổi lên ở phương bắc, kinh động toàn thành – đó là tín hiệu chúng tôi ước định, Kiếm Liên đã đắc thủ.

Mây đặc phía chân trời càng lúc càng dày, sắc trời vẫn đen kịt như ban đêm.

Cửa bắc bị Kiếm Liên chiếm, ám nhân thuận lợi phi ngựa ra khỏi thành truyền tin. Tôi nhìn ra phía bắc xa xa, nhắm mắt thầm cầu nguyện, mong cho Tiêu Kỳ mau mau tới.

Chiều theo tính toán của Bàn Quý, giờ khắc này hơn năm trăm kỵ binh đã xuất thành, dọc đường dấy lên khói báo động, lấy cành cây buộc vào đuôi ngựa, chạy ra cách thành một dặm, vó ngựa đạp cát bụi tung bay đầy trời, một đường khói báo động cuộn cuộn, bụi mù kéo dài. Quân coi giữ trong thành xưa nay kính sợ uy danh Dự Chương Vương, chột nghe tin Tiêu Kỳ đích thân dẫn đại quân đến ắt là mất hồn lạc vía, lại chính mắt trông thấy cửa bắc bị phá, ngoài thành bụi mù ngất trời, dưới sắc trời tối

thực giống như thiên quân vạn mã mênh mông cuộn cuộn kéo đến, nào có tâm tư lo là thật hay giả – quả nhiên chưa qua nửa canh giờ, cửa đông, cửa tây lần lượt truyền đến tiếng kèn lệnh trầm thấp, quân coi giữ hai nơi không chiếm tự tan, đều bị Kiếm Liên bắt.

Tình trạng hỗn loạn trong thành ngày càng nghiêm trọng, ánh lửa hun hồng nửa bầu trời, khói đặc bốc lên, tựa như những con rắn đen lớn đang cuộn mình.

Huy Châu lúc này sinh biến, toàn thành ánh lửa cao ngút, khói đặc che lấp mặt trời, chắc là Kiến Trữ vương bên kia bờ sông cũng có thể nhìn thấy.

Hắn có thể sẽ không tin tưởng đại quân Tiêu Kỳ công thành, nếu không lừa được tên cáo già này, quân cần vương vẫn kiên quyết vượt sông thì phải làm sao đây? Lòng bàn tay của tôi toàn mồ hôi lạnh, ngay cả khi đã trải qua nhiều hiểm cảnh sinh tử, nhưng đối mặt với tòa thành gió lửa, ác chiến sắp tới, tôi vẫn nhịn không được mà toàn thân rét lạnh.

Chợt nghe phía sau có âm thanh nghẹn ngào, tôi quay đầu lại, thấy Ngọc Tú sắc mặt tái nhợt, đưa tay lau nước mắt.

“Người sợ cái gì?”, tôi giận tái mặt, ánh mắt chậm rãi đảo qua nhóm hộ vệ mang nhung trang trường kiếm phía sau, nhìn Ngọc Tú trầm giọng nói, “Nơi này không dành chỗ cho kẻ nhát gan yếu đuối, chúng tướng sĩ liều chết quên mình, mỗi người đều là dũng sĩ đích thực, có thể cùng bọn họ đồng sinh cộng tử là vinh quang của người”.

Cả đám thị vệ phía sau đều lộ vẻ cảm động, Ngọc Tú quỳ rạp xuống đất, “Nô tỳ biết sai rồi”.

Nói cho cùng nàng cũng chỉ là đứa nhỏ mười lăm tuổi, như thế này đã được coi là vô cùng dũng cảm rồi. Tôi cũng không đành lòng, dịu nét mặt, đưa tay đỡ nàng dậy, “Các tướng sĩ đang liều mạng chém giết, ta không muốn thấy bất luận kẻ nào rơi nước mắt vào thời khắc này”.

Ngọc Tú nước mắt còn lưng tròng, run giọng nói: “Nô tỳ không sợ, nô tỳ chỉ sợ đám người Tổng tướng quân gặp nguy hiểm”.

Cô bé này có một đôi mắt to tròn sáng rực tràn đầy vẻ quan tâm cùng lo sợ. Lòng tôi mang cảm giác áy náy, nhất thời hiểu rõ được, nếu đổi lại là Tiêu Kỳ ra trận, tôi cũng chưa chắc có thể trấn định như thế.

Trước mắt mơ hồ hiện lên ánh mắt ung dung kiêu ngạo của Tiêu Kỳ... Trong lòng bỗng như được tiếp thêm sức mạnh, làm tinh thần tôi thanh thản.

Tôi nhìn thẳng Ngọc Tú, quyết định mở miệng nói, “Bọn họ đều là những chiến sĩ dũng mãnh nhất, nhất định sẽ bình an trở lại với chúng ta”.

Lời của tôi còn chưa dứt, phía nam ngoài thành đã truyền đến tiếng kèn trận hùng hồn, âm thanh kia phóng lên cao, như làm nứt cả khoảng không, ngay sau đó là vô vàn tiếng trống cùng dội lại, tiếng động rung chuyển mặt đất cuồn cuộn tới, thanh thế chứa sát khí rung trời.

Hẳn là Tổng Hoài n đã đoạt được đại doanh, theo ước định trước đó, toàn quân sẽ đánh vang trống trận, thổi kèn lệnh, thị uy với Kiến Trữ Vương bên kia sông.

Tôi đứng ở trên lầu cao, nhất thời chấn động, nắm chặt lan can, không thể tin được mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy.

Ngọc Tú bất chấp lễ chế kéo ống tay áo tôi, liên tục hỏi, “Vương phi người nghe! Đó! Bên đó thế nào?”.

Tôi chỉ nhếch môi không dám mở miệng, chưa nghe được tin tức do chính miệng người truyền tin đưa tới, tôi chưa dám đặt hy vọng.

Thời gian nửa tuần hương đợi chờ dài dằng dặc dường như làm hao tổn toàn bộ định lực của tôi.

“Báo!!!”.

Một thị vệ chạy vội lên, “Thứ sử Huy Châu Ngô Khiêm đã chết, toàn bộ tướng lĩnh rút giáp quy hàng, người ở bốn phía cửa thành đều bị bắt, hai vị tướng quân Tống, Kiếm đã tiếp chưởng quân Huy Châu, Bàng đại nhân đang dẫn quân về hành quán!”.

Ngọc Tú nhảy dựng lên, quên hết lễ tiết vui mừng kêu, “Cám ơn trời đất, cảm ơn trời đất!”.

Bọn thị vệ phía sau hoan hô như sấm dậy, vẻ phấn chấn và hưng phấn biểu hiện hết qua lời nói.

“Rất tốt, chuẩn bị xa giá vào thành”. Tôi mỉm cười gật đầu, cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, không để cho giọng nói biểu lộ nửa phần run rẩy.

Xoay người nhìn lên bầu trời, tôi nhắm mắt lại, trong lòng lặp lại lời Ngọc Tú mới vừa nói, hận không thể lập tức quỳ xuống khấu tạ trời xanh đã giúp đỡ.

Khi Bàng Quý chạy về tới hành quán, mưa rớt cuộc cũng bắt đầu rơi xuống tầm tã.

Tôi nhanh chóng tự tay đỡ hãn lên trước khi hãn chuẩn bị quỳ xuống, mỉm cười gửi lời tạ ơn tới hãn cùng các dũng sĩ áo dầm máu phía sau.

Bàng Quý bỏ quên mũ giáp, hung hăng gạt nước mưa trên mặt, cười vang nói, “Nửa đời làm ám nhân, hôm nay có thể cùng hai vị tướng quân xung phong trận tiền, thoải mái chém giết một hồi là điều rất may mắn mà thuộc hạ có được đời này”.

Người dũng cảm như thế, đáng tiếc lại là ám nhân, nhất định cả đời không thấy mặt trời. Tôi chăm chú nhìn Bàng Quý, mỉm cười nói, “Nếu vậy

thì theo ta quay về kinh, từ nay về sau đi theo dưới trướng Dự Chương Vương, người có bằng lòng hay không?”.

Bàng Quý không hề phản đối, quỳ xuống, “Thuộc hạ thân là ám nhân, đã từng chịu ân huệ Vương thị, thề nguyện trung thành, dù chết cũng không thay lòng”.

Tôi ngẩn ra, cảm thấy buồn bã, bỗng nhiên thay đổi ý nghĩ lại phục hồi tinh thần, “Như vậy nếu đi theo ta thì sao?”.

“Chỉ sợ Vương phi đuổi!”, Bàng Quý ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, lộ ra nét mỉm cười.

Nhìn thấy Bàng Quý và nhóm ám nhân đông nghìn nghịt đang quỳ phía sau hẳn, giờ khắc này tôi đột nhiên hoảng sợ – Vương thị ngày xưa một sáng một tối, hai thế lực lớn trong triều và ngoài triều, lần lượt do phụ thân cùng thúc phụ nắm giữ, mà nay tôi lại bị thời thế xô đẩy giống bọn họ trước kia, lần đầu tiên thay thế quyền uy của các bậc cha chú. Cái tôi tiếp quản không chỉ là sinh tử vận mệnh những người trước mắt, mà còn có lòng trung thành của bọn họ với họ Vương.

Chỉ là thêm một ý niệm mà thôi mà lại như có sức mạnh lớn tràn vào, khiến lòng dạ trở nên cứng rắn hơn.

Xa giá cùng thị vệ tùy tùng đi xuyên trong thành, dân chúng hai bên đường đều kinh hoảng chạy trốn, không kéo nhau xúm đông lại xem như hôm qua nữa.

Toàn thành đề phòng sâm nghiêm, trải qua một hồi biến loạn kinh hoàng, Huy Châu giờ là lòng người hoảng sợ – các nhà giàu đều mang hết đồ đạc chạy ra khỏi thành, dân chúng bình thường không thể rời nhà đi thì nóng lòng tích trữ lương thực, phòng ngừa chiến tranh lại nổ ra.

Trên đường có khi còn thấy binh lính coi giữ thừa dịp nhiễu loạn dân. Hôm qua vẫn là Huy Châu phồn hoa thịnh vượng, sau một đêm đã biến thành tràng cảnh thê lương đến vậy.

Tôi buông rèm, không đành lòng nhìn lại.

Xa giá tới trước phủ Thứ sử, rơi vào trong tầm mắt là một đồng hỗn độn.

Trên thềm đá trước cửa còn lưu lại vết máu chưa rửa, mơ hồ có thể thấy được cảnh hỗn chiến thảm thiết đêm qua. Trước sân công văn sách vở tán loạn khắp nơi, cũng chẳng thấy một tô tử tỳ nữ nào, nơi nơi là binh lính mặc áo giáp đeo bội đao vẩy nước quét dọn.

Tổng Hoài n mang theo quan viên lớn nhỏ của Huy Châu ra đón, chúng vẫn võ tướng đều là những người đã từng gặp qua ở Huy Châu khi xưa, lúc ấy thường mở yến tiệc, đương nhiên không thể thiếu người đến nghênh phụng. Nơi tôi đi qua, mọi người đều cúi đầu không dám thờ, hoảng hốt giống như lúc tôi đến Huy Châu năm đó, nhưng mà lúc này, tất cả dĩ nhiên khác xa.

Tổng Hoài n chưa cởi chiến giáp, vết thương trên cánh tay chỉ băng bó qua loa, trong mắt đầy tơ máu, khí phách vẫn hào hùng như cũ.

Hắn bẩm báo giản lược tình hình chiến đấu, song không nhắc đến màn chém giết thảm thiết nửa chữ, chỉ nói Ngô Khiêm hốt hoảng bỏ trốn, lẫn vào bên trong loạn quân, bị người của hắn bắn chết. Kiến Trữ Vương bên kia phái ra hơn mười chiến thuyền nhỏ chạy dọc theo sông điều tra, tạm thời không thấy động tĩnh gì.

Trong lúc nhất thời công sự ngổn ngang, tôi cũng âm thầm lo âu, mà quan lại lớn nhỏ Huy Châu thì tinh bơ như không có gì liên quan tới mình.

Tôi đắn đo ba việc quan trọng phải làm. Thứ nhất, ổn định dân tâm, trước khi trời tối phải bình ổn được sự rối loạn trong thành; thứ hai, đề cao phòng

thủ toàn thành, tùy thời chuẩn bị ứng phó với đại quân Kiến Trữ Vương; thứ ba, dự trữ lương thảo, chờ đại quân Dự Chương Vương đến.

Trong phủ không thấy bóng dáng Kiếm Liên đâu, hỏi đến Tống Hoài n, lại thấy hắn có vẻ chần chừ.

Cho các quan lại lui ra, tôi trở lại nội đường, nhíu mày nhìn về phía Tống Hoài n.

Hắn thấp giọng nói, “Kiếm thống lĩnh đang ở trong phòng Ngô phu nhân”.

Tôi nhướn mày, trong lòng cảm giác có điềm xấu, chỉ nghe hắn nói, “Sau khi tin Ngô Khiêm chết được truyền tới, Ngô phu nhân liền tự vẫn”.

Thi thể Ngô phu nhân là chính tay Kiếm Liên mai táng.

Bà không để lại lời nào, ra đi rất quyết liệt. Hai người thiếp của Ngô Khiêm khóc sụt sùi, chỉ nói phu nhân giao tiểu thư Huệ Tâm họ, còn bản thân trở về trong phòng, lấy bội kiếm lão gia hay dùng cắt cổ tự vẫn.

Không ngờ một phụ nhân chốn khuê các, bình sinh chưa chạm qua đao kiếm bao giờ, lại lựa chọn phương thức như thế để đi theo trượng phu.

Tôi không có bước vào linh đường của bà, cũng không đi đưa bà đoạn đường cuối cùng – bà đương nhiên không muốn nhìn thấy tôi. Hôm qua trước khi bà rời đi, lời nói còn văng vẳng bên tai, tôi từng nói với bà, “n tương hộ khi hoạn nạn, ngày khác Vương Huyền nhất định sẽ báo đáp”.

Sự tương hộ khi hoạn nạn của bà đối lấy gia môn thâm biến, báo đáp của tôi đó là chiêu mộ đứa cháu mà bà vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, giết chết phu quân của bà.

“Vương phi, trời đã mau tối, người ra ngoài ăn một chút gì đi”. Ngọc Tú đứng bên ngoài cửa thấp giọng cầu khẩn.

Tôi xơ xác ngồi bên cửa sổ nói không nên lời, ngần người nhìn chân trời phía bắc, nhìn bóng đêm từng chút tối dần. Không muốn gặp ai, không muốn nói gì, tôi giam mình trong phòng, không có dũng khí nhìn Kiếm Liên, nhìn cô gái tên Huệ Tâm kia. Nghe nói Ngô Huệ Tâm khóc ngất nhiều lần, treo cổ tự tử không được, giờ đang nằm ở trên giường, cơm nước không ăn.

Ngọc Tú ở bên ngoài đau khổ cầu xin tôi mở cửa. Tôi đi tới cửa, im lặng trong chốc lát rồi mở cửa ra.

“Dẫn ta đi gặp Ngô Huệ Tâm”. Tôi thản nhiên mở miệng, Ngọc Tú kinh ngạc nhìn sắc mặt tôi nhưng không dám khuyên can, lập tức xoay người dẫn đường.

Còn chưa bước vào cửa khuê phòng đã nghe thấy tiếng khóc kèm theo tiếng đồ sứ vỡ tan.

Một phụ nhân vội vàng ra đón, áo tang trắng, gương mặt thanh lệ, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ với tôi, tự xưng thiếp thân Tào thị.

Tôi không có lòng dạ nào nhiều lời, lập tức đi vào trong phòng, nhìn thấy cô gái nhỏ bé tái nhợt và yếu ớt đang đẩy bát cháo thị nữ dâng lên ra.

Tôi đón lấy bát cháo trong tay vú già, đi đến trước giường nàng, đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Thị tỳ xung quanh quỳ xuống đất, Huệ Tâm rưng rưng ngẩng đầu, kinh nghi bất định* nhìn tôi, hai mắt sưng đỏ vì khóc.

*Kinh nghi bất định: ngạc nhiên và nghi ngờ.

“Há miệng”. Tôi múc một thìa cháo, đưa đến bên môi nàng.

Nàng mở to hai mắt trừng tôi, tôi lạnh lùng mở miệng, “Trong cháo có độc, để đưa ngươi lên đường”.

Huệ Tâm run lên, vô cùng hoảng sợ, đôi môi run rẩy kịch liệt.

“Ngươi muốn chết, ta cho ngươi vừa lòng”. Tôi mạnh mẽ đưa thìa đến giữa miệng nàng.

Nàng không tự chủ được co rúm lại, không ngừng run rẩy, nước mắt ròn ròn, “Ngươi là ai...?”.

Tôi buông bát xuống, chăm chú nhìn hai mắt nàng, chậm rãi nói, “Dự Chương Vương phi”.

Hai mắt nàng chợt mở to, giọng the thé nói, “Là người đã hại chết cha mẹ ta!”.

Tôi không tránh, tùy ý để nàng nhào lên nắm vạt áo tôi, chợt thấy hoa mắt, bị nàng tát một cái lên má.

Ngọc Tú cùng Tào thị phía sau xông lên trước đón đỡ, tôi đưa tay lên ngăn hai người, lại bị tát thêm một cái nữa, hai gò má lập tức nóng rát.

Huệ Tâm lại đưa tay bóp cổ tôi, tôi tránh đi, giữ cổ tay nàng.

Vóc người của tôi đã tính là nhỏ, cô gái này lại còn gầy hơn tôi vài phần, sức lực ở tay mỏng manh, bị tôi giữ không thể động đậy.

“Hai cái tát này là ta thiếu nợ mẫu thân ngươi”, tôi thản nhiên mở miệng, “Nếu ngươi muốn tự mình báo thù thì trước tiên phải sống đã rồi sau mới nói”.

Tôi buông Ngô Huệ Tâm ra, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Tào thị kia đi theo tôi tới trong đình, cúi người nói, “Đa tạ Vương phi”.

“Huệ Tâm không thực lòng muốn chết, nàng còn muốn sống sót”. Tôi mệt mỏi thở dài một tiếng, bỗng nhớ lại điều trước đó Ngọc Tú đã nhắc, Ngô Huệ Tâm được phu nhân Kiếm Liên chăm sóc... Tôi nghiêng người nhìn nàng, “Người là Kiếm phu nhân?”.

Tào thị cúi đầu xưng phải

Tôi nhất thời không biết nói gì, trầm mặc một lát nói, “Kiếm tướng quân ổn chứ?”.

“Đa tạ Vương phi quan tâm, nhà tôi đã tới đại doanh giúp Tổng Tướng quân phòng ngự”. Tào thị giọng nói nhỏ nhẹ, hào phóng tự nhiên, không giống nữ tử khuê các bình thường. Tôi gật đầu nói, “Cực khổ cho tướng quân và phu nhân rồi”.

Tào thị đỏ mặt lên, muốn nói gì đó lại thôi. Tôi cảm thấy kỳ quái, chuyển mắt nhìn kỹ nàng. Nàng chần chờ một lát, rốt cuộc mở miệng nói, “Nhà tôi chỉ là thống lĩnh thủ vệ, chức danh hèn mọn, không đảm đương nổi danh hàm tướng quân”.

Tôi ngơ ngẩn, kinh ngạc nói, “Chức vị của Kiếm Liên sao có thể thấp kém như vậy? Hẳn không phải là cháu Ngô phu nhân sao?”.

Tào thị có chút quẫn bách, trầm mặc một lát, giống như phải lấy dũng khí thật lớn để cất lời, “Nhà tôi không chịu dựa vào mối quan hệ, cô trượng lại chỉ lo bị liên lụy... Nhà tôi luôn muốn lập công báo quốc, nhưng nhiều năm không được lên chức. Lần này cô trượng gia nhập vào phản quân, nhà tôi cũng hết sức khuyên can. May sao có Vương phi vào thành, cuối cùng nhà tôi cũng ghìm cương trước bờ vực*, chưa tạo thành sai lầm lớn. Thiếp thân mặc dù ngu muội, cũng biết ngựa tốt gặp Bá Nhạc*, lương tướng cần gặp được minh quân. Khẩn cầu Vương phi nói giúp nhà tôi một tiếng, bất kể hiềm nghi, chớ để lương tướng không được đền đáp quốc gia!”. Nàng nói

một mạch, hai má đỏ lên, quỳ trước mặt tôi, “Thiếp thân xin khấu tạ Vương phi ở đây!”.

*Ghìm cương trước bờ vực: ý nói dừng lại đúng lúc, chuyển hướng đi theo con đường đúng.

*Bá Nhạc: họ Tôn tên Dương, sống vào thời Xuân Thu, là người rất biết xem tướng ngựa, chăm nuôi ngựa và còn cả một quyển Mã kinh (Kinh điển về ngựa) còn truyền ở đời. Câu nói “Ngựa tốt gặp Bá Nhạc” ý chỉ người tài phải gặp đúng người biết trọng dụng mới có cơ hội được phát huy hết khả năng.

Lời nói tuy xuất phát từ tư tâm, chỉ lo Kiếm Liên thân là kẻ đầu hàng sẽ bị người khác coi thường cho nên mới cầu tình... Song lời nàng nói cũng là chân thành, không có nửa phần nịnh hót. Nhìn tuổi nàng xấp xỉ ca ca, tâm cơ gan dạ sáng suốt không thua đấng nam nhi khiến tôi nảy sinh lòng kính nể, vội tự tay đỡ nàng dậy.

“Kiếm Liên có hiền thê thế này, có thể thấy được hẳn không phải là lương tướng thì cũng là người có phúc”. Tôi nhìn nàng, nhướn mày cười, bất giác có cảm giác thân thiết, “Vương Huyền tuổi trẻ kiến thức nông cạn, nếu Kiếm phu nhân không chê thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới gặp, ta cùng bàn sự vụ”.

Tào thị mừng rỡ, vội quỳ gối.

Ban đêm, tôi trần trọc không ngủ được.

Tống Hoài n cố ý muốn tôi từ hành quán chuyên vào phủ Thứ sử, tuy là thủ vệ sâm nghiêm, an toàn không lo, nhưng tôi vừa nhắm mắt là nhớ lại Ngô phu nhân, nhớ tới Huệ Tâm, làm sao còn có thể ngủ yên? Đêm càng lúc càng khuya, tôi vẫn không hề buồn ngủ, đành khoác áo choàng vào, đứng lên đi ra khỏi đình viện.

Bầu trời đêm tối đen, không thấy một chút ánh trăng, chỉ mơ hồ có thể thấy được lính gác đêm vội vàng đi lại tuần tra đầu tường thành dưới ánh lửa xa xa phía chân trời. Tôi chỉ dẫn theo vài thị nữ trực đêm, không có gọi Ngọc Tú, nàng đã mấy ngày kinh hãi mệt không chịu nổi, trở về phòng là ngủ say.

Lững thững đi đến cửa nội viện, chợt thấy ngoại viện đèn đuốc sáng trưng, vẫn có quân sĩ bận rộn ra vào phủ.

Tôi lặng yên đi tới sảnh, bảo thị vệ gác cửa không cần lên tiếng. Chỉ thấy trong sảnh có vài vị giáo tướng đang vây quanh trước dư đồ, người đứng ở chính giữa là Tống Hoài n. Hắn đã thay một tấm áo bào lam, dưới ánh nến chiếu càng lộ rõ vẻ tuấn tú, lời nói cử chỉ thong dong kiên định, ẩn có phong độ của một đại tướng.

Nghĩ đến năm đó lúc Tiêu Kỳ còn là thiếu niên hắn cũng có khí phách hào hùng như vậy.

Tôi lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, hắn cũng không phát hiện, chỉ chuyên chú nói cách bố trí binh lực phòng ngự với những người khác. Lòng tôi thầm vui mừng, xoay người đang muốn rời đi lại nghe phía sau có người kinh ngạc nói, “Vương phi!”.

Quay đầu lại, Tống Hoài n bỗng nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn lại tôi.

“Giờ đã muộn rồi, nếu không có quân vụ khẩn cấp, chư vị nên sớm hồi phủ nghỉ ngơi đi”. Tôi đi vào trong sảnh, nhẹ nhàng cười nói với mọi người.

Tống Hoài n gật đầu cười một tiếng, theo lời cho mọi người nghỉ.

Tôi từng bước thong thả tới trước địa đồ, hắn trầm mặc theo sát phía sau, vẫn duy trì khoảng cách vài thước, trước sau luôn kính cẩn.

“Thương thế của người thế nào rồi?”. Tôi mỉm cười ngoảnh lại.

Hắn cúi đầu nói, “Đã không còn đáng ngại, chỉ là vết thương ngoài da thịt, đa tạ Vương phi lo lắng”.

Thấy thần sắc hắn có vẻ mất tự nhiên, tôi không khỏi bật cười, “Hoài n, vì sao nói chuyện với ta mà như gặp đại địch vậy?”.

Hắn chột ngẩn ngơ, giống như bị câu nói đùa của tôi làm kinh sợ, hai tai bất giác đỏ bừng.

Thấy hắn xấu hổ như thế, tôi cũng không dám nói đùa nữa, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói, “Theo tình hình trước mắt, người nói Kiến Trữ Vương liệu có qua sông trước không?”.

Thần sắc Tống Hoài n có chút hoảng hốt, sừng sốt một lát mới hồi đáp, “Hôm nay Huy Châu đại loạn, khói lửa nổi lên bốn phía, Kiến Trữ Vương xưa nay cẩn thận đa nghi, thấy tình hình như vậy, chắc sẽ không dám tùy tiện qua sông. Có điều, thuộc hạ lo lắng thời gian càng dài càng làm hắn khả nghi”.

Tôi gật đầu nói, “Đúng vậy, nếu quả thật đại quân có đến, nhất định sẽ không thủ thành không ra. Càng án binh bất động, càng lộ ra sơ hở, sớm muộn cũng bị hắn tìm được manh mối”.

“Vương gia đã nhận được tín báo, nếu như đường xá thuận lợi, không quá năm ngày có thể đến kịp”. Tống Hoài n nhíu mày, “Phải làm sao để kéo dài quá năm ngày, đó là điểm mấu chốt. Kiếm Liên đã theo kế đem soái kỳ Dự Chương Vương cắm ở đầu tường thành, đại doanh đóng quân thêm nhiều bếp nấu để tăng khói bếp, ngày đêm tuần tra không nghỉ, giả thành thế đại quân vào thành... Dù vậy, thuộc hạ thấy nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài được ba ngày”.

Tôi trầm mặc, trong lòng sớm đã có sự chuẩn bị, tình huống xấu nhất là phải động đao binh.

“Nói như vậy, ba ngày sau, không thể tránh khỏi một cuộc ác chiến?”. Tôi nghiêm nghị nhìn về phía hắn.

Tống Hoài n dút khoát gật đầu, “Chúng ta ít nhất vẫn cần thủ vững hai ngày, khiến Kiến Trữ Vương phải ở ngoài thành, chờ Vương gia tới”.

Tôi nhíu mày chậm rãi nói, “Binh lực Huy Châu không đủ, quân coi giữ thành xưa nay quen nhàn nhã, bại hoại thành tính, thao luyện sơ sài, lại có người lòng không kiên định... Nếu kiên quyết hợp lại, ta e không thủ được quá hai ngày”.

“Ngăn không được cũng phải ngăn!”, Tống Hoài n ngược mắt lên, đáy mắt tựa như đóng băng, “Thuộc hạ đã truyền lệnh toàn quân, một khi thành bị phá, ta liền phóng hỏa đốt thành, đại quân coi giữ toàn thành, người già, phụ nữ và trẻ em cùng phản quân đồng táng*!”.

*Đồng táng: chết chung.

Tôi chấn động, hoảng sợ nhìn hắn, một hồi lâu không nói nên lời.

Hắn nghiêm nghị nhìn tôi, chậm rãi nói, “Tình hình đã thế này, đành phải đập nồi dìm thuyền, giờ không còn đường lui nữa, chỉ có thể lấy tính mạng ra chiến đấu!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sóng Vai

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Gió đêm Huy Châu mềm mại hơn Ninh Sóc, xuyên qua màn đêm thánng năm, thấm dần hơi mát vào trong vạt áo, thổi tóc mai tôi bay tán loạn.

Tôi đứng giữa sân, ngửa đầu nhìn về phía chân trời, nhẹ nhàng than thở, “Giao chiến như vậy không biết sẽ biến tòa thành này thành như thế nào nữa”.

Tống Hoài n lặng yên chốc lát rồi nói: “Thứ sử Bành Trạch đã khởi binh tạo phản, cùng đốt khởi lửa với các quận đông nam, một khi đường thủy bị chiếm thì e Lang Gia cũng không thái bình nữa. Trưởng Công chúa lúc này còn đang trên đường đi, nếu biết được chuyện xảy ra ở Bành Trạch e là sẽ không còn tiếp tục tới Lang Gia”.

Tôi âm đạm thờ dài nói: “Gia mẫu lúc này hẳn là đang trên đường trở về kinh thành... Với tính tình của người, trở về cũng tốt”.

“Chẳng lẽ Trưởng Công chúa không biết kinh thành gặp nguy?”, Tống Hoài n nhíu mày, thần sắc thoáng qua vẻ lo lắng.

“Cũng chỉ vì nguyên nhân kinh thành gặp nguy, gia mẫu mới bằng lòng về Lang Gia”. Tôi bất đắc dĩ cười một tiếng. Phu thê đã mấy chục năm, cho dù có oán hận phụ thân ra sao, lúc sống chết cận kề, mẫu thân vẫn lựa chọn ở bên cạnh người. Tính tình Tấn Mẫn Trưởng Công chúa, một khi đã ngang bướng thì không ai có thể ngăn cản được. Loạn Bành Trạch bức kinh thành tới chốn nguy nan, có lẽ cũng đã cho mẫu thân thấy được tình cảm thật của mình.

“Vương phi nói như vậy, phải giải thích thế nào?”. Tống Hoài n vẫn còn mơ hồ.

Tôi còn chưa muốn đem chuyện nhà kể cho người khác, chỉ cười nhạt, “Ta tin chắc người sẽ trở lại kinh thành, cũng giống như ta sẽ ở lại Huy Châu”.

“Người muốn ở lại Huy Châu?”, Tống Hoài n đột nhiên cao giọng, quên luôn phép tắc tôn ti, nhìn tôi mà cả giận thốt lên, “Tuyệt đối không được!”.

Dưới bóng đêm, mào kiếm của hắn nhếch lên, đôi con ngươi đầy vẻ lo lắng.

Nhìn ánh mắt ấy, tôi bỗng nhiên căng thẳng, tim đập thành thịch. Ánh mắt đó không mang vẻ kính cẩn mà đầy vẻ khẩn thiết, cũng không phải ánh mắt hạ thần nhìn chủ thượng, là ánh mắt một nam tử nhìn về một nữ tử.

Hắn vội vàng nói: “Huy Châu sắp đánh một trận lớn, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng để sáng sớm ngày mai Bàng Quý hộ tống Vương phi ra khỏi thành, hướng lên phía bắc hợp nhất với Vương gia... Bất kể như thế nào, quyết không thể để Vương phi mạo hiểm!”.

Tôi hơi nghiêng mình, tránh đi ánh mắt nóng rực đốt người của hắn, trong lòng có chút loạn.

Nhất thời xung quanh vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió đêm đang thổi tà áo bay phất phơ.

“Người chỉ cần dốc toàn lực thủ thành, chuyện đi hay ở ta tự biết cân nhắc”. Tôi định thần, thấp giọng nói.

Tống Hoài n không vừa ý, toan nói gì đó lại chột ngừng, môi mím chặt như sợi chỉ.

Tôi đưa mắt lảng lạng nhìn hần, “Người theo Vương gia dẫn thân sa trường bao năm nay đã từng lần nào lùi bước khi gặp nguy chưa?”.

Hần nhú mày nói: “Là tướng quân đương nhiên phải chết trên sa trường, Vương phi là một nữ tử, há có thể đánh đồng?”.

“VẬY...”, tôi khẽ mỉm cười, “Nếu như Vương gia ở đây, chàng liệu có bỏ rơi các người, một mình đi tị nạn?”.

“Cái đó cũng không thể đánh đồng!”, Tống Hoài n cả giận nói.

Tôi mỉm cười nhìn thẳng hần, “Có gì khác chứ? Ta là Dự Chương Vương phi, đương nhiên sẽ cùng tiến lui với tướng sĩ của Dự Chương Vương”.

Tống Hoài n yên lặng buông tầm mắt, không tranh cãi với tôi nữa.

Dọc theo con đường vòng vèo dẫn tới nội viện, hần trầm mặc theo sát hộ tống phía sau, mãi tới cửa viện mới dừng chân dõi mắt nhìn tôi đi vào trong.

Đi vào lối rẽ bên trong viện, vẫn loáng thoáng cảm nhận được ánh mắt phía sau... Tôi không kìm được dừng chân quay đầu lại, thấy thân ảnh mờ nhạt kia cô độc đứng trước cửa, ống tay áo tung bay, vẻ tịch mịch không nói thành lời.

Trời vừa mới hừng sáng, quân sĩ lên đi Lộc Lĩnh quan thăm dò tình hình hồi báo đại quân Kiến Trữ Vương đang gấp rút đóng thuyền. Vài đội thuyền nhỏ được phái đi thăm dò tin tức quân ta vừa rạng sáng nhích được tới gần bờ bên này thì bị quân tuần tra đêm phát hiện, ra sức đánh lui.

Kiểm Liên đã phong tỏa bốn cửa thành, hạ lệnh cho quân dân trong thành dự trữ lương thực chuẩn bị cho chiến tranh, lại triệu tập binh lính đóng quân ở Lộc Lĩnh quan, không cho phép bất kỳ kẻ nào từ phía nam vào thành. Giữa trưa nay Lộc Lĩnh quan đã đóng, trong ngoài nhân mã như thủy

triều, dân chúng phụ cận già trẻ dấn tranh nhau vào thành trước khi đóng cửa, mong tránh được chiến sự.

Liên tiếp hai ngày trôi qua, chiến thuyền của Kiến Trữ Vương bên bờ sông đã tạo thế trận. Sắc trời dần tốt lên, loáng thoáng có thể thấy được cờ chiến tung bay bên bờ kia.

Đến ngày thứ ba, thuyền qua sông thăm dò nhiều lên, thi thoảng còn bắn tên lên tường thành, kêu gào khiêu khích. Kiếm Liên và Tống Hoài n luân phiên thủ giữ đầu tường thành, nghiêm lệnh cố thủ, không cho phép quân giữ thành phản kích. Kiến Trữ Vương càng thử thăm dò càng để lộ ra sự hoài nghi e ngại của hẳn, tỏ rõ hẳn không biết được sự tình thật giả trong thành Huy Châu.

Ngoài thành mây gió biến hóa kỳ lạ, trong thành lòng người bàng hoàng.

Dân chúng bận rộn tích trữ lương thực tị nạn, những chủ buôn gạo trong thành vội vã đóng cửa, mặc cho dân nghèo năn nỉ ra sao cũng không chịu mở. Huy Châu đã nhiều năm chưa có chiến sự, lương thảo dự trữ cho quân lâu không kiểm kê, giờ nắm mốc rất nhiều, không biết có thể cung cấp được trong bao lâu.

Trước mắt bỗng nảy sinh hàng loạt rắc rối khiến tôi không thể ứng phó kịp. Lúc nhỏ dù đã học qua không ít binh thư thao lược, nhưng cuộc sống lại mưa dầm thấm đất* chuyện quyền lực chốn cung đình, thế nên việc lo lắng áo cơm rất đổi bình thường này với tôi như thế mới nghe lần đầu. Quan lại Huy Châu xưa nay chỉ quen ăn chơi chán chê cả ngày, yến tiệc ca múa tán dóc thành thói, tới lúc thật sự phải dùng binh thì cả đám chỉ biết nói suông.

*Mưa dầm thấm đất: thường nghe, thấy nên cũng bị ảnh hưởng.

Đang lúc bế tắc, Kiếm phu nhân Tào thị tiến cử mấy tên lại* xuất thân nghèo khó, bao gồm cả trong họ hàng nhà nàng tổng cộng có mười bảy

người, đều là những người chính trực quanh năm bận rộn chốn phủ nha, am hiểu dân tình, làm việc cần cù, đỡ đờ cho tôi ngay lúc dầu sôi lửa bỏng. mấy ngày liên tiếp mọi người không ngủ không nghỉ kiểm kê kho lương, sắp xếp lại lương thảo dự trữ, bên cạnh đó còn mở kho lương thực chuyên cứu tế. Trong thành lòng người dần ổn định, hỗn loạn tạm ngừng.

*Lại: chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến.

Trước kia tôi vẫn biết quan lại triều đình bại hoại, con cháu quý tộc danh gia không có chí tiến thủ, chỉ biết hưởng thụ, nhưng không ngờ đã mục nát tới mức độ này.

Tôi đặt tay lên trán thở dài, nhớ tới ca ca ở kinh thành, chỉ cảm thấy bất lực, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Trời đã về đêm. Theo dự liệu của Tống Hoài n, Kiếm Trữ Vương e là khó có thể kiên nhẫn chờ qua đêm nay.

Tôi và Tào thị cùng đứng trên tường thành. Sắp tới nửa đêm, bầu trời Huy Châu trắng mờ sao thưa, hết sức tĩnh lặng.

Phòng thủ tường thành vẫn như trước, không chút bối rối, lo lắng, nhưng toàn thành cũng đã thâm đề cao cảnh giới, quân lính giữ thành bốn phía đều sẵn sàng chiến đấu.

Tống Hoài n và Kiếm Liên nghe tin chúng tôi lên tường thành thì vội vã chạy tới, hai người đều mặc giáp đeo kiếm, mắt hằn lên những tia đỏ.

Nghe Tào thị nói, Kiếm Liên đã ba ngày chưa về phủ, vẫn luôn ở trong doanh, giờ khắc này hai vợ chồng gặp nhau nơi đầu thành, khi cuộc chiến sinh tử sắp tới, họ chỉ trầm lặng nhìn nhau, không cất lấy nửa lời, nhưng ánh mắt đã nói hết thay.

Trong lòng tôi xúc động, mỉm cười xoay người nói với Tống Hoài n: “Tống tướng quân xin mời đi theo ta”.

Rời xa vợ chồng họ mấy trượng rồi, tôi mới dừng bước ngoảnh lại, hơi cười với Tống Hoài n, “Để cho hai người họ có không gian riêng”.

Tống Hoài n mỉm cười không nói gì, liếc nhìn tôi một cái thật sâu rồi cụp mi.

Ba ngày vừa qua, tôi luôn cố ý tránh, mỗi ngày ngoại trừ lúc thương nghị chuyện quan trọng thì không gặp mặt hẳn. Mỗi khi có việc vặt tôi đều sai Ngọc Tú lui tới truyền lời. Nàng trước giờ mỗi lần nhắc tới Tống tướng quân đều mặt mày hớn hở, lúc này Tống Hoài n đứng ngay trước mặt, nàng lại cúi đầu đứng sau tôi, ngay cả liếc cũng không dám liếc hẳn một cái. Tình cảm thiếu niên, ai cũng thế.

Chiến sự sắp nổ ra, tôi lại bị tình cảm của phu thê Kiếm Liên và tâm tư của Ngọc Tú làm cảm động.

Tống Hoài n cũng khẽ mỉm cười, ngưng thần nhìn ra mặt sông, không nhắc tới chiến sự nữa chữ, dường như không muốn quấy nhiễu sự yên lặng chốc lát chốn này.

Tĩnh mịch một lúc lâu cho đến khi Ngọc Tú lên tiếng phá vỡ sự yên lặng, “Mặt sông đã có sương mù rồi, Vương phi có muốn khoác thêm áo không?”.

Tôi lắc đầu, lại thấy trên mặt sông quả thực đã ngập dày sương khói, tựa như có tấm lụa ngũ sắc mỏng bao phủ lên mặt nước, chậm rãi lưu động.

“Qua hai canh giờ nữa chính là lúc mặt sông có nhiều sương mù nhất”. Tống Hoài n cúi đầu, giọng nói mang theo vẻ tiêu điều, “Đó chính là thời cơ tốt nhất để công thành. Nếu qua giờ Dần mà không thấy quân địch đột kích thì chúng ta sẽ chống chọi được thêm một ngày nữa”.

Trong lòng tôi sợ đến run nhưng vẫn cười nói: “Đã qua giờ Tý, hôm nay là ngày thứ tư rồi, đại quân tiền phong của Vương gia đã tới gần chúng ta hơn rất nhiều. Có lẽ giờ này ngày mai viện quân sẽ tới”.

“Kẻ mưu trí đa nghi, kẻ dũng mãnh vô lo”, hẳn hơi cười trầm ngâm nói, “Chúng ta đóng cửa không chiến vốn là kế hoãn binh, may mà đối thủ lần này là Kiến Trữ Vương, người này gừng già đa nghi, thấy tình trạng này thì có lẽ càng thêm phần cảnh giác, chỉ lo bị lừa gạt”.

Tôi phụ họa cười theo, giọng chế giễu nói, “Phải, chỉ mong hẳn có thêm vài phần thận trọng nữa, nhất định không được học theo lỗ mãng như thiếu niên”.

Tống Hoài nhìn tôi cười.

Quay về phòng nhưng không thể ngủ, đã nghe thêm hai tiếng trống canh qua.

Không ngừng hỏi Ngọc Tú thời gian từ giờ Tý ba khắc đến đầu giờ Dần... Tôi với nàng bắt đầu buồn ngủ dúi mắt, nằm gục trên bàn nửa tỉnh nửa mơ. Bị một tiếng trống canh nữa làm giật mình, Ngọc Tú thức dậy hỏi thị nữ trực đêm mới biết đã tới giờ Mão.

Quả thực đã chống được thêm một ngày nữa!

Nhìn chân trời phía đông dần sáng lên chiếu vào đầu tường, tôi chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi.

Mấy ngày qua chưa từng ngủ yên, lúc này tảng đá nặng trong lòng vừa tạm rơi xuống, rốt cuộc tôi cũng không chịu đựng được thêm nữa.

Trước lúc nhắm mắt ngủ, tôi dặn dò Ngọc Tú giờ Thìn thì tới đánh thức tôi, sau đó không chờ Ngọc Tú đáp lại đã nhanh chóng thiếp đi.

Một giấc ngủ điềm nhiên không mộng mị, vô cùng bình an.

Trong lúc mơ hồ tỉnh lại, tôi thoáng thấy như Tiêu Kỳ đang cười Mặc Giao xuất hiện trước mắt, từ phía xa xa chậm rãi đi tới, rất chậm, rất chậm,... Tôi chỉ hận không thể lao tới quất cho Mặc Giao một trận, bắt con ngựa không ngoan này chạy nhanh lên một chút.

“Đến, đến, Vương gia đến...”, trong mộng còn có tiếng người hô lên.

Tôi cười cựa mình, lại bị ai đó lay thật mạnh, lập tức tỉnh dậy. Là Ngọc Tú đang gắng sức lay tôi, miệng không ngừng la hét gì đó, tôi giật mình trong chốc lát đã nghe rõ...

Nàng nói, Vương gia đến.

Thị nữ xung quanh đều vui mừng hân hoan, ngoài cửa có tiếng bước chân của thị vệ gấp gáp nghênh đón – quả thực không phải là mộng.

Tôi nhảy xuống giường, vớ lấy ngoại bào khoác lên người, tùy ý xỏ giày chạy nhanh ra cửa.

Tay áo phất phơ, tóc dài bị tóc thổi bay tung. Hành lang tôi vẫn quen đi lại sao thường ngày không thấy dài như vậy chứ? Trước mắt bao nhiêu người, lần đầu tiên tôi mặc kệ khuôn phép, nhấc váy sỏi bước chạy thật nhanh, chỉ hận không mọc được đôi cánh lập tức bay tới nơi chàng.

Ngoài cửa lớn, xa xa trông thấy cờ soái lụa đen thêu hình rồng bay phần phật dưới ánh mặt trời.

Đó là soái kỳ Dự Chương Vương, nó xuất hiện có nghĩa là Đại tướng quân Tiêu Kỳ đích thân tới.

Thân ảnh cao lớn uy nghi hiển hách trên lưng chiến mã đen huyền kia, dưới ánh nắng trời như thể chiến thần hạ phàm.

Tôi ngẩng đầu lên, trước mắt là nắng trưa rạng rỡ, nhưng cũng không thể chói mắt bằng thân ảnh trên lưng ngựa ấy.

Áo giáp vẫy lân sáng loáng, chiến mã như mực bồm sư tử, áo choàng đen thêu rồng vàng tựa như muốn theo gió bay lên trời. Phía sau chàng là đội quân chinh tề hùng mạnh, như thế bức tường chắn sừng sững không nhìn thấy điểm cuối, lại như thủy triều đang từ phương xa cuộn cuộn tới.

Người người quỳ rạp, đồng thanh tham bái, chỉ có một mình tôi áo mỏng đứng lặng trước ngựa chàng.

Người tôi ngày đêm mong ngóng, ngay cả trong mơ cũng thấy giờ đang xuất hiện trước mắt, bằng da bằng thịt mà tôi lại đứng chôn chân tại chỗ không nói nên lời.

Chàng giục ngựa tiến lên phía trước, vươn tay về phía tôi.

Toàn thân nhẹ bỗng hướng về phía chàng nghênh đón, như vẫn đang còn trong mộng.

Chàng cầm lấy tay tôi, lòng bàn tay ấm áp mạnh mẽ, nhẹ nhàng kéo tôi lên lưng ngựa. Dưới ánh mặt trời chói mắt, tôi nhìn thấy gương mặt thân quen kèm theo nụ cười của chàng. Quả thực là Tiêu Kỳ, người mà tôi luôn nhớ mong, chưa từng có giờ khắc nào quên không nghĩ tới.

“Ta đã tới”. Nụ cười của chàng ấm áp, ánh mắt nóng rực, giọng nói trầm thấp bình tĩnh. Nụ cười này chỉ có tôi thấy được, ba chữ này cũng chỉ mình tôi nghe được. Suốt năm ngày ròng rã lên đường vất vả khó nhọc, lòng nóng như lửa đốt, binh sĩ ngựa tốt không ngừng hành quân... tôi mặc dù không thể thấy nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được.

Bốn mắt nhìn nhau, không cần bất cứ lời ngọt ngào nào. Chàng tới, đã đủ.

Đại quân tiền phong của Dự Chương Vương đạp trên ánh mặt trời chói chang, ào ào tiến vào trong thành.

Trước mắt bao người, chàng và tôi cưỡi chung một con ngựa, xuyên qua đám người không ngớt lời tung hô, đi thẳng lên thành lâu, đón nhận sự hoan nghênh như nước phía dưới. Tam quân hoan hô như sấm, tinh thần dâng cao, dân chúng trong thành nô nức đi theo, tiếng hô như tiếng sóng thủy triều không ngừng vang vọng khắp thành. Cả đời tôi chưa từng thấy qua vẻ náo nhiệt như vậy, cảm giác như những con người đang cận kề bờ tuyệt vọng cuối cùng cũng chờ đón được vị thần cứu vớt vạn chúng khỏi đầu sôi lửa bỏng. Đây cũng là lần đầu tiên tôi được tận mắt thấy, Dự Chương Vương uy vọng là thế.

Giờ khắc này đây, tôi mang thân phận Dự Chương Vương phi, sóng vai trên ngựa cùng chàng, cùng nhau đón nhận niềm kính ngưỡng của dân chúng.

Sự hoan nghênh từ tận đáy lòng này chưa chắc hoàng tôn quý tộc đã có thể có được.

Đây là dân tâm.

Cảnh tượng trước mắt khiến tôi vô cùng xúc động, một hồi lâu không nói nên lời.

Cho tới khi rời khỏi tường thành, quay về phủ nha tôi mới chột giật mình nhận ra bản thân tóc loạn chưa búi, mặt mộc áo đơn, cứ như vậy bị ôm trong ngực Tiêu Kỳ.

Mà tướng lĩnh trái phải, thậm chí ba quân tướng sĩ dưới thành đều nhìn thấy được bộ dạng này... Hai gò má tôi nhất thời nóng lên, hận không thể lập tức đào hố chui xuống, cuống quýt cúi thấp mặt, không dám đối diện với ánh mắt của mọi người.

“Nàng làm gì thế?”, Tiêu Kỳ kinh ngạc cúi đầu hỏi tôi.

Mặt tôi càng nóng thêm, giọng nói nhẹ tới mức không thể nhẹ hơn được nữa, “Chàng lại để cho ta xuất hiện với bộ dạng này”.

Chư tướng đi theo phía sau chỉ cách có hơn một trượng mà chàng còn hăng giọng cười lớn, “Nàng ngay cả một tòa thành cũng dám đoạt, lúc này lại xấu hổ?”.

Có tiếng cười thấp bị đè nén từ phía sau truyền tới... Tôi xấu hổ vô cùng, không dám mở miệng nữa, chỉ sợ chàng trêu chọc.

Vừa về tới phủ nha, tôi lập tức nhảy xuống khỏi lưng ngựa đi về nội viện, trong lòng thầm giận dữ, không thèm quay đầu hỏi han gì.

Vội vàng tắm rửa thay quần áo, trang điểm chỉnh tề đi ra ngoài, Ngọc Tú lại nói Vương gia đã đến quân doanh, không ghé vào đây.

Tôi ngẩn ngơ, chợt cười khổ. Chàng đương nhiên phải lấy việc quân làm trọng, tất bật đêm ngày chạy tới đây cũng chưa hẳn là vì một mình tôi.

Âm đạm ngồi dựa vào bàn trang điểm, trong lòng không buồn sầu cũng chẳng than thở. Trải qua mấy ngày lo âu kinh sợ liên tiếp, tôi đã quá mệt mỏi, khó khăn lắm mới mong được chàng, lòng vốn nên tràn đầy vui mừng giờ lại không khỏi thần thờ... Khi chàng không có ở đây, tôi vẫn một mình một người sống qua ngày, ảo tưởng bản thân cứng cỏi; nay chàng đã tới, tôi liền hồi phục nguyên hình, nguyện được chàng che chở ở phía sau giống như cái đêm ở Ninh Sóc đó.

Trong lúc nhất thời mất đi hứng thú, vừa tháo xong búi tóc, cảm giác mệt mỏi rã rời đã ập tới.

Hai ngày này quả thực rất mệt mỏi, tôi lên giường nằm, vốn chỉ định nghỉ ngơi chốc lát mà bất giác lại ngủ thiếp đi.

Mơ hồ cảm giác có người giúp tôi đỡ chần, hơi thở nam tử quen thuộc nhàn nhạt phả xuống.

Tôi không muốn mở mắt, nghiêng đầu hướng vào phía trong.

“Không muốn nhìn thấy ta?”. Ngón tay chàng nhẹ vuốt tóc mai tôi, giọng nói trầm thấp ấm áp, “Lúc sáng là ai chạy như điên tới trước ngựa của ta?”.

Nói tới lúc ấy, tôi chợt mềm lòng, khẽ mở mắt lẳng lẳng nhìn.

Mắt chàng vẫn lên những tia đỏ, dưới cằm râu mọc đen nhàn nhạt, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Tôi không làm mặt lạnh nữa, đặt tay lên cổ chàng, yếu ớt hỏi, “Chàng rốt cuộc đã mấy ngày rồi không ngủ?”.

Chàng cười một tiếng, không trả lời, chỉ ôm tôi vào lòng.

“Vương phi, lần này nàng làm rất tốt”, chàng nghiêm nghị nhìn tôi, “Bốn Vương rất khâm phục”.

Tôi nhất thời ngạc nhiên, chưa kịp nói gì lại nghe thấy chàng chuyển giọng, đánh thếp nói, “Nhưng A Vũ, mặc dù nàng vô cùng thông minh nhưng ta cũng không thể coi rẻ an nguy của nàng để đổi lấy một tòa thành!”.

“Trên đời này còn hung hiểm nào ta chưa từng thấy qua? Kể cả Kiến Trữ Vương kia có đoạt được Huy Châu, ta cũng không kiêng kỵ”, giọng chàng vẫn vô cùng nghiêm túc, “Nàng vốn có cơ hội thoát thân an toàn lại tự nhiên làm khó bản thân... Phải biết binh đao không có mắt, ngày đó nếu có nửa phần không may, cho dù ta chấp cánh bay tới cũng không mang được nàng toàn thân về!”.

Lúc này nghĩ tới, đêm hôm đó quả thực vô cùng nguy hiểm, trong lòng tôi cũng cảm thấy sợ nhưng vẫn cứng đầu nói: “Nhưng cuối cùng chúng ta đã thắng”.

“Thắng thì sao chứ?”, Tiêu Kỳ đột nhiên nổi giận, “Tiêu mỗ thân trải qua trăm trận chiến, chiến thắng còn thiếu sao? Thắng được một Huy Châu thì thế nào? Nhưng nếu thua mất nàng, ta đi đâu tìm một Vương Huyền nữa? Ngay cả thua một vạn Huy Châu cũng không thể...”.

Chàng tức giận nhìn tôi, một câu đến khóe miệng lại không nói ra.

“Cũng không thể cái gì?”, trong lòng tôi đã biết rất rõ nhưng vẫn nhẹ giọng hỏi chàng, nụ cười đã không tìm được mà hé trên môi.

Tiêu Kỳ trừng mắt nhìn tôi một hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài, mạnh mẽ ôm chặt tôi, cảm chạm xuống bên gáy, “Cũng không thể... thua mất nàng”.

Lời ngọt ngào như vậy được chàng nói ra có cảm giác như muôn phần khó khăn, muôn phần nặng nề.

Tôi cười thành tiếng, đặt tay lên đầu vai chàng, nước mắt bất giác trào ra.

“Đọc đường ta chỉ muốn lôi nàng tới lấy roi quất một trận! Ai bảo nàng dám to gan làm loạn!”, chàng cười khổ, “Càng tới gần Huy Châu lại càng sợ... Chỉ cần nghĩ tới nếu như nàng gặp bất trắc gì, ta sẽ san bằng cái thành này, bắt toàn quân Kiến Trữ Vương tuấn táng!”.

Tôi vịn vạt áo chàng, chỉ cười, vừa cười vừa len lén lau đi nước mắt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Chàng cúi đầu liếc nhìn vạt áo trước của mình, dờ khóc dờ cười, “Nàng...”.

Trong phòng dần dần tối đi, ngoài cửa sổ hoàng hôn đã buông dày. Không ngờ tôi ngủ một giấc tới thẳng chiều tối.

Nhìn gương mặt mệt mỏi của chàng, nghĩ tới chàng vừa vào thành đã bận rộn trăm việc, nào là bố trí quân vụ, chinh đồn phòng thủ, e là đã bận bịu suốt một ngày.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Mắt đỏ thế này rồi, nghỉ ngơi đi thôi”.

Tiêu Kỳ cười cười, “Ta đúng là rất mệt”.

Tôi vội vàng đứng dậy xuống giường, gọi thị nữ mang nước nóng trà nóng vào, vừa vắt khăn cho chàng rửa mặt vừa cười nói, “Thiếp thân hầu hạ Vương gia đi ngủ”.

“Vương phi hiền lương”. Tiêu Kỳ lười biếng bật cười, rửa mặt xong liền nằm xuống ngay.

Tôi vội vàng kéo chàng, “Nào có ai mặc nguyên y phục đi ngủ?”.

“Đầu thành binh không cởi giáp, chốn khuê các há có thể cởi y phục ngủ yên?”, chàng vẫn còn tâm tư trêu chọc tôi, kéo tôi lên giường, dịu dàng nói, “Nằm cùng ta một lát, nửa canh giờ sau đánh thức ta dậy”.

Tôi đành gật đầu, kéo chăn đắp cho chàng.

Đang muốn nói chuyện với chàng lại nghe thấy hơi thở đều đều của chàng. Chàng đã ngủ say sưa, môi mỏng vẫn còn vương nụ cười, vết nhăn trên đôi mày hơi giãn ra. Tay chàng ôm chặt bên hông tôi, ngủ say rồi vẫn không chịu buông. Tôi không dám cử động chút nào, chỉ sợ làm chàng tỉnh. Nằm trong lồng ngực chàng, lẳng lặng đưa mắt nhìn gương mặt chàng, chỉ cảm thấy nhìn một đời một kiếp này cũng không đủ.

Đột nhiên thức tỉnh, toan gọi chàng dậy, lại thấy bên gối trống trờn không còn ai.

Bóng đêm đã phủ sâu bên ngoài, thì ra tôi đã ngủ lâu đến vậy, thậm chí Tiêu Kỳ rời đi lúc nào cũng không hay.

Cơ hồ như cả ngày hôm nay tôi chỉ có ngủ, tinh thần vô cùng sáng khoái. Ăn bữa tối qua loa, tôi trang điểm nhẹ, mang theo áo khoác ngoài đi về phía tường thành. Suốt dọc đường đi Ngọc Tú đều cười hì hì trêu ghẹo tôi, xem ra nàng càng ngày càng lớn mật.

Đi lên thành lâu, xa xa đã thấy chàng mặc áo giáp đeo kiếm dẫn theo một số tướng lĩnh đi tuần sát phòng ngự ban đêm.

Tôi chậm rãi đến gần, chỉ sợ phá ngang họ nghị sự, vội vàng bảo thị vệ không được lên tiếng, lẳng lặng đứng cách đó một đoạn không xa.

Thân hình Tiêu Kỳ cao ngất, đứng giữa một đám tướng lĩnh khô ngô mà vẫn chói mắt vô cùng.

Lúc này trên tường thành đèn đuốc sáng rực chiếu rõ cảnh tượng hỗn độn bên dưới: dân phu sửa chữa, chế tạo thuyền chiến bên bờ sông bận rộn không nghỉ, quân sĩ xây dựng phòng trận không ngừng lui tới. Binh lính tuần tra qua lại tấp nập, thi thoảng lại có người bắn hỏa tiễn về phía mặt sông rộng, dựa vào ánh lửa để xem tình hình trên sông. Tình trạng hiện giờ còn rối ren hơn thường ngày, như thể đang phô trương thanh thế.

Tôi nhíu mày trầm ngâm, nhất thời không nghĩ ra đây là do đâu. Trong lúc đang suy tư chợt nghe thấy một giọng nói hào sảng quát về phía này, “Kẻ nào đang ở đây?”.

Tôi cả kinh. Là một đại tướng đứng bên cạnh Tiêu Kỳ phát hiện ra tôi.

Thấy tôi từ từ đi ra, chúng tướng cũng ngạc nhiên, nhanh chóng khom mình hành lễ.

Tiêu Kỳ khẽ mỉm cười, “Sao nàng lại tới đây?”.

Tôi đưa chiếc áo choàng trong tay cho chàng, chỉ cười không nói.

Chàng nhận lấy chiếc áo, dịu dàng đưa mắt nhìn tôi, lại chỉ thản nhiên nói, “Đêm trên tường thành rất lạnh, nàng trở về đi”.

Vị tướng quân kia chợt cười vang một tiếng, ôm quyền hướng về phía tôi nói, “Không ngờ tới một nữ tử yếu điệu như Vương phi lại có thể nghĩ ra diệu kế đoạt thành, thật là nữ trung hào kiệt, lão Hồ ta vô cùng bội phục!”.

Tôi ngẩn ra, nghe hần hào phóng nói như vậy lại cảm thấy thú vị, khom người cười nói, “Hồ tướng quân khen nhầm rồi”.

Tống Hoài n và Kiếm Liên nhìn nhau mà cười.

Tiêu Kỳ chấp tay sau lưng, mỉm cười nói, “Đây là Chinh Lỗ tướng quân Hồ Quang Liệt”.

Có người tiếp lời, “Người này rất nhiều lời, mọi người gọi là Mãng tướng quân”.

Tất cả cười lớn, Hồ Quang Liệt gượng gạo vò đầu nhưng không hề giận. Có thể thấy được, những tướng lĩnh này đã quen cười đùa cùng Tiêu Kỳ, rất vui vẻ hòa thuận, quả thực là tình cảm gắn bó như chân tay. Thấy mọi người tùy ý cười nói, Kiếm Liên cũng không câu nệ như trước nữa.

Tiêu Kỳ rất tán thưởng Kiếm Liên, khen hần làm việc đâu ra đó, lần này đoạt được Huy Châu, Kiếm Liên có công lao rất lớn.

Kiếm Liên vội vàng nói lời khiêm tốn, lại không ngớt lời ca tụng tôi, Tống Hoài n và Bàng Quý.

Hồ Quang Liệt cười khà khà, chớp chớp mắt với mấy người khác, “Vương gia Vương phi của chúng ta đúng là một đôi tuyệt phối!”.

Tôi nhất thời xấu hổ, mọi người đều cúi đầu cười.

Tiêu Kỳ cũng cười cười, rồi lại nghiêm giọng nói với chư tướng, “Không còn sớm nữa, các vị tạm thời trở về quân doanh nghỉ ngơi, thay phiên nhau gác đêm, không được phép buông lỏng canh phòng!”.

“Rõ!”, chúng tướng đồng thanh đáp lại rồi lui đi.

Đầu thành gió đêm ào ào, Tiêu Kỳ cầm lấy tay tôi, đi dọc theo thành lâu.

Tôi lẳng lặng đi theo bên cạnh chàng, chỉ muốn không có chinh chiến, không có sát phạt, cứ đi mãi như vậy, đi tới vĩnh viễn như trời đất cũng được.

“Huy Châu sẽ đánh một trận đêm nay sao?”, tôi nghỉ chân thở dài.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn, không giấu vẻ tán dương, “Đáng tiếc nàng sinh ra là thân nữ nhi, uổng phí một nhân tài”.

“Nếu không phải nữ nhi, há có thể gặp nhau?”, tôi chuyển mắt cười một tiếng, “Chàng phô trương thanh thế như vậy đương nhiên là có chuyện khác thường. Kiến Trữ Vương kia cẩn thận dò xét đã mấy ngày, chỉ e bao nhiêu kiên nhẫn cũng đã mau chóng hao hết”.

Tiêu Kỳ gật đầu cười, giơ tay lên chỉ về bờ sông phía nam, “Kiến Trữ Vương gờng già đa nghi, cũng biết cách dụng binh của ta sở trường tấn công, thích lấy công làm thủ. Mà nay ông ta thử thăm dò liên tiếp mấy ngày cũng không thấy ta xuất trận, nhất định là hoài nghi ta không ở trong thành. Không ngờ lại không hẹn mà hợp kế hoãn binh của nàng, những ngày trước là thực, hôm nay là hư, vừa may hư thực đảo lộn. Lúc này ta cố làm ra vẻ huyền bí, tiếp tục phô trương thanh thế sẽ khiến ông ta càng nghi ngờ, cho

là ta vẫn chưa vào thành, Huy Châu trống không, ắt sẽ mạnh tay tấn công. Nếu không ngoài dự liệu của ta, giờ Dần đêm nay, trên sông sương dày, Kiến Trữ Vương sẽ qua sông tấn công. Đến lúc đó, chờ quân tiên phong của ông ta lên bờ trước, rồi hơn nửa đại quân qua sông, ta sẽ chặn ngang phía sau...”.

Hai mắt tôi bừng sáng, tiếp lời nói: “Đến lúc đó thu được một mẻ lưới cá, bắt ba ba vào hũ, quả là cực kỳ thoải mái!”.

Tiêu Kỳ cười lớn, “Tuy là lão tướng gan dạ dũng mãnh nhưng hôm nay ông ta nhất định sẽ thảm bại dưới thành Huy Châu!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Sát Phạt

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Rạng sáng, gió nổi lên, sét đánh liên hồi xé rách từng đám mây đen phía chân trời.

Mưa ào ào rơi xuống, sấm cuồn cuộn dền vang.

Một cơn mưa tầm tã đột ngột xuất hiện bao trọn toàn bộ Huy Châu trong tối tăm mịt mờ, không rõ ngày đêm.

Nhưng không còn ai để ý tới tiếng gió gào thét như điên, cũng không ai để ý tới sấm sét nổ vang từng hồi.

Tiếng gió mưa sấm chớp hoàn toàn bị tiếng sát phạt bên dưới thành vùi lấp.

Ba vạn quân tiên phong của Kiến Trữ Vương đã qua sông Trường Hà trước lúc trời sáng, thừa dịp trời tối lên bờ, mạnh mẽ tấn công Lộc Lĩnh quan.

Mấy chục chiếc thuyền cao vài trượng mang theo tàu chiến nổi liền với nhau bằng xích sắt, vô cùng chắc chắn, như thể tường đồng vách sắt.

Tinh kỳ ngũ sắc bay phấp phới, tiếng trống vang dội, đoàn tàu chiến thuận theo thế gió, phá sóng dữ chậm chậm tiến tới.

Tiếng trống trận, tiếng kèn lệnh càng lúc càng vang, càng lúc càng cao, hò hét rung trời hòa vào cùng tiếng binh khí va chạm nhau. Ngoài Lộc Lĩnh

quan, thang mây* trùng điệp, đá rơi như châu chấu, cường binh công thành giống như thủy triều không ngừng tràn vào.

*Thang mây: thang dài dùng để công thành.

Mưa vẫn rơi tầm tã, mỗi lúc một nặng hạt, trong gió mưa phảng phất có mùi máu tanh nồng gột rửa tường thành Huy Châu.

Tôi theo Tiêu Kỳ lên tầng cao nhất của thành lâu, toàn cảnh cuộc chiến bên bờ sông và ngoài Lộc Lĩnh quan đều thu gọn trong tầm mắt.

Một tên tướng chiến bào đẫm máu cấp tốc phi ngựa tới báo, “Bẩm Vương gia, thế địch hung mãnh, quân ta đã lui về phía trong Lộc Lĩnh quan”.

Tiêu Kỳ xoay người ngồi lên ghế kỳ lân*, lạnh lùng hỏi, “Tình hình trên mặt sông thế nào?”.

*Kỳ lân: tượng trưng cho điềm lành.

“Toàn bộ quân tiên phong đã lên bờ, đại quân chủ lực bắt đầu qua sông”.

“Đợi”, Tiêu Kỳ trầm mặc như mặt nước không chút dao động.

Một lát sau, lại có người phi ngựa tới báo.

“Bẩm Vương gia, hơn nửa quân chủ lực đã qua sông”.

“Đợi thêm nữa”. Tiêu Kỳ mặt không đổi sắc, trong ánh mắt xẹt qua ý cười, sát khí trên người chàng dần lan tỏa.

Tôi nghiêm nghị ngồi bên cạnh chàng, rõ ràng đang vào đầu mùa hạ mà toàn thân lại cảm thấy rất lạnh, dường như khắp không gian đều ngập tràn sát khí khiến người người rét run. Tôi cầm bầu rượu trên bàn lên, rót vào

trong chiếc chén ngọc xanh chạm hình hổ, chưa kịp rót đầy thì một người nữa phi ngựa tới.

“Bẩm Vương gia, thế tấn công của quân địch rất mạnh, đại quân đều đã lên bờ, Chinh Lỗ tướng quân đã dẫn quân vào sau Lộc Lĩnh quan”.

Tiêu Kỳ khẽ giương tầm mắt, đúng lúc một tia sét động trời giáng xuống, xé ngang bầu trời, ánh lên vẻ lãnh lẽo như băng nơi đáy mắt chàng, “Truyền lệnh hai cánh trái phải cắt ngang đại quân lên bờ, đoạt thuyền phản công!”.

Người kia tuân mệnh, lên ngựa lao đi.

Tiêu Kỳ ấn kiếm đứng lên, “Truyền lệnh tới đại quân chi viện, đoạt lại Lộc Lĩnh quan, tiêu diệt toàn bộ binh mã vào thành!”.

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”, một vị tướng lĩnh chạy đi.

Hai vị tướng quân trái phải ấn kiếm đứng nghiêm, áo giáp binh khí đều toát ra những tia sáng lạnh buốt, hẳn là cả hai đều đang nóng lòng khó chịu.

Tiêu Kỳ nâng chén uống một hơi cạn sạch, ném chén xuống đất, “Chuẩn bị ngựa, xuất chiến!”.

Tôi lặng lẽ đứng trên thành lâu, đưa mắt nhìn thân ảnh Tiêu Kỳ đi xa, chiếc áo choàng bay phấp phới.

Trận ác chiến này kéo dài mãi tới khi mưa tạnh gió dừng, mây mờ sương tan, ánh dương dần dần hiện ra... cho đến lúc hoàng hôn buông xuống như màu máu.

Binh mã hai cánh trái phải từ hai bên sườn núi ngoài thành lao xuống hợp thành khí thế áp bức, đánh thẳng vào đại quân vừa mới lên bờ của Kiến Trữ Vương, người nào người nấy tung hoành ngang dọc, xông pha không

sợ chết, nhuệ khí không ngừng dâng trào, thừa dịp đối phương đặt chân chưa vững liền chém giết hàng loạt, tiếng kêu gào rung trời. Lại thêm ba ngàn cung thủ phục kích ở bên cạnh, chuyên nhắm vào những binh sĩ lái thuyền, khiến thuyền địch mất khống chế, không thể quay đầu lui quân. Đại quân qua sông lên tới bờ cát toàn bộ lâm vào hỗn loạn, tiến không được, lui không xong. Mà tất cả thuyền chiến lớn nhỏ đều được xích ngang với nhau, trong lúc chen chúc phá vòng vây thì liên tục va chạm, binh lính rơi xuống nước tới tấp, ai may mắn ngoi được lên bờ lại bị gót ngựa giẫm đạp, cung tiễn bắn chết,... Nhất thời, tiếng hô giết vang dội, máu chảy xuôi theo mái chèo, nước bên bờ sông bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Binh lính tiên phong đánh vào Lộc Lĩnh quan trước thì bị ngăn cản trong ngoài, cường công không được, hậu viện phía sau lại bị cắt đứt, rơi vào thế cô lập.

Quân trấn thủ Lộc Lĩnh quan của Hồ Quang Liệt hội hợp với đại quân chi viện do đích thân Tiêu Kỳ chỉ huy không ngừng tấn công lên. Hồ Quang Liệt đầu tàu gương mẫu dẫn đầu đại quân chi viện áp địch ra khỏi cửa quan, một thanh trường đao gào thét liên tục chém giết tướng địch, đi tới nơi nào nơi đó không thể trụ vững.

Kiến Trữ Vương trị quân nhiều năm, binh sĩ dưới trướng đều là những người dũng mãnh, mắt thấy tình hình bất lợi nhưng vẫn ngoan cố liều mạng chống lại, không chịu đầu hàng.

Chợt nghe thấy trên chủ hạm* địch vang lên tiếng trống trận như sấm dền, hẳn là Kiến Trữ Vương đích thân lên thuyền gióng trống, lập tức nơi trận tiền, một vị tướng quân mặc kim giáp giơ tay ra lệnh toàn quân gắng sức kiên quyết mở một đường máu giúp những tướng sĩ gặp nguy phá vòng vây, lui về hướng chiến thuyền bên bờ.

*Chủ hạm: tàu chiến của người đứng đầu.

Trong nháy mắt, tinh thần quân địch phấn chấn lên rất nhiều, tất cả đều liều chết mà đánh, có xu thế ngóc đầu trở lại.

Nhưng, bỗng thấy một thân ảnh lao tới trận tiền, ngựa trắng thương tua đỏ, ngân giáp tuyết sắc, là Tống Hoài n đang giơ cao thanh thương dài màu ngọc bích trong tay, quét ngang ngàn quân, đến đối đầu với vị tướng quân mặc kim giáp kia. Tiếng trống trận trên mui thuyền vang tận chân trời, Kiến Trữ Vương giục trận càng lúc càng gấp.

Tôi đứng trên thành lâu, chứng kiến cảnh này mà lòng lạnh run, gió tanh mưa máu trước mắt, tiếng hô giết rung trời bên tai tựa như đặt tôi vào trong địa ngục tu la.

Chợt vang lên một tiếng kèn lệnh trầm thấp, cửa thành mở rộng, tinh kỳ bay phấp phật, một chiếc cờ soái dần được giương lên ở chính giữa.

Tiêu Kỳ xuất hiện dưới thành, đứng sừng sững đối lập với Kiến Trữ Vương xa xa, trường kiếm trong tay tỏa ra hàn quang, nhắm thẳng về bờ phía nam.

Nơi ánh kiếm chỉ tới, ngựa phấn nộ hí dài, binh lính nhất tề hô vang: “Dự Chương Vương chinh phạt quân phản loạn, người theo được sống, kẻ nghịch phải chết!!!”.

Quân ta hô vang như sấm dậy, thương kích giơ cao hưởng ứng.

Soái kỳ Dự Chương Vương bay phấp phới, Tiêu Kỳ thúc ngựa tiến lên, thân vệ thiết kỵ phía sau đều mặc áo giáp nặng hộ thân, theo chàng ép đến trận tiền. Tiếng vó ngựa lộp cộp đồng thanh vang lên, từng bước từng bước rõ ràng, tựa như bức tường sắt làm rung chuyển mặt đất, binh khí lóe lên từng tia sáng chiếu rọi bầu trời u tối.

Khí thế quân địch trên trận yếu dần, tiếng trống trận nơi Kiến Trữ Vương cũng ngưng hẳn, rồi lại vang lên như sự tĩnh. Cung thủ trên chiến thuyền

nhất tề nhắm thẳng về phía soái kỳ mà bắn, trận mưa tiễn ùn ùn kéo đến nặng nề đánh vào bức tường thành vững chắc.

Tôi đứng trên thành lâu, hết thấy mọi cảnh đều lọt vào tầm mắt, lòng kinh hãi tới đờ đẫn, trong lúc sóng gió gian nguy, tâm tình cũng lên xuống theo tình hình chiến đấu dưới thành – đột ngột vút lên trời cao, vừa nháy mắt lại rơi xuống vực thẳm.

Trên chiến thuyền Kiến Trữ Vương bỗng xuất hiện một nhóm binh lính cao giọng khiêu chiến, liên tục quát mắng, to gan chỉ thẳng vào Tiêu Kỳ, âm thanh theo tiếng trống trận vọng tới rất chói tai, rất phiền. Quân địch trên trận tiền mặc dù liên tiếp bại lui nhưng vẫn ngoan cố đứng mãnh không chịu hàng. Gắng sức giao chiến, Tiêu Kỳ và đám thân vệ đã vọt qua mưa tiễn, tới được trận tiền.

Lại một cơn mưa tiễn nữa qua đi, trong khoảnh khắc khi đối phương đổi phiên phóng tiễn, Tiêu Kỳ chột giương cung lấp tên, ba mũi tên liên hoàn phá không lao đi.

Tên đi tới đâu, nơi đó im phăng phắc, nhưng không phải là bắn về phía chủ soái bên kia mà ngược lại, bắn trúng ba sợi dây thừng giữ cột buồm trên chủ hạm một cách kỳ diệu.

Trong lúc mọi người đứng trên mũi thuyền kinh hô, một tiếng ầm ầm thật lớn vang lên – cột buồm nặng mấy trăm cân kia theo đó rơi xuống. Cột buồm bị gãy đổ thẳng về phía mũi thuyền, khiến mũi thuyền chạm hình rồng vỡ tan tành. Những tướng sĩ không kịp chạy trốn hoặc bị cột buồm đè lên, hoặc là rơi xuống lòng sông. Mà cột buồm đổ xuống vừa đúng nơi khi này Kiến Trữ Vương nổi trống.

Mắt thấy chiến thuyền bị thiệt hại nặng, chủ soái bị đè dưới vụn gỗ buồm rách, không rõ sống chết, toàn bộ quân địch đều hoảng sợ thất kinh, trận tiền đại loạn. Vị đại tướng quân mặc kim giáp kia đang chật vật đấu với

Tống Hoài n, nhìn thấy cảnh tượng đó liền phân tâm, lập tức bị cây thương trong tay Tống Hoài n đâm, ngã ngựa.

Kiến Trữ Vương đã mất hết hy vọng, hơn mười chiến thuyền trên mặt sông bỏ lại thương binh tàn tướng, vội vã quay đầu lui về phía bờ nam.

Đến đây, quân địch mất hết ý chí, không còn lòng dạ nào tham chiến nữa.

Có người bỏ binh khí xuống, la lên một tiếng, “Ta nguyện quy hàng Dự Chương Vương!”. Trên trận nhất thời có hơn mười người hưởng ứng, mở đường chạy tới. Tướng lĩnh cầm binh còn chưa kịp ngăn trở, lại có thêm hơn trăm người vứt bỏ áo giáp bỏ chạy, chỉ trong nháy mắt toàn quân đã tan rã.

Trải qua trận chiến này, quân tiên phong của Kiến Trữ Vương thiệt hại gần như không còn gì, hơn nửa nhân mã quy hàng Tiêu Kỳ, những kẻ ngoan cố chống lại đều bị tiêu diệt hết. Thuyền chiến cực khổ xây dựng, ngoại trừ chủ hạm bị hủy, còn lại toàn bộ đều bị quân ta đoạt lại. Không mất chút gì đã có chiến thuyền qua sông, sau này vượt qua Trường Hà hẳn là dễ như trở bàn tay.

Song, tìm kiếm khắp cả chiến trường cũng không thấy thi thể Kiến Trữ Vương.

E là tên cáo già này thấy tình hình chiến đấu nguy cấp đã sớm cho người thể thân ra trận còn bản thân nấp trong phó hạm, khi toàn quân thảm bại thì lập tức bỏ mặc tàn quân, bỏ chạy về bờ nam.

Đêm đến, Tiêu Kỳ khao thưởng ba quân, chúng tướng tụ hội tại phủ thứ sử mở yến tiệc.

Mười vạn quân đến sau đã tới được Huy Châu trước lúc nửa đêm. Tiêu Kỳ hạ lệnh cho ba quân tạm thời nghỉ ngơi phục sức, bổ sung lương thảo, ngày mai sẽ qua sông tiến về phía nam.

Khao thường xong, tôi có chút chuẩn choáng, cáo lui khỏi yến tiệc, để Tiêu Kỳ ở lại với huynh đệ của chàng.

Tiêu Kỳ không miễn cưỡng giữ tôi lại, còn thấp giọng hỏi có phải tôi không thích sự hào sảng của chúng tướng hay không.

Tôi lắc đầu, cười một tiếng – đao kiếm chém giết, uống rượu đàm đạo chung quy vẫn là thế giới của nam nhân.

Tôi nói: “Ta vô tình noi theo Mộc Lan*, vô tình noi theo...”, lời vẫn chưa hết, hai chữ cuối cùng đọng lại trên môi.

*Mộc Lan: một điển cố của Trung Quốc. Thời Bắc Ngụy có một cô gái tên Hoa Mộc Lan, mồ côi mẹ, sống cùng cha là Hoa Hồ. Từ nhỏ, cô đã thích tập võ, chơi đánh trận. Năm Hoa Mộc Lan 18 tuổi, dân tộc du mục Nhu Nhiên xâm phạm biên cảnh, quân tình khẩn cấp, toàn dân Bắc Ngụy lên đường ra trận. Hoa Mộc Lan không muốn cha già cực khổ, lén chuốc rượu cha, âm thầm lên đường tòng quân. (theo wikipedia).

Hồ Quang Liệt đã đi tới kéo tay Tiêu Kỳ mời rượu, dáng vẻ say đến ngây ngô. Thừa dịp Tiêu Kỳ không có cách giữ lại, tôi khom người cáo lui.

Vội vã đi ra khỏi phủ nha, tôi bỗng nhiên hoảng hốt. Khi nãy, trong lúc không tỉnh táo, tôi đã suýt thốt lên hai chữ. Tôi giật mình kinh sợ. Ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại có suy nghĩ như vậy chứ? Tôi xem chút nữa đã thốt rằng, “Ta vô tình noi theo Mộc Lan, vô tình noi theo Lữ Trĩ*”.

*Lữ Trĩ: là hoàng hậu của Hán Cao Tổ triều đại nhà Hán, Trung Quốc. Lã hậu cùng Võ Tắc Thiên và Từ Hi thái hậu là những người phụ nữ chuyên chính nổi bật nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Suốt đường trong lòng bất an, chẳng mấy chốc xa giá đã lặng lẽ dừng lại trước cửa hành quán.

Sáng sớm ngày mai đại quân khởi hành nam chinh, lần này đi không biết con đường phía trước thế nào, cũng không biết ngày nào mới được về lại.

Chậm rãi bước trên hành lang quen thuộc, nhìn hoa lá cây cỏ tươi tốt, đặt mình trong chốn khi xưa đã ở ba năm mà có cảm giác như đã cách xa cả một thế hệ. Tiểu Quận chúa thích đi chân trần, mỗi lần say rượu đều ngủ gục dưới tán cây, khi nhàn rồi thì thầm với hoa cỏ, lúc buồn ngắm mưa cảm thán kia giờ đã không còn nữa.

Tôi trở lại thư phòng, thoáng nhớ tới những lúc đánh cờ với Cẩm Nhi... Hỏi thăm hết vú già, quản sự trong hành quán, ai cũng nói sau khi tôi gặp nạn, Cẩm Nhi cũng bật vô âm tín, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Cẩm Nhi, cô nương cười nói tự nhiên kia, thực sự đã hương tiêu ngọc vẫn* sao?

*Hương tiêu ngọc vẫn: hương tan ngọc nát, chỉ cái chết của người con gái đẹp.

Đứng trước bàn gương tại nơi Cẩm Nhi vẫn thường trang điểm cho tôi, tôi âm nhiên thất thần, đưa bàn tay lên chạm vào mặt kính lạnh lẽo, chạm tới cô gái trong gương kia – quen thuộc như vậy, nhưng mặt mày lại xa lạ, nơi đáy mắt chỉ có vẻ âm u vô tận.

Trên đường tới Huy Châu, Tiêu Kỳ đã nhận được mật báo xác thực rằng mẫu thân tôi đã quay trở về kinh. Chàng cho tôi thanh đoản kiếm tùy thân chàng vẫn mang nhiều năm, lại chọn ra vài người đáng tin cậy nhất trong đám hạ nhân làm thị nữ hầu hạ tôi. Đi chinh chiến sa trường, chúng tôi cùng nhau nhìn máu nóng tưới lưỡi gươm, đêm khuya cùng thắp đèn, sinh tử thắng bại cũng là hai người cùng nhau gánh vác, không ai tự ý rời đi cả.

Trở lại phủ nha, chúng tướng đã tản mát gần hết, lại thấy Bàn Quý vội vã chào đón, “Vương phi nửa đêm ra ngoài, Vương gia rất lo lắng”.

Tôi khẽ mỉm cười, “Vương gia đã nghỉ ngơi chưa?”.

Bàng Quý nói, “Sau khi tan tiệc, Vương gia có chút say, đã trở về phòng rồi”.

“Người cũng đã khổ cực nhiều ngày, tối nay nghỉ ngơi cho tốt đi”, tôi mỉm cười gật đầu, đang định bước tiếp, Bàng Quý bỗng nhiên lùi bước cản lại, hạ giọng nói, “Thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo”.

Tôi ngẩn ra, xoay người sang nhìn, chỉ nghe Bàng Quý nói: “Lúc thuộc hạ đi tuần đêm dưới thành đã bắt được một thị vệ giấu mật thư trên người, ngầm truyền tin chiến trong thành, nghi là người Kiến Trữ Vương phái tới, thuộc hạ đã khống chế hẳn”.

Hai quân giao chiến có nội gián cũng là chuyện thường, không có gì kỳ lạ. Tôi nhíu mày nhìn về phía Bàng Quý, thản nhiên nói, “Nếu là thị vệ thì nên giao cho Tổng tướng quân xử trí, tại sao lại chỉ có một mình người tham dự?”.

Bàng Quý hạ giọng xuống vô cùng thấp, chần chừ nói: “Thuộc hạ phát hiện ra trong thư có ký hiệu của Tả tướng”.

“Cái gì?”, tôi kinh hãi, vội vã nhìn trái nhìn phải, thấy hạ nhân đứng cách rất xa mới dần bình tâm lại, lập tức hỏi, “Người này ở đâu? Đã khai ra những gì? Còn có ai biết chuyện này nữa?”.

Bàng Quý cúi đầu nói, “Đang trong lúc trọng đại, thuộc hạ không dám khoa trương, đã tự mình nhốt người này, ngoài ra không còn ai biết nữa. Người này tự vẫn không thành, cũng không khai gì cả”.

Lòng tôi thầm ổn định, “Mật thư đâu?”.

Bàng Quý lấy một ống trúc từ trong tay áo ra, hai tay đưa cho tôi. Niêm phong trên đó đã bị rách, bên trong lòng ống trúc có một tờ giấy cuộn rất

mỏng, mặt giấy dày đặc chữ nhỏ, từ tin Ngô Khiêm làm phản thất bại tới tình hình trong thành Huy Châu đều được viết rất nhỏ, rất tinh vi. Cuối tờ giấy, một ký hiệu sơn son rõ ràng đập vào mắt – tay tôi run rẩy giống như bị lửa đốt. Đây là ký hiệu của phụ thân, không thể sai được!

Phong thư mỏng tang bị tôi nắm chặt trong tay, lòng bàn tay rỉ mồ hôi.

Tôi dẫn theo vài tỳ nữ đi tới thư phòng, lệnh cho Bàn Quý đưa người đó tới gặp mình.

Giờ này đêm khuya thanh vắng, thị vệ bên ngoài phòng đều đã lui hết, chỉ còn một vài ánh nến yếu ớt sáng. Người kia được Bàn Quý đích thân đưa tới, toàn thân bị trói rất chặt, miệng nhét vải, vô cùng kinh nghi nhìn tôi, không nói được nửa lời.

Tôi đưa mắt nhìn lại, thấy hăn mặc trang phục thân vệ của Tiêu Kỳ.

Bàn Quý yên lặng lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Tôi đưa mắt nhìn hăn, chậm rãi hỏi, “Ta là Thượng Dương Quận chúa, con gái của Tả tướng”.

Ánh mắt hăn không ngừng biến ảo.

“Nếu như ngươi là người của Tả tướng thì không phải che giấu thân phận với ta, đừng lo”. Tôi đưa phong mật hàm về phía hăn, “Ta sẽ không giao phong thư này cho Vương gia, cũng sẽ không vạch trần thân phận của ngươi”.

Hăn cúi đầu trầm ngâm một hồi, sau khi hít sâu một hơi rồi cuộc cũng gật đầu.

Tôi đưa phong thư ra trước ngọn nến, đốt thành tro bụi, nhạt giọng hỏi, “Ngươi vẫn ẩn nấp trong đám thân vệ của Dự Chương Vương, thăm dò

quân tình giúp gia phụ?”.

Hắn gật đầu.

“Người có đồng bọn không?”, tôi đưa mắt nhìn hắn.

Người đó kiên quyết lắc đầu, ánh mắt thoáng biến đổi, đã có vẻ cảnh giác.

Tôi mặc nhiên nhìn hắn một lúc lâu, khuôn mặt này vẫn còn trẻ như vậy... “Người tận trung vì gia phụ, Vương Huyền bái tạ”, tôi hơi cúi đầu hướng về phía hắn, xoay người bước ra ngoài cửa.

Bàng Quý nghênh đón, im lặng không lên tiếng, chỉ cúi đầu chờ chỉ thị của tôi.

Tôi buông hai chữ: “Xử tử”.

Chưa từng cảm thấy gió đêm Huy Châu lại lạnh tới như vậy. Tôi cúi đầu mơ màng đi, trái tim như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, càng nắm càng chặt, chặt tới mức tôi không thở nổi, chân bắt giắc càng lúc càng đi nhanh.

Cõi đời này không có ai hiểu rõ cha tôi, Tả tướng đại nhân bằng tôi. Người cả đời chìm nổi chốn quan trường, mấy chục năm độc đoán chuyên quyền, bàn về tâm kế, lòng dạ thâm sâu, tôi căn bản không thể lường được. Phụ thân và Tiêu Kỳ chỉ là đồng minh cùng chung một kẻ thù, liên thân để liên minh... Mà cái gọi là đồng minh cũng tồn tại tạm thời mà thôi.

Tôi biết phụ thân chưa bao giờ chân chính tin cậy Tiêu Kỳ, cũng như Tiêu Kỳ cũng chưa từng tin nhiệm phụ thân, thậm chí tới giờ chàng luôn gọi phụ thân là Tả tướng chứ rất ít khi mới thấy chàng nói ra hai chữ nhục phụ.

Năm đó tôi thành thân, khoanh khắc rời khỏi nhà, phụ thân đã nghĩ gì? Có phải từ đó trở đi, phụ thân không còn coi tôi là đứa con gái thân thiết đáng tin cậy nhất nữa mà là thê tử của đối thủ hay không?... Từ khi phụ thân gả tôi cho Tiêu Kỳ, người đã bắt đầu đề phòng vị nữ tể* tay nắm trọng binh, không chỉ có tai mắt bên chàng mà còn coi tôi như người xa lạ.

*Nữ tể: con rể.

Lần này khởi binh, mặc dù là vì ủng hộ Thái tử, duy trì họ Vương, nhưng cũng là cơ hội để Tiêu Kỳ xâm nhập vào thế lực triều đình. Một khi chúng tôi thành công, chỉ e Dự Chương Vương sẽ lập tức thay thế Hữu tướng trước kia, cân sức ngang tài với phụ thân.

Phụ thân đương nhiên biết rõ điểm này, chẳng qua là không còn lựa chọn nào khác, biết rõ rằng dẫn sói vào nhà nhưng cũng chỉ có thể mượn lực Tiêu Kỳ để đưa Thái tử lên ngôi vị Hoàng đế. Một khi Tiêu Kỳ đánh lui các phiên Vương, đảm bảo Thái tử thuận lợi lên ngôi xong xuôi, phụ thân tất sẽ không ngồi yên nhìn Tiêu Kỳ quật khởi, chấp tay đem quyền lực tặng cho người khác.

Mưu tính này, Tiêu Kỳ không phải không biết.

Phụ thân có thể có tai mắt bên cạnh chàng, chàng cũng sẽ rõ hướng đi trong cung như nắm lòng bàn tay. Phụ thân có nội gián, Tiêu Kỳ cũng có nội gián, hai người họ đấu trí đấu mưu đương nhiên không phải mới chỉ một hai ngày.

Trước kia không phải tôi chưa từng nghĩ tới, nếu như có một ngày hai người họ trở thành kẻ địch, tôi sẽ theo phe nào.

Một bên là thân nhân, một bên là tình cảm chân thành, dù là ai cũng không thể cân đo bên nặng bên nhẹ, mà bỏ lại bên nào cũng là một đao khoét tim!

Cho đến tối nay, tận mắt nhìn thấy mặt hàm, nhìn thấy người kia... Hết thấy cuối cùng cũng đã hiện rõ trước mắt, ép tôi phải chọn một, bỏ một.

Nên thả hay nên giết? Nên làm bộ như không biết chuyện hay hoàn toàn xóa bỏ việc này không cho ai biết?

Khoảnh khắc này, dòng máu chảy xuôi trong người tôi mười tám năm qua thôi thúc tôi lựa chọn theo bản năng.

Tôi không biết bên nào là đúng, bên nào là sai, chỉ hiểu được, một bên là quá khứ tôi từng trải qua, một bên là tương lai đang chờ đợi.

Trong máu tôi đang chảy xuôi sự lãnh khốc và tinh táo tích lũy biết bao đời của dòng họ thế gia quyền thần.

Phụ thân đã luôn cho tôi tất cả những gì tốt đẹp nhất trên cuộc đời này cho tới khi tự tay người đẩy tôi cho Tiêu Kỳ... Tất cả những điều tốt đẹp ấy đã hoàn toàn rơi xuống mặt đất, hóa thành bụi tàn. Khi đó, tôi cam tâm tình nguyện, vì nghĩa mà không ngần ngại bước lên con đường phụ thân đã chỉ cho mình... Không có oán trách, không có hối hận, chỉ là thật sâu trong nội tâm đã khắc vào cảm giác tuyệt vọng, cảm giác bị vứt bỏ, vĩnh viễn không thể chữa lành.

Có trải qua gian khổ, sinh tử kề cận mới biết đời người lắm gian nan. Tôi phải đứng bên nào mới có thể có được một bầu trời che mưa chắn gió? Đôi cánh từng che chở đã không còn nữa, tôi có tìm được chốn dung thân ở đó?

Phụ thân, sự trung thành của con chỉ có một lần.

Ba năm trước đây, con trung thành thực hiện ý nguyện của người, còn lần này, con lựa chọn ở bên cạnh trượng phu con.

Một thân ảnh cao lớn ngăn lối đi. Vạt cằm bào thêu rồng đen hiện rõ trước tầm mắt.

Trong lòng hỗn loạn như tê dại, tôi cúi đầu, không kịp ngừng, cũng không muốn ngừng bước chân nhanh, đi tới dựa vào lòng chàng.

“Cả đêm chạy đi đâu thế?”, trên người chàng có mùi rượu nồng, giọng nói trầm thấp khàn khàn, ẩn chứa chút tức giận.

Tôi không ngẩng đầu lên, vùi đầu vào lồng ngực chàng, lại ôm chặt lấy chàng, chỉ sợ mất đi giấc mộng tạm thời này.

Chàng đưa tay chạm vào mặt tôi, dịu dàng hỏi, “Sao thế?”.

Tôi nói không ra lời, đè xuống sự chua xót mắc nghẹn nơi cổ họng đã lâu, trong miệng đắng chát.

“Có phải nàng trách ta chỉ lo uống rượu, cả đêm không làm bạn với nàng?”, Tiêu Kỳ hài hước mỉm cười, nâng mặt tôi lên.

Tôi nhắm chặt hai mắt, không muốn để chàng thấy sự bi ai trong mắt.

Chàng cho là tôi đang giận nên cười nhẹ một tiếng, ôm ngang tôi trên tay, bước về phía phòng.

Vào tới phòng, toàn bộ thị nữ đều lui ra ngoài, chàng đặt tôi lên giường, cúi người đưa mắt nhìn tôi, “Nha đầu ngọc, rốt cuộc là sao thế?”.

Tôi cố gắng nở nụ cười, nhưng lại không thể giấu được nỗi đau trong lòng.

Chàng ngắm nhìn tôi, nụ cười trên môi biến mất, “Lúc không muốn cười nàng có thể không cười... Ta sẽ không miễn cưỡng nàng bất cứ chuyện gì, nàng cũng không cần phải tự làm khó mình”.

Tôi đột nhiên che mặt, giấu gương mặt trong lòng bàn tay, giấu đi nét bi thương và những giọt lệ đầm đìa trên mặt.

Giờ khắc này tôi bỗng nhiên nhận ra Tiêu Kỳ và phụ thân rất khác biệt – khi yêu cầu tôi làm bất cứ chuyện gì, phụ thân đều cho đó là đương nhiên, chưa từng hỏi tôi có muốn hay không; nhưng Tiêu Kỳ không như thế, chàng luôn muốn tôi cam tâm tình nguyện, chàng không chịu đựng được việc tôi miễn cưỡng lấy lệ.

Có lẽ lần này, tôi sẽ không sai, cuối cùng cũng có thể vì bản thân mà chọn con đường mình tự nguyện đi.

Bất kể sau này có hối hận hay không, ít nhất là lần này tôi có thể lựa chọn theo ý mình.

Tiêu Kỳ im lặng ôm chặt tôi, không hỏi gì cả, chỉ để mặc tôi khóc sụt sướt trong vòng tay của chàng.

Tôi càng đau đớn thì càng khóc nhiều. Trong lòng dần dần rõ ràng, cuối cùng hiểu được, lần này tôi thật sự phản bội phụ thân, từ sau tôi sẽ mất đi người, mãi mãi không thể tìm lại được thời gian thân thiết ngày xưa nữa...

“Chuyện gì có thể khiến nàng đau khổ như vậy?”, Tiêu Kỳ nặng nề thở dài, nâng mặt tôi lên, trong mắt tràn đầy thương cảm.

Tôi đè tay chàng lại, đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, “Nếu có một ngày ta mất đi tất cả, sai lầm hoàn toàn, chàng có thể tiếp tục đối xử với ta như hiện tại, có thể mãi mãi làm bạn với ta, mãi mãi cho đến già chứ?”.

Chàng không nói, nhìn tôi thật sâu, hoàn toàn không vui vẻ.

Chàng cúi người tới, nhẹ nhàng thở dài nói: “Trong mắt ta, nàng vốn không nên là bất cứ cái gì, ngoại trừ nữ nhân của ta!”.

Hôm sau, trời xanh không mây, gió đông thổi mạnh, ánh nắng chiếu rọi khắp dòng sông cuộn cuộn chảy trông như một con rồng vàng dài mênh mông đang theo gió mà vượt sóng.

Cảnh tượng trời đất hùng tráng. Trận gió tanh mưa máu hôm qua đã không còn chút dấu vết.

Trong tiếng trống giục, ba quân tập hợp chỉnh tề, áo giáp ánh hào quang.

Nơi mũi thuyền, tinh kỳ tươi sáng, soái kỳ màu đen bay phấp phật trong gió.

Buồm lớn dần dần được kéo lên, đầu đuôi tương xứng, chậm rãi lướt trên Trường Hà.

Tôi cùng Tiêu Kỳ sóng vai đứng trên mũi thuyền. Gió sông thổi gấp, thổi mái tóc tôi rối bời.

Tôi giơ tay nắm lấy tay chàng, chàng mỉm cười đưa mắt nhìn tôi, đưa tay vuốt tóc mai tôi.

“Vi quan mạc nhược Chấp Kim Ngô, thú thê đương thú m Lệ Hoa*”, chàng nhướng mày cười, thân ảnh phiêu dật, “Lúc thiếu thời, ta một lòng khâm phục và ngưỡng mộ Quang Vũ Hoàng đế*, cũng đã từng giữ trong lòng tâm nguyện này”.

*Vi quan mạc nhược Chấp Kim Ngô, thú thê đương thú m Lệ Hoa: Một câu nói của Hán Quang Vũ Đế Lưu Tú.

Trong “Hán cung nghi” có ghi lại rằng: Chấp Kim Ngô xuất hành, thống lĩnh hơn hai trăm kỵ binh và năm trăm hai mươi binh sĩ tiền hô hậu ứng, hào quang không gì sánh được, trong chư quan không thể có ai có được thanh thế hào hùng như Chấp Kim Ngô. Lưu Tú khi còn đi học chứng kiến cảnh xuất hành đó, trong lòng rung động nên mới cảm khái “Vi quan mạc nhược Chấp Kim Ngô”, có nghĩa là “Làm quan phải như Chấp Kim Ngô”.

Chấp Kim Ngô: quan viên lãnh đạo cấm quân bảo vệ kinh thành và cung thành.

m Lệ Hoa nổi tiếng với vẻ xinh đẹp nhu mì, từ nhỏ đã được Lưu Tú ái mộ, sau này trở thành Quang Liệt Hoàng hậu của Lưu Tú, cùng Lưu Tú xây dựng nên đoạn tình cảm Đế vương Đế hậu khiến người người ngưỡng mộ, cũng cùng nhau sáng lập nên giai đoạn phục hưng, mở đầu cho thời kỳ “Minh Chương thịnh trị” ngay sau đó của nhà Đông Hán. Sau này, bà được an táng cùng Lưu Tú. “Thú thê đương thú m Lệ Hoa” nghĩa là lấy vợ phải lấy được người như m Lệ Hoa.

*Quang Vũ Hoàng đế: tên thật (húy) là Lưu Tú, tự Văn Thúc, là vị Hoàng đế sáng lập nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Ước mơ niên thiếu đó giờ đã nằm vững trong lòng bàn tay chàng, chớ nói Chấp Kim Ngô, chỉ sợ vương vị cũng không thể vây khốn được hùng tâm của chàng.

Tôi đón nhận ánh mắt rạng rỡ của chàng, nhất thời lòng dao động, mỉm cười nói, “Quang Liệt Hoàng hậu có thể ở bên Quang Vũ Hoàng đế cũng không uổng một đời hồng nhan. Nghĩ tới Quang Vũ Đế năm đó cùng hồng nhan định giang sơn, bực nào anh hùng hào sảng!”.

Tiêu Kỳ cao giọng cười lớn, “Lần này chinh chiến ngàn dặm có nàng bầu bạn bên cạnh, nếu Quang Vũ* có biết cũng sẽ ghen với ta!”.

*Quang Vũ: Tác giả để Tiêu Kỳ nói Quang Vũ chứ không phải Quang Vũ Đế thể hiện hùng tâm của chàng, rằng chàng có thể sánh ngang với Quang Vũ Đế.

Trước mắt, Trường Hà mênh mông, thiên địa bát ngát, nhưng chính vẻ hào hùng vô tận trong đôi con người chàng lại làm giang sơn tráng lệ này nhạt màu.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cung Điện

Tháng năm, quân Kiến Trữ Vương bại tại Huy Châu, số nhỏ tàn quân chạy tới Tư Châu nương nhờ Thừa Huệ Vương, liên thủ với Khang Bình Quận Vương, Trữ An Hầu, Tín Viễn Hầu, Vũ Liệt Hầu, Thừa Đức Hầu, Tĩnh An Hầu. Đại quân Dự Chương Vương tiến ra Tam quan, đoạt được bốn thành, xuyên thẳng tới lòng Trung Nguyên.

Tháng sáu, quân Cần vương của Kiến Trữ Vương tập hợp được hai mươi lăm vạn binh mã, phân thành ba đường phản công, tạo thế gọng kìm, Sở Châu báo nguy. Dự Chương Vương bình định loạn Bành Trạch, chém đầu Thứ sử Bành Trạch, các châu quận đều kiêng dè uy nghi của Dự Chương Vương, nhất loạt quy hàng.

Ngày ba tháng bảy, vùng đất cuối cùng của Sở Châu thất thủ, quân tiên phong của Vũ Liệt Hầu tiến quân thần tốc, cắt đứt đường vào kinh thành. Ngày năm tháng bảy, cánh trái đại quân Dự Chương Vương bất ngờ tập kích đường Hoàng Nhưỡng*, ác chiến bốn ngày ba đêm, quân Vũ Liệt Hầu đại bại tử trận.

*Hoàng Nhưỡng: đất ba-dan, đất đỏ.

Ngày chín tháng bảy, cánh phải đại quân Dự Chương Vương đánh chiếm Tây Lộc quan, phục kích Quý Vụ cốc – nơi đặt cơ quan đầu não của Khang Bình Quận Vương, Chinh Lỗ tướng quân bất ngờ tập kích phía sau đại doanh Kiến Trữ Vương, bắt sống Tĩnh An Hầu, Tín Viễn Hầu, Khang Bình Quận Vương trọng thương.

Ngày mười một tháng bảy, Dự Chương Vương đích thân dẫn trung quân tiến sát tới quận Tân đối đầu với đại quân Thừa Huệ Vương, huyết chiến Nộ Phong cốc. Kiến Trữ Vương chia binh lực thoát ra, đóng quân trong Lâm Lương quan. Thừa Huệ Vương bại trận, bỏ thành mà chạy, tàn quân quy hàng, Dự Chương Vương chỉ huy truy kích.

Ngày mười lăm tháng bảy, hai quân Kiến Trữ Vương và Dự Chương Vương đối mặt tại nơi hiểm yếu của kinh thành – Lâm Lương quan.

Lâm Lương quan chỉ cách kinh thành hơn ba trăm dặm, là tuyến phòng vệ cuối cùng của kinh thành.

Ngày đầu tiên sau khi tới Lâm Lương quan, có thám tử phi ngựa tới đưa tin.

Nhị điện hạ Tử Luật phóng hỏa đốt cung, phục kích Vũ Vệ tướng quân ở cửa cung, cải trang thành Cẩm vệ quân ra khỏi Hoàng thành, suốt đêm mang theo mật chiếu tới tìm nơi nương tựa trong quân Kiến Trữ Vương. Mật chiếu nói họ Vương và Dự Chương Vương âm mưu làm phản, giả mạo thánh chỉ bức vua thoái vị, Đế vương gặp nguy, ra lệnh phế Hoàng hậu họ Vương làm thứ dân, phong Tử Đạm làm Thái tử. Vũ Vệ tướng quân bị thương bỏ mình.

Lúc tin được đưa đến, tôi đang bận rộn sửa sang lại đồng văn thư, quân tiếp chất đồng thành núi trên bàn làm việc của Tiêu Kỳ.

Nghe tin Tử Luật đốt cung, tôi kinh ngạc xoay người lại, quên cả đặt tấm mật thư trong tay xuống.

Một câu “Vũ Vệ tướng quân bị thương bỏ mình”, tôi nghe mà cảm giác không giống thật... Hẳn nói gì cơ? Thúc phụ, Thống lĩnh Cẩm quân đã mất rồi? Tôi hoang mang đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ, chàng cũng bình tĩnh nhìn lại tôi.

Quân sĩ đưa tin kia vẫn còn quỳ trên mặt đất, Tiêu Kỳ cũng không nhìn hẳn, chỉ khẽ nhếch khóe môi, nhạt giọng nói, “Đã biết, lui ra đi”.

Cứng nhắc đặt mật thư kia xuống bàn, lại vô tình làm rơi một cuốn sách, tôi chậm rãi cúi người nhặt lên. Vừa mới giương tay đã bị Tiêu Kỳ nắm lấy. Chàng đứng dậy ôm tôi, hai cánh tay có sức lực rất kiên định, không cho tôi vùng vẫy thoát khỏi.

Tôi bần thần nhìn chàng, lẩm bẩm nói, “Không phải thật, bọn họ chắc chắn sai rồi, thúc phụ sao có thể chết... Thúc phụ...”. Bóng người với nụ cười sang sảng, chòm râu phất phơ xẹt qua trước mắt. Thúc phụ ôm tôi trong khuỷu tay, dạy tôi cười ngượng, dạy tôi bắn tên lúc nhỏ sao có thể chết vào lúc này chứ? Chúng tôi đã tới, chỉ cách kinh thành có mấy trăm dặm, chỉ còn một bước cuối cùng!

“Là thật, Võ Vệ tướng quân hy sinh vì nước”. Tiêu Kỳ nhìn tôi, ánh mắt xác xơ tiêu điều ẩn chứa vẻ áy náy, đau lòng, “Ta vẫn đến chậm một bước”.

Tôi đứng không vững, toàn thân không chút sức lực dựa vào chàng, lại bị trượt xuống, nhưng một tiếng nấc nghẹn cũng không thốt ra được.

Tiêu Kỳ ôm chặt tôi không nói một lời, thân thể cứng ngắc.

Qua một lúc lâu, chàng nói từng chữ bên tai tôi, “A Vũ, ta hứa với nàng, nhất định sẽ lấy đầu Tử Luật tế Võ Vệ tướng quân”.

Tử Luật – tôi chấn động, thân thể như thể bị băng tuyết xâm nhập. Sao lại là Tử Luật?

Thái tử ca ca Tử Long, Nhị điện hạ Tử Luật, Tam điện hạ Tử Đạm... Ba thiếu niên hoàn toàn bất đồng này từng cùng tôi trải qua những năm tháng tốt đẹp nhất thời thơ ấu tại chốn cung đình. Bàn về huyết thống, Thái tử ca ca gần với tôi nhất; bàn về tình cảm, Tử Đạm thân với tôi nhất; duy chỉ có Tử Luật, một thiếu niên cô độc trầm mặc, là không thân với ai cả.

Thái tử thân phận tôn quý, mẫu thân Tử Đạm lại là sủng phi, duy có Tử Luật là do một Tiệp dư thấp kém sinh ra. Mẫu thân vì bệnh mà mất sớm, từ nhỏ đã do Thái hậu dưỡng dục. Khi còn nhỏ không hiểu chuyện, tôi chỉ cảm thấy Tử Luật ca ca không chịu chơi với mình... Một năm kia, rất nhiều chuyện bi thương xảy ra... tẩu tẩu vừa gả được nửa năm đã mắc bệnh qua đời, đến mùa thu lại mất đi bà ngoại, ca ca rời kinh đi Giang Nam.

Sau khi Thái hậu hoẵng, Tử Luật càng lúc càng trầm mặc lãnh đạm, cả ngày vùi đầu vào sách vở, chân không bước ra khỏi nhà, thân thể cũng dần suy nhược.

Tôi không còn nhớ rõ dung nhan của huynh ấy. Lần cuối cùng gặp huynh ấy hình như là một đêm trước khi thành thân – huynh ấy bước ra từ cửa phụ Đông Hoa điện, tay cầm một cuốn sách cổ, mặc thanh sam dài, đầu vấn khăn, đứng bên cây phù dung tím cười nhạt với tôi, phảng phất như mặt nước nổi làn sóng nhẹ rồi lập tức quay trở về vẻ yên lặng.

Suốt cả đêm, tay chân tôi lạnh như băng, không ngừng run rẩy, cho dù Tiêu Kỳ đã ôm tôi rất chặt, thân thể vẫn không ấm lên được.

Tiêu Kỳ đứng dậy mặc ngoại bào định truyền y sư.

Tôi nắm lấy tay chàng không chịu buông, ảm nhiên cười, lắc đầu, “Ta không sao, chàng ở bên cạnh ta là được”.

Ánh mắt chàng xuyên thấu qua đôi mắt tôi tới tận đáy lòng, dường như thấy rõ hết thảy, “Lúc đau lòng thì khóc lên, không cần cười”.

Nhưng tôi không khóc, chỉ cảm thấy bản thân vô lực, từ đáy lòng tới ngoài thân duy có cảm giác rét lạnh.

Thúc phụ đã không còn, tôi mất đi một thân nhân, ngay cả cơ hội nhìn người lần cuối cũng không có.

Thúc phụ, thúc phụ luôn yêu chiều tôi.

Trong trường, đèn đã tắt, phía ngoài vẫn có tiếng quạ kêu gào khiến lòng người kinh hãi.

Tôi lẳng lẳng nằm trong lòng Tiêu Kỳ, đón nhận hơi ấm của chàng.

“Sao lại là Tử Luật...”. Trong bóng tối, tôi mơ màng mở to hai mắt, nắm chặt tay chàng.

Chàng không đáp lại, tựa như đã ngủ.

Tôi không tin là Tử Luật đã hại chết thúc phụ, không thể tin tưởng thiếu niên nho nhã cô tuyệt kia cũng sẽ bị cuốn vào trận tranh sinh tử đoạt hoàng quyền này. Có lẽ nên sớm nghĩ tới kết quả như vậy, chẳng qua là do chưa từng nghĩ tới nên bây giờ đối mặt mới thê thảm nhường này.

Ngay cả Tử Luật cũng đã thế, vậy còn huynh ấy? Người tôi không mong muốn nhớ tới nhất, hiện giờ sao rồi?

Quanh thân bỗng thêm lạnh, tôi không dám nhắm mắt, chỉ sợ vừa nhắm mắt sẽ thấy Tử Đạm, thấy thúc phụ quanh thân đầm máu đen.

Tôi mặc kệ Tiêu Kỳ đã ngủ hay chưa, không ngừng lẩm bẩm chuyện ngày xưa với chàng, nói tới thúc phụ, nói tới Tử Luật trong trí nhớ.

Chàng bỗng nhiên tung mình áp tôi dưới thân thể, ánh mắt sâu thẳm, “Người xưa đã xưa rồi, Hoàng tử, Công chúa gì gì đó không còn liên quan đến nàng nữa!”.

Chưa chờ tôi đáp lại, chàng đã cúi người hôn xuống... Răng môi quần quýt si mê, hô hấp dần ấm áp, dần xua tan hắc ám trước mắt.

Về đêm, tôi thi thoảng lại thức giấc, mỗi lần tỉnh lại đều thấy chàng đang ôm chặt mình.

Trong bóng tối, chúng tôi lảng lạng ở bên nhau, sự tĩnh mịch này còn đáng quý hơn cả ngàn lời nói.

Tử Luật trốn đi, mật chiếu của Hoàng thượng càng giúp Kiến Trữ Vương có lợi thế, cũng là một đòn phản kích mà chúng tôi không kịp ứng phó.

Song với tình trạng binh đao giao đấu trước mắt, một thánh chỉ há có thể ngăn trở Tiêu Kỳ tiến bước? Thắng làm vua, thua làm giặc mới là chí lý.

Nói thì rất hùng hồn, rằng “Hiệu lệnh thiên hạ, cần vương dẹp loạn” – nhưng hơn nửa binh mã trong thiên hạ đều nằm trong tay Tiêu Kỳ, những châu, quận có can đảm ủng hộ hoàng thất, đối kháng với Tiêu Kỳ đều đã đại bại, lần lượt đầu hàng, chỉ còn lại hai lão tướng Thừa Huệ Vương và Kiến Trữ Vương ngoan cố, liều chết đối đầu. Họ còn lại lác đác binh mã của vài trấn, trong lòng biết đại thế của hoàng thất đã mất, châu cháu không thể đá xe, nên kiên quyết bo bo giữ mình, những kẻ khác thì ‘sống chết mặc bay’.

Thái tử ở Hoàng lăng xa xôi, bị người khác khống chế, nên truyền ngôi cho Tử Đạm cũng chỉ là câu nói suông. Hoặc nói cách khác, đây là sự phản kháng cuối cùng của Hoàng thượng – dùng hết khả năng của mình, nhất quyết không để cô cô vừa ý, không để Tử Long thuận lợi ngồi lên ngai vàng.

Thê tử kết tóc, đưa con ruột thịt, nhà Đế vương một khi đã bất hòa thì kết quả cuối cùng chính là như vậy.

Cô cô tính toán kỹ lưỡng, lại không tính đến giữa đường bị Tử Luật phá. Mật chiếu này truyền ra ngoài, sau này Tử Long lên ngôi ắt không thể rửa sạch được vết nhơ, cho dù có thành bậc thánh minh trị thế cũng không thể nào hoàn mỹ không tỳ vết.

Nhưng dù có mật chiếu cũng không vãn hồi được thế cục Kiến Trữ Vương binh bại như núi đổ.

Ngày ba tháng tám, mười ngày trước sinh nhật mười chín tuổi của tôi, Tiêu Kỳ đại phá Lâm Lương quan.

Kiến Trữ Vương thân chịu bảy vết trọng thương, liều mình chiến đấu, kiệt sức mà chết.

Tử Luật và tàn quân của Thừa Huệ Vương, chưa đầy năm vạn người bỏ chạy dọc theo ven sông, xuôi nam tìm Kiến Chương Vương nương tựa.

Tiêu Kỳ khâm liệm thi thể Kiến Trữ Vương, lệnh cho các tướng lĩnh khiêng linh cữu, ba quân khóc tang.

Vị thân vương trung dũng này đã lấy tính mạng của mình để bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng của Hoàng tộc.

Tiêu Kỳ nói, có thể có được sự tôn kính của kẻ thù chính là vinh quang lớn nhất của người ra trận.

Tôi không hiểu được sự vinh quang ấy, nhưng tôi hiểu được, có thể kính trọng tướng quân của kẻ địch thì tất sẽ có được sự kính trọng của thiên hạ.

Ngày hôm sau, đại quân tiến bước thần tốc, đóng quân bên ngoài kinh thành bốn mươi dặm.

Cô cô truyền chỉ tới, lệnh cho Tiêu Kỳ lui quân về sau ba trăm dặm, không được mang theo binh mã vào triều bá kiến.

Tiêu Kỳ lấy cớ ‘hậu cung không được tham chính, ý chỉ không thuận lòng quân’, kháng chỉ.

Sau hai ngày căng thẳng, rốt cuộc phụ thân cũng ra mặt hòa giải, thuyết phục cô cô cúi đầu thỏa hiệp với Tiêu Kỳ.

Đầu tháng tám, con đường dài bốn mươi dặm từ Triều Dương môn tới đại doanh quân Dự Chương Vương được rửa sạch, mặt đất đầy cát vàng;

dọc theo hai bên đường, cấm vệ quân đứng trang nghiêm thành hàng chờ sẵn, người dân không dám lại gần. Thái tử Tử Long đích thân dẫn văn võ bá quan ra Triều Dương môn nghênh đón Dự Chương Vương vào thành, quan viên từ hàng Vương công trở xuống đều phải quỳ bái.

Ba ngàn tinh vệ thiết kỵ lại một lần nữa cuộn bước vào Triều Dương môn.

Cờ soái hai bên đường dăng cao, bay phấp phới, nơi nơi đi qua, đủ loại quan lại cúi đầu.

Tiêu Kỳ cởi bỏ chiến giáp nhuộm đầy bụi đường, mặc triều phục thân vương. Tôi tự tay mặc cho chàng bộ triều phục lụa thêu bàn long vàng, đội quan mào hoa văn rồng, đeo Thất Tinh Huy Nguyệt Kiếm thay cho thanh trường kiếm cổ lạnh lẽo khiếp người của chàng. Từ sau ngày đại hôn, tôi lần đầu tiên thay triều phục Vương phi, một bộ lụa tím, đeo chín điền*, song bội*, ngời loan giá, dẫn nghi trượng* theo ngựa chàng tiến vào cung.

*Điền: Vật trang sức hình hoa khắc hoặc khảm bằng vàng bạc châu báu.

*Bội: đồ trang sức đeo ở đai áo thời xưa.

*Nghi trượng: đội bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài.

Một thân chiến giáp, một thân triều phục, từ chốn biên cương lồng lộng tới cung điện nguy nga, chàng cuối cùng cũng đã đến được. Ngắm nhìn thân ảnh cao ngạo của chàng từ trong xe loan, tôi biết, vị Đại tướng quân anh hùng cái thế kia, bắt đầu từ ngày hôm nay mới thực sự trở thành Dự Chương Vương quyền khuynh thiên hạ.

Ngày hôm đó tôi đứng trên lầu cao nhìn tư thế oai hùng của chàng, khiếp sợ trước quân uy hiển hách của chàng, thậm chí không dám đưa mắt nhìn thẳng.

Ngày hôm nay, tôi trở thành Dự Chương Vương phi, xa giá cùng chàng sóng vai, cùng nhau bước tới cung điện cao quý kia.

Hoàng thành cao cao tại thượng này là nơi tôi sinh ra, tại cung điện tôn quý phía trước, tôi từng vô số lần đứng đưa mắt nhìn ra xa, tò mò sự phồn hoa của trần thế. Không ngờ tới, cuối cùng có một ngày tôi trở thành người chinh phục cửa cung này, đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Thái tử đội kim quan, mặc áo vàng, thần thái khoa trương như thường ngày; phía sau là phụ thân mặc tử bào đeo đai ngọc, phong độ hiên ngang, ngay cả ca ca cũng một thân áo quan xanh, càng làm nổi bật vẻ tuấn lãng, sáng ngời như ngọc.

Trong thời khắc hình thức là trên hết này, những người thân nhất của tôi gặp tôi một cách long trọng như vậy.

Khoảnh khắc khi ánh mắt phụ thân chạm tới, tôi nhìn thấy nụ cười nhạt, sợi tóc bạc khẽ lóe sáng dưới ánh mặt trời. Thời gian qua, tóc người bạc đi đã nhiều.

Tới cách ngự giá mười trượng, Tiêu Kỳ xuống ngựa, tôi cũng bước xuống xe loan, chậm rãi đi về phía sau chàng. Mỗi một bước chân tựa như càng gần phụ thân hơn, nhưng lại có cảm giác giống như càng xa hơn.

Tháng tám kinh thành sáng rực rỡ, làm mắt tôi thoáng đau, nhìn lại vầng sáng hào nhoáng kia, chợt thấy mọi thứ quanh mình đều tựa như phù phiếm.

“Vi thần cứu giá chậm, khiến điện hạ chấn kinh, thỉnh điện hạ ban tội!”, giọng Tiêu Kỳ sang sảng, chàng quỳ một gối, thần thái hiên ngang, không hề cúi đầu.

Tôi cũng theo đó mà quỳ xuống, cũng là quỳ trước phụ thân, ca ca.

“Vất vả cho Dự Chương Vương rồi!”, Thái tử tiến nhanh tới đỡ Tiêu Kỳ dậy.

Từng lời khách sáo khoan dung độ lượng của Thái tử ca ca vang lên thật trang trọng mà cứng nhắc. Tôi cúi đầu thấp mắt, thềm mỉm cười, trong lòng chột ảm áp... Những lời này không biết Thái tử đã phải học bao lâu mới thuộc được, bởi huynh ấy vốn ghét nhất là những lời sáo rỗng đó. Lúc này Thái tử ca ca mặc dù có uy nghi của Thái tử nhưng trong đáy mắt vẫn là vẻ ngạo mạn thờ ơ ngày nào.

Vật áo tím chột lọt vào tầm mắt, tôi vội vã ngẩng đầu, nhìn thấy phụ thân đã tới trước mình.

Đau thương ản nhẫn đã lâu giống như thủy triều làm vỡ đê, khiến tôi hỗn loạn không kịp chuẩn bị.

“Phụ thân...”, tôi thấp giọng thốt lên, lại thấy phụ thân khẽ cúi đầu, hành lễ với phận thần tử.

... À, Tiêu Kỳ là phiên vương, tôi lại là chính phi của chàng, thân phận đã cao hơn phụ thân. Mặc dù vậy, tôi vẫn quỳ xuống trước phụ thân.

“Vương phi miễn lễ”. Hai bàn tay ảm áp của phụ thân vững vàng đỡ tôi dậy, gương mặt không đổi sắc, nhưng cánh tay khẽ run rẩy.

Tiêu Kỳ hành lễ với phụ thân, có điều vẫn gọi người là “Tả tướng đại nhân”.

Lướt qua đầu vai phụ thân, tôi thấy ca ca đang mỉm cười rất tươi. Ca ca chỉ lẳng lặng nhìn, nhưng ánh mắt khi nhìn về phía Tiêu Kỳ thì không phân biệt rõ là vui hay là lo.

Đau đớn cuộn cuộn trong lòng, tôi nhẹ mấp má môi, mỉm cười đáp lại ca ca.

Thái tử và một số quan văn võ bước về cung vàng điện ngọc, Tiêu Kỳ và phụ thân đi hai bên, một trái một phải.

Tôi được nội thị nghênh vào Thiên điện chờ, cách tấm rèm ngọc, xa xa nhìn thấy chúng thần quỳ gối, Hoàng thượng bệnh nặng được cô cô dìu lên điện.

Ông già tiều tụy đang mặc long bào tập tễnh bước đi kia với Hoàng thượng đầy khí phách trong trí nhớ của tôi tựa hồ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Hoàng hậu đứng bên cạnh mặc triều phục đội mũ phượng, cao quý khôn cùng. Tôi không nhìn rõ dung mạo của cô cô, chỉ thấy triều phục màu son thêu hoa văn, trang sức đeo trên người vô cùng chói mắt – cô cô vẫn luôn như vậy, luôn rực rỡ lóa mắt trước mọi người, tuyệt đối không lộ ra chút mềm yếu nào. Trên điện, một người được làm vua, một người thua làm địch chính là trượng phu và nhi tử của cô cô. Hoàng đế già yếu bước đi chậm chạp kia là người đã kết tóc với người biết bao năm qua. Người đó đã đi tới cuối con đường, chỉ còn một mình cô cô đơn độc bước tiếp nửa đời thê lương.

Tôi ngấm nhìn cô cô từ sau tấm màn che, đám cung tỳ đứng yên như tượng phía sau cũng lặng lẽ nhìn. Trong chốn cung đình thâm sâu như biển này rốt cuộc có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn? Những biến hóa, gió mưa chốn triều đình, rốt cuộc có bao ánh mắt dõi theo? Trong thiên hạ biến loạn không ngừng này, rốt cuộc bao người đang nhìn vào chúng tôi?

Hoàng thượng đã không thể mở miệng nói chuyện được, Thái tử dùng địa vị người giám quốc tuyên chỉ khen ngợi, phong thưởng cho các công thần bình định chiến loạn. Tả tướng được phong Thái sư, Dự Chương Vương được phong Thái úy, Tổng Hoài Ân và một loạt các võ tướng khác được lên hàng tam phẩm, Kiếm Liên cũng được tấn phong.

Phán Nhị Hoàng tử Tử Luật, Kiến Trữ Vương, Thừa Huệ Vương cầm đầu quân phản nghịch giả mạo thánh chỉ, phế làm thứ dân, vây cánh còn lại bị luận tội mưu nghịch.

Cả triều văn võ bá quan đồng thanh hô vạn tuế, tiếng hô vang dội khắp chốn thâm cung.

Phụ thân và Tiêu Kỳ đứng sóng vai nhau, bên trong vẻ bình lặng êm đềm ấy là dòng nước ngầm đang chảy xiết.

Tôi lẳng lẳng nhắm mắt lại, thoáng như nhìn thấy máu tươi đỏ rực chảy qua bậc thềm ngọc.

Cuộc tranh giành sinh tử lấy ngôi vị Hoàng đế cuối cùng cũng tạm kết thúc.

Những người đã hy sinh sẽ hóa thành bụi đất, vĩnh viễn bị chôn vùi dưới vẻ uy nghiêm lộng lẫy của quyền lực.

Sau khi bãi triều, Hoàng thượng và cô cô lui vào điện trong, bá quan nối đuôi nhau rời đi.

Tiêu Kỳ đi về phía phụ thân, hai người mím cười chuyện trò tựa như cha hiền tế* hiếu. Còn ca ca khom người lui ra ngoài, tựa hồ như không muốn miễn cưỡng trò chuyện lấy lệ với Tiêu Kỳ.

*Tế: nữ tế, con rể.

Tôi muốn đuổi theo sau gọi ca ca lại, muốn cùng ca ca về nhà, muốn đi thăm mẫu thân... nhưng cuối cùng lại ngồi yên không nhúc nhích.

Lần trở về này, nơi đây không còn là chốn tự do tự tại, muốn làm gì thì làm như xưa nữa. Thượng Dương Quận chúa có thể vô ưu vô lo chạy về

quý phủ của cha mẹ làm nũng, nhưng Dự Chương Vương phi phải theo sát bên Dự Chương Vương, không thể bước nhăm dù chỉ nửa bước.

Giương mắt nhìn ca ca rời khỏi đại điện, càng đi càng xa, tôi chỉ thấy mắt mình mờ mịt, cứ ngẩn ngơ nhìn về phía đầu ngón tay.

Thoáng chốc, tôi lại nghĩ tới ngày đại hôn xưa, tôi mặc gấm vóc lụa là, cao cao đoan trang ngời đó nhưng chỉ có thể bất động, như một bức tượng không tỳ vết chạm ra từ ngọc, để mặc người khác định đoạt hết thảy.

“Hoàng hậu có chỉ, tuyên Dự Chương Vương phi bá kiến”.

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên từ phía sau lưng, quay đầu lại thì nhìn thấy một thái giám mặc cẩm y đã đứng trước cửa.

Là Tiết công công, thái giám theo hầu cô cô nhiều năm nay.

Ông ta khom người, mỉm cười vui vẻ, “Từ biệt đã lâu, Vương phi còn nhận ra lão nô chăng?”.

Cô cô vừa bãi triều đã tuyên tôi bá kiến, tôi lại không biết nên đối mặt với cô cô thế nào, nhất thời bị hỗn loạn, miễn cưỡng cười một tiếng, “Tiết công công, đã lâu không gặp”.

“Mời Vương phi di giá vào chính cung”. Tiết công công dẫn đường cho tôi thẳng tới chính cung.

Hành lang lâu các, cây cỏ hoa lá quen thuộc đã không còn là của năm xưa... Tôi cúi đầu, không đành lòng nhìn xung quanh.

Chiêu Dương điện vẫn giống hệt như trước.

Tôi dừng bước lại, mặc nhiên đứng im chốc lát rồi ra lệnh cho đám thị nữ ở bên ngoài chờ, một mình chậm rãi bước vào trong điện.

Trước kia tôi ra vào Chiêu Dương điện chưa bao giờ cần nội thị thông bẩm, hôm nay thị vệ trước điện nhìn thấy tôi cũng cung kính cúi đầu nhường đường.

“Khải tấu Hoàng hậu, Dự Chương Vương phi bái kiến”. Tiết công công quỳ xuống trước cửa.

Tiếng ngọc bội vang theo bước chân vội vã, mùi huân hương quen thuộc trong điện chợt đưa tôi về với thói quen hồi nào.

“Là A Vũ sao?”, cô cô rời ra ngoài bình phong, bước nhanh tới, triều phục trên người vẫn chưa thay khiến bước chân nhìn có vẻ không thực.

Cuối cùng cũng đã tới gần, nhìn thấy rõ dung mạo của cô cô, tôi kinh ngạc tới ngây người ngay tại chỗ.

Son phấn đậm đã không thể che hết được nếp nhăn trên trán, trên đuôi mắt cô cô. Tết Nguyên tiêu vừa rồi khi quay trở về kinh tôi có gặp người, vậy mà chỉ qua khoảng thời gian hơn nửa năm ngắn ngủi, cô cô dường như già đi cả mười tuổi!

Tôi đứng trên điện, cách cô cô chỉ mấy bước, vậy mà người lại đưa mắt tìm khắp xung quanh.

“Là A Vũ tới rồi sao?”, cô cô vẫn ung dung mỉm cười, lại cố nheo mắt để nhìn rõ tôi.

Tôi vội xông về phía trước đỡ lấy người, “Cô cô, là con!”.

Chợt có một luồng sáng lạnh từ phía sau lướt tới.

Ánh dao, sát khí và nguy hiểm, tôi đã vô cùng quen thuộc.

“Cẩn thận!”, tôi không chút do dự nhìn về phía cô cô, đẩy người sang một bên.

Một thân ảnh lao tới trước mắt, giơ dao chém về phía chúng tôi, “Yêu hậu, nộp mạng đi!”.

Tôi đẩy ngã cô cô, tự mình cũng ngã nhào ở bên cạnh.

Lưỡi dao sáng loáng phá không chém đến, trong khoảnh khắc, tôi chỉ biết vươn người ôm lấy cô cô, che chắn người dưới thân mình.

Ánh dao sáng như tuyết soi rõ khung cảnh âm đạm trước mắt, cánh tay có cảm giác lạnh, cung nữ bốn phía thét lên chói tai, nội điện hỗn loạn.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Tiết công công đang méo mó đến đáng sợ, dao găm trong tay khó khăn lắm mới hụt đi một chút, không đâm trúng tôi.

Ông ta bị Ngọc Tú mạnh mẽ kéo lại. Ngọc Tú ôm lấy cánh tay cầm dao của ông ta, há miệng cắn.

Tiết công công giãy dựa kêu đau, giơ dao chém về phía đầu Ngọc Tú.

“Có ai không, có thích khách!”, có người trong điện sợ hãi kêu lên, lại có người xông tới ngăn cản, một người đột nhiên đánh tới phía Tiết công công.

Thân thể Tiết công công thoáng lui về phía sau, lưỡi dao chém trúng đầu vai Ngọc Tú.

Tôi gắng sức kéo cô cô dậy, liều lĩnh chạy về phía cửa điện, lúc này đám thị vệ trước điện và thị nữ của tôi đã chạy tới.

Song bậc thềm trước điện rất dài, mắt thấy thị vệ đã chạy tới, cô cô gấp đến lão đảo giẫm phải váy dài, trượt chân ngã xuống.

Tôi bị cô cô kéo, hai người cùng ngã nhào, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của cô cô, “Người đâu!”.

Dưới triều phục dày cộm nặng nề, tôi cảm thấy một vật cứng lạnh rơi bên hông. Chợt nhớ lại, đó là thanh đoản kiếm mà Tiêu Kỳ cho tôi!

Sau một tiếng kêu thảm thiết, một giọng thét bất nam bất nữ* the thé vang tới.

*Bất nam bất nữ: không phải nam cũng không phải nữ.

Tôi cẩn răng rút kiếm vùng dậy, chỉ thấy Ngọc Tú nửa thân đẫm máu đang ôm chặt lấy chân Tiết công công.

Tiết công công quay người, lưng hướng về phía tôi, giơ dao định chém xuống Ngọc Tú.

Hai tay tôi cầm kiếm, toàn thân nhào tới, đặt hết sức lực vào lưỡi kiếm sắc bén dài năm tấc kia.

Mũi kiếm đâm thẳng tới chuôi, một tiếng “phập” rõ ràng lọt vào tai tôi. Tôi đột nhiên rút kiếm, máu nóng phun ra, một chùm đỏ tươi bắn lên trước mặt Tiết công công.

Tiết công công cứng nhắc xoay người, trừng mắt nhìn tôi, chậm rãi giơ dao...

Bóng người chớp động, một thị vệ nhảy lên đá bay dao găm trong tay ông ta, thị vệ ở hai bên cùng lúc tấn công tới, đánh ông ta ngã nằm trên đất.

Gương mặt trắng đầy phấn của Tiết công công sa sầm, bên mép trào ra máu tươi, nở một nụ cười khó coi, “Hoàng thượng, lão nô thực vô dụng!”.

Cả người tôi mềm nhũn, tay nắm chặt đoản kiếm không buông, lúc này mới phát hiện mồ hôi lạnh đã thấm ướt đẫm quần áo.

Chỉ trong nháy mắt, đao kiếm, giết chóc, sinh tử,... tất cả hoàn toàn ngừng lại.

“A Vũ, A Vũ!”, cô cô cúi người trên mặt đất, toàn thân run rẩy, vươn tay về phía tôi.

Tôi định đi tới đỡ cô cô dậy, lại phát hiện ra mình đang run, hai chân mềm oặt, quỳ rạp xuống bên cạnh cô cô.

“Con có bị thương không?”, cô cô vội ôm lấy tôi, cuống quýt ngó nhìn khắp người tôi, chọt mò tới cánh tay trắng mịn đầy máu tươi, nhất thời hét ầm lên.

“Cô cô đừng sợ, con không sao, không sao...”, tôi gắng sức ôm lấy cô cô, lay thân thể gầy gò tưởng chừng như chỉ còn nguyên xương sống của người.

Cô cô nhìn chăm chăm tôi một lát, hai mắt vô thần, thở gấp nói, “Thật tốt, con không có việc gì, chúng ta đều không việc gì”.

“Khởi bẩm Hoàng hậu, thích khách Tiết Đạo An đã chết!”, thị vệ trước điện quỳ gối bẩm.

Thân thể cô cô cứng đờ, đột nhiên phản nộ hét, “Phế vật! Một đám phế vật! Ta nuôi các người có tác dụng gì? Giết cho ta! Giết!”.

Thị vệ và cung nữ quỳ rạp, sợ hãi không dám động dậy.

Tôi quay đầu nhìn thấy Ngọc Tú toàn thân đầy máu ngã nhào trên đất, cuống quýt cho gọi thái y, lại lệnh cho thị vệ kiểm tra khắp nơi xem thích khách có đồng đảng hay không.

Ngoại trừ Ngọc Tú bị thương nặng hôn mê thì có hai cung nhân khác cũng bị thương nhẹ, nữ quan Liêu cô cô được cô cô tin nhiệm nhất bị trúng một nhát dao ngang cổ, nằm trong vũng máu, đã từ thế.

Tôi nhìn khắp xung quanh, nỗ lực trấn định tinh thần, nghiêm giọng nói với tất cả, “Lập tức sai Cấm quân thủ vệ Đông cung, bảo vệ nghiêm mật cho Thái tử điện hạ, tăng thêm thị vệ cho Chiêu Dương điện; truyền Dự Chương Vương và Tả tướng lập tức tới chính cung bái kiến. Còn nữa, chuyện hôm nay không được phép lan truyền ra ngoài, nếu để ta nghe thấy chút tin tức nào về chuyện này thì những người có mặt trong Chiêu Dương điện hôm nay ắt trăm không tha!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thân Thích

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Cô cô được dìu vào nội điện, cung nữ giúp tôi thay quần áo, tắm rửa, nội thị vội vàng dọn dẹp đồ đạc, tẩy rửa những vết máu đen trên điện.

Tôi xem xét thật kỹ thương thế của Ngọc Tú. Nàng bị đả thương ở đầu vai, tuy mất rất nhiều máu nhưng may sao không nguy hiểm tới tính mạng.

Cung nhân cởi áo ngoài xuống cho tôi, lúc giơ cánh tay lên mới phát hiện ra mình có cảm giác đau đớn khó mà nhận nhận được. Mới vừa rồi chạt vật né được một chiêu, cánh tay trái đã bị lưỡi dao xẹt qua, may mà chỉ bị thương nhẹ.

Búi tóc của cô cô tán loạn, sắc mặt trắng bệch, triều phục lộng lẫy trên người loang lổ máu đen, nhưng lại nhất định không chịu để cung nữ thay quần áo cho mình, cứ ngồi co ro một góc giường, miệng lẩm bẩm gì đó. Cung nữ dâng lên một chén canh an thần lại bị cô cô lật úp xuống, “Biến, biến hết! Đám nô tài các người muốn hại ta? Đừng có mơ!”.

Tôi vội vàng để cung nữ băng bó vết thương rồi tiến tới ôm lấy cô cô, trong lòng chua xót, “Cô cô đừng sợ, có A Vũ ở đây không kẻ nào có thể hại người!”.

Cô cô run rẩy xoa mặt tôi, lòng bàn tay lạnh như băng, “Đúng là con rồi, là A Vũ... A Vũ sẽ không hận ta...”.

“Cô cô lại nói đùa”, nước mắt suýt chút nữa thì trào ra, tôi vội cười lớn. “Y phục đã sẵn rồi, chúng ta thay đi được không?”.

Lần này cô cô không giãy dựa phản kháng nữa, mặc cho cung nữ thay đồ, rửa mặt, còn bình tĩnh ngó nhìn tôi, trên gương mặt hé một nụ cười, nhưng là cười thê lương. Tôi bị ánh mắt của cô cô chiếu thẳng tới mức không thở được, chỉ đành nghiêng đầu nhẫn nhịn đau đớn trong lòng.

Bỗng nhiên nghe thấy cô cô hỏi, “Con có hận cô cô không?”.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy dung nhan tiều tụy kia mà mọi tư vị cảm xúc đều chột ập tới.

Cô cô chứng kiến tôi lớn lên từng ngày, luôn yêu tôi chiều tôi như con ruột, rồi chính cô cô lại biến tôi thành con cờ, đích thân đẩy tôi đi, giấu diếm tôi, lừa gạt tôi, bỏ rơi tôi. Trước kia, trong những tháng ngày khó khăn u buồn chỉ có một thân một mình, có lẽ tôi đã từng oán hận cô cô. Khi đó tôi không biết mình nên coi người là Hoàng hậu hay là cô cô ruột thịt nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc khi lưỡi dao chĩa thẳng về phía người, tôi lại không tìm được mà lao tới che chắn, không hề do dự. Nhìn cô cô hôm nay tiều tụy thê lương, tôi cảm giác như đang có hàng ngàn cây châm cắm vào tim, có lẽ, oán hận đã không còn nữa.

Tôi đỡ lấy đầu vai thon gầy của cô cô, vén những sợi tóc mai tán loạn trên trán người, dịu dàng nói: “Cô cô luôn yêu thương A Vũ nhất, A Vũ sao có thể hận người? Thái tử ca ca cũng đã sắp lên ngôi rồi, cô cô sắp trở thành Thái hậu được muôn dân kính ngưỡng, là mẫu thân tôn quý nhất trong thiên hạ, cô cô hẳn là nên vui vẻ mới đúng”.

Trên gương mặt cô cô hiện lên nụ cười tái nhợt, hai ánh mắt mê mang chột hé ra luồng sáng, nhìn tôi mà khẽ cười, nói: “Đúng vậy, hoàng nhi của ta sắp lên ngôi rồi, ta muốn nhìn nó ngồi lên long ý, trở thành một Hoàng đế tốt được muôn đời ca tụng!”.

Tôi tỉ mỉ ngắm nhìn ánh mắt cô cô, nhưng không biết giờ đây người có thể nhìn rõ được bao nhiêu.

“Nhưng, hấn hận ta, bọn họ cũng hận ta!”, cô cô đột nhiên run lên, nắm chặt tay tôi, đến nếp nhăn sâu trên khóe mắt cũng rung động, “Đến chết hấn cũng không chịu van xin ta, không chịu nhìn ta! Còn hấn nữa, hấn phụ ta cả đời, còn dám phế truất ta, phái người giết ta! Ngay cả đứa con trai ruột cũng ghét ta! Ta làm gì sai chứ? Ta nhớ thương người nhiều năm như vậy, hấn nhìn người, người tốt cuộc còn muốn ta phải như thế nào...”.

Cô cô đột nhiên cất tiếng cười lớn, lại bị nghẹn nơi cổ họng. Cô cô nắm chặt tay tôi không chịu buông, nơi đáy mắt tràn đầy nỗi bi thương tuyệt vọng, móng tay cơ hồ như đã đâm sâu vào cánh tay tôi.

Cung nữ hai bên cuống quýt đê cô cô lại, tôi cả kinh tới luống cuống chân tay, không rõ lời vừa nói của cô cô rốt cuộc là có ý gì.

Bất luận tôi có nói gì cũng không thể làm cho cô cô bình tĩnh trở lại, ngược lại còn càng khiến người điên cuồng. Thái y còn chưa tới, tôi thấp thỏm lo lắng vô cùng. Chợt một cung nữ rút rè tới gần, trong tay nâng một cái bình, nói rất nhỏ, “Vương phi, nô tỳ từng thấy Liêu cô cô cho Hoàng hậu uống thuốc, mỗi lần Hoàng hậu bị như vậy đều phải uống thuốc trong bình ngọc này”.

Cung nữ này mới chỉ mười bốn, mười lăm, gương mặt hiền dịu lộ ra vẻ ngây thơ. Tôi nhíu mày nhận lấy bình thuốc, đổ ra mấy viên thuốc màu xanh bích, tỏa mùi thơm thoang thoảng.

Cô cô đã cúi kính không yên, bắt đầu lớn tiếng quát mắng, tựa hồ như không còn nhận ra cả tôi.

Tôi đưa một viên thuốc cho cung nữ kia, nàng quỳ gối tiến lên, không do dự nuốt xuống.

Một cung nữ vội vã chạy vào, “Khởi bẩm Vương phi, Dự Chương Vương và Tả tướng đã đến trước điện!”.

“Bảo họ chờ ở bên ngoài!”, cô cô như thế này, sao có thể gặp người khác được? Tôi không do dự nữa, bòn một viên thuốc cho cô cô.

Người giãy dựa mấy cái rồi quả nhiên dần bình tĩnh trở lại, vẻ mặt uể oải, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Nhìn gương mặt lúc ngủ của cô cô, đáy lòng tôi nhói đau.

Đang định đứng lên lại chợt thấy dưới gối cô cô lộ ra một góc khăn lụa, nhìn lại trán người, dường như có thấm mồ hôi lạnh. Tôi thở dài, rút chiếc khăn ra định lau mồ hôi cho cô cô, bỗng nhiên có cảm giác khác thường. Chiếc khăn này nhãn nhúm, đã ố vàng, rất cũ kỹ, hình như còn có vết mực nhàn nhạt. Vừa mở ra nhìn đã thấy tám chữ nhỏ mờ mờ xuất hiện – “Cầm sắt tại ngự, mạc bất tĩnh hảo”.

Hai câu thơ trích trong bài “Nữ viết kê minh 2”, “Kinh Thi” – Khổng Tử.

Nguyên văn:

Dặc ngôn gia chi,

Dữ tử nghi chi.

Nghi ngôn âm tửu,

Dữ tử giai lão.

Cầm sắt tại ngự,

Mạc bất tĩnh hảo.

Dịch thơ:

Được mòng chàng hãy đưa em,

Em nấu em nướng em đem dâng chàng.

Đôi ta chuốc chén hân hoan,

Trăm năm em muốn chu toàn tình ta.

Đôi ta cầm sắt hiệp hòa,

Đời ta thắm thiết, tình ta êm đềm.

Nguồn: nhantu.net

Tôi giật mình, ngưng mắt nhìn kỹ nét chữ kia... vuông vức khí khái vô cùng đẹp mắt, thanh tú như bay lượn, đôi mắt khắp thiên hạ này e không thể có người thứ hai viết ra được.

Chỉ có người đó, dùng tài thư pháp có một không hai đương thời mà được lòng vua, được người đời ngưỡng mộ, từ người người quyền quý xuống tới kẻ sĩ thấp hèn đều thích học theo cách viết “Ôn thể” của ông ta.

Tôi gần như bật thốt lên – Ôn Tông Thận, Hữu tướng đại nhân phạm tội mưu nghịch, bị cô cô đích thân ban thưởng rượu độc, chậm rãi chết đi trong nhà lao.

Ôn thể: thể viết chữ của Ôn Tông Thận.

Từ đây có thể suy ra, từ “hắn” thứ nhất và từ “người” trong lời thoại của Hoàng hậu bên trên chính là ám chỉ Ôn Tông Thận. Còn từ “hắn” thứ hai ám chỉ Hoàng thượng.

Vừa đi ra ngoài điện đã thấy phụ thân và Tiêu Kỳ, tôi chợt cảm thấy mệt mỏi không có chút sức lực nào để gắng gượng chống đỡ nữa.

“A Vũ!”, hai người đồng thời cất tiếng, Tiêu Kỳ bước chân nhanh lên trước phụ thân, tới gần giữ lấy hai vai tôi, vội hỏi: “Nàng có bị thương không?”.

Phụ thân đột nhiên dừng bước, hai tay vươn ra từ từ rũ xuống.

Thấy vậy, trái tim tôi như bị bóp nghẹt, bất chấp mọi chuyện, chạy vội tới trước mặt phụ thân. Phụ thân thở dài, ôm tôi vào lòng... Cái ôm ấm áp này thật quen thuộc, tựa như đã tồn tại trong trí nhớ từ khi tôi sinh ra.

“Bình an là tốt rồi”. Phụ thân nhè nhẹ vỗ về sau lưng tôi, tôi cảm môi ngăn dòng nước mắt, lại cảm thấy bờ vai phụ thân rõ ràng đã gầy đi, không còn rộng rãi như trước nữa.

“Vẫn còn làm nũng như vậy, không ngại phu quân con chê cười sao?”, phụ thân mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy tôi ra.

Tiêu Kỳ cũng cười, “Nàng trước giờ luôn thích khóc, e là bị nhạc phụ đại nhân chiều hư rồi”.

Phụ thân không ngừng cười ha hả, không biện bạch gì cả, chỉ nhẹ gõ một cái lên trán tôi, “Xem xem, hỏng mất danh tiếng của lão phu rồi”.

Hai người họ nói nói cười cười thật giống như cha con bình thường... Song trong lòng tôi hiểu được đây chỉ là họ phối hợp ăn ý diễn trước mắt tôi mà thôi.

Tôi là con gái của Tả tướng, thê tử của Dự Chương Vương, là người khiến họ có thể ngầm hiểu với nhau, lấy nụ cười mà che chở – mặc dù sự ăn ý này dừng lại chỉ sau một khắc ngắn ngủi, tôi cũng đã là nữ tử may mắn nhất trong thiên hạ.

Hai người đều biết chuyện hành thích. Tôi lần lượt kể lại tỉ mỉ mọi sự tình, ánh mắt phụ thân và Tiêu Kỳ không ngừng biến hóa, thần sắc nghiêm

trọng.

Vết máu đen trước điện đã được dọn dẹp sạch sẽ nhưng vẫn còn lưu lại hơi thở âm u lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều.

Tôi nhìn thần sắc của phụ thân, lo sợ nói, “Mặc dù cô cô không bị thương nhưng đã bị chấn kinh quá độ, tình hình rất không ổn”.

Phụ thân không nói gì, chỉ cau mày, trong mắt là vẻ lo lắng vô cùng. Tiêu Kỳ cũng nhíu mày hỏi, “Không ổn thế nào?”.

“Thần trí cô cô không được thanh tỉnh cho lắm...”, tôi chần chừ đưa mắt nhìn phụ thân, “Nói mơ vài câu gì đó, sau khi uống thuốc mới nằm ngủ”.

“Những lời nàng nói, người khác có nghe được?”, vẻ mặt phụ thân vô cùng nghiêm túc.

Phụ thân không hỏi cô cô nói gì, chỉ hỏi người khác có nghe được hay không... tôi hiểu ra, phụ thân quả nhiên biết rõ nội tình.

Chiếc khăn lụa kia tôi vẫn giấu trong tay áo... Tôi buông mắt, lặng lẽ nói, “Lúc ấy chỉ có mình con ở bên cạnh cô cô, không có ai khác. Lời cô cô rất mơ hồ, con cũng không nghe rõ”.

Phụ thân thở dài một tiếng, tựa như thở phào nhẹ nhõm, “Hoàng hậu đã cực khổ mấy ngày liên tiếp, sau khi kinh sợ khó tránh khỏi bị sa sút tinh thần, không sao, không sao”.

Tôi im lặng gật đầu, cổ họng nhất thời nghèn nghẹn, toàn thân lạnh như băng.

Tiêu Kỳ vẫn nhíu mày, nói, “Nàng nói thích khách là lão cung nhân theo hầu hạ Hoàng hậu?”.

Tôi đang định trả lời lại nghe thấy phụ thân lạnh lùng nói: “Nô tài Tiết Đạo An kia mấy tháng trước đã bị cách chức đến Tẩn thiện ty rồi”.

“Sao có thể như vậy?”, tôi cả kinh. Tẩn thiện ty là nơi chuyên giam giữ những nô tài phạm lỗi hoặc bị cách chức, người tới đó đều bị bắt ép lao động từ việc nặng nhọc nhất tới ti tiện nhất. Mà Tiết Đạo An kia theo hầu cô cô không dưới mười năm, luôn luôn là tâm phúc của người, lần trước hồi cung tôi vẫn còn thấy ông ta chấp sự tại Chiêu Dương điện, sao có thể?

“Nô tài kia từng làm nghịch ý chỉ của Hoàng hậu, tự tiện vào Càn Nguyên điện, vốn dĩ nên đánh chết nhưng lúc đó chỉ xét hấn tội cậy sủng sinh kiêu”, phụ thân nhăn mặt, “Đáng tiếc Hoàng hậu lại mềm lòng, niệm tình hấn đã theo hầu mười năm nên chỉ phạt hấn tới Tẩn thiện ty. Ai dè nô tài kia là người của Hoàng thượng, tàng thân mười năm, rắp tâm hãm hại Hoàng hậu”.

Tôi kinh nghi nói: “Người bị phạt vào Tẩn thiện ty há có thể tự mình thoát ra, giả truyền chỉ cho con?”.

Sắc mặt phụ thân xanh mét, “Thường ngày Chiêu Dương điện luôn được thủ vệ sâm nghiêm, nô tài kia không tìm được cơ hội động thủ, hấn là luôn chờ đợi cơ hội, vừa dịp con hồi cung chưa rõ sự tình, hấn mới có thể ngụy trang công khai vào được trong điện”.

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói: “Chỉ bằng sức của một mình ông ta, muốn thoát ra khỏi Tẩn thiện ty, thay phục trang, thân giấu dao sắc vẫn có thể tránh được thị vệ tuần tra... nếu không có đồng đảng âm thầm tương trợ, e là không làm được”.

“Đúng vậy, ta đã phân phó tăng thêm người thủ vệ Đông cung, đề phòng đồng đảng của thích khách gây bất lợi cho Thái tử”, tôi nhìn về phía phụ thân, lo âu nói, “Trong cung người đông phức tạp, chỉ sợ vẫn có nhiều lão cung nhân trung với hoàng thất, nếu sơ ý bỏ qua ắt sẽ để lại hậu họa”.

“Thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, nếu để một người lọt lưới thôi cũng đã là hậu hoạn khôn cùng”, Tiêu Kỳ nghiêm trang nhìn phụ thân nói, “Tiểu tể cho rằng, chuyện này can hệ rất rộng, từ cấm vệ tới cung tỳ đều phải kiểm tra chặt chẽ, dùng toàn lực bắt hết đồng đảng”.

Tôi ngưng thần, lập tức hiểu được dụng ý của Tiêu Kỳ, chàng trước giờ chưa từng bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Tôi và chàng nhìn nhau, rồi lại không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn phụ thân.

Phụ thân rất bình tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, thản nhiên nói, “Thế thì chưa hẳn, cấm vệ đều là những người trung dũng được chọn ra từ ngàn vạn người, ngẫu nhiên có một con cá lọt lưới cũng không đáng để lo”.

Ánh mắt Tiêu Kỳ sắc bén, “Nhạc phụ nói có lý, nhưng an nguy của Hoàng hậu và Thái tử là an nguy của xã tắc, không thể sơ sót dù chỉ nửa phần”.

“Hiền tể nói như vậy cũng phải, có điều, đây là sự vụ trong cung, chi bằng tấu lên để Hoàng hậu xử lý”. Phụ thân cười hiền hòa, lời nói cẩn thận không chút kẽ hở. Tiêu Kỳ đã giương mũi kiếm tới sát rồi vậy mà sau khi phụ thân khéo léo đưa đẩy ứng đối lại dường như không thể đâm tới. Triều đình là chốn sa trường không thấy máu, nếu bàn về tu vi nơi đây, Tiêu Kỳ vẫn còn kém phụ thân một bậc.

“Cậu lầm rồi!”, một giọng nói chột vang lên bên ngoài điện.

Là Thái tử ca ca với đại đội thị vệ vây quanh vội vã bước tới, trong tay cầm bảo kiếm đã ra khỏi vỏ.

Chúng tôi đều cả kinh, cúi người hành lễ.

“Sao cậu có thể qua loa như vậy? Cậu xác định không có bè đảng phản bội khác chẳng? Ngay cả người ở bên cạnh mẫu hậu cũng không thể tin nổi, vậy ai còn có thể bảo vệ cho Đông cung an toàn?”, Thái tử hăm hừ giọng kiểm lên, hướng thẳng về phía phụ thân mà hỏi.

“Vi thần biết tội”, phụ thân tức giận, nhưng trước nhiều người như vậy chỉ đành kìm nén.

Thái tử nhìn mọi người một chút, vẻ mặt như đã hiểu chuyện, đang định mở miệng nói thì bị tôi lạnh lùng trừng mắt một cái. Huynh ấy ngẩn ngơ, rồi sức tỉnh trừng mắt lại tôi, nhưng giọng nói đã kém đi vài phần khí thế, “Dự Chương Vương nói không sai, đám nô tài này một người cũng không đáng tin, ta muốn kiểm tra một lần chắc chắn, không thể để kẻ gian lận vào Đông cung được!”.

Tiêu Kỳ khẽ mỉm cười, “Điện hạ anh minh, trước mắt Đông cung được an toàn sẽ là gốc rễ cho thiên hạ vững chắc”.

Thái tử gật đầu lia lịa, vô cùng đắc ý, cứ thao thao bất tuyệt tiếp chuyện Tiêu Kỳ.

Nhìn gương mặt sa sầm của phụ thân, tôi chỉ biết thở dài trong lòng. Thái tử ca ca từ nhỏ đã không tốt, cô cô luôn nghiêm nghị với huynh ấy, Hoàng thượng thậm chí còn hay trách mắng. Ngoại trừ cung nữ, nội thị e là chẳng có mấy người ủng hộ khen ngợi chủ ý của huynh ấy, vậy mà hôm nay lại được một lời khen của Tiêu Kỳ. Ngay cả đại nhân vật như Dự Chương Vương cũng thuận theo huynh ấy, chỉ sợ trong lòng huynh ấy đã xem Tiêu Kỳ như tri kỷ.

Phụ thân cuối cùng cũng cả giận thốt lên, “Điện hạ không cần lo ngại, cấm quân có thể bảo vệ Đông cung chu toàn”.

Thái tử lập tức nói: “Cấm quân nếu còn dùng được, há có thể để cho con ma ốm Tử Luật chạy thoát?”.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đột biến, bản thân huynh ấy cũng ngậy người.

Tử Luật là ám sát thúc phục mới thoát được thân. Cái chết của thúc phụ là nỗi đau mà không ai trong chúng tôi muốn nhắc tới không ngờ lại bị huynh ấy thuận miệng lôi ra để chất vấn như vậy.

Tôi nhìn thấy phụ thân nheo nheo khóe mắt, đây là dấu hiệu người đã nổi giận... Phụ thân tiến lên một bước, tôi không kịp khuyên can, chỉ thấy người giơ tay giáng một cái tát về phía Thái tử.

Cái tát này khiến tất cả mọi người đều ngậy ngấn, Tiêu Kỳ cũng không khỏi kinh ngạc, mà thị vệ trên điện thì lúng túng không biết nên làm sao – Thái tử điện hạ chịu nhục, Tả tướng phạm thượng, vốn nên lập tức bắt lại, nhưng không ai dám động thủ.

“Keng” một tiếng, bảo kiếm trong tay Thái tử rơi xuống. Huynh ấy giơ tay che mặt, run giọng nói: “Cậu, cậu...”.

Phụ thân căm tức nhìn Thái tử, giận đến râu tóc cũng run rẩy.

“Điện hạ bớt giận!”.

“Phụ thân bớt giận!”.

Tiêu Kỳ và tôi đồng thanh nói. Chàng tiến lên ngăn Thái tử, còn tôi thì khoác tay giữ phụ thân lại. Tiêu Kỳ phất tay cho đám thị vệ lui ra, ngoài điện chỉ còn bốn người chúng tôi.

Phụ thân căm tức phất tay áo thở dài nói: “Tới khi nào người mới có chút ra dáng Thái tử đây?”.

Tiêu Kỳ nhặt bảo kiếm trên mặt đất lên, tra vào vỏ giúp Thái tử, “Nhạc phụ xin nghe một lời của tiểu tể. Bảo kiếm tuy uy phong sắc bén nhưng cần

phải ra trận để tôi luyện. Điện hạ mặc dù còn trẻ, cuối cùng cũng sẽ có một ngày quân lâm thiên hạ. Hiện giờ Hoàng thượng bị bệnh, Thái tử giám quốc, chính là lúc để điện hạ được rèn luyện. Thiết nghĩ, điện hạ lo lắng không phải không có lý, mong nhạc phụ đại nhân nghĩ lại”, lời này của chàng rõ ràng là khuyên can phụ thân nhưng thực chất lại là nói cho Thái tử nghe, mà về tình về lý đều không thể phản bác.

Thái tử gương mặt nhìn đầy cảm kích.

Phụ thân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt biến ảo hướng thẳng về phía Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ thần thái thong dong, ánh mắt càng thêm phần sắc lạnh. Hai người lúc này đã công khai gương cung bạt kiếm.

Lòng tôi ghen lại, lòng bàn tay không biết tự bao giờ đã lấm tấm mồ hôi.

Trong thời khắc bốn bề im ắng, Thái tử nhìn hai người họ, dường như cuối cùng cũng đã hiểu ra được điều gì đó, lo lắng đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ.

Gương mặt phụ thân biến sắc, lạnh lùng trừng huynh ấy, khiến huynh ấy càng thêm lúng túng, sợ hãi không yên.

Huynh ấy luôn luôn kính sợ phụ thân, hôm nay không biết là do bị thích khách kinh động hay là do được giữ chức giám quốc mà đắc ý vinh váo, thái độ khác thường, chọc phụ thân nổi giận nên mới bị mất mặt trước nhiều người như vậy.

Tôi không đành lòng nhìn Thái tử bối rối, cất lời giải vây giùm huynh ấy: “Hoàng hậu đã bị kính sợ, Thái tử vào thăm một lát đi”.

Không ngờ phụ thân lại ngay lập tức quát lớn: “Hoàng hậu còn đang tĩnh dưỡng, người đừng vội nói năng lung tung quấy nhiễu nàng, còn không mau quay trở về Đông cung đi!”.

Thái tử đột nhiên ngừng đầu, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, bật thốt lên nói với phụ thân: “Ta nói năng lung tung khi nào? Chẳng lẽ trong mắt cậu, ta nói gì cũng sai, không bằng cả một nữ tử như A Vũ? Hôm nay mẫu hậu thiếu chút nữa bị người hại, sắp tới hẳn là sẽ đến lượt ta, ta muốn Dự Chương Vương mang quân vào cung bảo vệ thì có gì sai? Thân là Thái tử, nếu ngay cả mạng của mình cũng không giữ được thì ta còn làm Hoàng đế tương lai làm gì?”.

“Người câm mồm!”, phụ thân giận dữ.

Tôi định lên tiếng khuyên Thái tử lại thấy ánh mắt của Tiêu Kỳ, bị chàng thần nhiên ngăn cản.

“Ta cứ nói!”, gương mặt Thái tử càng lúc càng đỏ, ượng bướng cãi lại, “Dự Chương Vương nghe lệnh, ta lấy địa vị giám quốc mệnh cho người lập tức lãnh binh vào cung điều tra loạn đảng, bảo vệ hoàng thất!”.

“Thần tuân chỉ”, Tiêu Kỳ quỳ một gối đáp.

Bên trong điện truyền tới tiếng ho khan của cô cô, hẳn là bị đánh thức.

Phụ thân bình tĩnh nhìn Thái tử rồi nhìn Tiêu Kỳ, cuối cùng quay mặt đi, sắc mặt thảm đạm, vẻ kinh ngạc trong mắt đổi thành thất vọng và hối hận.

Trên điện này ba người đã đứng về phía đối diện người. Lợi thế vững chắc nhất trong tay phụ thân, kẻ luôn bị người cho là Thái tử vô dụng đã ruồng bỏ người chạy theo Tiêu Kỳ.

Phụ thân ngậy người trong chốc lát rồi nhẹ cười, “Tốt, tốt lắm! Điện hạ anh minh, giờ đã được lương thần giúp đỡ, cỰu thần xin phép cáo lui!”.

Đi từ trong cung ra ngoài, sắc trời cũng chuyển tối. Tiêu Kỳ giục ngựa đi phía trước, tôi ngồi một mình trên xe loan. Lần đầu tiên về Vương phủ sau đại hôn lại là dọc đường yên lặng không ai nói một lời. Xe loan dần dần rời

khỏi cửa cung, tôi chán nản nhắm mắt, chỉ cảm thấy mệt mỏi. Vết thương trên cánh tay lúc này bắt đầu đau, từng cảnh tượng xưa liên tục xẹt qua trước mắt, trong lòng cũng đau, đã không biết là vui hay buồn nữa.

Xa giá dừng lại, hẳn là đã đến Dự Chương Vương phủ. Từ ngày tức giận rời khỏi nơi đây sau đại hôn, tôi chưa từng đặt chân trở lại.

Màn xe bị vén lên, là Tiêu Kỳ đứng ở trước xe, vươn tay về phía tôi, dịu dàng cười nói: “Đã về nhà”.

Tôi nhất thời ngậy người, bị ba chữ kia đánh trúng điểm yếu trong lòng.

Đúng vậy, nơi này là nhà, nhà của chúng tôi.

Nhìn tấm biển sơn son thếp vàng trên cửa, mơ hồ có thể thấy được sáu chữ “Sắc tào Dự Chương Vương phủ”, bên trong cửa đèn đuốc sáng trưng, hạ nhân thị tỳ đã sớm quỳ ở trước cửa nghênh hầu.

Sắc: sắc phong của vua.

Tiêu Kỳ tự mình đỡ tôi xuống xe loan, vô tình chạm tới vết thương trên cánh tay, tôi co rúm lại, không hề lên tiếng.

Chàng dừng bước nhìn, chân mày khẽ nhíu lại, đang định cất lời thì thấy một hàng tỳ nữ xinh đẹp mặc áo tơ trắng nối đuôi nhau đi ra từ trong cửa, nghênh đón chúng tôi.

Tôi và Tiêu Kỳ quay sang nhìn nhau, nhất thời ngạc nhiên. Chợt thấy hai mỹ nữ đi cuối một người mặc hồng y, một người mặc lục y, dịu dàng hạ bái chúng tôi, sau đó đi về hai phía. Nơi ánh sáng rực rỡ nhất, ca ca chậm rãi tiến tới, một thân bạch y ung dung tiêu sái, bên hông đeo ngọc bội, sau đầu là ánh trắng sáng trong chiếu rọi mỗi bước chân đi.

Ca ca nhìn chúng tôi mà mỉm cười, tay áo tung bay đi đến như tiên giáng trần.

Tiêu Kỳ đột nhiên cười thành tiếng, tôi cũng phục hồi lại tinh thần, bật thốt lên, “Ca ca! Sao huynh lại ở đây?”.

Ca ca hành lễ ra mắt Tiêu Kỳ trước tiên rồi mới nhìn tôi cười một tiếng vui vẻ, “Ta đặc biệt tới nghênh đón muội muội và muội phu về phủ”.

Tôi nhìn đoàn mỹ nữ như hoa như ngọc phía sau huynh ấy, vốn tưởng rằng lúc gặp ca ca sẽ là vừa hạnh phúc, vừa đau lòng, nhưng cảnh tượng trước mắt này khiến tôi không biết nên khóc hay nên cười, “Nghênh đón cũng không cần phải...”.

‘Huênh hoang như thế’ – nếu như là trước kia, tôi nhất định sẽ nói thẳng ra, nhưng lúc này có Tiêu Kỳ ở bên, phải giữ chút thể diện cho ca ca nên chỉ đành cười khổ nói tiếp, “Phô trương long trọng thế này”.

Tiêu Kỳ cũng cười, “Cảm tạ nhọc công”.

Ca ca làm như không nghe thấy lời trêu chọc của tôi, cười với Tiêu Kỳ, “A Vũ được nuông chiều từ nhỏ, tính tính khó chiều, ta chỉ sợ người trong phủ không biết tính nó cho nên đưa tỳ nữ nhà mình tới chăm lo. Mọi thứ trong phủ đều đã được bố trí theo thói quen thường ngày của muội rồi, muội thấy hẳn sẽ hài lòng”. Lúc nhìn Tiêu Kỳ, thần sắc ca ca rất mờ nhạt, đến cuối cùng khi nói cho tôi nghe thì ánh mắt lại chuyển ấm áp, ẩn hàm sự sủng nịnh... Tôi nhất thời ngây người, chua ngọt đắng cay, đầy đủ tư vị cảm xúc chợt xuất hiện, đáy mắt dần nóng lên.

Tiêu Kỳ ung dung tạ ơn ca ca, mời huynh ấy vào phủ trò chuyện, lại bị ca ca từ chối.

“Cũng được, hôm nay nhiều việc bận rộn, ngày khác bố trí nhà cửa hẳn hoi rồi gặp mặt cũng không muộn”, Tiêu Kỳ khẽ khom người, thái độ đối

với ca ca cũng là mờ nhạt.

Tôi biết trong lòng ca ca vẫn còn có ngăn cách với Tiêu Kỳ, lại không thể trách được, chỉ đành phải cười một tiếng với Tiêu Kỳ, “Ta tiễn ca ca”.

Xe của ca ca đã đứng chờ cách đó không xa, chúng tôi sóng vai chậm rãi bước đi, một đám thị nữ theo ở phía sau.

Tôi cúi thấp đầu, có ngàn vạn lời lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Chợt nghe thấy ca ca thở dài, “Hẳn là lương nhân của muội?”.

Câu nói đùa năm đó, ca ca vẫn còn nhớ, tôi cũng còn nhớ – sao Hồng Loan chiếu mệnh, gặp được lương nhân.

Lương nhân: người mà số mệnh đã định sẽ trở thành một nửa của mình và bản thân cũng sẽ dành trọn tình cảm cho người đó.

“E là bị huynh đoán trúng rồi”, tôi yên lặng chốc lát, tỏ vẻ hài hước nói.

Ca ca dừng chân, ngưng mắt nhìn tôi, “Thật?”.

Ánh trăng chiếu xuống dung nhan tựa ngọc của huynh ấy, trong đôi con ngươi sáng rực ánh lên thân ảnh của tôi. Gương mặt vốn luôn mang theo nụ cười giờ đây trở nên nghiêm nghị khác thường.

“Thật”, tôi thản nhiên đón nhận ánh mắt của ca ca, trả lời một cách nhẹ nhàng nhưng rất chắc chắn.

Ca ca nhìn tôi thật lâu, cuối cùng thoải mái cười một tiếng, “Vậy thì thật tốt!”.

Tôi không kìm được lòng nữa, giơng cánh tay ôm cổ huynh ấy, “Ca ca!”.

Huynh ấy cũng ôm tôi không chút do dự, cười thán, “Nha đầu thối, muội gầy đi rồi”.

Khi còn nhỏ tôi rất thích kiễng chân ôm cổ ca ca, lúc nào cũng thắc mắc vì sao huynh ấy có thể cao lớn như vậy. Hôm nay tôi đã cao lớn rồi nhưng vẫn phải kiễng chân mới với tới... Bỗng có cảm giác dường như giờ đây vẫn giống với ngày xưa, hết thảy không có gì thay đổi.

“Mẫu thân có khỏe không?”, tôi ngửa mặt hỏi huynh ấy, “Mẫu thân có biết muội quay về kinh rồi không? Sáng mai muội sẽ về nhà thăm mẹ... mà không, tối nay đi luôn, muội đi cùng huynh!”.

Nhớ tới mẫu thân, tôi chẳng kịp suy nghĩ điều gì khác, mong muốn về nhà chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này, chỉ hận không thể lập tức bay tới trước mặt mẫu thân mà thôi.

Ca ca nghiêng mặt qua, tôi không thấy rõ thần sắc. Yên lặng một lát, huynh ấy mới trả lời, “Mẫu thân không ở nhà”.

Tôi ngơ ngẩn, lại thấy ca ca cười nhẹ một tiếng, “Mẫu thân ngại trong phủ ồn ào phức tạp nên đã chuyển tới chùa Từ An tĩnh tâm rồi. Hôm nay đã muộn, ngày mai huynh đưa muội đi thăm người”.

“Cũng được...”, tôi miễn cưỡng cười, đáy lòng lạnh như băng. Ca ca nói hời hợt như vậy, tôi có thể hiểu được, mẫu thân quyết định tới chùa Từ An lúc này, hẳn là lòng đã nguội lạnh.

Đôi mày rậm của Tiêu Kỳ nhíu chặt. Chàng cẩn thận giơ cánh tay tôi lên kiểm tra vết thương, gương mặt tái đi vì giận.

Tôi không dám lên tiếng, yên lặng giơ tay, để mặc cho chàng bôi thuốc lên vết thương. Động tác của chàng mặc dù thuần thục nhưng thi thoảng vẫn hơi mạnh tay, khiến tôi đau tới rùng mình.

“Giờ thì biết đau rồi?”, chàng nghiêm mặt, “Làm anh hùng thú vị thế ư?”.

Tôi không nói gì, nghe chàng tiếp tục khiển trách. Tôi bị mắng tới không dám ngẩng đầu, nhưng Dự Chương Vương đại nhân lại không có chút ý tứ bớt giận nào.

“Xong chưa, nếu chưa thì ngày mai tiếp tục mắng...”, tôi miễn cưỡng nằm sấp trên giường, mím cười liếc nhìn chàng, “Giờ ta mệt rồi”.

Chàng nhìn tôi chăm chăm, thở dài hết cách, lạnh lùng xoay người sang chỗ khác.

Cho tới khi tắt nến, nằm xuống giường rồi chàng cũng không chịu nói với tôi nửa lời.

Tôi mở to mắt, nhìn tầng tầng lớp lớp rèm che trong bóng tối, phía trên dường như có thêu hình loan phượng hợp hoan. Mùi hương ngọt trầm quanh quẩn trong không khí giống như dòng nước ngầm lan ra. Những thứ trước mắt đều như đã từng quen biết... Bỗng nhiên, tôi như trở lại đêm thành thân hôm ấy, một thân một mình mặc giá y cô độc nằm trên giường gấm đỏ tới tận lúc trời sáng. Ngày hôm sau lập tức phất áo quay về nhà, không đặt chân vào nơi này nửa bước, thậm chí còn chưa từng nhìn kỹ nơi đây lấy một lần. Vương phủ rộng lớn xa hoa này là năm đó Tiêu Kỳ vừa mới được phong Vương, Hoàng thượng đã ban thưởng cho chàng. Mà chàng quanh năm thủ vệ biên cương, cũng chưa từng ở lại lâu. Từ lúc Vương phủ xây xong tới giờ đã nhiều năm, vậy mà nước sơn trên cột còn nguyên, hoa văn chạm trổ còn như mới. Sau này, đây chính là nơi mà tôi và chàng sẽ chung sống cả cuộc đời.

“Tiêu Kỳ...”, tôi bỗng nhiên thở dài, nhẹ nhàng gọi chàng. Chàng ừ một tiếng, tôi lại không biết nên nói cái gì. Im lặng chốc lát, tôi xoay người đi, “Không có gì”.

Chàng đột nhiên ôm tôi, hơi ấm trên người xuyên qua quần áo mỏng mà truyền tới. Chàng thấp giọng nói bên tai tôi: “Ta hiểu được”.

Tôi xoay mình dán mặt trước ngực chàng, lắng nghe nhịp tim trầm trầm của chàng.

“Vết thương còn đau phải không?”, chàng cẩn thận bao chặt lấy tôi, e sợ chạm vào vết thương trên tay tôi.

Tôi cười, lắc đầu. Vết thương đã được bôi thuốc, không còn đau nữa, chỉ là trong lòng lại mang một nỗi đau.

Chàng dường như muốn nói gì đó, nhưng chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán tôi rồi thở dài một tiếng rất nhỏ, “Ngủ thôi”.

Vẻ muốn nói lại thôi này, tôi không phải không hiểu được. Tôi gắng hết sức cất lời, “Phụ thân già rồi, cô cô lại bị bệnh... Bất kể thế nào, họ vẫn là thân nhân của ta”.

Tiêu Kỳ không trả lời, chàng chỉ cầm chặt tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau. Tôi hiểu rõ, chàng cũng là bất đắc dĩ.

Sáng sớm tỉnh lại, Tiêu Kỳ đã vào triều. Chàng luôn thức dậy rất sớm, chưa bao giờ kinh động tới tôi.

Tôi tới thăm Ngọc Tú. Nàng đã được đưa về Vương phủ, còn đang ngủ mê. Từ Ninh Sóc đến Huy Châu, rồi đến kinh thành, nàng vẫn luôn làm bạn ở bên cạnh tôi, trong lúc sinh tử luôn liều mình giúp đỡ. Nếu như không phải nàng liều mạng ngăn cản Tiết Đạo An, chỉ e tôi cũng không thể tránh được bị đâm trúng. Nhìn gương mặt tiều tụy của nàng, trong lòng tôi âm thầm nói, “Ngọc Tú, ta sẽ cho người những gì tốt đẹp nhất, báo đáp ân cứu mạng của người”.

Nếu như lúc nàng tỉnh lại có thể thấy Tống Hoài n hẳn là sẽ rất vui sướng. Chỉ là, mấy ngày trước Tống Hoài n đã lạng lẽ lãnh binh tới hoàng lăng, e là phải một thời gian nữa mới có thể quay về.

Tôi đứng trước cửa, âm thầm nhìn về phương hướng hoàng lăng, trong lòng hỗn loạn không rõ cảm xúc ra sao – Tử Đạm lúc này có lẽ đang an ổn.

Ngày công phá Lâm Lương quan, Tiêu Kỳ phái Tống Hoài n tới hoàng lăng đón Tử Đạm sắp bị cấm quân giam giữ đi.

Tử Đạm là điều tối kỵ trong lòng cô cô, tôi vẫn luôn lo lắng cô cô sẽ hạ thủ với huynh ấy để trừ hậu hoạn. May mà cô cô cố kỵ nhiều, không muốn Thái tử phải chịu tiếng xấu giết hại anh em cho nên mới chậm chạp không ra tay. Giờ đây Tử Đạm đã rơi vào tay Tiêu Kỳ, trở thành lợi thế giúp Tiêu Kỳ đối kháng với cô cô, ít nhất là trước mắt chàng sẽ không gây tổn hại gì cho Tử Đạm.

Trước khi Tống Hoài n đi, tôi để Ngọc Tú tới chuyển lời cho hẳn – “Lúc nhỏ ta từng trồng một cây hoa lan ở hoàng lăng, tướng quân lần này đi nếu như thuận tiện thì xin nhờ thay ta tưới nước chăm sóc, chớ để hoa kia khô héo”.

Ngọc Tú nói, Tống tướng quân nghe xong lời ấy thì không nói gì, lạng lạng rời đi.

Tôi hiểu con người bướng bỉnh cao ngạo ấy, trầm mặc chính là sự đồng ý chắc chắn nhất của hẳn.

“Bẩm Vương phi, thị tỳ của Trưởng Công chúa, Từ phu nhân cầu kiến”, một tỳ nữ đi vào bẩm báo.

Là Từ cô cô tới! Tôi vui mừng hân hoan, không sửa sang quần áo gì, cứ như vậy chạy vội ra ngoài.

Từ cô cô mặc áo xanh búi tóc, dáng vẻ thanh tao lịch sự, mỉm cười đứng trong phòng khách, từ xa thấy tôi chạy tới liền cúi người hành lễ, “Nô tỳ bái kiến Vương phi”.

Tôi bận rộn đỡ Từ cô cô dậy, nhất thời kích động khó tả, bởi trong mắt cô cô đang ánh lên những giọt lệ. Nhìn thật kỹ, chợt nhận ra tóc Từ cô cô đã bạc, người cũng già đi nhiều.

Quả là mẹ con liền tâm, tôi vừa định tới chùa Từ An, mẫu thân đã phái Từ cô cô tới đón.

Không đợi ca ca tới nữa, tôi lập tức phân phó chuẩn bị xe loan, vội vã thay quần áo trang điểm. Tôi nhất định phải ăn mặc thật đẹp đến gặp mẫu thân để người thấy tôi mạnh khỏe, như vậy người mới có thể yên tâm.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tạc Phi

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Tạc phi: Quá khứ phù phiếm như giấc mộng.

Chùa Từ An vốn là do Thánh Tổ Hoàng đế vì cảm niệm âm tình của Tuyên Đức Thái hậu mà cho xây dựng. Chùa ẩn mình trong thâm sơn cùng cốc, hai bên đường đi cây cối cao lớn um tùm, có mùi hương chốn cửa Phật quanh quẩn.

Đứng trước thềm đá cao ba trăm bậc của ngôi chùa cổ, tôi ngơ ngẩn dừng bước, nhất thời không có dũng khí bước vào cánh cửa kia.

Hoàng thượng và mẫu thân tuy là hai tỷ đệ khác mẹ nhưng từ nhỏ đã gắn bó yêu thương nhau, tình thân sâu nặng hơn cả con cùng một mẹ. Từ sau biến cố trong ngày thành thân, tôi rời đi Huy Châu, sau đó phụ thân bức vua thoái vị, bất hòa với hoàng thất – mẫu thân là người đáng thương nhất, thân là quý Công chúa cả đời vô ưu vô lo sống tại chốn khuê các, giờ đây người đã đến tuổi già, vốn nên được yên ổn hưởng sự cung phụng của con cháu thì lại không ngừng gặp biến cố, đang từ trên mây cao bỗng phải rơi xuống bụi trần.

Hơn ai hết, tôi biết rõ khoảnh khắc đưa ra quyết định này, mẫu thân đã đau đớn tới nhường nào. Vị phu quân đã mấy chục năm tương kính như tân vừa đảo mắt đã sống chết đối đầu với người thân của mình, đường đường là nhà thiên tử lại biến thành bù nhìn trong tay quyền thần, mẫu thân làm sao có thể chịu đựng nổi?

Kinh đô to lớn như vậy, chứa được cả tòa hoàng thành nguy nga mà không có chốn dung thân cho người, duy chỉ có một tấc vuông đất không tranh với đời này mới có thể cho người sự bình yên cuối cùng trong cuộc đời.

Bước từng bước lên thềm đá, đi nhanh tới cửa chùa, qua một con đường quanh co khúc khuỷu, đã thấy hậu viện thấp thoáng hiện ra sau bụi hoa sơn chi.

Tôi nhìn cánh cửa gỗ khép hờ trước mắt, giơ tay đẩy lên, cảm giác khoảnh khắc này đáng quý hơn cả ngàn ngày.

“Két” một tiếng, cửa mở ra, một thân ảnh mảnh mai mặc thanh y, mái tóc trắng nhẹ bay lọt vào tầm mắt mộng lung của tôi.

Tôi ngây người, không thể tin được những gì mình đang thấy. Lúc tôi rời kinh, tóc mẫu thân vẫn còn đen mềm như mây, vắn cao thùỵ mị, dung nhan như phụ nhân ba mươi tuổi mà hôm nay mái tóc đã phai sương, bộ dạng như một bà lão bình dị thường thường.

“Cuối cùng cũng quay lại rồi”, mẫu thân ngồi trên chiếc ghế trúc dưới mái hiên, nhìn tôi cười dịu dàng, thần sắc an hòa bình tĩnh, trong đáy mắt ánh lên những giọt lệ long lanh.

Tôi có chút sửng người, bỗng nhiên không biết cất lời, một chữ cũng không thốt lên được, chỉ kinh ngạc nhìn mẫu thân.

Người vươn tay về phía tôi, giọng mềm nhẹ, “Tới đây, đến chỗ mẹ đây”.

Từ cô cô ở phía sau thấp giọng âu sầu nói: “Công chúa đi đứng bất tiện”.

Đình viện nhỏ bé, tôi bước từng bước qua, hình như đi rất lâu mới chạm tới được vạt áo mẫu thân. Trên thanh y của người tỏa ra mùi đàn hương nồng đậm, không còn là hương lan ngày xưa nữa khiến tôi chột khùng

hoảng, chỉ cảm thấy có một tấm màn chắn vô hình nào đó đã tách tôi và mẹ ra. Tôi quỳ xuống, vùi mặt xuống đầu gối mẫu thân, lệ rơi đầy mặt.

Bàn tay mẫu thân mềm mại lạnh như băng găng sức đỡ tôi dậy, khẽ thở dài, “Thấy con đã quay về, mẫu thân cũng không còn gì để lo lắng nữa”.

“Có!”, tôi ngẩng phắt lên nhìn người, nước mắt nhoen mi, “Vẫn có thật nhiều chuyện chờ mẹ lo nữa, ca ca còn chưa tái giá, con mới thành thân không lâu, còn phụ thân... Ai nói mẹ không còn gì phải lo nữa? Con không tin mẹ bỏ được chúng con!”. Trên đường tới đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều lời tốt đẹp để nói, làm sao để khuyên nhủ mẫu thân quay trở về, nhưng đến khi thật sự nhìn thấy người tôi mới biết hết thảy đều chỉ là lời nói suông.

“A Vũ”, mẫu thân buông mắt, khóe môi khẽ run, “Ta vốn là Trương Công chúa lại sống cả đời hèn yếu vô dụng, đã làm con thất vọng rồi”.

Tôi ôm lấy mẫu thân, liên tục lắc đầu, nước mắt lã chã như mưa, “Là A Vũ bất hiếu, không nên rời khỏi mẹ!”.

Đến giờ phút này tôi mới hiểu được sự ích kỷ của bản thân – ba năm tôi rời nhà đi chính là lúc mẫu thân đau khổ nhất, vậy mà tôi lại ẩn trốn ở Huy Châu xa xôi, không quan tâm gì đến gia đình, để mặc cho cha mẹ ở kinh đô chờ đợi, bất cứ khi nào tôi nguyện ý về nhà, họ cũng sẽ luôn mở rộng hai tay đón tôi.

“Mẹ, chúng ta về nhà có được không?”, tôi vội vàng lau nước mắt, cố gắng nở nụ cười với mẫu thân, “Trên núi vừa lạnh vừa xa, con không muốn mẹ ở đây! Mẹ theo con về đi, cha và ca ca đang ở nhà đợi mẹ!”.

Mẫu thân nở nụ cười ngây ngẩn, “Nhà? Ta đã sớm không còn có nhà nữa”.

Tôi bàng hoàng, không ngờ mẫu thân lại nói ra một lời tuyệt vọng như vậy.

“Con đã gả cho người, A Túc cũng có cơ thiệp của nó”, mẫu thân hạ thấp tầm mắt, buồn bã cười, “Tướng phủ là nhà của người họ Vương các con, ta là con gái hoàng gia, nhà ta phải là hoàng cung... Nhưng ta còn mặt mũi nào đi gặp hoàng huynh? Có mặt mũi nào đi gặp Thái hậu, Tiên đế, liệt tổ liệt tông dưới suối vàng?”.

Một loạt câu hỏi của mẫu thân khiến tôi á khẩu không đáp lại được, cảm giác như có một tảng đá lớn vừa rơi xuống chặn trước cổ họng. Tôi lẩm bẩm nói, “Phụ thân làm vậy là vì phò tá Thái tử lên ngôi, chờ sau khi điện hạ lên ngôi, mọi phân tranh sẽ dừng lại...”. Tôi không nói tiếp được nữa, lời này rõ ràng bản thân tôi cũng không tin tưởng thì làm sao có thể gạt được mẫu thân? Chỉ e người còn không biết cuộc tranh giành giữa phụ thân và Tiêu Kỳ, không biết phụ thân đã bất hòa với Thái tử.

“Thái tử chỉ là ngụ trang”, mẫu thân đưa mắt nhìn về phía xa, đáy mắt hiện lên bi thương khôn cùng, “Con không hiểu được phụ thân con đâu, ông ấy chờ ngày này đã lâu lắm rồi”.

Nếu nói phụ thân có lòng muốn soán vị thì tôi cũng không thấy kinh ngạc, nhưng điều tôi không thể tưởng tượng được là mẫu thân đã sớm biết hết mọi chuyện.

Mẫu thân nở nụ cười cười buồn bã mà ngây ngẫn, cúi đầu nói: “Tâm nguyện cả đời của ông ấy là ngự trị cả hoàng gia, không muốn chịu bất kỳ tui nhục nào nữa”.

“Phụ thân muốn... vị trí kia?”, tôi cắn môi, bởi bản thân không thể nói ra hai chữ ‘đại nghịch’.

Mẫu thân lắc đầu, “Vị trí đó không quan trọng, điều ông ấy muốn là áp đảo cả hoàng gia”.

Ở trên cả hoàng gia mà mục tiêu không nằm ở long ý – tôi giật mình hoang mang nhìn mẫu thân, không rõ rốt cuộc người đang nói với tôi điều

gì.

“Ông ấy cả đời tâm cao khí ngạo, duy chỉ có một chuyện vẫn luôn canh cánh trong lòng, đó chính là lấy ta”, mẫu thân nhắm mắt lại, giọng nói mơ hồ nhưng lọt vào tai tôi lại như tiếng sét đánh xuống.

Mẫu thân hỏi tôi có từng nghe nhắc tới Hàn thị hay chưa. Tôi biết đó là thị thiếp duy nhất của phụ thân, trước khi tôi ra đời bà ấy đã không còn.

“Nàng không phải bị bệnh mà chết”, mẫu thân yếu ớt nói, “Là bị Thái hậu ban lựa trắng, ép chết ngay trước mắt phụ thân con”.

Tôi hoảng sợ nhìn mẫu thân, kinh hãi đến không nói nên lời.

“Người mà phụ thân con thật lòng yêu chính là nữ tử thanh mai trúc mã họ Hàn kia... Năm xưa ai ai cũng ca ngợi ông ấy là nhân tài kiệt xuất, lấy được Công chúa, nhưng đâu có biết ông ấy không cam lòng? Sau khi thành thân, hai chúng ta luôn tương kính như tân, nào biết qua hai năm, A Túc vừa tròn một tuổi, ông ấy lại nói với ta Hàn thị có thai, muốn đón nàng về làm thiếp. Thì ra trong hai năm đó, ông ấy luôn giấu giếm qua lại với nàng. Trong lúc nóng giận, ta đã hồi cung khóc lóc kể lể với mẫu hậu. Đêm đó mẫu hậu bày yến tiệc trong cung, mệnh cho ông ấy đưa cả Hàn thị đi theo để bồi tội với ta. Ta vốn tưởng rằng mẫu hậu sẽ khuyên giải nàng, ai ngờ tiệc no rượu say xong, mẫu hậu bỗng nhiên làm khó, tức giận trách mắng hai người họ, thậm chí ban lựa trắng ngay trước mắt ta và ông ấy, còn có hoàng huynh và Thái tử phi... ép Hàn thị tự tử ngay trên điện...”, giọng nói của mẫu thân không ngừng run rẩy. Tôi cầm lấy tay người, lại phát hiện mình còn run hơn.

Đó là một câu chuyện thê lương ra sao, tôi không thể tin được, cũng không thể tưởng tượng được. Ai ngờ ngoại tổ mẫu tôn quý hiền hòa trong trí nhớ của tôi lại có thủ đoạn tàn khốc như vậy? Ai ngờ cha mẹ ân ái đậm sâu vốn lại là một đôi oán lữ ?

“Lúc đó, ông ấy quỳ gối trên điện, liên tiếp dập đầu với mẫu hậu, cầu tình với ta, cô cô của con cũng quỳ xin. Nhưng đã quá muộn, lụa trắng đã thắt trên cổ nàng ta, nàng ta sợ đến co quắp, mặc cho hai nội thị phía sau giữ lại, chỉ hơi ngo ngoạ một cái, rồi cứ như thế... Ta bị dọa đến phát hoảng, chỉ kịp thấy ánh mắt phụ thân con giống như ánh đao rồi lập tức hôn mê bất tỉnh”.

Gió từ bên dưới hành lang thổi qua đây, tôi và mẫu thân yên lặng một lúc lâu, xung quanh chỉ còn tiếng lá cây xào xạc.

“Sau đó thì sao?”, tôi chột lên tiếng.

Mẫu thân ngậy người một lát rồi chậm rãi nói, “Từ đó về sau ta áy náy trong lòng, luôn ần nhẫn khiêm nhường, không ương bướng như trước nữa. Phụ thân con cũng không nhắc tới Hàn thị nữa, đặt toàn bộ tâm tư vào công danh, tước vị mỗi ngày một cao... Qua mấy năm rồi có con, lúc sinh con ra ta suýt chút nữa là đã chết. Sau đó ông ấy đối với ta tốt hơn rất nhiều, hơn nữa còn coi con như trân bảo, nuông chiều hết mức... Ta nghĩ, nhiều năm qua đi như vậy, có lẽ ông ấy đã quên lãng. Cho đến cái năm A Túc lập gia đình...”.

Mẫu thân lại để lộ thần sắc sầu thảm, im lặng một hồi rất lâu.

Lúc ca ca lập gia đình, tôi đã mười hai tuổi, giờ còn loáng thoáng nhớ được chuyện vui chấn động cả kinh thành đó.

“Ta một lòng muốn chọn từ trong đám nữ quyến hoàng gia ra một nữ tử mà thân phận và tài mạo đều xứng với A Túc, phụ thân con lại kiên quyết phản đối. Ta hỏi nguyên do, ông ấy nói lấy vợ chỉ cần hiền thê, đừng quá nghiêm khắc chuyện thân phận. Phụ thân con là người thế nào, ta làm sao có thể không biết? Lời đó há có thể khiến ta tin tưởng? Chúng ta tranh chấp với nhau không ai chịu thua, mà A Túc đã nhìn trúng một nữ tử, chính là Hoàn Mật”.

Tôi nhất thời ngạc nhiên, không ngờ tẩu tẩu lại là người mà ca ca đích thân chọn lựa. Trong trí nhớ non nớt của tôi, tẩu tẩu là tài nữ cầm thư song tuyệt, mặc dù không phải người tuyệt sắc nhưng nhỏ nhắn xinh đẹp, thanh tao ít nói, rất ít khi nhìn thấy tẩu tẩu cười. Tôi nhớ mang máng rằng mẫu thân không thích tẩu tẩu, ca ca cũng không nặng tình với tẩu tẩu. Sau đại hôn không lâu, ca ca một mình đi Giang Nam, tẩu tẩu cả ngày chỉ ở trong phòng không ra ngoài, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng đàn ai oán cất lên. Qua nửa năm sau, tẩu tẩu nhiễm phong hàn, nằm liền trên giường không dậy nổi, không kịp chờ ca ca về đã qua đời. Lúc tẩu tẩu còn sống, ca ca luôn xa cách tẩu ấy, sau khi tẩu tẩu mất lại thấy ca ca u buồn một thời gian dài, cứ ở vậy bao năm không chịu tái giá. Tôi vẫn luôn cho rằng hôn sự của ca ca là do phụ thân bức bách chứ bản thân ca ca không hề tình nguyện, chỉ bất đắc dĩ vâng theo.

Cầm thư song tuyệt: vừa có tài đàn lại vừa có học vấn uyên thâm.

Lại nghe mẫu thân từ tốn nói: “Lúc đầu A Túc không biết Hoàn Mật kia đã bị bọn họ chọn làm chính phi của Tử Luật”.

“Tử Luật!”, tôi chấn động, toàn thân rét run. Từng chuyện cũ đã phủ bụi giờ được mẫu thân kể lại khiến tôi có cảm giác như phía sau mỗi người đều ẩn chứa những ân oán xích mích, vậy mà tôi lại ngu ngơ mười năm không hề hay biết.

“Ta không muốn để A Túc lấy Hoàn Mật, phụ thân con lại lập tức đồng ý. Sau ngày biết chuyện, ông ấy vào cung gặp cô cô con, muốn đổi Nhị Hoàng tử phi mà cô cô con đã chọn thành người khác, gả Hoàn Mật cho A Túc. Sau chuyện Hàn thị, ta và ông ấy chỉ cãi nhau hai lần, một lần vì hôn sự của con, một lần vì hôn sự của A Túc”. Mẫu thân cúi đầu cười khổ, “Hôm đó là lần đầu tiên ta ương ngạnh cãi lại, rốt cuộc cũng nghe được một câu thật lòng ông ấy buột miệng nói ra...”.

“Phụ thân nói gì?”, tôi nhìn mẫu thân chăm chăm.

Mẫu thân cười một tiếng, “Ông ấy nói: ‘Nửa đời ta khuất phục hoàng gia, không thể để A Túc giẫm lên vết xe đổ này. Nữ tử mà A Túc nhìn trúng là Hoàng tử phi thì sao chứ? Ta cứ nhất quyết đoạt lại cho nó đấy! Người được gả cho trưởng tử họ Vương chúng ta đâu nhất thiết cứ phải là long tôn phượng tử?’”.

Long tôn phượng tử: con rồng cháu tiên, ý chỉ con cháu hoàng gia.

Lúc rời khỏi chùa Từ An, tôi đi thẳng tới cửa lớn, bước một mạch xuống hết bậc thềm đá mới nghỉ chân quay đầu lại. Trong chùa vang lên tiếng chuông, du dương vọng khắp chốn.

Mây mù che lấp lối lên chùa, một cánh cửa côi Phật ngăn cách mấy chục năm ân oán yêu ghét. Tôi cuối cùng không thể khuyên nhủ được mẫu thân, người đã quyết định sẽ xuống tóc quy y sau sinh nhật mười chín tuổi của tôi.

Người nói sinh nhật của tôi sắp đến, phải chúc mừng long trọng một lần. Nếu người không nói tới, tôi cơ hồ đã quên mất. Chỉ còn mấy ngày nữa, tôi sẽ mười chín tuổi. Mười chín tuổi... vì sao tôi lại cảm thấy lòng mình thế lương thế này?

Cuộc đời dài như vậy, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm nữa... tôi khó có thể tưởng tượng được khoảnh khắc già đi, giống như mẫu thân bây giờ, mình sẽ thế nào.

Dưới chân là phù hoa vạn tượng, quay đầu là thanh đăng cổ Phật, tôi cứ đứng ngây ngốc, mặc cho gió núi ào ạt thổi qua, đáy lòng lạnh như băng.

Từ cô cô tiễn tôi tới tận chân núi. Đến lúc xe loan chuẩn bị khởi giá, Từ cô cô bỗng nhiên nhào tới trước rèm, rưng rưng nói: “Quận chúa, ngay cả người cũng không thể khuyên Công chúa trở về ư? Công chúa... thực lòng muốn xuống tóc xuất gia?”.

“Ta không biết”, tôi ảm đạm lắc đầu, trong chốc lát lại chột nhớ ra, giọng nói khàn khàn, “Có lẽ chỉ có một người mới có thể khuyên được mẫu thân”.

Từ cô cô chán nản buông tay, không còn lời nào để nói.

Tôi nhìn Từ cô cô, miễn cưỡng cười nói: “Ta sẽ khuyên phụ thân, không chừng có thể xoay chuyển tình thế”.

“Tướng gia đã từng tới mấy lần nhưng Công chúa không chịu gặp”, Từ cô cô buồn bã lắc đầu.

“Sẽ có lúc gặp lại thôi”, tôi cười nhạt, trong lòng đau đớn khôn tả. Trước kia mỗi lần đến sinh nhật tôi đều chỉ ứng phó qua loa vì ngại nghi thức rườm rà, nào ngờ sinh nhật tới có thể sẽ là lần cuối cùng cha mẹ còn ở bên chúc mừng tôi.

Suốt đường ngơ ngẩn, không biết sau bao lâu đã về đến phủ.

Thị nữ thay ngoại bào cho tôi, dâng trà, tháo trang sức, tôi chỉ ngồi yên như tượng gỗ, không muốn nói gì, cũng chẳng muốn nhúc nhích.

“Vương phi, Ngọc Tú cô nương đã tỉnh”.

Tôi nghe thấy mà vẫn thờ ơ, tinh thần còn chưa kịp khôi phục lại.

Thị nữ phải nhắc lại mấy lần liên tiếp tôi mới sực tỉnh. Ngọc Tú, Ngọc Tú đã tỉnh lại.

Nghe nói sau khi tỉnh dậy, câu đầu tiên Ngọc Tú nói là hỏi Vương phi có bị thương không.

Ngọc Tú nhìn thấy tôi thì vội gắng gượng ngồi dậy, luôn miệng tự trách bản thân vô dụng. Tôi không nói một lời, chỉ ôm nàng thật chặt, nỗi đau thương đã bị dẫn xuống đáy lòng đột nhiên trào dâng chôn vùi lấy tôi.

Nàng ngần ngợ, nhẹ nhàng giơ tay đặt trên đầu vai tôi, giống như đêm đó ở Huy Châu, chúng tôi lẳng lặng nương tựa vào nhau.

Mấy ngày liền bận rộn công sự, hết chuyện trong cung lại đến chuyện trong Vương phủ, Tiêu Kỳ luôn đi sớm về muộn, mà chàng và phụ thân càng lúc càng tranh đấu kịch liệt.

Thái tử từ lâu đã muốn thoát khỏi sự kiềm chế của phụ thân, lúc này có Tiêu Kỳ làm đồng minh, đương nhiên cảm thấy vô cùng hãnh diện. Thừa dịp cô cô bị bệnh, huynh ấy một mặt thay mới hoàn toàn cấm vệ trong cung, bổ nhiệm phần lớn nhân thủ của Tiêu Kỳ, một mặt mượn danh nghĩa điều tra bè đảng phản nghịch mà loại bỏ rất nhiều lão cung nhân. Phụ thân giận Thái tử vong ân phụ nghĩa, càng tăng cường chèn ép huynh ấy trong triều, không lúc nào không đối đầu với Tiêu Kỳ, hai bên đấu chọi gay gắt.

Dường như ngày nào tôi cũng có thể gặp phụ thân ở trong cung, song nhớ tới những lời của mẫu thân, nhớ tới những gì mà phụ thân đã làm... tôi lại không muốn tin tưởng, cũng không có cách nào đối diện với một người cha như vậy.

Tôi mong ngóng thấy phụ thân, đến khi thấy rồi lại tránh đi. Bên cạnh phụ thân luôn có quan lại theo hầu, thi thoảng mới có lúc gặp phụ thân một mình, nhưng tôi không thể nói được nửa lời mặc dù trong lòng có bao điều muốn nói.

Chuyện ân oán xưa của cha mẹ, tôi không thể nói với Tiêu Kỳ. Mỗi đêm đều âm thầm trăn trọc, ngày lại bận rộn việc trong cung, mấy ngày ngắn ngủi qua đi, tôi mệt mỏi chịu không thấu.

Bệnh của cô cô đã được kiên cường kéo dài rất lâu, trải qua lần kinh hãi này, bệnh tình càng lúc càng trầm trọng. Mặc dù thần trí đã thanh tỉnh nhưng cô cô vẫn thường xuyên bị hoảng hốt, tinh thần không có chút khăm khá nào.

Hiện giờ là thời buổi rối loạn, phong ba biển cả không ngừng xảy ra, triều đình quốc gia đối mặt với gió mưa bão táp, Hoàng thượng nơi Càn Nguyên điện chỉ còn lại một hơi thở yếu ớt... Cô cô bị bệnh, hậu cung nhất thời vô chủ, một đám phi tần cũng toàn người tầm thường nhát gan, chuyện lớn chuyện nhỏ đều đặt trên vai Thái tử phi Tạ Uyển Dung đang mang thai. Cô cô gọi tôi vào cung, mệnh cho tôi giúp đỡ Thái tử phi xử lý sự vụ. Trong khoảng thời gian ngắn, tại chốn thâm cung rộng lớn này chỉ còn lại ba người chúng tôi cùng nhau chủ quản.

Từ nhỏ tôi đã thân thiết với cô cô, tâm ý của cô cô, không cần nhiều lời tôi cũng có thể hiểu; vậy mà những lúc gặp chuyện lớn, ý nghĩ của tôi và cô cô lại trái ngược nhau.

Một ngày, khi Uyển Dung tử tử không có mặt ở đó, cô cô mệt mỏi nằm trên giường gấm, nhìn tôi mà thở dài, “Vì sao con không phải là con gái của ta?”.

“Cô cô bệnh hồ đồ rồi”, tôi dịu dàng cười nói, “Con đương nhiên là con gái nhà họ Vương”.

“Thật không?”, cô cô ngược mắt nhìn, trong đôi con ngươi u ám chợt thoáng thấy luồng sáng nhỏ nhoi.

Tôi rùng mình, kinh ngạc đón nhận ánh mắt cô cô, người lại chán nản nhắm mắt, yên ắng thở dài.

Thái tử và Tiêu Kỳ càng lúc càng thân cận, cô cô biết rõ, thế lực của Tiêu Kỳ đã rót vào cung cấm, người cũng biết. Hôm nay người đã buông tay để cho Thái tử quyết định chính sự, không hề bó buộc Đông cung nữa, cũng liên tục nhượng bộ cho Tiêu Kỳ, tựa như rất kiêng kỵ binh mã trong tay chàng, kiêng kỵ sự tồn tại của Tử Đạm. Song, bằng hiểu biết của tôi với cô cô, cô cô tuyệt đối không phải là người dễ dàng chịu cúi đầu. Người cho tôi vào cung, giao sự vụ trong cung cho tôi và Uyển Dung tử, không để

chúng tôi đơn độc hành sự, bên cạnh cũng luôn có người ngó chừng nhất cử nhất động của chúng tôi... Cô cô chưa bao giờ tin tưởng Uyên Dung tở. Trong mắt người, Uyên Dung tở dù thế nào vẫn là người của Tạ gia. Về phần tôi, hiển nhiên là người của Tiêu Kỳ.

Cô cô đặt hai người chúng tôi ở bên cạnh rốt cuộc là có mấy phần nhờ cậy, có mấy phần đề phòng, tôi cũng không dám suy nghĩ nhiều. Có khi tôi cũng tự hỏi mình, tôi đối đãi với cô cô có mấy phần là thật tâm, mấy phần là phòng bị?

Tới bây giờ tôi vẫn chưa thể nhìn thấu trong đáy mắt sâu thẳm của người đang cất giấu bí mật gì. Mà cô cô thường như có điều suy nghĩ nhìn tôi, nhìn Uyên Dung tở, nhìn Thái tử..., nhìn mỗi người bên cạnh.

Trước mặt người khác, cô cô vẫn mạnh khỏe quật cường, chỉ trong lúc ngủ mê mới không tự chủ được mà nắm chặt tay tôi.

Thái y nói bệnh căn của cô cô tích tụ trong tim đã lâu, không có thuốc nào chữa được.

Tôi biết cô cô đang cố chấp chống chọi một hơi cuối cùng, ép bản thân kháng phục tới giờ. Cô cô không giống mẫu thân, còn có quá nhiều nhớ thương, không thể buông tay nằm xuống.

Nhìn thấy cô cô cứng cõi như vậy, tôi càng cảm thấy buồn thương. Cả đời này của cô cô dành ba phần cho gia tộc, ba phần cho Thái tử, còn có ba phần không biết dành cho người nào đó, chỉ e có chừng một phần là sống vì bản thân mình.

Thời gian còn lại của Hoàng thượng sợ là cũng không có nhiều. Mỗi ngày cô cô đều thăm hỏi bệnh trạng của Hoàng thượng, nếu nghe nói người mạnh khỏe hết thảy thì hờ hững không nói gì, nhưng nếu nghe nói bệnh tình Hoàng thượng nặng thêm thì sẽ rầu rĩ không vui.

Trước mặt tôi, cô cô không mấy kiêng kỵ, thường xuyên biểu lộ ra hận ý đối với Hoàng thượng. Nhưng tôi biết nếu Hoàng thượng thực sự băng hà, ý niệm muốn sống tiếp của cô cô hẳn là sẽ mất đi một phần.

Yêu cũng được, hận cũng được, người kia cũng đã từng tồn tại trong cuộc đời của cô cô rất lâu.

Sau ngày hôm ấy, tôi thừa dịp cô cô ngủ say, lặng lẽ thả chiếc khăn lụa về chỗ cũ, không làm kinh động tới người – đây nếu là ảo mộng khi còn sống của người, tôi sẽ giúp người say giấc mộng dài không bao giờ tỉnh.

Ba nữ tử có quan hệ gần nhất, địa phận cao nhất trong cung đều mang trong mình những tâm sự riêng, không ai chịu tin nhiệm ai hoàn toàn.

Tôi và Uyển Dung tỷ từng là tỷ muội vô cùng thân thiết, nhưng sau bao năm xa cách như vậy, hôm nay gặp gỡ lại không thể thân mật như lúc đầu.

Năm tháng chốn thâm cung thúc giục người già đi. Nàng đã sinh một nữ nhi, dung nhan mặc dù xinh đẹp tuyệt trần nhưng thân thể cũng đã mập mạp, đôi mắt xưa long lanh thu hút ánh nhìn, giờ thay bằng vẻ ảm đạm. Nữ tử tựa đóa hoa xen ngày ấy nay đã thành một phụ nhân đạm mạc bình tâm. Cô cô đối với nàng ra sao, nàng cũng không quan tâm, chỉ có khi nhắc tới nữ nhi hai tuổi và đứa con sắp ra đời, trên gương mặt tái nhợt của nàng mới hé lộ ra vầng sáng.

Có một cái tên, tôi không đề cập tới, nàng cũng không nói.

Năm đó nàng từng rưng rưng nước mắt hỏi tôi, “Muội thực sự có thể quên Tử Đạm?”. Khi ấy Uyển Dung tỷ tỷ vẫn xinh đẹp đa sầu, vẫn ngây thơ mong mỗi mỗi tình thanh mai trúc mã này có thể tiếp tục.

Chúng tôi đều xuất thân danh môn như nhau, từng là những người được vạn yêu vạn chiều, từng mang những số phận được tôn sùng kính ngưỡng. Chẳng qua là, tôi gặp được Tiêu Kỳ, còn nàng một mình trông coi thâm

cung, mắt thấy cơ thiếp của Thái tử vờn quanh lại chỉ có thể tuân thủ phong phạm mẫu nghi, mỗi ngày lại mỗi ngày trầm mặc hơn. Lúc đầu, nàng từng không cam lòng vùng vẫy, nhưng dần dần đã bị thời gian đánh bại, cho dù là người tài hoa vô song cũng không chống lại được từng ngày tịch liêu nơi thâm cung.

Tôi và nàng ngồi đối diện trên hành lang dài ở Đông cung, mỉm cười nhớ lại những tháng ngày uống rượu bàn thơ ca xưa... Nàng ôm con gái trên gối, nói với tôi cuộc đời này dài vô bờ bến, dù thế nào cũng nên có lấy một mối bận tâm.

Nàng nói, thân phận biến đổi, tình cảm cũng biến đổi, chỉ có con cái, con cái cùng chung huyết mạch với mình mới là hoàn toàn thuộc về bản thân. Mọi sự phù hoa đều không được lâu dài, chỉ có mẫu thân – thân phận tôn quý nhất trên cuộc đời này mới là thứ mà bất kỳ quyền thế nào cũng không thể vượt qua được.

Uyển Dung tử cười nhạt, “A Vũ, chờ đến lúc làm mẫu thân rồi muội sẽ tự hiểu thôi”.

Tôi mờ mịt cười một tiếng, nhớ tới mẫu thân, nhớ tới cô cô, cũng nghĩ về Uyển Dung tử... Thâm cung hoa lệ này đối với tôi là quá khứ rục rĩ, nhưng lại tặng cho họ một đời phiền muộn.

Một ngày trước sinh nhật của tôi, Tống Hoài n từ hoàng lăng về kinh phụng mệnh.

Tử Đạm bị Tiêu Kỳ giam lỏng ở thung lũng mộc lan cách hoàng lăng không xa, tầng tầng lớp lớp trọng binh trông chừng.

Tống Hoài n không tới gặp tôi, chỉ lặng lẽ đi thăm Ngọc Tú.

Vừa bước vào phòng Ngọc Tú đã nghe thấy tiếng cười như ngọc của nàng, giọng nói vang giòn thúc giục thị nữ, “Dời sang một chút, thêm một

chút nữa”.

“Sao mà vui vẻ thế?”, tôi mỉm cười đứng ở cửa, thấy nàng đang dựa trên đầu giường, giơ tay chỉ trỏ thị nữ làm gì đó, xem ra thương thế đã tốt lên rất nhiều.

Ngọc Tú quay đầu thấy tôi, gương mặt chợt đỏ, ánh mắt sáng trong, “Vương phi, vừa rồi Tổng tướng quân đã tới!”.

Nàng chỉ cho tôi thấy một đồng thuốc bổ, thuốc dưỡng thương tốt nhất, đều là Tổng Hoài n đưa tới. Tôi thầm bật cười, người này đúng là không hiểu phong nhã, nào có chuyện tặng những tục vật như vậy cho giai nhân? Nhìn Ngọc Tú mừng rỡ, hai gò má ửng hồng, tôi cố ý trêu chọc nàng, “Những thứ này sao... trong Vương phủ có quá nhiều rồi, đâu có gì lạ chứ?”.

Ngọc Tú cắn môi vẻ giận dữ, tôi cười một tiếng, “Chỉ có tâm ý là đáng quý”.

Gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, tóc mai nhẹ bay trước trán, để lộ vẻ thẹn thùng đáng yêu. Tôi tiện tay vén tóc mai giúp nàng, cười nói, “Sao lại không trang điểm? Cứ thế này gặp người ta?”.

Ngọc Tú hơi buông rèm mắt, thấp giọng nói, “Tướng quân không vào đây, chỉ sai người mang đồ tới”.

Tôi có chút bất ngờ. Thương thế của Ngọc Tú đã không còn đáng ngại, có thể đứng dậy ra phòng ngoài gặp khách được. Hẳn có lòng ghé thăm, lại qua cổng không vào... Đang nghĩ ngợi, chợt thấy Ngọc Tú ngược mắt, e lệ cười khẽ nói: “Tướng quân còn tặng hoa tới, đặc biệt dặn dò phải đặt theo hướng mặt trời nữa”.

Qua cổng không vào: Dựa theo tích Hạ Vũ đi công cán ba lần qua cổng nhà mình vẫn không ghé vào vì sợ lỡ việc nước.

“Hoa?”, tôi quay đầu nhìn lại, thì ra vừa rồi nàng sai người dời vị trí... một chậu hoa lan.

Tôi đứng lên, chậm rãi bước tới trước án, chỉ thấy trong chiếc bình sứ giản dị kia có gieo một gốc huệ lan nhỏ lá xanh như ngọc, thân cành đầy đủ bóng mượt.

“Tướng quân còn nói hoa này lấy từ thung lũng mộc lan về”. Giọng nói ngượng ngùng của Ngọc Tú mang theo tiếng cười, ngọt ngào như mật.

Tôi nhìn cây hoa thật lâu, tâm tư cuộn cuộn, một hồi sau mới có thể bình tĩnh cất lời, “Hoa này thật đẹp”.

... “Lúc nhỏ ta từng trồng một cây hoa lan ở hoàng lăng, tướng quân lần này đi nếu như thuận tiện thì xin nhờ thay ta tưới nước chăm sóc, chớ để hoa kia khô héo”.

Đây là lời tôi nhờ Ngọc Tú chuyển tới hần, hần quả thực đã chăm sóc rất tốt cho gốc lan này, hoàn toàn không để xảy ra chút hao tổn gì.

Tống Hoài n, tôi nên làm sao tạ ơn hần mới phải? Lại phải làm sao mới trả được nợ tâm ý của hần?

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hôm Nay

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Tôi vờ coi chuyện Tống Hoài n tới thăm Ngọc Tú như chuyện nhà, lơ đãng nói với Tiêu Kỳ.

“Ngọc Tú tuy mang thân phận hàn vi, nhưng cũng là nữ tử trung trinh, chỉ là người có phẩm mạo như nàng...”, Tiêu Kỳ trầm ngâm nói, “Thực sự phù hợp với Tống Hoài n sao?”.

Tôi xoay người, tránh ánh mắt của Tiêu Kỳ, khẽ mỉm cười, “Chuyện thân phận thì dễ lo, chỉ cần hai bên có tình cảm, đồng lòng thì còn gì xứng với không xứng mà lo?”.

“Trong đám thuộc hạ đông đảo, người ta coi trọng nhất là Tống Hoài n”, Tiêu Kỳ xúc động cười nói, “Huynh đệ trong quân theo ta chinh chiến nhiều năm, phần lớn đều lơ là chuyện gia đình. Giờ đã quay về kinh, ta cũng mong bọn họ lấy được người tâm đầu ý hợp. Bằng tài năng của Tống Hoài n, tiền đồ nhất định sẽ xán lạn, nữ tử có thể được hân coi trọng cũng là có phúc”.

Tôi chuyển mắt nhìn về phía Tiêu Kỳ, cười mà như không cười, “Thì ra chàng cũng có ý kiến thực tế đến vậy”.

Tiêu Kỳ cười mà không nói, ôm tôi đặt lên đầu gối, “Không đúng sao? Con người thế tục đương nhiên phải có ý kiến thực tế. Ta nếu còn là một giáo vệ nho nhỏ năm xưa, há có thể lấy được Thượng Dương Quận chúa?”.

Tôi thu lại nụ cười, bình tĩnh nhìn chàng, trong lòng mặc dù biết lời chàng nói là sự thực nhưng lại không tránh khỏi cảm thấy đau thương.

Thấy tôi thay đổi sắc mặt, chàng không khỏi cười nói, “Chẳng trách có người nói, trước mặt nữ nhân không được phép nói thật... Coi như ta kém miệng lỗ lời, tùy Vương phi xử lý”.

Tôi lại không thể cười nổi, rũ mắt hoang mang trong chốc lát, buồn bã nói: “Chàng nói không sai. Hôm nay ta mới biết được, không phải ai cũng muốn gạt chúng ta, chỉ là không ai chịu nghe lời nói thật, cố chấp không chịu mở mắt nhìn vào sự thực chân chính, cứ nhắm mắt cho mình đang ở trên mây cao”.

“Chúng ta?”, Tiêu Kỳ nhíu mày. Tôi gật đầu cười nhạt, “Ta, mẫu thân, ca ca,... cành vàng lá ngọc, danh môn thế gia, đều là phù mộng”.

Ánh mắt Tiêu Kỳ sâu thẳm nhìn thẳng tôi, giọng dịu dàng nói, “Nàng đã không còn là như vậy nữa”.

Tôi im lặng dựa vào vai chàng, không nói một lời.

“Mấy ngày nay nàng luôn rầu rĩ không vui”, Tiêu Kỳ nhẹ thở dài nói, ngón tay đan vào mái tóc dài của tôi, chậm rãi vuốt xuống.

Tôi khẽ nhắm mắt, miễn cưỡng cười, “Còn tưởng rằng chàng không để ý tới”.

Chàng cười cười, “Nàng không muốn nói, ta sẽ không hỏi, tiểu nha đầu vẫn nên có chút tâm sự riêng mình”.

Tôi giơ tay đánh chàng, “Ai là tiểu nha đầu?”.

“Mới mười chín tuổi...”, Tiêu Kỳ liên tục lắc đầu cười thán, “Thiếu thê của lão phu có khóc cũng không vấn đề gì”.

Ý chỉ thê tử còn nhỏ tuổi, phu quân không ngại nàng khóc lóc hờn dỗi.

“Chàng cũng vừa mới qua tuổi nhi lập mà cũng dám cậy mình già?”, tôi không biết nên khóc hay nên cười, tâm tư buồn bực trong lòng bỗng chốc hóa thành hư ảo, vui vẻ cười đùa với chàng.

Nhi lập (tam thập nhi lập): 30 tuổi lập thân, lập nghiệp – đã trụ vững, có nghề nghiệp, việc làm, có khả năng nuôi sống bản thân và gia đình, đã xác định vị trí của mình trong xã hội.

Khuê phòng ấm áp, hương thơm thoang thoảng, ánh ngọc lưu ly chập chờn chiếu lên bình phong hình ảnh một đôi lương nhân.

Hai ngày sau, Tống Hoài n tới gặp tôi. Tôi mặc triều phục, gặp hăn tại phòng khách Vương phủ.

Hăn một thân y phục bình thường, hoàn toàn không ngờ tôi lại ăn mặc trang trọng như vậy, nhất thời có chút khó xử.

Thị nữ dâng trà lên, tôi nhẹ nhàng nâng chén trà nhỏ, cười nhạt nói, “Tống tướng quân mời ngồi, không cần câu nệ”.

Hăn mặc nhiên ngồi xuống, lại không cất lời, cũng không uống trà, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

“Tướng quân tới đây là có chuyện muốn nói?”, tôi mỉm cười nhìn hăn.

“Đúng vậy”, hăn đáp rất dứt khoát, “Mặt tướng có việc muốn nhờ”.

Tôi gật đầu, “Mời nói”.

Tống Hoài n đứng dậy, quỳ một gối hướng về phía tôi, giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng, “Mặt tướng cả gan cầu hôn Ngọc Tú cô nương, khẩn cầu Vương phi ân chuẩn”.

Tôi không đáp, gương mặt tinh tế nhìn, lại thấy sắc mặt hần không hề thay đổi, môi mỏng mím thành một đường, đôi mắt chăm chú nhìn xuống mặt đất, dường như muốn nhìn tới nứt cả nền gạch chạm ngọc – nếu chỉ nhìn vẻ mặt của hần lúc này hần không ai có thể ngờ tới nam nhân trẻ tuổi này đang cầu hôn mà cho rằng hần đang nghiêm túc đợi lệnh đi đối đầu với kẻ địch khó nhằn.

Tôi trầm mặc nhìn hần một hồi lâu, hần cũng yên lặng quỳ gối ở đó, không hề nhúc nhích.

“Nói vậy là người thật lòng sao?”, tôi bỗng nhiên cất tiếng, nhạt giọng hỏi hần.

Hần vẫn quỳ thẳng người, cũng không ngẩng đầu lên, “Phải”.

“Cam tâm tình nguyện, không oán không hối?”, tôi lại hỏi.

“Phải”, hần đáp rất vang.

“Từ giờ một lòng với nàng, không bao giờ bỏ mặc?”, tôi nghiêm nghị hỏi một câu cuối cùng.

Hần trầm mặc chốc lát, tựa như từ trong hàm răng tóe ra một lời quyết tuyệt, “Phải”.

Liên tiếp ba câu hỏi, ba tiếng đáp “phải” đã nói ra hết thảy. Tâm ý của hần tôi đã sớm hiểu, tôi cũng đã cho hần hai lựa chọn, hoặc là cưới Ngọc Tú, hoặc là cự tuyệt.

Ngọc Tú là người thân tín của tôi, cưới nàng đồng nghĩa với trở thành đồng minh của tôi, từ đó vừa là thuộc hạ được ưu ái nhất của Tiêu Kỳ, vừa là tâm phúc của tôi, sau này luận công luận tư, khắp cả triều đình này không ai có thể tranh giành với hần. Ngược lại, tôi cũng muốn hần cắt đứt ý nghĩ xằng bậy, coi tôi là chủ tử, một lòng tận trung, đối xử tử tế với Ngọc

Tú. Bằng hùng tâm hoài bão của Tống Hoài n, hẳn sẽ không thỏa mãn với sự thăng tiến công trận, hẳn muốn một bước lên mây, cách tốt nhất chính là có được quyền quý đề huề.

Đây là tôi nhận lời với hẳn, cũng là minh ước của tôi và hẳn.

Hẳn muốn quyền thế công danh, tôi sẽ cho hẳn đủ cả; hẳn muốn hồng nhan làm bạn, tôi sẽ tặng Ngọc Tú cho hẳn.

Tôi cũng còn cần kéo nhiều người về phía mình, không chỉ Bàn Quý, Kiếm Liên, Ngọc Tú... Thân đứng tại đỉnh cao quyền thế, chỉ có nắm chắc lực lượng của mình mới có thể vững vàng đứng yên trong vòng nước xoáy.

Ngọc Tú đại khái năm mơ cũng không nghĩ tới một ngày kia có thể được gả làm chính thất phu nhân của Tống Hoài n.

Nàng mang tính mạng và sự trung thành tặng cho tôi, tôi hồi đáp nàng bằng ước muốn nàng khát khao nhất. Tôi cho nàng thân phận danh vị, cho nàng cầm tú lương duyên, nhưng tôi lại không cho nàng được trái tim của nam nhân kia.

Đó là thứ mà tôi không thể nắm bắt trong tay, bất luận kẻ nào cũng không thể nắm bắt được trong tay, chỉ có thể dựa vào nàng tự mình giành lấy. Có được là may mắn, không có được thì là số mệnh đã vậy.

Giống như một cuộc giao dịch công bằng, bọn họ trở thành con cò của tôi, tôi cho bọn họ thứ họ muốn.

Tôi xin cô cô ý chỉ sắc phong và tứ hôn, cô cô đồng ý hết cả. Nhìn tôi đích thân đóng dấu ngọc ấn trên chiếu thư, cô cô cảm khái mỉm cười.

Tôi hiểu được nỗi cảm thán dưới nụ cười của cô cô – trước kia tôi luôn cảm hận cô cô thao túng vận mệnh của tôi, giờ đây tôi cũng không chút do dự thay đổi vận mệnh của người khác. Có lẽ đây là số mệnh của quyền thế,

dẫn lối cho chúng tôi đi cùng đường. Tôi cúi người cáo lui, cô cô nhàn nhạt giọng hỏi một câu, “A Vũ, con có áy náy?”.

Tôi giương mắt trầm ngâm chốc lát, hỏi ngược lại cô cô, “Năm đó tứ hôn cho con cô cô có áy náy không?”.

Cô cô cười cười, “Ta áy náy tới giờ”.

Tôi ngược mắt nhìn thẳng cô cô, thản nhiên nói, “A Vũ không áy náy”.

Thánh chỉ ban xuống: Dự Chương Vương cảm động công hộ giá, xả thân cứu chủ của Ngọc Tú, đặc biệt nhận nàng làm nghĩa muội, ban tên Tiêu Ngọc Tú, sắc phong Hiên Nghĩa phu nhân, ban thưởng gả cho Ninh Viễn tướng quân Tống Hoài n; tấn phong Tống Hoài n làm Hữu Vệ tướng quân, đất phong bảy mươi dặm.

Mọi chuyện suôn sẻ, tôi bận rộn không nghĩ, đảo mắt đã chỉ còn một ngày nữa là tới sinh nhật tôi.

Ca ca tới đón tôi đi chùa Từ An. Thấy huynh ấy tới một mình, tôi hỏi phụ thân đâu, huynh ấy không đáp lời.

Ca ca vốn đã ra mặt thuyết phục, phụ thân cũng nhanh chóng đồng ý cùng chúng tôi tới chùa Từ An đón mẫu thân về, nhưng đến lúc này lại không thấy bóng dáng người đâu. Tôi tức giận người nói không giữ lời, lại ngại có Tiêu Kỳ ở bên cạnh, không tiện phát cáu.

Xe loan khởi giá, bất tri bất giác đã tới dưới chân núi. Tôi thẳng người ngồi thần thờ, mặc thân thể lay động theo xa giá, càng nghĩ càng thấy buồn cười, mà bản thân cười thành tiếng lúc nào cũng không hay, chỉ thấy nước mắt trào ra theo tiếng cười.

“Dừng lại!”, tôi quát lên lệnh ngừng xa giá, vén rèm ra chạy thẳng tới trước ngựa ca ca, “Để ngựa cho muội!”.

Ca ca cả kinh, nhảy xuống ngựa giữ lấy tôi, “Sao thế?”.

“Buông tay!”, tôi đẩy huynh ấy ra, lạnh giọng nói, “Muội tìm phụ thân hỏi rõ ràng”.

“Muội làm cái gì vậy?”, ca ca bắt được tay tôi, đôi lông mày thanh tú cau lại, giọng nói thấp đè nén.

Tôi không vùng ra khỏi được, ngược mắt nhìn thẳng lại, đột nhiên cảm thấy ca ca trước mắt mình bỗng xa lạ vô cùng – huynh ấy lúc nào cũng giữ phong thái ung dung nhàn hạ như không gì có thể đả kích, luôn luôn mỉm cười tựa hồ không bao giờ để lộ tình cảm thật. “Muội cũng muốn hỏi huynh, ca ca, chúng ta hiện tại đang làm gì thế?”. Tôi nhìn huynh ấy, cười tự giễu.

Ca ca thay đổi sắc mặt, nhìn sang hai bên, tay vẫn giữ lấy tôi.

Tôi nặng nề gỡ tay huynh ấy ra, lạnh lùng nói, “Mọi người muốn giả tạo vẻ thái bình này bao lâu nữa? Cha mẹ bất hòa sinh hận, vậy mà chúng ta lại vui mừng hơn hở tổ chức sinh nhật. Tối mai Vương phủ tổ chức yến tiệc, ca múa thâu đêm, người người miễn cưỡng cười nói, trơ mắt nhìn mẫu thân xuất gia...”, lời tôi còn chưa dứt, người đã bị ca ca túm lên lưng ngựa.

“Ngậm miệng, muội đi theo huynh”. Ca ca chưa bao giờ hung ác nói với tôi như vậy, cũng chưa bao giờ tức giận như vậy. Huynh ấy giục ngựa chạy thật nhanh, bỏ lại một đám người hầu hoang mang, đưa tôi đi băng băng trên lối mòn vào rừng.

Đi một hồi lâu cho tới con suối nhỏ ngăn lối đi, xung quanh tịch mịch không bóng người.

Ca ca tung mình xuống ngựa, chậm rãi đi tới bên dòng suối, không nói một lời, bóng lưng tiêu điều.

Mới vừa rồi trong lòng còn như có lửa nóng bùng cháy, giờ khắc này lại chỉ dư lại một mảnh tro bụi tàn lạnh. Tôi đi tới bên cạnh ca ca, trầm mặc đưa mắt nhìn dòng nước chảy dưới chân, mặt nước trong suốt kia mơ hồ in bóng hai thân ảnh phiêu dật.

“A Vũ...”, ca ca nhạt giọng nói, “Muội đã biết hết rồi, cần gì phải nói toạc mọi chuyện ra như vậy?”.

Tôi cười khờ, “Thà rằng để mọi chuyện làm hỏng bét cũng phải bày ra về thái bình quý khí nhà vương hầu sao?”.

Huynh ấy không quay đầu lại, không nói gì, càng khiến tôi cảm thấy bi ai, bi ai tới không thở nổi, “Ca ca, từ khi nào chúng ta lại biến thành thế này? Chẳng lẽ mọi thứ trước kia đều là bọt nước, phu thê tình thâm tương kính như tân mà chúng ta chứng kiến thuở nhỏ cũng là giả dối?”.

Ca ca không trả lời tôi, đầu vai khẽ run lên.

“Muội không tin phụ thân là người như vậy...”, tôi chán nản cắn môi, lòng hỗn loạn không biết nên nói gì.

“Muội cho rằng phụ thân vốn nên là người như thế nào, mẫu thân vốn nên là người như thế nào?”, ca ca bỗng nhiên cất lời, giọng nói âm u lãnh đạm, “Như muội đã từng nói, họ cũng chỉ là những người phạm tặc mà thôi”.

Tôi kinh ngạc nhìn huynh ấy, huynh ấy lại chỉ nhìn nước chảy, thần sắc không rõ, “A Vũ, đặt tay lên ngực tự hỏi lòng mình đi, huynh và muội hiểu được cha mẹ bao nhiêu?”.

Lời nói của ca ca tựa như một gáo nước lạnh dội thẳng vào tôi. Thân là con cái, chúng tôi hiểu cha mẹ được bao nhiêu? Trước khi mẫu thân nói mọi chuyện cho tôi biết, tôi còn chưa bao giờ nghĩ tới cha mẹ có những

niềm vui nỗi buồn gì. Trong mắt tôi, phụ thân dường như từ khi sinh ra đã như vậy rồi.

“Lúc trẻ làm gì có ai chưa từng làm chuyện hoang đường? Nhiều năm sau, nào ai biết hậu nhân đối đãi mình ra sao?”, ca ca buồn bã cười, “Mặc dù cha mẹ từng làm sai, nhưng đó đều là quá khứ rồi”.

“Quá khứ sao?”, tôi cười khố, nếu thực sự là quá khứ rồi thì mấy chục năm oán niệm là do đâu?

Ca ca quay đầu lại nhìn tôi, “Muội tin rằng cha mẹ oán hận nhau?”.

Tôi chần chừ một lúc lâu, thở dài nói: “Mẫu thân cho đó là oán hận... Nhưng muội không tin phụ thân là tiểu nhân hẹp hòi như vậy, nếu nói người làm tất cả mọi chuyện đều chỉ vì hận...”, tôi không nói được nữa, ngay cả bản thân cũng không nguyện ý nghe thì càng không thể tin!

Ca ca nhìn về tôi, đáy mắt ẩn chứa đau thương, “Mẫu thân vẫn luôn không hiểu được hoài bão của phụ thân, người không buông được sự xấu hổ của mình, chỉ đành quy hết thảy thành hận”.

Tôi chợt ngược mắt nhìn ca ca, “Ai nói vậy?”.

“Là phụ thân”, ca ca lẳng lặng nhìn tôi, đôi mắt như bị một lớp sương mù che mờ. Thì ra phụ thân đã để ý tới, cũng đã hiểu rõ từng nỗi yêu hận vui buồn của mẫu thân. Mà người duy nhất để ý tới nỗi khổ của phụ thân, hiểu được, thông cảm được với người lại không phải mẫu thân, không phải tôi, mà là ca ca xưa nay luôn mang dáng vẻ bất cần đời.

“Mấy chục năm này có ai biết tới nỗi khổ của phụ thân?”, giọng ca ca dần dần nhỏ lại, vẻ mặt đau buồn, “Muội còn nhớ cái lần ta và phụ thân say mèm đó không?”.

Tôi làm sao quên được lần duy nhất phụ thân và ca ca uống say mềm cả người? Khi ấy là không lâu sau khi tẩu tẩu qua đời.

“Đêm đó phụ thân nói rất nhiều...”, ca ca nhắm mắt lại, chậm rãi nói, “Chuyện của huynh và Hoàn Mật làm người xấu hổ không dứt. Người nói tới việc hoang đường lúc trẻ của mình, nói người thẹn với mẫu thân... Khi đó người cũng cao ngạo phóng túng, vô cùng hận số mệnh bị khống chế, ngay cả là danh môn hoàng thân quốc thích cũng bị hoàng gia quản thúc, cả đời không được tự do. Bao thế hệ họ Vương qua đều một mực trung thành với hoàng thất, trong mấy trăm năm được vinh quang ưu ái cũng đã chôn vùi không biết bao nhiêu cay đắng. Tâm tư của phụ thân xa hơn người trước nghĩ tới rất nhiều. Người khinh thường việc khuất phục làm thủ hạ, nhất định phải bước tới đỉnh tối cao, đẩy quyền thế gia tộc tới đỉnh núi, để cho dù là hoàng gia cũng không thể ngăn cản mạch sống dòng họ Vương nữa!”.

Những lời này tựa như băng tuyết ngấm vào thân thể.

... Đúng, đây mới là cha tôi, đây mới là hoài bão của người.

Đối với một người giống như phụ thân vậy, tư tình có tính là gì? Để đạt được mong muốn, người đã bỏ lỡ quá nhiều, ngay cả tôi và ca ca cũng bị chính tay người đẩy vào con đường không thể quay đầu này.

Yên lặng một lúc lâu, tôi rốt cuộc không tìm được hỏi ca ca, “Huynh cưới tẩu tẩu thực sự là cam tâm tình nguyện sao?”.

“Ừ”, ca ca không hề do dự trả lời tôi.

Tôi lại không thể tin tưởng, “Phụ thân nhất quyết đoạt Hoàng tử phi về cho huynh, chẳng lẽ không phải là do năm đó người nhìn trúng binh quyền Hoàn gia?”.

Có lẽ mẫu thân cho là phụ thân đoạt chính phi của Tử Luật cho ca ca là muốn giương oai với hoàng gia, rửa mối hận năm đó của mình, nhưng tôi không thể ngây thơ như thế – tiếng tăm và danh vọng của Hoàn gia mặc dù không thể sánh vai với họ Vương, nhưng trong tay Hoàn đại tướng quân khi ấy lại nắm giữ trọng binh Giang Nam.

Ca ca trầm mặc một lúc, thân nhiên nói, “Phụ thân dĩ nhiên là nhìn trúng binh quyền Hoàn gia, nhưng người chưa từng bắt ép huynh... Cưỡi Hoàn Mật là huynh thuận theo lòng mình”.

Tôi á khẩu không nói được gì. Nghĩ tới sự lãnh đạm mà ca ca dành cho tấu tấu, nghĩ tới tấu tấu uất ức mà qua đời, sau đó Hoàn gia nhanh chóng lụn bại, nhất thời chỉ cảm thấy lòng thê lương khôn cùng.

Ca ca trầm lặng rất lâu, nét mặt ngẩn ngơ như đang lâm vào chuyện quá khứ.

Chúng tôi không nói gì nữa, không muốn nhắc lại những nỗi đau năm xưa... Nước suối róc rách chảy qua dưới chân chiếu lên đôi cánh chim bay, chiếc lá lặng lẽ rơi rụng.

Chung quy biết bao ân oán đã đều là quá khứ, con người hiện tại còn có nhiều gập ghềnh hơn ở phía trước.

“Trở về đi thôi, mẫu thân còn đang chờ chúng ta”, tôi cầm tay ca ca, dùng nụ cười mỉm xua tan phiền muộn của huynh ấy.

Lúc tới sắc trời còn sớm, song tôi và ca ca thần thơ ở dòng suối cũng mất nửa ngày, quên cả thời gian, khi quay lại bất giác đã gần tới hoàng hôn.

Người hầu xa giá vẫn còn ở nguyên tại chỗ, không dám đi theo quấy nhiễu chúng tôi. Đang định khởi giá lại nghe thấy tiếng vó ngựa vang vọng, dường như có người đang phi ngựa từ con đường phía sau tới.

Đợi thấy rõ người, tôi và ca ca ngấn ra, chột nhìn nhau cười – chúng tôi chậm chạp không về cũng không phải người trở lại chuyển lời, phụ thân hẳn là đợi một mình lo lắng, tự thân tìm tới.

Bị hỏi vì sao tới giờ này còn chưa lên núi, tôi và ca ca hai mặt nhìn nhau, nhất thời cứng họng.

Phụ thân nhướng mày, dưới tình thế cấp bách tôi bật thốt lên, “Ca ca đưa con đi chơi nửa ngày...”.

Ca ca không dám thanh minh, chỉ đành phải cười khố.

“Hồ nháo”, phụ thân trừng mắt nhìn ca ca một cái, thế nhưng không có nổi giận, cau mày nói, “Mẫu thân con hẳn là chờ sốt ruột lắm rồi”.

Tôi và ca ca liếc nhìn nhau, trong lòng ngầm hiểu – chỉ e người lo lắng không phải mẫu thân mà chính là phụ thân.

“Vừa nãy đứng bên suối bị gió lạnh thổi, giờ vẫn còn nhức đầu”, tôi hờn dỗi nói với phụ thân, “May sao phụ thân đích thân đến rồi, con cũng không lên núi nữa đâu, để ca ca đưa con về vậy”.

Không chờ phụ thân đáp lời, tôi đã quay người đoạt ngựa của thị vệ, lao đi. Ca ca hiếm lắm mới có một lần không nhìn sắc mặt phụ thân, giơ roi giục ngựa, đuổi theo thật nhanh.

“Rõ ràng mong mẫu thân về lại không chịu mở miệng, muội thật không hiểu được hai người họ sao lại kỳ cục như vậy”, tôi nặng nề thở dài.

Ca ca cười lớn.

“Buồn cười lắm sao?”, tôi liếc huynh ấy một cái, vừa tức giận vừa hết cách. “Trước kia không phát hiện ra, giờ mới cảm thấy ba người thực kỳ quặc”.

Ca ca vẫn cười, một lúc lâu sau mới ngừng lại, dịu dàng nói, “Chúng ta không thay đổi, chỉ là muội đã trưởng thành thôi”.

Trong lòng xúc động, tôi ngỡ ngẩn không có lời nào để nói.

“A Vũ, muội trưởng thành rồi, cũng thay đổi rồi”, ca ca mỉm cười than.

Tôi quay sang nhìn, “Muội thay đổi?”.

“Muội không cảm giác thấy mình càng ngày càng giống người kia?”, ca ca nhướn mày liếc tôi cười.

Tôi ngẩn ra, đột nhiên hiểu được, huynh ấy ám chỉ Tiêu Kỳ.

“Xuất giá tòng phu... gả cho vũ phu đương nhiên phải trở thành nữ tử hung hãn”, tôi cười mà như không cười nhìn ca ca, đột nhiên giơ roi quất vào lưng con tuấn mã huynh ấy đang cưỡi, “Xem huynh sau này còn dám bắt nạt muội nữa không!”.

Con ngựa bị đau chạy như điên, làm ca ca cả kinh, tay chân luống cuống, vội vàng ghìm cương khống chế ngựa.

Nhìn con ngựa chạy bán mạng phía trước, tôi cười tới nghiêng ngả.

Bỗng nhiên trông lại con đường mòn lên núi, không biết phụ thân đã tới cửa chùa hay chưa?

Ngày hôm sau, Vương phủ mở thọ yến.

Tôi vốn tưởng chỉ là gia yến, nào ngờ lại lừng lẫy long trọng đến vậy. Ngoại trừ người nhà ra, vương công hoàng thân quốc thích trong kinh thành đều tới, danh môn tụ tập chật kín chỗ, chẳng khác nào cung yến.

Đây là sự sắp xếp của Tiêu Kỳ, chàng xưa nay không thích huyên náo hào nhoáng, vậy mà hôm nay lại tổ chức tiệc mừng sinh thần cho tôi phò

trương như thế. Người khác có thể cho rằng bữa tiệc này nhằm tỏ rõ quyền thế của Dự Chương Vương, cũng có thể cho rằng Dự Chương Vương đang muốn khẳng định sự sủng ái của mình dành cho Dự Chương Vương phi tôn quý... Chỉ có một mình tôi hiểu được, chàng chỉ là muốn đền bù sự thiệt thòi trong ngày đại hôn cho tôi.

Mẫu thân vận cung trang búi tóc cao, mỉm cười ngồi bên cạnh phụ thân, mặc dù vẻ mặt đối với phụ thân vẫn là lãnh đạm nhưng cũng chịu nói chuyện cùng phụ thân.

Ca ca dẫn theo hai ái thiếp tới, nhưng ở trước mắt phụ thân cũng không dám để lộ nửa phần phong lưu.

Thái tử ca ca đến, nhìn thấy phụ thân thì hơi có phần lúng túng. Có điều Uyển Dung tỷ tỷ dẫn theo nữ nhi của họ, cô bé đáng yêu xinh như hoa như ngọc đang tập tễnh bước đi lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Ca ca không ngừng cười nói con bé đoạt đi sự nổi bật của tôi, mẫu thân lại nói: “A Vũ lúc còn nhỏ được nhiều người yêu quý hơn thế, không biết sau này cháu gái ngoại của ta có giống nó hay không”.

Tôi nhất thời đỏ mặt tới mang tai, phụ thân và Tiêu Kỳ cùng cười không nói.

Đang nói cười với cha mẹ, Uyển Dung tỷ tỷ ôm nữ nhi tới chúc mừng tôi. Tôi giơ tay muốn ôm đứa trẻ vào lòng, nó lại cười khanh khách nhào tới chỗ Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ luống cuống đỡ nó, không phải là ôm, cũng chẳng phải trốn tránh. Con bé ôm lấy cổ chàng, hơn nữa còn hôn lên má chàng, khiến Đại tướng quân cả kinh tới biến sắc.

Mọi người không khỏi bị vẻ bối rối của Tiêu Kỳ gây cười, Thái tử thậm chí còn cười ngặt nghẽo. Khó khăn lắm bà vú mới ôm được đứa bé đi, Tiêu

Kỳ được thoát thân.

Khuyết điểm duy nhất là cô cô không thể tới. Trước đó vài ngày người đã khỏe hơn lên, nhưng hôm nay không hiểu vì sao không được thoải mái, chỉ lệnh Thái tử mang quà mừng đến.

Cả sảnh đường ngập tràn trong ánh sáng, tôi nhìn ra quanh mình, lẳng lẳng đưa mắt về mỗi người. Chỉ có vào lúc này, họ mới chỉ là người nhà của tôi, chỉ là những người thân thiết nhất của tôi. Cha – rể, huynh – đệ tối nay vẫn nâng chén vui vẻ, nhưng e là vừa đảo mắt sáng mai vào triều đã xuất kiếm giương thương, đấu tới người chết ta sống. Song tôi cũng không hy vọng xa vời quá nhiều, có thể có bữa tiệc ngắn ngủi hạnh phúc tối nay đã là niềm vui sướng bất ngờ rất lớn với tôi rồi.

Giờ khắc này, tôi nguyện ý quên đi Dự Chương Vương, quên đi Tả tướng, quên đi Trưởng Công chúa,... chỉ nhớ rõ họ là phu quân và cha mẹ mình, gia đình sum vầy.

Thời gian tốt đẹp nhất luôn vội vã qua đi... Chỉ nháy mắt đã tới đêm khuya, tiệc xong, người dời đi, trước mắt phồn hoa lạc tẫn.

Tôi đã ong ong say, lúc tiễn cha mẹ và ca ca chỉ cảm thấy mình như đang ở trên mây, chân đứng không vững, phảng phất nhớ được Tiêu Kỳ ôm tôi trở về phòng.

Chàng giúp tôi cởi áo ngoài. Toàn thân tôi vô lực, hai tay mềm nhũn ôm cổ chàng, cười nói, “Thì ra là chàng sợ trẻ nhỏ”.

“Ta sợ nha đầu nàng mới đúng!”, Tiêu Kỳ bất lực cười.

Nửa tỉnh nửa say, tôi đưa tay vuốt tóc mai chàng, cười thán nói, “Nếu như có một đứa bé trông giống chàng như đúc thì sẽ thế nào nhỉ?”.

Chàng ôm tôi trong tay, nghiêm nghị suy nghĩ một chút, thở dài nói, “Nếu như là một bé gái giống ta như đức thì chỉ e không ai thèm lấy”.

Tôi nằm trong ngực chàng bật cười. Trước giờ tôi không thích trẻ nhỏ lắm, hôm nay lại có chút tò mò, không biết một sinh linh bé nhỏ có khuôn mặt giống tôi và chàng sẽ là việc thần kỳ thế nào?

Mơ mơ màng màng ngủ, một giấc say không mộng mị.

Ước chừng tới canh tư, tôi đột nhiên thức tỉnh, mở mắt ra thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh. Trong lúc trần trọc hình như đã kinh động tới Tiêu Kỳ, chàng lập tức ôm tôi thật chặt, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng. Nhìn gương mặt êm đềm mà kiên nghị lúc ngủ của chàng, tôi cảm thấy trong lòng ấm áp, lại chợt thấy màn đêm thật tốt. Lòng thoáng rung động, tôi ngây ngốc ngửa đầu, giơ đầu ngón tay khẽ vượt đôi môi mỏng của chàng. Chàng tỉnh mộng, cũng không mở mắt ra, bàn tay lại dò vào áo trong của tôi, trượt dọc xuống theo sống lưng, đáp lại sự si mê của tôi...

Canh năm, ngày đã hơi sáng, đã tới lúc chàng dậy vào triều.

Tôi vờ như ngủ say, nằm yên trước ngực chàng không nhúc nhích. Chàng cẩn thận nhắc tay tôi ra, chỉ sợ đánh thức tôi. Tôi không nhin cười được, trở tay ôm chàng thật chặt.

Chàng không làm sao được, biết rõ nếu không dậy sẽ vào triều muộn nhưng không kìm lòng được mà cúi đầu hôn xuống... Đang triền miên, ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân vội vã, cửa phòng bị gõ.

“Bẩm Vương gia, người trong cung cầu kiến”.

Tiêu Kỳ lập tức tung mình dậy, tôi cũng kinh sợ. Nếu không phải có đại sự xảy ra, thị vệ không có gan đường đột như thế.

“Trong cung có chuyện gì?”, Tiêu Kỳ cao giọng hỏi.

Người kia run run giọng nói, “Sáng nay lúc canh tư, Hoàng thượng băng hà”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cung Biến

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Vừa mới đây thôi hãy còn chìm trong nhu mì dịu dàng vô tận, chỉ trong nháy mắt đã như rơi vào hầm băng.

Hai ngày trước, ngự y còn nói rằng ít nhất Hoàng thượng có thể chống qua mùa đông này.

Mặc dù người bị bệnh nguy kịch hết phương cứu chữa, phải chịu sự khống chế của người khác, nhưng chung quy vẫn là bậc cửu ngũ chí tôn trời định. Chỉ cần Hoàng thượng còn sống một ngày, các thế lực khắp nơi vẫn duy trì sự cân bằng kỳ diệu, không kẻ nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không ai ngờ rằng, trong đêm sinh nhật tôi, yến tiệc vừa ngừng, hỉ nhạc bình yên còn chưa dứt hết, Hoàng thượng đã đột tử.

Tiêu Kỳ lập tức truyền lệnh cho thân vệ cấm cung giữ nghiêm Đông cung, phong tỏa cửa cung, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào đại nội; đồng thời hạ ngục tất cả những kẻ hầu, thái y bên cạnh Hoàng thượng, nghiêm mật trông coi; ngoài thành đô, mười vạn đại quân nghiêm giữ bốn cổng thành, sẵn sàng đợi lệnh vào thành. Tôi vội vàng thay quần áo, toàn thân không hiểu vì sao mà bỗng lạnh cứng, trong lúc xoay người trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã nhào.

Tiêu Kỳ vội vàng đỡ lấy tôi, “A Vũ!”.

“Ta không sao...”, tôi gắng đặt chân đứng vững, chỉ cảm thấy trong ngực khó chịu, trước mắt mơ hồ biến thành màu đen.

“Nàng ở lại phủ”, chàng bắt tôi nằm lại trên giường, trầm giọng nói, “Ta lập tức vào cung, có tin tức gì sẽ báo cho nàng ngay tức khắc”.

Chàng đã mặc chiến giáp, chuẩn bị bội kiếm, quanh thân phát ra sát khí nhạy bén. Chạm vào tấm áo giáp lạnh lẽo ấy càng khiến lòng tôi run sợ. Tôi run giọng nói: “Nếu phụ thân động thủ, hai người...”.

Ánh mắt Tiêu Kỳ và tôi gặp nhau, vẻ hiền hòa chợt lóe trong đáy mắt chàng biến mất, chỉ còn lại sát ý sắc nhọn, “Tình hình trước mắt còn chưa rõ ràng, ta không hy vọng bất kỳ kẻ nào tùy tiện động thủ!”.

Tôi buồn bã nhìn chàng, gắng sức cắn môi, không nói ra được nửa lời cầu xin. Ánh mắt chàng lưu luyến trên gương mặt tôi một lúc lâu, thâm thúy khó lường. Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau ngẩn ngui này, nỗi đau, khổ tâm riêng mình dường như trở nên dài dằng dặc tựa vạn cổ.

Cuối cùng, chàng vẫn quay đầu đi, sải bước ra cửa, không hề nhìn lại một lần nào.

Nhìn bóng lưng nghiêm nghị đi xa của chàng, tôi vô lực tựa vào cửa, lặng lẽ cười khổ, lòng ghen đặng.

Song, đã không có thời gian cho tôi đau buồn.

Tôi gọi Bàn Quý, lệnh cho hắn lập tức dẫn người tới phủ Trấn Quốc Công, đồng thời điều tra tình hình các nơi trong thành.

Sau khi Hoàng thượng đột tử, nếu phụ thân thực sự hành động, giờ khắc này hẳn là đã bày trận địa sẵn sàng đón địch, khó tránh khỏi có một màn tranh đấu liều chết với Tiêu Kỳ.

Là phụ thân sao? Có thực là người đã không chờ được nữa, muốn vội vã cướp chính quyền về tay? Tôi không muốn tin tưởng, nhưng lại không dám dễ dàng hủy bỏ ý niệm đáng sợ này... Ngực đau quặn từng cơn, mồ hôi lạnh rỉ ra, trái tim như muốn rách làm hai nửa.

Một bên là máu mủ tình thâm, một bên là đồng sinh cộng tử, đến tột cùng là bên nào đau hơn tôi cũng không rõ nữa bởi bản thân giờ chỉ có thần thờ vô cảm.

Trong chốc lát, Bàn Quý đã phi ngựa hồi báo: Tả tướng đích thân dẫn cấm quân thủ vệ vào cung, những nơi trọng yếu trong kinh thành đều đã được trọng binh trông chừng, Hồ Quang Liệt cũng dẫn ba ngàn thiết kỵ binh tới phủ Trấn Quốc Công.

Thân thể tôi thoáng động, ngã ngời xuống ghế, bên tai ong ong, giống như nghe thấy tiếng một thanh đao sắc bén vừa đâm xuyên qua tim.

Sớm biết có ngày này, nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Thật ra thì, sớm muộn cũng đâu có gì khác nhau, cái phải tới thì vẫn cứ sẽ tới.

Tôi chậm rãi đứng dậy nói với Bàn Quý: “Chuẩn bị xa giá, theo ta vào cung”.

Xa xa trông thấy bên ngoài cửa cung có quân đội dàn trận chỉnh tề nghiêm, vây trọn cả Hoàng cung không khác gì một cái bình sắt.

Ánh lửa hầy còn, chiếu thẳng lên chân trời mới hé lộ những ánh ban mai, chiếu lên những binh đao áo giáp một luồng sáng trắng như tuyết. Cửa chính phía đông Hoàng cung đã bị Tiêu Kỳ khống chế, cửa nam và cửa tây thì trong tay phụ thân, hai phe đều đã đóng quân dưới thành, vững vàng tương đối. Gươm đã ra khỏi vỏ, nỏ đã giương dây. Ai cũng không dám

động trước một bước, chỉ sợ chỉ hơi không cẩn thận một chút là Hoàng thành này lập tức ngập trong biển máu.

Xa giá đi thẳng vào trong, tới ngoài cửa cung thì bị ngăn lại.

Tống Hoài n một thân trọng giáp đen đeo kiếm đứng trước xe loan, gương mặt lạnh như sương, “Mời Vương phi dừng bước”.

“Tình hình trong cung thế nào rồi?”, tôi mặt không đổi sắc hỏi hần.

Hần chần chừ chốc lát, thấp giọng nói, “Tả tướng đã tới Đông cung trước một bước, khống chế Thái tử, đang tranh giành với Vương gia”.

“Tả tướng quả thực động thủ?”, giọng tôi yếu ớt, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Tống Hoài n ngược mắt nhìn, “Thuộc hạ không biết, chẳng qua là Tả tướng quả thực đã nhanh hơn Vương gia một bước”.

Tôi cắn môi, đè nén nỗi đau trong lòng, “Hoàng hậu hiện đang ở đâu?”.

“Ở Càn Nguyên điện”, Tống Hoài n trầm trọng nói, “Nơi đó cũng bị Tả tướng bao vây, không rõ tình thế trong điện”.

“Càn Nguyên điện...”. Tôi rũ mắt trầm ngâm, hàng vạn hàng ngàn suy nghĩ hỗn loạn dần dần hội tụ tới, giống như có một sợi tơ mảnh không thể nhìn thấy được xuyên chuỗi hết mọi chuyện lại với nhau, đầu hướng ra của sợi chỉ ở phía xa xa bên kia đang dần hé mở.

Tôi ngược mắt trông về phía trước, cười một tiếng với Tống Hoài n, chậm rãi nói: “Xin nhường đường”.

Tống Hoài n tiến lên trước một bước, “Không thể!”.

“Có gì mà không thể?”, tôi lạnh lùng nhìn, “Trước mắt cũng chỉ có một mình ta có thể bước vào Càn Nguyên điện!”.

“Người không thể đích thân mạo hiểm!”, hăn nắm lấy cương ngựa, chặn trước xe ngựa của tôi, “Cho dù hôm nay Vương phi có nghiêng qua thi thể của thần cũng không thể bước qua cửa cung nửa bước!”.

Tôi nhẹ cười, “Hoài n, ta sẽ không đạp lên thi thể người mà qua, nhưng nếu hôm nay Tả tướng hoặc Vương gia có ai gặp bất trắc, người chỉ cần mang thi thể của ta về thôi!”.

Hăn bỗng nhiên ngẩng đầu, trong lúc chấn động, đôi mắt bình tĩnh nhìn lại tôi.

Tôi rút ra thanh đoản kiếm từ trong tay áo, lưỡi kiếm sáng lạnh khiến lông mày lông mi đều băng lại.

Tống Hoài n bị ánh mắt của tôi bức lui, nhưng bàn tay vẫn nắm lấy cương ngựa không chịu buông ra.

Tôi quay đầu nhìn về cửa cung, không nhìn hăn nữa, lạnh lùng phân phó khởi giá.

Xe loan chậm rãi tiến về phía trước, Tống Hoài n nắm chặt dây cương, ý định đi theo, ánh mắt hăn xuyên thẳng tấp qua tấm rèm che, một khắc cũng không rời khỏi tôi. Tôi kinh ngạc không nổi, cúi đầu nói qua tấm rèm, “Dù sao ta vẫn mang họ Vương, không thể gặp nguy hiểm tính mạng... Tâm ý của người ta hiểu được, buông tay đi thôi!”.

Tống Hoài n rút cuộc cũng buông dây cương, đứng thẳng người bất động trên đường, trơ mắt nhìn xa giá đi qua cửa cung.

Trong cung đã đại loạn, khiến việc chuẩn bị tang sự cho Hoàng thượng cũng không trọn vẹn. Cung nữ nội thị thì chạy trốn, liếc mắt cũng có thể

thấy được cung nhân rồi rít bỏ chạy. Cung điện đài các trang nghiêm huy hoàng khi xưa đã sớm loạn như cào cào, cảnh tượng u ám như gió thổi mưa đông trước cơn bão.

Binh mã của phụ thân và Tiêu Kỳ chia ra canh giữ khắp các điện các, trong tình thế căng thẳng, nơi nơi đều có binh sĩ nghiêm chỉnh đợi lệnh.

Sắc trời đã sáng, Càn Nguyên điện nguy nga lại như được bao phủ trong mây đen sương mù, tịch mịch bức người.

Tôi không biết trong đại điện sâm nghiêm kia rốt cuộc đang che giấu điều gì, nhưng nhất định là có chuyện xảy ra, nhất định có điều gì đó không đúng.

Phụ thân làm sao có thể ngu xuẩn như vậy? Cả gan bất chấp đại tội hành thích vua, đột nhiên gây loạn vào lúc này? Bàn về thế lực, bàn về bố trí, bàn về uy danh, người chiếm thế thượng phong, vững vàng ngăn được Tiêu Kỳ; nhưng tới lúc binh đao gặp nhau, liệu mình chém giết, người không phải là đối thủ của Tiêu Kỳ. Một bước cờ này, căn bản là tạo nên cục diện lưỡng bại câu thương.

Lưỡng bại câu thương: hai bên cùng thiệt hại.

Trước Càn Nguyên điện, thương kích san sát, binh sĩ trọng giáp dàn trận tầng tầng vây quanh đại điện, kiếm trong tay cầm quân thị vệ đã ra khỏi vỏ, bất luận kẻ nào muốn tiến lên trước một bước tất phải dâng máu tươi ngay tại đây.

Hai thống lĩnh cầm quân dẫn binh đóng ở trước điện nhưng không thấy bóng dáng phụ thân đâu.

Tôi ngửa đầu nhìn về đại môn Càn Nguyên điện, phất tay áo đi thẳng vào. Hai thống lĩnh kia nhận ra là tôi liền có ý muốn ngăn trở, tôi lại lạnh lùng quét mắt qua họ, chân không dừng bước, cứ chậm rãi đi. Hai người họ

bị ánh mắt của tôi dọa, không dám cương quyết ngăn cản, chỉ cản lại đám người hầu phía sau tôi.

Tôi bước lên bậc thang, từng bước từng bước đi qua thềm ngọc nơi Càn Nguyên điện.

“Xoát” một tiếng, hai thanh trường kiếm sáng loáng lần lượt kê trên cổ, che mất tầm mắt.

“Dự Chương Vương phi Vương Huyền cầu kiến Hoàng hậu”, tôi quỳ xuống, lông mày hơi nhướn, yên lặng chờ thông bẩm.

Bậc thềm ngọc truyền hơi lạnh ngấm vào da thịt, qua một lúc lâu, giọng nói nội thị trong điện lạnh lạnh vang ra, “Hoàng hậu có chỉ, tuyên!”.

Đại điện cao rộng đã thay rèm trắng thuần, gió lạnh không biết từ đâu thổi vào trong, khiến rèm cửa lay động một vẻ tiêu điều.

Tôi đi xuyên qua đại điện, lướt qua đám cung nhân toàn thân mặc đồ trắng. Các nàng tựa như một đám người gỗ không có lấy chút sinh khí nào, lạnh lẽo quỳ phục trên mặt đất. Bên trong tấm điện quanh năm Đế vương vẫn ở toát ra hơi thở mà từ nhỏ tôi vẫn thường e ngại, phảng phất như có âm hồn của các đời Quân vương không muốn rời đi, vẫn nấn ná ở lại trong mỗi góc hẻo lánh, mỗi mái hiên, mỗi cột trụ, mỗi bên án, mỗi phần giường của cung điện, không khỏi toát lên sự lạnh lẽo thấu xương.

Rèm che vàng buông lơis, phía sau tấm bình phong Cửu long ngọc bích là long sàng khắc rồng vẽ phượng huy hoàng.

Hoàng thượng đang nằm ở phía sau tấm màn che tối tăm này. Một tấm thân lạnh như băng, một cái miếu hiệu cô độc, mãi mãi sẽ không còn cười với tôi, cũng sẽ không còn nói với tôi lời nào nữa.

Miếu hiệu: sau khi Hoàng Đế băng hà, ở nơi miếu thờ, người ta lập bài vị để thờ cúng, trên đó có khắc tên hiệu như Cao Tông Hoàng Đế hay Thái Tông Hoàng Đế.

Cô cô mặc tang phục trắng muốt đứng ở trước bình phong, tóc dài đen như mực rủ xuống phía sau. Người chậm rãi quay đầu lại, gương mặt tái nhợt như chết, hốc mắt hơi đỏ, không hề giống người sống chút nào, chỉ như một u hồn.

“A Vũ quả là đứa trẻ ngoan”, cô cô nhìn tôi, khinh thường cười một tiếng, “Chỉ có con chịu tới thăm cô cô”.

Tôi kinh ngạc nhìn người, ánh mắt chậm rãi hướng về phía long sàng xa hơn đó một chút.

“Con người sau khi chết đi có phải sẽ không còn yêu hận, không còn gì nữa?”, cô cô nghiêng đầu nhìn lại, nụ cười có một vẻ lạnh như băng.

“Hoàng thượng đã tấn thiên, cô cô đừng quá đau lòng”. Tôi nhìn gương mặt người chăm chú, nhưng lại không tìm được nét bi thương nào trên khuôn dung ấy.

Tấn thiên: một cách nói khác của băng hà, ý chỉ Đế vương đã qua đời.

Cô cô cười, giọng nói dịu dàng, nụ cười quý dị lạnh lẽo, “Chàng coi như đã đi rồi, sẽ không hận ta nữa”.

Hơi lạnh toát ra từ gang bàn chân, chỉ trong nháy mắt đã lan khắp toàn thân. Tôi đột nhiên nghiêm mặt, xoay người đi tới bên long sàng.

“Đứng lại”, cô cô lên tiếng, “A Vũ, con muốn đi đâu?”.

Tôi không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói, “Con đi xem Hoàng thượng một chút, xem... cô phụ của con một chút”.

Giọng cô cô lạnh lùng, “Hoàng thượng đã đi rồi, con đừng quấy rầy người nữa”.

Tôi hít một hơi sâu, bàn tay bất giác nắm chặt lại, “Hoàng thượng đi như thế nào?”.

“Con muốn biết sao?”, cô cô chậm chậm chuyển bước tới gần tôi, ánh mắt sâu thẳm hướng thẳng về tôi, cười mà như không, “Hoặc là, con đã biết?”.

Tôi bỗng lùi về phía sau một bước, dù có kiên cường thế nào cũng không thể kiềm chế được nỗi đau trong lòng, bật thốt lên, “Thật sự là người?”.

Cô cô tiến tới gần, nhìn chăm chăm hai mắt tôi, “Ta thế nào?”.

Tôi không thể nói ra lời. Nhìn nụ cười của cô cô, tôi chợt thấy buồn nôn, giống như có một bàn tay lạnh buốt đang bóp chặt lấy tim phổi – là cô cô giết Hoàng thượng, là người bày ra cục diện chết chóc này, dẫn phụ thân và Tiêu Kỳ tàn sát lẫn nhau... Trước mắt mờ dần đi, tôi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vội cúi người che miệng lại, cố nén từng cơn cuộn cuộn trong ngực.

Cô cô đưa tay nâng cằm tôi lên, bắt tôi đón nhận ánh mắt điên cuồng của người, “Ta làm thế không lẽ là sai? Chẳng lẽ ta phải trơ mắt nhìn các người đoạt đi ngôi vị Hoàng đế của Long nhi, chờ các người từng bước từng bước đẩy ta vào đường cùng?”.

Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, tôi cắn môi nhẫn nhịn, không nói nên lời.

Cô cô căm hận nói, “Ta chôn vùi cả một đời chỉ vì gia tộc, cho tới giờ ta chẳng còn lại cái gì nữa, chỉ có duy nhất một đứa con trai, vậy mà các người lại muốn đoạt mất ngôi vị Hoàng đế của nó! Cho dù Long nhi có

thua kém đi nữa thì nó vẫn là con trai ta! Đừng ai mơ tưởng có thể cướp được ngôi vị Hoàng đế của nó!”.

Tôi cuối cùng cũng bình tĩnh lại được, gạt phăng tay cô cô ra, rung giọng nói: “Đó là ca ca ruột của người! Phụ thân vẫn tin tưởng người, bảo vệ người, phò tá Thái tử bao năm... Người chỉ vì đối phó với Tiêu Kỳ mà gạt cả phụ thân!”, toàn thân tôi phát run, vô cùng tức giận, lại đau thương vô hạn. Cô cô mà tôi kính yêu từ nhỏ giờ khắc này trong mắt tôi không khác gì ác quỷ. “Người giết Hoàng thượng, giá họa cho Tiêu Kỳ, lừa gạt phụ thân xuất binh bảo vệ Thái tử, lừa gạt phụ thân và Tiêu Kỳ động thủ, chờ hai bên lưỡng bại câu thương rồi một mẻ bắt hết, có phải như vậy không?”.

Tôi tiến tới gần cô cô, giọng nói khàn khàn, từng bước từng bước bực lui cô cô về phía sau.

Sắc mặt cô cô trắng bệch, ngơ ngác nhìn lại tôi, tựa như không thể tin được tôi sẽ nói với người những lời hung hãn như vậy.

“Là người phản bội phụ thân, phản bội Vương thị!”, tôi chăm chăm nhìn vào mắt cô cô, nói từng câu từng chữ.

“Ta không có!”, cô cô thét lên chói tai, đột nhiên đẩy tôi khiến tôi lao đảo ngã về phía sau, lưng đập vào bình phong Cửu long ngọc bích lạnh thấu xương.

Cô cô cười điên dại, giọng the thé, “Là ca ca ép ta! Huynh ấy không vừa ý Long nhi, thân là Thái tử mà bị Tiêu Kỳ kiềm chế, huynh ấy nói Long nhi là phế vật, không giúp được Vương thị, cho dù có ngôi lên vị Hoàng đế cũng không giữ được giang sơn... Có ca ca, cả đời Long nhi chỉ là bù nhìn, còn uất ức hơn phụ hoàng của nó trăm lần! Long nhi quá ngốc, nó cho là Tiêu Kỳ sẽ giúp nó, đưa trẻ ngốc nghếch này... Nó không biết cả đám các người đều đang tính kế với nó! Chỉ có ta, chỉ có mẫu hậu mới có thể bảo vệ con! Đưa trẻ ngốc, con lại không tin mẫu hậu...”.

Vẻ mặt cô cô hoảng hốt, thậm chí người còn nghiêng rãng nghiêng lợi, vừa mới hung ác ngưỡng ngạnh oán hận, đảo mắt đã thành người mẹ hiền hậu bao bọc che chở con yêu.

Tôi dựa vào bình phong ngọc bích, gắng sức chống mình dậy, thân thể lại cứ lạnh dần lạnh dần.

Điên rồi, cô cô điên thật rồi, bị nhà Đế vương bức đến điên!

Đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm vang từ phía Đông cung vọng tới, hình như có cái gì đó vừa sập xuống, sau đó thiên quân vạn mã hô hân gào thét, tiếng hô như thủy triều tràn qua khắp các cung điện đài các.

Là Đông cung, là phụ thân và Tiêu Kỳ... Họ chung quy vẫn động thủ.

Tôi nhắm mắt lại, để mặc cho tiếng sát phạt kia vang vang bên tai, quanh thân đã xơ cứng thành đá.

“Khởi tấu Hoàng hậu!”, một thống lĩnh chạy vào điện, hoảng hốt nói: “Dự Chương Vương đánh vào Đông cung!”.

“Vậy sao?”, cô cô quay đầu lại nhìn về phía ngoài điện, khóe môi vén lên nụ cười lạnh, “Chống cự cũng đã đủ lâu rồi, binh mã của Tả tướng còn lợi hại hơn ta nghĩ... Nếu không phải là vị hôn phu tốt của người kia, chỉ e là không còn có ai có thể chèn ép được phụ thân người!”.

Chỉ bằng cầm quân trong tay phụ thân, làm sao có thể chống đỡ được thiết kỵ của Dự Chương Vương? Để bọn họ thủ vệ Đông cung không khác gì lấy trứng chọi đá. Đông cung lúc này hẳn đã là máu chảy khắp nơi, thây phơi vô số.

Tôi ngược mắt cười một tiếng, “Không tệ, nếu động thủ, phụ thân đương nhiên không phải là đối thủ của Tiêu Kỳ, chỉ sợ Hoàng hậu người cũng vậy”.

Cô cô thất thanh cười lớn, “Đứa trẻ ngốc, người thật sự nghĩ phu quân người là anh hùng cái thế?”.

Cô cô giơ tay chỉ về hướng Đông cung, “Đứa trẻ ngoan, người nhìn bên kia xem!”.

Ngoài điện, một màn khói lửa dày đặc dâng lên từ nơi Đông cung, lửa lớn hùng hực ánh đỏ cả bầu trời Hoàng cung.

“Ta chẳng lẽ lại để Long nhi ngoan ngoãn ở lại Đông cung đợi Tiêu Kỳ đến dẫn đi sao?”, cô cô ngửa đầu mỉm cười, dáng vẻ ưu nhã, “Đông cung sớm đã bố trí mai phục, một khi quân Tả tướng bại, Dự Chương Vương đánh vào Đông cung... Ba ngàn giáp sĩ ngầm mai phục ở các mật đạo đang chờ đợi anh hùng của người kia... Cho dù hãn dùng thiên quân cũng không thể chống lại được ngàn tiễn của ta, tới lúc đó lửa đốt cháy Đông cung, tất cả cùng chết chung!”.

Nữ nhân tàn ác điên cuồng đầy tội lỗi trước mắt: hành thích vua – giết phu quân, gây xích mích giữa huynh trưởng và chất tế chính là cô cô mà tôi ngưỡng mộ từ nhỏ, là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ!

Chất tế: cháu rể

Tôi nhìn thẳng cô cô, chỉ cảm thấy dường như mình chưa bao giờ nhìn được rõ khuôn mặt ấy.

Ánh lửa càng lúc càng rực nóng, đang ở trên Càn Nguyên điện mà tôi dường như nghe được tiếng cột trụ sụp đổ, tiếng cung nhân kinh hô, tiếng chân chạy loạn vang lên. Bên ngoài đã là rừng đao biển lửa, máu chảy khắp chốn, nhưng chốn Càn Nguyên điện cao cao tại thượng này lại yên lặng như đã chết.

Thứ bảo vệ tòa đại điện này không chỉ có cấm quân phía ngoài mà còn có thi thể đã sớm lạnh cứng trên long sàng kia.

Hoàng thượng tấn thiên, hài cốt còn chưa lạnh, lúc này ai dám tự tiện xông vào tẩm điện? Một khi mạo phạm thiên uy, đại tội hành thích vua sẽ lập tức giáng xuống. Binh mã Tiêu Kỳ bước bước tới gần, như thể vây Càn Nguyên điện trong một cái thùng sắt, nhưng không có hiệu lệnh của Tiêu Kỳ thì không ai dám tiến thêm một bước. Cấm quân thủ vệ lui giữ tới ngay ngoài điện, kiếm đã ra khỏi vỏ, cung đã lên dây, chỉ đợi một tiếng hiệu lệnh là sẽ huyết tẩy nơi này.

Tôi cười cười, “Người một lưới bắt được cả phụ thân và phu quân của ta, không biết đã nghĩ tới sẽ xử lý ta như thế nào chưa?”.

Cô cô lạnh lùng nhìn, ánh mắt biến ảo, trong sự nham hiểm có xen lẫn thương xót, tựa như đang nhìn về cô cô hiền dịu dễ gần năm xưa.

“Vương Huyền đã tự chui đầu vào lưới, Hoàng hậu hài lòng chứ?”, tôi cười nhìn cô cô, nhìn sắc mặt người dần thay đổi, trong vẻ âm độc lộ ra chút đau buồn.

Cô cô chậm rãi xoay người, lưng quay về phía tôi, qua một lúc lâu mới cúi đầu nói bằng giọng hàm chứa sự dịu nhẹ, “Nếu con không lớn lên thì tốt biết bao! A Vũ trước kia giống như một hạt tuyết trong trắng, khiến người khác yêu thương bao nhiêu cũng không đủ!”.

Tôi cắn môi, không nói một lời.

“Là người lớn rồi, không còn vâng lời nữa... Hôm đó ta hỏi con có giận cô cô hay không, con cũng không chịu nói thật”. Cô cô thở dài một tiếng, sâu xa nói: “Ta biết con hận, sao có thể không hận cơ chứ? Mấy chục năm rồi, ta cũng hận, không có ngày nào không hận cả!”.

Tôi há miệng, lại không cất lên nổi tiếng. Gương mặt lạnh như băng không biết từ khi nào đã tràn lệ.

Từng tiếng hận cô cô nói lên tựa như đang vạch trần hết từng vết sẹo trong lòng, mang máu thịt ném về phía tôi.

Tôi không thể nghe lọt tai lời nào nữa, run run nói: “Cô cô, con chỉ có một câu muốn nói với người... A Vũ thực sự không hận người”.

Cô cô kinh ngạc quay lại, khóe môi hơi co quắp, chạy tới ôm tôi vào lòng, thân thể run rẩy kịch liệt.

Tôi dán mặt vào đôi vai thon gầy của người, để mặc cho nước mắt chảy tràn.

Bên trong tòa điện âm u lạnh lẽo với rèm trắng tung lượn theo gió này, tôi và cô cô ôm nhau mà khóc. Bao nhiêu năm trước, cô cô từng dịu dàng ôm tôi như vậy, bất luận tôi khóc lớn tới mức nào, cô cô cũng luôn nhỏ nhẹ an ủi tôi.

Vòng tay ấm áp quen thuộc này có lẽ là lần cuối cùng bao dung cho sự bất lực của tôi.

Một hồi lâu lâu sau, cô cô rốt cuộc cũng buông ra, quay lưng đi, không hề liếc tôi thêm lần nào nữa.

Bóng dáng người khẽ cứng lại, đầu vai hơi khom, “Người đâu, bắt Dự Chương Vương phi lại!”.

Người hầu trong điện yên lặng đứng phía sau rèm che, giống như tượng khắc, không ai đáp lại.

“Người đâu!”, cô cô cả kinh, lớn tiếng thét lên, “Thị vệ cấm nội đâu rồi?”.

Thị vệ ngoài cửa đáp “vâng” một tiếng, đao kiếm “xoàn xoạt” ra khỏi vỏ, tiếng giày lộp cộp mà vào.

Tôi giơ tay lên, hai bàn tay chạm vào nhau, vỗ ba tiếng vang dội vọng khắp tấm điện vắng.

Trong bình phong, ngoài rèm cửa, trên cột trụ xuống,... Cung nhân thường ngày yên lặng như những con tò te chọt động, một vài cái bóng loang loáng qua, nhanh lẹ như gió, giống như những con ma xuất hiện xung quanh chúng tôi.

Con tò te: đồ trang trí nặn bằng đất sét

Thị vệ còn chưa kịp nhích tới gần, hai thị nữ đã lao nhanh lên trước, một trái một phải giữ chặt hai bả vai cô cô, hai lưỡi kiếm kề sát cổ.

Những người khác đã tiến lên che dày đặc phía trước chúng tôi, kiếm trong tay tỏa hàn khí run người.

Thị vệ giương đao vào, đột nhiên thấy có biến đổi lớn, ai nấy kinh ngạc tới ngẩn ra ở cửa.

“Người!”, cô cô run rẩy, mặt cắt không còn một giọt máu, nhìn chăm chăm tôi, nói không ra lời.

Thống lĩnh cấm quân nghe thấy động tĩnh đã xông lên điện, đao kiếm sắc nhọn chiếu tới.

Tôi lạnh lùng tiến lên phía trước, nghiêm nghị nói, “To gan! Hoàng thượng ngự long tấn thiên, các người dám mang đao xông vào tấm điện, muốn tạo phản hết sao?”.

Cô cô tức giận giãy dụa như thể không hề e ngại lưỡi đao kề bên cổ một chút nào, kêu lên: “Mau mau bắt Dự Chương Vương phi lại!”.

Hai thống lĩnh kia kinh hãi, mắt thấy Hoàng hậu rơi vào trong tay tôi thì luống cuống, thất sắc nhìn nhau không biết nên tiến hay lùi.

“Một đám phế vật, lo lắng làm cái gì!”, cô cô nổi giận, “Còn chưa động thủ?”.

Thị vệ đứng yên vẻ do dự, một thống lĩnh căn rằng tiến lên trước, đang định rút kiếm ra thì tôi quay đầu liếc tới, ánh mắt đầy áp bức.

“Kẻ nào dám động thủ với ta?”, tôi ngạo nghễ nhìn ra chung quanh.

Người nọ chần động, mặt tái xanh nhợt nhạt, bội kiếm mới rút ra được nửa đã không dám nhúc nhích thêm nửa phần.

Tôi nghiêm nghị nói: “Mang theo vũ khí tự tiện xông vào tầm điện là phạm thượng, tội đáng chết, theo luật phải tru di cửu tộc! Hiện tại đại quân Dự Chương Vương đã vây quanh toàn bộ Hoàng cung, nếu mọi người lỡ lầm đường lạc lối giờ biết điều quay lại, lấy công chuộc tội, Vương Huyền đồng ý tuyệt đối không áp tội cho chư vị!”.

Đang trong lúc căng thẳng nhất, ngoài điện chợt vang lên tiếng giày sắt động địa. Là đại đội nhân mã đang tiến gần tới đây. Có người hô to, “Dự Chương Vương phụng chỉ bình định, kẻ nào dám chống cự, giết ngay tại chỗ!”.

Bọn thị vệ thấy lưỡi liếm sáng loáng kề trên cổ Hoàng hậu, lại thêm binh mã ngoài điện chăm chăm nhìn vào, nhận ra thế cục đã đổi.

Một người rút cuốc cũng ném bỏ đao, quỳ rạp xuống đất, đám người còn lại không còn kiên nhẫn nữa, rồi rít quỳ xuống theo.

“Phế vật, đều là phế vật!”, cô cô tuyệt vọng tức giận mắng, đột nhiên vùng vẫy tựa như muốn lao về phía lưỡi kiếm. Thị nữ cuống cuồng rút đao, dè chặt người lại. Tôi hạ lệnh cho hai thống lĩnh kia lập tức rút hết binh mã trước điện, lại lệnh cho thị nữ tới Đông cung báo cho Tiêu Kỳ rằng Hoàng hậu đã nhận tội chịu trói, tuyệt đối đừng đả thương Tả tướng.

Cô cô vẫn đang tức giận không ngừng mắng chửi, tóc dài xõa bung tán loạn, hoàn toàn không còn chút phong thái nào.

Tôi chậm chậm đi tới trước mặt cô cô, nhìn người bằng ánh mắt thật sâu, “Người thua, cô cô”.

“Thắng làm vua thua làm giặc, cũng không đáng xấu hổ... Nhưng dù có thua cũng phải thua một cách cao quý”, tôi nhẹ nhàng nói.

Thân thể người chấn động. Cô cô nhìn tôi trân trân, ánh mắt nhất thời lộ ra vẻ hoảng hốt, dường như đang lướt qua thời gian, nhìn thấy quang cảnh khi xưa – năm ấy tôi chín tuổi, đánh cờ thua ca ca, trong lúc tôi giận dỗi ăn vạ, cô cô đã nói: “Thắng thua cũng phải có khí phách, dù có thua cũng cần thua một cách cao quý”.

Cô cô nhìn tôi, tựa như đang nhìn một người xa lạ không quen biết, ánh mắt dần ảm đạm.

Một lúc sau, cô cô cười khổ một tiếng, “Không sai, được làm vua thua làm giặc... Không ngờ ta tự phụ một đời cuối cùng lại thua trong tay người!”.

Tóc mai cô cô bay loạn, tôi định đưa tay vén cho người, nhưng tay vươn rồi lại ngừng trong không trung, một chút tình cảm còn vương trong đáy lòng bỗng nhiên biến mất hoàn toàn. Tôi nghiêng đầu, không nhìn cô cô nữa, hờ hững nói, “Ít nhất thì người cũng không bại bởi người ngoài!”.

Cô cô đột nhiên cười thành tiếng, cho đến khi bị áp ra khỏi đại điện, tiếng cười kia vẫn còn vang vọng mãi trên Càn Nguyên điện lạnh lẽo cô tịch.

Ngày cô cô bị hành thích, thị nữ thân cận đã bị thích khách giết chết, bản thân vì kinh động mà hôn mê. Lúc đó, tôi đã lưu lại mấy thị nữ tùy thân bên cô cô, đề phong nghiệt dư trong cung lại ra tay lần nữa. Mấy nữ tử này là

Tiêu Kỳ đích thân lựa trong đám người xuất sắc nhất của chàng ra, lấy thân phận thị nữ đi theo bảo vệ sự an toàn của tôi.

Mới đầu tôi để các nàng lại chỉ là vì bảo vệ cô cô, song sau khi thanh tra cung đình xong, tôi cũng không triệu các nàng hồi phủ nữa. Lúc ấy rất nhiều lão cung nhân bị trục xuất, đâu đâu cũng bổ sung người mới cho nên mấy thị nữ này xen lẫn vào Chiêu Dương điện không khiến cô cô chú ý. Tôi đã dặn dò sẵn các nàng, chỉ trừ phi chuyện xảy ra quá khẩn cấp, bằng không không được phép lộ diện; thêm vào đó, ngoại trừ tôi ra, họ không cần tuân theo mệnh lệnh của bất cứ ai.

Ngay cả chính tôi cũng không rõ từ khi nào mình bắt đầu phòng bị cô cô. Có lẽ là bởi vì người hết lần hết lượt dò xét, bởi vì người phòng bị tôi, mà cũng có lẽ do lòng tôi bất an, nghi ngờ.

“Thuộc hạ tới chậm, đã để Vương phi kinh sợ!”, Bàn Quý dẫn người chạy vào trong điện, “Bình mã Dự Chương Vương đã tiếp chương thủ vệ Càn Nguyên điện, Vương gia và Thái tử điện hạ đang từ Đông cung tới!”.

Tôi nhìn về hăn, run run nói: “Tả tướng đâu?”.

“Tả tướng không việc gì, Vương Túc đại nhân tạm thời tiếp chương cấm quân, Hồ tướng quân phụng mệnh thủ hộ phủ Trấn Quốc Công, không bước vào trong phủ nửa bước!”. Bàn Quý hạ giọng, lời nói mang vẻ vui mừng, “Vương phi chớ lo, đại hỏa ở Đông cung là Vương gia tương kế tựu kế làm nên, nhân lực hai phe đều không bị tổn thất nặng. Mọi nơi trong kinh thành không có biến động gì, hết thủy bình an!”.

Hết thủy bình an! Bốn chữ này lọt vào tai tựa như nghe thấy tiên âm trên trời.

Mọi thứ trước mắt bỗng trở nên hư ảo, giờ đây tôi mới phát giác mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo, hơi lạnh thấu xương bao phủ toàn thân mình.

Có người tiến lên đỡ lấy tôi, muốn đỡ tôi ngồi xuống ghế, nhưng vừa bước được một bước, dưới chân lại tựa như giẫm vào hư không, chỉ cảm thấy trời đất xoay vần.

Thị nữ kinh hoàng gọi tôi, từng tiếng “Vương phi”, từng tiếng “Người đâu” vang lên đầy vẻ sợ hãi.

Chắc là nhất thời chóng mắt, tôi dần dần hồi phục lại, cảm thấy các nàng kinh ngạc.

May mà phụ thân chỉ là lãnh binh vào cung, không tùy tiện khởi sự, nhưng nếu trong kinh quả thực động thủ với Hồ Quang Liệt thì đó mới là lưỡng bại câu thương, không thể vãn hồi. Cô cô tự cho là mình đã bố trí cạm bẫy cao minh, nhưng lại không biết người hứng chịu không phải là Tiêu Kỳ mà là chính bản thân người, gây ông đập lưng ông. Tôi có thể đại khái hiểu được là ai bán đứng cô cô – nếu cô cô tận mắt nhìn thấy đứa con mình dốc lòng bảo vệ giờ khắc này đang đứng bên cạnh Tiêu Kỳ với tư thế của người thắng cuộc thì không hiểu sẽ có cảm giác thế nào.

Lửa đốt Đông cung cũng chỉ là màn kịch cho qua tai mắt thiên hạ, vừa vặn che đậy được màn cung biến hung hiểm này, một trận cháy lại thành Dự Chương Vương có công hộ giá Đông cung, bình định Hoàng cung.

“Vương phi có trong điện không?”, giọng Tiêu Kỳ từ xa xa vang tới, vô cùng gấp gáp lo lắng, hoàn toàn không có vẻ thong dong thường ngày.

Tôi có chút bối rối, chỉ sợ chàng nhìn thấy bộ dạng này của mình. Tôi vội vàng bấu lấy thị nữ, nỗ lực đứng lên.

Thân thể vừa mới động thì bỗng nhiên có cảm giác đau đớn như toàn thân bị xé đôi, giữa hai chân có dòng nhiệt nóng chảy ra... Tôi mềm nhũn trượt xuống đất, thị nữ không đỡ kịp... Đau đớn càng lúc càng mạnh, tôi cắn môi gắng gượng, chỉ cảm thấy dòng nhiệt nóng kia đã chảy xuống hai chân.

Thế này là thế nào? Tôi ngã sấp trên mặt đất, run rẩy vén quần lên, đập vào mắt là một màu đỏ tươi!

Cửa điện mở ra, Tiêu Kỳ bước dài vào, một thân áo giáp sáng bừng như tuyết.

“A Vũ!”, chàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt trong thoáng chốc ngưng đọng trên người tôi.

Tôi hoảng sợ ngược mắt nhìn, không biết nên giải thích sự thảm hại của mình thế nào, cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra... Tôi không bị thương nhưng lại đang chảy máu...

Sắc mặt chàng chợt biến, ánh mắt chuyển từ một màu đỏ tươi kia lên gương mặt tôi, đáy mắt bao phủ nỗi đau đớn kinh hoàng.

“Truyền thái y, mau truyền thái y!”, chàng vội vã ôm lấy tôi, ngay cả lời nói cũng run rẩy.

Tôi cười gượng gạo, muốn bảo rằng chàng đừng sợ, rằng tôi không sao. Nhưng mở miệng rồi lại không phát ra được âm thanh nào, toàn thân dựa vào trong ngực chàng, càng lúc càng lạnh, trước mắt dần dần mơ hồ.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hận Yếu

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Yếu: chết non, chết yếu.

Tháng chín năm Dận Lịch thứ hai, Thành Tông Hoàng đế băng hà tại điện Càn Nguyên.

Thiên hạ khóc tang. Tại điện Sùng Đức, cung Phụng Tử, vương công, bách quan mang theo phu nhân tề tụ đầy đủ tại ngoài Thiên Cực môn, ai nấy mặc tang phục khóc lóc thảm thiết suốt cả ngày. Ngày hôm sau, di chiếu được ban bố, Thái tử Tử Long kế vị, Dự Chương Vương Tiêu Kỳ, Trấn Quốc Công Vương Lận, Doãn Đức Hầu Cổ Ung nhận lệnh phụ chính. Sau năm ngày, đưa Thiên tử xuất cung, an táng tại lăng Vu Cảnh, thụy hiệu Thượng Tôn Hoàng đế.

Hàng ngàn năm sau, trong sử sách chỉ còn lưu lại vài dòng chữ như vậy. Dường như là sau mỗi lần Hoàng cung đổi chủ, bút pháp thần kỳ của Sử quan có thể lột bỏ hết những nguy nan cùng cấp, gió tanh mưa máu của sự thật mà viết nên những dòng chữ đầy vẻ thái bình thịnh thế như vậy.

Mà tôi mãi mãi không thể quên được cái ngày chấn động lòng người đó... lại càng không thể quên được, tôi đã mất đi đứa con của tôi và chàng cũng vào ngày ấy.

Lúc Từ cô cô rưng rưng nước mắt nói cho tôi biết, tôi còn chưa tỉnh hẳn, chỉ nhớ rõ nước thuốc tràn vào trong miệng, đắng ngắt. Tôi nghe loáng thoáng thấy cô cô nói “sinh non”, chột kinh ngạc thần thờ, đưa mắt ra xung quanh tìm kiếm thân ảnh Tiêu Kỳ. Từ cô cô nói Vương gia không thể vào,

việc binh đao hung hiểm được coi như hy sinh xương máu, không may mắn cho tôi. Lời Từ cô cô còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng mảnh che bên ngoài rách đôi, rồi có tiếng kinh hô vang lên. Tiêu Kỳ bất chấp sự ngăn trở của mọi người, sắc mặt tái nhợt vọt vào trong nội thất. Từ cô cô cuống quýt cản lại, vừa nhắc tới ba chữ không may mắn đã thấy chàng đột nhiên nổi giận, “Lời nói vô căn cứ, cút ra ngoài cho ta!”.

Tôi chưa từng thấy chàng nổi giận lôi đình như vậy, có cảm giác như chàng muốn đốt sạch tất cả mọi thứ trước mắt thành tro tàn. Ngay lập tức, không còn ai dám trái lời chàng nữa, Từ cô cô cũng vâng lời lui ra. Chàng đi tới trước giường, cúi người quỳ xuống, vùi mặt thật sâu xuống gối bên cạnh nơi tôi đang nằm, bất động một lúc lâu.

Lời của Từ cô cô vọng lại bên tai, tôi dần dần hiểu ra được mọi chuyện, nhưng lại không thể tin được...

“Là thật sao?”, tôi cất lời yếu ớt hỏi chàng. Tiêu Kỳ không trả lời, ngẩng đầu nhìn tôi, đáy mắt đỏ ngầu. Giờ khắc này, trên gương mặt của một người xưa nay chưa từng để lộ vui buồn không hề che giấu vẻ đau đớn day dứt. Ánh mắt chàng lọt vào trong ánh mắt tôi. Nếu nói tin tức vừa rồi là một đao xuyên tim, nhanh tới mức người không kịp đau thì lúc này đã có vô số kim châm ghim tạc trong lòng, đau đến vô hạn, đau đến không thốt được nên lời.

Tôi lặng lẽ đưa tay nắm lấy tay chàng, áp bàn tay ấy vào gương mặt, vậy mà nước mắt lại không kìm được mà chảy xuống lòng bàn tay chàng.

“Ta có thể khai cương mở đất, tung hoành sát phạt, lại không bảo vệ được một nữ nhân và đứa con”. Giọng chàng rất trầm, trầm như sắp muốn vỡ ra tan tành. Tôi muốn an ủi nỗi đau của chàng, nhưng nửa chữ cũng chẳng nói được, chỉ có thể lặng yên đan năm ngón tay vào bàn tay chàng, cùng truyền dũng khí cho nhau, cùng nhau ngăn cản sự lạnh lẽo vọt tới từ khắp bốn phương tám hướng.

Vào một khoảnh khắc mà chúng tôi không biết nào đó, có một đứa bé đã bất ngờ lặng lẽ đến, theo chúng tôi cùng nhau xuôi nam chinh chiến, công thành đoạt đất, mãi cho tới khi vó ngựa đạp Hoàng cung. Qua nhiều hiểm cảnh gian nan như vậy, đứa bé vẫn luôn kề bên chúng tôi, không ngờ rằng đến lúc này, nó lại lặng yên rời đi mất. Thái y nói đứa trẻ vẫn chưa đủ hai tháng... Chúng tôi thậm chí còn không biết tới sự hiện hữu của nó, tới lúc biết rồi lại là lúc vĩnh viễn mất đi.

Tôi đã ngủ mê man hai ngày đêm, từng có lúc máu chảy không ngừng, cơ hồ đe dọa tính mạng.

Tiêu Kỳ nói, trong hai ngày này mẫu thân vẫn luôn ở bên cạnh tôi, không ngủ không nghỉ, không ăn không uống cho tới hai canh giờ trước, khi người mệt mỏi không chống đỡ được nữa, bị ép về phủ nghỉ ngơi. Chàng đỡ tôi dậy, đích thân bón cho tôi từng thìa thuốc. Thuốc rất đắng, nhưng không thể sánh được vị đắng trong lòng. Mới hai ngày thôi, tôi đi từ chốn cực lạc tới địa ngục, cảm giác như đây là một cơn ác mộng. Trong ký ức mơ hồ còn khắc rõ đêm thọ yến náo nhiệt vui tươi, rồi nháy mắt, Hoàng thượng băng hà, cô cô mưu nghịch, phụ thân và Tiêu Kỳ đối đầu binh lực, tôi và chàng mất đi một đứa bé... Sinh sinh tử tử, thật thật giả giả làm tôi hoảng hốt. Có lẽ đây chỉ là một cơn ác mộng? Nhưng sao chỉ cần nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể nhìn thấy long sàng âm trầm kia, nhìn thấy binh đao tầng tầng, ánh đao sáng loáng; nghe thấy tiếng cười thê lương của cô cô vang vọng bên tai, nhớ tới cô cô nổi giận ùng ùng đẩy ngã tôi về bình phong phía sau lưng...

Tiêu Kỳ bất chấp sự ngăn trở của Thái tử, cương quyết giam cầm cô cô trong lãnh cung. Toàn bộ cung nhân, y thị trên điện Càn Nguyên đều bị xử tử, không còn ai khác biết được chân tướng cô cô hành thích Hoàng thượng nữa. Ngày đó phụ thân bại trận, bị Tiêu Kỳ giam lỏng ở phủ Trấn Quốc Công, ca ca tạm thời tiếp chưởng Cẩm quân. Tống Hoài n phong tỏa khắp

các cửa cung, quét sạch vây cánh của Hoàng hậu. Chỉ tới đêm, đại cục trong kinh đã định.

Nếu như không có ca ca cố gắng khuyên can, làm chậm thời cơ xuất binh của phụ thân để Hồ Quang Liệt có thời gian điều binh khẩn cấp tới những nơi trọng yếu trong kinh thành, khống chế được thế cục ngoài Hoàng cung thì chỉ e lúc này đã nảy sinh sai lầm lớn. Phụ thân đã tin nhầm cô cô, tin nhầm người đồng minh mấy chục năm qua là muội muội ruột của mình. Nếu như đợi đến khi Thái tử lên ngôi, dựa vào căn cơ thế lực vững chãi của dòng họ Vương trong triều thì sớm muộn gì phụ thân cũng sẽ từ từ làm cho thế lực của Tiêu Kỳ suy yếu. Nhưng cô cô lại đã tâm can trả, không những bán đứng phụ thân mà thậm chí còn đẩy cả bản thân mình và phụ thân vào tuyệt cảnh không còn đường lui. Khởi binh bức vua thoái vị không khác nào châu chấu đá xe, một khi gặp khó khăn ắt sẽ để Tiêu Kỳ chiếm thế thượng phong.

Phụ thân khôn khéo cả đời cuối cùng lại bại trong tay đồng minh mình tín nhiệm nhất.

Cô cô tính toán liệu sự tường tận lại không ngờ tới con trai ruột không chút do dự bán đứng mình.

Ngày hôm sau, trên điện Thái Hòa, trước mặt văn võ bá quan, Thái tử tuyên đọc di chiếu của Tiên hoàng, chính thức kế thừa đại vị. Di chiếu sắc lệnh Dự Chương Vương Tiêu Kỳ, Trấn Quốc Công Vương Lận, Doãn Đức Hầu Cố Ung phụ chính. Hơn mấy trăm cấm vệ, nội thị, cung nhân liên quan tới phản loạn đều bị coi là phản nghịch, xử tử. Văn võ chúng thần còn lại, phàm là người có công ủng hộ Thái tử đều được thăng tước, ban thưởng vô số vàng bạc.

Một cuộc cung biến nhuộm đỏ máu tanh cứ như vậy bị hời hợt xóa đi, mãi sẽ chẳng lưu lại chút dấu vết nào trong sử sách thiên thu.

Tôi không thể, cũng không muốn tưởng tượng ra lúc phụ thân biết bị cô cô phản bội, lâm vào hoàn cảnh cô lập, bị buộc thua hàng một cách nhanh chóng sẽ có cảm giác ra sao. Với tính tình kiêu ngạo của phụ thân, e là người tình nguyện cam chịu cái chết chứ quyết không chịu nhục. Song nếu người thực sự tự vẫn thì danh dự gia tộc cũng sẽ theo đó mà tan vỡ, vì thế bất luận có tức giận và tuyệt vọng đến thế nào, người đều phải tiếp tục sống, mang hư hàm Tả tướng như xưa, ngồi tại vị trí bất lực ấy mà đón nhận sự thương hại và cười nhạo của kẻ khác. Đối với phụ thân mà nói, đây là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất.

Ngày năm tháng mười, đại cát, đại lễ tân quân lên ngôi cử hành tại điện Thái Hòa.

Tân đế mặc triều phục đi ra từ Đông Cung, ngự giá dẫn đường, bá quan tụ tập đầy đủ ngoài điện Thái Hòa nghênh đón.

Vì đang trong thời gian để tang nên không có lễ nhạc, ba tiếng roi quất thêm vang lên, Dự Chương Vương Tiêu Kỳ, Trấn Quốc Công Vương Lận, Doãn Đức Hầu Cố Ung hành đại lễ tam quỳ cửu khấu.

Tam quỳ cửu khấu: ba lần quỳ, mỗi lần lạy ba lạy sát đất, tổng cộng chín lạy.

Chuông lành reo vang, dưới thềm son, chúng quan đồng loạt cúi đầu.

Tân quân lên ngôi, hạ chiếu tôn Hoàng hậu Vương thị làm Hoàng Thái hậu, sắc phong Thái tử phi làm Hoàng hậu.

Lúc đại lễ lên ngôi được cử hành, tôi đang cùng mẫu thân nghỉ ngơi trong Thanh Tuyền cung, ngoại thành. Thương thế của Ngọc Tú vừa mới đỡ hơn một chút nhưng nàng cũng liệu mình tới hầu hạ.

Trải qua cơn kinh hoàng lần này, mẫu thân bị bệnh một thời gian dài. Hoàng thượng băng hà, phụ thân bức vua thoái vị, lại thêm chuyện của tôi,

đả kích lớn như vậy khiến mẫu thân không thể chịu đựng nổi, cả ngày chỉ trốn trong phủ mà khóc. Mà tôi từ sau ngày sinh non, lúc nào cũng chỉ nằm trên giường bệnh, thân thể lúc tốt lúc xấu, đêm đêm bị ác mộng đánh thức. Thái y nói nếu không thể tịnh tâm tĩnh dưỡng thì linh dược có nhiều đến mấy cũng vô dụng... Tôi biết cùng mẫu thân tới Thanh Tuyền cung này lại là một lần bản thân hèn yếu trốn tránh sự thật, giống như ba năm ở Huy Châu khi xưa. Nhưng tôi thực sự rất mệt mỏi, toàn thân rã rời, vừa lo lắng bệnh tật của mẫu thân lại vừa căm hờn việc ngày ngày phải vùi mình trong sự phân tranh, lưu lại kinh thành thêm ngày nào là ngày đó còn cảm thấy ngột ngạt.

Ngày lên đường hôm ấy, Tiêu Kỳ bỏ hết mọi công sự, đích thân hộ tống chúng tôi tới Thanh Tuyền cung, lúc rời đi thì liên tục dặn dò, lo lắng hết việc này đến việc kia.

Đặt mình trong hành cung, rời xa phân tranh ân oán, tôi cảm giác thấy cuộc sống tựa như cũng rất lặng yên.

Mỗi ngày tôi chỉ cùng mẫu thân phẩm trà, đánh cờ, nhàn nhã chuyện trò, kể những mẫu chuyện nhỏ vui vẻ... Tôi thậm chí còn bắt đầu học những bài học nữ công xa lạ từ mẫu thân. Chúng tôi không nhắc tới những chuyện bi thương kia nữa. Phụ thân và ca ca thường xuyên tới thăm chúng tôi, có khi phụ thân còn ở lại mấy ngày, nhưng mẫu thân luôn tỏ vẻ hờ hững như người qua đường. Tiêu Kỳ mỗi lần tới đều vội vàng. Tôi nhìn ra được vẻ bận rộn mệt mỏi của chàng, nhưng chỉ cần tới hành cung, chàng sẽ không mang theo bất kỳ người hầu nào, cũng không cho phép bất kỳ ai bấm báo chính sự. Chàng yêu cầu cứ ba ngày, Thái y phải bấm báo tình hình sức khỏe của tôi với chàng một lần, ngoài ra không thúc giục hay hỏi han khi nào tôi muốn quay về phủ.

Sau khi tân hoàng lên ngôi, Thái hậu mang bệnh ẩn cư ở cung Vĩnh An, phụ thân cáo bệnh ru rú trong nhà, ca ca vì thế mà được phong Giang Hạ Quận Vương, nhận việc thượng thư. Bên ngoài, dòng họ Vương vẫn duy trì

vẻ vinh quang, thậm chí quyền vị còn cao hơn trước, song thực tế, Cấm quân đã dần bị Tiêu Kỳ khống chế, môn sinh thân tín của phụ thân trong triều hoặc bị tước chức mất quyền, hoặc chuyển sang làm thủ hạ của Tiêu Kỳ; con cháu trong tộc cũng sợ bị liên lụy, không khỏi e hãi, thận trọng từ từng lời nói tới việc làm. Thế gia quyền tộc gần hai trăm năm qua từ khi chư Vương làm phản tới nay đã bị tổn thất nặng nề. Vương thị thảm bại, tất cả lâm vào khủng hoảng. Còn Dự Chương Vương đánh bại hai vị Tả, Hữu tướng địa vị ngang nhau, một mình nắm quyền hành khuynh dã, khiến quan lại xuất thân hàn vi và quân nhân đều lấy làm vui mừng.

Thượng thư: chức quan đứng đầu sáu bộ Lại, Hộ, Bộ, Binh, Hình, Lễ.

Mặc dù sống tại hành cung xa xa, tôi vẫn nghe được đủ loại tin đồn. Có người nói rằng dòng họ Vương sẽ từ đây mà không thể gượng dậy nổi; cũng có người nói căn cơ của Dự Chương Vương còn thấp, có thể dòng họ Vương có cơ hội tung mình, dù sao Hoàng thượng cũng có một nửa huyết thống họ Vương, Thái hậu cũng xuất thân họ Vương; còn có người nói Dự Chương Vương phi cũng là con nhà họ Vương, ngày nào nàng còn, ngày đó Dự Chương Vương sẽ không truy cùng diệt tận họ Vương.

Tuy nói còn Hoàng thượng và Thái hậu, nhưng rất nhiều người biết Thái hậu đã không còn năng lực can dự triều chính, Hoàng thượng lại càng lúc càng giống bù nhìn trong tay Dự Chương Vương, thế nên tôi bị coi là người duy trì quyền lực duy nhất của họ Vương. Mà lời đồn đại về tôi đã sớm sôi sùng sục trong kinh. Có người nói hôn nhân giữa Tiêu Kỳ và họ Vương đã trở nên vô giá trị, Vương phi sắp bị phế; có người nói Vương phi thất sủng, đã bị Dự Chương Vương bỏ mặc từ lâu; cũng có người nói thực ra phu thê Dự Chương Vương là uyên ương tình thâm... Càng nhiều người tin tưởng rằng việc tôi không xuất hiện trong đại lễ lên ngôi mà rời khỏi kinh thành là một điềm báo trước không lành.

Từ lúc còn rất nhỏ, tôi đã hiểu được cung đình là chốn ấm lạnh thất thường, những gia tộc đầy quyền lực đấu tranh với nhau một khi đã thất thế

thì bất luận có từng huy hoàng thế nào cũng sẽ lập tức luân lạc tới cảnh vạn người giẫm đạp.

Tiêu Kỳ không cho tôi bất kỳ một lời hứa nào, nhưng tôi hiểu được, chàng đã dùng hết khả năng để bảo vệ thân nhân của tôi.

Cuối mùa thu, lúc lá vàng rơi khắp chốn là lúc Thái y nói tôi đã bình phục hơn, mà khi ấy tôi cũng đã quyết định quay trở về đối mặt với hết thảy những gì tôi cần gánh chịu.

Hoàng hôn buông xuống thì vừa tới Vương phủ. Tôi thay quần áo đàn xếp mọi thứ xong, Tiêu Kỳ còn chưa về.

Tôi bắt đầu thiếu kiên nhẫn, người ở trong phòng nhưng luôn lưu ý động tĩnh ngoài cửa, mỗi lần có tiếng bước chân tới gần đều khiến tôi chột mừng rồi, rồi lại luôn là thất vọng. Tôi thầm cảm thấy bản thân buồn cười, lúc chia tay chẳng tương tư, giờ gặp lại lại mỗi mắt mong chờ... Trong thoáng chốc, một lần nữa tôi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc. Lần này không thể sai được, chàng đã về.

Tôi ném cuốn sách trên tay xuống, không kịp khoác áo ngoài vào, vội vã chạy ra ngoài cửa. Đám thị nữ cuống quýt đuổi theo, lại chột ngã quỵ trước cửa. Cửa mở ra, Tiêu Kỳ đội quan mào, mặc vương bào bước nhanh vào trong, bước chân mạnh mẽ đã có phong thái Vương giả. Tôi ngơ ngẩn dừng chân nhìn chàng. Chỉ xa cách có một khoảng thời gian ngắn ngủi mà tôi cảm thấy được chàng đã có chút thay đổi.

“A Vũ”, chàng nhẹ giọng gọi tên tôi, ánh mắt chốc lát phủ một lớp sương mù.

Trước mắt bao người, tôi chạy tới vùi đầu trong ngực chàng, không tỏ vẻ kiên cường nữa. Chàng lặng lẽ ôm lấy tôi, bước thẳng vào nội thất, vừa khi khuất người thì đột nhiên hôn xuống cuồn nhiệt, từ trên trán, tới đuôi lông

mày, tới gương mặt, tới cổ... Cuối cùng là môi và lưỡi quấn quýt một hồi thật lâu không thôi.

Ánh đèn chập chờn, tôi và chàng bốn mắt nhìn nhau, thời gian tựa như vĩnh viễn chìm vào trong khoảnh khắc vô tận này.

Dường như không ai nỡ cất lời phá vỡ khoảng thời gian tuyệt vời hiện tại. Cầm chàng nhẹ nhàng đặt lên trán tôi, hai mắt nhắm lại, chàng cúi đầu thở dài, “Từng nghĩ nàng sẽ hận ta, ngờ là từ đó ta hoàn toàn mất đi nàng”.

Tôi ngược mắt lẳng lẳng cười, nhìn vào đôi con ngươi thâm thúy của chàng.

“Cho nên ta nghĩ, nếu như A Vũ chịu tha thứ cho ta thêm lần nữa, về sau nàng muốn gì ta sẽ cho nàng thứ đó, chỉ cần nàng được tốt...”. Chàng không nói được nữa, đáy mắt như có vẻ mừng điên lên khi mất đi rồi mà lại có được, lại như có sự hoảng sợ sau nỗi tuyệt vọng. Con người xưa nay cứng cáp như thanh đao, giờ khắc này cũng trở nên mềm mại, yếu ớt. Tựa vào lồng ngực ấm áp của chàng, tôi nhắm mắt lại, mỉm cười. Có trải qua loạn lạc ly biệt mới biết quý trọng. Tôi của ngày hôm nay còn có cái gì chưa từng có được, chưa từng mất đi? Những gì tốt đẹp nhất, xấu xí nhất, trân quý nhất, đáng buồn nhất trên đời tôi đều đã từng có và từng mất đi. Cành vàng lá ngọc, danh môn thế gia, hết thảy đều là phù hoa lạc tử, trong lòng bàn tay chỉ còn lại một chữ Tình. Thân tình với cha mẹ, tình huynh muội, còn có chân tình ngàn năm không rời của chàng. Vốn tưởng rằng những gì vững chắc nhất sẽ không chịu nổi đả kích mạnh mẽ này mà trở nên yếu ớt, nào ngờ giờ vẫn còn ở trong tay.

Ba ngày sau khi tôi trở về kinh, trong cung nghênh đón chuyện vui, Tạ Hoàng hậu sinh ra một bé trai gầy yếu, cũng chính là Hoàng tử duy nhất của đương kim Hoàng thượng. Hoàng cung sau tai kiếp kia nhờ có sinh mệnh mới đến này mà một lần nữa khôi phục được sức sống vui tươi, khói mù bao phủ bấy lâu tựa hồ cũng dần dần tan ra. Theo quy định, ba ngày sau

đó, mệnh phu tam phẩm trở lên và gia quyến các quan lại phải vào cung mừng tiểu Hoàng tử ra đời.

Song trong cung rất nhanh đã truyền ra tin tức Hoàng hậu bị bệnh, tiểu Hoàng tử vô cùng gầy yếu, thái y ra vào điện Chiêu Dương không khác gì đèn kéo quân... Cho đến năm ngày sau đó mới tuyên mệnh phụ vào cung châu mừng.

Tối ngày, tôi cùng Doãn Đức Hầu phu nhân dẫn chư vị mệnh phụ nhập cung châu kiến. Xa xa trông thấy tòa cung điện mà qua bao triều đại rồi các Hoàng hậu vẫn thường ở, thấy điện Chiêu Dương quen thuộc ngày nhỏ vẫn thường bước lên, cũng là nơi cô cô đã sống hơn ba mươi năm... Cửa cung trầm lặng này vừa mới tiễn đưa chủ nhân trước của nó để nghênh đón một Hoàng hậu mới. Nếu như những tòa nhà cửa hoa lệ này cũng có thể lắng nghe, có thể suy nghĩ thì không biết chúng sẽ ghi lại những gì vào trong trí nhớ? Mười mấy mệnh phụ thịnh trang triều phục đã tới đầy đủ ngoài điện, các lão phu nhân cũng đã đến, tất cả đều đang ở đây chờ một mình tôi. Từ xa thấy xa giá của tôi, thái giám lập tức thông báo, mọi người nhất tề im lặng. Thị nữ vén rèm ra, tôi đón nhận ánh mắt của tất cả, chậm rãi đứng dậy, bước xuống xe loan. Thăm dò, hiếu kỳ, giễu cợt, e sợ,... từng luồng ánh mắt phức tạp rơi trên gương mặt tôi. Tôi khẽ nhếch cằm, mắt nhìn thẳng, thông dong đi qua, chính thất của các công hầu và mệnh phụ nhị phẩm trở xuống đều cúi đầu, bộ dạng phục tùng hành lễ, đồng loạt lui sang một bên.

Song người bước ra đón lại là một nữ quan. Nàng thay mặt Hoàng hậu cảm ơn tấm lòng của mọi người, nói Hoàng hậu bị bệnh liệt giường, ngay cả tiểu Hoàng tử cũng không được ôm ra để mọi người thăm. Chư vị mệnh phụ hai mặt nhìn nhau, chỉ đành dâng tặng lễ vật, chúc tụng, cứng nhắc như đồ vật hết một lượt. Trên Chiêu Dương điện chẳng hề có sự náo nhiệt vui mừng như dự đoán mà ngược lại, bị bao phủ trong sự ngọt nhạt thâm trầm khó tả.

Mọi người lần lượt thối lui, lại chột nghe trước điện vang lên một giọng nói, “Dự Chương Vương phi xin dừng bước, Hoàng hậu tuyên Vương phi nhập kiến”. Tôi theo cung nữ kia đi vào trong điện, vừa bước vào trong tầng tầng lớp lớp rèm che đã nghe thấy một tiếng kêu bé nhỏ từ phía sau bình phong Đan phượng triều dương vang tới.

“A Vũ, A Vũ!”, Uyển Dung tý tý mặc áo tơ trắng, tóc tai lòa xòa được cung nữ dìu ra ngoài. Mấy tháng không gặp, không ngờ nàng lại gầy yếu tái nhợt như một chiếc lá đầu cành, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay đi. Tôi vội vã bước lên phía trước đỡ nàng, còn chưa chạm được vào ống tay áo kia đã thấy nàng quỳ xuống trước mặt, tóc dài ủ rũ, sắc mặt thảm hại trắng như tờ giấy, nắm tay tôi thật chặt, “A Vũ, van xin muội cứu đứa con của ta!”.

“Hoàng hậu!”, tôi cả kinh đỡ lấy hai tay nàng, lại không đỡ được nàng dậy. Thân thể nàng lạnh lẽo run rẩy, nước mắt lã xuống, “Van xin muội cứu nó, cứu lấy tiểu Hoàng tử, nếu không bọn họ sẽ hại chết nó! Không có ai tin ta, Hoàng thượng cũng không tin... A Vũ, ta van xin muội! Cứu lấy đứa bé, đừng để người khác hại chết nó!”.

“Sẽ không, không kẻ nào dám hại tiểu Hoàng tử, tỷ nhìn xem, đứa trẻ không phải vẫn còn tốt đó sao?”. Tôi nhất thời luống cuống, chỉ đành phải cúi người ôm nàng, vừa dịu nhẹ khuyên bảo, vừa ra ý cho nữ quan ôm đứa trẻ tới. Mới vừa rồi ở bên ngoài điện nên không thấy rõ, giờ mới nhận ra đứa bé nằm trong chăn gấm vàng kia lại nhỏ như vậy, mềm như vậy. Tay tôi hơi buông xuống, đáy lòng thoáng đau, không đành lòng nhìn đứa bé trước mặt.

Đúng lúc này, đứa trẻ khóc òa lên một tiếng, tiếng kêu yếu ớt, thậm chí không lớn được hơn tiếng mèo kêu là bao nhiêu. Uyển Dung tý tý đón lấy đứa bé vỗ về, thế nhưng đứa bé lại càng khóc lớn hơn, gương mặt nhỏ bé đỏ bừng lên, cái miệng nhỏ nhắn có chút tím lại. Tôi căng thẳng, không tìm được đưa tay định ôm đứa bé. Uyển Dung đột nhiên ngẩng đầu, lạnh

lùng nói, “Không được chạm vào nó!”. Nàng cảnh giác nhìn tôi chăm chăm, nhanh bước lùi về phía sau, thần sắc trong nháy mắt trở nên hung ác. Tôi bất đắc dĩ lui lại, đứng cách xa nàng một chút, tìm mọi cách khuyên bảo. Nàng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn tôi một hồi lâu, cuối cùng dần bình tĩnh trở lại, thân thể vẫn không ngừng run rẩy, hai mắt đăm lẹ, ôm chặt đứa trẻ trong ngực.

Tôi vội cho truyền Thái y, lại gọi cung nữ tới chất vấn. Nữ quan nội thị cũng bối rối luống cuống, chỉ nói kể từ sau khi tiểu Hoàng tử bị bệnh, Hoàng hậu bỗng trở nên đa nghi, không cho bất luận kẻ nào ôm tiểu Hoàng tử đi, cũng không cho người ngoài nhích tới gần tiểu Hoàng tử. Mà tiểu Hoàng tử từ đêm hôm qua bắt đầu khóc ròn không nghỉ, uống thuốc Thái y kê rồi cũng không thấy tốt lên, về đêm càng lúc càng khóc lớn. Nữ quan rụt rè nói: “Hoàng hậu không ngừng nói rằng có người muốn hại tiểu Hoàng tử...”.

Tôi căng thẳng, “Lời này Hoàng thượng có biết?”.

Nữ quan vội đáp, “Bệ hạ biết, chẳng qua là... chỉ nói Hoàng hậu sầu lo quá độ đâm ra nói nhảm”.

Nguyên lai là đêm hôm trước, Uyển Dung tỷ tỷ đột nhiên gặp ác mộng, trong mơ thấy có người hành thích tiểu Hoàng tử, tỉnh dậy lại nghe thấy tiểu Hoàng tử khóc không ngừng nghỉ, từ đó trong lòng sinh nghi có người muốn hại tiểu Hoàng tử. Lời này đương nhiên không có ai tin tưởng, ngay cả Thái y cũng nói tiểu Hoàng tử vẫn an khang, chỉ là đứa trẻ mới sinh ra khó tránh khỏi có chút gầy yếu. Uyển Dung tỷ tỷ chính miệng kể cơn ác mộng ấy cho tôi nghe, vẻ mặt thê lương cầu xin tôi tin tưởng nàng... Nhìn dung nhan tiều tụy của nàng, tôi chỉ cảm giác lòng mình chua xót thê lương. Nàng thật cẩn thận đưa đứa trẻ nằm trong tã cho tôi, “A Vũ, muội bế nó một lát đi, nó rất ngoan... Nhẹ tay thôi, đừng làm nó sợ”.

Trẻ sơ sinh thì ra lại mềm mại như vậy, trên gương mặt loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng cha mẹ. Gương mặt, tay chân nho nhỏ khiến tôi không dám động vào. Đứ bé nằm trong tay tôi đã không còn sức khóc nữa, khuôn mặt nhe nhào nhăn nhúm không dứt tựa như uất ức lắm. Tôi bất tri bất giác rơi lệ, trái tim không khỏi lay động, tất cả thương yêu day dứt trào ra, chỉ hận không thể hy sinh gì đó để giảm bớt nỗi khổ sở của nó. Giờ khắc này, tôi bắt đầu hiểu được cảm thụ của Uyên Dung tý tý. Thì ra đó chính là tấm lòng người mẹ... Nàng ít nhất còn có cơ hội đau lòng vì nó, lo lắng vì nó, còn tôi ngay cả cơ hội này cũng cảm thấy xa vời.

Thái y rất nhanh đã tới, sau khi khám bệnh xong cho tiểu Hoàng tử thì sắc mặt trở nên lo sợ nghi hoặc, trầm ngâm một hồi lâu, chỉ nói tiểu Hoàng tử không có gì đáng lo ngại, chẳng qua là thể chất quá suy yếu, là bẩm sinh như vậy. Hoàng hậu truy hỏi tiếp, hăn lo sợ nói: “Vi thần tùy tiện phỏng đoán, tiểu Hoàng tử có dấu hiệu bị kinh sợ...”. Thái y nói xong như thế liền cúi gằm mặt không dám ngẩng đầu, tôi và Uyên Dung tý tý nhìn nhau thất sắc. Cung nhân trong điện Chiêu Dương đều là tâm phúc của Hoàng hậu, cả ngày chỉ có cung nữ và vú em cẩn thận chăm sóc tiểu Hoàng tử, ngoài ra chưa từng có ai được tới gần. Nếu nói đứa trẻ bị kinh sợ thì quả thực khiến người ta khó mà tin tưởng được.

“Chẳng lẽ là bị yểm bùa?”, Uyên Dung tý tý chột thốt lên sợ hãi, hai chữ ‘yểm bùa’ vừa thốt ra cũng khiến tôi biến sắc. Trong chốn cung đình này ai cũng biết ‘yểm bùa’ có hậu quả nghiêm trọng thế nào. Hoàng hậu ngay tức khắc hạ lệnh tra rõ hậu cung, đào sâu khắp các góc ngách, bắt giữ từng cung nữ trong cung các phi tần tra hỏi, nếu có điểm khả nghi thì dùng hình ép khai.

Tôi cẩn thận tra hỏi mỗi người bên cạnh tiểu Hoàng tử nhưng không thấy có gì khả nghi. Từ vú em đến cung nữ đều là những người đã theo Uyên Dung tý tý nhiều năm, hơn nữa hai lão ma ma lại là tâm phúc của Tả Quý phi lúc xưa, sau khi Uyên Dung tý tý vào Đông Cung thì được Tả Quý phi

phái tới hầu hạ, coi như là người thân tín cũ nhà ngoại... Tôi bước chân tới cửa, bỗng nhiên dừng lại, thân ảnh thanh nhã của Tạ Quý phi hiện lên trước mắt, giống như một tiên tử không vướng bụi trần, lại dần dần hóa thành một thân ảnh bóng dáng giống như vậy, thanh sam dài, đầm đạm ôn hòa. Đã lâu rồi chưa từng nghĩ tới cái tên ấy, giờ khắc này thân ảnh đó bỗng nhiên hiện lên khiến đầu ngón tay lạnh lẽo.

“Tuệ Ngôn”, tôi thấp giọng gọi thị nữ đứng đầu đám hộ vệ Doãn Tuệ Ngôn, “Bắt đầu từ tối nay, người giả trang thị vệ ở lại trong điện Chiêu Dương, không được để lộ hành tung... Cần thận lưu ý người bên cạnh tiểu Hoàng tử, nhất là hai vị ma ma”.

Rời cung trở về Vương phủ, dọc đường đi tôi đứng ngồi không yên, lòng hối hận vì đã để Tuệ Ngôn ở lại trong cung, sợ là nàng sẽ thực sự tra ra điều gì đó, sợ đó là kết quả mà tôi không muốn thấy nhất.

Tôi nghỉ chân chốc lát trước cửa thư phòng, ổn định lại những suy nghĩ lung tung trong đầu, xong xuôi mới đẩy cửa bước vào. Tiêu Kỳ đang ngồi trước bàn chuyên chú đọc đống công văn chất như núi, ngẩng đầu thấy tôi, đôi mày chau lại thật sâu mới dẫn ra. Tôi giả lợt kể cho chàng nghe về chuyện của tiểu Hoàng tử, bỏ bớt chi tiết để Tuệ Ngôn lại trong cung, cũng không nhắc tới hai ma ma kia. Tiêu Kỳ lắng lắng nghe, ánh mắt thâm sâu khó lường, lại chỉ thản nhiên nói: “Tiểu Hoàng tử mà nàng cũng lo lắng”.

Tôi thở dài nói: “Chàng còn chưa nhìn thấy đứa bé, toàn thân gầy teo, thật sự rất đáng thương... Đầu thai vào Hoàng gia không biết là may mắn hay bất hạnh”. Tiêu Kỳ trầm mặc, tôi biết lời chạm vào nỗi khổ riêng trong lòng chàng, liền im lặng không nói nữa. Chàng ôm lấy tôi, đôi con ngươi dịu dàng, không cần nói gì cũng đã hiểu hết tâm ý của nhau.

Ăn xong bữa tối, chàng vẫn như thường ngày trông chừng tôi uống thuốc, phải tận mắt thấy tôi uống thuốc xong mới hài lòng. Thuốc này đắng quá mức, vô cùng khó uống, mỗi lần tôi đều không kìm được mà oán trách,

nhưng chẳng thể qua mắt được. Tối nay thị nữ vừa mới dâng thuốc lên liền có người tới thông bẩm chuyện gì đó, tôi nhân dịp chàng không để ý lạng lẽ nghiêng bát thuốc đổ vào chậu hoa, còn chưa kịp giấu kỹ bã thuốc dư lại, Tiêu Kỳ đã quay trở về phòng, chăm chăm nhìn bát thuốc trong tay tôi.

Tôi chợt dạ biết điều, lè lưỡi nói: “Thuốc này khó uống quá, Thái y đã nói ta khỏe lại rồi, sau này không cần uống nữa đâu!”.

“Không được!”, sắc mặt chàng không chút thay đổi, quay đầu phân phó thị nữ, “Bưng bát khác tới!”.

Thấy chàng nghiêm túc như thật, tôi có chút không vui, kiên quyết nói: “Ta nói không uống là không uống!”.

“Không được!”, gương mặt chàng càng nghiêm trọng hơn.

Tôi chợt thốt lên: “Ta không phải là đứa trẻ, không cần chàng lo!”.

Chàng đột nhiên túm tôi tới, cúi người hung hăng hôn xuống, càng hôn càng sâu, chiếm lấy đôi môi tôi thật lâu, mãi cho tới khi tôi mềm oặt, vô lực giãy dụa.

“Không cần ta quản?”, chàng cười mà như không nhìn lại tôi, trong mắt vẫn còn sót lại vẻ tức giận, “Chỉ sợ nàng có bảy tám chục tuổi thì cả đời này của nàng ta vẫn chắc chắn phải quản rồi!”. Tôi nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, nhưng trong lòng ngọt ngào vô cùng. Thị nữ lại đưa thuốc tới, tôi cũng không thể làm gì khác hơn là uống vào, lại không kìm được hỏi: “Thuốc này rốt cuộc có gì quan trọng mà ngày nào cũng phải uống?”.

Tiêu Kỳ cười nhẹ một tiếng, “Chỉ là thuốc bổ mà thôi, thân thể nàng quá yếu, trừ phi nuôi đến lúc trắng trẻo mập mạp, bằng không mỗi ngày đều phải uống!”.

Tôi bi ai, “Chàng muốn hành hạ chết ta chứ gì?”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thương Thế

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Liên tiếp nhiều ngày qua đi, Tuệ Ngôn cũng không phát hiện được điều gì, tôi bắt đầu cảm giác bản thân quá đa nghi, có lẽ tiểu Hoàng tử vốn sinh ra đã yếu ớt như vậy thật. Song Uyển Dung tỷ tỷ vẫn ngang ngạnh tiếp tục tra lòng khắp lục cung, khiến trong cung lòng người bàng hoàng, mà mấy vị ái phi cứ rối rít khóc lóc kể lể với Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng chẳng biết phải làm sao.

Ngày hôm đó tôi về nhà thăm phụ thân, còn chưa rời khỏi Trấn Quốc Công phủ đã thấy có người vội vã tới báo, nói Hoàng hậu náo loạn khắp điện Càn Nguyên, buộc Hoàng thượng phải xử tử Vệ phi. Cho tới lúc tôi chạy tới điện Càn Nguyên mới biết nguyên nhân là do Vệ phi oán hận Hoàng hậu, lén nói một câu: “Đứa trẻ mới sinh ra vốn luôn gầy yếu, chết yếu cũng không còn là chuyện gì mới mẻ, chỉ có mình nàng ta thấy lạ”. Lời này bị tố cáo, Hoàng hậu tức giận không kiềm chế được, nhận định là Vệ phi nguyên rủa tiểu Hoàng tử. Hoàng thượng luôn luôn sủng ái Vệ phi, nghe thấy như vậy cũng chỉ trách móc vài câu, nhưng như thế càng chọc giận Hoàng hậu, Hoàng hậu thề phải giết Vệ phi mới bằng lòng.

Uyển Dung tỷ tỷ phần nộ điên cuồng, không còn giữ được trạng thái bình thường nữa, tất cả mọi người đều không thể làm gì, chỉ chờ tôi một mạch chạy tới mới miễn cưỡng khuyên giải được. Hoàng thượng muốn giải quyết xong chuyện cho yên thân nên tạm thời cấm túc Vệ phi trong lãnh cung. Khó khăn lắm mới khuyên nhủ được Hoàng hậu quay trở về điện Chiêu Dương, tôi và Hoàng thượng nhìn nhau cười khổ, cùng nhau ngồi than thở trong điện Càn Nguyên cao lớn mà trống vắng.

“Hoàng thượng”, tôi vừa mở lời, huynh ấy lại cắt ngang, “Cũng không có người ngoài ở đây, Hoàng thượng Vương phi cái gì? Gọi như trước kia đi!”.

Trước kia, tôi gọi huynh ấy là Tử Long ca ca – bỗng nhiên nhận ra, đã rất nhiều năm rồi chúng tôi chưa từng ngồi bên trò chuyện hân hoan với nhau. Huynh ấy tựa như một cuộc đã tóm được một người có thể tâm sự, bắt đầu lái nhai tố khổ với tôi, không ngừng oán trách làm Hoàng đế nhiều phiền muộn, chẳng thú vị tẹo nào. Trước mắt, huynh ấy vừa mới lên ngôi, mọi việc trong triều còn chưa ổn định, cũng chưa kịp xuất quân dẹp phản loạn ở Giang Nam, mà trong cung thì loạn đến gà bay chó sủa. Tôi lơ đãng nghe, trong lòng mãi suy nghĩ, Hoàng đế như huynh cũng chỉ là làm ra vẻ một chút chứ hơn nửa quốc sự đều đè trên vai Tiêu Kỳ, còn chưa từng nghe chàng nói một bao giờ, vậy mà huynh còn oán trách gì...

“A Vũ!”, Hoàng thượng đột nhiên gào lên một tiếng, tôi bị cả kính sừng sốt, bật thốt lên, “Sao thế?”.

“Muội có đang nghe ta nói chuyện không đấy?”, huynh ấy trừng mắt nhìn tôi, vẻ mặt không vui.

Tôi giật mình, nói quanh co: “Có chứ, huynh đang nói chuyện Ngự sử cả ngày đều làm phiền huynh đúng không?”.

Huynh ấy không nói gì, bình tĩnh nhìn tôi một hồi lâu, thái độ không hề có vẻ oán trách như thường ngày mà thần sắc lại âm đạm đi, “Thôi vậy, hôm khác nói tiếp... Muội lui ra đi”.

Tôi cũng thối mết, nhất thời không có lời nào để nói, đứng dậy hành lễ cáo lui. Lui tới cửa điện, xoay người định đi lại nghe thấy huynh ấy ở phía sau cúi đầu nói: “Mới vừa rồi trẫm nói, giá mà không lớn lên thì tốt biết bao”.

Tôi dừng chân quay đầu lại, thấy vị Đế vương trẻ tuổi cô độc ngồi trên đại điện, hai vai thấp xuống, long bào vàng sáng càng làm rõ vẻ mặt sa sút

của ngài, giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Đang lúc tôi định triệu Tuệ Ngôn quay về thì nàng cuối cùng cũng tra ra chân tướng chuyện “yểm bùa” trong Chiêu Dương điện.

Trực giác của Uyển Dung tử quả nhiên không sai, có lẽ là mẫu tử liên tâm, mà sự đa nghi của tôi được chứng thực là đúng – chính là hai ma ma làm bạn lâu nhất bên cạnh Uyển Dung tử thừa dịp ban đêm khi vú em và cung nữ đi ngủ liền bất ngờ kinh động tiểu Hoàng tử, nhiều lần khiến nó gào khóc không nghỉ, nhiều đêm không được ngủ yên như vậy nên cứ héo mòn dần đi. Khó trách điều tra đồ ăn, y phục thường ngày của tiểu Hoàng tử cũng không thấy gì bất thường. Ai có thể nghĩ tới biện pháp đơn giản nhất để hành hạ một đứa trẻ sơ sinh chính là không để cho nó ngủ chứ? Thật đáng thương cho tiểu Hoàng tử bao lâu nay chưa từng được yên ổn ngủ một giấc! Tôi hoảng sợ, không ngờ bọn họ có thể nghĩ ra phương pháp bí ẩn khéo léo như vậy, hoàn toàn không để lộ dấu vết, ngay cả Tuệ Ngôn theo dõi nhiều ngày như vậy mới nhìn ra chút sơ hở, càng không nghĩ tới hai ma ma hiền hòa bao năm lại độc ác như vậy.

Bị dùng hình bức cung, hai ma ma rất cuộc nhận tội. Họ trước giờ vẫn là người của Tạ Quý phi, năm đó được đưa đến Đông Cung hầu hạ Thái tử phi chính là nước cờ mà Tạ Quý phi bố trí. Bị cô cô khống chế trong lòng bàn tay, Tạ Quý phi không có khả năng đối kháng, liền ra tay với cháu gái mình, hòng bắt được điểm yếu duy nhất của cô cô – Thái tử. Tạ Quý phi còn chưa kịp hoàn thành bố trận của mình thì đã bệnh mà qua đời. Hai ma ma ở Đông Cung vẫn ngày ngày nghĩ cách giúp Tam Hoàng tử đoạt lại ngôi vị Hoàng đế. Không có cách hạ thủ với Thái tử bên cạnh, họ bèn gắng sức đoạn tuyệt hậu tự Hoàng gia, chỉ cần Thái tử không có con, ngôi vị Hoàng đế sẽ còn đến tay Tử Đạm. Năm xưa cơ thiệp trong Đông Cung phần lớn không có con cái, từng có một bé trai nhưng đã chết yếu, duy chỉ có bé gái mới được bình an lớn lên. Hôm nay nghĩ lại, chỉ e tất cả đều là do bọn họ động tay động chân.

Tạ Quý phi, nữ tử dịu dàng khéo léo như bước ra từ bức tranh mực tàu, nữ tử đến chết cũng ần ần không tranh giành với đời hóa ra lại dụng tâm cao sâu tới như thế. Tôi dần dần hiểu được, nếu quả thực Tạ Quý phi không có một chút tâm cơ thủ đoạn thì há có thể bất bại dưới bàn tay khống chế của cô cô, ân sủng nhiều năm không suy giảm như vậy? Có lẽ trong chốn thâm cung này, không có ai là trong sạch cả, hoặc cũng có thể có người trong sạch giống như Tử Đạm, nhưng lại bị giáng tới nơi ánh sáng mặt trời chiếu chẳng tới, thậm chí còn có rất nhiều oan hồn vô danh vĩnh viễn biến mất phía sau cánh cửa cung.

Trong lúc không rét mà run, tôi vẫn cảm thấy may mắn, chủ mưu phía sau những việc này không phải Tử Đạm – nếu ngay cả huynh ấy cũng bị cuốn vào những phân tranh đẫm máu tanh này thì mới là chuyện khiến tôi sợ hãi nhất. Người bị đả kích mạnh nhất bởi chân tướng này chính là Uyển Dung – âm mưu tàn khốc nhất, sự phản bội nào ngờ lại đến từ cô cô ruột và cung nữ thân tín nhất bên cạnh nàng.

Hai ma ma bị phạt đánh cho tới chết, tuy nhiên một khi để lộ ra người đứng sau là Tạ Quý phi, tất sẽ liên lụy tới Tử Đạm và Tạ gia. Uyển Dung tỷ không ngừng đấu tranh, rốt cuộc cũng đè nén được sự phẫn hận đối với mẫu tử Tử Đạm, đẩy Vệ phi ra làm kẻ chết thay, ban nàng tự kết liễu.

Tôi một tay tìm ra chân tướng bảo vệ tiểu Hoàng tử, một tay giấu diếm chân tướng để bảo vệ Tử Đạm, song sau lưng lại khiến một nữ tử vô tội mất mạng. Lật tay là sống, úp tay là chết, cứu người hay giết người đều là một đôi tay này đây – có thể ca ca nói đúng, tôi quả thực càng lúc càng giống Tiêu Kỳ.

Từ đó về sau, Uyển Dung tỷ tỷ dường như thay đổi hoàn toàn, càng lúc càng giống một vị Hoàng hậu. Nàng bắt đầu giở thủ đoạn mạnh mẽ, kiên quyết nghiêm quản hậu cung, bất cứ phi tần nào được sủng ái đều bị nàng giáng chức. Cung nhân bình thường nếu được Hoàng thượng thị tẩm, ngày kế ắt bị nàng ban thuốc. Sự tranh chấp oán hận giữa Hoàng thượng và nàng

càng ngày càng sâu, mấy lần đã náo loạn tới mức muốn phế Hậu... Chuyện Tạ Hoàng hậu ghen tuông thất đức đã truyền đi khắp nơi trong triều.

Lại đã tới Nguyên tiêu, trong cung bắt đầu chuẩn bị yến tiệc cho đêm Nguyên tiêu, mà Tiêu Kỳ lại đang sắp sửa chinh phạt quân phản loạn Giang Nam.

Ngày hôm ấy chúng tôi cùng nhau vào cung, chàng tới Ngự thư phòng nghị quyết đại sự Nam chinh, còn tôi tới điện Chiêu Dương thượng nghị một vài việc liên quan tới cung yến.

Vừa bước vào trong điện đã thấy một nữ tử quỳ gối trên điện, bị hai cung nhân trái phải cưỡng bức uống một bát thuốc. Tạ Hoàng hậu lạnh lùng ngồi bên, mặt không đổi sắc nhìn nàng ta uống. Tôi mặc dù đã sớm biết Uyển Dung nghiêm khắc cai quản hậu cung, nhưng tận mắt thấy nàng ép cung nhân được thị tẩm uống thuốc thì lại là lần đầu tiên. Thấy tôi đứng trước điện giật mình, Uyển Dung tỷ cười nhạt, đứng dậy chào đón. Nàng kia gắng sức thoát khỏi sự kiềm chế của hai cung nhân bên cạnh, cầm bát thuốc lật úp trên mặt đất, nhào đến dưới chân Hoàng hậu đau khổ khẩn cầu. Uyển Dung cũng không thèm nhìn lấy một cái, phất tay áo cho người lôi nàng ta đi.

Thuốc kia chảy quanh co trên mặt đất, trên điện mơ hồ nhuốm một mùi thuốc đắng chát... mùi vị này dường như có chút quen thuộc.

Uyển Dung nói chuyện với tôi, tôi lại chỉ kinh ngạc nhìn nàng, đầu óc trống rỗng, không biết nàng đang nói gì.

“A Vũ?”, nàng bất ngờ gọi tôi, “Muội làm sao thế? Sao sắc mặt lại tái nhợt thế kia? Chẳng lẽ là hầu nữ vừa rồi khiến muội kinh hãi?”.

Tôi miễn cưỡng cười một tiếng, thoái thác rằng bản thân nhất thời khó chịu, vội vã cáo lui.

Rời khỏi điện Chiêu Dương, cũng không chờ Tiêu Kỳ, tôi hoảng hốt trở về phủ.

Trước kia từng hỏi qua y thị trong phủ, họ đều chỉ nói bát thuốc mỗi ngày tôi phải uống là thuốc bổ bình thường, tôi cũng chưa bao giờ suy nghĩ nhiều gì cả. Bỗng nhiên hôm nay ngửi thấy mùi vị bát thuốc kia giống hệt với bát thuốc mỗi ngày tôi phải uống... mùi vị này tôi tuyệt đối không thể nhớ nhầm được.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân vội vã, Tiêu Kỳ cấp tốc đi vào nội thất, người chưa tới đã nghe thấy tiếng, “A Vũ!”.

Tôi quay người lại nhìn, trên trán chàng lấm tấm mồ hôi, vẻ vô cùng gấp gáp, “Hoàng hậu nói nàng không khỏe, rốt cuộc là bị sao thế? Đã truyền Thái y tới xem chưa?”.

“Cũng không có gì đáng ngại”, tôi nhạt giọng cười, quay đầu nhìn về bát thuốc trên bàn, “Vừa mới cho người sắc thuốc rồi, uống vào sẽ không sao nữa”.

Tiêu Kỳ cũng không thèm nhìn tới bát thuốc kia, lập tức nói, “Thuốc này không được, người đâu, truyền Thái y!”.

“Thuốc này sao lại không được?”, tôi nhìn chàng, vẫn mỉm cười, “Đây không phải là thuốc mà ngày nào cũng phải uống, không được phép ngừng sao?”.

Tiêu Kỳ dừng lại một chút, bình tĩnh nhìn, ánh mắt thoáng đổi. Thấy thần sắc chàng như thế, tôi đã hiểu được bảy tám phần, nhưng trong lòng lại bình thản không chút gợn sóng, còn bưng bát thuốc lên ngắm nhìn, “Đúng là vậy sao?”.

Chàng chưa trả lời, đôi môi mỏng mím chặt tựa như một lưỡi dao sắc bén.

Tôi cười giờ bát thuốc lên, buông tay, mặc cho nó rơi trên mặt đất, nước thuốc văng khắp nơi, cái bát làm bằng sứ nát tanh bành. Tôi bắt đầu cười, tự trong đáy lòng cảm thấy hết thảy mọi thứ đều rất buồn cười, buồn cười đến mức không có cách nào kiềm chế được, cười đến toàn thân run rẩy. Tiêu Kỳ cất tiếng gọi tôi, nói gì đó nhưng tôi nghe không rõ, trong tai chỉ nghe thấy tiếng cười của mình... Chàng đột nhiên túm tôi vào lòng mà ôm, dùng sức ôm chặt tôi. Tôi như chìm trong biển tranh đấu, tuyệt vọng vô cùng, không muốn để chàng đụng vào nữa, nhưng bất luận tôi đánh đá thế nào, chàng cũng không chịu buông tay. Đang lúc giãy dụa, trâm cài đầu rơi xuống, tóc dài xổ ra tán loạn, từng sợi nhẹ nhẹ lượn lờ trước ngực chàng, giống như yêu hận, giận dữ, si mê, làm sao cũng không thể chạy thoát được bể trầm luân này.

Tôi không còn sức lực, mệt mỏi dựa vào khuỷu tay chàng, tựa như một con rối không có ít sức sống nào. Sự lạnh lẽo nhẹ nhàng thấm vào da thịt, giống như có vô số sợi lông lạnh băng lan tràn trong đáy lòng, bó chặt quanh thân, quấn khít che đi mặt trời, chỉ còn lại sự trống rỗng. Không có tức giận, không có bi thương, không có gì cả, chỉ có sự vắng vẻ cô tịch như cái chết.

... Thì ra là, chàng cho tôi uống loại thuốc đó.

Chàng không chịu để tôi sinh đứa con nối dõi cho chàng, không chịu để cho hậu duệ của chàng mang dòng máu họ Vương trên người, không chịu để cho gia tộc của tôi có một cơ hội trở thành “ngoại thích” lần nữa. Uyên ương tình thâm, sống chết có nhau cũng chẳng là gì, cũng chẳng đánh bại được đỉnh cao quyền thế chói lọi nhất. Chàng còn đang gọi tôi từng tiếng, vẻ mặt hoảng loạn, đôi môi khép hờ, dường như nói rất nhiều rất nhiều lời, nhưng tôi lại chẳng nghe được nửa chữ. Bỗng nhiên cảm thấy trời đất vô cùng an tĩnh, xung quanh mình đã phủ kín một màu ảm đạm. Khuôn mặt chàng trong mắt tôi chợt xa chợt gần, dần dần mờ hồ...

Hoảng hốt cảm giác được nhiệt độ trong lồng ngực chàng, nghe thấy từng tiếng gọi trầm thấp của chàng.

Nhưng tôi không muốn tỉnh lại, không muốn mở mắt nữa. Lại có thuốc được bón vào trong miệng, trong vị đắng còn có vị ngọt... Thuốc. Tôi đột nhiên run lên, không tự chủ được mà tránh đi, lại bị hai cánh tay giữ chặt không thể nhúc nhích, thuốc cứ thế rót vào trong miệng, tôi không có đường phản kháng. Tôi rất cuống ngừng giãy dụa, nước mắt tràn mi.

Chàng để chén thuốc xuống, nhẹ lau nước thuốc còn sót lại bên mép, động tác nhẹ nhàng cẩn thận. Tôi mở mắt nhìn, khẽ mỉm cười, giọng nói mềm như tơ nhện, “Giờ Vương gia hài lòng rồi chứ?”.

Tay chàng chết cứng bên mép tôi. Ngưng mắt bình tĩnh nhìn.

Tôi cười nói: “Nếu chàng không muốn có đứa con mang dòng máu họ Vương thì chỉ cần một tờ hưu thư, sau đó cưới một nữ tử trong sạch khác, nào cần phí nhiều công sức như thế!”.

Đôi con ngươi chàng chột co rúm lại, giọng nói lạnh lẽo như kim châm, khó nén vẻ đau đớn, “Trong mắt nàng, ta thực sự là người thậm tệ như vậy?”.

Tôi vẫn còn cười, “Vương gia là anh hùng cái thế, là lương nhân ta đơn phương tình nguyện phó thác cả đời”.

“A Vũ, ngậm miệng!”, chàng nắm chặt quyền, đưa mắt nhìn tôi thật lâu, sự băng lạnh giữa đôi lông mày dần dần hóa thành ảm đạm.

“Trên thế gian này, ta chỉ có một mình nàng là người thân thiết nhất, hôm nay ngay cả nàng cũng coi ta là kẻ địch rồi”, giọng nói của chàng khàn khàn tới mức khiến tôi sợ hãi, đau thấu lòng.

Còn có thể nói gì, hết thầy đã quá muộn, yêu hận cả đời này đều đã hóa thành tro xám.

Mẫu thân từ Thanh Tuyền cung trở về kinh, ngay cả cửa nhà cũng không vào, trực tiếp đi thẳng tới chùa Từ An. Tôi thực sự hiểu được, trái tim của người đã hóa tro... Trái tim hóa tro, tư vị này, hôm nay tôi đã nếm.

Biệt viện trúc tía, mùa đông đem sương mù tới phủ khắp rừng trúc, cỏ dại bên tường trắng nhiễm một vẻ thê lương. Tôi và mẫu thân ngồi đối diện nhau trên hành lang, nhìn khói hương trà lượn lờ, nghe tiếng đọc kinh Phật văng vẳng từ xa tới, nhất thời lòng thanh tịnh, hàng ngàn hàng vạn chuyện thế tục đều hóa thành mây khói bay đi. Mẫu thân vân vê chuỗi Phật châu, than một tiếng sâu xa, “Ta ngày ngày đều cầu phúc cho huynh muội con trước Phật tổ, hiện giờ A Túc công quyền bận rộn, ta cũng không cần quan tâm nó nữa, duy chỉ với con là vẫn chưa được yên lòng”.

Mắt thấy trời không còn sớm, mà mẫu thân lại bắt đầu muốn cầm rơm, tôi nhanh chóng đứng dậy cáo từ. Mẫu thân định giữ tôi ở lại dùng đồ ăn chay, nhưng tôi lại không thích mùi vị đồ chay trong chùa, chỉ đành cười khổ từ chối.

Từ cô cô tiếp chuyện, cười nói: “Hẳn là có người đang ở phủ chờ Vương phi! Đều nói phu thê Dự Chương Vương uyên ương thâm tình, hôm nay xem ra quả là tình tựa mật, nô tỳ thấy, Công chúa không nên giữ lại thì hơn”. Mẫu thân và Từ cô cô nhìn nhau cười, tôi cũng chỉ nhẹ cười, không đáp lại, trong lòng thoáng nhói đau. Trong mắt người khác, tôi và Tiêu Kỳ vẫn là phu thê tình thâm, song tôi nào có thể nhẫn tâm để mẫu thân biết nỗi khổ bên trong? Từ sau ngày hôm ấy, chàng liền dọn tới thư phòng, không ở cùng tôi nữa, cả ngày đi sớm về muộn. Cùng sống dưới một mái hiên nhưng đã mấy ngày chưa từng gặp mặt. Tôi không đi gặp chàng, chàng cũng chẳng tới thăm. Nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau ở Ninh Sóc, chúng tôi đã từng mỗi người bảo vệ lòng kiêu ngạo của mình như vậy, cuối cùng là

chàng chịu cúi đầu... Nhất thời, chớp mũi dấy lên chua xót, suýt nữa thì để mẩu thân thấy được.

Từ biệt mẩu thân, Từ cô cô đi theo tiễn tôi, dặn dò chút ít nhàn sự, lại mấy phen như có điều muốn nói rồi thôi. Tôi cười nhẹ một tiếng, “Từ cô cô, sao người lại học tính tính của mẩu thân thế? Thường ngày cô cô đâu có nhiều lời như vậy?”. Từ cô cô nhìn lại tôi, trong mắt thoáng ngấn lệ, hơi cúi người hướng về phía tôi, “Lão nô có vài lời, tự biết là mạo muội, nhưng lại không thể không cả gan nói cho Vương phi biết”.

Tôi vội đỡ Từ cô cô dậy, bị thái độ khác thường, bộ dạng trịnh trọng của người làm cho kinh sợ, “Từ cô cô, người đã trông thấy ta lớn lên từng ngày, mặc dù thân phận khác biệt, nhưng trước giờ ta luôn coi cô cô là trưởng bối, nếu có điều gì, cô cô cứ nói, đừng ngại”.

Cô cô ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu kín, “Đã mấy chục năm qua, lão nô tận mắt thấy được nỗi đau của Công chúa và Tướng gia, thế gian này, thứ không dễ dàng duy trì lâu dài nhất... chính là hai chữ ân ái. Hôm nay Vương phi và Vương gia đang còn mặn nồng, e là chưa quan tâm tới việc có con nối dòng. Nhưng lão nô lo lắng ngày sau, giả như thân thể của Vương phi không thể hồi phục được như cũ, thực sự không thể có con... thì sớm muộn gì Vương gia cũng sẽ có con với thiếp thất. Tới lúc đó, mẹ quý nhờ con, khó tránh khỏi không giống như Hàn thị! Vương phi phải sớm tính toán, phòng bị trước!”.

Lời của Từ cô cô lọt vào tai tôi, cảm giác như mùa đông nơi đây bỗng lạnh tựa hăm băng.

Tôi đột nhiên quay đầu, hít thở gấp gáp, gắng sức áp chế nỗi lòng đang dậy sóng, một hồi lâu mới có thể bình định được giọng nói, “Cái gì không thể hồi phục được như cũ? Người nói rõ ràng một chút?”. Từ cô cô im lặng ngơ ngẩn, nhìn tôi với vẻ không biết nên trả lời thế nào. Tôi cũng không kìm chế được sự run rẩy trong tiếng nói nữa, “Không thể có con... là

chuyện gì xảy ra?”. Sắc mặt Từ cô cô đột biến, lấp bắp, “Vương phi... Người...”.

“Ta như thế nào? Rốt cuộc các người đang giấu ta chuyện gì?”, tôi nhìn thẳng cô cô, trong lòng thắt chặt, có cảm giác như có chuyện gì đó mà tất cả mọi người đều biết nhưng tôi lại chẳng hề hay.

Từ cô cô đột nhiên che miệng, gương mặt đầy vẻ hối hận, ghen giọng nói: “Lão nô đáng chết! Lão nô lắm mồm!”.

“Nếu đã nói rồi thì nói cho rõ ràng đi!”, tôi cười, không ngăn được vẻ chua xót trong lòng, lại càng buồn cười hơn, không biết rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật mà tôi chưa rõ.

Từ cô cô thấp hai đầu gối, quỳ xuống. Chỉ nghe tiếng nói người nghèn nghèn, một lời lấp ba lấp bắp đứt quãng, chẳng ngờ lại như sét đánh giữa trời quang, chỉ trong chốc lát đã khiến tôi thất hồn lạc phách, chết lạng ngay tại chỗ – cô cô nói: “Ngày đó sau khi Vương phi sinh non đã bị rong huyết, đe dọa tới tính mạng, mặc dù thái y dốc hết sức chữa trị, may mắn thoát hiểm, nhưng đã để lại bệnh căn. Nếu như sau này còn mang thai nữa thì không những cực kỳ có giữ, mà chỉ e một lần sinh non thôi cũng đã là đại kiếp!”.

Tôi cũng không biết mình ngờ ngẩn quay về Vương phủ ra sao.

Hàng vạn hàng ngàn suy nghĩ cuộn dâng trong đầu, nhưng trong lòng lại trống không, không có buồn cũng chẳng có vui. Một mặt là tin dữ bất ngờ tới, một mặt là tuyệt xử phùng sinh – mặc dù tôi vẫn u mê không rõ chuyện sinh con dưỡng cái, nhưng cũng hiểu được việc không thể sinh con đối với một nữ tử là có ý vị thế nào. Tiêu Kỳ đã sớm biết, nhưng chàng lại không nói cho tôi chân tướng. Chẳng lẽ chàng cho là có thể giấu diếm cả đời, để tôi không biết cả đời, như vậy tôi sẽ không đau lòng khổ sở sao... Thì ra chàng lại ngốc đến vậy, ngốc đến mỗi ngày đều miễn cưỡng cười vui dụ dỗ

tôi uống thuốc, ngặt tới mức bị tôi hiểu lầm cũng không chịu giải thích... Nhớ lại lúc ấy, tôi đã nói gì với chàng? Những lời đó, lúc này nghĩ lại mới thấy giống như một con dao găm, đã thương người tới tận sâu trong xương cốt, bóp nát nỗi khổ tâm bấy lâu. Chàng coi tôi là người thân thích nhất, sống bằng một tấm chân tình, vốn nên cùng chung hoạn nạn, vậy mà tôi lại không cho chàng toàn bộ sự tín nhiệm.

Tuyệt xử phùng sinh: trong lúc lâm vào đường cùng chợt nhìn thấy sinh lộ.

Chẳng biết lúc nào lệ đã rơi đầy mặt.

Xa giá về đến phủ thì trời cũng nhá nhem tối. Tôi không kịp lau khô nước mắt, chỉnh trang lại dáng vẻ nhếch nhác, cứ thế chạy thẳng tới thư phòng, trong lòng chỉ muốn biết chàng còn đang buồn phiền về tôi hay không, có thể tha thứ cho sự ngu xuẩn của tôi hay không... Vừa mới đi vào hành lang lại chạm mặt một nữ tử thân mặc cung trang, mắt ngọc mày ngài, đôi con ngươi tỏa sáng. Tôi ngơ ngẩn, ngưng mắt lại nhìn mới nhận ra là Ngọc Tú, hiện giờ đã là Hiến Nghĩa phu nhân Tiêu Ngọc Tú. Nàng thay đổi trang phục giống như đổi thai hoán cốt, khiến tôi vừa kinh ngạc vừa mừng vui, “Ngọc Tú, sao lại là người?”.

Nàng ngượng ngùng cúi đầu, nói nhỏ, “Tổng... Tướng quân vừa mới trở về kinh, hôm nay vào cung tạ ân, chúng ta cùng nhau tới lạy tạ Vương gia và Vương phi”.

Tôi chợt hiểu, sau khi nàng được ban thưởng gả cho Tổng Hoài n thì gặp cung biến, sau đó lại là biến cố xảy ra không ngừng, vẫn chưa có cơ hội vào cung tạ ơn. Lúc tôi bị bệnh cũng vừa vặn là khi thế cục trong cung cô cùng khó đoán, Tổng Hoài n phụng mệnh đi thung lũng Mộc Lan giám sát Tử Đạm, để phòng hành động của Hoàng tộc. Hiện giờ mọi chuyện đã ổn định, quốc tang đã qua, Hoài n cũng quay về kinh lĩnh mệnh, xem ra hôn kỳ của hai người họ cũng sắp tới gần. Tôi vội vàng chúc mừng nàng, khiến

nàng xấu hổ đỏ bừng hai má. Mắt thấy đôi bích nhân này đã như chim liền cánh, nỗi lòng đau thương của tôi chợt ngưng lại, cảm giác thấy chút ấm áp. Ngọc Tú nói Hoài n đang nghị sự với Tiêu Kỳ ở thư phòng, nàng không tiện đi vào, chỉ đành tới nơi này chờ tôi. Nàng xấu hổ nói Hoài n thế này, thế kia, vẻ yêu kiều của cô gái đang yêu hiện lên không sót chút nào. Tôi mỉm cười cùng nàng bước đi, lại nghe nàng nói: “Lần này chàng trở lại lại mang hoa lan về cho nô tỳ. Lần này cánh hoa đẹp mắt hơn nhiều, nhưng có vài lá bị gãy, chàng cũng thật là sơ ý”.

Tôi bỗng nhiên kinh hãi, lòng căng thẳng, hiểu được Tử Đạm chắc chắn có chuyện – nghĩ tới hẳn mượn Ngọc Tú truyền lời cho tôi đã có hai ngày, mà tôi thì suốt ngày uất ức phiền lòng, tránh không tiếp khách, Ngọc Tú lại không được điều bí ẩn bên trong đó, bỏ lỡ chuyện lớn như vậy.

Chờ cho tới khi Tống Hoài n tới gặp, Ngọc Tú và hầu nữ lui đi, hẳn mới nói hết mọi chuyện từ đầu tới cuối – mấy ngày trước dư đảng phản nghịch bất ngờ đánh vào thung lũng Mộc Lan, ý muốn cướp Tử Đạm đi, dù chưa đắc thủ nhưng đã khiến Tiêu Kỳ và Hoàng thượng nổi giận. Tiêu Kỳ hạ lệnh nghiêm tra, tăng thêm trọng binh trông chừng, cũng từng đưa Tử Đạm đi giam cầm. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất đã biết được tính mạng Tử Đạm không gặp nguy, chỉ là không ngờ tới dư đảng của Tiên hoàng lại ngoan cố trung thành đến vậy, tới giờ vẫn nghĩ tới việc đoạt lại ngôi vị Hoàng đế. Chỉ e bọn họ không những không đoạt được vị mà ngược lại còn đẩy Tử Đạm vào hiểm cảnh.

Tiền Tống Hoài n đi, trong lòng tôi thấp thỏm trầm ngâm một hồi lâu, bất giác bước tới ngoài cửa thư phòng, lại chần chừ không dám tới gần... Hôm nay tình hình vừa thay đổi, Tử Đạm vừa bị cuốn vào vòng thị phi, nếu như tôi tới giảng hòa với Tiêu Kỳ, liệu chàng có cho là tôi có mục đích khác không? Chỉ e khúc mắc không giải được mà còn thêm dầu vào lửa, sợ là có nói gì chàng cũng không tin. Dẫn đo do dự, tôi đứng một lúc lâu trước hành lang, nhìn thân ảnh xa xa của chàng được ngọn lửa chiếu lên cửa, lúc sáng

lúc tối, cuối cùng không có lòng tin để bước tới... Mãi cho tới lúc đêm khuya thanh vắng, ánh đèn bị dập tắt.

Tôi ngơ ngẩn một hồi lâu, bất đắc dĩ xoay người đi.

Suốt đêm trằn trọc khó ngủ, trời còn chưa sáng tôi đã tỉnh lại, không buồn ngủ chút nào. Nghĩ đến ước chùng Tiêu Kỳ cũng đã thức dậy chuẩn bị vào triều rồi, tôi đứng dậy thay quần áo, rửa mặt búi tóc qua loa rồi ra khỏi phòng.

Sáng sớm mùa đông, có đám sương khói mờ tràn khắp các hành lang, choàng áo khoác nhung rồi mà vẫn thấy lạnh, thổi hơi thành sương, chắc là vài ngày nữa sẽ có tuyết rơi. Lâu rồi chưa từng dậy sớm như vậy, nhớ tới trước kia mẫu thân luôn dậy sớm ăn mặc chỉnh tề, phụng bồi phụ thân ăn sáng, tiễn người tới... cửa phủ, còn tôi thành thân đã ba năm lại luôn một mình, sống từng ngày chây lười tham ngủ, Tiêu Kỳ cũng không để tôi dậy sớm... Lúc ngày nghĩ đến mới thấy chuyện gì chàng cũng chiều tôi, còn tôi rất ít khi vì chàng mà làm chuyện gì đó...

Mới đến trước sân liền thấy Tiêu Kỳ mặc triều phục kim quan bước ra khỏi thư phòng, sắc mặt lãnh đạm nghiêm túc, vừa mới sáng sớm ra đôi mày đã cau lại, suy nghĩ trầm ngâm. Tôi nghi chân ở hành lang, lẳng lẳng nhìn chàng, không bước chân ra. Chàng cơ hồ đã bước tới rất gần mới bỗng nhiên ngừng đầu thấy tôi. Chàng ngơ ngẩn, bình tĩnh nhìn, đáy mắt rõ ràng thoáng hiện lên vẻ ấm áp, nhưng trên gương mặt lại vẫn đạm mạc như thường, “Sao lại dậy sớm như thế?”.

Tôi thờ dãi, chưa trả lời, lẳng lẽ đi tới sát chàng, giơ tay lên xoa vạt áo chàng, nơi có một vết nhăn cực nhỏ. Ngón tay tôi nhẹ nhàng vuốt hình thêu bàn long, lòng bàn tay dán trên ngực chàng. Chàng đứng thẳng không nhúc nhích, trầm mặc nhìn. Tôi cũng lẳng lẳng giương mắt, dưới lòng bàn tay cảm giác được nhịp tim trầm ổn của chàng, trong lòng đột nhiên đau xót, tất cả muộn phiền hóa thành những tiếng thở dài. Chàng đặt tay lên mu bàn

tay tôi, lòng bàn tay ấm áp, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Bên ngoài lạnh, mau trở về phòng đi”. Mấy lời ôn tồn ngăn ngùn này khiến khước mắt chợt nóng, vội nghiêng mặt đi, khẽ gật đầu một cái. Chàng vừa định nói gì đó, lại nghe người hầu thúc giục, “Vương gia, không còn sớm nữa, e là sẽ muộn buổi chiều”.

Tôi vội rút tay, ngược mắt bất đắc dĩ cười một tiếng, nhẹ giọng nói, “Sớm đi sớm về”.

Chàng gật đầu, đáy mắt lộ rõ vẻ ấm áp, khước môi còn ẩn chứa nụ cười, đích thân khoác chặt áo khoác trên người tôi lại rồi mới xoay lưng vội vã rời đi.

Nửa ngày qua đi đều là nhớ đến chàng, nghĩ tới sau khi hạ triều chàng sẽ về phủ, tôi liền phân phó phòng bếp chuẩn bị bữa trưa.

Nhưng qua buổi trưa một hồi lâu lại không thấy chàng về phủ. Tôi đang đợi đến chán ngấy người thì thấy thị nữ vội vã tới báo, nói Hữu Vệ Tướng quân cầu kiến. Tôi nhất thời kinh ngạc, gấp gáp ra ngoài sảnh chính, thấy Tống Hoài n thân mặc áo giáp, bội kiếm giắt bên lưng sải bước thẳng vào. Tôi hoảng sợ nghĩ chân, trong lòng căng thẳng, chợt thốt lên, “Đã xảy ra chuyện gì? Vương gia đâu?”.

“Vương phi chớ lo, hiện Vương gia đang ở trong cung, mặt tướng phụng mệnh bảo vệ Vương phủ và các nơi trọng yếu trong kinh, thỉnh Vương phi tạm thời không nên dời phủ!”, Tống Hoài n trầm giọng hồi bẩm, vẻ mặt tiêu điều, ý nói tôi cho lui những người xung quanh.

Tôi nhanh chóng cho bọn họ lui đi, chỉ thấy hần tiến lên trước một bước, thấp giọng nói: “Hai canh giờ trước, Hoàng thượng ở trong cung ngã ngựa bị thương”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ủy Thác

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Chúng tôi quả thực đã đánh giá thấp bè đảng cũ, mặc dù trong cung không ngừng thay đổi người mới, nhưng vẫn còn những người trung thành với Tiên hoàng giấu mình ở lại được.

Hôm nay lúc lâm triều Hoàng thượng vẫn còn rất tốt, nhưng trong lúc Tiêu Kỳ đang trên đường về phủ thì đột nhiên nhận được tin cấp báo từ trong cung tới nói rằng Hoàng thượng ngã ngựa, toàn thân bị thương nặng.

Danh mã Táp Lộ mà Tây Vực tiến cống vừa mới được đưa vào trong cung, Hoàng thượng vừa hạ triều liền hưng phấn đi thử ngựa. Cung nhân theo sau thấy Hoàng thượng giục ngựa chạy băng băng, càng phi càng nhanh, lúc đầu thì không có ai phát giác ra bất kỳ điểm khác thường nào, mãi cho tới khi con ngựa kia bỗng hí lên kinh hãi rồi lao ra bãi sấn, gót ngựa đập mạnh chạy như điên, xông thẳng tới đập ngã vài nội thị. Hoàng thượng lớn tiếng hô hào nhưng xung quanh không kịp ngăn trở, lại thấy con ngựa bị kinh sợ chột nhảy xuống đài cao, quãng Hoàng thượng từ giữa không trung rơi xuống đất... Hết thảy mọi chuyện đều chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Giờ khắc này nghe Tống Hoài n thuật lại tình hình lúc ấy, tôi kinh hãi tới mức toàn thân lạnh run, cơ hồ đứng không vững.

Tiêu Kỳ nhanh chóng trở lại cung, lập tức phong tỏa cung cấm, triệu tập cấm quân trấn thủ cửa cung, bắt giam một nhóm cung nhân có nghi can.

Nhưng ngay sau đó, cấm vệ phát hiện ra một nội thị chuyên thuần phục ngựa đã uống thuốc độc tự vẫn.

Đề phòng phản đảng thừa dịp loạn khởi sự, Tiêu Kỳ lệnh Tổng Hoài n dẫn binh mã khống chế khắp các nơi trong kinh, cũng mệnh cho hãn đích thân trấn thủ Vương phủ, canh giữ nghiêm ngặt đề phòng phản đảng hành thích, không cho phép tôi bước ra khỏi phủ nửa bước.

Tôi ở trong phòng đứng ngồi không yên, lòng như có lửa đốt. Tình thế lúc này cam go khó đoán, Tiêu Kỳ ở trong cung không biết có gặp nguy hiểm gì hay không, cũng không rõ Hoàng thượng lúc này ra sao rồi... Chỉ e Tiêu Kỳ không đoán ra được tình thế trước mắt sẽ biến hóa thế nào, là cát hay là hung, cho nên khăng khăng cấm túc tôi tại Vương phủ, không cho phép tôi tùy tiện vào cung.

Vô số ý niệm đáng sợ nảy ra trong đầu, cố gắng thế nào cũng không xua đi được, càng nghĩ lại càng lo lắng. Cho dù có đứng giữa thiên quân vạn mã, tôi vẫn có thói quen tìm kiếm thân ảnh như thiên thần của chàng, tin tưởng rằng chàng không gì là không làm được, bách chiến bách thắng, vĩnh viễn không bao giờ ngã xuống. Tôi chưa từng nghĩ tới, một ngày nào đó nếu như chàng lâm vào hiểm cảnh, bản thân mình nên làm thế nào. Đã bao lâu nay, tôi luôn có thói quen lệ thuộc dựa dẫm vào chàng mà quên mất chàng cũng chỉ là một người phàm trần. Những thông cảm, tha thứ hay ủng hộ mà tôi cho chàng thực sự là ít.

Đang lúc hoảng hốt kích động, ngoài cửa vang tới tiếng bước chân gấp gáp.

Tôi đẩy cửa ra, lại thấy Tổng Hoài n sải bước chạy tới, “Vương gia phái người truyền lời, lệnh Vương phi lập tức vào cung!”.

Trong cung khắp nơi phòng thủ sâm nghiêm, cứ mỗi trăm bước lại có một đội cấm quân tuần tra, các cửa cung đều bị cấm quân phong tỏa. Trước

mắt tuy tình hình có xu thế mưa gió sắp tới nhưng nhìn lại có vẻ không có biến loạn gì, xem ra tình thế trong cung đã nằm trong lòng bàn tay Tiêu Kỳ.

Trước điện Càn Nguyên, thị vệ san sát, y quan vội vã ra vào. Ánh tà dương chiếu xuống bậc thềm ngọc ánh lên một màu không khác gì sắc máu. Trên điện, một đám cung nhân nội thị nín thở im lặng, trọng thần trong triều đã đến đủ, ngay cả phụ thân và Cố lão Hầu gia bị bệnh đã lâu cũng ở đây rồi, ca ca đang buông xuôi tay đứng phía sau phụ thân. Trước mặt chúng thần, Tiêu Kỳ chấp tay đứng, sắc mặt lạnh lùng, quanh thân tỏa ra sát khí.

Một khắc trông thấy bóng dáng chàng, trái tim treo lơ lửng nửa ngày của tôi rớt cuộc cũng bình tĩnh lại, nhưng dường như bị vẻ tiêu điều trên điện bủa vây, khiến tay chân lạnh như băng.

Tôi chậm rãi đi vào đại điện, nhìn quanh cả điện vắng vẻ, chỉ có mình tôi là nữ, ánh mắt mỗi người đều đặt vào mình... Tôi thấp người hành lễ với Tiêu Kỳ, phụ thân và Doãn Đức Hầu. Sắc mặt phụ thân tái mét, không nói một lời; Cố lão Hầu gia được người khác đỡ không ngừng thở hổn hển; Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn tôi rất chăm chú, thần sắc khó lường, giọng nói nghiêm nghị, “Hoàng hậu đang đợi Vương phi ở điện Chiêu Dương”.

Tôi nhất thời ngạc nhiên, cả kinh nói: “Hoàng hậu triệu kiến thần thiếp?”.

Ánh mắt Tiêu Kỳ sâu thẳm, lời nói lạnh thấu xương, “Hoàng thượng đã tuyên đọc di chiếu, tiểu Hoàng tử kế vị, chuyện Hậu cung tham gia chính sự là không thể tránh được, đặc biệt ban thưởng Tạ Hoàng hậu tuấn táng”.

Bên tai tôi ong ong một tiếng như nghe thấy sét đánh, lồng ngực như bị thứ gì chặn lại, tắc nghẹn. Từ Long ca ca mấy ngày trước còn cảm râm kể lẽ chuyện này chuyện kia với tôi, Uyển Dung tỷ tỷ còn nói muốn đi chùa Từ An thăm mẫu thân tôi, cầu phúc cho tiểu Hoàng tử... Tiểu Hoàng tử còn

nhỏ như vậy, chưa thể nói chuyện, chưa từng được gọi một tiếng phụ hoàng, mẫu thân đã phải mất đi cha mẹ...

“Hoàng hậu yêu cầu nhất định phải gặp Dự Chương Vương phi rồi mới chịu tuần tiết”, giọng Tiêu Kỳ vang tới tai tôi, có một cảm giác xa xôi đến lạ kỳ. Tôi có chút hốt hoảng, thân thể tựa như phát run, một câu cũng không nói nên lời.

Tiêu Kỳ trầm mặc nhìn tôi, giữa đôi lông mày dường như xuất hiện vẻ nham hiểm. Tôi nhìn chàng, lại nhìn phụ thân, ánh mắt chậm rãi quét qua từng trọng thần trên điện.

Một khi tiểu Hoàng tử kế vị, Thái hậu lâm triều, Tà gia sẽ một lần nữa trở thành ngoại thích chuyên quyền, hơn nữa Tà gia còn có Tử Đạm trong tay, còn có sự trung thành với Tiên hoàng, còn có dư đảng luôn coi Tử Đạm là chính nghĩa... Giả như Tà gia mượn cơ hội này tung mình, trong chốn cung đình rất nhanh sẽ lại xuất hiện gió tanh mưa máu, vô luận là Tiêu Kỳ hay phụ thân đều không thể cho phép cục diện này xuất hiện.

Uyển Dung tuần tiết là kết cục đã định.

Hai chân tôi mềm ra, phải có cung nữ vịn mới bước lên được điện Chiêu Dương.

Trong cung mới lên đèn, mảnh ngọc khê lay động, có gió từ ngoài điện thổi thẳng vào, tiếng trẻ nhỏ yếu ớt khóc, từng tiếng từng tiếng xé lòng người.

Ba thước lụa trắng, dao ngắn sáng loáng, chén ngọc rượu độc bày trên khay gấm vàng. Nhà Đế vương ngay cả chết cũng phải hoa mỹ đường hoàng, tựa như đó là một sự ân huệ, từ bi không lồ.

Tà Hoàng hậu một thân bạch y ôm đứa trẻ còn nằm trong tã, cúi người hôn, hôn thật lâu, lưu luyến không thôi. Tôi đứng bên trong cửa điện, trông

thấy cảnh tượng thảm thiết này mà toàn thân không có sức lực để bước tiếp.

Uyển Dung tỷ quay đầu lại nhìn thấy tôi thì trên gương mặt tái nhợt lập tức xuất hiện một nụ cười đầy vẻ hoảng hốt, “Ta đợi muội lâu lắm rồi”.

Tôi từ từ đi lại gần, không nói bất cứ lời nào, chỉ yên lặng nhìn nàng... Nữ tử vô tội trước mắt tôi đây bị trượng phu và phụ thân tôi ép đi vào con đường chết, mà tôi không những không ngăn trở, thậm chí còn đích thân đưa nàng lên đường.

“Đứa bé lại khóc rồi, muội dỗ dành nó một chút xem”, Uyển Dung nhúu mày thở dài, đưa đứa trẻ cuộn tã tới trước ngực tôi.

Đứa bé này thực đáng thương, từ nhỏ đã phải chịu biết bao trắc trở, ngay cả ngụy y cũng từng cho rằng nó không sống được lâu, nào ngờ sinh linh nhỏ bé này vẫn kiên cường chống chọi tới giờ. Nhưng hôm nay, cha mẹ nó lại phải cùng nhau bỏ nó mà đi.

Tôi ôm đứa trẻ, bỗng nhiên ngửa đầu, nhưng không kịp ngăn nước mắt chảy ra, rớt trên gương mặt nó. Thật không ngờ, đứa bé ngừng khóc, tò mò vươn bàn tay nhỏ bé ra dò tới gần khuôn mặt tôi, tựa như đang muốn lau nước mắt đi cho tôi.

Uyển Dung cười, gương mặt thoáng chốc tỏa ra ánh sáng nhạt, điềm đạm, mỹ miều như xưa, dường như đang trở lại ngày nàng còn thiếu nữ, “Muội xem, bảo bối thích muội lắm đấy!”.

Tôi vội vàng quay mặt đi, không đành lòng nhìn tiếp.

“A Vũ”, Uyển Dung nhẹ giọng gọi tôi, lời nói nhẹ nhàng vô cùng, “Sau này muội phải thay ta nuôi bảo bối lớn lên, thay ta dạy nó nói chuyện viết chữ, đừng để người khác ức hiếp nó... Còn nữ nhi của ta nữa, bất luận sau này chúng làm Công chúa Hoàng đế hay là thảo dân thì chỉ cần chăm lo

cho chúng sống thật tốt, kể cả tầm thường vô vi cũng phải sống lâu trăm tuổi”.

Vô vi: tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ (thuận theo tự nhiên, không làm gì cả, thái độ xử thế và tư tưởng chính trị tiêu cực của Đạo giáo thời xưa).

Mỗi một câu nói của nàng đều tựa như lưỡi dao chém ngang qua người tôi.

Nàng nhìn tôi, chột nghiêng đầu cười một tiếng, vẫn bộ dạng ngây thơ như ngày xưa nhưng trong đôi mắt lại là nỗi niềm thâm lương vô hạn, “Muội phải hứa với ta ta mới bằng lòng đáp ứng yêu cầu tuần tiết của bọn họ”.

Tôi gắng sức gượng dậy, hạ hai đầu gối xuống thấp, nặng nề quỳ trước mặt nàng, run run nói: “Kể từ hôm nay, chúng chính là con của muội, muội sẽ che chở thương yêu chúng, coi như ruột thịt, không để chúng phải chịu bất cứ nỗi oan khuất nào”.

“Đa tạ muội, A Vũ”. Uyển Dung tử cũng quỳ xuống, rưng rưng nước mắt nhìn đứa trẻ, buồn bã nói: “Có lẽ đây chính là báo ứng. Ta đã hại không ít người, giờ tới lượt mình rồi... Cũng tốt, tất cả báo ứng cứ nhắm ta mà tới, đừng để đám trẻ phải chịu tội nữa”. Đứa bé kia đột nhiên kêu ê a một tiếng, quay sang nhìn nàng, đôi con ngươi đen sáng ngời tựa như nghe hiểu được lời mẫu thân.

Uyển Dung đột nhiên đứng lên, lùi về phía sau mấy bước, cười thâm lương, nói: “Dẫn nó đi! Đừng để nó nhìn thấy ta lên đường!”.

Tôi cắn răng ôm chặt đứa trẻ trong lòng, cúi đầu thật thấp hành lễ với nàng, trong lòng thầm gọi nàng một lần cuối cùng: Lần này đi tới hoàng tuyền xa xôi, Uyển Dung tử tử, bảo trọng.

Bước ra khỏi điện Chiêu Dương, từng bước đi xuống thềm ngọc, phía sau vang lên giọng hô lạnh lạnh của nội thị, “Hoàng hậu nương nương hoẵng...”.

Tôi chờ dẫn đi qua từng điện các, từ điện Chiêu Dương tới điện Càn Nguyên, lòng bối rối bộn bề, tay nắm chặt vạt áo, một đường thềm rồng bậc phượng uốn lượn vang lên tiếng ngọc.

Đất trời chìm trong tiếng gió xào xạc. Gió thổi vạt áo múa lượn bay tung, quất vào mặt từng cơn rét buốt. Gió lạnh như vậy, trái tim lạnh như vậy, duy chỉ có sinh linh bé nhỏ nằm trong lòng cho tôi từng chút ấm áp.

Đứa trẻ yếu ớt như con mèo co rúm trong lòng tôi vẫn không biết rằng cuộc sống đau khổ lắm gian truân đã bắt đầu rồi.

Tôi chậm rãi bước vào đại điện, bước đi trong ánh mắt của mọi người, đi tới phía Tiêu Kỳ. Chàng đứng đó, phía trước bình phong ngọc bích Cửu Long, áo bào kim quan, không giận mà tự uy, dường như hòa vào làm một với tòa đại điện, khiến tôi bất chợt có ảo giác rằng chàng mới chính là chủ nhân nơi này. Tôi ôm đứa trẻ, đưa mắt nhìn chàng, chầm chậm cúi người xuống, thấp đầu hững hờ nói, “Hoàng hậu hoẵng”.

Bất chợt, cả đại điện im lặng không một tiếng động.

“Để Hoàng thượng nhìn điện hạ một lúc đi”, phụ thân này giờ vẫn im lặng chợt cúi đầu cất tiếng, chòm râu khẽ run, vừa đây thôi mà giờ nhìn đã thấy như già hơn chút ít.

Tiêu Kỳ trầm mặc gật đầu, nhìn đứa trẻ nằm trong lòng tôi, giữa đôi lông mày lạnh lùng như chợt xẹt qua chút thương xót.

Tôi lặng lẽ bước về sau bình phong, ôm đứa trẻ tới gần long sàng, quỳ xuống bên cạnh, “Hoàng thượng, A Vũ đưa tiểu điện hạ tới thăm người”. Để vương trẻ tuổi đang hấp hối trên giường thở dài một tiếng, rũ cánh tay

xuống bên giường, khó nhọc vẫy vẫy. Tôi dựa vào gần giường hơn, đưa đứa trẻ còn quấn tã tới bên gối huynh ấy, nhìn thấy gương mặt huynh ấy trắng bệch, hốc mắt xanh lên, đôi môi không còn chút huyết sắc. Huynh ấy tựa hồ không nói ra lời, chỉ đưa mắt yên lặng nhìn tôi, nhìn một lát, bỗng nhiên nở một nụ cười kỳ quái.

Chớp mắt, thời gian như xoay chuyển, tôi loáng thoáng thấy được Thái tử ca ca ngang ngược kiêu ngạo vô lễ ngày nào, rất thích trêu chọc tôi và Tử Đạm, mỗi lần trêu chọc thành công đều nháy mắt với chúng tôi, để lộ nụ cười đắc ý ranh mãnh. Nước mắt tràn mi, tôi run rẩy gọi huynh ấy một tiếng, “Tử Long ca ca”. Huynh ấy nhếch môi cười, vẫn là dáng vẻ ngạo mạn không thèm đếm xỉa bất cứ thứ gì ấy, đôi mắt sáng ngời.

Tôi ôm đứa trẻ lại gần hơn nữa để huynh ấy nhìn thật rõ, “Tử Long ca ca, huynh nhìn xem, tiểu điện hạ rất giống huynh, chờ tới lúc nó trưởng thành, nhất định sẽ là một tiểu Hoàng đế bướng bỉnh...”.

Tôi chợt nghẹn giọng không nói tiếp được, huynh ấy lại cười thành tiếng, yếu ớt nói một câu: “Đứa trẻ đáng thương”.

“Con ngựa nháy xuống, giống như đang bay... bay lên...”, huynh ấy cất lời, từng lời đứt quãng, mặc dù hơi thở mong manh nhưng ánh mắt lại rất có thần. Tôi bỗng nhiên mừng rỡ, nghĩ rằng huynh ấy đã tốt hơn, quay đầu vội gọi ngự y, lại thấy thân thể huynh ấy cứng đờ, ánh mắt nhìn thẳng lên nóc điện, gương mặt ửng hồng như đang rất vui, “Ta bay lên, nhìn thấy cửa cung, chỉ thiếu chút nữa là có thể bay... bay ra ngoài...”. Đột nhiên, giọng huynh ấy nhỏ dần lại, cứ như vậy rồi dứt.

Điện Càn Nguyên lại một lần nữa treo rèm trắng, thể hiện rằng vừa có thêm một vị Đế vương nữa qua đời.

Chưa tới một năm, tiếng chuông đoạn trường trong cung đã ngân vang hai lần, hai đời Đế vương lần lượt băng hà. Tạ Hoàng hậu theo cùng Hoàng

để, tuân tiết vì thân tình, thượng tôn thụ hiệu là Hiếu Liệt Minh Trinh Hoàng hậu, hợp táng tại Đế lăng.

Trong một đêm, Đế Hậu cùng mất. Họ tranh giành xích mích cả đời, luôn luôn oán trách nhau, nhưng đến khi thân lạnh cắm nằm trong Hoàng lăng thì lại làm bạn với nhau, mãi không phân ly.

Màn đêm buông xuống, cung Vĩnh An truyền tin, Thái hậu bất ngờ nghe tin dữ, trúng gió bất tỉnh.

Lúc tôi chạy tới, cô cô đã kinh sợ tới mức không nói thành lời, chỉ dờ dẩn nằm trên giường, ánh mắt hỗn loạn ngây dại, bất kể tôi nói gì cũng không hề đáp lại. Từ sau lần cung biến trước, cô cô luôn đóng cửa không ra ngoài, không nguyện gặp ai nữa. Cô cô hận tôi, lại càng hận con trai ruột quay lưng phản bội mình. Mỗi lần Hoàng thượng tới cung Vĩnh An đều bị cô cô lạnh nhạt xa lánh, còn tôi thậm chí ngay cả bước chân vào cửa điện Vĩnh An cũng không được, chỉ có thể đứng từ xa xa bên ngoài nhìn vào. Mấy tháng qua, người già đi nhanh chóng, tóc mai lất phất bạc, sống lưng hơi cong, đã hoàn toàn trở thành một bà già... Mà nay Hoàng thượng băng hà không khác gì một đòn trí mạng, cướp đi chút sức sống cuối cùng của người.

Tôi gọi cô cô hết lần này tới lần khác nhưng người chỉ ngơ ngẩn đưa mắt nhìn ra xa xăm, ánh mắt hoang mang, miệng thi thoảng lẩm bẩm vài lời.

Không ai nghe hiểu được cô cô lẩm bẩm cái gì, chỉ mình tôi rõ.

Cô cô nói rất đúng. Cầm sắt tại ngự, mặc bất tỉnh hảo. (Đôi ta cầm sắt hiệp hòa – Đời ta thăm thiết, tình ta êm đềm)

Từ thuở khai quốc tới nay chưa từng có tiền lệ Hoàng hậu tuân tiết theo Hoàng thượng, chính vì thế chuyện Tạ Hoàng hậu tuân tiết chấn động khắp chốn.

Trong lần cung biến này, Tiêu Kỳ và phụ thân đã bỏ được thù hận cũ để trở thành đồng minh thêm một lần nữa. Tiêu Kỳ ép buộc Cố Ung tuổi già sức yếu mang danh trọng thần hoàng thân quốc thích, bắt Tạ Hoàng hậu tuân tiết; phụ thân phong tỏa tin tức cô cô bị trúng gió, bên ngoài chỉ biết rằng Thái hậu vì quá đau lòng mà đổ bệnh. Hoàng hậu vừa qua đời, tiểu Hoàng tử còn tằm bé chỉ có thể để Thái hậu dưỡng dục, một khi tiểu Hoàng tử kế vị, Hoàng Thái hậu buông rèm phụ chính thì họ Vương lại một lần nữa không chế được Hoàng thất.

Cựu thần tôn thất và đảng phái ủng hộ Tiên hoàng, cầm đầu là Tạ gia vốn tưởng rằng Hoàng tước tại hậu, muốn thừa dịp họ Vương vừa ngã, Tiêu Kỳ đặt chân chưa vững mà ra tay trừ khử Hoàng thượng trước, như vậy ngôi vị Hoàng đế hẳn sẽ thuộc về tiểu Hoàng tử hoặc Tử Đạm. Bọn họ cho rằng trong tay có hai con cờ dự bị là Hoàng hậu và Tử Đạm thì sẽ trở thành những chiến binh bất bại trong triều, nhưng đâu có hay trường kiếm lạnh như băng đã sớm treo trên đỉnh đầu họ, cho dù là Hoàng hậu cũng không ngoại lệ, bị chém không chút do dự.

Hoàng tước tại hậu: Trích từ câu thành ngữ Trung Quốc “Đường lang bố thiên, Hoàng tước tại hậu”. Câu thành ngữ mang nghĩa châm chọc những kẻ chỉ biết tới lợi ích trước mắt, không tính toán được hậu họa về sau; cảnh cáo những kẻ có tầm nhìn hạn hẹp, bị lợi ích làm mù mắt, không để ý hậu quả sau này; đồng thời cũng nói tới loại người luôn muốn ám hại người khác, nhưng không ngờ rằng mình cũng đang bị ám hại như vậy, chỉ vì cái lợi của mình mà chuốc lấy báo ứng.

Tất cả những cung nhân không thể hộ giá ngày đó và quan lại tội tởn thuần phục mã trong chùa Thái bộc đều bị hạ ngục tra tấn. Rất nhanh đã có người khai ra kẻ chủ mưu của vụ mưu hại Hoàng đế chính là người luôn dốc hết sức ủng hộ Tử Đạm kế vị, thân là cựu thần tôn thất đứng đầu kinh thành Kính Thành Hầu, Tạ Vĩ. Hành thích vua là tội tru di cửu tộc, danh môn đã từng một thời sánh vai cùng họ Vương bị xóa khỏi sử sách từ đó.

Chúng kiến sự thất bại của Tà gia, tôi càng hiểu thấu rằng, cho dù có là thế gia danh môn nhà cao cửa rộng cũng không thể thoát khỏi số phận suy tàn. Có rất ít người có khả năng vĩnh viễn sống trong huy hoàng, không chịu nhìn thẳng vào phong ba trước mắt có lẽ chính là sự bi ai của môn phiệt thế gia. Thiên hạ giờ đây đã sớm không còn là thiên hạ ngày xưa nữa. Tiêu Kỳ và phụ thân đối đầu nhau, chàng không phải là môn đồ của Khổng Mạnh, chàng tin rằng người thắng làm vua kẻ thua làm giặc chứ không tin vào trung hậu nhân đức... Nhất tướng công thành vạn cốt khô, có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày, chàng dùng trường kiếm trong tay mở ra một giang sơn hoàn toàn mới, đạp trên núi thây biển máu mà gây dựng nên một hoàng triều vững mạnh.

Khổng Mạnh: Khổng Tử, Mạnh Tử.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Câu thơ trong bài “Kỷ Hối tuế” của nhà thơ Tào Tông thời Đường, Trung Quốc, có nghĩa là một vị tướng soái tấn công được một thành trì nào đó là nhờ vào tính mạng của hàng ngàn hàng vạn người đổi lấy.

Đối mặt với ba thế lực lớn nhất trong triều, trọng binh trong tay Thái hậu tại Vĩnh An cung và Tiêu Kỳ cũng phải lao đao, lại thêm đám cựu thần muốn ủng hộ Tử Đạm lên ngôi đã ào ào làm phản gây chiến, thế nên chuyện quan trọng hiển hiện trước mắt chính là phải để tiêu Hoàng tử kế vị.

Đế Hậu cùng mất, thiên hạ khóc tang.

Lụa trắng cũ trong cung còn chưa kịp thay đã thấy rèm đen treo lên. Ngày Đế Hậu được đưa đi chôn cất tại Hoàng lăng, tôi ngăn người đứng trên điện Càn Nguyên. Nhưng đã không còn rơi lệ được nữa. Sau khi tận mắt chứng kiến sinh ly tử biệt hết lần này tới lần khác, lòng tôi rốt cuộc cũng trở nên vững vàng. Thuở để tóc trái đào cùng chơi với Tử Long ca ca và Uyển Dung tỷ tỷ đã bị chìm sâu dưới vực ký ức, chỉ còn sót lại trong đáy lòng tôi một Tiên đế và một Minh Trinh Hoàng hậu.

Đại lễ tân hoàng lên ngôi được cử hành sau đó một tháng.

Trên đại điện, một tấm rèm huy hoàng đã được treo lên trước long ý lớn. Cung nữ dìu Thái hoàng Thái hậu lên phía sau tấm rèm, tôi ôm tiểu Hoàng đế, ngồi xuống bên cạnh cô cô.

Tiêu Kỳ lấy thân phận Nhiếp chính Vương, dựng bàn ngời trên cao, kiểm lữ thượng điện, gặp vua miễn quỳ. Quần thần hành lễ tam quỳ cửu khấu, tiếng hô vạn tuế vang dội khắp cung vàng điện ngọc.

Kiểm lữ thượng điện: cùm từ để hình dung những quyền thần quyền uy ngấp trời, không để Hoàng đế vào trong mắt.

Có lẽ mỗi một người quỳ bên dưới điện kia đều đang phỏng đoán, rằng không biết người mà bọn họ đang thực sự quỳ lạy là đứa trẻ kia hay là vị Nhiếp chính Vương dưới một người trên cả vạn người; cũng không biết ai mới là chúa tể chân chính của chốn Hoàng cung này?

Ánh mắt tôi xuyên qua tấm rèm mỏng, nhìn về chàng đang ở cách mình ba bước chân. Chàng mặc triều phục đen huyền, nổi bật hình chín con rồng thêu chỉ vàng, đội kim quan nguy nga, bội kiếm sáng choang, buông mắt nhìn xuống chúng thần quỳ bên dưới thềm son, trên gương mặt nghiêm nghị hơi nghiêng kia ẩn hiện nụ cười như đang ngạo nghễ nhìn xuống chúng sinh. Trong lúc quay đầu lại, chàng tựa như lơ đãng nhìn xuyên thấu tấm rèm, đón nhận ánh mắt của tôi.

Tôi biết kiếm của chàng đã nhuộm máu tươi của bao nhiêu người, cũng biết chân chàng đã bước qua hài cốt của bao nhiêu người, giống như hai bàn tay tôi mãi không thể sạch lại được. Xưa nay thắng làm vua thua làm giặc, luôn luôn có người ngã xuống từ trên đỉnh quyền lực, cũng luôn luôn có người quật khởi. Giờ khắc này, thân thể tôi ở tại nơi cung vàng điện ngọc, nhìn chúng sinh đang nằm rạp phía dưới; còn Uyển Như và Kính

Thành Hầu đã tới chốn hoàng tuyền xa xôi, trở thành tế phẩm cho ngôi vị Hoàng đế.

Tôi chỉ có thể cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn vì người chiến thắng lúc này là Tiêu Kỳ, mà nữ tử đang đứng bên cạnh chàng là tôi.

Hết thủy hết thủy đều đã kết thúc, mùa đông lạnh lẽo chốn kinh thành cũng trôi qua.

Để chăm sóc cho tiểu Hoàng đế, tôi phải thường xuyên ở lại trong cung, về đêm cũng làm bạn bên cạnh đứa trẻ này. Có lẽ thực sự là mẫu tử thấu lòng nhau, kể từ sau khi Uyển Dung tử qua đời, đứa trẻ đáng thương này khóc suốt ngày không ngừng nghỉ, vú em cũng không có cách dỗ dành nó được. Chỉ có khi nằm trong lòng tôi, nó mới bằng lòng im lặng. Nó bắt đầu không muốn rời xa tôi, bất kể là khi ăn hay khi ngủ đều phải có tôi ở bên cạnh, thường nhiều tôi nhiều đêm trắng không yên giấc.

Hiện giờ Tiêu Kỳ một mình nhiếp chính, chính vụ càng lúc càng thêm bận rộn. Trong triều, phe phái thay đổi, thế cục biến hóa khôn lường, các thế gia môn phiệt không ngừng suy yếu, mà sĩ tử xuất thân hàn vi thì liên tiếp được đề bạt. Song muốn tuyển chọn được nhân tài trong số họ không phải là chuyện một sớm một chiều, bởi việc kinh bang tế thế không phải là việc mà quân nhân trong doanh có thể làm được, vẫn cần nhờ vào thế lực của một số thế gia. Việc này việc kia bám lấy, chúng tôi ai bận việc người nấy, đến mức không có cơ hội hóa giải ngăn cách trong lòng. Mỗi khi vào triều, tôi đều đưa mắt qua tấm rèm, yên lặng ngắm nhìn thân ảnh chàng, mà ánh mắt của chàng cũng sẽ trong lúc lơ đãng liếc qua tôi.

Đầu xuân, ánh mặt trời ngọt ngào chiếu lên từng cành cây chiếc lá trong Ngự hoa viên, rất ấm áp. Hiếm khi thấy thời tiết đẹp như vậy, tôi và vú em bé Tĩnh nhi tản bộ trong vườn.

Theo quy định Hoàng thất, đứa trẻ sinh ra phải chờ tới khi đầy tháng mới được phụ hoàng ban tên. Tĩnh nhi không có cơ hội được phụ hoàng ban tên, mà lúc nội sử xin ý chỉ Thái hoàng Thái hậu thì cô cô chỉ lẩm bẩm tám chữ kia – Cầm sắt tại ngự, mạc bất tĩnh hảo – cho nên, tôi quyết định đặt tên cho đứa bé là Tĩnh nhi.

Nội sử: quan chép sử trong cung.

Mấy ngày nay, Tĩnh nhi rốt cuộc cũng đã quen dần với việc ngủ cùng vú em, không còn cuốn lấy tôi suốt ngày đêm nữa, tôi nghĩ qua hai ngày nữa sẽ trở về Vương phủ, cứ ở mãi trong Hoàng cung, lòng tôi không yên.

Vú em bế đứa trẻ, bỗng nhiên vui mừng kêu lên, “A, Hoàng thượng đang cười kìa!”.

Đưa mắt nhìn, thấy đứa bé đang híp đôi mắt đen nhánh, cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười tươi, là cười với tôi. Lòng chợt ấm áp, nhìn nụ cười ngây thơ hồn nhiên này, tôi thực không nở dờn mắt.

“Tĩnh nhi cười thật đẹp”. Tôi mừng rỡ đón lấy đứa bé, vừa ngẩng đầu lại thấy vú em và một đám thị nữ hướng mặt về phía sau lưng tôi mà quỳ xuống hành lễ... Tiêu Kỳ đứng trên hàng lang, thân ảnh lỗi lạc, trên mặt có nụ cười nhạt, bên cạnh không có ai, cũng chẳng có người hầu nào. Không biết chàng đã đứng ở đó từ lúc nào, đứng bao lâu rồi mà tôi không phát giác ra. Tôi kinh ngạc nhìn chàng, sa vào ánh mắt dịu dàng của chàng, nhất thời quên cả cất tiếng. Chàng từ từ đi tới, dung nhan hiền hòa, không còn vẻ lãnh đạm trước kia. Vú em bước lại gần đón lấy đứa trẻ rồi dẫn một đám cung nhân lặng lẽ lui đi.

“Đã lâu không thấy nàng vui vẻ như thế”, chàng đưa mắt nhìn tôi, giọng nói dịu nhẹ mang theo nét buồn bã.

Tôi hơi cúi đầu, cười, tỏ vẻ vô ý nói: “Chỉ là do Vương gia đã lâu rồi chưa để ý tới thôi”.

“Thật sao?”, chàng nở nụ cười như có như không, nhìn tôi, “Trong lời này của Vương phi sao lại nghe ra được vài phần khuê oán?”.

Tôi nhất thời đỏ mặt, đã lâu chưa bị chàng trêu chọc như vậy, không biết nên đáp lại thế nào.

“Đi với ta một lát”. Chàng cười một tiếng, cầm lấy tay tôi, cứ thế dẫn tôi đi vào sâu trong Ngự hoa viên.

Lá xanh bát ngát, đình các trống vắng, thỉnh thoảng có vài con chim bay xuống đậu trên cành cây, chiêm chiếp kêu từng tiếng. Chân bước trên lá khô sột soạt, chúng tôi nắm tay, sóng vai mà đi, ai nấy đều im lặng, không dám cất lời phá vỡ sự yên tĩnh.

Chàng nắm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay ấm áp khác thường. Tâm trạng tôi thay đổi đột ngột, vô số lần cả hai nắm tay nhau trước kia xẹt qua trước mắt. Tới lúc này, ngàn lời vạn lời cũng là thừa thãi.

“Tối qua ngủ có ngon giấc không? Có bị đứa bé cuốn lấy không?”. Chàng nhẹ mở lời, như thể lúc rảnh rỗi thường ngày nói chuyện nhà. Tôi mỉm cười, “Bây giờ Tĩnh nhi đã ngoan hơn nhiều, không còn dính chặt như trước nữa, mấy ngày qua đã dần quen ngủ với vú em”.

“Vậy vì sao gương mặt lại có vẻ mệt mỏi?”, ngón tay chàng siết lại, để tôi tiến tới gần chàng hơn một chút.

Tôi buông rèm mắt trầm mặc chốc lát, rớt cuộc lấy hết dũng khí thốt lên: “Bởi vì, có người khiến ta cả đêm không thể chợp mắt”.

Chàng nghỉ chân, ánh mắt sáng quắc nhìn lại.

“Mỗi khi ta nghĩ đến người này đều cảm thấy lo lắng nhớ thương, không biết nên làm thế nào cho phải”. Tôi nhúu mày thờ dãi.

Ánh mắt chàng dịu dàng, nóng rực như muốn hòa tan tôi vào đó, “Đây là vì sao?”.

Tôi cắn môi nói: “Ta từng trách lầm người này, cảm thấy rất có lỗi với người này... Cũng không biết người này có còn oán trách ta nữa không?”.

Tiêu Kỳ đột nhiên cười thành tiếng, đuôi lông mày, trong đáy mắt đều là ý cười, “Nha đầu ngọc, nào có ai nữ oán trách nàng chứ?”.

Chợt, hơi ấm mùa xuân hòa tan nỗi se lạnh trong lòng, tôi ngẩng đầu cười nhìn chàng, lại bắt gặp chàng đang cười rất đặc ý, không khỏi nổi lòng không tốt, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Phụ thân thực sự sẽ không oán trách ta sao?”.

Nụ cười của Tiêu Kỳ cứng lại trên mặt, thần sắc chàng khiến tôi không tìm được mà cười lớn... Eo đột nhiên bị giữ lấy, tôi bị chàng hung hăng tóm vào lòng. Chàng then quá hóa giận, đôi con ngươi sâu thẳm khẽ nheo lại, trong nháy mắt để lộ vẻ giận dữ đáng sợ. Tôi cắn môi khẽ cười, ngửa mặt lên, khiêu khích nhìn chàng. Chàng cúi người tới gần tôi, môi mỏng gần như sắp phủ lên môi tôi, rồi lại nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, hơi thở ấm áp tỏa ra khắp các tế bào bên tai tôi. Toàn thân tôi mềm yếu như không còn sức lực để né tránh, khẽ nhắm mắt, đón nhận đôi môi của chàng... Nhưng qua một lúc lâu vẫn không thấy chàng có động tĩnh gì. Tôi ngạc nhiên mở mắt, lại thấy chàng hơi cười liếc nhìn tôi, “Nàng đang chờ gì thế?”. Tôi cuống lên, tức giận đẩy chàng ra, lại bị chàng ôm chặt lại. Môi chàng, bỗng rơi trên tai, tóc mai, cổ,...

Tôi nhắm mắt dựa vào ngực chàng, rốt cuộc cũng nói ra lời đã giữ trong lòng bấy lâu... “Nếu như ta thực sự không thể sinh con, chàng có lấy người khác không?”.

Hai cánh tay chàng đột nhiên siết chặt, ôm mạnh tôi vào lòng, “Lời hứa của ta với nàng ở Ninh Sóc... nếu như nàng đã quên, ta có thể nói lại lần

nữa cho nàng nghe!”.

“Ta chưa từng quên”, tôi ngược mắt nhìn chàng, giọng nói bất giác run rẩy, “Nhưng, nếu như ta...”.

“Sẽ không!”, chàng lớn tiếng cắt ngang lời tôi, ánh mắt sáng quắc, không có nửa phần hoài nghi, “Thiên hạ to lớn như vậy, ta tin tưởng nhất định sẽ có cách chữa cho nàng! Trung Nguyên, Mạc Bắc, Nam Cương... cho tới tận cùng trời đất, nghìn núi trăm sông, phàm là linh dược có trên thế gian, ta sẽ tìm hết về cho nàng!”.

“Nếu như mãi mãi không thể tìm được?”, tôi rưng rưng ngấm chàng, “Nếu như đến lúc già, đến lúc chết vẫn không tìm được... Chàng sẽ không hối hận chứ?”.

“Nếu như thực sự thế thì chính là số mệnh của ta”. Ánh mắt chàng kiên nghị. Chàng bùi ngùi thở dài nói: “Ta cả đời sát phạt vô số, cho dù cô độc cả đời cũng là báo ứng hợp lý. Song trời cao lại ban nàng cho ta... Cuộc đời này của Tiêu mỗ còn gì may mắn hơn nữa, cho dù để ông trời lấy đi những thứ khác, chúng ta ít nhất còn có nhau! Tương lai tới lúc già nua, đãng trí, ít nhất còn có người ở bên cùng ta già đi! Cuộc đời như thế, với ta là quá đủ!”.

Cuộc đời như thế, với chàng là quá đủ, với tôi cũng là quá đủ!

Tôi ngây ngốc nhìn đôi lông mày, đôi mắt, mái tóc của chàng... không nơi nào không phải là lưu luyến, là si mê đời này của tôi. Sự ấm áp nơi đáy lòng dần dần nóng lên, hóa thành ngọn lửa sáng rực, thiêu sạch tất cả hiểu lầm và đau thương.

Nước mắt lăn xuống, trượt trên má tôi. Tôi chầm chậm mỉm cười, “Chàng từng nói phải cùng nhau đi hết cuộc đời này, vĩnh viễn không thay lòng, cho dù ta ghen tuông hung hãn, mắc bệnh hiểm nghèo, không có con, bả tội có ba, thì cũng mãi không đổi ý”.

Bảy tội (thất xuất): Bảy tội được gán cho người phụ nữ phong kiến:

– Tội thứ nhất: Không sinh được con cái (nhất là không sinh được con trai), phạm vào đạo Tam tông và phụ dung tức tội bất hiếu, nhà chồng không có người để nối dõi tông đường dòng tộc, chồng có quyền cưới thêm vợ khác để thực hiện việc truyền nòi giống.

– Tội thứ hai: Dâm loạn, tức lăng lờ hay có tình nhân, là phạm vào đạo Tam tông và phụ hạnh, là tội bất nghĩa.

– Tội thứ ba: Không tôn kính cha mẹ chồng, là phạm vào phụ ngôn tức tội bất hiếu, bất kính.

– Tội thứ tư: Lắm điều, cũng phạm phải phụ ngôn, làm trong nhà đạo náo động, gây nhiều tiếng thị phi không tốt.

– Tội thứ năm: Trộm cắp tài sản nhà chồng, là phạm vào phụ hạnh, mang tính gian phi, lừa đảo.

– Tội thứ sáu: Ghen tuông, là phạm vào đạo Tam tông, do ngày xưa đàn ông được ưu đãi có quyền đa thê. Người vợ ghen tuông sẽ làm trong nhà xáo động, và mất tính dịu hiền của người phụ nữ.

– Tội thứ bảy: Có ác tật, là các bệnh truyền nhiễm như lao, cùi hủi, thần kinh... phạm phải phụ dung.

Chàng im lặng, ngưng thần nhìn tôi. Bỗng, chàng cầm lấy tay tôi. Trước mắt chợt lóe lên hàn quang, chưa kịp thấy rõ động tác của chàng, bội kiếm đã trở về bên hông. Tay đột nhiên có cảm giác đau. Tôi cúi đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy một vết thương nhỏ, rỉ ra một chút máu đỏ. Lòng bàn tay chàng cũng có vết thương đang chảy máu. Mười ngón tay đan chặt vào nhau, lòng bàn tay kề sát, máu tươi trên hai tay chảy xen vào nhau.

Tiêu Kỳ nghiêm nghị nhìn tôi, chậm chậm nói: “Con của ta, nhất định phải do Vương Huyền sinh thành, cho dù vĩnh viễn không có con nối dòng thì cả đời này ta cũng sẽ không lấy người khác. Lấy máu mà thề, trời đất chứng giám!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ôn Mới

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Sau lần biến cố này, cả cung đình cũng im ắng hẳn. Tiên hoàng ra đi, lại thêm cô cô bị trúng gió khiến phụ thân đau lòng tột độ, nỗi oán hận với cô cô cũng tan theo mây gió. Trải qua những kiếp nạn luân phiên nhau tới, phụ thân dường như đã không còn nhiệt tình với quyền thế như trước, địch ý đối với Tiêu Kỳ cũng giảm đi rất nhiều. Trong vòng tranh đấu này, chúng tôi đã mất đi quá nhiều thân nhân, tất cả đều mệt mỏi, không đành lòng tổn thương người bên cạnh mình nữa.

Suy cho cùng thì vẫn là máu mủ tình thân, như tay như chân, người thân cho dù có xa cách hận thù nhau thì rốt cuộc cũng sẽ có một ngày hòa hảo.

Chỉ là, những năm tháng tươi đẹp trước kia đã một đi không trở lại, giữa tôi với họ đã xuất hiện một bức màn ngăn cách. Phụ thân không còn coi tôi như đứa con bảo bối mà che chở nuông chiều dưới đôi cánh của mình nữa. Trong mắt người bây giờ, tôi là con gái nhà họ Vương, quan trọng hơn là thê tử của Tiêu Kỳ, là người cùng Thái hoàng Thái hậu buông rèm chấp chính, là nữ tử chân chính chưởng quản cả chốn cung đình.

Chỉ mới qua một năm, phụ thân dường như già đi rất nhiều, tuy lúc nói cười vẫn mang dáng vẻ thong dong uyên thâm, nhưng thần thái cao ngạo lúc trước đã mất tăm. Bất luận là người kiên cường đến thế nào, một khi già đi vẫn sẽ trở nên mềm yếu. Khi người chỉ còn một thân một mình, cô đơn nhất, tôi yên lặng đứng phía sau người, cùng người bảo hộ cho từng thân nhân, bảo hộ cho gia tộc này.

Cô cô từng nói, thiên chức của nam tử là khai phá và chinh phạt, thiên chức của nữ tử là yêu thương và bảo vệ. Mỗi một gia tộc đều có một vài nữ tử giỏi giang, kế tục sứ mệnh bảo vệ che chở mọi người từ đời này qua đời khác... Trong lúc bất tri bất giác, tôi đã đổi vị trí cho các bậc cha chú; cha mẹ, cô cô dần dần già đi đã bắt đầu cần sự chăm nom của tôi, mà tôi dưới sự che chở bao bọc của họ bấy lâu nay cũng đã trưởng thành, trở thành người bảo vệ mới cho cả gia tộc.

Dạo gần đây phụ thân luôn nhắc tới quê cũ, nhắc tới thúc phụ. Từ sau khi thúc phụ qua đời, thậm chí đưa hai nữ nhi và linh cữu về quê, không quay trở lại kinh thành nữa. Phụ thân rời quê Lang Gia nhiều năm, hiện giờ tuổi tác cao rồi lại càng thêm nỗi nhớ nhà. Người vẫn hy vọng sẽ có một ngày được đặt xuống mọi công việc bận rộn, một người, một áo, một đôi giày đi du ngoạn khắp bốn phương, thưởng thức phong cảnh non nước, sông núi tươi đẹp. Tôi hiểu được ý muốn này của phụ thân. Người cả đời đã chìm nổi chốn quan trường, hôm nay lòng nản chí tan, quy ẩn chốn ruộng vườn có lẽ là lựa chọn tốt nhất dành cho người. Điều tiếc nuối duy nhất là mẫu thân vẫn không thể tha thứ cho phụ thân, không muốn rời khỏi chùa Từ An.

Phụ thân cũng không cưỡng cầu nữa. Lần cuối cùng tới thăm mẫu thân cùng tôi, phụ thân lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng mẫu thân một lúc lâu rồi thở dài nói: “Đời người sống tới lúc này, quyết lòng quy y, duyên hết cũng không tiếc hận gì nữa”.

Lúc ấy tôi đã cảm giác được điều khác thường. Phụ thân trước giờ luôn thích nói rằng A Vũ hiểu ý ta nhất, cha con chúng ta hợp nhau nhất. Vậy mà tôi không ngờ tới phụ thân lại kiên quyết đến thế, đưa ra quyết định nhanh đến thế.

Mấy ngày sau, phụ thân đột nhiên dâng sớ từ quan, sau đó không hề từ biệt ai, lẳng lẽ để lại một bức thư rồi chỉ đem theo hai nô bộc, một hòm sách, đeo mũ quan rồi đi.

Tôi nhận được tin, cùng ca ca cưỡi ngựa đuổi ra ngoài kinh thành mười dặm, đến tận bến đò Hà Tân mới thấy một chiếc thuyền lá lênh đênh trên sông, cánh buồm ẩn hiện xa xa... Phụ thân cứ như vậy rũ bỏ một thân trần tục, đơn độc đi xa. Ở triều đình thì hiển hách, phiêu bạt giang hồ thì tiêu dao, đến hôm nay tôi mới thật sự bội phục phụ thân.

Mẫu thân biết tin phụ thân từ quan đi xa thì không nói không rằng, chỉ tiếp tục vân vê chuỗi tràng hạt trong tay, tầm mắt hạ thấp xuống. Nhưng Từ cô cô nói lại với tôi rằng hôm ấy mẫu thân thức trắng đêm tụng kinh.

Không lâu sau, cuối cùng chuyện vui chờ đợi bấy lâu cũng tới. Hoài n cưỡi Ngọc Tú, trở thành muội phu của tôi. Tôi lại có thêm hai thân nhân, tuy không có cùng huyết thống nhưng cũng khiến tôi trân trọng. Sau đó, thị thiếp của ca ca lại sinh thêm cho huynh ấy một bé trai nữa. Đây đã là đứa con thứ ba của huynh ấy. Không khí vui mừng hòa tan ưu thương, ngày qua ngày, kinh đô chìm trong mưa gió đã trở lại với vẻ phồn hoa vốn có.

Thời gian trôi qua thật nhanh, vừa chớp mắt tiểu Hoàng đế đã bắt đầu học nói. Đáng tiếc đứa bé trời sinh yếu ớt nên mãi vẫn chưa học đi được. Mỗi khi tôi nghe thấy đứa bé bi bô gọi mình là “cô cô”, nhìn thấy nụ cười ngây ngô của nó thì lòng lại cảm thấy chút tư vị chua xót.

Ngày hôm ấy Tiêu Kỳ về phủ rất muộn, cởi bỏ triều phục, khoác thêm áo choàng mà tôi đưa tới, thần sắc thoáng nhìn có vẻ mệt mỏi. Tôi xoay người pha trà sâm lại bị chàng đưa tay ngăn lại, ôm vào lòng.

Thần sắc ẩn chứa sự phiền muộn lo lắng của chàng khiến tôi cảm thấy bất an. Dựa vào ngực chàng, tôi nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”.

“Không có chuyện gì, ngồi với ta một lát”, chàng khẽ nhắm mắt, cầm đặt lên trán tôi. Nghe được chàng thở dài vẻ thỏa mãn mà lại như mệt mỏi, tôi hơi đau lòng, giơ tay ôm chàng, dịu dàng nói: “Còn đang phiền lòng chuyện lũ lụt ở Giang Nam sao?”. Tiêu Kỳ gật đầu, nét tươi cười vừa

thoáng hiện trên mặt biển mất, nặng nề thở dài nói: “Hiện giờ cục diện chính trị vẫn chưa ổn định, quân phản loạn an phận ở Giang Nam mà chưa thể xuất binh chinh phạt. Trước mắt vừa có lũ lụt, bá tính trôi dạt khắp nơi, đáng hận là cả triều một đám văn võ không có ai dám đứng ra đảm đương!”.

Tôi nhất thời im lặng, lòng cũng trầm xuống theo chàng. Năm nay mùa xuân vừa tới, sông nước liên tiếp xuất hiện điều dị thường, mấy ngày gần đây, tri châu tri phủ lâu năm ở các vùng dăng tấu rằng mùa xuân hạ này e sẽ có lũ lớn, triều đình nên sớm đề phòng. Song quan viên cả triều đều lo sợ, không ai dám đứng ra gánh trọng trách này, khiến Tiêu Kỳ rất tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

Tôi trầm ngâm một lúc lâu, nhớ tới năm xưa khi thúc phụ còn đã từng có công lớn trị lũ lụt ở Giang Nam, hiện giờ thúc phụ đã mất, trong những người từng theo cùng thúc phụ năm đó lại chẳng có lấy một người nhận nổi nhiệm vụ này.

Tiêu Kỳ than một tiếng, bình giọng nói: “Ta cũng đã chọn được một người, lại không biết người này có hoài bão này không”.

Tôi ngây ngốc, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, kinh ngạc nhìn về Tiêu Kỳ, “Chàng là nói... ca ca?”.

Năm đó, ca ca từng đi theo Nhị thúc tuần sát nạn lụt, giám sát công trình thủy lợi, mắt thấy nỗi khổ khi phải chịu đựng lũ lụt hàng năm của dân chúng hai bên bờ sông. Sau khi trở về kinh, ca ca đã xem rất nhiều sách cổ, vùi đầu học thủy lợi, thậm chí còn đi khắp các sông lớn sông nhỏ Giang Nam, thăm dò dân tình, viết nên cuốn sách “Sách trị thủy” mấy vạn chữ dâng lên triều đình. Song phụ thân luôn luôn coi huynh ấy là làm việc không đàng hoàng, chưa bao giờ để bản thảo lược trị thủy của một vị quý công tử như huynh ấy vào mắt.

Năm ấy, Trường Giang, Hoàng Hà vỡ đê, dân chúng chết và bị thương vô số, hàng vạn hàng ngàn nhà cửa ruộng vườn bị hủy, một đám quan viên đều bởi không thể trị thủy mà bị giáng chức. Từ đó quan lại trong triều không ai dám ngồi lên vị Tổng đốc hà đạo dễ dàng như trước nữa. Song năm ấy, ca ca giấu phụ thân, dâng biểu xin được đảm nhận chức vị này. Bản biểu ấy đương nhiên là bị phụ thân bác bỏ, quay về còn cho huynh ấy một trận mắng nghiêm khắc. Phụ thân nói, trị thủy là gánh vác dân sinh, nào có đùa cợt được, há có thể để cho huynh ấy càn quấy. Sau đó chuyện này bị truyền ra ngoài và coi là trò cười, không ai tin tưởng một công tử phong lưu như ca ca cũng có thể đảm nhận được trách nhiệm trị thủy to lớn thế.

Từ sau lần đó, ca ca từ bỏ mọi nguyện vọng, chỉ tận tình ngâm thơ uống rượu, không nhắc lại chuyện trị thủy thêm lần nào nữa.

Tôi hoàn toàn không thể ngờ tới lúc này Tiêu Kỳ sẽ nghĩ đến ca ca. Bản thân kinh ngạc, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Tiêu Kỳ mỉm cười nhìn tôi, không nói lời nào, thần sắc bí hiểm.

“Chuyện lớn như vậy, chàng tùy tiện đề bạt ca ca, không lo sợ triều thần cười chê sao?”, tôi nghĩ ngợi một lát, thử dò xét hỏi chàng, trong lòng lại đè nặng một suy nghĩ khác không thể cất thành lời – nhờ ca ca không thành công, không những Tiêu Kỳ bị dân chúng quay lưng mà danh vọng của họ Vương cũng sẽ phải chịu đả kích lớn. Tiêu Kỳ chỉ cười nhạt một tiếng, “Cho dù trước mắt không tránh khỏi bị cười chê nhưng ta vẫn muốn mạo hiểm một lần”.

“Tại sao nhất định phải là ca ca?”, tôi nhíu mày.

“Bằng tài trí của Vương Túc, ta tin tưởng huynh ấy có thể đảm đương nhiệm vụ này, chỉ là hiện tại còn chưa biết huynh ấy có hoài bão này không...”, ánh mắt Tiêu Kỳ thâm sâu, chàng than thở, “Trải qua một thời gian dài như vậy, các thế gia, hoàng thân quốc thích đều lo sợ trong lòng, không dám cho ta dùng. Nếu lần này Vương Túc đảm nhiệm trọng trách

chính là thể hiện ta không có thành kiến đối với con cháu thế gia, chỉ dùng người xuất thân thấp kém”.

Tôi im lặng chốc lát rồi thở dài, nói: “Đó cũng là chuyện thường tình. Có vết xe đổ của Tà gia, chỉ e các thế gia đều đã kinh sợ, bây giờ họ tự vệ còn không kịp, nào có lòng có dạ làm việc”.

Đôi lông mày lưỡi kiếm của Tiêu Kỳ chau chặt, “Sống tại loạn thế, nếu không dùng thủ đoạn cứng rắn thì làm sao có thể khiến những danh môn thế phiệt như vậy khuất phục được?”.

“Lấy việc giết chóc để ngừng sự giết chóc mặc dù không phải là kế sách tốt nhất, nhưng nếu có thể lấy giết chóc nhỏ để ngừng đại loạn thì cũng là đáng giá”, tôi nhìn chàng thật sâu, đưa tay lên trên vai chàng, dịu giọng nói: “Ta biết chàng đúng”.

Tiêu Kỳ rung động, gương mặt vui mừng, “Có nàng hiểu ta là đã đủ”.

Tôi cười nhạt, trong lòng đã rõ, “Nếu ca ca nhậm chức Tổng đốc hà đạo, được chàng đặc cách sử dụng thì đương nhiên sẽ khiến mỗi lo sợ trong lòng những người khác tiêu tan, các thế gia cõi bỏ lớp phòng bị, hiểu được lòng đối xử bình đẳng của chàng. Là như vậy sao?”.

“Đúng vậy!”, Tiêu Kỳ mỉm cười tán thành, tôi lại có chút chần chừ, “Nhưng không biết ca ca nghĩ thế nào...”.

“Huynh ấy có thể dốc lòng nhậm chức hay không thì phải xem khả năng của Vương phi rồi”. Tiêu Kỳ nhướng mày nhìn tôi, ý cười hiện lên vô cùng rõ ràng trong ánh mắt. Tôi bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là lòng vòng hồi lâu... đây mới là mưu đồ chân chính của chàng... Con người đáng ghét này!

Hôm sau, tôi dẫn theo thị nữ, hành trang đơn giản, lặng lẽ đi tới biệt quán ở ngoại thành của ca ca.

Đứng trước cửa biệt quán thanh nhã như vườn hoa chốn tiên cảnh, tôi không kìm được lòng mà thán ca ca thực sự là người tuyệt vời, quá hiểu cuộc sống nhàn hạ hưởng thụ. Huynh ấy quá giỏi tìm người tài thợt khéo, xây dựng biệt quán nho nhỏ này thành nơi đông ấm hạ mát, tinh xảo tuyệt mỹ. Đi thẳng vào trong, còn chưa tới phòng khách đã nghe thấy tiếng đàn sáo du dương, bỗng bành văng bên tai.

Hoa tường vi nở rộ bên bờ nước, ca ca nhắm mắt say sưa tựa trên sập ngọc, tóc búi tùy tiện cài ngọc trâm, có mấy sợi tóc mai xõa ra, một thân áo trắng hơn tuyết, vạt áo hơi mở rộng để lộ ra phần cổ trắng ngần, thân hơi nghiêng, dáng vẻ lúc này khiến hai ca cơ xinh đẹp bên cạnh cũng thua vẻ đẹp của huynh ấy. Tôi chậm chậm đi vào trong, huynh ấy vẫn không mở mắt, hai ca cơ luống cuống định hành lễ thì bị tôi giơ tay ngăn lại.

Ca ca khẽ trở mình, vẫn nhắm mắt lười biếng nói: “Phi Sắc, dâng rượu...”.

Tôi đưa tay cầm lấy một chén rượu nhỏ trên bàn, bên trong còn lại chút ít rượu, vung tay hất tới gương mặt tuấn tú của huynh ấy. Rượu vừa bắn tới mặt, ca ca kinh ngạc kêu một tiếng, nhảy dựng lên, “Chu Nhan, nha đầu hung ác này!”.

Huynh ấy ngẩn ngơ, đến khi nhìn thấy rõ ràng người trước mắt thì chột vui mừng hét lên, “A Vũ, là muội!”. Hai ca cơ vội vã đi lên phía trước, một trái một phải lấy ra khăn thơm không ngừng lau mặt cho huynh ấy. Tôi lại cười dài giật tay áo gấm trắng của huynh ấy, không khách khí lau vết rượu trên đầu ngón tay, nhướn mày nói, “Hình như muội tới không đúng lúc?”. Huynh ấy bày ra vẻ mặt ‘hết cách’, thở dài nói: “Muội không thể dụ dàng với ta một chút sao? Dầu gì cũng đường đường là Vương phi, thế mà còn nghịch ngợm”.

Tôi chuyển mắt nhìn hai mỹ nhân, một người mặc hồng y phong thái tươi tắn, một người mặc lục y cũng xinh đẹp hơn người. Ca ca bưng chén ngọc,

lai dựa vào sập ngọc, nheo mắt nhìn tôi, “Muội tới để ngắm mỹ nhân hay là cố tình tới quấy rối ta?”.

“Vừa muốn ngắm mỹ nhân, vừa muốn mắng người lười”, tôi chộp lấy chén rượu trong tay huynh ấy, “Đừng tưởng rằng phụ thân không có ở đây thì không có ai quản được huynh”.

Ca ca tung mình ngồi dậy, hoảng sợ cười nói: “Trời ơi, ngoa phụ nhà nào đi vào nhâm cửa thế này?”.

Tôi nhìn huynh ấy chăm chăm, một hồi rất lâu, cuối cùng trong lòng lại thấy đau xót, hạ tầm mắt thờ dài, “Ca ca, huynh bây giờ càng ngày càng lười nhác”.

Ca ca ngẩn ra, nghiêng mặt đi không nói thêm gì nữa. Thị nữ mang một bình ngọc lên, rót đầy vào chiếc chén đính ngọc châu trước mắt tôi. Ca ca cười nhạt, “Nào, nếm thử rượu ta vừa mới ủ năm nay!”.

Tôi bèn khẽ nhấp một ít, chỉ cảm thấy một mùi thơm mát lạnh vương vấn, chợt thốt lên khen: “Rượu thơm quá!”. Ca ca đặc ý khác thường, “Muội bình phẩm thử tư vị số một này đi!”.

Rượu này lúc vừa vào miệng thì mùi thơm lan tỏa, tựa hồ như có gió xuân khẽ lướt qua, sương đêm óng ánh, hoa đào rục rờ phong lưu, rõ ràng chỉ có một chút cảm giác chệnh choáng mát lạnh mơ hồ nhưng vào cổ lại mềm êm, hơi ấm tản ra khắp cơ thể, hai gò má bất giác chợt nóng lên. Tôi cười than, “Phương phi tứ nguyệt, thâm thiên hồng trang, ý lan tư nhân, lạc anh mãn thường”.

Ý nghĩa: Tháng tư có hoa thơm hương, gương mặt phiếm hồng, người tựa lan can suy nghĩ, hoa rơi đầy trên vạt áo.

Ca ca cười lớn, “Bình rất hay! Được bốn câu khen ngợi này quả thực không uổng công ta khổ cực hái cả một giỏ hoa đào... A Vũ nhà ta thật

tuyệt!”.

“Đây là rượu ủ hoa đào?”, tôi vui vẻ nói, “Huynh thực sự đã làm được?”. Ca ca trước kia rất yêu vẻ đẹp của hoa đào, chúng tôi từng cùng nhau ủ thử rượu rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào thành công. Không ngờ vừa mới trải qua sóng gió mà huynh ấy đã lặng lẽ hoàn thành. Nếu bàn về tấm lòng phong lưu tỉ mỉ, có lẽ thiên hạ này không thể tìm được người hơn huynh ấy nữa. Ca ca tựa mình trên sập, ánh mắt ngập tràn ý cười, tôi vờ giận nói: “Nếu không phải là hôm nay mọii trùng hợp bắt gặp thì huynh còn muốn giấu giếm bao lâu nữa?”.

Ca ca cười khan một tiếng, “Một bầu rượu có gì hiếm chứ, ta một người nhàn rồi nên thông thạo cách hưởng lạc thôi”.

Tôi muốn phản bác, lại không biết nên nói gì, nhất thời im lặng. Ca ca lại vô cùng hăng hái, gọi ca cơ tiếp tục, lại rót rượu, cùng tôi mặc sức uống.

Một chén rượu nguyên chất vừa uống xuống, toàn thân bỗng có cảm giác như đang trên mây. Chúng tôi đã bắt đầu say, hí hửng gõ nhịp ca hát. Cầm cơ tận tâm gảy một bài hát dân gian Giang Nam, du dương dịu êm, bất giác mở ra cánh cửa thời niên thiếu.

“Đàn, đàn...”, tôi loạng choạng đứng dậy, đưa mắt nhìn ca ca, hài hước cười một tiếng, “Thiếp thân cả gan hiến nghệ, mời công tử hợp tấu một khúc”.

Ca ca luôn miệng nói hay, lập tức gọi thị thiếp dâng lên sáo Dẫn Hạc danh chấn khắp kinh thành. Nhưng đàn cổ của tôi không phải mang đến từ Vương phủ mà là tùy ý mượn một chiếc đàn ngọc của cầm cơ, đưa tay thử dây, tiếng vang lên cũng trong veo.

Tôi ngưng thần, ngón tay nhẹ lướt, tiếng đàn uyển chuyển vang lên như nước chảy.

Trong khúc đàn “Thượng dương xuân” mềm mại phiêu diêu chợt nghe thấy có tiếng tiếng sáo biển ảo khôn lường, hòa vào cùng tiếng đàn, tựa như hai con bướm sổng bay, vờn cánh trên đầu cành liễu, cùng chơi đùa với gió xuân. Bỗng nhiên, tiếng đàn biến đổi, từ khung cảnh thánng tư xuân xanh đến buổi hoàng hôn mưa ào ào mùa thu; hoàng hôn trôi qua, trời đất tối sầm, tiếng sáo cũng theo đó mà trầm xuống, đầy vẻ âm u. Như có thiên biến vạn biến, tiếng nhạc dẫn lối người đi tới ly biệt, muộn phiền, tấu lên biết bao đau thương khổ ải.

Ca ca nghiêng người nhìn tôi, ánh mắt ngẩn ngơ, thoáng qua chút thất thần, tiếng sáo vì thế mà càng thêm phần buồn bã. Tôi làm như không thấy, gắng sức gảy ra trên dây đàn những âm thanh nghiêm trang, kiên quyết phá tan nỗi ai oán, niềm chán nản trong tiếng sáo kia, khiến tiếng đàn mang theo biển cát vàng mênh mang, khí thế hào hùng của Trường Giang. Tiếng đàn càng lúc càng cao, vút bay lên như hiệp khách tung hoành, trường kiếm chiếu sáng khắp chốn giang hồ; sục sôi như tướng quân cưỡi ngựa xông pha nơi sa trường. Mà tiếng sáo thì dần mệt mỏi, sau vài lần biến chuyển đã không thể theo kịp tiếng đàn. Đột nhiên, một tiếng “phăng” vang lên, dây đàn đứt đoạn, tiếng sáo cũng không thấy nữa.

Gương mặt tựa ngọc tạc của ca ca khoác lên một màu đỏ bừng khác thường, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, ngón tay cầm sáo gầy như trắng bệch. Còn tôi thì hào khí cuộn cuộn, mồ hôi đã thấm ướt áo, tựa như đã hao hết toàn bộ sức lực, trong chốc lát không nói nên lời.

“A Vũ, tiếng đàn của muội tinh diệu như vậy, ca ca không thể theo kịp được nữa rồi”, ca ca quay đầu nhìn tôi, buồn bã cười một tiếng, vẻ mặt có chút hoảng loạn.

Tôi đưa mắt nhìn thẳng vào ca ca, chậm chậm nói: “Nguyện vọng do lòng mà sinh ra, tiếng đàn do lòng mà biến chuyển, sáo Dẫn Hạc vẫn luôn là thiên hạ vô song, nhưng ca ca, lòng của huynh đâu rồi? Có còn cao rộng như xưa không?”.

Ca ca chấn động, nhưng lại tránh ánh mắt của tôi, ngoảnh đầu đi chỗ khác, không đáp lại.

Tôi bỗng nhiên cầm cây đàn đã đứt dây lên, ném thẳng xuống sàn nhà. Dây đàn đứt phăng tán loạn, tỳ nữ xung quanh hoảng hốt quỳ xuống, không dám ngẩng đầu.

“Ca ca! Đàn ngọc bình thường này chỉ có thể nấu mình tại chốn khuê các, không tấu lên nổi âm thanh hào hùng; nhưng sáo Dẫn Hạc xưa nay không phải là vật bình thường, cho dù có bị chìm trong sơn phấn, suốt ngày làm bạn với những âm thanh rẻ mặt!”, tôi và huynh ấy nhìn nhau, thấy rõ được vẻ xấu hổ trong đáy mắt huynh ấy. Ca ca im lặng một lúc lâu, thở dài một tiếng, “Sáo tốt hơn thế cũng chỉ là vật chết thôi”.

“Cái đó còn phải xem xem nó gặp được chủ nhân thế nào”, tôi nhìn ca ca, “Cây sáo là vật chết, nhưng người là vật sống, chỉ cần lòng vẫn có hoài bão thì cuối cùng sẽ tìm được phương hướng cho mình. Cứ thẳng bước mà tới, nơi xa xôi đến mấy cũng không thể làm khó được ca ca”.

Ca ca quay đầu lại, rung động, ánh mắt sâu thẳm.

Tôi đón nhận ánh mắt của huynh ấy, mỉm cười nói: “Ca ca là người A Vũ bội phục từ nhỏ, trước kia là vậy, sau này cũng vậy!”.

Ngày hôm sau, ca ca chủ động cầu kiến Tiêu Kỳ.

Đây là lần đầu tiên hai người trực tiếp nói chuyện riêng với nhau, luận công luận tư, về tình về lý, tôi đều biết địch ý của ca ca với Tiêu Kỳ, cũng biết nút thắt với ca ca trong lòng Tiêu Kỳ. Nhưng tôi không tới thư phòng, để mặc cho bọn họ nói chuyện suốt hai canh giờ, quên cả bữa tối. Đây là cuộc nói chuyện giữa Dự Chương Vương và Vương đại nhân, cũng là cuộc giao chiến giữa hai nam nhân. Nam tử trên thế gian này bất kể là mang thân phận, địa vị thế nào thì ẩn sâu trong con người họ đều giữ những nguyên

tắc không thể thay đổi, vì vậy thay vì đến gây khó xử thì cứ để hai người họ dùng cách của nam nhân mà giải quyết ân oán.

Hôm sau, thánh chỉ được ban, phong Vương Túc làm Tổng đốc hà đạo, nhậm chức quan Ngự sử, hàm Thượng thư.

Ngay lập tức, triều đình xôn xao, rộ lên hàng loạt những lời đồn đại, tựa hồ như không có ai nhìn ra được khả năng trị thủy của ca ca. Triều thần ai nấy đều đầy lòng nghi ngờ vị tân Tổng đốc hà đạo này, đồng thời nghị luận chuyện Dự Chương Vương sử dụng người của thê tộc. Ca ca cuối cùng cũng đã thoát khỏi cái danh quý công tử dưới bóng hào quang của phụ thân mà trở thành một nhân vật được người người chú ý. Đối mặt với đủ loại ánh mắt khác nhau, ca ca chỉ mỉm cười đáp lại.

Thê tộc: họ nhà vợ.

Chuyện lự ở Giang Nam vô cùng nguy cấp, không thể chậm trễ dù chỉ một ngày, chính vì vậy, thánh chỉ vừa ban xuống được ba ngày, ca ca đã lên đường đi nhậm chức.

Tiêu Kỳ và tôi đích thân tiễn huynh ấy ra khỏi kinh thành, hoàng thân quốc thích, trọng thần trong kinh cũng nhao nhao theo sau.

Ca ca mặc triều phục gấm xanh thẫm thêu hình hạc trong mây, đai ngọc kim quan, giục ngựa qua cầu dài, tới đầu cầu bên kia thì dừng ngựa nhìn lại, mỉm cười với tôi. Lần này đi xa ngàn dặm, đường đi nhiều gian khó, những gió mưa gian khổ mà ca ca sắp phải đối mặt, e là tôi không thể tưởng tượng ra được. Nhìn thân ảnh ấy càng lúc càng xa, hai tròng mắt ướt cuộc cũng gần nước... Tôi lại nhớ tới cái lần lên đầu thành xem buổi khao quân, xa xa nhìn thấy phụ thân mặc áo măng bào đeo đai ngọc, đứng đầu bá quan, tôi đã từng giễu cợt ca ca, hỏi huynh ấy khi nào mới có thể làm được như vậy... Không ngờ tới, chỉ vừa qua mấy năm, ca ca quả thực đã trở

thành vị Thượng thư trẻ tuổi nhất từ thuở khai quốc đến nay, tiên y nô mã rời khỏi chốn đình các, oanh động kinh thành.

Tiên y nô mã: ý chỉ người cao quý, khí thế hào hùng.

Đảo mắt hạ qua thu tới, ca ca đã rời kinh hơn nửa năm. Có lẽ là do trời cao ban ơn, năm nay nạn hạn hán và lũ lụt cũng không nghiêm trọng như trong dự liệu. Dưới sự quản lý, bố phòng của ca ca, các châu, quận thường xuyên bị lụt đã tránh được những tai họa nặng nề, sông ngòi vô cùng suôn sẻ, việc đắp đê cũng tiến triển nhanh. Song ca ca lại dâng tấu lên triều đình nói dịp đông qua xuân tới mới là lúc nghiêm trọng nhất, không thể sơ sót.

Mùa thu này trôi qua rất nhanh. Lúc lá trên cành cây đã rụng hết, tôi nhận được một cuốn sổ tấu gửi từ Hoàng lăng tới, nói thị thiếp của Hoàng thúc Tử Đạm đã sinh đứa con đầu tiên, là một bé gái. Dựa theo quy định của Hoàng thất, cần dâng tấu mời Thái hoàng Thái hậu ban tên thì đứa bé này mới được thừa nhận là con cháu Hoàng thất. Sổ tấu lên Thái hoàng Thái hậu thường qua tay tôi. Cầm cuốn sổ vải đỏ trong tay, tôi thoáng chốc thất thần.

Huynh ấy đã có thị thiếp, có nữ nhi... Tử Đạm, Tử Đạm! Đã cách xa năm năm, nhưng mỗi lần nhắc tới cái tên này, trong lòng vẫn cảm thấy hụt hẫng, tựa như bị một bàn tay vô hình đè nén.

Cảnh tượng ngày huynh ấy rời kinh dường như hiển hiện trước mắt... Ngày hôm ấy liễu bay tán loạn, mưa phùn như tơ, nhưng chúng tôi lại không ngờ rằng lần đi Hoàng lăng đó kéo dài những năm năm. Hiện giờ, cảnh còn người mất, quá khứ đã tan thành tro bụi.

Song, nào có ai biết đây là phúc hay là họa. Nếu không có năm năm bị giam cầm này, nếu như huynh ấy vẫn luôn ở lại Hoàng thành thì e đã sớm bị cuốn vào tranh giành quyền lực, chưa biết chừng hiện tại cũng chẳng còn sống.

Từ sau khi Tiên hoàng băng hà, họ Tạ chịu tội, huynh ấy đã trở thành một người không quan trọng. Từng có một người góp ý với Tiêu Kỳ rằng nên trừ khử Tử Đạm tránh hậu hoạn, nhưng Tiêu Kỳ lo rằng một hồi tàn sát không ngừng như vậy đã khiến cho hoàng thân quốc thích nản lòng, nếu như cuối cùng giết tận thì e là sẽ mất lòng người. Sau đó không lâu, Tiêu Kỳ đưa Tử Đạm từ thung lũng Mộc Lan về Hoàng lăng, hủy bỏ việc giam cầm, coi như cho huynh ấy một chút tự do, chỉ là không thể bước ra khỏi Hoàng lăng nữa bước.

Một chiếc lá khô bị gió thổi tới, rơi xuống, nhẹ nhẹ chạm vào cuốn sổ. Tôi không nói gì, từ từ gấp cuốn sổ lại.

Lúc biệt ly, huynh ấy vẫn là một thiếu niên, hiện tại đã có nữ nhi rồi... Ngoài chút phiền muộn, trong lòng tôi lại thấy vui mừng, thậm chí bản thân còn cảm giác nhẹ lòng như được giải thoát. Nghĩ tới việc huynh ấy ở Hoàng lăng cực khổ tịch mịch mà có thể có hồng nhan tri kỷ làm bạn, tôi thực an lòng.

Chẳng qua là, nơi đáy lòng cuối cùng vẫn không khỏi có chút thần thờ, giống như cái tên mà tôi nghĩ ra cho con huynh ấy thực sự rất đáng cười. Nghĩ lại một chút, tôi lặng lẽ thở dài, lệnh cho nữ quan trong cung mang cuốn sổ tới Thái Thường tự, để cho quan phụ trách lễ chế tôn thất nghĩ tên rồi trình lên sau. Ngay sau đó, tôi cho truyền một lễ quan, lệnh hẳn chuẩn bị một số lễ vật chúc mừng công chúa đưa tới Hoàng lăng.

Nến sắp cháy hết, đã tới giờ đi ngủ, tôi ngồi trước gương gỡ trâm cài đầu xuống, tóc dài như mây xõa bung, buông tới bên hông.

Tiêu Kỳ mặc một thân áo bào rộng thùng thình, từ phía sau ôm lấy tôi, thân thể vững chắc cao ngất dán sát vào tôi, chỉ cách một lớp vải. Mặt tôi nóng lên, da thịt cũng hơi có cảm giác nóng, xoay người ôm cổ chàng, ngón tay trượt xuống dọc theo cổ áo, mân mê hình thù bàn long trên áo chàng. Bàn long là hình thù cho Hoàng tộc và Vương giả, chỉ có y phục

Hoàng đế mới được thêu phi long. Không biết tới khi nào trên y phục của chàng sẽ đổi từ hình thêu bàn long thành phi long... nhưng tôi biết ngày đó không quá xa nữa.

Tay chàng trượt vào trong áo tôi, lướt qua vòng eo, chậm rãi dờ về trước ngực, lòng bàn tay nóng bỏng khiến tôi thoáng chốc trở nên mềm yếu. Tôi thở gấp, khẽ cắn môi, ngửa đầu nhìn chàng. Ánh mắt chàng sâu thăm thẳm, đáy mắt đầy tình ý, cúi người dần dần nhích gần tới... Sau một nụ hôn rất lâu gần như khiến tôi không thể thở nổi, chàng ngừng lại, môi mỏng lướt qua cổ, đột nhiên ngậm vành tai tôi. Tôi rên rỉ thành tiếng, lại thấy chàng cúi đầu nói, “Đã chuẩn bị tốt lễ nghi cho đứa con của Hoàng thúc chưa?”.

Tôi run lên, đột nhiên tỉnh táo lại, đón nhận ánh mắt sắc bén của chàng không chút né tránh, lòng có phần căng thẳng.

“Đó là một bé gái”, tôi lo sợ cất tiếng, cổ họng hơi nghẹn.

“Ta biết”, chàng cười nhạt, ánh mắt lại không có chút ấm áp nào.

Gánh nặng trong lòng tôi liền được giải tỏa. Tôi quả nhiên đã quá lo lắng, chỉ e chàng sẽ không tha cho bất cứ kẻ thừa kế ngại vàng nào. Nhưng nếu như chàng đã biết đó là một bé gái, lại còn là nữ nhi của một vị Hoàng thúc thất thế thì sao chàng lại cố ý hỏi tôi như vậy?

“Sao vậy, nàng có vẻ như rất lo lắng?”, giọng nói của chàng càng lúc càng nghiêm túc, ánh mắt sắc như đao.

Tôi ngẩn người, suy nghĩ thoáng chốc thay đổi, bỗng nhiên hiểu ra... Không lẽ, chàng đang ghen với một đứa bé mới ra đời?

Chuyện khi xưa tôi và Tử Đạm là thanh mai trúc mã chàng hẳn đã biết, chỉ là những năm này chúng tôi thấu hiểu lòng nhau mà không nhắc tới. Đối với sự im lặng của chàng, tôi cho là chàng đã sớm quên chuyện ấy đi. Tôi ngạc nhiên bật cười, lập tức thừa nhận, “Đúng vậy! Đứa bé sinh ra ở

Hoàng lạnh lẽo, lại là con thiếp thất, thân thể đáng thương, cho nên ta cảm thấy thương xót, ngay cả lễ vật chúc mừng cũng cho chuẩn bị theo nghi thức dành cho Công chúa, Vương gia cho là có gì không ổn?”.

Tiêu Kỳ thấy tôi thừa nhận không chút do dự như vậy thì lại sa sầm mặt hỏi: “Chỉ là thương xót?”.

Tôi nháy mắt cười, nói: “Nếu không thì chàng cho là thế nào? Yêu ai yêu cả đường đi?”.

Chàng im lặng, vẻ mặt bị tôi trách móc có chút lúng túng nhưng đáy mắt thì hiện lên vẻ phẫn nộ.

“Ta và Tử Đạm từng có tình cảm khi nhỏ, điều này chàng cũng biết”. Tôi hơi cau mày, thản nhiên cười, nhìn sắc mặt chàng dần dần xanh mét, “Khi đó chàng còn chưa biết trên đời này có một nữ tử tên Vương Huyền, mà ta cũng không biết trên đời này có một nam tử tên Tiêu Kỳ; khi đó, ta cho rằng người bên cạnh là tốt nhất, nhưng không biết rằng chân chính yêu say đắm một người thực sự không giống với tình cảm thanh mai trúc mã”.

Tiêu Kỳ vẫn lạnh lùng nhìn, hai môi mím chặt, nhưng nơi đáy mắt đã hiện lên ý cười ảm áp không thể che giấu, “Không giống thế nào?”.

Tôi kiễng chân, đặt lên đôi môi chàng một nụ hôn nhẹ, khẽ cười nói: “Khác như thế nào... chàng nhìn thử chẳng phải sẽ biết sao?”.

“Nhìn thử?”, hơi thở của chàng trở nên dồn dập, khuôn mặt không còn giữ nổi vẻ lạnh lùng nữa, cười nói: “Đây là nàng nói nhé!”.

Cánh tay chàng dùng sức, đột nhiên ôm ngang tôi lên, sai bước về phía giường.

~~

Làm chương này trong tâm trạng không được tốt lắm thế nên văn phong phần đầu có chút...khoai. Lúc đọc beta lại cũng không biết phải sửa thế nào, nói chung là bị tâm trạng của truyện làm cho mù mịt... Thôi đành để sau này sửa lại.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tiệc Nổi

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Buổi chiều trời quang, không biết từ khi nào thời tiết đã dần dần chuyển sang mùa đông.

Tôi từ nhỏ đã sợ lạnh, mỗi mùa thu đông đều bệnh tật triền miên, dạo trước ngẫu nhiên bị phong hàn, bệnh liền nửa tháng. Hôm nay thân thể dường như tốt hơn nhiều, lại nghe nói Tĩnh nhi nháo om sòm vì lâu không được gặp cô cô, bèn vào cung thăm nó.

Vừa rảo bước tới cửa điện đã nghe thấy tiếng cười thích thú của Tĩnh nhi, tôi đưa mắt nhìn lại, thoáng chốc kinh hoàng, tức giận – nó đang cười trên lưng vú em như cười ngựa, tay còn vỗ lưng nói “chạy, chạy”, một đám cung nữ xung quanh vây thành một vòng, đua nhau trợ uy giúp tiểu Hoàng đế. Càn Nguyên điện loạn như cào cào, thậm chí tôi đã đi tới cửa điện rồi mà không có bất kỳ nội thị nào trông thấy để thông bẩm.

“Hoàng thượng!”, tôi lạnh lùng mở miệng, “Hoàng thượng đang làm gì vậy?”.

Cung nhân cả điện chột nhìn thấy tôi đứng trước cửa, ai nấy sợ hãi cuống quýt quỳ xuống tham bái, không dám ngẩng đầu lên. Tĩnh nhi nhìn thấy tôi, lập tức nhảy từ trên lưng vú em xuống, cười khanh khách chạy về phía tôi, “Cô cô, ôm một cái!”. Tôi thấy bước chạy của nó lão đảo không vững liền nhanh chóng nghênh đón, giang hai tay ôm lấy nó. Tĩnh nhi ôm chặt lấy cổ tôi, bất kể tôi nói gì cũng không chịu buông. Tôi chỉ đành ôm nó, khuỷu tay

hơi có cảm giác bị đè nặng. Đứa trẻ lúc đầu chỉ nhỏ như con mèo giờ đã lớn như vậy rồi.

Tôi nghiêm mặt nhìn nó, “Bệ hạ hôm nay không ngoan, cô cô đã nói bệ hạ không được đùa nghịch, không được vấp ngã, bệ hạ có nhớ kỹ không?”. Đôi mắt đen tròn lúng liếng của Tĩnh nhi hơi chuyển, nó cúi đầu im lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trước ngực tôi, cọ cọ làm nũng. “Bệ hạ!”, tôi chặt vật kéo nó ra, thực không biết Tĩnh nhi học như vậy từ ai. Mới chỉ là một đứa bé mà đã biết cách nhìn sắc mặt người khác, biết được tôi đang vui hay đang giận, lần nào cũng giở trò làm nũng; chỉ có lúc Tiêu Kỳ ở bên cạnh mới chịu nghe lời một chút. Vú em đưa một chiếc áo choàng thêu rồng bằng chỉ vàng tới, dịu giọng cười nói: “Vương phi vừa tới bệ hạ liền vui mừng, quên cả sợ ngã!”.

Tôi ôm Tĩnh nhi đặt lên gối, đưa mắt nhìn vú em, thân nhiên hỏi: “Là ai dạy bệ hạ cười ngựa người?”.

Vú em vội quỳ xuống, khấu đầu nói: “Vương phi thứ tội! Nô tỳ không dám nữa! Nô tỳ vốn chỉ muốn làm bệ hạ vui...”.

“Làm bệ hạ vui?”, tôi nhướn mi đang định quở trách, lại nghe thấy Tĩnh nhi ngửa đầu cười khanh khách, “Cười ngựa ngựa, Vương gia cười ngựa ngựa, bệ hạ cũng muốn!”.

Tôi chợt hiểu ra. Trước kia Tiêu Kỳ từng một lần ôm Tĩnh nhi cười ngựa, Tĩnh nhi từ đó nhớ mãi không quên. Dạy Tĩnh nhi gọi chàng là cô phụ đã lâu nhưng nó chỉ nhớ rằng tất cả mọi người luôn gọi chàng là Vương gia, thế nên học theo gọi Vương gia; nghe chúng tôi gọi mình là bệ hạ, liền coi bệ hạ là tên mình. Tôi quả thực không biết nên khóc hay nên cười, vốn phải nghiêm mặt giáo huấn nhưng lại kìm không được mà cười thành tiếng.

Tĩnh nhi nhìn thấy tôi cười thì đắc ý, bắt đầu tỏ ra bướng bỉnh, giầy dựa trong lòng tôi, còn đưa tay nghịch tua ngọc châu đựng đưa gắn trên trâm cài

đầu của tôi. Tôi đang nghe vú em kể lại tình hình sinh hoạt của Tĩnh nhi những ngày này thì bất chợt Tĩnh nhi kéo tóc tôi, lấy chiếc trâm xuống. Vú em cuống quýt đỡ lấy nó, nó lại chỉ cười hì hì nắm chặt lấy chiếc trâm, nhất định không chịu buông tay. Tóc tôi tán loạn, không thể làm gì được nó, lại nghe vú em cười nói: “Thực là một thiên tử phong lưu, còn nhỏ tuổi đã mạo phạm giai nhân”. Lời của vú em làm mọi người che miệng bật cười, mà Tĩnh nhi thì vẫn cầm chiếc trâm khua tay múa chân như thể vừa chiếm được bảo bối.

Tôi thở dài, chỉ phải đành đứng dậy chải đầu lần nữa, “Lấy chiếc trâm đến đây, đừng để cho bệ hạ chơi những thứ như thế”.

Vú em vội cúi người lấy chiếc trâm, nhưng Tĩnh nhi lại né tránh không cho. Vú em không còn cách nào nữa, chỉ đành phải nói: “Nếu bệ hạ không chịu đưa thì nô tỳ phải cả gan mạo phạm rồi”.

“Người dám!”, Tĩnh nhi hét lên chói tai, có nét ngang ngược giống hệt Tử Long ca ca khi xưa.

Tôi cười khổ, quay người nhìn búi tóc đã loạn trong gương, đang định chải đầu thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm sau lưng, cung nhân xung quanh hét lên chói tai. Tôi hốt hoảng quay người lại, kinh hoàng nhìn thấy Tĩnh nhi cầm cây trâm cào trên mặt vú em một vết từ hốc mắt xuống đến hết gương mặt, vết xước đang rỉ máu! Vú em mặt đầy máu tươi, đau đớn kêu lên, ôm mặt ngã nhào! Những người xung quanh bị dọa sợ đến ngây người, trong lúc chưa ai kịp phục hồi lại tinh thần, Tĩnh nhi cũng sợ hãi quay lưng bỏ chạy.

“Người đâu, mau ngăn bệ hạ lại!”, tôi kêu lên thất thanh, ném lược ngọc đuổi theo Tĩnh nhi. Cung nhân bên cạnh nhanh chóng chạy trước, Tĩnh nhi thấy vậy càng hoảng sợ, chạy ra ngoài thềm ngọc trước điện. Nội thị trên điện đều đã ở bên trong, ngoài cửa không có ai trông giữ, thị vệ bên ngoài

thì lại đứng rất xa... Mắt thấy Tĩnh nhi lão đảo chạy về phía bậc thềm, tôi kinh hoảng, lòng cảm thấy không ổn, bật thốt lên: “Tĩnh nhi, dừng!”.

Lời còn chưa dứt, thân ảnh nho nhỏ kia đã thoáng cái đặt chân không vững xuống bậc, ngã nhào.

“Hoàng thượng!”, cung nhân sợ hãi kêu lên, trước điện đại loạn.

Hai chân tôi mềm oặt, ngã sụp trên đất, toàn thân run rẩy dữ dội, lắp bắp không thành lời, “Hoàng thượng... Tuyên... Thái y... Mau lên!”.

Một nội thị chạy xuống thềm ôm lấy đứa trẻ, vội vàng chạy trở vào trong điện, mà đứa trẻ thì nằm bất động, không nháo không khóc.

Lòng tôi lạnh thấu, người không có lực, được cung nữ đỡ tới gần nhìn. Chỉ thấy sắc mặt đứa trẻ trắng như giấy, đôi môi tái xanh, một dòng máu đỏ chảy ra từ trong lỗ mũi.

Năm vị Thái y khám bệnh xong, vừa mới ra khỏi nội điện thì Tiêu Kỳ tới. Tôi vội đứng dậy hỏi Thái y: “Thương thế của bệ hạ thế nào?”.

Năm vị Thái y đưa mắt nhìn nhau, gương mặt ai nấy đều đầy vẻ lo sợ. Cựu thần Phó Thái y cau mày bầm, “Hồi bẩm Vương phi, bệ hạ chưa tỉnh, theo những gì vi thần kiểm tra thì nội phủ, xương cốt của bệ hạ không có gì đáng ngại, nhưng lúc đầu chạm đất đã bị chấn kinh mạnh, việc lưu thông máu bị cản trở, gió độc xâm nhập vào trong, tích tụ...”. Tiêu Kỳ cắt ngang lời ông ta, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc có nguy hiểm đến tính mạng không?”.

Phó Thái y run run nói: “Tính mạng của bệ hạ không đáng ngại, chỉ là, chỉ là... vi thần không dám nói bừa!”.

Tôi hết hoảng. Tiêu Kỳ lạnh lùng nói: “Cứ nói đừng ngại!”.

“Bệ hạ tuổi còn quá nhỏ, vốn từ khi sinh ra đã yếu ớt, thể chất không tốt, trải qua lần bị thương này e rằng khó mà hồi phục được như cũ, mặc dù sau này vẫn đi đứng như thường nhưng thần trí sẽ không minh mẫn, khác hẳn người thường”. Lão Thái y dập đầu xuống đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tôi suy sụp ngã ngồi trên ghế, đưa hai tay che mặt, tựa như bản thân đã rơi vào vực sâu lạnh lẽo. Tiêu Kỳ cũng trầm mặc, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, một hồi lâu sau mới chậm chậm nói: “Có cách nào cứu chữa không?”.

Năm vị Thái y im lặng không nói gì. Tiêu Kỳ chấp tay đi về phía bình phong Cửu Long, vẫn trầm tư không nói. Nhất thời, trên điện yên lặng như chết, bốn bề như có bóng ma vây quanh, không thở nổi.

Tiêu Kỳ giơ tay phất một cái, chờ sau khi Thái y và nội thị lui ra hết, chàng từ từ đi tới gần tôi, dịu dàng nói: “Họa phúc vô thường, nàng không cần phải tự trách quá mức”.

Tôi âm thầm đưa tay day day trán, nói không nên lời, cũng không rơi nước mắt, chỉ cảm thấy ngực đau, muốn liếc mắt nhìn Tĩnh nhi mà cũng chẳng có sức lực.

“Bình tĩnh lại đi, lúc này ta và nàng không thể rối loạn được”, Tiêu Kỳ cúi người nắm lấy hai đầu vai tôi, giọng nói nhàn nhạt nhưng tràn đầy sự quả quyết.

Tôi thất kinh ngược mắt, đối diện với dung nhan anh tuấn nghiêm túc của chàng, lòng chợt chấn động, hàng ngàn suy nghĩ lóe sáng trong đầu.

Triều chính vừa mới bắt đầu an ổn, lòng người mới định, không thể chịu đựng được thêm một lần chao đảo nữa. Một khi tin tức Hoàng thượng bị bệnh nặng truyền ra ngoài, trong triều nhất định sẽ nổi lên sóng to gió lớn. Hoàng thượng đang yên ổn ở trong tấm cung, nào có thể đột nhiên bị thương? Làm gì có ai sẽ tin tưởng chuyện xảy ra chỉ là việc ngoài ý muốn?

Ngay cả khi Tiêu Kỳ đã quyền thế khuynh thiên thì cũng khó ngăn được dư luận; huống chi, một vị tiểu Hoàng đế ngốc nghếch làm sao đảm đương được gánh nặng xã tắc... Nếu như Tĩnh nhi bị phế truất, ngôi vị Hoàng đế có lẽ sẽ được truyền cho Tử Đạm? Nếu như Tử Đạm lên ngôi, bè đảng cũ phải chăng sẽ như tro tàn được khơi mà bùng cháy?

Tôi bình tĩnh nhìn lại Tiêu Kỳ, hai bàn tay lạnh như băng bị chàng dùng sức nắm lấy, hơi ấm và sự kiên định từ lòng bàn tay trang truyền ra giúp tôi dần dần trấn định, nhưng lòng thì thêm nổi lạnh lẽo.

Chàng nhìn tôi, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện Hoàng thượng bị thương còn có những ai biết nữa?”.

“Ngoài năm vị Thái y ra thì chỉ còn nội thị trên điện Càn Nguyên”, tôi cất giọng u ám.

Tiêu Kỳ lập tức hạ lệnh phong tỏa điện Càn Nguyên, không cho bất kỳ cung nhân nào ra khỏi điện, đồng thời tức tốc triệu tập năm vị Thái y trở lại.

“Bốn Vương đã xem xét lại tình trạng của Hoàng thượng, thương thế không hề nghiêm trọng như lời Phó Thái y nói”. Tiêu Kỳ mặt không đổi sắc, ánh mắt quét qua năm vị Thái y, thâm trầm khó lường: “Các vị đại nhân quả thực đã chẩn đoán chính xác, không chút sai lầm?”.

Năm vị Thái y nhìn nhau, trời đã sang đông mà ai nấy đều mồ hôi đầm đìa. Phó Thái y quỳ phục trên mặt đất, râu tóc khê run, mồ hôi lã xuống dọc theo thái dương, run rẩy nói: “Đúng vậy, cừu thần chẩn đoán hoàn toàn chính xác, không hề có sai sót”.

Tôi cúi đầu nói: “Đây là việc trọng đại, Phó đại nhân cần phải hiểu rõ”.

Trương Thái y vẫn nơm nớp lo sợ quỳ rạp phía sau đột nhiên lê gối đến trước Tiêu Kỳ, khấu đầu, “Khởi bẩm Vương gia, chẩn đoán của vi thần

không giống với Phó đại nhân. Theo vi thần thấy, bệ hạ bị thương gân cốt, không có gì đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng nửa tháng là khỏi hẳn”. Một Thái y khác cũng cuống quýt dập đầu, “Chẩn đoán của vi thần giống như Trương đại nhân, chẩn đoán của Phó đại nhân hẳn là đã lầm rồi”. Thân thể Phó Thái y chấn động, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cúi đầu im lặng.

Hai vị đại nhân còn lại thất sắc nhìn nhau, do dự chốc lát rồi cũng khấn đầu nói: “Vi thần đồng ý với chẩn đoán của Trương đại nhân”.

“Phó Thái y, ông cho rằng thế nào?”, tôi cất lời hỏi, vẫn muốn cho ông ta thêm một cơ hội nữa.

Phó Thái y tóc trắng xóa trùm mặc một lát, ngẩng đầu lên chậm chậm nói: “Thầy thuốc có câu, bề tôi không thể nói bừa”.

Tôi thở dài, không đành lòng nhìn mái tóc bạc trắng của ông ta. Sắc mặt Tiêu Kỳ ủ dột, chàng gật đầu nói: “Phó đại nhân, bốn Vương khâm phục cách làm người của người”.

“Cựu thần đã phụng dưỡng bên Đế thượng hơn ba mươi năm, sớm coi nhẹ sinh tử vinh nhục, hôm nay được lời khen nhảm của Vương gia, lão ghi nhớ trong lòng”, lão Thái y thẳng người lên, thần sắc thản nhiên, “Chỉ cầu Vương gia đại lượng, cho người nhà cựu thần được áo vải về quê, yên bình sống đời này”.

“Người yên tâm, bốn Vương tất sẽ hậu đãi người nhà của người”, Tiêu Kỳ nghiêm nghị gật đầu.

Màn đêm buông xuống, Phó Thái y vì tội chẩn đoán nhầm bệnh mà uống thuốc độc tự vẫn. Một đám cung nhân trên điện Càn Nguyên bị giam vào ngục do không hộ giá được. Tôi thay toàn bộ cung nhân bên cạnh Hoàng thượng, đổi thành người tâm phúc.

Đại sự tiểu Hoàng đế trượt chân ngã bị thương đã như sóng yên biển lặng, sau khi thương thế Tĩnh nhi tốt lên thì mỗi ngày vẫn được tôi bế lên châu, hết thấy không có gì khác biệt cả. Chẳng qua là đứa trẻ non nớt này, không bao giờ... bướng bỉnh cười đùa nữa, ngày ngày ngây ngốc như người gỗ.

Triều thần mỗi ngày đều tham bái phía xa xa sau rèm che, ngoại trừ những cung nhân tâm phúc thì không ai có cơ hội đến gần tiểu Hoàng đế. Tĩnh nhi vốn phải đến cung Vĩnh An thỉnh an Thái hoàng Thái hậu mỗi ngày, nhưng từ sau lần bị thương ấy, tôi lấy cớ Thái hoàng Thái hậu cần phải tĩnh dưỡng, mỗi tháng vào ngày mười lăm mới tới một lần, mà trong cung Vĩnh An, chỉ có một vài cung nhân tin cậy mới được đến gần tiểu Hoàng thượng.

Cô cô có một cung nữ theo hầu tên A Việt, ngày cung biến lâm nguy mà không loạn, đích thân uống thuốc thử nghiệm, từ đó đến giờ trung thành tuyệt đối, làm việc cũng cẩn thận, ôn hòa. Vừa khi Ngọc Tú mới gả đi, bên cạnh tôi thiếu một người đắc lực, tôi liền đưa A Việt về Vương phủ, giúp đỡ cho tôi.

Chuyện Tĩnh nhi ngây ngốc đã trở thành bí mật lớn nhất trong cung, có điều bí mật này cũng sẽ không che giấu được quá lâu. Một đứa trẻ nhỏ sẽ không để người ta nhìn thấy nhiều điều kỳ quặc, nhưng khi nó dần dần lớn lên, chân tướng sớm muộn cũng được phơi bày trước thiên hạ. Song thời gian một hai năm cũng đủ để Tiêu Kỳ bố trí lực lượng.

Sau khi rét đậm qua đi, phía nam tuyết tan xuân về, vừa mới qua giao thừa, trong cung nơi nơi giăng đèn kết hoa, đang chuẩn bị cho hội đèn lồng Nguyên tiêu náo nhiệt nhất trong năm.

Đang trong thời gian thái bình vui vẻ này, Nhiếp chính Dự Chương Vương hạ lệnh điều ba mươi vạn quân xuôi nam chinh phạt phản đảng tại Giang Nam.

Ngày đó Tử Luật và Thừa Huệ Vương bại trận trốn đến Giang Nam, tìm đến nơi đất phong rộng lớn nhất, có tài lực tốt nhất là Kiến Chương Vương. Thừa dịp trong kinh hai năm qua cục diện chính trị rung chuyển, Tiêu Kỳ không rảnh chú ý tới, tôn thất Giang Nam đã có thể gác ngoài sống qua ngày. Từ sau biến loạn chư Vương, tôn thất phương nam an phận ở một góc, dần dần địa vị như ngang vai ngang vế với kinh đô, Vương Công tôn thất đua nhau dong binh phô trương thanh thế, quan lại mục nát, dân sinh khổ cực. Sau khi Tử Luật bỏ chạy về phía nam, Tiêu Kỳ mặt ngoài án binh bất động, không hề truy kích, nhưng bên trong thì vừa âm thầm ổn định thế cục trong kinh, vừa chú ý tới cục diện chính trị ở phương nam. Từ đầu năm chàng đã bắt đầu bài binh bố trận sẵn sàng, lặng lẽ chuẩn bị xong mọi thứ cho lần nam chinh này, chỉ đợi thời cơ chín muồi, một khi xuôi quân về nam thì ắt sẽ tiêu diệt sạch bè lũ phản nghịch.

Tiêu Kỳ vốn định hết mùa xuân mới cho quân chinh phạt phương nam, nhưng nửa tháng trước, tại Lâm Lương quan – nơi mà ai muốn ra khỏi kinh thành nhất định phải đi qua – trong vòng hai ngày liên tiếp bắt được bảy tên gian tế. Ngoại trừ hai người tự vẫn, một người bị thương nặng mà chết ra thì bốn người còn lại đều khai ra người sai sử phía sau. Phụng Viễn Quận Vương trong kinh âm thầm truyền tin cho Kiến Chương Vương ở Giang Nam. Là tai mắt nằm vùng của tôn thất phía nam, phát hiện Tiêu Kỳ có ý nam chinh, Phụng Viễn Quận Vương lập tức phái người phi ngựa đi báo, không ngờ gặp phải tướng trấn thủ Lâm Lương quan Đường Cảnh, không ai lọt lưới. Đường Cảnh này là một trong ba vị tướng có danh tiếng vang dội nhất dưới trướng Tiêu Kỳ, tương truyền là người ngoan độc quyết tuyệt, còn có tước hiệu “Phúc Xà Tướng quân”. Trước kia ở trong quân doanh, hãn một tay xây dựng nên Hắc Xí doanh, chuyên huấn luyện gian tế, có thể nói là sư tôn của mọi gian tế trong thiên hạ. Người này vốn được mệnh ở lại giữ Ninh Sóc, sau được vời trở về kinh. Tiêu Kỳ lệnh cho hãn đích thân tra rõ chuyện này, phát hiện rất nhiều danh môn thế gia có liên quan tới, triều đình chấn động.

Cho dù có là người mạnh mẽ cứng rắn thế nào, một khi rơi vào tay của vị tướng tàn khốc này cũng là sống không bằng chết, huống chi là người của thế gia hoàng thân quốc thích đã quen sống sung sướng an nhàn.

Ngày bảy tháng giêng, Đường Cảnh dâng biểu buộc tội, liệt kê tám tội lớn mưu nghịch phạm thượng, mơ ước hoàng thất của Phụng Viễn Quận Vương.

Ngày mười tháng giêng, quần thần trong kinh đồng loạt dâng tấu, khẩn cầu Nhiếp chính Vương khởi binh chinh phạt, duy trì xã tắc.

Ngày mười một tháng giêng, Nhiếp chính Vương ban hịch văn thảo nghịch, lệnh Hồ Bôn Tướng quân Hồ Quang Liệt nhận mười vạn quân tiên phong nam chinh.

Thảo nghịch: đánh dẹp quân phản nghịch.

Bôn: dừng sĩ.

Bốn ngày sau là cung yến Nguyên tiêu, Vương Công hoàng thân trong kinh, văn võ trọng thần tề tụ, đúng là ngày hội được chú ý nhất mỗi năm.

“Đoạn thềm ngọc này phải trải vải thêu, cứ cách mỗi mười bước thì đặt một chiếc đèn cung đình vải mỏng”, Ngọc Tú khép hai vạt áo choàng lông cáo, nở nụ cười tươi, đứng đó chỉ huy đám cung nữ sắp xếp bố trí. Một bộ cung trang xanh ngọc làm nổi bật làn da sáng mịn, mặt mày tướng mạo xinh đẹp.

Tôi từ phía sau đi tới gần nàng, cười nói: “Cực khổ rồi, Tổng phu nhân”.

Ngọc Tú quay đầu lại, vội hành lễ, giận cười nói: “Vương phi lại giấu cọt nô tỳ!”.

“Người vẫn còn chưa đổi cách xưng hô? Ta và người đã là cô tẩu rồi, còn nô tỳ gì nữa?”. Tôi cười, kéo tay nàng, “Lần tiệc này toàn bộ đều phải nhờ tới người lo liệu giúp, nếu không có người, ta nào có thể làm cẩn thận được”.

Cô tẩu: Tiêu Kỳ nhận Ngọc Tú là nghĩa muội, Ngọc Tú trở thành vai cô (cách gọi vai vế thay cho con), còn A Vũ thành tẩu tẩu của Ngọc Tú.

“Ta có thể có phúc phận của ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ Vương phi ban cho, Ngọc Tú sao có thể vong ân?”, Nàng than nhẹ một tiếng, “Ta từ nhỏ đã vụng về, không có tài năng gì đặc biệt, vốn mong đợi Vương phi không chê, để ta cả đời được đi theo người, như vậy là đã đủ... Nào có nghĩ tới sẽ có cái phúc hôm nay?”. Tôi mỉm cười nói: “Nha đầu ngốc, nếu như người cả đời đi theo ta, Hoài n sẽ thế nào đây?”. Hai má Ngọc Tú ửng hồng, gương mặt ẩn chứa tình cảm, “Nhắc tới kẻ ngốc ấy làm gì!”.

“Mấy ngày nay quân vụ bận rộn, Hoài n hẳn cũng rất vất vả?”, tôi lắc đầu cười nói. Ngọc Tú ngập ngừng gật đầu, trên trán hiện lên vẻ sầu lo, “Dạo này chàng ngày ngày bận rộn, cũng không biết do đâu mà mặt sầm sì suốt, như thể đang tranh hơn thua với người khác vậy, hỏi thì chàng không chịu nói”.

Lòng tôi bỗng nhiên sáng tỏ, hiểu được vì sao Tống Hoài n lại bức mình. Hôm trước Tiêu Kỳ phong cho Hồ Quang Liệt làm chủ tướng tiền phương, dẫn mười vạn binh nam chinh, lại giữ hãn ở kinh thành, không có động tĩnh gì. Hai người bọn họ trước giờ đều là phụ tá đắc lực của Tiêu Kỳ, bàn về tư cách, chiến công thì không thể phân cao thấp, nhưng xưa nay tính tình không hợp, Hồ Tống tranh đấu đã là chuyện cả triều biết tới. Hiện giờ Hồ Quang Liệt độc chiếm danh tiếng, Tống Hoài n làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này?

Hôm qua lâm triều hãn đã không kìm nén được, trước mặt mọi người xin được ra chiến trường, lại bị Tiêu Kỳ không chút do dự bác bỏ. Tôi cũng

không hiểu rõ lần này Tiêu Kỳ đang tính toán cái gì, có lẽ là do thời cơ chưa tới, cũng có lẽ là chàng muốn giữ Tống Hoài n lại để gánh vác trọng trách khác. Những chuyện này, đương nhiên tôi không thể nói thẳng với Ngọc Tú, chỉ cười cười, nhẹ nhàng trấn an nàng, “Làm gì có ai không có lúc nóng lạnh bất thường, người cũng không cần quá bận tâm. Nam nhân giống hệt đứa trẻ vậy, cho dù là Tướng là Hầu, thi thoảng cũng muốn náo loạn”.

Ngọc Tú mở to mắt, “Đứa trẻ? Sao có thể?”. Tôi mím môi cười không đáp, mà nàng thì tính tình chân chất, càng suy nghĩ càng mông lung, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Nào có đứa trẻ lớn như vậy...”.

A Việt đứng sau tôi bật cười một tiếng. Nàng và Ngọc Tú xấp xỉ tuổi nhau, hai người vốn quan hệ rất tốt. Ngọc Tú trong lúc xấu hổ, quay đầu mắng nàng: “Tiểu cô nương, ngày nào đó Vương phi cũng chọn cho người một vị hôn phu tốt, người sẽ hiểu cảm giác bị cười thế này!”.

A Việt cười khanh khách, trốn sau lưng tôi khiến tôi cũng buồn cười. Chỉ có lúc có các nàng cùng ở bên, tôi mới nhớ tới mình cũng đang ở trong tuổi xuân tươi đẹp, mới thi thoảng có thể cười vui vẻ như vậy.

Đang cười đùa, một giọng nói trầm thấp mang theo ý cười từ phía sau vang tới: “Có chuyện gì mà vui như thế?”.

Tiêu Kỳ chấp tay chậm chậm đi tới, áo lông buộc nhẹ, trường bào quan cao, lúc không mặc triều phục thì toàn thân lộ ra vẻ ung dung hiển hách, thanh tuấn cao ngạo, rất có phong thái lỗi lạc của một Vương giả. Tôi nhướng mày mà cười, ánh mắt liếc chàng từ trên xuống dưới, không che giấu vẻ tán thành. Chàng bị tôi nhìn tới dờ khóc dờ cười, nhưng xung quanh có nhiều người nên cũng không tiện bày trò, chỉ thản nhiên nói: “Lại đang suy nghĩ gì thế?”. Tôi nghiêm nghị thờ dãi nói: “Đáng tiếc đáng vẻ tuyệt đẹp như vậy lại bị một bộ mặt lạnh che mất, cũng không biết có bao nhiêu cô nương thầm ngưỡng mộ...”. Ngọc Tú và A Việt đứng ở phía sau,

nghe vậy không khỏi bật cười. Tiêu Kỳ nặng nề ho khan một tiếng, trừng mắt với tôi, lại vì xung quanh có người mà không thể trêu chọc lại, chỉ đành quay đầu đi nơi khác che giấu vẻ lúng túng.

“Ngọc Tú cũng ở đây sao?”, chàng tựa như lơ đãng nhìn thấy Ngọc Tú, nhẹ cười một tiếng. Ngọc Tú nhanh chóng hành lễ, vấn an chàng. Tiêu Kỳ dường như có điều suy nghĩ nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi, “Hoài n gần đây có ổn không?”.

“Đa tạ Vương gia quan tâm, ngoại tử hết thấy mạnh khỏe”, Ngọc Tú đối diện với Tiêu Kỳ vẫn câu nệ như cũ, trả lời rất có phép tắc.

Ngoại tử: cách gọi chồng mình khi nói chuyện với người ngoài.

Tiêu Kỳ cười một tiếng, “Hoài n là một người thẳng tính, cũng nên rèn luyện để có thể kiềm chế hơn một chút rồi, có một số việc không thể nóng vội được”.

Ngọc Tú đỏ mặt, vội cúi người nói: “Vương gia nói đúng”.

Lò sưởi tỏa hơi nóng khiến bên trong điện ấm như ngày xuân, mặc dù đêm đã về khuya nhưng cũng không thấy lạnh. Tiêu Kỳ ngồi bên ánh đèn lật xem công văn, tôi ngồi dựa bên giường quý phi, rảnh rỗi bóc vỏ cam, trong lúc lơ đãng ngược mắt, nhìn thấy một bên gương mặt của chàng, trong lòng vững an, cảm thấy nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Tôi đi tới bên cạnh chàng, chàng lại thờ ơ, chăm chú nhìn đống công văn chất như núi. Tôi nổi ý xấu, đưa một miếng cam tới bên miệng chàng. Chàng không ngẩng lên, chỉ há miệng, tôi lại đột nhiên rút tay về, khiến chàng ngậm không khí.

“Nghịch ngợm!”, chàng ôm tôi đặt trên gối, nhất quyết giữ tay tôi đưa miếng cam vào miệng. Tôi bèn dựa vào lòng chàng, trong lúc vô tình chuyển mâu, lại thấy bản tấu chương đang mở trên bàn. Lại là bản tấu xin chiến của Tổng Hoài n.

Tôi cúi người đọc qua, nướng mày hỏi chàng, “Chàng thật không có ý định để Hoài n xuất chinh?”.

Tiêu Kỳ gấp quyển tấu chương lại, đặt sang một bên, gương mặt ẩn hiện ý cười, “Việc quân cơ đại sự, không thể tiết lộ”.

“Cố tỏ ra vẻ huyền bí”, tôi quay đầu đi chỗ khác, mặc kệ chàng, tôi biết chàng đang cố ý trêu tôi.

Tiêu Kỳ cười, ôm chặt tôi, nụ cười cao thâm khó lường, “Hoài n đương nhiên sẽ phải ra chiến trường, có điều không phải lúc này, trước mắt, ta còn muốn đợi một người nữa”.

“Đợi ai?”. Tôi ngẩn ra, không nghĩ tới người nào thích hợp lĩnh quân nam chinh hơn Tống Hoài n.

Ý cười xuất hiện trong đáy mắt chàng. Chàng thản nhiên nói: “Đến lúc đó nàng sẽ biết”.

“Giả thần giả quỷ”, tôi bĩu môi, phất ống tay áo, rời khỏi đầu gối chàng.

Chàng giữ cổ tay tôi lại, túm tôi trở về trong lòng, mỉm cười đưa mắt nhìn tôi, “Còn hai ngày nữa người này sẽ tới, ta tin nàng nhất định sẽ vui”.

Tôi muốn đoán nhưng lại chẳng có đầu mối nào cả... Nghĩ một lát, cảm thấy có lẽ là ca ca, nhưng không biết ca ca và chuyện nam chinh có liên quan gì đến nhau?

Hai ngày xuân lạnh qua đi, ban đêm đột nhiên tuyết rơi dày. Chớp mắt đã tới ngày mười lăm tháng giêng, là ngày tổ chức cung yến Nguyên tiêu.

Sau giờ Ngọ tôi đi thăm cô cô. Hôm nay tinh thần, sắc mặt của người không tệ, buổi tối có thể dự yến, tôi cũng yên lòng. Ra khỏi Vĩnh An cung, nhìn con đường tuyết đọng dày, đám cung nhân đang vẩy nước lau dọn, tôi

liền vòng qua hành lang bên trái mà đi. Đi tới hành lang phía tây, lơ đãng nhìn thấy một bông mai đỏ hé nở đầu tường, chói mắt người nhìn... Hẳn là hoa mai đỏ trong Cảnh Lân cung đã nở.

Tôi ngần ngợ dừng chân, nhìn bông hoa mai lộ ra nơi đầu tường kia, nhất thời có chút hoảng hốt.

Chủ nhân Cảnh Lân cung đã rời đi năm năm, không ngờ tới rằng cảnh còn người đã mất. Cửa cung này ngày thường vốn được khóa chặt, hôm nay vừa vặn mở ra cho hai nội thị dọn dẹp tuyết. Tôi thở dài một tiếng, bất giác đặt chân bước vào cung viện bỏ không đã lâu. Dưới đất tuyết mỏng đọng lại, ánh lên bầu trời, không gian một màu trắng thuần khiết, thanh tịnh như chốn thần tiên. Duy chỉ có vài cây mai già, đầu cành, hoa kiêu ngạo nở rộ, vô cùng tươi đẹp, nhưng lại khiến lòng người cảm thấy buồn bã.

Chuyện cũ rồi ren, biến hóa như giấc mộng lơ đãng ùa về, hết sức chân thực.

Tôi vừa thấy huynh ấy, vẫn là phong thái tao nhã năm đó, khoác một chiếc áo choàng lông cáo, mũ chùm nửa đầu, thanh sam thoát tục, giẫm lên tuyết trắng đi từ bên trong viện mà đến... Ngay cả ảo ảnh cũng chân thực đến vậy... gần trong gang tấc, đưa mắt nhìn tôi, cảm giác tựa như chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới. Một trận gió thoảng qua, hoa mai rơi trên vai huynh ấy, huynh ấy ngẩng đầu, chiếc mũ rơi xuống... Phẩm cách thanh khiết như tuyết, thần thái thanh tịch như hồ nước lạnh, chỉ nhẹ nhàng giương mắt chớp một cái, đã đoạt mất ánh hào quang tuyệt vời nhất trong đất trời.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nam Chinh

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Tại nơi đình vắng viện không, hoa mai rơi tán loạn, hương thơm vẫn vương. Khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau, thời gian dường như ngừng lại, thoáng chốc đảo ngược năm tháng về xưa. Thiếu niên ôn hòa như ngọc trong trí nhớ và nam tử thanh tao cô độc trước mắt đan hình vào nhau, như mộng như ảnh, như gần như xa. Huynh ấy lẳng lặng nhìn tôi, nơi ánh mắt sâu thẳm xẹt qua những cảm xúc buồn vui ly hợp, ánh mắt như nước chảy mãi đột nhiên ngừng đúng lúc này.

Một bông hoa mai dính tuyết trắng theo gió rơi trên tóc huynh ấy. Ở nơi kẽ hở trên mái tóc đen nhánh mơ hồ lộ ra một màu xám trắng. Thời gian giam cầm năm năm khiến thiếu niên tuần nhã cô đơn ngày xưa đã sớm có tóc bạc.

Huynh ấy mấp máy môi, dường như muốn gọi hai tiếng “A Vũ”, nhưng lời lại đọng ở trên môi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài nã nê.

“Vương phi”, huynh ấy nhỏ giọng gọi tôi. Giọng nói này từng vô số lần gọi tên tôi, những lời khen ngợi, ký ức về thời niên thiếu theo tiếng gọi này mà hiện về như thủy triều – chẳng qua là, hai tiếng “Vương phi” cất lên như hơi lạnh đóng băng làn sóng, đâm vào da thịt, đau đến không mở được miệng, không cất được lời. Tôi chậm chậm buông tầm mắt, bình tĩnh hành lễ với huynh ấy, mỉm cười nói: “Không biết Hoàng thúc hôm nay hồi cung, Vương Huyền thất lễ rồi”.

Buông tầm mắt xuống, tôi rất cuộc không phải thấy ánh mắt của huynh ấy nữa, có thể thông dong lên tiếng.

“Tử Đạm nhận lệnh về triều, không thể sớm thông báo với Vương phi”, huynh ấy cũng bình tĩnh đáp lại, giọng nói ổn định không chút gợn sóng.

Chôn lâu các lặng yên, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi cành mai, tuyết rơi lao xao, còn tôi và huynh ấy không nói gì. Đôi bên đứng xa nhau có mấy bước nhưng đã là cách cả một đời, một kiếp, một thế giới.

Tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng vật nặng chạm đất làm tôi thoáng chốc phục hồi tinh thần, nhìn thấy vài thị vệ đang mang rương hòm vào cửa cung. Hai nội thị dẫn đường phía trước, trước mặt Tử Đạm mà vẫn lớn tiếng hò hét thúc giục, vô cùng xấc láo.

Nội thị đi đầu chợt nhìn thấy tôi cũng ở đây, sắc mặt đột biến, cuống quýt chạy tới gần tôi, đầy mặt là ý cười nịnh, “Tham kiến Hoàng thúc! Vương phi vạn an!”.

Tôi hơi nhíu mày, “Hoàng thúc hôm nay về cung, sao Cảnh Lân cung lại tôi tàn thế này?”.

Nội thị vội vã hỏi thăm: “Tiểu nhân cũng không biết hôm nay Hoàng thúc về, vậy nên gấp gáp chưa kịp quét dọn, tiểu nhân lập tức làm bây giờ!”.

“Thật sao?”, tôi quét mắt nhìn hẩn một cái, thản nhiên nói: “Ta còn tưởng rằng thế này là muốn ta tự tay làm?”.

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân tội đáng muôn chết!”, nội thị quỳ sụp xuống, không ngừng khấu đầu. Nô tài trong cung trước giờ toàn là một lũ bợ đỡ, người nào được sủng ái, người nào thất thế, người phất như điều gặp gió, người bị lãng quên được đối xử khác nhau. Tam điện hạ vẻ vang hơn người năm xưa giờ đã thành thân cô thế cô, lao đao, tính mạng nằm trong tay người khác, nào có uy nghi của Hoàng tử nữa? Trở về chốn Hoàng cung

nịnh hót này, e chỉ đành để mặc người ức hiếp. Lòng tôi khó chịu nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: “Hoàng thúc đi đường mệt nhọc, trước mời đi giá tới Thượng Nguyên điện nghỉ ngơi, chờ sau khi Cảnh Lâm cung sửa sang xong rồi trở lại, được không?”. Tử Đạm khẽ mỉm cười, một nụ cười thê lương, “Như vậy, làm phiền Vương phi”. Tôi lặng lẽ quay đầu đi chỗ khác. Từng là hai người thân thiết vô cùng, giờ sau khi xa cách lại như người xa lạ.

Chợt thấy phía sau huynh ấy xuất hiện một thiếu phụ mặc cung trang, ôm một đứa trẻ quấn tã trong ngực, đi tới gần tôi, cúi đầu nặng nề quỳ gối xuống.

“Thiếp thân Tô thị, bái kiến Vương phi”. Nghe giọng nói nhỏ nhẹ lọt vào trong tai, tôi ngơ ngẩn, còn có chút thất thần. Ngưng mắt nhìn lại, thấy nàng thân hình yếu điệu, tóc dài như mây, bộ cung trang bằng gấm tuy là vải thượng hạng nhưng có vẻ hơi cũ, châu ngọc trên đầu cũng quá ít... Mấy năm này, Tử Đạm hẳn là sống vô cùng kham khổ. Lòng tôi đau nhói, vội hòa nhã nói: “Tô phu nhân không cần đa lễ”.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, gương mặt thon gọn, lông mày trắng non, đôi mắt sáng hàm chứa nỗi e sợ, môi đỏ mỏng hơi mấp máy, dung nhan mỹ lệ quen thuộc tới mức tôi giật mình.

Cầm Nhi, Tô Cầm Nhi, thị thiếp Tô thị.

Tôi hoàn toàn không nghĩ tới thị thiếp sinh con cho Tử Đạm kia là nô tỳ tôi đã thất lạc lúc gặp nạn ở Huy Châu, Cầm Nhi.

Cầm Nhi chỉ nhìn tôi một cái, lập tức cúi đầu, ánh mắt trong lúc chớp nhoáng giao với ánh mắt tôi rõ ràng ánh lên nước mắt, “Vương phi...”.

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, lại nhìn về phía Tử Đạm, không nói thành lời, không cất nổi nửa chữ.

Tử Đạm nhìn tôi thật sâu, dời ánh mắt đi, buồn bã cười một tiếng, “Cẩm Nhi rất nhớ Vương phi”.

A Việt tiến nhanh lên một bước, muốn đỡ Cẩm Nhi dậy, nàng lại không chịu. Tôi vội cúi người nắm lấy hai bả vai của nàng, gương mặt hé nụ cười, đáy mắt lại ngập nước, “Thật sự là người sao, Cẩm Nhi?”.

“Quận chúa, nô tỳ rất xin lỗi người”, nàng rớt cuộc ngẩng mặt, khuôn mặt nở nang như ngọc lúc trước giờ đã thon gầy, mặt mày hàm chứa nét u buồn, so với người khi xưa dường như là hai người khác nhau.

Kể từ sau tai kiếp Huy Châu thất lạc mất nàng, tôi không còn biết tin tức gì về nàng nữa. Từ biệt hai năm, hôm nay nàng đã có con, cùng Tử Đạm trở về. Tôi kinh ngạc nhìn nàng, rõ ràng rất vui mừng, nhưng lại có chút chua xót, một hồi lâu mới thở dài, “Trở về là tốt rồi”.

Đứa trẻ trong lòng nàng đột nhiên cất tiếng khóc vang, thức tỉnh tôi – mọi thứ hiện giờ đã thay đổi, tại sao tôi vẫn còn sa vào quá khứ, không phân biệt được rõ xưa nay, hồn nhiên quên mất tình cảnh trước mắt chứ?

Thì ra đây là niềm vui mà Tiêu Kỳ tặng tôi, đây chính là người mà chàng muốn chờ. Chàng đang chờ xem tôi ứng đối thế nào với người thương cũ, chờ xem là kinh ngạc hay là vui mừng... Hơi lạnh nhẹ nhàng lấn tới, ngưng kết trong trái tim, chỉ còn cảm giác lạnh lẽo vô tận.

“Sao vậy, đứa trẻ bị lạnh rồi?”, tôi ngược mắt cười một tiếng, “Mau vào phòng đến ngồi trước lò sưởi đi, lúc khác trò chuyện cũng không muộn”.

Tử Đạm gật đầu cười, trong mắt thoáng hiện lên vẻ thương cảm không dễ phát hiện rồi chợt trở về vô hình.

Tôi nhanh chóng xoay người, cúi đầu đi phía trước dẫn đường, không dám nhìn huynh ấy nữa, chỉ sợ bị ánh mắt ấy xuyên thủng nụ cười giả trang.

Đi vào trong phòng rồi, đứa bé kia càng khóc lớn, có lẽ là đói bụng.

“Trong cung có vú em, truyền vú em đến đây đi”, tôi nhìn đứa trẻ trong lòng Cẩm Nhi, quay đầu bảo A Việt, không hiểu vì sao lại không muốn nhìn đứa bé. Cẩm Nhi vội nói, “Không nhọc tới vú em, đứa nhỏ này vẫn là nô tỳ tự mình chăm sóc, không quen tiếp xúc người lạ”. Họ ngay cả vú em cũng không có, thực không biết những ngày qua sống như thế nào. Cẩm Nhi ôm đứa bé vào phòng trong cho ăn, phòng ngoài chỉ còn tôi và Tử Đạm, ngồi đối diện không nói gì. Trầm mặc chốc lát, tôi mỉm cười nói: “Thái hoàng Thái hậu đã nghĩ tên cho tiểu Quận chúa rồi, là một chữ ‘Mân’, nếu Hoàng thúc hài lòng, có thể ban tên ngay”.

Mân: cẩm thạch.

Tử Đạm bưng chén trà nhỏ, ngón tay thon dài tái nhợt khẽ vân vê chén trà sứ men xanh, im lặng một hồi mới thản nhiên nói, “Tên nó là A Bảo”.

Tôi chấn động, bàn tay run rẩy, nước trà trong chén đổ hết ra ngoài. A Bảo, nữ nhi của huynh ấy tên là A Bảo...

“A Bảo, muội tên là A Bảo là được!”.

“Muội không thêm cái tên khó nghe như vậy, Tử Long ca ca xấu tính!”.

“Muội giả trang nha đầu, chẳng lẽ gọi là Thượng Dương Quận chúa?”.

“Thật ra thì... A Bảo nghe cũng êm tai!”.

“Tử Đạm, huynh cũng không chịu giúp muội! Lần nào muội cũng phải giả trang nha đầu, không chơi!”.

“A Bảo, A Bảo, quý hẹp hòi...”.

Nhiều năm như vậy rồi, tôi vẫn còn nhớ rõ, huynh ấy cũng vẫn nhớ. Sống mũi cay cay, tôi bỗng nhiên ngược mắt, bình tĩnh nói: “Cái tên này

nghe không hay!”.

Năm xưa chúng tôi cùng chau chơi đùa náo loạn, Cẩm Nhi cũng thường đi theo, nàng há có thể không rõ thâm ý của cái tên này? Nữ tử kia nguyện ý lấy biệt danh của một nữ tử khác để đặt tên cho con mình, cho dù không thể kháng cự, nhưng trong lòng tất nhiên sẽ không cam. “Cẩm Nhi rất tốt...”, tôi nhìn về Tử Đạm, trong đáy mắt bất giác đã ngấn lệ, “Huynh, nhất định không được phụ nàng”.

Tử Đạm nhìn tôi, khóe môi dần dần nhếch nụ cười thê lương, “Hắn, đối đãi muội có tốt không?”.

Huynh ấy vẫn là hỏi một câu không nên hỏi. Tôi bất đắc dĩ nhìn lại huynh ấy. Vì sao tới hôm nay rồi mà huynh ấy vẫn không học được cách tự vệ? Huynh ấy có biết chốn cung đình này nguy cơ tứ phía, tính mạng mình sớm nằm trong tay người? Tôi hờ hững đứng dậy, làm như chưa từng nghe thấy lời huynh ấy vừa nói, khom người nói: “Hoàng thúc đi đường xa mệt nhọc, Vương Huyền không tiện quấy rầy, sẽ tới thăm hỏi sau”.

“Vương phi, nô tỳ đã đưa tất cả đồ dùng vật dụng tới Cảnh Lâm cung rồi, có cần phải đưa thêm người qua hầu hạ nữa không?”, A Việt vừa giúp tôi thay quần áo vừa thấp giọng hỏi.

Tôi nhắm mắt lại, “Không cần, cứ làm theo quy định là được”.

“Vâng, về cung yến tối nay, chỗ ngồi của Hoàng thúc vẫn an bài như cũ chứ?”.

Tôi nhẹ gật đầu.

“Có nên đưa thêm vài vú em tới chỗ Tô phu nhân?”.

Tôi ừ.

“Tiểu Quận chúa hình như...”.

“Đủ rồi!”, tôi đột ngột mở mắt, đưa tay hất toàn bộ trang sức trên bàn xuống đất.

A Việt và đám cung nhân rồi rít quỳ xuống. Bên tai tôi ong ong, tất cả đều là những tiếng Hoàng thúc, Tô phu nhân, tiểu Quận chúa... từng chữ quanh quẩn không chịu đi, quấy nhiễu tôi phiền muộn, không khỏi bất an. Càng gắng hết sức muốn vén màn mây đen thì lại càng có tiếng nhắc bên tai, tựa hồ tất cả mọi người đang chờ xem kịch vui, chờ xem tôi ứng đối thế nào với tình cảnh này.

“Không cần lo lắng quá, lần này Hoàng thúc sẽ không ở lại lâu”, tôi chán nản thở dài, phất tay cho các nàng lui ra.

Người mà Tiêu Kỳ đợi để nhận binh nam chinh, thì ra là Tử Đạm.

Tôi nhắm chặt mắt, đột nhiên cười một tiếng. Không tệ, chinh phạt Tử Luật, còn ai phù hợp hơn Hoàng thúc Tử Đạm? Để huynh ấy mang hư danh Thống soái, lấy danh nghĩa Hoàng thất mà lãnh binh nam chinh, kể từ đó, cho dù có tàn sát hết tôn thất Giang Nam thì cũng chỉ là tranh chấp trong Hoàng thất, mọi chuyện giết chóc không có nửa hào liên quan đến Nhiếp chính Vương Tiêu Kỳ. Tôn thất tàn sát là tiếng xấu muôn đời khó rửa, chiêu mượn đao giết người này của Tiêu Kỳ thực sự quá cao minh.

Tôi gục xuống bàn trang điểm, bất giác run rẩy.

Vốn tưởng rằng để Tử Đạm ở lại Hoàng lăng, cho dù lạnh lẽo tịch mịch cũng tốt hơn đặt mình vào vòng phân tranh chốn này. Ít nhất ở đó, huynh ấy còn có Cẩm Nhi và nữ nhi làm bạn, ít nhất có thể bình an đến già.

Song, một chiếu thư đã đưa huynh ấy về cung thành cảnh còn người mất, chỉ sợ huynh ấy còn chưa biết cái đợi chờ mình phía trước chính là một cuộc huynh đệ tàn sát.

Tử Đạm, muội nên làm gì bây giờ? Biết rõ thứ đang chờ huynh là tai ương vạn kiếp bất phục, muội lại không có năng lực ngăn cản.

“Tham kiến Vương gia”, giọng đám thị nữ vang lên ngoài cửa.

Tôi bỗng xoay người, cầm lược chải đầu, sau đó đứng thẳng lên, lẳng lặng nhìn về cửa. Tiêu Kỳ bước vào nội thất, thân hình cao ngất được ánh nến sáng rực chiếu rọi tỏa ra một luồng sáng vàng nhạt. Chàng đã mặc lễ phục, vương quan cao ngạo, trên trường bào là hình rồng vàng bay vút lên mây xanh, râu dài móng nhọn, đôi con ngươi tô điểm chu sa, lấp lánh bức người không dám nhìn thẳng. Chàng chấp tay đứng trước mặt tôi, bóng dài đổ xuống nền ngọc tựa như muốn bao phủ lấy mọi thứ.

Người trước mắt là phu quân của tôi, cũng là chúa tể thiên hạ, không ai có thể làm trái ý chàng.

Chàng đến gần tôi, mang theo nụ cười bình tĩnh như ngày thường, nhưng đáy mắt thì sắc sảo, sâu vô tận. Tôi thẳng lưng, ngược mắt, hơi nín thở, lẳng lẽ nhìn chàng đến gần, gần tới mức hơi thở có thể chạm vào nhau.

Ánh mắt của chàng có thể khiến Đại Tướng quân nơi trận tiền, trước mặt bao người mà đổ mồ hôi lạnh, cho dù là nam nhi bảy thước giết người như cỏ rác, cũng không thể ngăn được ánh mắt sắc nhọn xuyên thấu tâm tư của chàng.

Tôi bình tĩnh đón nhận ánh mắt chàng, không hề né tránh, để cho ánh mắt chàng đâm thủng đôi mắt tôi. Cỗ nhân gặp nhau trong một ngày lạnh, mai nở hoa, ngay cả bản thân tôi cũng không tưởng tượng được, mọi chuyện sẽ bình thường như vậy. Trước giờ tôi luôn không dám nghĩ, nếu Tử Đạm trở về sẽ dậy sóng ra sao, cho đến khi huynh ấy chân chính đứng trước mặt tôi, khiến tôi bất ngờ không kịp đề phòng, tôi mới nhìn thấy rõ ràng trái tim của mình. Trải qua đủ mọi được, mất, từng vết thương đã sớm khắc dài trên máu thịt, bao trùm lên mọi dấu vết. Lòng người là nơi mềm

mại nhất, cũng là nơi cứng rắn nhất. Tôi rất cuộc hiểu được, phần tấm lòng thuộc về Tử Đạm đậm đã hoàn toàn bị khóa chặt.

Tiêu Kỳ nhìn kỹ vẻ mặt tôi, tôi cũng tự xem xét tâm ý của chàng. Bốn mắt gặp nhau, chúng tôi im lặng đối diện, thời gian dường như ngưng lại.

Ánh mắt chàng từ từ nhu hòa, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc tôi, giữ lại một nắm trong lòng bàn tay, mỉm cười thán, “Ta cưới nữ tử đẹp nhất thiên hạ”.

Ngoài ra, chàng còn có quyền lực tối cao, dũng sĩ trung thành nhất, chiến mã thần kỳ nhất, bảo kiếm sắc bén nhất trong thiên hạ... Tất cả những thứ mà nam tử trong thế gian ao ước, chàng cơ hồ đều đã có.

Mà một người khác thì vừa hay ngược lại, đã hai bàn tay trắng, những thứ từng có được giờ mất đi hoàn toàn.

Tôi hít sâu một hơi, cầm bàn tay Tiêu Kỳ, đưa lòng bàn tay chàng chạm vào mặt mình, khẽ mỉm cười, “Những gì tốt đẹp nhất trong thiên hạ đã nằm gọn trong tay chàng, những thứ khác không còn quan trọng nữa”.

Chàng nhẹ nhàng quay người tôi, ôm tôi từ phía sau, cùng nhau nhìn về tấm gương đồng sáng loáng. Trong gương, hai thân ảnh dường như phát sáng, lấn át cả ánh nến.

“Cả đời này, nàng chỉ được phép đứng bên cạnh ta”. Tiếng nói chàng trầm thấp. Chàng chậm chậm hôn lên cổ tôi, hôn dần xuống. Nữ tử trong gương, ánh mắt mê ly, tóc đen lượn lờ, từ cổ đến hai gò má nhanh chóng bị nhuộm một màu hoa tường vi. Tôi không còn sức chống đỡ nữa, yếu ớt dựa vào lòng chàng, cắn môi nhẫn nhịn nỗi đau trong lòng.

Lúc này ở đây, cho dù có buồn lòng đến đâu tôi cũng không thể mở miệng, không thể chọc giận chàng. Tôi đã mất đi quá nhiều người thân, không thể mất thêm một Tử Đạm.

Song, tôi không biết rốt cuộc đến lúc nào chúng tôi mới có thể buông xuống mọi thứ, không bao giờ hiểu lầm nữa.

Từng tiếng chuông dài vọng tới từ xa xa, đó là tiếng chuông báo đêm, lệnh cho các cung thấp đèn tối. Đã tới giờ lên đèn, cũng sắp tới giờ tổ chức cung yến rồi. Treo cao đèn, buông rèm sa xuống, bọn thị nữ lui ra.

“Còn chưa trang điểm, muốn ta giúp sao?”, Tiêu Kỳ mỉm cười, rốt cuộc cũng buông tôi ra. Tôi ngược mắt nhìn chàng, cười một tiếng, tự tay cầm chiếc lược ngà lên, chậm chậm chải đầu, vấn tóc vân cung. Tiêu Kỳ chấp tay đứng phía sau, ân cần cười, nhìn tôi chải đầu. Chiếc trâm phượng cuối cùng đã được cài xong, tôi đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ trong gương, im lặng chốc lát rồi nói: “Hôm nay gặp Tử Đạm ta rất vui”.

Lời tôi cất từ đáy lòng, thâm tâm than thở, “Người thân của ta đã không còn nhiều lắm, có thể thấy Tử Đạm bình an trở về sau bao thăng trầm, cũng coi như có thể chấm dứt một mối lo lắng”.

Tiêu Kỳ cười mà như không, ngón tay cầm lấy vài sợi tóc mai lả tả của tôi, bình thản nói: “Nàng vẫn nợ ta một vấn đề chưa có câu trả lời”. Tôi chuyển tầm mắt nghĩ ngợi, bất giác bật cười. Thì ra chàng vẫn còn canh cánh trong lòng một câu nói “Tóm lại là không giống nhau”. Tôi ngừng cười, nhìn chàng thật sâu, “Thanh mai trúc mã là có thể cùng cười đùa, là đồng bạn chung vui, là huynh đệ tri kỷ; người yêu là họa phúc sinh tử cũng nhất quyết không rời, trung thành với nhau, tuyệt không giữ ý niệm khác... Đây là điều không giống nhau mà ta nói”.

Tiêu Kỳ im lặng rất lâu, ánh mắt thâm thúy, lẳng lẳng ôm tôi vào lòng. Tôi không biết những lời này có thể xóa bỏ những ngăn cách trong lòng chàng hay không, vẫn có chút thấp thỏm, nhưng may mắn người trước mắt này là người yêu chứ không phải kẻ địch của tôi. Đột nhiên cảm bị giữ lấy, Tiêu Kỳ nâng mặt tôi lên, trong thần thái vui vẻ lộ ra sát khí, “Nhưng ta lúc nào cũng ghen tỵ”.

Tôi ngáy người, cứ tưởng mình nghe lầm. Chàng là đang nói ghen tỵ sao? Một người cao ngạo khí phách hiên ngang như chàng lại chính miệng nói ra hai chữ ghen tỵ...

“Ta ghen tỵ hẳn gặp nàng sớm hơn, dám sớm hơn ta những mười mấy năm”. Trên gương mặt chàng không có vẻ tươi cười, nổi uất ức dâng đầy nơi đáy mắt.

Lời giận dữ như trẻ con thế này lại được chàng nói ra một cách nghiêm trang làm tôi thoáng chốc giật mình, đột nhiên cười lớn, cười đến ngật nghễ.

“Ai bảo chàng đến muộn chứ?”, tôi dựa trước ngực chàng, nhất thời vui buồn lẫn lộn, “Đã muộn mất mười mấy năm, sau này chàng phải dùng cả đời để trả lại”.

Tiêu Kỳ còn chưa đáp lời, bên ngoài bình phong đã vang lên tiếng thúc giục của A Việt, “Vương gia Vương phi, sắp tới giờ rồi, đã khởi giá được chưa?”.

Chúng tôi đều yên tĩnh trở lại, bất động không nói. Tôi vẫn dựa ở ngực chàng, vùi khuôn mặt rất sâu, một lúc lâu sau mới cất lời: “Tử Đạm, thật sự phải nam chinh sao?”.

Tiêu Kỳ nhạt giọng hỏi ngược lại tôi: “Nàng không muốn?”.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt chàng, đóng chặt mắt, lòng đau như dao cứa, “Ta nghĩ huynh ấy sẽ không đồng ý”.

Tiêu Kỳ cười cười, nói chậm, “Nếu như hẳn tuân ý chỉ, ta sẽ bảo vệ hẳn an toàn chốn trận tiền; nếu như kháng chỉ thì không cần trở về nữa”.

Điện Dao Quang tọa lạc bên hồ nước, lầu các lung linh, mái hiên xanh biếc, lan can vàng kim phản chiếu ánh nến. Đèn đêm chiếu xuống làn nước,

ánh sáng tan ra hòa vào nhau, lay động tuyệt đẹp, tựa như vườn quỳnh đài ngọc. Đèn cung đình vải đỏ treo cao quanh co khắp điện các, hành lang, cứ cách năm bước lại có một chiếc, khiến cả đại điện sáng rực như ban ngày. Cao trầm hương long tiên thơm ngát quanh quẩn khắp không gian, vương vấn trên từng bước chân người đi.

Vườn quỳnh đài ngọc: chốn lộng lẫy xa hoa, tiên cảnh.

Chén lưu ly, ly hổ phách, khay vàng ngọc, Vương tôn Hoàng thân tề tựu, áo gấm hoa lệ, hương lan dịu dịu thoang thoang xa gần, ngọc bội va đập lọt vào tai những tiếng thanh thúy. Trên điện nhạc chuông du dương, đàn sáo uyển chuyển vang vang. Long ỷ đặt trước điện trống không, sau lớp màn thạch anh, Thái hoàng Thái hậu ngồi trên tháp gấm đã mơ màng ngủ từ lâu. Tôi ôm Tĩnh nhi, tiếp nhận chúng thần quỳ bái sau đó liền cho vú em đưa nó về.

Tiêu Kỳ ngồi ghế cao nhất, người nâng ly chúc mừng không ngớt. Tôi đương nhiên cũng luôn mỉm cười, cùng chàng nâng chén, khoảnh khắc giữa đầu uống cạn, ánh mắt liếc dọc theo chén, nghiêng nhìn về phía đối diện.

Tử Đạm ngồi đối diện thần sắc ngơ ngẩn, tay cầm chén bạch ngọc, một mình ngồi dựa ghế, dung nhan tái nhợt bị bao phủ bởi một màu hồng nhạt. Huynh ấy với thân phận Hoàng thúc cũng ngồi ở vị trí cao nhất, nhưng trước mặt vắng ngắt, những người danh môn, Hoàng thân trước kia giao hảo giờ tránh huynh ấy như tránh quỷ. Tôi nắm chặt chén thạch anh trong tay, đáy lòng hơi đau, từng lời Tiêu Kỳ nói vẫn quanh quẩn trong tâm trí, rượu ngon vào cổ lại hóa thành khổ sở.

Trong lúc lơ đãng, Tử Đạm chuyển mâu đón nhận ánh mắt của tôi, thần sắc lãnh đạm, có chút tình cảm vương vấn xẹt qua nơi đáy mắt.

Tay tôi run lên, rượu ngon trong chén sánh ra rớt lên tay áo. Cung nữ đứng hầu phía sau vội bước tới phía trước, giúp tôi lau đi vết rượu trên áo. Khoảnh khắc này không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn tôi, nhìn Tiêu Kỳ, nhìn huynh ấy... Chúng tôi có bốn phận không thể bước sai đường. Tôi lẳng lẳng nhìn huynh ấy, mong huynh ấy có thể nhìn và thấy được nỗi lo lẳng lẳng trong mắt tôi. Huynh ấy lại dời tầm mắt, khoe môi hơi hé nụ cười, tự rót cho mình một chén, rửa đầu uống sạch.

Tôi âm thầm nhìn đi chỗ khác, trong thoáng chốc thất thần, chợt thấy có người đi nhanh tới nâng chén chúc mừng, “Vi thần cung chúc Vương gia phúc thọ tề thiên”.

Phúc thọ tề thiên: hạnh phúc và tuổi thọ sánh ngang với trời.

Phúc thọ tề thiên? Thực quá to gan! Tôi khẽ cau mày, lại thấy người trước mắt mặt mày sáng sủa, dáng vẻ tao nhã lịch sự, mặc y phục ngự sử đại phu. Thì ra là hấn – cháu trai của Doãn Đức Hầu Cố Ung, nam nhân duy nhất còn sống của Cố gia ở độ tuổi này, Cố Mẫn Vấn, cũng là một trong những người trước kia từng giao du rất thân với Tử Đạm. Tôi cười nhạt, đưa mắt nhìn về nữ tử đứng phía sau hấn. Cô gái kia mặc tử y thướt tha, đầu cúi thấp, loáng thoáng thấy được tướng mạo không tầm thường.

“Mời Cố đại nhân”, Tiêu Kỳ bày vẻ mặt ngạo mạn, khẽ gật đầu nâng chén, hiển nhiên cũng không thích lời nịnh nọt đường đột này. Cố Mẫn Vấn có chút lúng túng, chợt mỉm cười nghiêng người, giới thiệu nữ tử phía sau, “Xá muội Cố Thái Vi, kính ngưỡng phong thái Vương phi đã lâu, hôm nay lần đầu vào cung mong được bái kiến Vương phi”. Thiếu nữ áo tím dịu dàng hạ bái, eo nhỏ hơi nghiêng, tôi nhìn còn thấy yêu. Từng nghe người ta nhắc tới nữ nhi của Nghi An Quận chúa, cháu ruột Cố Ung là mỹ nhân giỏi thơ tài họa nổi tiếng kinh thành, tôi đưa mắt nhìn lại, dịu dàng cười nói: “Thì ra là Thái Vi, đã nghe tài danh của người từ lâu”.

Cố Thái Vi chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng như nước, tóc đẹp như mây, quả là một mỹ nhân xuất trần. Thấy tôi nhìn nàng, nàng cũng nhìn tôi không chớp mắt, trong ánh mắt xẹt qua vẻ ao ước, cất tiếng nhẹ nhàng nói: “Vương phi long chương phượng tư, khí chất thiên nhân, Thái Vi vẫn luôn ngưỡng mộ”. Nàng thái độ khiêm nhường cung kính, ngôn ngữ không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến tôi có thêm vài phần hảo cảm. Tôi mỉm cười gật đầu, lại thấy Cố Mẫn Vấn vẻ mặt tự đắc, lặng lẽ nhìn Tiêu Kỳ, nịnh hót, “Xá muội cũng đã ngưỡng mộ từ lâu anh danh của Vương gia”. Cố Thái Vi nghe vậy thì buông tầm mắt, cúi thấp đầu xuống, gò má ửng lên. Nhưng Tiêu Kỳ nghe thế vẫn giữ vẻ kiêu ngạo, chỉ nhạt giọng “ừ” một tiếng, ánh mắt nhẹ quét qua mỹ nhân, song chẳng hề dừng lại dù chỉ đôi lát.

Long chương phượng tư: màu sắc đẹp của giao long, dung mạo của phượng hoàng; ý chỉ phong thái xuất chúng.

Tiệc thay cho Cố gia xưa kia hào nhoáng giờ lại lưu lạc tới mức này. Từ sau khi Cố Ung ốm chết, công tử danh môn ngày nào giờ không chỉ học được thói nịnh nọt mà còn vô sỉ dùng sắc đẹp lấy lòng quyền thần. Lòng tôi lạnh lại, cũng cười một tiếng lạnh lùng, nhìn về Cố Thái Vi mà không khỏi thấy thương tiếc. Nàng lại tựa như thỏ phào nhẹ nhõm, ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt động lòng người.

“Có sự dưỡng dục của Cố gia, quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp”, tôi không đành lòng thấy nàng khó xử liền khẽ cười nói: “Nghe nói người có tài họa, không biết là theo học vị nào?”. Cố Thái Vi càng cúi thấp đầu, gương mặt đỏ hần lên, nhẹ giọng nói: “Thái Vi được ơn Giang Hạ Quận Vương chỉ điểm”. Giang Hạ Quận Vương? Tôi ngẩn ra, chợt cười tươi, “Thì ra là gia huynh thu nhận được đồ đệ giỏi, hiếm có, hiếm có!”.

“Xá muội liễu yếu đào tơ, được Vương phi khen nhảm, không khỏi kinh hoàng”, Cố Mẫn Vấn thần sắc lúng túng, tựa như vẫn chưa hết hy vọng. Hần ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của tôi, chỉ đành ngượng ngùng dẫn Thái Vi lui đi.

Tôi đưa mắt nhìn sang Tiêu Kỳ, lại thấy chàng cười mà như không nhìn tôi, đáy mắt có vẻ giảo hoạt, vô cùng đặc ý.

Rượu uống còn chưa được bao, mọi người đã say túy lúy, Tiêu Kỳ đứng dậy, giơ tay cho ngừng nhạc, cả điện đang ca mừng cười vui bỗng chốc im lặng.

Tiêu Kỳ chấp tay đứng trên thềm ngọc, nhìn quanh một lượt, thần sắc lãnh đạm nghiêm túc, “Được trời bảo hộ, có long ân của Ngô Hoàng, hôm nay mới có thể cùng chư vị thưởng đêm yến tiệc, vui vẻ tận hưởng thịnh thế thái bình, thực là may mắn của ta. Nhưng nay loạn Giang Nam chưa bình, triều đình cũng không thể yên ổn. May mà Hoàng thúc đã trở về, Ngô Hoàng có thêm người giúp đỡ, quả thực là phúc của muôn dân trăm họ”.

Quần thần khấu đầu, tung hô Ngô Hoàng vạn tuế.

“Quân tiên phong nam chinh đã tới bờ trái Trường Giang, mọi sự sẵn sàng, tam quân chỉ chờ lệnh. Lần này chinh phạt phía nam gánh nặng đường xa, nếu không phải người địa vị cao trong Hoàng thất thì e không ai đảm nhận được vị chủ soái”, ánh mắt Tiêu Kỳ quét qua quần thần, cả điện yên lặng như tờ, Tử Đạm ngồi thẳng nhìn thẳng, gương mặt không phân biệt được buồn vui. Ánh mắt Tiêu Kỳ rất cuộc cũng dừng lại trên người huynh ấy, “Mà nay đôi mắt cả triều văn võ, chỉ có Hoàng thúc là hy vọng của chúng dân”.

Tử Đạm bất động, gương mặt tái nhợt không chút gợn sóng, tựa như đã sớm đoán được tình huống này. Huynh ấy là một người không bao giờ hiểu được cách phản kháng, cho dù thời khắc này đã tới, huynh ấy cũng chỉ dùng sự trầm mặc để kháng cự, mà dưới vẻ trầm mặc ấy chính là quyết tâm chịu chết. Ngoài điện, gió đêm lay động rèm thạch anh, vang lên từng tiếng trong trẻo, đánh từng hồi vào lòng người.

Trên điện rất yên tĩnh, yên tĩnh như chết. Tiêu Kỳ lạnh lùng chấp tay, không nói một câu, lặng im chờ Tử Đạm trả lời.

Tôi nhìn Tử Đạm, căn môi đè nén nỗi lo trong lòng, chỉ hận không thể chạy tới lay tỉnh huynh ấy. Tử Đạm, vô ích thôi! Cho dù huynh dùng sự im lặng để kháng cự thì cũng không thể vẫn hồi cục diện này! Thánh chỉ đã viết xong, ngọc tỷ cũng đóng dấu đỏ xuống rồi, giờ khắc này Tiêu Kỳ còn có kiên nhẫn, còn cố ý cho huynh một con đường sống, chỉ cần huynh hàng phục, chàng sẽ đồng ý với muội không giết huynh... Tử Đạm, xin huynh hãy cất lời, cầu xin huynh tiếp nhận thánh chỉ này!

Ánh mắt Tiêu Kỳ thoáng chốc lạnh đi, sát ý dần đậm.

Không thể chờ được nữa, tôi không kịp suy nghĩ nhiều, bật đứng dậy. Nhất thời cả điện kinh ngạc, tất cả ánh mắt đổ dồn về tôi. Tử Đạm rốt cuộc cũng ngược lên, đáy mắt yên lặng như nước chợt gợn sóng, đôi môi không chút huyết sắc hơi hé, nhưng không phát ra tiếng nào. Tôi bưng chén rượu, đi tới trước mặt Tử Đạm, khéo mắt liếc thấy một đôi con người ân cần lo lắng, là Tống Hoài n.

Lúc này đây cả điện đều đang chờ xem, chờ xem tôi cầu xin cho người thương cũ thế nào.

Tôi hai tay nâng chén, nhìn thẳng Tử Đạm, lại khẽ cười nói: “Được Hoàng thúc giúp đỡ là phúc của xã tắc, phúc của dân chúng, Vương Huyền cung chúc Hoàng thúc đánh đâu thắng đó, bình an trở về!”.

Tử Đạm bình tĩnh nhìn tôi, gương mặt trong nháy mắt trắng bệch. Tôi làm như không thấy ánh mắt ngạc nhiên đầy đau đớn của huynh ấy, chỉ cung kính đưa chén rượu trong tay tới trước, không hề có ý định nhượng bộ.

Giằng co trong chốc lát, huynh ấy ở giữa đôi bờ sinh tử, còn tôi ở giữa đôi bờ yêu hận. Tử Đạm rốt cuộc vươn tay, nhận lấy chén rượu, đầu ngón

tay khẽ chạm vào tay tôi, hơi ngừng lại một chút, chột ngựa cổ, uống cạn chén.

Mọi người cùng cao tiếng chúc tụng, “Cung chúc Hoàng thúc đánh đâu thắng đó, bình an trở về!”.

Tôi lẳng lặng buông tầm mắt mà đứng, không nhìn Tử Đạm, không nhìn Tiêu Kỳ, cũng không quản bất kỳ ánh mắt nào!

Cứ để người đời cho tôi là kẻ vô nghĩa vô tình, cứ để Tử Đạm hận tôi từ đây... Tử Đạm, muội chỉ muốn huynh hiểu được, thay vì ngu xuẩn chết đi thì hãy kiên cường mà sống tiếp. Trước kia, là huynh nói cho muội biết, trên thế gian này, sinh mạng là quý nhất, cũng là huynh nói cho muội biết, người muốn tích phúc, trước phải tiếc mạng. Những lời huynh dạy muội, huynh nhất định phải làm được.

Hôm sau, thánh chỉ ban xuống. Hoàng thúc Tử Đạm được thăng làm Bình nam Đại Nguyên soái, Tổng Hoài n làm phó soái, lĩnh hai mươi vạn quân đi đánh dẹp nghịch đảng Giang Nam.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đế Minh

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Đế minh: kết thành đồng minh.

Tôi triệu Ngọc Tú tới phủ, ban thưởng cho nàng một chiếc bình ngọc xanh kỳ lân trong suốt không tỳ vết.

“Bình kỳ lân, ngụ ý bình an uy vũ, người thay ta chuyển cho Hoài n, mong trời phù hộ mọi người bình an, sớm ngày chiến thắng trở về”. Tôi vỗ thân bình, nhẹ cười. Ngọc Tú cảm kích nhận lấy bình ngọc, thấp người bái lạy, “Đa tạ Vương phi”. Tôi cầm tay nàng, gắp từng chữ, “Nói với Hoài n, ta ở kinh thành chờ họ bình an trở về”.

Mặc dù Tiêu Kỳ đã nhận lời nhưng tôi vẫn không thể yên tâm. Hai quân ở chốn trận tiền, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cách xa ngàn dặm, tôi không biết có thể bảo vệ cho huynh ấy chu toàn hay không. Tử Đạm là một người yên bình đạm mạc như nước, nhưng từ sâu bên trong cốt tủy lại cất giữ sự kiên quyết lạnh lẽo như băng ngàn năm, lần đi Giang Nam này chỉ e huynh ấy đã mang quyết tâm phải chết. Tôi vừa âm thầm phân phó Bàng Quý lấy thân phận thị vệ đi theo Tử Đạm nam chinh, sớm tối kề bên bảo vệ an toàn cho huynh ấy, lại vừa phó thác Tử Đạm cho Tống Hoài n, muốn hẳn mang theo Tử Đạm bình an trở về gặp tôi.

Ngoại trừ tình yêu của Tiêu Kỳ, tôi vẫn phải có lực lượng của riêng mình. Thân là nữ tử, tôi không thể thúc ngựa ra trận, tự mình khai cương mở cõi, cũng không thể đặt chân vào triều đình, bàn trị quốc đại sự. Trước kia tôi cho rằng một khi mất đi sự che chở của gia tộc thì tôi chỉ còn hai

bàn tay trắng, nhưng giờ tôi đã hiểu, bảo vật mà gia tộc ban cho tôi không phải là vinh hoa phú quý mà là trí khôn và dũng khí bẩm sinh, khiến tôi có thể chinh phục được nam tử có quyền thế nhất thiên hạ, chinh phục được dũng sĩ trung thành nhất thiên hạ.

Nam nhân chinh phạt thiên hạ, nữ nhân chinh phục nam nhân, từ xưa đến nay, đây là quy luật không thể thay đổi. Vương Huyền bây giờ không còn là nữ tử yếu đuối được nuông chiều ngày xưa, tôi muốn người trong thiên hạ không dám khinh thường mình nữa, bất kể là ai cũng không thể điều khiển vận mệnh của tôi.

Ngày nam chinh sắp tới, mà sau yến tiệc Nguyên tiêu, tôi không còn đặt chân vào Cảnh Lâm cung thêm lần nào nữa, cũng không nhìn thấy Tử Đạm. Cẩm Nhi mặc dù xa cách đã lâu mới gặp mặt nhưng cũng chỉ giáp mặt nhau có một lần đó, về sau nhiều chuyện quan trọng ào tới, tôi không có thời gian để cùng nàng ôn chuyện, mà có lẽ cũng là do tôi chưa nghĩ kỹ xem nên đối mặt với nàng thế nào. Hiện giờ, nàng đã là thiếp của Tử Đạm, là mẫu thân của đứa con của huynh ấy... chứ không phải nô tỳ theo hầu tôi ngày xưa nữa.

Ban đêm, có người trong cung tới báo Tĩnh nhi sốt cao, còn ho, tôi vội vàng vào cung thăm hỏi, chờ sau khi nó ngủ say mới rời khỏi điện Càn Nguyên.

Vừa mới bước xuống thềm ngọc đã chợt nghe thấy tiếng một thị vệ quát, “Là ai?”.

Người hầu xung quanh lập tức bao quanh tôi, ánh nến sáng choang, chiếu lên bóng đen đang chạy trên hành lang, bị cấm vệ ủa lên vây kín, đao kiếm lạnh lẽo sáng loáng.

“Vương phi cứu ta, ta muốn gặp Vương phi!”, tiếng gọi kinh hoàng vang lên, là giọng Cẩm Nhi.

Tôi ngăn thị vệ lại, bước nhanh tới, quả nhiên là Cẩm Nhi. Nàng bị thị vệ kê kiếm vào cổ, chặt vật ngã trên đất.

“Tại sao lại là người?”, tôi kinh ngạc. Nàng sắc mặt tái nhợt, nước mắt ngấn dài, “Nô tỳ muốn cầu kiến Vương phi nhưng không muốn để Hoàng thúc biết nên liền lặng lẽ chờ ở đây...”.

Tôi nhú mày thờ dài, để A Việt đỡ nàng dậy, “Sau này nếu Tô phu nhân có việc, chỉ cần lệnh cung nhân thông bẩm là được... Thôi được, người đi theo ta”.

Tôi dẫn nàng và thị nữ tâm phúc vào trong điện, trong lòng đại khái đoán được, nàng hẳn là tới cầu xin tôi việc Tử Đạm nam chinh. Cho thị vệ lui đi, tôi thản nhiên ngồi xuống, nói: “Tô phu nhân có việc gì mời nói”.

Cẩm Nhi đột nhiên ngã quỵ, thất thanh khóc không ra tiếng, “Quận chúa, Cẩm Nhi cầu xin người đại từ đại bi cầu Vương gia đừng để Hoàng thúc xuất chinh, đừng để người đi chịu chết!”.

“Câm mồm!”, tôi không ngờ được nàng lại cầu khẩn như thế, vội cắt ngang lời, “Nói lời gì vậy? Hoàng thúc sắp xuất chinh, người lại dám nói gở?”.

“Lần này đi rồi, người làm sao có thể quay về được!”, Cẩm Nhi liều lĩnh lao tới bên chân tôi, âu sầu nhìn tôi, “Quận chúa, người chẳng lẽ không có chút từ bi nào sao?”.

Tôi thờ gập, cả người phát run, quên mất phải phản bác thế nào, chỉ lạnh lùng nói: “Cẩm Nhi, người điên rồi sao?”.

Nàng túm ống tay áo tôi, khóc không thành tiếng, “Chẳng lẽ Quận chúa không nhớ tình cảm ngày xưa chút nào...”.

Bên tai ông ông, chỉ thấy máu trong người xông lên, tôi không chút nghĩ ngợi giáng một cái bạt tai xuống, “Ngậm miệng cho ta!”.

Cầm Nhi ngã nhào trên đất, một bên má đỏ bừng, ngơ ngác nhìn tôi, không kêu khóc nữa.

“Tô phu nhân, người nghe cho rõ đây!”, tôi nhìn thẳng vào mắt nàng, gằn từng chữ, “Hoàng thúc xuất chinh là phụng chỉ dẹp nghịch tặc, tất sẽ đánh đâu thắng đó, bình an trở về, quyết không bỏ mạng nơi trận tiền”.

Tôi ngó chừng vẻ kinh hãi của nàng, “Nhưng lời người vừa mới nói nếu bị loan ra ngoài thì sẽ lập tức dẫn đến họa sát thân cho Hoàng thúc!”.

Cầm Nhi xụi lơ trên mặt đất, cả người run rẩy, lời nói đứt quãng, “Cầm Nhi biết tội, là Cầm Nhi lỡ mồm không hiểu chuyện... Cầu xin Quận chúa...”.

Tôi lại cắt ngang lời nàng, “Cầm Nhi, người phải nhớ kỹ hai chuyện: thứ nhất, sau này không được phép đề cập tới bốn chữ tình cảm ngày xưa; thứ hai, ta đã là Dự Chương Vương phi, sau này đừng gọi Quận chúa nữa”.

Nàng không lên tiếng nữa mà nhìn tôi không hề chớp mắt, ánh mắt biến ảo khôn lường. Tôi nghiêng đầu thờ dãi, không muốn nói thêm gì cả, phất tay cho nàng lui ra. Nàng chậm rãi đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn, “Vương phi, người thực sự không muốn nhắc tới ngày xưa, chỉ hận không thể xóa sạch mọi chuyện quá khứ sao?”.

Tôi nhắm mắt, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thậm chí không muốn liếc nhìn nàng thêm lần nữa, “A Việt, đưa Tô phu nhân về, sau này không có lệnh của ta, không được bước ra khỏi Cảnh Lâm cung nữa bước”.

Cầm Nhi đột nhiên nở nụ cười, tránh xa A Việt, “Vương phi yên tâm, Cầm Nhi sẽ không rước thêm phiền phức cho người!”.

Tôi hồ hững phát tay áo, quay người đi ra ngoài điện.

“Cho dù Cấm Nhi phản bội Vương phi...”, Cấm Nhi bị cung nhân dẫn đi, gương mặt vẫn cười thảm, “Nhưng Hoàng thúc tuyệt đối không có điểm nào có lỗi với người!”.

Ngày hai mươi mốt tháng giêng, giờ lành giữa trưa, Tử Đạm dẫn người ra khỏi Vũ Đức môn, bắt đầu hành trình viễn chinh.

Tiêu Kỳ dẫn chư quan lên đầu thành tiền. Trong tiếng cúng bái tế lễ, Tiêu Kỳ nghiêm nghị giơ bình rượu lên, trên tế trời, dưới tế đất, số rượu còn lại hắt ra bốn phía.

Tôi đứng phía sau chàng, từ trên đầu tường cao cao nhìn Tử Đạm đi xa. Chiếc mũ giáp không dính chút bụi, vô cùng bắt mắt giữa đoàn người, tựa như tuyết bay rơi xuống lá chắn giáp, trong nháy mắt đã bị quân đội giáp đen đông nghịt chôn vùi, dần dần mất tích.

Huynh ấy trước sau không hề ngoảnh lại, thân ảnh đơn bạc cô quạnh quyết tuyệt biến mất khỏi mắt tôi.

Chớp mắt đã tới tháng ba, đầu xuân mưa dầm liên miên suốt mười ngày.

Cả kinh thành bị bao phủ trong mưa gió buồn thiu, cả ngày lạnh lẽo, trong cung lại càng lạnh. Mỗi lần đến tiết xuân thu, kinh thành luôn có mưa dầm mười ngày nửa tháng như vậy, khiến người người buồn bực, khó mà giữ được tâm trạng vui vẻ. Vài ngày trước vừa bị phong hàn, vốn tưởng là bệnh nhẹ, nhưng không ngờ lại phải nằm giường triền miên, vừa nằm đã qua mấy ngày. Từ sau lần bệnh nặng hai năm trước, tôi vẫn không thể hồi phục như cũ, bất luận điều dưỡng thế nào thân thể vẫn suy yếu, Thái y cho là cơ thể tôi không thể chịu được gánh nặng sinh đẻ, thuốc kia cũng chưa dùng một ngày nào.

Ngủ dậy sau giờ Ngọ, nghiêng người dựa vào thành giường, lồng ngực chột khó chịu, che miệng ho không ngừng. Bỗng nhiên một bàn tay ấm áp có lực đặt xuống phía sau lưng, nhẹ nhẹ vỗ về. Tôi nỗ lực cười, vịn tay chàng, dựa vào lòng chàng, cơ thể lạnh băng nhất thời được hơi ấm bủa vây.

“Có khá hơn chút nào không?”, chàng khẽ vuốt mái tóc tôi, đầy yêu thương. Tôi gật đầu, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi, trong đôi mắt có tia đỏ của chàng, lòng xót xa, “Chàng bận gì cứ làm đi, không cần lo cho ta, để lỡ chính sự lại phải thức khuya”.

“Những việc kia đã không cần kíp nữa, chỉ có nàng mới khiến ta không yên lòng”, chàng than một tiếng, vén kín chăn cho tôi. Mấy ngày gần đây tin tức đại quân nam chinh bị ngăn trở ở Dư Lăng không ngừng tới khiến lòng người sầu lo, hại chàng mấy ngày rồi chưa từng được ngủ ngon. Đang định hỏi chàng tình hình hôm nay có tiến triển gì không thì lại nghe bên ngoài bình phong vang lên tiếng thông bẩm, “Khởi bẩm Vương gia, chư vị đại nhân đã chờ trong phủ”.

“Biết rồi”, Tiêu Kỳ nhạt giọng đáp, vẫn hững hờ. Tôi nhìn mưa rào gió lớn bên ngoài cửa, “Tình hình phía nam vẫn căng thẳng sao?”.

“Những chuyện này nàng không cần lo nghĩ, nghỉ ngơi tốt là được”, Tiêu Kỳ cười cười, giúp tôi vén lại tóc mai rồi đứng dậy đi. Tôi nhìn bóng lưng chàng, suy nghĩ một lát, lời đã nấn ná hồi lâu... đến miệng rồi lại chần chừ. Thư ca ca gửi vẫn còn dưới gối. Tôi lấy ra đọc lại một lần. Một tờ giấy thư thật mỏng nhưng nằm ở trong tay lại nặng ngàn cân.

Đại quân nam chinh một đường xuôi nam thế như chẻ tre, nhưng đến Dư Lăng thì gặp mấy ngày lũ lớn liên tiếp, nước sông tăng vọt, thuyền nhỏ chuẩn bị lúc trước không có khả năng vượt qua dòng sông chảy xiết. Mà thủ thành Dư Lăng đã bỏ chạy về nam, biết trước mùa mưa sắp tới còn chặt hết cây cối cao lớn quanh bờ sông đi, khiến quân ta không thể chặt cây

đóng thuyền vượt sông, cứ thế bị vây ở Dư Lăng nhiều ngày. Mười vạn quân tiên phong của Hồ Quang Liệt đã giao đấu với quân địch từ lâu, lương thảo sắp hết, cần đại quân tới gấp. Nếu như không thể vượt qua sông ở Dư Lăng thì chỉ còn cách đi vòng qua Mẫn Châu. Mẫn Châu là đất phong của An Vương, địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, nếu An Vương không mở thành cho mượn đường, muốn kiên quyết công thành, e là khó hơn cả vượt sông. Lại ngặt nỗi An Vương và Kiến Chương Vương có quan hệ thông gia, một mặt vờ dâng biểu lên triều đình, lên án công khai nghịch thần, tự cho mình là trung lương; một mặt lại trấn giữ Mẫn Châu, chống cự không ra thành, đối triều đình bằng mặt không bằng lòng, thực đáng hận.

Trong thư, ca ca nói đê lớn Sở Dương đã nhiều năm không được sửa lại, sau khi huynh ấy đến nhậm chức, khó khăn lắm mới hoàn thành được. Đê lớn Sở Dương một khi hoàn thành, cơ hồ ngăn được một nửa độ lớn của lũ hàng năm, có thể nói công ở thiên thu, ân huệ tỏa khắp chúng sinh. Nhưng con đê này không phải là tâm huyết của ca ca, lại tốn rất nhiều tiền của, hao phí công sức tiền bạc bằng mấy ngàn công trình trị thủy.

Song tôi cũng biết, chính vì việc đắp đê lớn đoạt công sức nhiều ngày nên ba con kênh nhỏ chưa đào xong, khiến cho nước sông đầu mùa mưa tăng vọt. Không có cách nào ngăn nước, nước sông cứ lên mãi không ngừng, cản trở đại quân qua sông.

Mấy ngày liên tiếp mưa xối xả, không có xu hướng thuyên giảm, kế duy nhất hiện nay là hủy đê, xả lũ để nước sông hạ xuống. Đắp đê khó khăn, hủy đê còn khó nữa. Một khi phá đê, khắp ba trăm dặm bình nguyên hai bên bờ sông Sở Dương sẽ bị nước bao phủ, hàng vạn dân chúng lâm vào tai họa, việc đồng áng mất tiêu, nhà cửa không còn... Tiếng kêu than dậy sóng làm tôi không rét mà run. Hiện nay Tổng Hoài n và Tử Đạm bị vây khốn ở Dư Lăng, mấy ngày trước đã tâu với Tiêu Kỳ, yêu cầu lập tức phá đê cho đại quân qua sông. Ca ca biết chuyện này, vừa khẩn cấp dâng tấu lên triều, vừa gửi thư cho tôi, yêu cầu bất luận thế nào cũng không thể phá đê, chỉ

cần cho huynh ấy thêm chút thời gian, huynh ấy sẽ cho đào xong ba con kênh.

Nhưng, không ai biết để đào xong ba con kênh ấy mất bao nhiêu thời gian, cũng không biết quân tiên phong có chờ được lâu như vậy không.

Tiêu Kỳ lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Mười vạn quân tiên phong ở Giang Nam là những tướng sĩ đã cùng chàng vào sinh ra tử nhiều năm, nếu như đại quân không thể tới kịp, ắt sẽ khiến họ rơi vào tuyệt cảnh, Tiêu Kỳ đương nhiên không thể vứt bỏ mười vạn quân không để ý; song dân chúng hai bên bờ Sở Dương nào có tội tình gì, nếu như để sinh linh đồ thán, nhà cửa nát tan, thì cho dù trận chiến này có thắng cũng sẽ kéo theo tiếng nhớ mãi về sau.

Chúng tôi đang phải đấu tranh, chiến sự phía trước và sự sống chết của dân chúng, rốt cuộc bên nào nặng bên nào nhẹ? Vì quyền vị mà chinh phạt, một cuộc chiến gà nhà tàn sát, có đáng giá đổi bằng tính mạng dân chúng?

Mà tâm huyết của ca ca một khi bị hủy, việc trị thủy sẽ chẳng thành, huynh ấy sao có thể chịu nổi, cũng sao có thể gánh nổi tiếng nhớ này?

Đêm đến bị ho, khó khăn lắm mới chớp mắt được, vừa mơ màng chìm vào giấc ngủ... chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, tiếng thị vệ trực đêm vang tới, “Khởi bẩm Vương gia, có quân báo từ biên quan truyền tới, vô cùng khẩn cấp!”.

Tôi chợt mở mắt, thấy Tiêu Kỳ đã tung mình ngồi dậy, khoác áo xuống giường, “Trình lên!”.

Ngoài bình phong lập tức sáng bừng, hạ nhân vội vã bước vào, quỳ gối, “Biên quan hỏa tốc truyền thư, thỉnh Vương gia xem”.

Tiêu Kỳ nhận lấy bức thư kia, nhíu mày mở ra. Trong phòng yên lặng như tờ, mơ hồ khiến người ta hít thở không thông. Tôi nhắc mình ngồi dậy,

nhìn thấy dưới ánh nển, sắc mặt Tiêu Kỳ dần dần ngưng trọng, như bao phủ bởi sương lạnh, quanh thân có sát khí tản ra làm lòng tôi đột nhiên căng thẳng.

Ngoài trời mưa tí tách, sắc trời vẫn đen nhánh, tiếng mưa gió lạnh lẽo bức người.

“Phía bắc sao vậy?”, tôi không kìm được mà lên tiếng hỏi. Tiêu Kỳ quay đầu nhìn, sắc mặt hòa hoãn một chút, lập tức mặc ngoại bào, “Không có chuyện gì lớn, trời vẫn còn tối, nàng ngủ tiếp đi”.

Tôi nhìn gương mặt lạnh lùng của chàng, bỗng nhiên phát hiện ra khuôn mặt ấy mấy ngày này đã gầy đi, mà mỗi đường nét trên mặt càng thêm sâu xa. Cả giang sơn này đặt nặng trên vai chàng, cho dù có là người sắt cũng sẽ mỏi mệt. Lòng chua xót, tôi không khỏi thở dài nói: “Cần phải vội vã như vậy ư? Lúc này mới canh ba, chờ tới khi lâm triều rồi nghị sự cũng không muộn”. Tiêu Kỳ trầm mặc, nhẹ giọng nói, “Nam Đột Quyết xâm phạm biên cảnh, quân tình như lửa, không thể chậm trễ”.

Tôi giật mình, “Người Đột Quyết?”.

“Chính là bọn Nam Đột Quyết người yếu sức mỏng”, Tiêu Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Nhưng đáng hận là phía nam lại dám câu kết cùng giặc ngoại xâm”.

Chính là vài ngày trước, năm ngàn kỵ binh Nam Đột Quyết tập kích Dực thành, cướp vô số tài vật và gia súc. Thủ tướng biên quan xuất kích truy đuổi, trực xuất năm ngàn quân Đột Quyết ra khỏi Dực thành, lại gặp đại quân Đột Quyết ngăn chặn, không công mà lui. Nam Đột Quyết Vương đích thân dẫn mười vạn thiết kỵ chăm chăm nhìn vào nước ta, tuyên bố rửa sạch nỗi nhục năm đó. Thủ tướng biên quan cầu viện Ninh Sóc, mà một nửa quân đóng ở Ninh Sóc đã nam chinh, cũng đóng giữ ở những nơi trọng yếu trong kinh thành. Hiện giờ binh lực trống không, nếu như đối chọi với

vén vẹn mười vạn kỵ binh Đột Quyết thì không có gì đáng ngại, nhưng phía sau đội quân này nhất định còn có viện quân, giả như Bắc Đột Quyết cũng liên hợp tấn công phía nam thì tình thế biên quan sẽ nguy.

Năm đó Tiêu Kỳ làm thủ tướng Bắc cương, trải qua mấy trận đại chiến đã đuổi quân Đột Quyết ra khỏi biên cảnh, lùi về Bắc Mạc. Lão Vương Đột Quyết bị thương nặng không chữa được, lâu dần qua đời, do đó dẫn tới Vương tộc tranh giành địa vị, Đột Quyết bị phân làm hai, Bắc Đột Quyết thế yếu, dời đến phương bắc xa xôi, không hề lui tới Trung Nguyên nữa; Nam Đột Quyết gặp phải tổn thất nặng nề, đã nhiều năm không dám bước qua Bắc Mạc nửa bước. Từ đó tới giờ, Hoàng thất Trung Nguyên rung chuyển, nội loạn liên miên, Tiêu Kỳ bận rộn tranh giành quyền vị, không rảnh chú ý tới phương bắc, cho Nam Đột Quyết cơ hội phục sinh, thu tóm rất nhiều bộ tộc yếu ở Bắc Mạc, gia tăng dự trữ nuôi dưỡng binh mã, cuối cùng gây thành họa lớn.

Song, có một tin còn tồi tệ hơn thế, khi người của quân ta lên vào doanh trại địch, phát hiện trong trướng Đột Quyết Vương có sứ thần tôn thất phía nam, không những hỗ trợ Đột Quyết dấy binh mà còn lập nhiều minh ước với Đột Quyết. Phía nam, tôn thất kéo binh lực triều đình, Đột Quyết nhân cơ hội xâm phạm phương bắc, tạo thành xu thế giáp công bắc nam với Trung Nguyên. Hành động này của tôn thất phía nam rõ ràng là dẫn sói vào nhà, vì tranh đoạt quyền thế mà không tiếc cắt quốc thổ, giao biên thù phía bắc cho giặc ngoại xâm.

Nước mưa rớt xuống mái hiên, ngoài bình phong tiếng mưa như dật cử, chân trời đen mù mịt.

Tôi đứng trước cửa, choàng áo khoác dày mà vẫn cảm thấy lạnh. Nam Đột Quyết... Nam Đột Quyết... Tôi dường như trở lại vùng đất phương bắc mênh mông ấy, thân ảnh bạch y tiêu điều mơ hồ hiện lên trước mắt.

A Việt đi lên trước, nhẹ nhàng hạ mạnh chắn gió xuống, cười nói: “Bên cửa sổ gió lớn, Vương phi vào trong nghỉ ngơi được không?”.

Tôi sực tỉnh lại, đưa mắt nhìn nàng, “A Việt, ngươi là người Ngô Giang sao?”.

“Nô tỳ lúc nhỏ lớn lên ở Ngô Giang, sau đó theo người nhà đến kinh thành”, nàng mỉm cười đáp.

Tôi thông thả đi đến trước án, trầm ngâm nói: “Sở Dương ở cạnh Ngô Giang, vùng đất tương đối phì nhiêu, dân chúng có khá giả?”.

A Việt chần chừ nói: “Đất đai nguồn nước rất tốt, nhưng năm nào cũng gặp họa lũ lụt, người có tiền phần lớn đã chuyển đi rồi, chỉ còn dân chúng bình thường, không chỉ gặp thiên tai mà còn bị tham quan bóc lột”. Nói tới nỗi khổ quê cũ, nàng càng căm phẫn, “Khó khăn lắm mới thoát khỏi thiên tai, lại không tránh nổi họa do người gây ra, hàng năm mượn danh trị thủy, không biết đã cướp đoạt bao nhiêu tiền của, hương thân phụ lão đều nói, tai họa người gây ra mạnh hơn nước lũ”.

Quan lại phía nam thối nát tôi đã sớm biết, nghe nàng nói vậy vẫn thấy lòng đau. Tai họa người gây ra mạnh hơn nước lũ. Hiện giờ nam phương nội loạn, phía bắc ngoại xâm, nếu bàn về thiệt hại, nước lũ há có thể sánh tầm?

Tôi từng do dự, rốt cuộc có đáng hay không khi chỉ vì một trận chiến gà nhà tàn sát mà khiến dân chúng thảm hại, nhưng giờ đây Đột Quyết xâm lấn, cuộc chiến này đã không còn là huynh đệ tương tàn nữa mà là ngoài chống giặc cướp, trong chống phản tặc. So với chuyện để mất lãnh thổ, xã tắc đổ vỡ, chúng tôi tình nguyện lựa chọn một sự hy sinh khác.

Tiêu Kỳ quyết định cho ca ca thêm nửa tháng, cũng lệnh Tống Hoài n cho quân tới Sở Dương giúp đỡ, nếu sau nửa tháng không có tiến triển thì Tống Hoài n có thể phá đê, kẻ nào dám cãi lời, xử lý theo quân pháp.

Vài ngày sau, sứ thần tôn thất phía nam vênh váo vào kinh, yêu cầu nghị hòa, ký hiệp ước tương hỗ.

Quần thần tụ tập trong điện Thái Hoa, tâu ôm tiểu Hoàng đế ngồi sau rèm, Tiêu Kỳ mặc triều phục đeo bội kiếm đứng trên thềm son.

Sứ thần ngang nhiên lên điện, trình tấu chương mà phiên Vương phía nam thống nhất với nhau, yêu cầu lấy Trường Giang làm ranh giới, để Tử Luật xưng đế phương nam. Người này nói năng xác láo, miệng lưỡi trơn tru, tuyên bố trong vòng mười ngày nếu triều đình không lui binh, bắc cảnh không có sức ngăn địch, quân thiết kỵ Đột Quyết sẽ tiến quân thần tốc tới. Quần thần nghe xong vô cùng phẫn nộ, giận dữ mắng mỏ phiên Vương phía nam là quân phản quốc.

Tiêu Kỳ cầm lấy tấu chương nội thị đưa lên, cũng không thèm nhìn một cái, lập tức ném bỏ. Mọi người cả kinh, nhưng ngay sau đó mặc nhiên đứng im.

“Trở về nói với chư Vương”, Tiêu Kỳ cười ngạo nghễ, “Ngày ta đánh dẹp phương bắc cũng chính là lúc nghịch đảng Giang Nam diệt vong!”.

Dưới điện yên lặng chốc lát, chúng thần nhất tề hạ bái hô to: “Ngô hoàng vạn tuế!”. Sứ giả biến sắc, ngượng ngùng lui ra. Tới từ sau rèm nhìn thấy thân ảnh đứng thẳng như núi của Tiêu Kỳ, không khỏi bị kích động. Giang sơn vạn dặm này có chàng một mình đảm đương, cho dù sóng to gió lớn đột kích cũng không thể lay chuyển.

Mấy ngày liên tiếp, chiến sự bắc cảnh ác liệt, kỵ binh Đột Quyết không ngừng công kích, nơi nơi là cảnh chém giết, viện quân lục tục tiếp cận, tướng sĩ thủ thành liều chết mà đánh, thương vong rất nặng. May mà Đường Cảnh đã dẫn mười vạn quân hướng bắc, ít ngày nữa sẽ tới Ninh Sóc. Hai mặt nam bắc đồng thời lâm vào giằng co, chiến báo được người

tức tốc phi ngựa đưa tới. Tôi ngày ngày chờ đợi ca ca đưa tin tới, nhưng lần nào cũng phải thất vọng.

Đêm đã về khuya. Tôi ngồi trước gương, cầm chiếc lược lưu ly chậm chậm chải tóc, tinh thần bất ổn.

Thời gian nửa tháng không còn nhiều lắm, tới nay đã hơn mười ngày, chúng tôi, ca ca, dân chúng hai bên bờ Sở Dương, quân giữ bắc cảnh, đại quân tiên phong nam chinh đang sống những ngày dài thê lương. Thế mà ca ca lại không gửi tin về, cũng không biết kên rạch có kịp hoàn thành đúng hạn không... Nghĩ tới hậu quả phá đê, lòng tôi càng thêm lo lắng, tay dùng sức, bẻ gãy chiếc lược làm đôi. Dự cảm không lành nhất thời ủa tới, không áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng thêm nữa, tôi đột nhiên phát tay áo, quét sạch đồ trang sức châu ngọc trên bàn.

“A Vũ!”, Tiêu Kỳ nghe tiếng, ném cuốn sổ trên tay xuống, bước nhanh tới mở lòng bàn tay tôi ra, giật mình nhìn thấy một vết rách đã tứa máu. Tôi xoay người dựa vào ngực chàng, không nói một lời, thân mình run rẩy.

Chàng thở dài, chỉ dùng ống tay áo lau đi vết máu trong lòng bàn tay tôi, áo bào trắng muốt bị nhiễm sắc đỏ. Nghe được nhịp tim đập vững vàng của chàng, nỗi sợ hãi trong lòng tôi dần bình ổn, lẩm bẩm nói, “Trận chiến này bao giờ mới đánh xong được? Lúc nào mới bình yên trở lại được?”. Chàng cúi người nhẹ hôn lên trán tôi, mang theo vẻ uể oải, “Ta tin là rất nhanh sẽ có tin chiến thắng”.

Lời Tiêu Kỳ quả nhiên linh nghiệm, ngày hôm sau mặc dù không có tin tức tôi mong ngóng, nhưng lại có một biến cố không ai đoán được.

Mật sử Đột Quyết lặng lẽ vào triều, cầu kiến Nhiếp chính Vương Tiêu Kỳ. Người này hết sức bí ẩn, hẳn là vòng qua bắc cảnh, từ phía tây bắc mà vào. Đoàn người cải trang thành thương nhân Tây Vực, sau khi qua biên quan mới bị phát hiện. Vốn tưởng là gian tế Đột Quyết, người cầm đầu lại

tự xưng là Mật sử của Vương tử, yêu cầu bá kiến Nhiếp chính Vương. Quan địa phương quả thực tìm được mật hàm của Vương tử trên người hãn, lúc này mới sai người áp tải về kinh.

Hộc Luật Vương tử của Đột Quyết nói trong mật hàm rằng trước kia hãn và Tiêu Kỳ từng có minh ước, hôm nay thế lực đã đủ lớn mạnh, lại thêm Đột Quyết Vương xâm nhập phương nam chính là cơ hội đoạt vị của hãn. Khổ nỗi binh lực trong tay còn thiếu, hãn không dám tùy tiện khởi sự, mong muốn mượn mười vạn binh Trung Nguyên, ước định sau khi thành công sẽ lập tức lui binh ở bắc cảnh, cắt tảng đồng cỏ phì nhiêu bên sông Mạc, muôn ngàn năm về sau cống dâng dê ngựa, vĩnh viễn không xâm phạm biên giới.

Trên điện Sùng Cực, Mật sử Đột Quyết nhập kiến, không chỉ mang đến con dấu của Vương tử làm chứng mà còn dâng lên một lễ vật đặc biệt. Mật sử Đột Quyết cao lớn nhiều râu xuôi tay đứng thẳng, bầm bẳng tiếng Hán lưu loát, “Đây là lễ vật Vương tử tộ quốc tặng Dự Chương Vương phi”.

Tộ quốc: cách gọi nước mình khi ngoại giao (gọi nước đối phương là quý quốc).

Chiếc hộp gấm được đưa tới trước mặt tôi, tôi đưa mắt nhìn về Tiêu Kỳ, lại thấy chàng không đổi sắc mặt, chỉ hơi gật đầu.

Tôi chậm chậm mở nắp hộp, bên trong là một đóa hoa tuyết trắng kỳ lạ, rõ ràng hái đã lâu nhưng màu sắc vẫn tươi tắn, nhụy hoa trong suốt.

“Đây là kỳ hoa nở trên đỉnh Hoắc Độc của tộ quốc, trong bão tuyết không tàn, trải gió sương không phai, trăm năm mới nở hoa một lần, là thánh phẩm chữa thương trị độc trong thiên hạ. Vật này vốn nên được dâng từ hai năm trước, nhưng nay chậm trễ, mong Vương phi thứ tội”.

Hạ Lan Châm vẫn nhớ tới một chương khiến tôi bị thương nặng kia, hôm nay lại dùng cách này để bồi tội. Trong nhụy hoa mơ hồ có ánh sáng lưu

chuyển, tôi khẽ vén cánh hoa ra, nhìn thấy rõ một viên minh châu chói lọi được giấu vào trong. Năm đó lúc thành thân, Uyên Dung tử tử tặng tôi một chiếc trâm phượng gắn huyền châu, mà huyền châu là sai thợ khảm, thế gian chỉ có một. Cái trâm đó bị tôi tháo xuống ám sát Hạ Lan Châm, ám sát thất thủ, từ đó mất tích.

Hôm nay, huyền châu trở lại, như cố nhân đến.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Xuân Vẽ

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Chính trị hai nước vô cùng cam go, một vị Mật sử không rõ lai lịch, một phong thư bí ẩn, một lễ vật kỳ lạ – mang tới một lời thỉnh cầu gần như hoang đường. Nhất thời, như đá lớn rơi vào nước, dậy lên làn sóng lớn.

Nói tới Vương tử Đột Quyết, thế nhân chỉ biết tới Hốt Lan, không biết tới Học Luật. Học Luật Vương tử, dường như không ai biết rõ ràng lai lịch của vị Vương tử thần bí chỉ nghe danh thôi này.

Hốt Lan Vương tử tàn nhẫn thiện chiến là cháu ruột của Đột Quyết Vương, cha đẻ hẳn trước kia đã vùi thân nơi trận tiền, từ nhỏ được thúc phụ nuôi dưỡng, cùng Đột Quyết Vương tình như ruột thịt, tính tình cũng y nhau.

Mà Học Luật Vương tử trong lời đồn là một kẻ bệnh tật bất lực, không biết cưỡi ngựa bắn cung, tại nơi kính trọng võ lực như tộc Đột Quyết, một nam nhân không biết cưỡi ngựa đánh giặc thậm chí còn hèn yếu hơn cả nữ nhân, vô dụng hơn một đứa trẻ.

Song chính Vương tử thân cô thế cô ấy, vào chính lúc này lại thỉnh cầu kết minh, không tiếc mượn tay kẻ thù truyền kiếp, giết cha cắt đất, đổi lấy vương vị của hẳn.

Chúng thần trong triều ngờ vực, có người hoài nghi đây căn bản là âm mưu của Đột Quyết, muốn dụ quân ta về phía sau địch, phân ra mà đánh; có người không tin phế vật như Học Luật Vương tử có khả năng giành Vương quyền, cho hẳn mượn binh không khác nào đưa quân vào đường

chết. Trong triều, Ngự sử đại phu Vệ Nghiễm là người phản đối kịch liệt nhất. Tiêu Kỳ từ chối cho ý kiến, tạm hoãn việc này lại để bàn luận sau. Sứ giả Đột Quyết cũng tạm thời vào ở Hành cung, có cấm quân nghiêm mật trông chừng, bất kể ai cũng không được tùy tiện vào.

Đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ.

Học Luật Chân, tôi lẩm nhẩm đọc cái tên xa lạ này.

“Nhắc tới, ta và nàng cũng phải cảm tạ vị cố nhân này”, tôi cả kinh, không biết Tiêu Kỳ đến phía sau từ lúc nào.

Giọng chàng nhẹ nhàng, thần sắc trong mắt khó lường, nhìn tôi cười nói, “Nếu không phải hãn đưa nàng tới Ninh Sóc, ta và nàng chẳng biết khi nào mới gặp được nhau”.

Tôi cũng cười, mỗi khi nghĩ tới thân ảnh bạch y tiêu điều kia, trong lòng luôn cảm khái. Lại nhớ ra hoa và minh châu hãn đưa đến, trước mắt dường như hiện lên cảnh đêm trăng lạnh ấy, thoáng chốc gương mặt hơi nóng lên.

“Hạ Lan Châm cũng là một hán tử”, Tiêu Kỳ chấp tay cười một tiếng, “Chuyện kết minh, nàng thấy sao?”.

Tôi trầm ngâm chốc lát, chậm chậm nói: “Minh ước ngày đó của chàng và Hạ Lan Châm tất nhiên không thể để triều thần biết. Lần này hãn mượn binh theo hẹn ước, ta cảm thấy có thể tin”.

Tiêu Kỳ hơi hé nụ cười, gật đầu ý bảo tôi nói tiếp.

Tôi thoáng chần chừ, trầm mặc một lúc mới nói: “Người này hận chàng tận xương, chẳng qua là sự hấp dẫn của vương vị với hãn còn lớn hơn cả thù hận. Cho dù hôm nay kết minh, ngày sau tất có thể cản trở”.

“Không sai, thù hận và ích lợi, vốn là những thứ vững chắc đáng tin nhất trên thế gian”. Tiêu Kỳ nở nụ cười lạnh như băng. Tôi buông tầm mắt thờ dãi, “Thù hận thực đáng sợ như vậy sao?”.

“A Vũ của ta đến giờ vẫn còn chưa biết mùi vị của thù hận”, Tiêu Kỳ mỉm cười nhìn tôi, thần sắc lại hết sức phức tạp, trong nụ cười ẩn chứa niềm thốn thức, “Chỉ mong cả đời này, nàng không phải biết đến tư vị ấy”.

Tôi cảm động sâu sắc. Có một nam tử như vậy bảo vệ bên cạnh mình, cho dù đao kiếm lạnh lẽo cũng làm sao sợ được?

“Hạ Lan Châm kết minh với ta, thứ hãn tính toán không chỉ vền vẹn có Vương vị”, Tiêu Kỳ khẽ cười.

Tôi cảm thấy mịt mờ, thoáng nghĩ tới gì đó, ngỡ ngàng ngẩng đầu, “Hãn vẫn là vì báo thù?”.

“So với ta, Đột Quyết Vương mới là kẻ thù lớn hơn của hãn”, Tiêu Kỳ thờ dãi nói, “Năm xưa ta cùng hãn mấy trận giao phong, người này kiên nghị lại vô cùng nhẫn nại, vô luận là kẻ thù hay là bạn thì cũng là đối thủ khó có được”.

Cặp mắt ngoan độc ẩn nhẫn lại một lần nữa xẹt qua, trong lòng con người kia rốt cuộc chôn giấu nỗi hận đáng sợ thế nào? Hãn ẩn thân ở Đột Quyết nhiều năm, cố ý tỏ ra yếu thế nhưng vẫn sống sót trong tay cường địch. Trong lòng hãn sớm đã có sát tâm, chỉ chờ một khi cơ hội tới thì sẽ là ngày hãn vùng lên báo thù, đều là phụ huynh thân tộc cùng huyết thống, nhưng họ lại dành cho hãn đại hận nhiều năm.

Tôi âm thầm lo sợ, nhìn Tiêu Kỳ nói, “Chàng thực muốn kết minh cùng Hạ Lan Châm?”.

“Hãn làm bộ ngựa, ta làm hoàng tước, có sao không đồng ý?”, đôi môi mỏng của Tiêu Kỳ hé ra nụ cười lạnh.

“Mười vạn đại quân đưa vào Đột Quyết, một khi Hạ Lan Châm trở mặt gây khó dễ, hậu quả khó lường”, tôi nhú mày ngật ngừng nói.

Tiêu Kỳ chấp tay im lặng, một lúc sau, chợt thản nhiên nói: “Nếu như là nàng, đồng mưu với người khác, thì vì sao nàng phải tin nhiệm người đó?”.

Tôi suy nghĩ chốc lát, “Vì lợi!”.

Tiêu Kỳ cười to, “Nói thật hay! Cái gọi là ân nghĩa tin tưởng chỉ là thứ nguy trang, thứ thế nhân toan tính, đến cuối cùng vẫn là một chữ lợi, cũng chính là thứ vững chắc nhất để duy trì minh ước!”.

Chàng thong thả bước tới bên án, trải rộng tấm bản đồ giang sơn trên bàn, toàn bộ lãnh thổ dưới tay chàng nhìn không sót chỗ nào. Chàng ngạo nghễ mỉm cười, “Mười vạn đại quân cho hãn mượn, xong việc có thu về hay không cũng không do Hạ Lan Châm quyết định!”.

Lòng tôi bỗng sáng bừng, bật thốt lên, “Đối khách làm chủ, hóa bạn thành thù?”.

Tiêu Kỳ nhìn tôi bằng ánh mắt khen ngợi sáng quắc, “Đúng vậy, dù là kẻ thù thì cũng chưa chắc không thể tin, giờ ta sẽ giúp hãn một lần nữa”.

Ngày hôm sau lên triều, Tiêu Kỳ đồng ý cho Học Luật Vương tử mượn binh, minh ước được lập.

Kế hoạch đã thành, nguy ngập ở bắc cảnh được giải quyết, tôi nhân cơ hội cầu khẩn Tiêu Kỳ cho ca ca thêm chút thời gian.

Năm nay mùa mưa ở phía nam dài hơn thường lệ, tôi lo lắng ca ca sẽ không kịp xong việc. Song Tiêu Kỳ không dao động chút nào, khăng khăng quân lệnh như sơn, quyết không sửa đổi.

Kỳ hạn nửa tháng chẳng mấy chốc sẽ tới, chúng tôi vẫn không đợi được tin tốt từ ca ca, việc phá đê đã thành lễ tất yếu. Tấu chương cuối cùng mà Tống Hoài n gửi về từ Sở Dương nói hãn đã dẫn binh vào chiếm giữ, chuẩn bị sẵn sàng để phá đê. Tôi lại không thể trơ mắt nhìn ca ca thất bại trong gang tấc. Cái huynh ấy cần chỉ là thời gian, có lẽ thêm một chút thời gian nữa thôi sẽ ổn!

Tranh chấp với Tiêu Kỳ nửa ngày không có kết quả, chàng cố chấp, tôi kiên trì riêng mình, không ai chịu nhường ai. Chúng tôi chưa từng tranh cãi nhau kịch liệt đến như vậy, cuối cùng chàng phẩy tay áo bỏ đi, không chịu nghe tôi khẩn cầu nữa. Tôi chán nản ngồi trong phòng, thấy sắc trời dần tối sầm, Vương phủ chồn chồn lên đèn, đèn lồng chập chờn trong gió, lúc sáng lúc tối... Tôi biết nếu như tối nay không hạ lệnh thì sẽ không có cơ hội cản trở nữa.

Luận công luận tư, tính mạng của hàng nghìn hàng vạn dân chúng và tâm huyết được ăn cả ngã về không của ca ca là mối lo gắn chặt trong lòng; song nguyên tắc của triều đình và mối nguy trận tiền lại giống lưỡi đao vô hình kề lên cổ tôi.

Đến giờ khắc này, tôi cuối cùng cũng hiểu rõ ràng câu nói của cô cô – “Thiên chức của nam tử là khai phá và chinh phạt, thiên chức của nữ tử là yêu thương và bảo vệ”. Trong tay tôi không chỉ nắm giữ an nguy của ca ca, Tử Đạm, toàn gia tộc, mà hôm nay còn có thêm tính mạng của hàng vạn bá tính! Tôi hiểu rõ hậu quả của chọn lựa khó khăn này hơn bất kỳ ai, nhưng cơ hội chỉ có một lần, cho dù phí công, cho dù mạo hiểm, tôi cũng phải thử một lần!

Ánh nến trên bàn chập chờn, tôi rút cuộc nhìn thấu lòng mình, cúi đầu nhấc bút.

Chuyện kết minh tiến triển thuận lợi, vài ngày sau sứ thần Đột Quyết sẽ về triều, mười vạn đại quân triều ta sẽ lập tức theo đó đi tới Tây Cương,

cùng Học Luật Vương tử nội công ngoại kích, đánh thẳng tới Vương thành Đột Quyết.

Trên điện Minh Hoàn, Tiêu Kỳ thiết yến khoản đãi sứ thần Đột Quyết sắp về triều.

Nhạc Hồ du dương, vũ cơ y phục rực rỡ tung bay, một khúc nhạc qua đi, vẻ đẹp lay động lòng người. Tôi mỉm cười nâng chén, khẽ nghiêng người hành lễ với sứ thần, ánh mắt sứ thần Đột Quyết đăm đăm, khoảnh khắc hồi phục lại tinh thần, cuống quýt nâng chén. Tiêu Kỳ và tôi nhìn nhau cười, quần thần trên điện cũng nâng chén cùng uống, nơi nơi ca khúc thái bình. Chợt thấy một gã nội thị áo đỏ bước tới, thấp giọng bầm gì đó bên tai Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ mặt không đổi sắc gật đầu, tiếp tục rót rượu như cũ, nói cười vui vẻ, không nhìn ra điểm khác lạ nào. Duy chỉ có tôi biết, mỗi khi chàng có chuyện trong lòng, khóe môi sẽ lơ đãng mím chặt, nhìn giống như nụ cười khó thấy. Tôi buông tầm mắt, bưng chén rượu, đầu ngón tay khẽ run.

Tiệc xong, từ điện Minh Hoàn trở về phủ, cung nhân cầm đèn đi trước dẫn đường, đèn lồng đỏ uốn lượn như múa. Dọc theo đường đi, Tiêu Kỳ trầm mặc, không nói với tôi một lời. Lòng tôi đã hiểu được mấy phần, ngay cả đã sớm chuẩn bị cho kết quả xấu nhất, mồ hôi lạnh vẫn thấm ướt áo, cảm giác như có một sợi dây thừng đang thòng lọng ngay vào cổ, không thể gỡ ra, trái tim treo ngược.

Xa giá đến phủ, tôi bước xuống xe loan. Gió đêm đầu mùa xuân vẫn có chút lạnh, tôi hơi choáng váng. Thường ngày Tiêu Kỳ sẽ tới đỡ tôi, nhưng lúc này chàng không hề quay đầu lại mà phất tay áo đi thẳng. Tôi kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, toàn thân lạnh như băng. A Việt đi nhanh đến giúp tôi, thấp giọng nói: “Đêm lạnh, Vương phi mau vào phủ đi thôi”.

Đi thẳng tới nội viện, đứng trước cửa phòng ngủ, phía sau lưng là khoảng không tịch mịch, bên trong phòng ánh đèn chập chờn, tôi không có dũng khí đẩy cửa đi vào... Sớm biết sẽ có giờ khắc này, bất luận kết quả thế nào,

tôi cũng phải tự mình gánh chịu. Tôi nhắm mắt, chờ đợi nói với thị nữ phía sau: “Các người lui ra cả đi”.

Đi vào nội thất, liếc thấy chàng chấp tay đứng trước cửa, tôi nghi chân, lòng bàn tay rỉ mồ hôi lạnh, trái tim rơi lộp bộp.

“Có kết quả rồi sao?”, tôi mệt mỏi cất lời.

“Nàng muốn biết kết quả gì?”, giọng chàng nhàn nhạt, không rõ vui giận.

Tôi cắn môi, thẳng lưng, “Ngăn cản quân lệnh là tội của một mình Vương Huyền, không liên quan đến bất kỳ ai, bất kể kết quả thế nào, ta cũng sẽ gánh chịu một mình”.

Tiêu Kỳ bỗng nhiên xoay người, nét mặt tức giận, “Ngăn cản quân lệnh là tội phải chịu đi đày, sao nàng lại muốn gánh chịu một mình?”.

Tôi nghẹn họng, chưa kịp cất lời, cằm đã bị chàng nâng lên. Trong mắt chàng là nỗi giận bừng bừng, “Chỉ bằng ta nhân nhượng, nuông chiều nàng, nàng liền có gan lớn ngang trời, ngăn cản quân lệnh của ta? Đến lúc này còn không biết tỉnh ngộ!”.

Hôm đó tôi viết một bức mật hàm, gửi đến Sở Dương trước hạn phá đê, bức bách Tống Hoài n gia hạn thêm năm ngày nữa. Tôi biết mười vạn quân tiên phong đã xâm nhập Giang Nam, viện quân đến chậm một ngày, thương vong của họ sẽ nặng nề thêm một phần. Năm ngày là thời gian nhiều nhất có thể tranh thủ! Nếu kéo dài thời cơ phá đê xuất binh mà kênh chưa đào xong, tôi cũng không hối hận về quyết định này. Tất cả tội lỗi, một mình tôi gánh là đủ, tuyệt đối không thể gây tai vạ cho ca ca.

Nhìn phản ứng của Tiêu Kỳ, ca ca có lẽ không thành công. Lòng tôi nguội lạnh, thân thể cũng lạnh theo, nhưng tinh thần vẫn trấn tĩnh, thản nhiên đón nhận ánh mắt của chàng, “Lúc ta hạ quyết tâm không hề hy vọng may mắn... Tội gì phạt gì mặc chàng xử lý!”.

“Nàng!”, Tiêu Kỳ thịnh nộ, cảm tức nhìn tôi một lúc lâu, hung hăng phất áo xoay lưng, không liếc tôi thêm cái nào nữa.

Tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào cãi vã với chàng nữa, trong lòng chỉ hốt hoảng... Ca ca phải làm sao bây giờ? Nghiệp lớn trị thủy thất bại trong gang tấc, huynh ấy sao có thể chịu nổi! Vừa mới đè nén cảm giác sợ hãi đến toát mồ hôi xuống đã cảm thấy đầu đau tựa sắp nổ tung, tôi chống tay lên trán, quay người đi ra khỏi nội thất, cũng không rõ muốn đi đâu, chỉ là định một mình yên lặng, suy nghĩ một chút.

Cổ tay bị nắm, tôi bỗng nhiên bị túm trở về, đặt chân không vững liền ngã vào trong ngực chàng, thân thể chợt nhẹ bẫng, được chàng ôm ngang trên tay, đi thẳng về phía giường.

Trong lúc thất vọng ử rữ, tôi không muốn cãi vã hay giằng co với chàng, chỉ hơi đẩy chàng ra, nhưng làm sao cũng không thoát được.

“Vương Huyền!”, chàng đột nhiên gọi thẳng tên tôi, khiến tôi nhất thời ngây người, tay bị chàng nắm chặt, vững vàng đặt tại bên gối. Cổ tay đau đớn, tôi ra sức cắn môi, không để cho bản thân kêu thành tiếng.

Chàng cúi người lạnh lùng nhìn, “Nàng rất may mắn, lần này đánh cược thắng!”.

Tôi bừng tỉnh táo, kinh ngạc nhìn chàng, không thể tin được lời vừa nghe thấy.

“Nàng có một ca ca tài cán trác tuyệt và một em rể trung thành tuyệt đối, giúp nàng hóa giải đại họa”, trên gương mặt lãnh đạm nghiêm túc của Tiêu Kỳ rất cuộc cũng lộ ra nét vui mừng, “Vương Túc và Tống Hoài n lĩnh ba nghìn binh sĩ ngày đêm gấp rút làm việc, ba ngày sau hạn phá đê đã hoàn thành xong kênh mương. Ngày xả nước, nước sông giảm nhanh, chảy vòng qua Sở Dương, dân chúng hai bên bờ thoát được kiếp nạn lớn, đại quân cũng thuận lợi qua sông!”.

Trong khoảnh khắc, trái tim như muốn vỡ òa. Ca ca thực sự thành công! Gần trăm năm nay chưa từng có ai thành công bằng cách đào kênh mương, huynh ấy đã làm được!

Tôi đột nhiên nghẹn ngào, tất cả những nỗi thấp thỏm lo âu giờ khắc này hóa thành nước mắt lã xuống, chỉ muốn lập tức chạy tới trước mặt ca ca, tận mắt nhìn thấy công trình của huynh ấy, bất chấp mọi trách phạt.

“Còn khóc gì nữa, nàng đã thắng rồi!”, vẻ giận dữ nơi đáy mắt Tiêu Kỳ hóa thành bất lực, thở dài một tiếng nói: “Sao ta lại gặp được nữ tử thế này!”.

Mặc kệ chàng mắng thế nào, tôi chỉ khóc, buông lỏng bản thân mà khóc không chút kiêng kỵ trước mặt chàng. Đã lâu lắm rồi tôi chưa từng khóc thoải mái... Những nỗi chua xót uất ức ẩn nhẫn bao lâu đều biến thành nước mắt.

Chàng thấy tôi càng lúc càng khóc lớn, lúc đầu bất lực, sau lại luống cuống, vừa lau nước mắt cho tôi, vừa dờ khóc dờ cười nói: “Được rồi được rồi, ta không nói nữa là được chứ gì?”.

Tôi bị vẻ ảo não của chàng chọc cho bật cười. Chàng thở dài, nghiêm nghị đưa mắt nhìn tôi, hai đầu lông mày ẩn chứa nét lo sợ, “A Vũ! Nàng phải biết không phải lần nào cũng có thể may mắn như thế! Nếu A Túc không thể thành công, để lỡ quân cơ, gây ra đại họa, nàng gánh vác không nổi tội lớn như vậy!”.

“Ta biết”, tôi ngược mắt nhìn chàng, “Nhưng nếu đề thực sự bị phá, luận công luận tội, ta không thể ngồi không không quản. Cho dù lỗi lầm lớn, ta cũng thấy đáng để mạo hiểm một lần. Ta cũng biết việc quân cơ đại sự mình không được phép tham dự, duy chỉ lần này là khác...”.

“Còn mạnh miệng!”, cơn giận vừa nguôi của Tiêu Kỳ lại bùng lên, chàng trừng mắt với tôi một lúc lâu, lặng lẽ thở dài, “Nàng là nữ tử của ta, chúng

ta đương nhiên cùng nhau tiến lui, cho dù là chuyện quân cơ đại sự ta cũng chưa từng giấu diếm gì nàng. Nhưng mọi việc đều phải có chừng mực, lần này nàng thực quá lỗ mãng. Hơn nữa, nàng không nên giấu diếm ta!”.

Tôi biết mình đuối lý, thành thật cúi đầu, buông tầm mắt, không nói gì.

“Có thể thấy trước nay ta quá mức dung túng nàng!”, chàng hừ lạnh một tiếng, lại không hề có vẻ tức giận, “Giờ nàng biết sai rồi?”.

Tôi khẽ gật đầu, chàng lại không chịu buông tha, vẫn cau mày nhìn tôi.

“Biết sai rồi”, tôi chỉ đành thấp giọng đáp lời, nhưng lòng thì không cam, cảm hận liếc chàng một cái, giơ tay lên lau nước mắt còn vương trên khóe mắt.

Lại thấy chàng hít sâu một hơi, bất chợt bắt lấy tay tôi, sắc mặt đột biến. Lúc này tôi mới phát giác nơi cổ tay bị chàng nắm lúc nãy đã có vết tím xanh.

“Sao có thể như vậy...”, chàng nâng cổ tay tôi lên, đầy mặt là vẻ hối hận, bộ dạng uy nghiêm biến mất tăm.

Tôi cẩn cẩn môi, nằm yên trong lòng chàng giận dữ không nói, nhân cơ hội tính sổ một phen quở trách của chàng... Sớm biết chàng không có cách nào với mình!

Người ta thường nói “đa sự chi thu”, mùa xuân năm nay cũng là một mùa “đa sự chi xuân”, phong ba không ngừng.

Đa sự chi thu: đa sự: nhiều biến cố; thu: thời kỳ. Ý cả cụm: thời kỳ có nhiều biến cố.

Ở đây Vương Huyền đã sử dụng hiện tượng đồng âm: “thu” mang nghĩa thời kỳ với “thu” mang nghĩa mùa thu để chơi chữ, theo đó, thay từ “thu”

bằng từ “xuân” (từ trong cùng một trường nghĩa) để miêu tả mùa xuân năm nay là một thời kỳ nhiều biến cố.

May mà phía nam rốt cuộc cũng đưa về tin chiến thắng, đề lớn Sở Dương đập xong, nghiệp lớn trị thủy trăm năm cuối cùng cũng thấy hiệu quả. Đại quân cứu viện bị vây ở Dư Lăng thuận lợi qua sông, sĩ khí ẩ đi nhiều ngày bỗng dựng tăng vọt, một đường tiến thẳng Giang Nam, công thành chiếm đất, thế mạnh không thể đỡ, không quá ba ngày đã tới được thành Hoài Ninh, hội hợp với quân tiền phong của Hồ Quang Liệt. Trong một đêm, triều dã phấn chấn.

Ca ca có công trị thủy, được phong tước Vương, từ Quận vương nay thành Giang Hạ Vương.

Minh ước với Hộc Luật Vương tử của Đột Quyết đã thành, mười vạn quân đã đi viễn chinh Tây Cương, song trong triều vẫn có không ít cựu thần ngoan cố khuyên can phản đối, yêu cầu cho rút quân tây chinh. Trong số đó, Quang Lộc đại phu Thâm Trọng Vân là người phản đối kịch liệt nhất, mỗi lần lên triều đều liên tục khấu đầu can gián, máu chảy đầy mặt. Sau đó, người này còn tuyệt thực, lấy cái chết chống đối. Tiêu Kỳ tức giận, hạ ngục hơn một trăm bảy mươi miệng ăn nhà họ Thâm, nếu như Thâm Trọng Vân dám tuyệt thực bỏ mình thì sẽ để toàn tộc tuần táng. Lệnh này vừa ra, triều thần bị thủ đoạn phẫn nộ của Tiêu Kỳ dọa kinh sợ, không còn ai dám chỉ trích gì nữa.

Thâm Trọng Vân cũng là danh sĩ một đời, thân ở quan trường lâu ngày nên đã lỗi đời, năm xưa còn từng là môn khách của phụ thân. Tôi từ nhỏ đã biết ông ta, nhưng chưa bao giờ biết ông ta lại có khí khái như thế. Ai cũng nói thế gia suy tàn, văn nhân hèn nhát, song gặp phải lúc giặc ngoại xâm lấn, khí phách văn sĩ này vẫn hùng hực trỗi dậy.

Thâm Trọng Vân này quả thực đã khiến tôi nhìn bằng một cặp mắt khác, cũng làm Tiêu Kỳ thâm tán thưởng, mặc dù giận ông ta thông thái rờm

nhưng chàng cũng không thực sự có ý giết hết người nhà họ Thâm. Tiêu Kỳ coi đây là mồi nhử, khiến Thâm lão phu tử phải đánh cuộc với chàng: ông ta tạm thời treo mạng chờ chết, đợi trận chiến này đánh xong, nếu quả thực thất bại thì lúc đó ông ta chết cũng không muộn. Tiêu Kỳ đồng ý đến lúc ấy tuyệt đối không liên lụy đến người nhà ông ta, lão phu tử mới thôi phần nộ, sau đó quả thực đóng cửa ở nhà chờ chết.

Nhắc lại thấy buồn cười, cũng chỉ có Tiêu Kỳ mới nghĩ ra cách như thế để đối phó với đường đường danh sĩ đương triều – có thể thấy, muốn đối phó với người cổ hủ, cách đơn giản nhất lại là hiệu quả nhất.

Ngay cả ông trời cũng dường như thuận theo lòng người, cuối cùng đã chịu thu về cơn mưa dầm kéo dài hơn một tháng. Về âm u nơi chân trời tan hết, hoa hạnh trong đình viện hé nở, nhân gian hồi xuân, hương hoa cỏ ngập tràn.

Ca ca rời kinh đã được một năm, đợi sau khi hoàn thành nốt vài việc vặt, có lẽ không lâu nữa cũng sẽ về kinh.

Theo cung chế, đã đến lúc thay phục sức, mặc đồ mùa xuân rồi. Hiện giờ lục cung không có chủ, việc vốn nên để Hoàng hậu hoặc Thái hoàng Thái hậu làm giờ chỉ đành trông cậy vào tôi và Thiếu Phủ tự.

Trước Phượng Trì cung, A Việt dẫn theo vài cung nhân, trình lên vài gấm đủ loại màu sắc mới tiến cống năm nay cho tôi xem qua, sau khi chọn được hình thức màu sắc, còn phải may đồ mới dựa theo phẩm cấp rồi mới ban cho các mệnh phụ.

Một loạt những tấm vải hoa mỹ được trải rộng ra trước điện, khiến Phượng Trì cung vốn trang nhã ngập tràn trong đủ sắc màu. Phượng Trì cung trước kia là tấm điện của mẫu thân lúc chưa gả, sau này bỏ trống. Ngày nhỏ tôi thường ngủ ở đây, Phượng Trì cung này đã trở thành nơi tôi chuyên nghỉ ngơi mỗi lần vào cung. Nhìn các cung nữ thướt tha đi lại trong

gắm vóc, tay áo phất phơ, tôi dường như thấy tiên nữ trong mây. Một vài tiểu cung nữ hoạt bát cười vui, ai đó mềm giọng hát lên khúc “Tử dạ ca”, có người nhảy múa theo, Phượng Trì cung thường ngày vắng lặng bỗng chốc trở nên đầy sức sống. Thấy tôi mỉm cười nhìn xem, các nàng càng thêm phần hào hứng, lại có thêm vài người gia nhập... Trong cung đã lâu không thấy được cảnh vui vẻ như thế. Tôi không cưỡng lại được sự lôi kéo của các nàng, cũng nhập hội. Theo giọng hát uyển chuyển của cung nhân, tôi nhớ lại những điệu múa ngày xưa, cảm giác như đang trở lại thời thiếu nữ, mũi chân chạm đất, người xoay vòng... Trước mắt là bức tranh rực rỡ, sáng ngời, thoáng như giấc mộng niên thiếu.

Tiếng ca uyển chuyển không biết từ khi nào đã ngừng, tôi nhìn quanh, thấy mọi người đều quỳ phục dưới đất, yên lặng như tờ. Quay lưng lại, Tiêu Kỳ đang đứng ở cửa đại điện, ngây ngốc mà nhìn, tựa như đã lạc mất hồn phách. Gió thánng tứ đưa theo mùi thơm hoa cỏ phất qua mặt, thổi tung những tấm rèm sa mỏng manh. Chàng chậm chậm bước qua gấm hoa sắc sỡ, đi tới bên cạnh tôi. Còn tôi thì chỉ vì đang mãi xoay vòng mà dừng lại đột ngột nên có chút hoa mắt, rồi được chàng đỡ lấy. Cung nhân xung quanh lặng lẽ lui đi, tránh ở ngoài điện.

Ánh mắt quyến luyến mê ly của chàng làm tim tôi đập rộn ràng. Tôi ngược lên mỉm cười nhìn chàng, đầu ngón tay nhẹ lướt qua lồng ngực, cổ, cằm... chàng. Chàng nheo mắt, mặc cho ngón tay tôi lướt qua, hơi thở cũng dần trở nên gấp gáp.

“Đừng làm loạn, ta còn có việc”, chàng nghiêm mặt, vẻ kiên định, nhanh chóng cầm lấy tay tôi, không cho tôi cử động. Bộ dạng đứng đắn này càng khiến tôi nổi lòng chinh phục, tôi thuận thế ngả vào lòng chàng, ôm cổ chàng, mắt lúng liếng, “Có chuyện gì quan trọng hơn cả ta?”. Ánh mắt chàng rất cuộc cũng mê loạn. Chợt, chàng cúi người hôn xuống... Quán quýt một lúc lâu, đến khi cả hai bên khó lòng kìm nổi, tôi thở hổn hển lùi

về sau, cười liếc chàng, “Không phải Vương gia còn có chuyện quan trọng sao?”.

Nhìn thấy cặp mày rậm giương lên, ánh mắt nóng như lửa, tôi liền quay người trốn, lại vấp phải xấp vải dưới chân, trong lúc loạng choạng, bị chàng túm về, cả hai ngã nhào trên đồng vải... Trong lúc quần quýt, đôi bên tình loạn ý mê. Tấm vải gấm lớn bao lấy chúng tôi, mọi ràng buộc nhất thời tiêu tan, chỉ nguyện rơi vào trong ánh mắt nhau, trọn đời trầm luân.

Sau lúc triền miên, Tiêu Kỳ lười nhác nằm trên giường gấm, vạt áo hơi mở, mỉm cười nhìn tôi chải đầu chỉnh trang. Vải vóc trước điện ngổn ngang, vẫn còn mang theo xuân sắc yêu kiều chốc lát trước đó.

Tôi vấn tóc xong, chân không đi tới trước điện, lục tìm trong đồng vải vóc tán loạn.

“Nàng tìm gì thế?”, Tiêu Kỳ kinh ngạc hỏi tôi. Tôi vẫn cúi đầu, chỉ lo tìm kiếm, “Có một mảnh vải không thấy đâu nữa rồi”.

Chàng cười, “Vải gì mà quý hiếm thế, đáng để nàng coi trọng?”.

Tôi cuối cùng cũng tìm được tấm vải màu sen hồng, tiện tay cuốn lên vai, xoay người cười với chàng, “Tìm được rồi, chàng xem, có đẹp hay không?”.

Tiêu Kỳ cười nói: “Mỹ nhân như tiên, mặc vải thô cũng đẹp”.

“Ai kêu chàng nhìn người, nhìn vải cơ mà!”, tôi giận dỗi cười, mở rộng tấm vải ra cho chàng nhìn kỹ. Tiêu Kỳ miễn cưỡng liếc mắt một cái, nói cho có lệ: “Cũng được”.

Tôi nghiêng đầu nhìn chàng, cười, “Đây là đồ Chúc Tào ti mới dâng cho cung nữ dùng, trước nay chưa từng có. Tơ tằm trộn lẫn với sợi đay mảnh, chất liệu vẫn mềm mại dẻo dai như trước, nhưng giá thành chỉ bằng một

nửa bình thường”. Chàng gật đầu, hứng thú nhìn tôi, “Cũng có thể tiết kiệm được chút ít chi phí. Khó có khi Vương phi có lòng cần kiệm lo toan việc nhà”.

Tôi không thèm để ý lời trêu chọc của chàng, nhượng mày nói: “Nếu như cũng để chư vị mệnh phụ dùng vải này thì sao?”.

Chàng ngẩn ra, ánh mắt chớp động, dần hiểu ra.

“Vương gia không ngại tính xem, làm như vậy có thể giảm đi được bao nhiêu chi phí cho triều đình?”, tôi liếc chàng, cười khúc khích.

Tiêu Kỳ cau mày, hoàn toàn không hiểu chuyện là thế nào.

“Tổng cộng mười vạn lượng bạc”, tôi cười nói.

“Cái gì!”, Tiêu Kỳ cả kinh, “Chi phí cho việc này lại lớn đến như vậy?”.

Tôi nghiêm mặt nói: “Đúng thế. Trong cung trước nay xa hoa đã thành phong trào, các vị mệnh phụ ngoài cung cũng noi theo, nguyên số tiền dành cho ăn mặc sơn phấn hằng năm cũng đủ để cho dân chúng một quận ăn uống”.

Tiêu Kỳ nghe vậy thì sửng người, sắc mặt thoáng chốc sa sầm, trầm ngâm chốc lát mới nói: “Thì ra là như vậy. Lúc này nam bắc đều có chiến sự, mặc dù quốc khố dồi dào, không cần lo lắng việc thiếu lương thực, nhưng nếu có thể phòng ngừa trước, tận lực cắt giảm chi phí, đó là chuyện không thể tốt hơn”. Chàng nhìn tôi thật sâu, ánh mắt đầy vẻ khen ngợi vui mừng, “Hiếm thấy nàng lo nghĩ chu toàn như thế”.

Tôi chuyển tầm mắt cười một tiếng, “Có điều, trước mắt triều chính chưa ổn định, được khi xuân về, lòng người tạm an ổn, mà hoàng thân quốc thích trong kinh đã quen xa hoa lãng phí, nếu như kiên quyết cắt giảm chi phí,

khó tránh lời ra tiếng vào. Cần phải nghĩ biện pháp thỏa đáng, khiến họ cam tâm tình nguyện làm theo mới được”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chợt Lạnh

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Sau đó không lâu là đến ngày lễ Tăm mỗi năm tổ chức một lần. Hằng năm, cứ vào tháng thứ hai của mùa xuân, Hoàng hậu đều dẫn đầu chúng phi tần mệnh phụ cúng tế tăm thần Luy Tổ, cầu mong cho dâu tăm cả nước sinh sôi sung túc, nghề dệt hưng thịnh.

Luy Tổ: vợ của Huỳnh Đế trong truyền thuyết, đã phát minh ra nghề nuôi tăm ở Trung Quốc.

Làm ruộng, dệt là gốc rễ của đời sống nhân dân. Mỗi năm đều có hai ngày lễ cúng tế lớn dành cho tăm và ngũ cốc, xưa nay luôn được Hoàng gia coi trọng. Dựa theo quy chế tổ tiên đặt ra, lúc Hoàng hậu chủ trì lễ tế thì phải mặc đồ màu vàng hoa cúc, đeo lụa dài quá đầu gối, đai lưng cùng màu với quần áo, từng chi tiết nhỏ đều phải nghiêm khắc tuân theo quy định. Những phi tần mệnh phụ còn lại thì mặc lễ phục tơ tăm; gấm vóc, trang sức đeo dựa theo phẩm cấp. Mùa xuân những năm trước tôi đều mặc y phục tơ tăm thêu hoa văn chim loan, theo mẫu thân tham gia tế lễ. Song năm nay, tôi lại phải thay cô cô lên tế đàn ở điện Diên Phúc, đích thân chủ trì đại điển.

Trưởng sử của Thái Thường tự tỉ mỉ báo lên những dụng cụ cần thiết cho lễ Tăm, hoàn toàn không có vẻ e ngại việc dài dòng văn tự. Tôi vừa nghe vừa nhìn biểu tấu. Lúc báo tới lễ phục của người chủ trì, Trưởng sử để lộ vẻ mặt nan giải, cẩn thận nói: “Không biết trang phục chủ trì có cần chuẩn bị như những lần trước không?”. Như những lần trước thì là lễ phục Hoàng hậu. Hiện giờ triều đình trên dưới đều coi Nhiếp chính Vương là nhất, cái

gọi là dưới một người trên vạn người chỉ là hư danh. Bao đời Hoàng hậu triều ta đều xuất thân từ họ Vương, dần dà, họ Vương được gọi là “Hậu tộc”. Lễ quan Hoàng gia xưa nay giỏi nhất là tính toán, kiểu gì cũng cho là lần này tôi sẽ mặc lễ phục Hoàng hậu.

Tôi chậm chậm ngược mắt, “Năm nay là trường hợp đặc biệt, Thái hoàng Thái hậu vì thân mang bệnh nên không thể chủ trì đại lễ, ta bất đắc dĩ phải thay thế. Phục sức chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại liên quan đến lễ chế, là chuyện lớn, không thể đi quá giới hạn”.

“Vi thần biết tội!”, Trương sử liên tục dập đầu, lại chần chờ nói: “Có điều, Vương phi là người chủ trì tế lễ, nếu chỉ dùng trang phục tư tằm thì e là không hợp lễ”.

“Nếu cả hai loại phục sức đều không ổn thì làm cái khác thôi”, tôi thản nhiên nói, đặt biểu tấu trong tay xuống một bên.

Ngày hôm sau, tôi để A Việt mang bản vẽ lễ phục mới đã ghi rõ ràng vật liệu may giao cho Thiếu Phủ tự, lệnh nội trong ba ngày phải hoàn thành.

Tuyên Hòa năm thứ hai, tháng cuối xuân, Dự Chương Vương phi thay mặt Hoàng hậu làm lễ Tằm.

Thị nữ dâng lên lễ phục mới làm, bên trong là vải sa mỏng, bên ngoài khoác trường y tơ tằm, thắt eo, những dây choàng rườm rà đã không còn, chỉ có vền vền một dải lụa nhỏ dài rủ xuống sau váy, hình dáng như đuôi phượng. Thân váy không thêu thùa cũng chẳng trang trí gì cả, ở phần tay áo có thêu chìm hoa văn loan phượng. A Việt chải tóc cho tôi, để chừa ra lọn tóc, khiến búi tóc trở nên mềm mại, trong lúc bước đi, tóc bay phấp phới. Tôi quan sát dung nhan trong gương một lát rồi cầm bút, vẽ một chiếc lá màu đỏ lên trán. Trang điểm xong, rời khỏi Phượng Trì cung, tôi ngồi kiệu có rèm che, nội thị dẫn đường tới cửa đông cung Diên Hòa.

Chư mệnh phụ đã sớm chờ đón ở cửa cung, ai nấy mặc lễ phục xa hoa, cài đủ loại trang sức trên đầu, xúng xính lạ thường. Bốn vị nhất phẩm mệnh phụ đi nhanh đến hành lễ, cung tưng cát tường. Nội thị vén rèm che lên, tôi đưa tay nắm lấy tay nữ quan dẫn đường, chậm rãi bước xuống kiệu. Lúc này nắng ban mai vừa lên, khung cảnh còn hơi mờ sáng, đàn tế lễ như chìm trong ánh vàng nhạt.

Tôi đi lên bậc thềm ngọc, đứng nghiêm trước ánh sáng buổi sớm, tay áo bay bay, nghiêm trang thấp hương cầu khẩn.

Sau đó, nữ quan dẫn mọi người tới vườn dâu, nội thị dâng lên móc bạc, tôi tiên phong cầm móc hái dâu, chư mệnh phụ cũng noi theo, đua nhau hái dâu đặt vào tráp ngọc, như vậy là kết thúc lễ. Cuối cùng, mọi người theo nội thị tới phòng tắm, xem sơ qua tắm mới năm nay rồi đến hậu điện thưởng trà trò chuyện.

Chư vị vương công thân quyến ngồi bên cạnh tôi. Mọi người đều đã quen biết nhau từ lâu nên cũng không e dè giữ lễ tiết. Ai nấy ríu rít khen ngợi phục trang của tôi, tôi chỉ yên lặng mỉm cười, không hề đề cập tới chuyện thay đổi quy chế trang phục. Rốt cuộc vẫn là có người không kìm được trí tò mò, dạn hỏi, “Lễ phục này của Vương phi khác hẳn với kiểu dáng của những năm trước, chất liệu tựa như tơ tằm mà cũng như không phải, tưởng là sợi đay nhưng cũng chẳng đúng, trước nay chưa từng thấy có, không biết là vật phẩm quý báu từ phương nào tiến cống?”.

Tôi nhẹ cười nói: “Thực sự cũng không phải là vật quý hiếm ở phương xa, chỉ là loại vải mới do Chức tào ti làm ra năm nay, trước kia đương nhiên là chưa có. Ta thấy thích, liền dùng vải ấy làm lễ phục”. Mọi người chột hiểu ra, khó nén vẻ hâm mộ. Nghênh An Hầu phu nhân ngồi bên tay trái tôi còn vui vẻ ca ngợi không ngừng. Tôi đưa mắt nhìn nàng, cười nói: “Nếu như phu nhân thích, lát nữa ta sẽ cho người mang một ít tới quý phủ”. Nghênh An Hầu phu nhân mừng rỡ, liên tục nói đa tạ. Vẻ ngưỡng mộ của mọi người càng lộ rõ, khiến Nghênh An Hầu phu nhân vô cùng đắc ý.

Không quá ba ngày, Chức tào ti tới báo, mấy ngày gần đây nữ quyền các phủ rồi rít tìm đến Chức tào ti để lấy loại vải mới. Tôi đã sớm nhắc nhở họ, bất kể là ai tới xin vải thì cũng không thể để loại vải mới này bị truyền ra ngoài. Ham muốn của mọi người bị chặn đứng, cho người lên thăm hỏi cũng không hỏi được đến cùng, trong lòng càng thêm phần hiếu kỳ. Mười ngày sau, trong cung ban chỉ thay đổi phục sức, chư mệnh phụ từ nay không dùng áo lụa mà sẽ đổi hết sang dùng loại vải mới.

Trong một đêm, từ trong cung đến kinh thành, người người đều coi việc mặc loại vải mới là vẻ vang, lụa là gấm vóc biến thành hạ phẩm.

Điều tôi không thể lường trước được chính là, không chỉ loại vải mới thịnh hành ở kinh đô, mà hình chiếc lá tôi nhất thời nổi hứng vẽ trên trán cũng nhanh chóng lan rộng khắp các phố, từ dân phụ đến cung nữ đều coi đó là đẹp.

Khó có được một ngày thuận buồm xuôi gió, nhiều chuyện tốt như vậy, tôi ngồi bên dưới mái hiên, tay lướt trên dây đàn cổ, lòng bất giác nghĩ tới ca ca. A Việt đi tới bên cạnh, thấp giọng nói: “Nô tỳ đã mang phục trang ban thưởng của Vương phi tới Cảnh Lâm cung, Tô phu nhân sau khi nhận thì rất cảm kích, dặn dò nô tỳ chuyển lời, muốn gặp mặt Vương phi để cảm tạ”. Tôi nhẹ giọng đáp một tiếng, “Không cần, người thường ngày qua lại nhiều, có việc gì thì để tâm tới họ hơn một chút là được”.

“Vâng, nô tỳ hiểu”, A Việt chần chừ một chút, như có điều muốn nói lại thôi. Tôi thản nhiên cúi đầu, vuốt nhẹ những sợi dây đàn, lại nghe A Việt thấp giọng nói: “Nô tỳ nhìn tiểu Quận chúa... dường như không đúng cho lắm”.

“Tiểu Quận chúa có chuyện gì?”, tôi ngẩn ra, vốn tưởng là Cẩm Nhi có điều gì oán hận, không ngờ là đứa trẻ có chuyện.

A Việt nhíu mày nói: “Tô phu nhân nói là tiểu Quận chúa bị nhiễm gió lạnh nên không để cho người khác thăm hỏi, nô tỳ e là Vương phi sẽ lo lắng nên cố ý để mắt tới tiểu Quận chúa...”.

“Thế nào?”, tôi cau mày hỏi.

Nàng ngật ngừng chốc lát, để lộ ra vẻ mặt âm u, “Nô tỳ cảm thấy, mắt của tiểu Quận chúa dường như không nhìn thấy”.

Tôi cả kinh, lập tức đứng dậy, vừa cho truyền Thái y, vừa phân phó chuẩn bị xa giá đến Cảnh Lâm cung. Kể từ khi Cẩm Nhi bị cấm túc, tôi chưa từng quay trở lại Cảnh Lâm cung thêm lần nào nữa, càng chưa từng đi thăm nàng và đứa bé kia. Mỗi lần nghĩ tới lời nàng nói hôm ấy, cảm giác được một Cẩm Nhi lòng đã nguội lạnh, không còn cách nào quay về với vữa cũ nữa, tôi luôn thấy nàng là một Tô phu nhân xa lạ. Về phần chuyện của nàng và Tử Đạm, tôi vẫn chưa biết, cũng mãi không muốn biết.

Bước vào Cảnh Lâm cung, Cẩm Nhi đã nghe thông báo ra nghênh đón, tựa hồ không ngờ tới tôi sẽ bất chợt đến như vậy nên thần sắc có vẻ bối rối. Tôi nói thẳng với nàng là đến thăm tiểu Quận chúa, lệnh cho vú em lập tức bế tiểu Quận chúa ra ngoài. Sắc mặt Cẩm Nhi lập tức đột biến, gấp gáp nói: “Đứa trẻ vừa mới ngủ, không thể đánh thức nó được!”. Tôi nhíu mày nhìn nàng, “Nghe nói tiểu Quận chúa bị nhiễm lạnh, ta bèn truyền Ngự y tới xem. Chẳng lẽ đứa bé bị bệnh nhiều ngày như vậy, phu nhân vẫn chưa cho truyền Thái y?”. Sắc mặt Cẩm Nhi trắng bệch, nàng cúi đầu không nói thêm gì nữa, ngón tay lại xoắn chặt vào nhau. Thấy thần sắc nàng như vậy, tôi càng sinh nghi, đang định nói tiếp thì thấy vú em ôm đứa bé từ trong điện ra ngoài.

Cẩm Nhi nhanh chân bước lên trước muốn đón lấy nó thì bị A Việt ngăn lại. Vú em trực tiếp ôm đứa bé đến trước mặt tôi. Tôi chần chừ, đỡ lấy đứa bé còn đang ngủ say, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Đây là lần đầu tiên tôi bế con Tử Đạm, nghĩ tới trên người đứa bé này đang chảy dòng

máu giống Tử Đạm, tôi không biết nên mừng hay chua xót... Tử Đạm, huynh ấy vẫn là một vết rách mò không thấy trong lòng tôi.

Bé gái trong lòng có một gương mặt thanh tú nhỏ nhỏ động lòng người, lúc ngủ say tựa như một đóa sen chưa nở. Tôi lẳng lặng nhìn nó, lòng chợt ấm áp, tay bất giác đưa lên vuốt ve đôi má mập mạp của nó. Khóe miệng nó khẽ nhếch lên, “ư” một tiếng, từ từ mở mắt. Lông mi nhỏ dài, đôi con ngươi to tròn đờ đẫn nhìn về phía tôi, không hề nhúc nhích. Một đôi con ngươi vốn phải đen lay láy lúc này nhuộm một màu xám tro khiến người nhìn kinh hãi.

Đứa bé tựa như đã phát giác ra đây là một vòng ôm xa lạ, bèn òa khóc, quay đầu ngang dọc tìm kiếm mẫu thân, nhưng trước sau cặp mắt vẫn đờ đẫn, không hề chuyển động dù chỉ một phân.

Tôi đưa mắt nhìn Cẩm Nhi, tay chân thoáng run rẩy, một câu cũng chẳng nói nên lời. Đứa bé này rõ ràng đã mù, vậy mà mẫu thân nó không hề đề cập tới, cũng không để cho Thái y đến chữa trị.

“Tôn Thái y, ông đã nhìn kỹ chưa?”, tôi ngó chừng Thái y đang quỳ phục trên mặt đất, lạnh lùng nói.

Nội thất yên lặng như chết, người hầu lui đi hết rồi, tiểu Quận chúa cũng đã được vú em ôm đi, chỉ còn Thái y và thị nữ của tôi. Tôn Thái y là lão nhân trong cung, kinh nghiệm dạn dày, biến cố động trời cũng từng chứng kiến, vậy mà lúc này lại nằm rạp xuống mặt đất, sắc mặt xanh mét, ngập ngừng một lúc lâu mới hồi bẩm, “Vương phi minh giám! Vi thần mặc dù ngu dốt, nhưng bệnh trạng dễ hiểu như thế này thì cũng không đến nỗi nhìn nhầm! Mắt của tiểu Quận chúa đích xác là bị người ta bỏ thuốc đả thương dẫn đến mù!”. Giọng nói của lão Thái y run rẩy vì oán giận. Bỏ thuốc vào mắt – thủ đoạn tàn nhẫn như vậy chỉ nghe đến thôi cũng đã rợn người, ai lại nhẫn tâm ra tay ác độc đến thế đối với một bé gái chưa tròn một tuổi chứ?

“Là thuốc gì? Có thể chữa được không?”. Tôi cắn răng, sự phẫn nộ trong lòng như ngọn lửa bùng lên, khó có thể kìm nén.

Râu tóc Tôn Thái y khẽ run, “Thuốc này chẳng qua cũng chỉ là bột phèn chua thường gặp, nhưng phương pháp hạ độc thì tàn nhẫn vô cùng. Dựa theo thương thế mà suy đoán thì trước tiên phải hòa bột này vào nước, ngày ngày nhỏ mắt, lâu dần sẽ gây hại đến mắt, chứ không phải là bỗng nhiên mù luôn. May mà phát hiện không quá muộn, tiểu Quận chúa vẫn còn chút thị giác, nếu như chữa trị kịp thời thì có lẽ có thể giữ được vài phần thị lực”.

Vết thương nghiêm trọng như vậy, giờ có gắng sức chữa lành cũng vẫn là nửa mù. Đôi mắt của đứa bé này hẳn là sẽ thành vô dụng! Tôi đột ngột xoay người, phất tay áo hất chén trà trên bàn xuống đất.

Bột phèn chua là thứ bột thuốc thường thấy nhất trong cung. Mỗi một gian phòng trong các cung đều có dùng bột phèn chua. Thứ bột này cho vào huân hương có tác dụng tránh muỗi. Thuốc tản ra mùi thơm ngát không độc, tuy là có thể đuổi côn trùng đi nhưng lại không gây hại gì tới con người. Song chỉ cần có người muốn, lấy bột này hòa vào trong nước nhỏ mắt thì lại có thể dần dần đả thương mắt, hủy hoại con người, cả đời mù lòa! Cho dù là ở trận tiền, đối diện với máu chảy đầu rơi, thân phơi vụn dậm, tôi cũng không cảm thấy kinh hãi tức giận tới nhường này.

Rốt cuộc là ai lại có oán hận sâu sắc như vậy đối với một đứa trẻ sơ sinh? Rốt cuộc là ai, có thể ra tay tàn ác như thế ngay trong Cảnh Lâm cung được thị vệ canh gác sâm nghiêm? Thậm chí kẻ đó còn không coi tôi ra gì, dám công khai tổn thương đứa con của Tử Đạm!

“Người đâu!”, tôi lạnh lùng quay đầu, gằn từng chữ, “Lập tức phong tỏa Cảnh Lâm cung, phạm là cung nhân từng tới gần tiểu Quận chúa đều bắt giam vào ngục cho ta!”.

Thị vệ, cung nhân, tạp dịch trong Cảnh Lâm cung, toàn bộ bị nhốt vào Huấn giới ti, mà cung nữ, vú em từng tới gần hầu hạ tiểu Quận chúa đều quỳ ngoài điện để ma ma ở Huấn giới ti tra hỏi. Từng tiếng kêu thảm, khóc thảm xuyên qua bình phong, lọt vào tai như thể kim nhọn đâm vào lòng. Có ai ở trong cung mà không biết tới thủ đoạn của Huấn giới ti? Rơi vào tay những ma ma kia, những gì đang chờ đợi ở phía trước còn đáng sợ hơn cái chết.

Tôi ngồi thẳng lưng trên ghế, im lặng không nói, lạnh lùng nhìn vị phu nhân đang tái mặt quỳ gối phía trước. Phu nhân tóc tai tán loạn, gương mặt hoảng sợ này chính là Cẩm Nhi đã lớn lên cùng tôi, từng thân thiết với tôi như tử muội ư?

Nàng đã quỳ gối ở đây suốt thời gian một nén nhang, nhưng người giống như đã câm, nhất quyết không chịu nói một lời.

Sau khi thất lạc ở Huy Châu, rốt cuộc đã phải trải qua những điều gì mà có thể khiến cho Cẩm Nhi của ngày xưa biến thành bộ dạng ngày hôm nay?

Tôi chỉ trầm mặc nhìn nàng, cũng không ép hỏi. Tôi tình nguyện để đám cung nhân phía bên ngoài khai ra một kẻ chủ mưu nào đó đáng sợ hơn chứ không muốn xác minh phỏng đoán của mình. Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài dần dần nhỏ đi, sắc mặt Cẩm Nhi cũng càng lúc càng nhợt nhạt, thân mình lão đảo chực ngã nhưng vẫn liều mình gắng gượng. Sau một lúc lâu, Từ ma ma của Huấn giới ti đi vào phía trong bình phong, cúi người hỏi bẩm, “Khởi bẩm Vương phi, vú em Viên thị, cung nữ Thái Hoàn, Vân Châu đều đã khai. Lời khai ở đây, mời Vương phi xem”.

Cơ thể Cẩm Nhi run lên. Nàng chột ngẩng đầu, ánh mắt chạm phải ánh mắt tôi, toàn thân giống như đã bị cắt gân rút xương. A Việt nhận lấy tờ lời khai kia, cúi đầu trình lên tôi.

Bên trong phòng tỏa ra mùi hương bạch chỉ, âm u ngấm vào da thịt. Một tờ khai thật mỏng, nhưng lại khiến tôi phát ớn, hai tay run rẩy.

Bạch chỉ: một vị thuốc Đông y, mùi thơm hơi hắc.

Vú em khai rằng, tiểu Quận chúa đêm nào cũng ngủ cùng Tô phu nhân, chưa từng ngủ đêm cùng ai khác. Mà mỗi đêm, tiểu Quận chúa đều khóc rất lớn trong phòng Tô phu nhân, tới nửa đêm mới im ắng.

Thái Hoàn thú nhận, hơn một tháng trước, Tô phu nhân từng lệnh cho nàng tới Nội vụ ti lấy bột phèn chua để đuổi muỗi.

Vân Châu khai ra, nàng từng vô tình phát hiện ánh mắt tiểu Quận chúa khác thường, nhưng Tô phu nhân lại nói không có vấn đề gì, không cho phép nàng tiết lộ ra ngoài.

Tôi cầm tờ giấy mỏng trong tay ném thẳng vào mặt Cẩm Nhi, cổ họng nghẹn đắng, nói không ra lời. Cẩm Nhi đột nhiên nhặt tờ giấy lên, nhìn qua, hai vai run bần, trong nháy mắt, toàn thân suy sụp. Tôi lạnh giọng hỏi, “Quả thực là người?”.

Cẩm Nhi dờ dẩn gạt đầu.

Tôi cầm chén trà trên bàn lên, dùng hết sức ném về phía nàng, “Đồ hỗn trướng!”.

Chiếc chén sứ rơi trên vai nàng, giội ướt nửa người nàng, mà mảnh vỡ của chiếc chén bắn lên trán nàng, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống gò má trắng bệch, trông mà giật mình. A Việt vội vã quỳ xuống, không ngừng khuyên tôi bớt giận.

“Rốt cuộc người có phải là mẫu thân của đứa bé không? Người có còn là người hay không?”, tôi thất thanh nói, tức giận đến không kiềm chế nổi bản thân.

Cẩm Nhi chăm chăm ngắm đầu lên, đôi mắt đỏ đục ánh lên vết máu đỏ trên má, đáng vẻ đáng sợ vô cùng.

“Ta không phải là mẫu thân của nó?”, nàng khàn giọng lặp lại lời tôi, đột nhiên cười lớn, “Ta cũng hy vọng là không phải! Người cho rằng ta sẵn lòng sinh ra nó, sinh ra đồ nghiệt chủng đó, để nó chịu khổ sở giống như ta sao?”.

Nghiệt chủng, hai chữ này giống như ngọn lửa thiêu đốt tôi. Tôi bỗng đứng lên, người lạnh cứng như rớt vào hầm băng, “Người nói đứa bé là cái gì?”.

Cẩm Nhi cười thâm, “Ta nói nó là nghiệt chủng, là nghiệt chủng giống như ta!”.

Tôi hít một hơi lạnh, chân mềm nhũn, ngã ngồi trên ghế.

Cẩm Nhi được sinh ra ở phường ca vũ, vốn là con riêng của một vũ cơ, đến khi mẫu thân nàng bệnh chết cũng không chịu nói cho nàng biết phụ thân của mình là ai. Ở chốn phường ca vũ thì những đứa trẻ có hoàn cảnh như vậy cũng không thiếu, là nam thì bị đuổi đi, là nữ thì bị giữ lại, lớn lên rồi không trở thành nhạc kỹ thì cũng bị quan lại quyền quý lấy làm tỳ thiếp. Cẩm Nhi lại rất may mắn, năm bảy tuổi nàng tình cờ được Từ cô cô nhìn thấy, thương xót cho những cực nhọc của nàng, Từ cô cô liền dẫn nàng về phủ làm thị nữ.

Giờ khắc này, nàng lại nói rõ với tôi, từng câu từng chữ, rằng đứa bé kia là nghiệt chủng, là nghiệt chủng giống như nàng! Tôi nhìn nàng, lạnh cả người, trong đầu xuất hiện hàng ngàn nghi vấn, cuối cùng bật thốt lên, “Cẩm Nhi, nói cho ta biết, sau khi ly tán ở Huy Châu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Khóe môi nàng hơi nhếch lên, con ngươi nheo lại, gương mặt lộ vẻ sâu thẳm. Nàng cười nói: “Quận chúa thực sự muốn biết sao?”.

Tôi đứng dậy đi đến gần nàng, rút khăn lụa ra lau đi vết máu trên trán nàng, lại không đành lòng, “Người đứng lên mà nói”.

Nàng dường như không nghe thấy, vẫn ngã quỵ trên mặt đất, đầu ngửa ra, túm lấy tay áo tôi, “Điện hạ bảo nô tỳ phải quên chuyện này đi, không bao giờ được nhắc với ai cả... Nhưng, nếu như Quận chúa đã muốn biết thì Cẩm Nhi sao có thể giấu diếm?”.

Nụ cười của nàng khiến tôi lạnh run, bất giác lui về phía sau một bước, gỡ tay áo ra khỏi tay nàng, “Cẩm Nhi, người đứng dậy trước đi đã”.

“Người còn nhớ, lúc sinh nhật mười lăm tuổi của nô tỳ, người đã từng hỏi ước nguyện của nô tỳ là gì chứ?”. Đôi mắt nàng nhìn tôi chăm chăm. Tôi nhớ lại, khi đó chúng tôi đang ở Huy Châu, vào sinh nhật tuổi mười lăm của nàng, tôi đã từng đồng ý sẽ giúp nàng hoàn thành một tâm nguyện. Nhưng nàng không chịu nói ra, lại bảo rằng tâm nguyện của nàng đã thành. Lúc ấy tôi chỉ cho rằng nàng đang giở tính trẻ con, không hiểu chuyện.

Cẩm Nhi yếu ớt cười một tiếng, “Tâm nguyện lúc ấy của nô tỳ chính là được đi theo điện hạ, cả đời phụng dưỡng ngài”.

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, một lúc sau, nhắm mắt, lặng lẽ thở dài. Trong những năm tháng đẹp đẽ đã ngủ yên kia, nàng lặng lẽ ở bên cạnh tôi, không có ai chú ý tới sự tồn tại của nàng. Trong thế giới có tôi và Tử Đạm, nàng chỉ giống như một thứ đồ trang trí. Nhưng chúng tôi đã quên, nàng cũng đang ở độ tuổi xuân, cũng có những thứ tình cảm âm thầm đậm chồi nảy lộc.

Ngày đó tôi gặp tai kiếp ở Huy Châu, mấy ngày liền không rõ sống chết ra sao, nàng ngoại trừ sợ hãi thì chỉ muốn báo lại việc này cho Tử Đạm, càng sớm càng tốt. Nhưng nàng cũng sợ rằng, Tử Đạm biết tin tôi gặp nạn rồi sẽ không chịu đựng nổi nỗi đau đớn. Nàng cảm thấy, ở thời khắc ấy, Tử Đạm rất cần có người bên cạnh, vậy là nàng liều lĩnh đi tìm. Một thiếu nữ

độc thân, từ Huy Châu xa xôi ngàn dặm chạy tới Hoàng lăng... Nhớ tới Cẩm Nhi yếu đuối nhất gan ngày ấy, tôi cũng không biết nàng lấy đâu ra dũng khí này.

Khi đó Tử Đạm còn chưa bị giam cầm, mặc dù ở tận Hoàng lăng xa xôi nhưng vẫn được tự do. Cẩm Nhi nói đến đây, thần sắc đang thảm thiết chợt biến thành dịu dàng vô hạn, “Nô tỳ trăm dặm nghìn cay đi tới Hoàng lăng, không ngờ thực sự gặp được điện hạ, mà điện hạ còn rất vui! Nhìn thấy nô tỳ, điện hạ vui mừng đến rơi lệ!”. Đôi mắt nàng tỏa ra ánh sáng, tựa như nhớ lại ngày hôm đó gặp mặt Tử Đạm, “Thấy điện hạ vui vẻ như thế, nô tỳ không đành lòng báo tin dữ cho ngài. Lúc ấy, không biết thần xui quỷ khiến thế nào, nô tỳ đã lừa điện hạ, chỉ muốn tạm thời giấu diếm điện hạ, không để ngài đau lòng khổ sở... Nô tỳ nói là Quận chúa lệnh cho nô tỳ tới phụng dưỡng điện hạ, từ đó ở lại bên cạnh điện hạ, điện hạ lại chẳng hề nghi ngờ chút nào!”.

“Hoàng lăng ở xa xôi, mãi đến ba tháng sau, chúng ta mới biết được tin Quận chúa đã thoát hiểm. Điện hạ biết là nô tỳ đã nói dối, nhưng ngài không nói gì, cũng không trách cứ nô tỳ. Lúc ấy nô tỳ đã quyết định, dù sống dù chết cũng phải đi theo điện hạ. Rồi điện hạ bị giam lỏng. Suốt thời gian ấy, nô tỳ ở bên cạnh ngài một tấc cũng không rời, chỉ có nô tỳ, không còn ai khác...”. Cẩm Nhi bình tĩnh nói, khóe môi hé nở nụ cười ngọt ngào, vẫn chìm trong quá khứ xa vời chỉ thuộc về nàng và Tử Đạm.

“Vốn tưởng rằng cả đời sẽ như vậy, nô tỳ và điện hạ, điện hạ và nô tỳ, sống tại Hoàng lăng đến già, cô đơn cả đời cũng được...”, giọng Cẩm Nhi chợt cao vút, tựa như có ai đó đang nhéo vào cổ nàng, “Sau đó điện hạ bị nhốt riêng, không cho phép nữ quyến đi theo. Nô tỳ một mình ở trong căn phòng khác, mỗi ngày chỉ có thể đến thăm hỏi điện hạ một lần. Có đêm, một quân sĩ uống rượu say xông vào phòng nô tỳ...”. Cẩm Nhi khàn giọng nói không ra lời, mà tôi cũng nghe không lọt tai nữa. Đầu óc ong ong, đau đến tột cùng. Tử Đạm, kiếp bị giam lỏng mấy năm hóa ra lại thâm như

vậy, bị vũ nhục như vậy, đến cả thị thiếp của huynh ấy cũng bị binh lính uống rượu say cường hiếp!

“Sau đó thì sao?”, tôi nhắm mắt, nhẫn nhịn nỗi đau trong lòng, hỏi Cẩm Nhi, “Tên lính đó hiện giờ ở đâu?”.

Về mặt Cẩm Nhi hờ hững, “Đã chết. Tên người Man đó đã bị Tổng tướng quân xử tử”.

“Người Man? Tổng Hoài n cũng biết chuyện này?”, tôi kinh ngạc hỏi.

“Biết”, Cẩm Nhi cười nhạt một tiếng, “Tổng tướng quân là người tốt, rất săn sóc đến điện hạ. Chỉ có bọn cấm quân mới đáng hận... Sau chuyện ấy, Tổng tướng quân thay hết những cấm quân bên cạnh điện hạ bằng binh lính của ngài ấy, nô tỳ mới không còn lo lắng hãi hùng nữa”. Tôi hiểu được. Nàng nói rất đúng. Cô cô đã sớm phá thị vệ cấm cung tới. Bọn chúng đều là đám binh lính ăn không ngồi rồi, suốt ngày chỉ biết càn quấy kho lương của triều đình, trong đó có không ít kẻ là người Man. Năm xưa Triết Tông Hoàng đế từng chọn võ sĩ xuất sắc từ nhiều tộc vào cấm quân, xây dựng một đội hộ vệ kỳ quái, đã truyền qua nhiều đời đến nay. Kể từ khi ấy, trong cấm quân liền có người Man, người Hồ. Chỉ là những kẻ này sống ở kinh thành lâu năm, lấy người Hán, nói năng sinh hoạt cũng không khác gì người Hán. Bên cạnh Tử Đạm xảy ra chuyện như vậy mà Tổng Hoài n lại không báo cho tôi, đáng giận.

Cẩm Nhi run rẩy nói: “Vốn dĩ là cho dù có chết, nô tỳ cũng sẽ không nói cho điện hạ chuyện này, nhưng, nhưng, nô tỳ... lại... có...”.

Tôi đã đoán được kết quả xấu nhất, không nhẫn tâm nghe nàng chính miệng nói ra, “Cho nên, Tử Đạm cho người danh phận, để người sinh đứa bé ra?”.

Cẩm Nhi che mặt ghen ngào, “Điện hạ nói, nó là một sinh linh vô tội...”.

Nàng đột nhiên giương mắt, nhìn thẳng về phía tôi, “Một người nhân từ như vậy, các người sao có thể đối đãi như thế? Kẻ khác chèn ép, sỉ nhục ngài ấy, ngay cả người cũng cô phụ ngài ấy! Vừa đi theo Dự Chương Vương có quyền có thể đã quên ngay Tam điện hạ toàn tâm toàn ý với mình! Người có biết điện hạ ở Hoàng lăng cả ngày lẫn đêm chỉ nhớ đến người, lúc nào cũng nghĩ tới người, giống như ta lúc nào cũng nghĩ tới ngài ấy, mà ngài ấy lại chỉ coi ta là nha hoàn của người, chưa từng coi là nữ nhân của ngài... Mặc dù có được danh phận suông kia, nhưng ta chẳng là gì hết!”.

Ánh mắt nàng như dao, từng lời, từng chữ khoét sâu vào tim tôi.

“Ta sinh nữ nhi, ngài luôn miệng gọi nó là A Bảo. Ngay cả nữ nhi của ta cũng không thoát khỏi cái bóng của người... Dự Chương Vương phi, tại sao người lại để ngài nhớ mãi không quên? Một nữ nhân ác độc đích thân đẩy điện hạ vào chỗ chết cũng xứng để ngài nhớ mãi không quên?”. Nàng càng nói càng xúc động, phần nộ, gương mặt nhăn nhó, dáng vẻ điên cuồng. Cung nhân phía sau đè nàng lại, nàng vẫn giằng co muốn lao tới trước mặt tôi.

Tôi mặc nhiên nghe nàng quát mắng, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy bi ai. Một hồi lâu không nói gì.

“Nữ nhi của người có đôi mắt người Man, càng lớn lên càng rõ ràng, cho nên người hẳn tâm hủy đôi mắt nó đi?”, tôi đứng dậy, lạnh giọng hỏi nàng lần cuối.

Nàng giống như bị rút hết sức lực, run rẩy không nói thành lời, nước nở một tiếng rồi bất tỉnh.

Chuyện này nếu như bị truyền ra ngoài, thanh danh của Tử Đạm sẽ bị hủy hoại, mà thể diện của Hoàng thất cũng không còn.

Nếu là cô cô, người tất nhiên sẽ không hề do dự xử tử Cẩm Nhi và đứa bé, xử tử toàn bộ cung nhân, để bí mật này vĩnh viễn bị chôn sâu dưới lòng đất.

Nhưng đối diện với Cẩm Nhi, đối diện với đứa bé đáng thương kia, tôi vẫn không hạ được quyết tâm tuyệt tình như vậy.

Ngày hôm sau, năm cung nhân biết sự tình trong Cảnh Lâm cung bị xử tử, tiểu Quận chúa được đưa vào Vĩnh An cung, để cho những cung nhân có thể tin tưởng được nuôi dưỡng.

Tô thị bởi vì phạm phải cung quy, bị trục xuất khỏi cung đình, đưa tới chùa Từ An tu hành, cả đời không được bước ra khỏi cửa chùa.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ai Biệt

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Ai biệt: Bi thương chia ly.

Đại quân nam chinh từ sau khi vượt sông đã tiến sát từng bước, hai tuyến thủy bộ giáp công, vây kín tiêu diệt từng thế lực của tôn thất phương nam. Chủ lực của phản quân bị bức lui đến phía bắc Dịch Châu, gặp phải đại quân vây trước chặn sau, không còn đường nào lẩn trốn nữa. Rơi vào cảnh cùng đường, quân phản loạn ở các lộ lâm vào nội chiến. Tấn An Vương sớm nắng chiều mưa ý vào việc mình chưa từng chính diện giao chiến với triều đình, mưu đồ bắt Tử Luật, muốn dựa vào chút công tích này để xin hàng Tiêu Kỳ, cầu vinh hoa bình an. Giữa nội loạn, Tấn An Vương nửa đêm đánh lén vào Hành cung, truy sát Tử Luật. Tử Luật được một đám tử sĩ bảo vệ, cưỡi ngựa trốn đi, chạy tới chỗ Thừa Huệ Vương, lập tức điều đại quân phản công.

Hai quân ác chiến một ngày một đêm, Tấn An Vương lắm mưu nhiều kế nhưng trên chiến trận cũng không địch nổi Thừa Huệ Vương dũng mãnh, cuối cùng bị giết ngay tại trận, phản quân từ đây đại loạn. Để giữ cho lòng quân không bị mai một, Kiến Chương Vương chỉ đành cầm đầu tôn thất phía nam gấp gáp đẩy Tử Luật lên ngôi Hoàng đế. Đài cao được dựng lên ở Dịch Châu, dâng đàn tế trời qua loa rồi tôn Tử Luật làm Đế vương phía nam.

Tin tức được truyền tới, cả triều văn võ nổi giận. Việc Tử Luật xưng đế rốt cuộc cũng đã minh chứng rõ ràng cho tội soán ngôi. Tiêu Kỳ chỉ chờ có thời cơ này để xóa sạch tôn thất Giang Nam.

Ngày hôm sau, Hoàng cung ban chiếu thư thông cáo thiên hạ: chư Vương Giang Nam ủng hộ phản thần mưu nghịch soán vị, tội không thể tha, lệnh cho đại quân nam chinh lập tức bình định; những kẻ cầm đầu nghịch đảng và tông phạm, bất luận thân phận tước vị, đều phải giết sạch, không được nhân nhượng.

Cuối xuân đầu hạ, sau giờ Ngọ, thời tiết đã hơi nóng bức. Tấm màn trúc buông nửa, chắn đi ánh nắng sáng rực bên ngoài. Từng luồng sáng nhỏ chen qua khe màn chiếu vào thư án.

Tôi cầm chiếc quạt tròn bằng lụa trắng, dựa vào người Tiêu Kỳ, vừa nhẹ quạt cho chàng, vừa nghiêng đầu xem tấu chương. Lại là một tin chiến thắng phản quân phương nam nữa. Tàn quân của Phụng Viễn Quận Vương bị truy kích tới Hi Xuyên, hơn một nửa đã quy hàng, còn lại bị tiêu diệt sạch. Tiêu Kỳ khép lại cuốn sổ con, để lộ ra một nụ cười, trên trán lấm tấm mồ hôi. Đại cục phương nam đã định, Tử Luật thất bại chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi.

Tôi ngẩn ngơ nhớ tới thiếu niên cô độc gầy yếu kia. Trong ba Hoàng tử, Tử Long hồ đồ lỗ mãng, Tử Đạm nhẫn nhục chịu đựng, duy chỉ có Tử Luật, trong ngày cung biến ấy, đã liều chết chạy ra khỏi Hoàng thành, xuôi nam khởi binh phản kháng. Ngay cả tôi cũng không ngờ tới được, người cuối cùng kiên trì giữ vững sự kiêu ngạo và dũng mãnh của Hoàng thất lại là huynh ấy. Nếu không phải sinh ra ở loạn thế này, có lẽ huynh ấy sẽ trở thành một vị Thân vương bác học, tài đức, sáng suốt, chứ không phải là một nghịch thần tặc tử bị người đời phi nhổ như ngày hôm nay. Trong huynh ấy và Tử Đạm đều chảy xuôi một dòng máu như nhau. Lúc đầu lâu của huynh ấy bị đao chém xuống, đưa tới trước trưởng chủ soái, đối diện với huynh đệ ruột thịt, huynh ấy có nhắm mắt được không? Mà Tử Đạm, hai tay chưa bao giờ dính máu tươi, Tử Đạm thuần thiện như bạch ngọc không tỳ vết, lại phải bước qua biển máu núi xác, đi đến điểm cuối tàn khốc nhất, đích thân đoạt lấy đầu huynh trưởng để kết thúc cuộc chiến tranh này.

Rõ ràng là giờ Ngọ đầu hạ mà lại thấy cơn ớn lạnh thấu qua xương.

Càng trải nhiều ly biệt mới càng biết quý trọng... Tôi lặng lẽ thờ dài, chầm dứt suy nghĩ mông lung, rút chiếc khăn tay lụa ra lau mồ hôi trên trán Tiêu Kỳ. Chàng ngẩng đầu lên cười với tôi, sau đó lại cúi xuống chuyên chú nhìn tấu chương.

“Nghỉ ngơi một lát đi, nhiều tấu chương như vậy, một lần cũng không xem hết được”, tôi dịu dàng khuyên chàng.

“Đây đều là chuyện gấp, không hoãn lại được”, chàng không ngẩng lên, nói. Đống tấu chương bên cạnh tay chàng đã chất thành núi.

Tôi bất đắc dĩ cười, đặt chiếc quạt xuống, lấy vài cuốn sổ ra xem. Mấy ngày gần đây liên tiếp có tin chiến thắng báo về. Mười vạn đại quân cử đi Tây Cương đã vượt qua đại mạc, bất ngờ tập kích từ phía sau Vương thành Đột Quyết, giống như một thanh đao nhọn, xuyên thẳng vào trọng tâm Đột Quyết. Đột Quyết Vương đánh không lại, hơn nữa trong ngoài đều bị địch vây khốn, tinh thần đã sớm rệu rã. Quân ta có chi viện đầy đủ, tướng sĩ chốn biên quan phụng mệnh chỉ thủ vệ không tấn công đã nhẫn nhịn không ra tay từ lâu, liên tục dâng biểu xin chiến. Trong cả chông tấu chương này, cũng phải có một nửa là tấu chương xin chiến. Tôi đưa mắt nhìn, không kìm được mà nở nụ cười.

“Thấy cái gì mà vui thế?”, Tiêu Kỳ đặt bút, ngẩng đầu cười một tiếng, ôm tôi đặt trên gối chàng. Tôi đưa mấy tấu chương xin chiến cho chàng xem, chàng cũng cười, “Thời cơ còn chưa tới, có điều cũng sắp rồi”.

Trên tấm dư đồ lớn kia, một vùng sa mạc mênh mông chốn biên cương đang chìm trong khói lửa. Học Luật Vương tử, Hạ Lan Châm... Đánh xong trận này, chúng ta là địch hay là bạn? Tôi ngẩn người nhìn tấm dư đồ, lòng chột rối ren, không biết là mừng hay là lo.

“Chiến sự phương nam cũng gần xong, Tử Đạm sắp phải về kinh”, Tiêu Kỳ bỗng nhiên cười nhạt nói, “Hiện giờ Tô thị đã bị trục xuất, Hoàng thúc chưa có chính thất, việc trước mắt là cần phải sắc lập chính phi cho hắn”.

Trong những năm tháng còn lại của cuộc đời, Cẩm Nhi sẽ phải bầu bạn cùng thanh đăng, cổ Phật. Đây là sự khoan dung lớn nhất tôi có thể cho nàng. Có lẽ, đối với nàng, xuất gia cũng là một sự giải thoát. Chẳng qua là A Bảo trở thành khó khăn lớn nhất của tôi. Để nó ở lại trong cung, trước sau gì cũng là mầm họa lớn. Nhưng nó không thể đi theo mẫu thân mình nữa. Tử Đạm tự lo cho bản thân còn chưa xong, chỉ e cũng không trông nom được cho đứa bé này. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi chưa nghĩ ra được kế gì cho vẹn đôi đường, chỉ đành tạm thời để đứa bé ở trong cung chữa trị mắt.

Tiêu Kỳ chẳng mấy may để tâm chuyện của Cẩm Nhi, chàng chỉ thấy đứa bé là vô tội, dặn dò tôi để ý tới nó.

Song chính miệng Tiêu Kỳ lại nhắc tới việc lập phi cho Tử Đạm... Tôi cũng hiểu được dụng ý của chàng. Chàng đúng là vẫn còn để tâm. Có lẽ chỉ có Tử Đạm thành thân rồi, chàng mới loại trừ mọi lo ngại. Tử Đạm bị giam cầm ở Hoàng lăng nhiều năm, bỏ lỡ việc hôn sự đã lâu, đến nay vẫn chưa có chính phi. Giờ Cẩm Nhi không còn đây, bên cạnh huynh ấy đúng là rất cần một nữ tử chăm sóc. Chỉ là, Tiêu Kỳ nói phải tìm một người thích hợp, có nghĩa là không có gì hơn con nhà quyền thần hoặc tâm phúc trong quân.

“Tử Đạm lần này khả hoàn trở về, nếu có thể chọn được giai nhân xứng đôi, đương nhiên là đã mừng lại càng thêm mừng. Tuy nhiên, trong thời gian ngắn như vậy, để chọn được một nữ tử môn đăng hộ đối, lại thích hợp thì cũng không dễ dàng gì”, tôi nói băng quơ, cười trách cứ, “Dù sao cũng không phải chuyện gấp gáp, giai nhân khuê tú nhiều như thế, nhìn hoa cả mắt, cứ từ từ thôi”. Miệng tuy là cười vui, nhưng trong lòng tôi lại chua xót.

Bên tai nóng lên, là ngón tay Tiêu Kỳ đang nhẹ vuốt tóc mai tôi, “Nóng sao? Nhìn nàng này, người đấm mồ hôi...”.

Còn chưa chờ tôi đáp lại, chàng đã vạch cổ áo tôi ra, để lộ da thịt lấm tấm mồ hôi. Tôi nghiêng đầu đi, bỗng chốc không dám đối diện với ánh mắt chàng, gắng sức xua tan bóng dáng thanh sam cô tịch trong lòng. Tiêu Kỳ cũng không hỏi thêm nữa, như thể chưa từng nhắc tới chủ đề vừa rồi. Không biết từ lúc nào, chàng đã cởi ngoài bào của tôi, vứt sang một bên.

“Chàng đừng làm loạn!”, tôi kinh hô, né tránh bàn tay không an phận của chàng.

“Người đấm mồ hôi thế này...”, chàng cười rất vô lại, ngang nhiên ôm ngang tôi lên, “Chi bằng để ta hầu hạ Vương phi tắm rửa”.

Hơi nước dày đặc lượn lờ trên bồn nước nóng. Cánh hoa bạch chỉ, thủy tiên trôi dập dềnh trên mặt nước, mùi thơm say mê lòng người. Ngâm mình trong làn nước ấm thế này, quả thực khiến tôi không muốn nhúc nhích.

Tôi lười biếng dựa vào thành đá của bồn tắm, ngửa đầu há miệng để chàng bóc vỏ nho, bón cho từng quả.

Bọt nước bắn lên đuôi lông mày chàng, búi tóc đã ướt mất một nửa. Trong hơi nước mịt mù, con người trước mắt toát ra vẻ phong lưu mê người... Chàng như cười như không, bóc xong vỏ một quả nho, lơ đãng đưa tới. Tôi há miệng, chàng lại rút tay về. Tôi nhón chân, mượn sức nước, lướt tới gần chàng như cá bơi, lén đẩy chàng vào trong bồn tắm. Bọt nước bắn tung tóe, trông thấy bộ dạng chật vật của chàng, tôi cười lớn, quên luôn cả né tránh. Cười đến không dừng được, lại bị chàng bắt lấy... Một phòng kiêu diễm, xuân sắc vô hạn. Buổi trưa cuối xuân mệt mỏi, thời gian lặng lẽ trôi đi trong lúc triền miên.

Chiến sự phía nam đã chắc thắng, để khích lệ lòng quân, triều đình ban chỉ khao thưởng: phong Tử Đạm làm Hiền Vương, Tống Hoài n làm Đại

tướng quân, Hồ Quang Liệt làm Vũ Vệ Hầu, những tướng sĩ còn lại được thăng một cấp bậc, ban thưởng vàng bạc vô số.

Tử Đạm trước giờ vẫn mang danh Hoàng thúc suông, đến nay mới được coi là có Vương tước. Trước kia, huynh ấy với thân phận Hoàng tử, vốn ở trong cung, nhưng nay đã có Vương tước, theo lệ phải có phủ đệ riêng.

Thượng thiện ty lựa chọn một vài vườn ngự bỏ không từ lâu trong kinh thành, ý định chọn ra một nơi để tu sửa lại làm phủ Hiền Vương. Song, ngoài dự liệu của mọi người, Tiêu Kỳ hạ lệnh ban “Chỉ uyển” – Hành cung xa hoa tinh xảo nhất của Hoàng gia – cho Tử Đạm. Nơi này được tu sửa, xây dựng rầm rộ, vô cùng lộng lẫy. Chốn hào hoa xa xỉ ấy khiến các gia tộc Vương công quyền thế đều phải tặc lưỡi hít hà.

Mới đầu, ai nấy đều cho rằng, Tiêu Kỳ ép Tử Đạm ra chiến trận là muốn mượn đao giết người, khiến huynh ấy chết ở trận tiền, chấm dứt hậu hoạn. Đáng tiếc, bọn họ đã đánh giá thấp thủ đoạn, tâm cơ của Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ kiên quyết bình định quân phản loạn Giang Nam, mặc dù đã loại trừ được hoàn toàn thế lực cuối cùng của Hoàng thất, nhưng không thể đoạn tuyệt với cả Hoàng tộc ngay. Bất luận là ở kinh thành hay Giang Nam, Vương công, hoàng thân quốc thích đều có căn cơ sâu xa rắc rối, giết không hết, nhổ cũng chẳng xong. Nay chiêu trính dần ổn định, muốn trị quốc an dân thì còn phải nhờ vào sức của họ. Giờ này khắc này, Tiêu Kỳ hậu đãi Tử Đạm, không khác gì đang cho hoàng thân quốc thích uống định tâm đan.

Định tâm: thanh thời, an tâm.

Kể từ khi trong cung truyền ra tin đồn rằng muốn chọn giai nhân từ các thế gia để sắc lập Hiền Vương phi, nơi nơi đều bàn tán xôn xao, mà các thế gia đều trông mắt dòm ngó, phỏng đoán.

Đứng trước cửa Chỉ uyển phủ đầy bụi đã lâu, tôi nghỉ chân một lúc.

Vườn ngự Hoàng gia này được làm nên từ bàn tay của một người thợ thủ công nổi danh. Lưng tựa vào núi tím, gối bên bờ hồ xanh thắm, xa xa đối diện với cung thành, chiếm hết phong thủy hữu tình.

Nhiều năm trước, nơi này vốn không mang cái tên gọi hiện tại. Khi Thành Tông Hoàng đế ban nơi này cho mẫu thân Tử Đạm – Tạ Quý phi đặc sủng chốn hậu cung, bởi vì trong tên bà có một chữ “Chi” nên mới đổi thành Chi uyển. Tạ Quý phi trời sinh tính tình ôn hòa ưa tĩnh lặng, yếu ớt nhiều bệnh, không quen với cuộc sống trong cung. Năm ấy, bởi Thành Tông Hoàng đế ngầm đồng ý, để bà tới nơi này nghỉ ngơi, nhiều ngày không về cung vấn an mà chọc giận cô cô, gây ra một hồi sóng to gió lớn. Sau đó, Tạ Quý phi sầu não trở về cung, chưa được nửa năm thì bệnh qua đời. Từ đó về sau, những năm tháng Chi uyển gió mát mưa phùn, đậu khấu thướt tha, thanh sam nhẹ nhàng càng lúc càng trôi xa.

Đậu khấu: một loại quả có thể làm thuốc trong Đông, Tây y.

Ngực thoáng đau, chuyện xưa mịt mù lướt đi, chợt nhận ra đã là cách cả một thế hệ.

“Vương phi”, tiếng gọi nhỏ của A Việt gọi tôi tỉnh lại từ trong giấc ngủ. Đứng trên bậc thềm ngọc mới tu sửa, tôi ngửa đầu ngắm nhìn, ba chữ “Hiền Vương phủ” sơn vàng đường hoàng chói mắt, nổi bật trên tấm biển bàn long. Tôi quay đầu, nhẹ cười với chư vị mệnh phụ phía sau, “Hao phí biết bao tâm tư, Hiền Vương phủ cuối cùng cũng đã hoàn thành rồi. Hôm nay cố ý mời chư vị tới đây thưởng ngoạn, cũng là xem xem tay nghề của thợ thủ công bây giờ có sánh được với năm xưa không”. Mọi người ríu rít tán thưởng theo. Dọc đường đi, quả nhiên nơi nơi đều là cảnh đẹp, thể hiện rõ những tính toán tỉ mỉ của người xây, khiến người nhìn ca ngợi không ngớt lời.

Cảnh trí quen thuộc ngày xưa dần dần lọt vào tầm mắt, từng nơi, từng chỗ, cảm giác như thời gian đang quay ngược trở lại. Nơi đây từng là chốn

Tạ quý phi sống, giờ được trở lại cố hương, coi như là một điều an ủi dành cho Tử Đạm.

Tôi trầm lặng cúi đầu, bất giác lòng chợt ảm đạm. Lại nghe phía sau dường như có tiếng cười nói vui vẻ, tôi xoay người nhìn lại, chỉ thấy trong đám nữ quyến có một vài thiếu nữ áo quần sặc sỡ đang vui đùa nói cười bên nhau. Nghênh An Hầu phu nhân đi bên cạnh trông theo ánh mắt tôi, cười nói: “Nữ nhi đúng là lúc nào cũng hoạt bát, nếu có điểm nào thất lễ, kính mong Vương phi thứ tội”. Tôi cười một tiếng, dời tầm mắt đi, không nói gì cả. Những thiếu nữ này nằm trong đám khuê tú được tuyển để chọn Hiền Vương phi, hôm nay cũng là cố ý cho các nàng đi thưởng ngoạn cùng.

Đi được một lúc, tôi thấy hơi mệt, A Việt vội nói: “Thủy tạ phía trước mát mẻ, Vương phi và các vị phu nhân chi bằng nghỉ ngơi một lát. Hóng gió thưởng sen cũng là chuyện hay”. Tôi gật đầu cười một tiếng, dẫn mọi người đi vào thủy tạ.

Thủy tạ: Nhà, đình xây trên mặt nước để làm nơi giải trí.

Đầu hạ nhiều nắng ấm, gió mát nhẹ thoảng, trong thủy tạ vang tiếng nói cười, xúng xính quần áo áo áo. Giai nhân danh môn, thiên kim Vương Hầu, ai nấy đều yêu kiều xinh đẹp, đưa mắt nhìn, chỉ thấy hoa mắt si mê.

Chẳng bao lâu sau, tôi cũng trở nên không buồn không lo.

Một cơn gió mát thổi tung lọn tóc bên tai. Tôi giơ tay vén lại, lơ đãng nhìn thấy một nữ tử mặc áo tím nhạt đang một mình đứng dựa bên lan can, như lạc lõng giữa rừng hoa gấm nhiều màu sắc.

Nữ tử mặc áo tím kia dịu dàng đứng bên lan can đan chéo, mắt nhìn những bông sen trắng lốm đốm nở rộ trên hồ, vẻ mặt tịch mịch, như mất hồn. Tôi ngưng mắt nhìn thân ảnh thướt tha ấy, chẳng biết tại sao, từ lần đầu tiên thấy nàng trong yến tiệc Nguyên tiêu, tôi đã cảm thấy nàng có chút gì quen thuộc. Rõ ràng là chưa từng gặp mặt, nhưng lại như cố nhân. Lòng

thoáng rung động, tôi cất bước đi tới phía sau nàng, cười nhạt nói: “Thích những bông sen trắng kia sao?”.

Cố Thái Vi cả kinh nhìn lại, vội vàng hành lễ. Tôi mỉm cười nói: “Đầm nước phía nam có rất nhiều loài hoa ấy. Tiết trời thế này, hoa đã nở rộ khắp chốn, vô cùng thanh nhã”.

“Vâng, phong cảnh phương nam hợp lòng người, dễ khiến người ta say mê”. Cố Thái Vi thấp đầu, giọng nói thanh mảnh, trên má lại để lộ nụ cười rất sâu. Tôi thản nhiên nhìn nàng rồi dời tầm mắt về phía một bông sen trắng, ngâm nga: “Đặng bạch bình hồ sính vọng, dữ giai kỳ hồ tịch trương”.

Ở đây, A Vũ tức cảnh sinh tình, nhắc lại hai câu thơ này với ý: Một người trông đợi nhớ mong một người.

Hai gò má Cố Thái Vi ửng đỏ. Nàng khẽ cắn môi, không nói lời nào. Tôi làm sao có thể không nhận ra được tâm tư của nữ tử này? Nàng đang nhìn vật nhớ người. Mà người nàng nhớ, là ca ca tôi đang ở Giang Nam xa xăm.

Đáng tiếc, nhân duyên trên cõi đời này, có mấy người được như ý? Mỗi tương tư này của nàng, e là chỉ phí công vô ích. Chưa bàn tới chuyện với địa vị, danh phận của ca ca thì không thể nào cưới một nữ tử gia môn sa sút làm thê tử; mà cho dù có vứt bỏ hết những ràng buộc gia thế, sợ rằng ca ca cũng không còn có lòng dạ nào tái giá nữa. Một mối duyên ân oán khi xưa với tẩu tẩu, đã nhiều năm trôi qua như vậy, huynh ấy vẫn chưa từng buông xuống, chưa từng cho bản thân một sự giải thoát. Buồn thay, thế sự trên người, khiến cho mỗi người đều kiên trì gìn giữ những quyến luyến lần đầu.

Cố Thái Vi vẫn cúi đầu xấu hổ. Tôi không đành lòng, nhìn nàng than thở: “Hoa sen tuy đẹp nhưng cuối cùng vẫn là nước chảy bèo trôi, thay vì hoài công buồn rầu, chi bằng trân trọng những gì đang có”. Nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn tôi. Đôi con ngươi sinh động tuyệt đẹp thoáng lộ vẻ ảm

đạm, giống như bị mây đen che phủ. Một nữ tử thật thông minh! Lòng chua xót, tôi nhẹ vỗ cánh tay nàng, lại càng cảm thấy thương tiếc.

Ngoại trừ Cố Thái Vi, những danh môn khuê tú khác đều không có ai vừa mắt tôi.

Tôi đặt số ghi tên trong tay xuống, ngẩn ngơ nhìn về phía ngọn nến. Có lẽ là Tử Đạm ở trong lòng tôi quá mức hoàn mỹ, sáng trong giống như ánh trăng trên trời cao, đôi mắt khắp phàm trần cũng không còn có ai xứng đôi nữa. Mà cũng có lẽ là do tôi quá ích kỷ, cố chấp bảo vệ thứ tình cảm không còn thuộc về mình nữa, không nỡ để cho người khác chia sẻ. Đặt tay lên ngực tự hỏi lòng, tôi quả thực không phải không để tâm tới những chuyện Cẩm Nhi đã làm.

Nghĩ tới Cẩm Nhi, đột nhiên tôi lại nghĩ tới A Bảo. Thương thế ở mắt nó vẫn chưa đỡ hơn chút nào. Lòng càng thêm phiền muộn. Tôi đứng dậy, thong thả bước tới cạnh cửa, thấy sắc trời đã tối. A Việt lại thúc giục lần nữa, “Hay là Vương phi dùng bữa trước đi, Vương gia còn đang nghị sự, không thể về phủ ngay được. Cứ chờ thế này biết tới bao giờ?”.

Tôi không muốn ăn, người ủ rũ, bèn cho thị nữ lui đi, trở về giường gối, cầm lấy một cuốn sách, rầu rĩ lật xem. Bất tri bất giác, cơn buồn ngủ kéo tới. Tôi như đang lơ lửng trên mây, xung quanh mờ mịt khói mù, không biết mình đang ở chỗ nào. Ngó quanh quanh, chợt thấy mẫu thân mặc y phục lộng lẫy, cao quý đoan trang. Mẫu thân mỉm cười nhìn tôi, vẻ mặt thanh tao ẩn chứa sự lưu luyến không rời. Tôi há miệng muốn gọi mẫu thân nhưng lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Chớp mắt, y phục trên người mẫu thân lay động, phát phơ trên không, rồi người từ từ bay đi. “Mẫu thân!”, tôi thất thanh hét lớn, đột nhiên tỉnh lại. Trước mắt là rèm buông, màn tơ rủ, chẳng biết mình đã nằm trên giường từ lúc nào.

Màn được vén lên, Tiêu Kỳ chạy tới, “Sao vậy? Vừa rồi nàng còn ngủ ngon cơ mà”.

“Ta mơ tới mẫu thân...”, tôi bỗng có cảm giác như mất đi thứ gì đó, mà lòng không thể biết đó rốt cuộc là thứ gì. Cảnh trong giấc mơ vừa rồi dường như còn đang hiển hiện trước mắt.

“Nếu như nàng nhớ mẫu thân thì ngày mai tới chùa Từ An thăm cũng được”. Tiêu Kỳ cầm ngoại bào vắt trên đầu giường khoác cho tôi rồi cúi người đeo giày giúp tôi, “Vừa rồi thấy nàng ngủ say nên ta không đánh thức, chắc giờ nàng cũng đói rồi đúng không?”. Chàng vừa ôm tôi xuống giường, vừa cho người dọn đồ ăn lên. Tôi mệt mỏi dựa vào ngực chàng, nghiêng đầu nhìn. Đã lâu rồi chưa thấy chàng vui mừng ra mặt như thế này, “Có chuyện gì mà chàng vui thế?”.

Chàng cười nhạt, nói rất nhẹ nhàng, “Hôm nay đã bắt được Hốt Lan”.

Hốt Lan Vương tử là người Đột Quyết Vương ưu ái nhất, được tôn làm đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết, cũng là đối thủ mà Hạ Lan Châm kiêng kỵ nhất.

Lần này bắt được Hốt Lan, chẳng khác nào chặt đi một cánh tay của Đột Quyết Vương. Chuyện này đương nhiên sẽ khiến lòng quân Đột Quyết bị rung chuyển lớn, tinh thần bị đả kích nặng nề. Song, quan trọng hơn là, Hốt Lan bị bắt, trở thành lợi thế hữu lực nhất để kiềm chế Hạ Lan Châm. Ngày nào Hốt Lan còn chưa chết, Hạ Lan Châm cho dù có đoạt được vương vị, cũng không thể an lòng. Lỡ như Hạ Lan Châm trở mặt hủy giao ước, chúng ta có thể quay đầu kết minh với Hốt Lan, đẩy Hạ Lan Châm vào cảnh hai mặt đều giáp địch.

Còn nhớ năm đó ở Ninh Sóc, Tiêu Kỳ và Hốt Lan liên thủ ép Hạ Lan Châm tới đường cùng, rồi lại bỏ qua cho Hạ Lan, giúp hắn quay về Đột Quyết, trở thành con cờ có sức uy hiếp lớn nhất tới Hốt Lan. Nghĩ tới đây, tôi không thể không thán phục Tiêu Kỳ mưu tính sâu xa, đồng thời, cũng phải cảm thán rằng, trên thế gian này quả thực không có đồng minh vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù mãi mãi.

Tin thắng lợi này thực sự khiến người ta phấn chấn. Bất chấp việc chưa kịp ăn tối, tôi đã quần lầy Tiêu Kỳ bắt chàng kể tỉ mỉ việc làm sao bắt được Hốt Lan.

Kiến Vũ tướng quân Từ Cảnh Huy dẫn ba ngàn binh mã xuất trận, lấy mạng sống làm mồi nhử, liều mình đọ sức, dụ Hốt Lan Vương tử suất tám ngàn thiết kỵ đuổi thẳng theo. Dọc đường vừa đánh vừa lui, dụ được toàn bộ quân địch tướng địch vào khe núi Liêu Tử. Ba ngàn cung nỏ thủ mai phục sẵn ở đây đột ngột tập kích, hai nghìn trọng giáp bộ binh ở ngoài khe cắt đứt hậu viện địch, bao vây quân Đột Quyết trong khe. Từ Cảnh Huy cưỡi ngựa tiên phong xông thẳng vào giữa đội hình địch mà đánh. Trọng giáp binh sĩ ai nấy đều giương đao hăng hái tiến vào trận địa, ra sức đánh giết. Một trận ở khe Liêu Tử đánh từ giữa trưa đến cuối hoàng hôn. Đội quân của Từ Cảnh Huy tám phần trọng thương, chết hơn hai nghìn binh sĩ, mà trong tám ngàn kỵ binh Đột Quyết có hơn nửa bị tàn sát. Chủ tướng Hốt Lan giao chiến với Từ Cảnh Huy, bị chém một cánh tay, sau đó bị thương, ngã ngựa, bị bắt.

Những tướng sĩ Đột Quyết còn lại thấy cục diện đã không thể cứu vãn bèn rối rít bỏ vũ khí quy hàng. Một đội quân vền vẹn chưa đầy ngàn người liều chết bỏ trốn, chạy thẳng về quân doanh báo tin.

Cảnh tượng gió đổi mây dời, mặc dù Tiêu Kỳ chỉ sơ lược kể qua, cũng đủ để gây chấn động lòng người, khiến người nghe phải sợ hãi. Tưởng tượng ra cảnh chém giết khi ấy, tôi nín thở thất thần, bất giác, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Tôi thở dài, “Từ Cảnh Huy này quả thực là thần nhân, binh sĩ trong tay có tám phần bị trọng thương mà vẫn đánh thắng được địch!”.

Tiêu Kỳ cười lớn nói: “Mãnh tướng như vậy, trong tay ta đâu chỉ có một mình Từ Cảnh Huy!”.

Ánh trăng mát lạnh ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt đầy háo khí của chàng, làm cho gương mặt kiên nghị giống như bị phủ lên một lớp sương mờ; mà bàn long thêu chỉ vàng trên Vương bào dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bay vút lên mây xanh, uy nghiêm bức người. Chớp mắt, tôi như chìm vào ảo giác, nhìn thấy biên cương mênh mông xơ xác tiêu điều. Đã quen thấy những khuôn mặt nghiêm túc đoan trang trong triều, đã quen sống trong màn che gấm lụa cao sang, tôi gần như đã lãng quên đi nỗi kinh hoàng năm ấy, quên đi rằng người trước mắt tôi đây mới thật sự là vị thần Tu La đến từ địa ngục, bước qua núi đao biển máu, trường kiếm trong tay san bằng núi sông, từng bước đi lên đỉnh cao quyền lực.

Một đêm không mộng寐, lại mấy phen tỉnh lại dưới ánh trăng mờ. Lòng luôn có cảm giác không yên.

Trần trọc mãi tới khi trời sáng mới mơ màng buồn ngủ. Vừa chớp mắt đã nghe tiếng mõ canh năm.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài vào, thị vệ túc trực ngoài cửa quỳ xuống, run rẩy thông bẩm, “Khởi tấu Vương gia, Vương phi, người ở chùa Từ An báo lại...”.

Tôi cả kinh, bất giác đưa tay giữ chặt lồng ngực. Chưa kịp cất tiếng, Tiêu Kỳ đã vén rèm ngồi dậy, “Chùa Từ An xảy ra chuyện gì?”.

“Canh ba đêm qua, Tấn Mẫn Trường Công chúa hoǎng thệ”.

Mẫu thân đi rất bình yên, ngay cả Từ cô cô túc trực bên ngoài cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Người cứ thế mà đi một cách lẳng lặng, áo tơ trắng, tất vải bố, không nhiễm chút bụi, nằm trên giường gỗ đàn, mặt mày ôn hòa, tưởng chừng như là đang ngủ trưa, chỉ cần có âm thanh nhẹ vang lên cũng có thể khiến người thức tỉnh.

“Công chúa trước giờ chưa từng đi ngủ muộn như vậy. Khuya rồi còn đứng trong đình một hồi lâu, xuất thần nhìn về phương nam, sau đó về phòng thì lại niệm kinh. Nô tỳ giục người đi ngủ, người chỉ nói muốn niệm kinh chín lần cầu phúc cho tiểu Quận chúa, thiếu một lần cũng không được”. Từ cô cô ngơ ngẩn cầm chiếc vòng Phật châu của mẫu thân, nước mắt lăn chã rơi, “Công chúa hẳn đã biết mình sắp đi”.

Tôi lặng lẽ ngồi bên người mẫu thân, đưa tay vuốt nhẹ một nếp nhăn trên góc áo người, chỉ sợ động tác quá mạnh, quấy nhiễu giấc ngủ thanh tịnh của người.

Những năm tháng tang thương đã đoạt đi dung nhan quốc sắc thiên hương năm nào, tích lũy lại luồng hào quang trong vắt như ngọc, chiếu sáng mỗi người xung quanh.

Mẫu thân là lá ngọc cành vàng chân chính, chỉ có thể sống trong gấm vóc phần hoa, trọn đời không thể nhiễm cát bụi, cũng không chịu nổi hắc ám, muộn phiền. Có lẽ, người thực sự là thần tiên lịch kiếp xuống trần, hôm nay cuối cùng đã rời khỏi bụi trần, vũ hóa trở lại làm tiên. Có lẽ, sống ở nơi thanh tịnh không vết nhơ, không có ân oán mưu lợi, không có đau khổ ly biệt mới là chốn về của người.

Tôi lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan thanh khiết lúc ngủ của mẫu thân, không nỡ dời ánh mắt đi, cũng không nỡ rời xa người. Những chuyện lúc nhỏ lộn xộn tìm tới. Mỗi cái cau mày, mỗi một nụ cười, một tiếng gọi nhỏ, một câu dặn dò của mẫu thân vẫn còn ngay trước mắt. Lúc người còn sống, tôi thường không thích nghe người cảm râm, lúc nào cũng cảm thấy mình bận rộn nhiều việc, không có thời gian rảnh rỗi đến làm bạn với người. Mẫu thân chưa bao giờ vì thế mà oán giận, người chỉ mỗi mắt trông ngóng chúng tôi, cũng chỉ yên lặng canh gác nơi xa, luôn luôn cảm thông cho chúng tôi. Tôi biết, người còn muốn cùng tôi tới Thang Tuyền cung lần nữa, biết người muốn tới Hoàng lăng bái kiến lăng tẩm tổ tiên, biết người muốn thường xuyên gặp mặt con trai con gái... Những việc này tôi biết cả,

nhưng cứ hết lần hết lượt hoãn lại vì lắm muộn phiền. Cảm giác rằng, những điều ấy không phải là chuyện quan trọng hơn, dù sao mẫu thân cũng sẽ chờ, bất cứ lúc nào người cũng đứng ở phía sau chờ tôi... Tôi không ngờ rằng, có một ngày, người sẽ buông tay mà đi, ngay cả một cơ hội để ăn năn cũng không cho tôi.

Tự tay thay y phục, chỉnh trang, búi tóc cho mẫu thân... Lúc nhỏ, mẫu thân cũng từng lo cho tôi hết thảy như vậy. Đây là lần cuối cùng tôi được tự mình hầu hạ người. Cầm lược ngọc lên, tay tôi run rẩy, không cách nào cử động được, loay hoay mãi mà chẳng cài được cây trâm ngọc vào búi tóc người. Từ cô cô đã khóc đầm nước mắt tự bao giờ. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng khóc. Duy có mình tôi khóc không ra nước mắt, lòng trống rỗng.

Tiếng chuông chùa Từ An vang lên, ánh mặt trời ngày hè sáng rực chiếu khắp không gian. Nơi chân trời như có lửa cháy hừng hực.

Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng. Con muốn nuôi dưỡng cha mẹ mà cha mẹ không còn nữa.

Tôi đứng dưới cây bồ đề, giữa đầu thấy gió nhẹ lướt qua, lá cây đung đưa, mãi sau chưa thấy ngừng.

Thoáng chốc, nỗi cô đơn ùn ùn kéo đến, chôn vùi tôi.

A Việt nhẹ giọng bẩm báo, Tiêu Kỳ đã tới chính điện, các vị mệnh phụ nghe tin tới phúng viếng cũng đã sắp đến cửa chùa. Tôi âu sầu quay đầu lại, thấy nàng hai mắt sưng đỏ, lặng lẽ đưa khăn lụa cho tôi chỉnh trang. Gương mặt nàng ẩn nhẫn sự đau thương, không gào khóc giống người khác, càng khiến tôi thấy sự chân thành, thấy đáng quý. Tôi cảm động, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, bảo nàng đến làm bạn với Từ cô cô đang bi thương quá độ.

Ánh mắt tôi lướt qua đầu vai nàng, nhìn thấy ở phía cuối hành lang, Tiêu Kỳ đang mặc huyền y, đội tổ quan sai bước mà tới, thân hình cao lớn ấy

dường như ngăn lại hết thứ ánh sáng nóng bức của ngày 1 tháng 7 ở phía sau lưng.

Bỗng nhiên, chỉ cảm thấy bản thân chẳng còn sức lực, chân mềm oặt, không gượng nổi nữa. Chàng không nói một lời ôm tôi vào lòng, gắng sức ôm chặt, vẻ đau thương hiện rõ trên đôi lông mày.

Phụ thân không rõ tung tích, mẫu thân từ bỏ nhân gian, Tử Đạm thành người xa lạ... Hiện giờ, ngoại trừ ca ca, tôi chỉ còn có Tiêu Kỳ là người thân thiết nhất. Chỉ còn chàng ở bên cạnh tôi, cùng tôi san sẻ, sóng vai nhau đi đến cuối con đường gập ghềnh.

Nước mắt cuối cùng cũng trào ra như đê vỡ. Tôi dùng hết sức mình để ôm chàng, tựa như ôm lấy khúc gỗ duy nhất trong lúc vùng vẫy dưới nước.

~~~~~

Chú thích: Thực ra trong câu “Đăng bạch bình hê sinh vọng, dữ giai kỳ hê tịch trương”, tác giả nhắc tới một loài hoa “bình” – 蘋 chứ không phải hoa sen. PT đã tra trên baidu, tìm ra một vài bài thơ có nhắc tới loài hoa này, nhưng khi xem các bản dịch tiếng Việt của những bài thơ ấy thì đều thấy người dịch dịch chữ “bình” này là cỏ tần. Sau đó, PT google cỏ tần thì thấy ra một loại cỏ 4 lá, không phải loài hoa mọc dưới nước có màu trắng như Mị Ngữ Giả miêu tả.

Thực sự là tốn rất nhiều thời gian nhưng không tìm được tên tiếng Việt của loài hoa này (1)

Phía bên trên, ở lời thoại của A Việt, Mị Ngữ Giả lại gọi nó là hoa sen (2)

Từ (1) và (2) => PT để nó là hoa sen.

Dưới đây là hình của loài hoa này, có bạn nào biết là hoa gì thì comment ở dưới để PT sửa lại nhé ^^ Cảm ơn nhiều.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ngờ Vực

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Linh cữu của mẫu thân cuối cùng không được đưa về cung mà cũng không về phủ Trấn Quốc Công. Người từng nói không còn mặt mũi nào vào Hoàng lăng, cũng không nguyện quy táng cùng họ Vương. Cả thân tộc và phu gia đều không phải nơi an nghỉ của người. Chỉ có chùa Từ An rời xa thế tục này là nơi người ký thác thân mình, cũng là vùng đất người quy y, sống quãng đời sau cuối. Mẫu thân đã vào cửa Phật, không còn lưu luyến vinh hoa trần thế. Nếu như tang lễ quá mức long trọng, huyệt nào sẽ không hợp ý người.

Ngày phát tang, chư vị mệnh phụ mặc y phục trắng tới chùa Từ An phụng lễ. Ngày hôm sau đó, quan lại khắp nơi tới chùa phúng viếng. Cao tăng trong kinh thành và chúng ni tử ở chùa cử hành lễ cúng bái liên bảy ngày bảy đêm, siêu độ cho mẫu thân.

Đêm cuối cùng, tôi mặc áo trắng, quỳ trước linh cữu.

Tiêu Kỳ cũng ở lại trong chùa, cùng tôi đưa tiễn mẫu thân đoạn đường cuối cùng. Đêm đã về khuya, thời tiết mỗi lúc một thêm lạnh, chàng ép tôi đứng dậy, nói: “Ban đêm lạnh lắm, đừng quỳ nữa, thân thể mình không khỏe thì phải biết giữ gìn”. Tôi buồn thê lương, lắc lắc đầu. Chàng thở dài, nói: “Chuyện cũ đã qua, trân trọng bản thân mới là việc nên làm để người thân được an lòng”. Từ cô cô cũng rưng rưng nước mắt khuyên lơn. Tôi không còn cách nào, chỉ đành để Tiêu Kỳ đỡ mình ngồi lên ghế, ảm nhiên nhìn về phía linh cữu mẫu thân, đau lòng im lặng.

Một ni cô mặc áo xanh lạng lẽ đi tới bên cạnh Từ cô cô, nhỏ giọng bẩm báo gì đó. Từ cô cô thở dài, cúi đầu trầm ngâm, vẻ mặt do dự. Tôi yếu ớt hỏi: “Có chuyện gì?”.

Từ cô cô ngậm ngừng một lát, nhẹ đáp: “Diệu Tĩnh đã quỳ ở bên ngoài nửa đêm, nàng khẩn cầu được đưa tiễn Công chúa đoạn đường cuối”.

“Ai là Diệu Tĩnh?”, tôi ngần ngại.

“Là...”, Từ cô cô ngừng một lát, “Cấm Nhi trong phủ trước kia”.

Tôi đưa mắt nhìn sang, Từ cô cô hạ thấp tầm mắt, không dám nhìn tôi. Từ cô cô biết thân phận của Cấm Nhi, lại chỉ nói nàng là người cũ trong phủ, hiển nhiên là có lòng yêu thương che chở, cố ý cầu xin cho Cấm Nhi.

Người trong cung phạm tội, bị giáng chức tới chùa Từ An làm nữ ni đều phải ở hàn xá dưới chân núi, không được tùy ý ra vào, không thể đặt chân vào cửa chùa, lại càng không thể bước vào nội viện nơi mẫu thân ở. Cấm Nhi lần này có thể vào chùa, sai người đưa tin, đủ để thấy Từ cô cô thường ngày quan tâm tới nàng nhường nào. Lúc này, tôi không muốn trông thấy nàng, lại không nhẫn tâm từ chối Từ cô cô trước linh cữu của mẫu thân, chỉ đành thở dài một tiếng, gật đầu nói: “Để nàng vào đi”.

Bóng người gầy gò tiến vào. Chỉ một thời gian ngắn ngủi qua đi, không ngờ nàng lại gầy như vậy, không khác gì cảnh củi khô.

“Cấm Nhi bái kiến Vương gia”. Nàng quỳ xuống trước mặt Tiêu Kỳ, nhưng không quỳ tôi, giọng nói yếu ớt, lại dám xưng hô bằng tên cũ, hẳn là to gan.

Tiêu Kỳ liếc nàng một cái, mặt không đổi sắc, nhưng Từ cô cô đã tái mặt, ho khan, “Diệu Tĩnh! Vương phi nể tình chủ tớ cũ cho phép người vào đây tế lễ, người còn không tạ ơn?”.

Cầm Nhi chậm chậm ngược mắt, ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào tôi, “Tạ ơn? Nàng có ơn gì với ta?”.

“Diệu Tĩnh!”, Từ cô cô kinh sợ, mặt xanh mét.

Tôi không muốn để xảy ra chuyện ngay trước linh cữu mẫu thân, mặt mũi day trán, không thèm liếc nàng, “Hôm nay không phải là lúc để người tới làm loạn, lui ra!”.

Cầm Nhi cười lạnh, “Hôm nay không phải lúc? Vậy Vương phi hy vọng là khi nào, chẳng lẽ phải chờ đến khi ta chết, hóa thành ma khóc...”.

“Càn rỡ!”, Tiêu Kỳ giận dữ mắng, giọng trầm thấp, lại khiến mọi người chấn động. Cầm Nhi cũng hết hoảng, co rúm người lại, không dám đối diện với vẻ giận dữ của Tiêu Kỳ.

“Trên linh đường há có thể cho người gây huyên náo. Lôi diên phụ này ra ngoài, đánh hai mươi trượng”. Tiêu Kỳ lạnh lùng nói, lạnh lẽo cầm tay tôi.

Thị vệ ngoài điện nghe tiếng chạy vào, Cầm Nhi tựa như bị dọa sợ đến ngây người, chăm chăm nhìn tôi, chờ dẫn mặc cho thị vệ lôi đi.

Đến cửa, nàng đột nhiên giãy giụa, bám chặt vào cánh cửa, khàn giọng kêu lên: “Vương phi và Hoàng thúc có quan hệ bất chính, trong tay thiếp thân có bằng chứng rõ ràng, mong Vương gia minh xét!”.

Tôi chỉ cảm thấy máu toàn thân xông thẳng lên đỉnh đầu, phía sau lưng lại lạnh lẽo run người.

Một câu nói kia phá vỡ sự trang nghiêm của linh đường, như kim nhọn đâm vào tai mỗi người. Tất cả đều sững sờ, không gian yên lặng như chết, chỉ còn hương khói mờ mịt lượn lờ. Tôi nhìn qua màn sương khói, thấy rõ vẻ mặt của mỗi người. Kinh hãi có, hồi hộp có, tỉnh táo có,... Nhưng tôi không dám đưa mắt nhìn về mặt người bên cạnh.

Cẩm Nhi bị thị vệ giữ chặt dưới đất, quật cường ngẩng đầu, nhìn tôi chăm chăm, khóe miệng hiện lên nụ cười đắc ý.

Nàng đang chờ tôi lên tiếng, mà tôi đang chờ người bên cạnh cất lời. Lúc này, tôi nói gì cũng chỉ là thừa thãi, mà chỉ cần một câu nói, một suy nghĩ, thậm chí một ánh mắt của chàng... cũng đủ để đánh tôi vào vực sâu muôn trượng, bóp nát niềm tin phải trải qua bờ sinh tử mới có được kia. Tôi giương mắt nhìn Cẩm Nhi, lạnh lùng đón nhận ánh mắt ngoan độc của nàng, trong lòng không buồn không giận, dường như không còn cảm giác được nhịp tim đập của bản thân nữa.

Giờ khắc này gian nan hơn bất cứ khoảnh khắc nào, mà dài hơn cả vạn năm. Tiêu Kỳ cuối cùng cũng lạnh giọng cất tiếng, hờ hững nói: “Vu cáo Hoàng thất, làm loạn linh đường, ném ra ngoài đánh chết!”.

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác như bản thân vừa được cứu sống từ bên vách núi. Thị vệ lập tức kéo Cẩm Nhi đi, giống như tha một cái xác không còn sức sống đi.

“Ta có chứng cứ! Vương gia, Vương gia...”, Cẩm Nhi không còn sức giãy giụa, bị quăng ra khỏi cửa, vẫn điên cuồng gào thét.

“Khoan đã!”, tôi đứng lên, thẳng lưng, ngăn thị vệ lại. Giờ trò trước linh cữu mẫu thân, trước mặt nhiều người như vậy, nếu như để nàng dựng nên mầm móng nghi kị, sau này nơi nơi đồn thổi, tôi biết phải đối diện với Tiêu Kỳ ra sao, biết phải giấu thể diện của chàng đi nơi nào? Tôi có thể dễ dàng tha thứ cho sự khiêu khích của nàng, nhưng không chấp nhận nàng xúc phạm đến những gì tôi quý trọng nhất.

“Người nói có chứng cứ, không ngại trình lên để ta xem, xem xem cái gọi là quan hệ bất chính rốt cuộc là thứ gì?”, tôi nhẹ giọng nói, mắt nhìn thẳng nàng.

Nàng bị thị vệ giữ chặt hai tay, oán hận nói: “Trước khi Hoàng thúc xuất chinh từng lệnh cho ta mang một phong thư đến cho Dự Chương Vương phi, bức thư này còn ở trên người ta, tư tình trong đó, Vương gia đọc là biết”.

Tôi rùng mình, âm thầm nắm chặt tay thành quyền, lại không do dự nói: “Rất tốt, trình lên”.

Từ cô cô khom người nhận lệnh, đích thân đi tới nắm chặt cầm Cẩm Nhi, khiến nàng kêu la không thành tiếng, một tay thuần thục lần vào trong áo nàng tìm thư. Cẩm Nhi cứng đờ người, mặt mũi đỏ lên, đau đến nước mắt đột nhiên trào ra, cổ họng tắc nghẹn, lại chẳng thể giã dũa.

Tôi lạnh lùng nhìn nàng, lòng không chút thương hại. Từ cô cô là nhân vật lão luyện bậc nào chứ? Từ cô cô từ nhỏ đã ở Huấn giới ti, quản giáo hạ nhân trong phủ nhiều năm, chỉ cần động chạm nhẹ cũng đủ để khiến Cẩm Nhi đau đến không muốn sống. Từ cô cô vốn tốt bụng quan tâm Cẩm Nhi, thậm chí còn cầu xin giúp nàng, không ngờ lại gây ra đại họa này. Xấu hổ, ân hận, Từ cô cô sao có thể nhẹ tay?

Từ cô cô quả nhiên lấy ra được một bức thư từ trong áo Cẩm Nhi ra, đưa đến tay tôi.

Nét bút trên phong thư kia quả thực là bút tích của Tử Đạm. Chuyện lúc trước như sấm chớp xẹt qua, trong chốc lát, tay tôi đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Tôi không cần mở ra đọc cũng có thể đoán được Tử Đạm viết gì... Lần này đi Giang Nam, huynh đệ tương tàn, huynh ấy sớm đã có lòng muốn chết. Huynh ấy tuyệt vọng viết thư, lại đưa lầm vào tay Cẩm Nhi. Chuyện bị giấu giếm đến nay, trở thành bằng chứng cho Cẩm Nhi vu cáo tôi và huynh ấy tư thông. Lòng tôi không khỏi đau đớn, nhưng không dám để lộ

ra ngoài. Một tờ giấy mỏng tang bị tôi nắm trong tay, không khác gì nắm tính mạng Tử Đạm.

Tôi quay người, trầm tĩnh nhìn Tiêu Kỳ, hai tay đưa lá thư lên, “Sự việc liên quan đến danh dự Hoàng thất, hôm nay có người quấy nhiễu linh đường mẫu thân, thỉnh Vương gia đọc bức thư này, trả lại sự trong sạch cho thiếp thân”.

Bốn mắt nhìn nhau, như lưỡi dao sắc, xuyên thấu lẫn nhau.

Vào giờ khắc này, bất cứ lời nói nào cũng trở thành thừa thãi. Nếu thực sự có niềm tin, sao phải cần giải thích? Nếu như lòng không thẹn, sao phải cần kiêng kỵ? Không thẹn thì không sợ, tôi chỉ là rất mệt mỏi, rất ghét những thấp thỏm lo âu, cảm thấy mình sắp không gắng gượng nổi. Chàng nguyện tin tôi cũng được, nghi ngờ tôi cũng vậy thôi. Tôi rất cuộc vẫn có tôn nghiêm của mình, tuyệt đối sẽ không để mặc người khác coi thường mình.

Trước mắt ngập hơi nước, sự chua xót len lõi trong lòng, hình ảnh Tiêu Kỳ dần mơ hồ. Tôi chỉ nghe thấy chàng chậm chậm nói, giọng biểu lộ cảm xúc, “Chuyện vô căn cứ, bốn Vương không có hứng thú xem”.

Chàng nhận lấy phong thư, giơ tay đưa lên trên ngọn nến, ngọn lửa bỗng chốc vươn cao, liếm qua chữ viết trên giấy, tro vụn bay lả tả.

Tôi không muốn giết người ngay trước linh đường mẫu thân, chỉ sai người áp giải Cẩm Nhi về Huấn giới ti.

Sau khi mẫu thân được khâm liệm, theo tang chế của Phật môn thì phải hỏa táng, rồi được hưởng cung phụng trong linh tháp. Trước khi hoàn thành mọi nghi thức của tang lễ, tôi không muốn rời khỏi chùa Từ An, muốn tự mình lo liệu mọi chuyện. Tiêu Kỳ bị chính sự quấy thân, không thể ở lâu trong chùa cùng tôi, chỉ đành về phủ trước. Sau biến cố đêm hôm ấy, chàng và tôi không hề nhắc lại nữa, đại họa cứ thế trở thành vô hình.

Song, lúc rời đi, chàng mặc nhiên đứng ngắm tôi một hồi lâu, đáy mắt toát ra vẻ nặng nề. Con người tự phụ ấy, cho tới giờ vẫn không chịu nói ra đau khổ trong lòng, luôn trầm mặc gánh tất cả trên lưng. Chỉ thỉnh thoảng, ánh mắt ấy mới để lộ ra vẻ bất lực, nhưng cũng đủ để khiến cho tôi đau thấu tâm can. Bức thư của Tử Đạm cuối cùng vẫn gây ra mối lo cho chàng. Cho dù có là nam tử rộng lượng đến đâu, cũng không thể nào dễ dàng tha thứ cho việc thê tử mình có người trong lòng khác. Tôi không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể hóa giải nút thắt này. Nó kết chặt biết bao ân oán thị phi, há có thể dùng ngôn ngữ biện bạch? Nếu muốn tôi tiếp tục phải giả bộ làm như không thấy, tiếp tục đòi hỏi sự tha thứ từ chàng, tôi thực sự không làm được. Có lẽ, tạm thời cứ xa nhau một thời gian, cho đối phương bình tâm trở lại cũng tốt. Từ cô cô nói với tôi rằng, muốn lấp đầy vết rách, tương tư là phương thuốc hữu hiệu nhất.

Mấy ngày sau, phương bắc truyền về tin chiến thắng. Nhờ có sự tương trợ của mười vạn đại quân ta, Hộc Luật Vương tử phát động tập kích bất ngờ, đồng loạt công hãm Vương thành Đột Quyết, cắt đứt con đường vận chuyển lương thảo từ biên cảnh đến Vương thành. Một đạo này mạnh mẽ đâm vào phía sau lưng Đột Quyết Vương đang ở trận tiền xa xôi, không khác gì đòn trí mạng. Lúc ấy, Đột Quyết Vương vì căm giận khi nghe tin Hốt Lan bị bắt, mấy ngày liền điên cuồng tấn công, khiến tướng sĩ ta phần nộ như điên. Tiêu Kỳ nghiêm lệnh cho ba quân thủ thành, không được xuất chiến, chờ cho đến khi Hộc Luật Vương tử đặc thủ thì lập tức mở cổng thành ra đánh. Sĩ khí ba quân đã nhụt nhạo từ lâu, ào ra như mãnh hổ, người nào người nấy tiên phong chém giết, hùng hồn khó cản.

Đột Quyết Vương liên tục bị thiệt hại nặng, lại lâm vào cùng cảnh hai mặt có địch, cuối cùng đành vứt bỏ những tướng sĩ bị thương, dẫn nhóm binh mã khỏe mạnh còn lại mạo hiểm xuyên qua đại mạc, lui về mạn bắc của Bắc mạc.

Triều dã phấn chấn, những triều thần trước kia có dị nghị, không bằng lòng với việc Tiêu Kỳ phái mười vạn đại quân bắc chinh rốt cuộc cũng phải phục tùng, không ngớt lời ca ngợi Nhiếp chính Vương anh minh.

Tôi mặc dù đang ở trong chùa, nhưng ngày ngày đều có nội thị trong cung tới bẩm báo đại sự. A Việt cũng nói, Vương gia ngày ngày bận rộn việc chính sự, đêm nào cũng thức rất khuya.

Chạng vạng hôm đó, tôi đang cùng Từ cô cô ngồi trước cửa kiểm kê lại những cuốn kinh thư mẫu thân mới chép thì bỗng nhiên trời đất biến sắc, cơn mưa rào mùa hạ ập tới. Trời vừa lúc trước vẫn còn ráng chiều, chớp mắt đã biến thành âm u mịt mù, mưa tầm tã. Phía chân trời, mây đen dày như mực, lạnh lẽo bao phủ khắp không trung. Gió lớn nổi lên quất qua từng cành cây. Mái hiên lợp ngói bị hạt mưa lớn đập vào, kêu lộp bộp.

Tôi nhìn bầu trời gió mây đổi sắc, không khỏi thót tim, cuốn kinh trong tay rơi xuống. Từ cô cô vội đứng dậy kéo rèm cửa, “Cơn mưa đến nhanh quá, Vương phi mau trở về phòng đi kẻo bị lạnh”.

Tôi không biết nỗi sợ hãi này từ đâu mà đến, chỉ chăm chăm nhìn về phía bầu trời phương nam xa xôi, lòng lo lắng bất an. Trở về phòng, đóng cửa khêu đèn, nhưng không ngờ trong hoàn cảnh thời tiết thế này, hai vị Thái y ở Thái y viện vẫn bất chấp khó khăn mà đến, không dám qua loa việc vấn an bắt mạch mỗi ngày. Hai người chưa tới cửa chùa đã gặp mưa lớn, thực là rất chật vật. Trong lòng tôi áy náy, vội sai A Việt dâng trà nóng lên.

Tôi luôn luôn yếu ớt, từ sau tang lễ của mẫu thân lại gầy đi, Tiêu Kỳ lo tôi quá mức đau buồn, gây hại đến thân thể nên lệnh cho Thái y viện ngày nào cũng phải cho người tới bắt mạch.

“Thường ngày là Trần Thái y tới, sao hôm nay lại không thấy?”, tôi thuận miệng hỏi, bụng nghĩ Trần lão Thái y chắc là xin nghỉ hôm nay.

“Trần đại nhân vừa mới được Vương gia tuyên triệu vào phủ, hạ quan tạm thời đến thay”.

Tôi căng thẳng, “Vương gia triệu Thái y vì chuyện gì?”.

“Nghe nói là Vương gia bị cảm”, Trương Thái y đưa mắt nhìn sắc mặt tôi, vội khom người nói: “Vương gia trước giờ thân thể tráng kiện, gió rét cũng không đáng ngại, Vương phi không cần lo lắng”.

Mưa đã không còn nặng hạt, hai Thái y cáo từ. A Việt bưng trà sâm lên, tôi cầm lấy, uống một ngụm rồi đặt xuống, thong thả bước đến cửa, ngắm màn mưa. Lại quay về trước án, nhìn cuốn kinh dày, xuất thần.

Chợt nghe thấy Từ cô cô thở dài, “Nhìn bộ dạng tâm hồn treo cành cây này, có lẽ tâm tư của Vương phi lúc này đã không còn ở đây”.

A Việt cười nhẹ, “Thái y nói không có gì đáng ngại, Quận chúa cũng đừng lo lắng quá”.

Tôi ngắm nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, lòng hỗn loạn không cách nào bình tĩnh được. Trước mắt, mưa lại mau hạt hơn, sắc trời tối dần.

“Chuẩn bị xa giá, ta muốn về phủ”, tôi đột nhiên đứng dậy, lòng vẫn thấp thỏm.

Xa giá đơn giản đi nhanh, ngược gió mưa về Vương phủ. Tôi bước thẳng vào nội viện, gặp y thị đang bưng thuốc đi về phía phòng ngủ. Mùi thuốc nồng bay tới, làm lòng tôi hốt hoảng, vội hỏi y thị kia: “Vương gia thế nào rồi?”.

Y thị bẩm: “Vương gia làm việc mấy ngày liền, quá mệt mỏi, lại thêm lòng có phiền muộn nên khí lạnh xâm nhập vào cơ thể. Mặc dù bệnh nhẹ, nhưng vẫn cần điều dưỡng, phải tránh ưu phiền mệt nhọc”.

Tôi cắn môi ngậy người, đích thân nhận lấy cái khay, “Đưa thuốc cho ta, các người lui đi”.

Thị vệ ngoài cửa bị tôi lặng lẽ cho lui. Trong phòng, ánh nến mờ màng, tôi từng bước đi tới bình phong, thấy trên án, vài cuốn tấu chương còn đang mở, bút mực gác lại một bên. Cạnh cửa sổ, Tiêu Kỳ mặc áo bào nhẹ, đứng chấp tay, thân ảnh toát ra vẻ cô đơn tịch mịch. Lòng đau xót, tay vẫn bưng thuốc mà chân không bước nổi. Tôi ngần ngợ nhìn chàng, không biết phải cất lời như thế nào.

Gió đêm xuyên qua cửa sổ thổi vào, cánh cửa sổ khẽ động. Chàng cúi đầu ho hai tiếng, đầu vai hơi nhúc nhích, làm tôi cảm thấy như có bàn tay đang nhúu chặt trái tim. Tôi bước lên phía trước, đặt thuốc lên bàn, chàng cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh giọng nói: “Để xuống, đi ra ngoài”.

Tôi rót thuốc vào trong bát, dịu dàng cười nói: “Uống thuốc trước đã rồi đuổi ta đi cũng không muộn”.

Chàng bỗng nhiên xoay người, bình tĩnh nhìn, gương mặt ngược sáng, tôi không thấy rõ vẻ mặt. Tôi nhẹ cười một tiếng, quay đầu, hạ tầm mắt, cầm thìa từ từ khuấy thuốc, thử xem độ nóng đã vừa chưa. Chàng chấp tay không nói gì, tôi cũng chuyên chú khuấy bát thuốc, hai người im lặng đứng đối diện nhau, tiếng mõ sang canh từ xa vọng tới.

Chàng đột nhiên cười, giọng khàn khàn, không có chút hơi ấm, “Nhanh như vậy đã nhận được tin?”.

Tôi không biết vì sao chàng lại hỏi cái này, chỉ đành ngược mắt nói: “Nội thị không nhắc tới, hôm nay người trong Thái y viện tới vấn an, ta mới biết tin”.

“Thái y viện?”, chàng nhúu mày. Tôi cúi thấp đầu, lòng thêm áy náy. Chỉ thấy vô cùng hối hận bản thân đã sơ suất, ngay cả việc chàng bị bệnh cũng không biết kịp thời. Khó trách chàng không vui.

“Nàng trở về không phải vì chuyện của Tử Đạm?”, giọng chàng lạnh nhạt.

“Tử Đạm?”, tôi ngạc nhiên ngẩng lên, “Tử Đạm có chuyện gì?”.

Chàng trầm mặc chốc lát, bình thản nói: “Hôm nay có tin báo về, phản thần Tử Luật bại binh ở Lâm Châu, Hiền Vương Tử Đạm dung túng kẻ địch, giúp Tử Luật chạy trốn, bị trúng tên của phản quân”.

Một tiếng giòn tan, tôi đánh rơi bát ngọc, thuốc văng tung tóe.

“Huynh ấy... bị thương thế nào?”, giọng tôi run rẩy, chỉ e sẽ nghe được tin không tốt từ chàng.

Ánh mắt Tiêu Kỳ âm u, lạnh lùng bức người, giống như băng tuyết xuyên vào thân thể tôi, “Tổng Hoài n mạo hiểm xuất trận cứu Tử Đạm về, thương thế không nguy hiểm đến tính mạng”. Chàng ngó chừng tôi, môi mỏng nhếch lên, hé lộ nụ cười mỉa mai, “Chỉ là Hiền Vương điện hạ sau khi nghe nói Tử Luật bỏ trốn không thành, bị Hồ Quang Liệt chém chết tại chỗ thì cự tuyệt không cho người xem vết thương, tuyệt thực muốn chết”.

Vẫn cho là mình đã hiểu rõ huynh ấy, nhưng nào biết thời gian đã bóp méo mọi thứ, Tử Đạm hôm nay đã không còn là Tử Đạm ngày xưa.

Tôi biết huynh ấy tính tình mềm yếu như nước mà lại vững như ngọc, vốn tưởng rằng có Tổng Hoài n bên cạnh, có một người kiên định cường ngạnh ở cạnh có thể trấn an được huynh ấy, có thể che chắn cho huynh ấy được an toàn, nhưng không ngờ trong thâm tâm huynh ấy lại khẳng khẳng muốn chết đến thế.

“Sắc mặt sao lại trắng bệch thế kia?”, Tiêu Kỳ cười mà như không nhìn tôi, “May là mũi tên kia bắn chính xác, bằng không bốn Vương cũng thực sự không biết phải khai báo thế nào với Vương phi”.

Lời của chàng lọt vào tai, như lưỡi dao đâm thẳng vào tim. Tôi chậm chậm cúi người, nhặt từng mảnh vỡ trên mặt đất, môi cắn chặt.

Tiêu Kỳ đột nhiên túm tôi dậy, giơ tay hất những mảnh vỡ trong tay tôi đi, “Đã vỡ rồi, nàg còn nhặt được về cái bát nguyên vẹn sao?”.

“Dù chỉ là bát sứ, nhưng đã dùng lâu rồi, không nỡ vứt bỏ”. Tôi ngược mắt đón nhận ánh mắt chàng, buồn cười, khóe mắt đăm lẹ, “Cung nhân bên cạnh, thân binh trong tay, tiếp xúc nhiều năm cũng sẽ có lòng quan tâm, hướng chi là Tử Đạm từ nhỏ đã lớn lên cùng ta! Ta trước thì bội ước, sau thì tuyệt tình, tình cảm nữ nhi khi xưa giờ đã trở thành tình huynh đệ, hiện giờ ta chỉ muốn bảo vệ tính mạng huynh ấy, cho huynh ấy sống tốt những tháng ngày còn lại, chỉ như vậy thôi chàng cũng không chấp nhận được? Chẳng lẽ nhất định phải ép ta tuyệt tình tuyệt nghĩa, đưa hết thân nhân bên cạnh tới dưới kiếm của chàng, mới được coi là trung trinh?”.

Một lời bật thốt lên, không còn đường hối hận, chỉ e bản thân biết rõ là lời nói lúc tức giận, nhưng cũng không còn cách vãn hồi... Tôi và chàng đều sững người, bốn mắt ngưng trọng, xung quanh tĩnh mịch.

“Thì ra là, nàg oán hận ta sâu như vậy”. Khuôn mặt chàng lãnh đạm, ánh mắt không để lộ biểu cảm gì.

Tôi muốn giải thích, lại không biết nói gì.

Đêm lạnh, người yên ắng, trên trời ánh trăng mờ ảo. Rõ ràng là cảnh đẹp, lại rét lạnh như mùa đông.

“Không còn sớm nữa, nàg nghỉ ngơi đi”, chàng hờ hững nói, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ trong chớp mắt, mọi hi vọng đều bị thu lại, mọi tâm tình đều bị đem đi giấu dưới lớp mặt nạ. Mà giọng chàng, lạnh như băng.

Nhìn chàng cất bước đi ra ngoài, dáng người cao ngất lần dần vào đêm đen, rõ ràng có thể đưa tay đến, nhưng lại xa xăm tận chân trời. Tôi kìm nén sự hốt hoảng trong lòng, tình nguyện thấy chàng quay đầu lại, tức giận, thậm chí cãi cọ với tôi, còn tốt hơn là để lại một bóng lưng lạnh lùng thâm đậm. Tôi bắt đầu sợ, sợ chàng bỏ tôi lại một mình, không quay về nữa... Mọi kêu gọi và uất ức cũng không bù lại được nỗi sợ hãi lúc này. Tôi trước giờ chưa từng biết mình lại nhút nhát đến thế.

Tôi vọt ra, lao đảo va phải bình phong, tiếng động lớn khiến chàng dừng bước chân, nhưng chàng không quay đầu lại, dáng vẻ vẫn lạnh tanh.

“Không cho chàng đi!”, tôi đột ngột ôm chặt lấy chàng từ phía sau, gắng hết sức mình mà ôm.

Đã bỏ lỡ nhiều thứ như vậy mới có được hạnh phúc trước mắt, tôi làm sao có thể buông tay. Chịu nhiều thương tổn như vậy, mới bảo vệ được thứ mà mình cho là quan trọng nhất, tôi sao có thể đánh mất nó.

Chàng không nhúc nhích, để mặc cho tôi ôm, thân thể cứng lạnh dần dần mềm ra. Một lúc lâu, chàng mới thở dài, nói: “A Vũ, ta mệt muốn chết”.

Lòng đau như cắt, không lời nào tả được, “Ta biết”.

Chàng cúi đầu ho khan, giọng nói cô đơn mỗi mệ, “Có lẽ có một ngày, ta cũng sẽ bị thương, chết đi, khi đó, nàng có che chở cho ta như thế hay không...”.

“Không đâu!”, tôi kiên quyết cắt ngang lời chàng, thất thanh nói: “Chàng sẽ không bị thương, cũng sẽ không chết! Ta không cho chàng nói những lời như vậy!”.

Chàng quay người nhìn tôi, bùi ngùi cười một tiếng, vẻ mặt thê lương, “A Vũ, ta không phải là thần”.

Tôi chấn động, ngược mắt kính ngạc nhìn chàng, chỉ thấy nụ cười của chàng âm đạm, lạnh thấu xương. Ánh trăng như dòng nước, chiếu lên bậc thềm ngọc những luồng sáng mờ ảo.

“Bao lâu nữa nàng mới có thể trưởng thành?”, chàng nâng mặt tôi lên, thở dài thật sâu, không giấu vẻ thất vọng.

Ánh trăng lạnh, nhưng chưa sánh được với lòng tôi.

“Ta khiến chàng rất thất vọng ư?”, tôi cười, chán nản buông tay, “Ta đã làm gì để chàng thất vọng đến thế?”. Cho tới giờ, những cố gắng của tôi, những mất mát của tôi, chàng không thấy được sao? Lại chỉ vì một lời nói nhảm, lòng đã vội thất vọng? Chẳng lẽ tôi không phải là người phàm, chưa từng đau thương, mệt mỏi? Tôi lắc đầu cười, nước mắt đầm mặt, lui từng bước về sau. Chàng bỗng nhiên giơ tay giữ tôi lại, muốn ôm tôi vào lòng, nhưng tôi kiên quyết tránh ra, cúi người hạ bái trước chàng, “Thiếp thân còn đang chịu tang, không nên ở cùng phòng với Vương gia, mong Vương gia thứ lỗi!”.

Tay chàng dừng lại giữa không trung, bình tĩnh nhìn một lúc lâu, chán nản xoay người mà đi.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Âm Sát

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Ngày hôm sau tôi liền trở về chùa Từ An, vùi đầu vào xử lý những việc vặt liên quan đến hậu sự của mẫu thân, không bước chân về phủ thêm lần nào nữa. Tiêu Kỳ đến thăm tôi mấy lần, đôi bên làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lòng thì xa cách rất nhiều. Từ cô cô nhận ra, chỉ cho rằng chúng tôi cãi nhau, lại lo sợ để lâu dẫn tới bất hòa không hay, cứ thúc giục tôi sớm trở về phủ. Tôi cười khờ từ chối, lấy cớ mọi chuyện hậu sự của mẫu thân đã xong, muốn ở lại trong chùa không về.

Ở chốn chùa chiền thanh tịnh cô đơn này, chỉ có Từ cô cô và A Việt theo bên cạnh tôi. Từ sau khi mẫu thân qua đời, đêm nào tôi cũng nằm mơ rồi bất chợt tỉnh giấc. Trong mơ, luôn có một con quái vật hung ác đuổi theo tôi, mà tôi thì lúc nào cũng hoảng hốt vì nhìn thấy khắp nơi đều là máu tươi. Tin vui duy nhất chính là ca ca sắp về. Huỳnh ấy đã nhận được tin báo tang, đang trên đường về kinh, mấy ngày nữa là đến nơi.

Nghỉ ngơi mấy ngày, trong cung không có người quản lý, mỗi ngày nội thị đều phải chạy lui tới bẩm báo mọi chuyện, tôi định mang Từ cô cô vào cung, đến ở Phượng Trì cung.

Bất luận Từ cô cô và A Việt khuyên nhủ thế nào, tôi cũng không muốn về Dự Chương Vương phủ, không muốn thờ ơ đối diện với Tiêu Kỳ, cũng không muốn nghĩ sau này phải ứng đối ra sao, bản thân chỉ cảm thấy mệt mỏi kiệt sức. Trải qua một thời gian dài, hiểu lầm cuối cùng đã kết thành oán trong lòng, kết thành vết thương, kết thành nút thắt không hóa giải được.

Tử Luật chết đi, đặt dấu chấm cho cuộc chiến tranh này, nhưng lại không chấm dứt được sự chết chóc.

Tôn thất phương nam thảm bại, chư Vương hoặc chết hoặc hàng, phản quân chết trận vô số, khói lửa đã tàn nhưng máu vẫn chảy ngàn dặm. Đại quân nam chinh đang khai hoàn về kinh, áp giải theo hơn ngàn Hoàng thân quốc thích mang tội.

Chiến trận phía bắc đã chắc thắng, đại quân đánh thẳng vào Đột Quyết, xông tới Vương thành, hưởng ứng Hộ Luật Vương tử kế vị, đại khai sát giới, diệt sạch những kẻ phản kháng trong Vương tộc.

Đột Quyết Vương thất bại phải trốn ở hoang mạc phía tây, bị cô lập, bao vây nhiều ngày, lại bị thương nghiêm trọng, cuối cùng đột tử. Thi thể được đưa đến cho Hộ Luật Vương, treo trước Vương thành ba ngày, không được chôn cất.

Tôi đã biết Hạ Lan Châm là người tàn nhẫn từ lâu, nhưng không ngờ được rằng hãn đối với cha ruột của mình cũng có thể tàn nhẫn đến vậy. Nhớ lại ngày xưa, tôi vẫn không thể nào quên đi được ánh mắt đau khổ mà ngoan độc dưới ánh trăng đêm ấy... Hạ Lan Châm đúng là vẫn còn nguyên tâm ma, tự tay chôn vùi cả cuộc đời mình vào trong hai chữ thù hận. Đột Quyết Vương chết rồi, hãn cũng coi như đã báo được đại thù, tiếp theo đây, hãn là đến lượt Tiêu Kỳ?

May mà hãn không có cơ hội này. Đường Cảnh mượn danh trấn áp Vương tộc, bảo vệ tân quân mà đóng mười vạn đại quân ở Vương thành, khống chế Hộ Luật Vương vừa mới trèo được lên bảo vị. Tân Đột Quyết Vương cuối cùng lại trở thành một Vương tử bù nhìn. Đây là đại kế Tiêu Kỳ mưu tính từ lâu, để từ đó, Đột Quyết phải cúi đầu, mãi mãi phụ thuộc vào thiên triều ta.

Nghe nói đêm nay, Hốt Lan Vương tử sẽ được áp giải vào kinh thành. Dân chúng tranh nhau ra đường, thấy đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết khi xưa trở thành tù nhân của Nhiếp chính Vương, ai ai cũng ngợi ca Nhiếp chính Vương anh minh, uy vũ.

Tôi gấp cuốn sách lại, không còn tâm tư nào đọc nữa, ngẩn ngơ trông lên đám mây xa xa trên bầu trời. Lơ đãng nhớ lại nhiều năm trước, tôi đứng trên cổng thành, từ xa trông thấy bóng dáng chàng... Thời gian trôi chảy như dòng nước, mới vậy mà đã mấy năm.

Từ cô cô lặng lẽ đi vào, nở nụ cười tươi, khom người bâm, “Vương phi, vừa rồi nội thị tới đây truyền lời, Vương gia muốn dùng bữa tối nay tại Phượng Trì cung”.

Tôi ngẩn ra, nhạt giọng nói: “Đã biết, cô cô đi bố trí đi”.

Từ cô cô thở dài, muốn nói lại thôi. Tôi biết cô cô muốn nói gì. Tiêu Kỳ hẳn là có ý chủ động muốn giảng hòa, người muốn nói tôi không nên cố chấp, phụ lòng Tiêu Kỳ. Mấy ngày qua, Tiêu Kỳ bận rộn việc chính sự nhưng vẫn thường tới Phượng Trì cung. Chàng không mở miệng hòa giải, cũng không hỏi vì sao tôi không về, dường như cho rằng tôi sẽ giống trước kia, cúi đầu nhận sai, cầu xin chàng tha thứ. Có lẽ, thấy tôi mãi vẫn cứ hờ hững, chàng mới dần lo âu, rốt cuộc chịu hạ mình cầu hòa. Nhìn Từ cô cô bận rộn thu xếp ngoài điện, đốt Long Diên hương, chọn đèn lồng đỏ,... tôi bỗng cảm thấy vô cùng bi ai. Tự lúc nào, tôi đã bắt đầu giống phi tần chốn hậu cung, cần phải toan tính hầu hạ, hao hết tâm tư mới lấy được lòng trượng phu của mình rồi?

Đã đến giờ lên đèn, Tiêu Kỳ mang sắc mặt mệt mỏi đi vào trong điện, nhưng thần thái lại ấm áp ôn hòa. Tôi đang lười nhác dựa bên giường đọc sách, nhìn về phía chàng nhẹ cười một tiếng, cũng không đứng dậy nghênh đón.

Chàng mặc triều phục đứng đó, chờ một lát, chỉ đành để cho cung nữ giúp mình thay ngoại bào. Thường ngày, việc này vốn do tôi tự mình làm, nhưng hôm nay tôi cố ý làm như không thấy. Khó có khi chàng rất không vui mà vẫn mỉm cười đi tới bên cạnh tôi, cầm lấy tay tôi, dịu dàng nói: “Đã để nàng chờ lâu, cho người mang đồ ăn lên được rồi”.

Cung nhân mang lên rất nhiều đồ ăn, từng người nối đuôi nhau mà vào. Tựa hồ như cố ý chuẩn bị kỹ càng cho buổi tối hôm nay, mỗi món ăn đều được bày biện rất đẹp mắt, lại còn toàn là những món tôi thích ăn. Mùi rượu thơm ngào ngạt xông vào mũi. Một cung nhân đang cầm bình rượu ngọc rót vào chén cho chúng tôi. Tiêu Kỳ mỉm cười đưa mắt nhìn tôi, ánh nhìn dịu dàng, “Đây là rượu mơ đã ủ ba mươi năm, khó khăn lắm mới tìm được”. Lòng bất giác ấm áp, mỉm cười nhìn lên, chạm phải ánh mắt sáng quắc của chàng.

“Lâu lắm rồi ta chưa uống rượu với nàng”, chàng thở dài, hơi cười nói: “Để giai nhân phải chờ lâu, ta tự phạt ba chén, thỉnh tội với Vương phi”.

Tôi nhin cười, nghiêng đầu không thèm để ý chàng, lại lơ đãng trông thấy cung nhân rót rượu kia. Tóc đen eo nhỏ, xinh đẹp động lòng người, thoáng thấy quen mặt.

Chợt nghe Tiêu Kỳ cười thán, “Ta lại không hấp dẫn nàng bằng một nữ tử?”.

Trông lại, thấy vẻ mặt buồn bã của chàng, tôi buồn cười, liếc xéo chàng, “Một người vũ phu, sao có thể sánh với mỹ nhân”.

Cung nhân xinh đẹp kia đứng ở phía sau Tiêu Kỳ, cúi thấp đầu thẹn thùng. Lòng tôi thoáng động, từ góc này nhìn lại, gương mặt kia, thần thái kia thật quen thuộc. Từ nơi sâu thẳm trong trí nhớ bỗng có thứ gì đó hé mở... Tiêu Kỳ đã cười nâng chén, ngửa đầu định uống. Tôi bất an, chợt thốt lên: “Khoan đã...”.

Khoảnh khắc tôi cất lời, trước mắt bỗng thấy có ánh sáng lạnh lóe lên, cung nữ kia đột ngột ra tay, thân hình nhanh như chớp, cùng với ánh đao đánh thẳng về phía lưng Tiêu Kỳ. Biến cố bất ngờ xảy ra, tôi không nghĩ ngợi gì, nhào tới bên người Tiêu Kỳ, dùng hết sức đẩy chàng ra. Bên tai nghe thấy tiếng rít lạnh xẹt qua, cũng cảm nhận được sự sắc bén của ánh đao. Thân thể chợt nhẹ, bị Tiêu Kỳ ôm trong ngực, ngửa người lui nhanh, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng lớn xuất ra từ trong tay áo chàng... Tiếng xương gãy, tiếng kêu rên, tiếng kim loại rơi xuống đất dường như đồng loạt vang lên chỉ trong nháy mắt!

Lúc này mới nghe thấy tiếng kinh hô của cung nhân trong điện, “Có thích khách! Người đâu!”.

Cung nữ kia thất thủ, thân người liền lao tới cột trụ, đầu chảy máu, người ngã nhào xuống đất.

Tiêu Kỳ ôm chặt lấy tôi, cả giận nói: “Nàng điên rồi, ai cho nàng nhào lên!”.

Tôi muốn nói, nhưng trước mắt chợt biến thành màu đen, thân thể mềm oặt.

“A Vũ, sao vậy?”, Tiêu Kỳ kinh hãi.

Tay trái mơ hồ cảm thấy đau. Tôi gắng sức giơ tay lên, cánh tay lại nặng như ngàn cân, chỉ thấy trên mu bàn tay có một vết rách rất mỏng, rỉ ra máu đỏ sẫm, nhuộm đỏ nền nhà xanh ngọc... Xung quanh tối sầm, tiếng người kinh hô vang lên xa xăm, thứ duy nhất có thể cảm giác được là vòng ôm ấm áp kiên cố của chàng.

Mơ màng nghe thấy tiếng chàng khàn giọng gọi tôi, tôi mở to hai mắt, lại nhìn không rõ gương mặt chàng.

Tôi gắng gượng bằng chút sức lực cuối cùng, mỉm cười than thở: “Chàng hỏi ta có thể hay không, giờ ta cho chàng biết”.

Hôm đó, chàng từng hỏi tôi, “Có lẽ có một ngày, ta cũng sẽ bị thương, chết đi, khi đó, nàng có che chở cho ta như thế hay không...”.

Hôm nay tôi đã có thể trả lời. Đúng vậy, ta sẽ, ta sẽ không tiếc hết thầy che chở cho chàng.

Vừa chìm vào giấc ngủ đã mơ thấy mẫu thân, còn có Hoàng tổ mẫu đã qua đời nhiều năm, loáng thoáng nhớ tới những năm tháng không buồn không lo ở bên người... Tôi nhắm mắt cười ngọt ngào, không muốn phải tỉnh lại sớm.

“Ta biết nàng đã tỉnh, mở mắt đi, xin nàng, mở mắt ra!”. Giọng nói buồn bã thảm thiết kia khiến ngực tôi đau nhói. Gắng sức thoát ra khỏi giấc mộng, muốn mở mắt ra, chỉ thấy trong màn sương mù dày đặc có một đôi con người đỏ ngầu, đỏ như nhuộm máu. Tôi đột nhiên run lên. Thích khách, ánh đao, vết máu, vẻ mặt kinh hãi của chàng... Cảnh tượng kinh hồn đó hiện ra trong đầu, khiến tôi giật mình thức tỉnh, lại nhớ tới suy nghĩ cuối cùng của mình, nhớ tới chàng tái mét mặt, ôm tôi thật chặt, bộ dạng đau đớn điên cuồng.

Tôi nhắm mắt lại rồi mở ra, rốt cuộc nhìn thấy rõ ràng gương mặt chàng.

“A Vũ...”, chàng nhìn thẳng tôi, ánh mắt hoảng hốt, giống như không thể tin được, luôn miệng gọi tên tôi.

Đôi mắt chàng sao lại đỏ như thế? Tôi đau lòng, muốn giơ tay chạm vào gương mặt chàng, lại giật mình nhận ra thân người vô lực, tứ chi rõ ràng vẫn còn ở trên cơ thể này nhưng dường như chẳng còn thuộc về tôi.

“Nàng ngủ thật lâu!”, chàng nhìn tôi không chớp mắt, ngón tay run rẩy chạm vào mặt tôi, “Ông trời cuối cùng cũng trả nàng lại cho ta!”.

Tôi nhìn chàng, nước mắt lã chã rơi, thân thể lại hoàn toàn mất đi tri giác, không nhúc nhích được.

“Thái y! Thái y!”. Tiêu Kỳ nắm chặt tay tôi, quay đầu lại luôn miệng gọi. Thái y vội bước lên phía trước, ngưng thần bắt mạch, hồi lâu mới thở dài, “Mạch của Vương phi rất ổn, độc tính đã có dấu hiệu giảm, xem ra hoa băng tiêu trên tuyết sơn kia quả thực hữu hiệu. Chỉ là kịch độc đã xâm nhập vào kinh mạch, trước mắt chưa giải được hết, cho nên tứ chi tê dại, không thể cử động”.

“Tứ chi tê dại?”, Tiêu Kỳ kinh sợ, “Phải làm sao mới có thể giải được hết chất độc?”.

Thái y hoảng hốt dập đầu, “Hoa băng tiêu có tính hàn, thể chất của Vương phi thế này e rằng khó có thể chịu đựng được. Vi thần chỉ đành mạo hiểm thử nghiệm, dùng thêm bảy loại thuốc có hỏa tính cao nhất. Trước mắt tuy là có hiệu quả giải độc, nhưng khó bảo toàn thuốc sẽ không đã thương tới nội phủ, vi thần không dám tùy tiện dùng thuốc”. Tôi ngẩn ngơ nghe, trong lòng chậm chậm hiểu ra, hoa băng tiêu mà Thái y nói chắc là bông hoa trên tuyết sơn mà Hạ Lan Châm đưa tới. Ngày đó sứ thần Đột Quyết gọi nó là báu vật trân quý, có khả năng giải độc chữa thương, không ngờ tới hôm nay nó quả thực đã cứu một mạng về cho tôi.

Lại nghe Tiêu Kỳ cả giận nói: “Ta không muốn nghe những lời khước từ như vậy nữa! Bất kể người dùng thuốc gì, nhất định phải giúp Vương phi kháng phục!”.

“Vương gia thứ tội!”, Thái y kinh hoảng, không ngừng khấu đầu.

Tôi cười khổ, nhưng không có cách nào lên tiếng được, chỉ còn ngón tay có thể hơi động, liền dùng hết sức chọc vào bàn tay chàng. Tiêu Kỳ cúi người nhìn tôi, ánh mắt kia, tựa như bi thương, tựa như điên dại. Tôi chưa từng thấy vẻ đau thương tan nát lòng như vậy trong ánh mắt chàng.

Hoa băng tiêu có tính hàn, nhưng lúc đó không dùng thì tôi sẽ chết. Hiện tại, nếu không dùng thuốc này, mặc dù tôi có thể sống, lại chỉ là một cái xác nằm yên. Hai người nhìn nhau, Tiêu Kỳ lập tức hiểu ý tôi, cũng thể hiện rằng chàng đang có ý nghĩ giống tôi. Chỉ là, ra quyết định này, sao mà khó khăn!

“Ta hiểu được”. Tiêu Kỳ nhìn tôi thật sâu, kiên cường cười một tiếng, “Đã như vậy, chúng ta cùng đánh cược!”.

Thái y nhanh chóng kê đơn thuốc. Một bát thuốc nồng mùi được Tiêu Kỳ đích thân bón cho tôi uống.

Toàn bộ cung nhân y thị đã lui ra ngoài điện. Trong tấm điện trống vắng, ánh đèn lồng chiếu lên người chúng tôi, tạo thành hai cái bóng thật dài in trên nền nhà.

Chàng đỡ tôi dậy, ngồi dựa vào đầu giường, ôm chặt tôi trong ngực. Không biết là do thuốc đã có tác dụng hay là độc tính quá phá, tôi chợt thấy trước mắt đen kịt, thần trí dần mơ hồ.

“A Vũ!”, chàng khẽ hét lên bên tai tôi, nhẹ nhàng lay người tôi, nhưng cơ thể tôi không có cảm giác gì.

“Ta không cho phép nàng ngủ, nàng mở to hai mắt ra cho ta!”. Tiêu Kỳ nâng mặt tôi lên, giọng ghen ứ, “Ta sợ nàng vừa ngủ sẽ không bao giờ... tỉnh lại nữa... Chỉ cần nàng gắng gượng chịu đựng, ta sẽ đồng ý với nàng mọi chuyện, không chọc giận nàng, khiến nàng đau lòng nữa, có được không?”.

Lòng đau mà ngọt ngào, tôi gắng sức mở mắt ra, mỉm cười với chàng. Hai cánh tay chàng ôm tôi chặt như thế, cho dù thân thể không cảm nhận được, tôi vẫn nghe được nhịp tim đập của chàng. Tôi muốn nói với chàng, ta nhìn chàng còn chưa cảm thấy đủ, làm sao nỡ ngủ chứ; ta còn muốn nhìn chàng bạc đầu, cùng ta già đi.

“Ta kể chuyện xưa cho nàng nghe, được không?”, chàng lúng túng cười. Đây là lần đầu tiên chàng chủ động muốn kể chuyện ngày xưa. Lúc trước tôi cuốn lấy bắt chàng kể, chàng còn ngang ngạnh không chịu. Nếu hỏi Nhiếp chính Vương anh minh thần võ sợ nhất chuyện gì thì nhất định câu trả lời sẽ là bị Vương phi của chàng bắt kể chuyện ngày xưa. Tôi cười thật tươi, yên lặng nhìn chàng. Trông thấy bộ dạng cau mày suy tư của chàng, lòng chua xót mà êm ái... Tôi thầm nghĩ, cho dù có che hết đi ánh hừng đông, tôi cũng sẽ không sợ hãi, bởi vì có chàng làm bạn.

“Nói gì được nhỉ?”, chàng sàu não lăm lăm, tôi lại bật cười. Chàng xưa nay chỉ biết kể một vài chuyện chinh chiến sa trường, công thành đoạt đất, máu chảy đẫm đìa, nghe chẳng thú vị chút nào. Nhưng chỉ cần là chuyện về chàng lúc trước, tôi nghe hoài cũng không chán.

Chàng siết chặt vòng tay, giọng nói càng lúc càng ấm áp, “Ta đã kể cho nàng nghe tình cảnh lần đầu gặp nàng chưa?”.

Tôi mở to mắt. Lần đầu tiên, hẳn là lúc báỉ đường thành thân... Chàng thở dài, chưa nói đã cười, “Lúc ấy nàng mới mười lăm tuổi, nhỏ như vậy, chẳng khác nào một đứa trẻ”.

Chàng cười vui, “Lúc báỉ đường, nàng mặc cung trang lăm thứ phiến phức vậy mà thân hình vẫn nhỏ xinh, ta trông thế nào cũng giống một tiểu nha đầu. Nghĩ bản thân mình một đồng tuổi lại đi động phòng cùng một tiểu nha đầu, thực là làm khó ta hơn cả việc đánh hạ mười thành trì!”. Chàng cười vô cùng đáng ghét, tôi vừa tức vừa lúng túng, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng trừng chàng, lòng gào thét muốn nhào tới cắn cho chàng một cái vào đầu vai.

“Sau đó, từ biệt ba năm... Lúc ta biết tin nàng bị bắt cóc, thực sự không thể tưởng tượng ra được rốt cuộc Vương phi mình trông thế nào, trong đầu chỉ có hình ảnh một đứa bé bị dọa đến khóc oang oang”. Chàng thở than, “Ta phái một người đi theo nàng, liên tục chuyển tin tức về, nói nàng ám

sát Hạ Lan Châm, vừa phóng hỏa vừa chạy trốn, khiến Hạ Lan Châm xử tử thuộc hạ... Ta gần như không thể tin nổi những chuyện này là do một đứa bé làm”.

Tôi nói không ra lời, đáy mắt ngấn nước.

“Cả đời này ta không thể nào quên được, khoảnh khắc ấy, dưới mưa máu khói lửa, nàng xuất hiện trong đám loạn quân...”, chàng chột nhắm mắt, “Nàng chói mắt đến thế, đao quang kiếm ảnh sau lưng không thể làm tổn hại đến phong thái của nàng. Bản thân mạng nằm trong tay địch nhưng không hề sợ hãi. Ta chưa từng thấy nữ tử nào có thể quyết tuyệt như thế, mạnh mẽ nghiêm nghị như thế!”. Giọng chàng hơi run, “Khoảnh khắc ấy, ta mới biết mình đã bỏ lỡ cái gì!”.

Tôi nhìn chàng, nước mắt chảy xuống, ướt tóc mai.

“Trước giờ ta luôn mơ ước có một nữ tử có thể sóng vai đứng bên cạnh ta, cùng ta đồng sinh cộng tử, vốn đã sớm nhận được, ta lại ngốc nghếch bỏ lỡ ba năm”.

Có thứ gì đó ấm áp, rơi trên gương mặt tôi. Là nước mắt chàng. Chàng ôm chặt tôi, như thể chỉ cần lỏng tay là sẽ mất đi. Thân thể chàng rất ấm, hâm nóng cơ thể băng lạnh của tôi, ấm đến tận đáy lòng.

Tôi bỗng nhiên run lên, cảm giác rõ ràng như vậy... Là thật! Tôi lại có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể chàng, thậm chí còn có chút tri giác! Tôi dốc toàn lực, rốt cuộc cũng chậm chậm giơ được tay phải lên, khó khăn lắm mới đặt được trên mu bàn tay chàng.

Chàng chấn động, ngây người chốc lát rồi bỗng nhiên kinh ngạc đến nhảy dựng lên, “Nàng có thể cử động! A Vũ, nàng có thể cử động!”.

Tôi cũng mừng như điên, vẫn để chàng ôm trong lòng, xúc động không nói được thành lời.

Rèm châu được vén lên, A Việt bưng bát thuốc đi vào, nhẹ nhàng cười nói: “Vương phi, thuốc rất hữu hiệu, khí sắc của Vương phi hôm nay tốt hơn rất nhiều”.

Đang nói cười, Từ cô cô cung kính đi tới, thấy tôi đang uống thuốc thì cũng nở nụ cười, nói: “Vương phi hai ngày nay tốt lên rất nhiều, xem ra uống hết thuốc thì sẽ khỏe lại”.

Tôi đặt bát thuốc xuống, nhận lấy chiếc khăn lụa trắng lau miệng, nhìn thần sắc nghiêm nghị của Từ cô cô, bụng đã đoán ra được mấy phần, “Đại Lý Tự đã thẩm tra được kết quả?”.

Từ cô cô khom người nói: “Vâng. Thân phận thích khách đã được điều tra rõ, là người cũ trong cung Tuyên Hòa, tên Liễu Doanh”.

Cung Tuyên Hòa, nơi ở khi xưa của Tử Luật. Đêm đó, tôi nhìn thấy cung nữ xinh đẹp kia, cảm thấy rất quen mắt, hôm nay nghĩ lại, nàng hình như là một thị nữ rất được Tử Luật sủng ái. Nàng ở trong cung lâu năm như thế mà không có ai biết nàng có võ công. Sắc mặt Từ cô cô trầm trọng, “Người trong cung Tuyên Hòa xưa vốn đã bị trục xuất hết, Liễu Doanh này lúc trước được điều tới Hoán y cục, mấy ngày trước lại bị Ngự thiện ty điều đi. Người điều nàng đến Ngự thiện ty là một phó giám, tên Lý Trung. Người này đã bạo bệnh chết đêm xảy ra chuyện”.

Tôi lẳng lặng cười nhạt. Động tác giết người diệt khẩu này mặc dù rất mau lẹ, nhưng vẫn nằm trong dự liệu.

Cung thất trùng điệp, lầu các lớp lớp, ai có thể biết được bên trong thâm cung này rốt cuộc đang che giấu bao nhiêu bí mật.

Trước kia, sau lần cô cô bị ám sát, tôi từng mượn cơ hội cung biến để thanh lọc cung nhân, nhổ sạch toàn bộ thế lực thần phục Tiên hoàng. Song trong cung, các thế lực thâm căn cố đế rắc rối phức tạp, để tránh dính líu tới quá nhiều người, cũng là an ủi lòng người, việc thanh lọc cũng có giới hạn.

Sau lại đến chuyện cô cô mưu nghịch thất bại, trong cung xảy ra vụ án giết người liên đới rất rộng, giết chóc nặng nề. Người trong cung ai nấy sợ hãi, cả Hoàng cung dường như lâm vào khủng hoảng. Đích thân tiếp chương hậu cung, tôi gắng sức trấn an lòng người, bình ổn biến động, mặc dù thôi chết chóc, nhưng suy nghĩ dọn dẹp hoàn toàn cung cấm vẫn luôn ở trong đầu, chỉ chờ thời cơ thích hợp đến.

Từ cô cô tiếp tục nói: “Vương gia hạ lệnh nghiêm tra án này, Đại Lý Tự đã bắt giữ những kẻ liên quan ở Ngự thiện ty. Những người quen biết với Liễu Doanh ở Hoán y cục, cung Tuyên Hòa đều bị bắt giam vào ngục”.

Tôi trầm ngâm chốc lát, nhướng mày nhìn Từ cô cô, “Nếu Đại Lý Tự đã bắt tay vào thẩm tra xử lý thì cô cô cũng không ngại giúp họ một tay chứ?”.

Từ cô cô ngân ra, “Ý của Vương phi là?”.

Tôi nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Dư đảng trong cung còn chưa được diệt trừ hết, hiện giờ là lúc cần phải thực hiện tiếp”.

“Lão nô hiểu”, Từ cô cô cả kinh vẻ sợ hãi, chột cú người thật thấp.

Tôi chậm chậm nói: “Cô cô đi truyền lời xuống, trong cung phạm có người từng chỉ trích chuyện triều chính, không biết giữ mồm miệng, những người qua lại thân mật với dư đảng,... khai ra một người, tội giảm một phần; biết chuyện không báo, vạ lây cửu tộc”.

Trong chốn cung đình này, thứ không thiếu nhất chính là lòng người ác độc. Để tự vệ, mỗi người đều phải trèo cấn người khác.

Thứ tôi muốn là thấy lòng người bất an, liên lụy càng nhiều càng tốt.

“Lão nô sẽ đi ngay”, Từ cô cô khom người muốn lui.

“Khoan đã”, tôi gọi Từ cô cô lại, hờ hững nói: “Có một người, bây giờ cần dùng đến”.

Nhà giam quanh năm không thấy mặt trời, mùi vị âm trầm ẩm mốc phả vào mặt, cho dù đứng ở cửa cũng khiến người tôi phát lạnh.

“Chỗ này rất bẩn, Vương phi đừng bước đi, để nô tỳ dẫn người ra thì hơn”, ma ma của Huấn giới ti nhún nhường cười nói.

Tôi nhú mào, “Từ cô cô theo ta vào, những người khác, chưa gọi đến không được tự ý vào”.

Từ cô cô đi phía trước soi đèn dẫn đường. Đi qua một lối nhỏ, càng đi càng lạnh lẽo. Đến gian phòng nhỏ hẹp cuối cùng, chỉ có một lỗ vèn vện mười thước vuông thông ánh sáng vào, nhìn qua, loáng thoáng thấy có thứ gì đó ngộ nghĩnh. Từ cô cô đưa đèn tới, ánh sáng bùng lên, vật đen thui ở góc tường đột nhiên bị ánh sáng kích động, bò qua chân. Là một con nhện to tướng! Tôi kêu lên, vội vàng né về phía sau.

“Vương phi, cẩn thận!”, Từ cô cô đỡ lấy tôi.

Trong đồng rơm rạ trên mặt đất kia bỗng nhiên phát ra một tiếng cười lạnh, một giọng nói khàn khàn không giống tiếng người vang lên, “Tiểu Quận chúa, người cũng tới?”.

Nếu như không nhìn kỹ, tôi cơ hồ không thể nhận ra nữ nhân bản thủ gầy như củi khô kia. Gương mặt tái xám, tóc tai rối bời, đôi con ngươi sâu hoắm hướng thẳng về tôi, “Ta biết sớm muộn gì người cũng tới. Trên đường đến Hoàng tuyền, Cẩm Nhi chờ người!”.

Tôi mượn ánh sáng nhìn nàng thật kỹ, muốn vẽ lại bóng dáng xưa trên gương mặt này, nhưng chỉ phí công. Người trước khi chết thường lương thiện, vậy mà nàng đến lúc này vẫn là đầy lòng oán hận. “Cẩm Nhi, người

có thể an tâm lên đường rồi”, tôi lẳng lẳng nhìn nàng, “Đứa trẻ đã được ta an trí thỏa đáng, còn phía Tử Đạm, ta sẽ nói rõ với huynh ấy”.

Nghe thấy hai tiếng “lên đường”, Cẩm Nhi đột nhiên run lên, vô lực dựa vào đồng rơm, ánh mắt đăm đăm. Tôi rầu rĩ, “Người nếu như còn có tâm nguyện gì, có thể nói cho ta biết”.

“Đến lúc này rồi người còn giả bộ lương thiện gì trước mặt ta nữa? Chỉ tiếc điện hạ nhìn lầm người rồi, người mới là kẻ lòng dạ nham hiểm!”, nàng cười lạnh, nhổ nước bọt trước chân tôi.

“Lớn mật!”, Từ cô cô giận dữ mắng mỏ.

Tôi bình tĩnh đưa mắt nhìn con người như bị điên kia, một lúc lâu sau, chầm chậm nói: “Đúng như người nói, Vương Huyền ta chưa bao giờ là người lương thiện, bằng không, người ở trong lao chờ chết hôm nay, không phải là người, mà là ta, thậm chí cả nhà họ Vương ta. Người cho rằng vinh hoa phú quý có được là không phải trả giá?”. Tôi cười mỉa, “Những năm này, người chỉ thấy ta sống giàu sang, lại chưa từng nhìn những lúc ta e sợ, kinh hãi, khiếp đảm. Không phải chỉ có một mình cuộc đời Tô Cẩm Nhi người mới lắm chông gai, cõi đời này ai chẳng khó khăn, ai chẳng trải gian nan? Người vốn có bầu trời thuộc về mình, tội tình gì mà phải ghen ghét người khác?”.

Cẩm Nhi cười thâm, “Bầu trời của ta, ta làm gì có bầu trời của mình... Từ nhỏ ở bên người, người chính là trời, người nói cần là cần, người không cần thì bỏ... Thứ ta nằm mơ cũng không xin được, trong mắt người lại không đáng một đồng. Ta mặc kệ tính mạng, vất vả khó nhọc cũng không đổi lại được một ánh mắt thật tình của điện hạ, người lại lãng phí, để ngài đi chết vì người!”.

Lời của nàng, từng tiếng từng tiếng đâm vào lòng tôi, đâm đến máu chảy đầm đìa. “Không sai, người nói không sai”. Tôi vẫn cười, nhưng giọng nói

đã lạc đi không còn là của mình nữa, “Đây là số mệnh. Người và Tử Đạm, một người đến chết không chịu chấp nhận số mệnh, một người chấp nhận số mệnh đến chết, kết quả thì thế nào? Cuộc đời có nhiều thứ phải tranh giành, cũng có nhiều thứ phải bỏ... Cho dù người lá ngọc cành vàng như ta mà bản thân không biết lấy biết bỏ, thì kết quả cũng chỉ như hôm nay mà thôi”.

“Là mệnh người tốt, nhưng làm sao phải chiếm hết mọi thứ?”, nàng ngã trên đồng rơm phía sau, khàn giọng hét, “Cho dù kiếp sau không được làm lá ngọc cành vàng, ta tình nguyện làm heo làm chó chứ không muốn tiếp tục làm nha hoàn!”.

Tiếng khóc thê lương của nàng quanh quẩn nơi nhà giam âm u, tấn công tôi từ bốn phương tám hướng.

Tôi đột nhiên xoay người, nặng nề phất tay áo, “Đưa Tô phu nhân lên đường”.

~~~~~

Mỗi ngày bận rộn làm 1 chương nên có hơi vội vàng, văn phong có chỗ nào chưa ổn mong mọi người nhắc nhở cho :)

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thân Thiết

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Cầm Nhi bị gán tội đồng mưu hành thích, được ban một tấm lụa trắng, chết trong nhà giam. Giống như những kẻ khác, nàng điếm chỉ lên giấy nhận tội.

Án Liễu Doanh hành thích vốn chẳng có liên quan gì tới Cầm Nhi. Bên ngoài chỉ biết Cầm Nhi mạo phạm Hoàng thất, mang tội chết, lại không biết tôi kéo nàng vào trong án này, gán tội mưu nghịch để xử tử, đồng thời thuận tiện dùng con cờ Cầm Nhi chỉ ra vài kẻ đồng mưu nữa. Con cờ này chết không đối chứng, mệnh đã định như thế. Người bị nàng “cung khai” trước khi chết, cho dù có trăm cái miệng cũng không cách nào bào chữa được cho mình.

Những cung nhân của Ngự thiện ty, Hoán y cục nghe tin Cầm Nhi nhận tội bị xử tử, cả đám sợ đến hồn bay phách lạc. Người nào người nấy lo lắng bản thân bị dính dáng tới nghịch đảng, không kịp chờ Đại Lý Tự dụng hình đã tự gây nội loạn, trèo cấn lẫn nhau. Lòng người ác độc chính là thứ vũ khí sắc bén nhất trong thiên hạ, có thể giết người một cách vô hình. Chốc lát, người liên lụy đến án này không ngừng tăng lên, tên những kẻ phạm tội ghi trên giấy chất thành đống trước mặt tôi, cả cung đình bị bao phủ trong lo sợ và nghi hoặc.

Từ cô cô đứng buông hai tay, im lặng. Trước mắt tôi là một cuốn sổ mỏng ghi dày đặc tên. Đây chính là danh sách những cái tên đã được chọn lọc nhiều lần, xác định kỹ lưỡng.

Tôi nhìn kỹ mỗi cái tên, đại đa số đều là người tâm phúc cũ của Hoàng thất, cũng là những người tôi đã muốn trừ từ lâu, hiện giờ chỉ là mượn gió bẻ măng, một lưới bắt hết.

Ai có thể ngờ tới, người gây ra trận gió tanh mưa máu này lại là một nữ tử yếu đuối, trung thành.

Liễu Doanh xuất thân tướng môn, thuở nhỏ đã vào cung, bầu bạn bên Tử Luật. Nàng bên ngoài tuy là thị tỳ, nhưng đã ngầm trở thành cơ thiệp, có tình cảm sâu đậm với Tử Luật từ lâu. Nếu là thời đại thái bình, chờ khi Tử Luật lập chính phi, lại lập nàng làm thiệp thì vốn cũng có thể sống cả đời thanh nhàn giàu sang. Song đây là loạn thế, Tử Luật mưu phản, chết nơi trận tiền, thân bại danh liệt, hài cốt không còn. Những nữ tử tầm thường hẳn sẽ chọn cách tuấn táng, còn Liễu Doanh vốn là người trung trinh cương liệt. Nàng âm thầm ẩn nhẫn, chớp thời cơ hành thích Tiêu Kỳ, báo thù cho Tử Luật.

Một cung nhân nho nhỏ, mạng như cỏ rác, một khi bị bức đến đường cùng, phải vật lộn với vận mệnh, cũng có sức lực kinh người.

Chỉ bằng sức của nàng, nếu bên cạnh không có người tương trợ, há có thể dễ dàng đi lại trong thâm cung? Tử Hoán y cục được điều vào Ngự thiện ty là bước đầu tiên để đến gần Tiêu Kỳ. Ở Ngự thiện ty, từ kẻ tạp dịch thành người phụng thiện, là bước thứ hai. Cuối cùng là giấu kịch độc, trước hạ độc vào đồ ăn, sau giương đao hành thích. Kế này mặc dù không cao minh, nhưng cũng được coi là thận trọng. Chắc hẳn từ trước đến nay, bên cạnh nàng luôn có cao nhân ẩn mình giúp đỡ, giấu diếm.

Số cung nhân trung thành với Hoàng thất cũ như Liễu Doanh không ít, nhưng số người có bản lĩnh nắm quyền chưởng quản các ty thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Những người này âm thầm cấu kết, có lòng oán hận quyền thần quân nhân đã lâu, mặc dù không có năng lực can đảm mưu phản, nhưng không khác gì trộm đêm, bất cứ lúc nào cũng có thể hành động.

Lật đến cuối danh sách, nhìn thấy hai cái tên quen thuộc rõ ràng trên giấy, tôi cả kinh, toát mồ hôi lạnh.

Tôi đưa mắt nhìn Từ cô cô, “Danh sách này, trừ cô cô và ta ra thì đã có ai đọc chưa?”.

“Chưa có ai cả”, Từ cô cô khom người bặm, sắc mặt nghiêm trọng.

“Cạch” một tiếng, tôi ném cuốn sổ xuống trước chân Từ cô cô, “Từ cô cô hồ đồ mất rồi!”.

Cuối danh sách viết tên hai ma ma chủ sự trong cung Vĩnh An. Hai người này dù không phải là người của Hoàng thất cũ nhưng cũng vì Thái hoàng Thái hậu mà oán hận Tiêu Kỳ. Cô cô thần trí không tinh táo, ma ma bên cạnh người thừa cơ sinh sự mới bị cuốn vào án này. Nếu như để lan truyền ra ngoài, Thái hoàng Thái hậu há có thể thoát khỏi liên quan?

Ngay giữa trưa, tôi đến cung Vĩnh An, không mang theo người hầu, chỉ dẫn Từ cô cô và A Việt đi cùng.

Tôi đi đến đâu, mọi người cúi đầu im lặng đến đấy. Trong điện tĩnh mịch chỉ có tiếng váy áo quét đất, tiếng bước chân và tiếng ngọc bội đung đưa.

Thái hoàng Thái hậu đang ngủ trưa, tôi không làm kinh động người, mà cho dù người có tỉnh lại thì cũng chỉ như đang ở trong giấc mộng khác mà thôi. Nhìn cô cô già nua héo hon, dung nhan lúc ngủ hiền hòa, tôi không biết nên ngưỡng mộ hay đau lòng.

Hai ma ma kia đang mặc áo tơ trắng, đầu tóc tán loạn, quỳ trước điện không dám nhúc nhích. Hai người đã đi theo cô cô nhiều năm, hiện giờ biết sự không thành, lòng cũng không mơ tưởng gặp may, chỉ cầu chết nhanh.

Tôi nhận lấy lụa trắng trong tay Từ cô cô, vứt xuống trước mặt hai người, “Hai người đáng lẽ phải chém đầu, nhưng nể tình đã phụng dưỡng

Thái hoàng Thái hậu bao nhiêu năm nay nên ban thưởng chết toàn thân”.

Cung nhân bị ban chết trước giờ đều chỉ được cuốn chiếu chôn ở vùng ngoại thành, nên được ban ơn chết toàn thân, quy táng ở cố hương là ân huệ lớn. Hai ma ma liếc mắt nhìn nhau, bình tĩnh cúi người tạ ơn tôi, sau đó lại quay về phía nội điện lạy ba lạy.

Ngô ma ma nhặt tấm lụa trắng lên, quay đầu cười với Trịnh ma ma, khoe mắt hần lên nếp nhăn sâu, “Ta đi trước một bước”.

“Ta sẽ tới ngay”, Trịnh ma ma cười nhẹ, vẻ mặt điềm tĩnh như thời thiếu nữ xưa kia.

Từ cô cô cúi đầu, hai vai khẽ run.

Ngô ma ma nâng tấm lụa trắng, theo hai thái giám đi vào hậu điện.

Hai ma ma ở cung Vĩnh An, lấy tội sơ suất lễ nghi, hầu hạ Thái hoàng Thái hậu không chu đáo, được ban chết.

Vụ án Liễu Doanh, số người dính líu tới, cả phạm tội lẫn tông phạm lên đến hơn ba trăm người. Một trăm ba mươi tám người trong số này, hoặc là tâm phúc của Hoàng thất cũ, hoặc là phi bóng chê bai chuyện triều chính, bị Huấn giới ty giam giữ. Đám người còn lại đa số là bị khai man, chứng cứ phạm tội chưa đầy đủ, được tôi hạ lệnh ân xá. Những người này trải qua một phen nguy hiểm mà vẫn giữ được mạng, không khỏi cảm ơn đại ân đại đức, mà lòng luôn nơm nớp lo sợ.

Đại Lý Tự điều tra cữu tộc của Liễu Doanh, tìm ra được nhà bà con của một phòng Liễu gia có gả nữ nhi làm thiếp cho Tương Đông Hầu.

Phòng: ý chỉ thiếp thất và con cái. Mỗi một vị thê, thiếp là người đứng đầu một phòng. Chính thất và các con là đại phòng. Thiếp đầu tiên và các con là nhị phòng,...

Trong triều, thế lực Hoàng tộc còn tồn tại duy nhất chính là Tương Đông Hầu. Bề ngoài tuy tỏ ra quy phục Tiêu Kỳ, nhưng lại lén lút kết bè kéo cánh, bất mãn với việc quân nhân đương quyền. Đám tàn dư này luôn bằng mặt không bằng lòng với triều đình, thi thoảng còn đối nghịch với Tiêu Kỳ, âm thầm cổ động quân nhân làm loạn triều chính, cổ động con cháu thế gia bất mãn, Tiêu Kỳ đã muốn tiêu diệt từ lâu. Chỉ là Tương Đông Hầu hành sự cẩn thận, thâm tàng bất lộ, Tiêu Kỳ đã phân bổ nhiều tai mắt theo dõi mà vẫn chưa bắt được nhược điểm của ông ta.

Có ai ngờ vụ án lần này, thần xui quỷ khiến thế nào lại liên quan đến Tương Đông Hầu, đem họa từ trong chốn cung đình ném thẳng vào dư đảng Hoàng tộc. Sợ là Tương Đông Hầu có năm mơ cũng không nghĩ ra được, bản thân cả đời khôn khéo, hao tổn tâm cơ, lại chỉ vì một cung nữ mà để mất tính mạng cả nhà.

Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Tiêu Kỳ hạ lệnh bắt giam cả nhà Tương Đông Hầu, bảy ngày sau xử trảm thị chúng. Mười lăm người tòng phạm cũng bị xử tử, những người liên quan khác bị cách chức, lưu đày. Một cuộc mưa sát gây mưa gió suốt hơn một tháng, cuối cùng được dẹp lại bằng chết chóc. Trải qua vụ án này, từ cung đình đến triều chính đều như được một trận mưa lớn dội qua, cảnh tàn lá khô bị cuốn đi hết.

Những cơn nóng gay gắt mùa hè qua đi, thu cũng sắp tới.

Ngày ca ca trở về kinh, trời vừa ngừng trận mưa lớn, nền trời xanh thẳm, mây trắng mỏng nhẹ trôi, bầu không cao và rộng bát ngát.

Ngoài Triều Dương môn, ô vàng phấp phới, biển đỏ cờ rồng của Khâm mệnh Tổng đốc hà đạo, Giang Hạ Vương uốn lượn kéo đến. Ca ca mặc tử bào, khoác áo choàng gấm vân mây, cười ngửa dẫn đầu đoàn người. Đây chính là nam tử tuấn dật an nhiên, làm khuynh đảo vô số nữ tử, cũng là ca ca mà tôi luôn lấy làm kiêu ngạo. Tôi đứng bên Tiêu Kỳ, ngắm ca ca thật kỹ. Một năm qua đi, mưa bụi Giang Nam chẳng những không làm giảm vẻ

anh tuấn của ca ca mà còn mang lại cho ca ca thêm phần khí chất cần trọng, ung dung. Tiêu Kỳ và ca ca đứng cạnh nhau, sóng vai mà đi. Ca ca hơi nghiêng đầu nhìn về phía tôi, mỉm cười. Đôi lông mày thanh tú dường như đã thoáng có phong thái của phụ thân khi xưa. Lúc này đây, hai nam nhân thân thiết nhất của tôi đang bá vai đứng bên nhau.

Chưa kịp tắm rửa tẩy trần, ca ca đã lập tức chạy tới chùa Từ An bái tế mẫu thân. Trước linh đường mẫu thân, hai huynh muội chúng tôi lặng lẽ đứng, dường như có thể cảm nhận được ánh mắt mẫu thân dịu hiền đang chăm chăm nhìn mình.

Một năm xuân hạ thu đông lặng lẽ trôi qua, mẫu thân đi, ca ca về, mà tôi cũng vừa trải qua cơn nguy hiểm kề cận.

“A Vũ”, ca ca dịu dàng gọi tôi, ánh mắt rất sâu nảo, “Ca ca thực sự rất ngốc”.

Tôi dựa đầu vào vai huynh ấy, hơi mỉm cười nói: “Ca ca ngốc mới tốt, như thế muội mới bắt nạt được”.

Ca ca xoa đầu tôi, giữ chặt vai tôi, “Nha đầu thối, vẫn cậy mạnh, hiếu thắng như thế”.

Tôi nhắm mắt, cười, “Ai bảo ca ca ngốc làm chi”.

“Những năm này, muội vẫn phải chịu nhiều uất ức”. Ca ca cúi đầu thờ dài, thân người tỏa ra mùi thơm mộc cận, ấm áp mà điềm tĩnh. “Sau này ca ca sẽ luôn ở cạnh muội, không để cho muội phải vất vả một mình nữa”.

Mộc cận: Hoa dâm bụt.

Tôi ngả đầu trên vai huynh ấy, nhắm mắt thật chặt, không để cho nước mắt rơi xuống.

Ca ca về kinh, ngoại trừ mang theo mấy cơ thiếp, còn có một sinh linh bé nhỏ. Thị thiếp Chu Nhan sinh cho ca ca một nữ nhi trắng trẻo dễ thương, đặt tên là Khanh Nghi. Ca ca nói, trong mấy đứa con gái của huynh ấy, chỉ có một mình Khanh Nghi trông giống tôi. Không biết có phải bởi vì câu nói này hay không mà ngay cả Tiêu Kỳ luôn luôn trốn tránh trẻ con cũng cực kỳ yêu thương đứa bé này.

Buổi tối, tắm rửa xong, tôi buông tóc, dựa người vào giường, đợi cho tóc khô.

Tiêu Kỳ ngồi bên, vừa xem tấu chương vừa vuốt mái tóc ướt của tôi.

Tôi nhớ tới dáng vẻ đáng yêu của Khanh Nghi, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, “Hay là chúng ta nhận Khanh Nghi làm con nuôi được không?”. Tiêu Kỳ ngẩn ra, gương mặt lập tức phủ sương lạnh, “Nuôi con người khác làm gì, tự chúng ta sẽ có, nàng đừng có nghĩ lung tung”. Tôi cúi đầu, lòng buồn bã, im lặng không nói lời nào. Tiêu Kỳ kéo tôi tới bên cạnh, ánh mắt ấm áp, “Chờ đến khi thân thể nàng khỏe lại, chúng ta nhất định sẽ có con”.

Tôi gật đầu, gượng nở nụ cười, chuyển hướng câu chuyện, “Khanh Nghi không phải là con chính thất, tương lai ca ca lập chính phi rồi, không biết còn có thể gặp nó hay không”.

Tiêu Kỳ cười cười, “Cái này cũng khó nói. Vương Túc có một đám cơ thiếp, Giang Hạ Vương phi tương lai nếu có một nửa phần hung hãn, đố kỵ của nàng thì chỉ e gia đình không yên”.

Thấy tôi nhướng mày trừng mình, Tiêu Kỳ vội vàng cười, đổi lời, “Có thể thấy được, Tề nhân chi phúc là gạt người”.

Tề nhân chi phúc: điển cố trong “Mạnh Tử”, ý nói có nhiều thê thiếp là điềm phúc.

“Vậy sao? Ta nhớ ai đó cũng từng hưởng Tề nhân chi phúc đấy thôi”, tôi cười, liếc chàng.

Tiêu Kỳ lúng túng ho khan một tiếng, “Chuyện xưa rồi, không cần nhắc lại...”.

Vĩnh Lịch năm thứ hai, tháng mười, Hiền Vương Tử Đạm dẫn theo ba mươi vạn đại quân nam chinh khải hoàn về triều.

Tôn thất phương nam bị bắt đều bị áp giải vào kinh thành. Vương công Hoàng thân năm xưa giờ biến thành tù nhân, dân chúng đua nhau tò mò đi xem.

Tiêu Kỳ dẫn chư quan ra ngoài thành nghênh đón, đích thân dẫn chúng tướng về quân doanh khao tuần. Trên triều, Tiêu Kỳ là Nhiếp chính Vương cao cao tại thượng, mà trong quân, Tiêu Kỳ vẫn còn giữ nguyên khí khái quân nhân.

Tuần: rượu, trà.

Tôi đứng ở phòng khách Hiền Vương phủ, khẽ nhắm mắt, nghĩ tới một nơi xa xôi, bên ngoài Triều Dương môn, quân uy lừng lẫy, cờ soái bay phấp phới, trước mắt hiện lên rõ ràng từng gương mặt một. Tiêu Kỳ cao ngạo bề ngoài, ca ca phong lưu nhã nhặn, Tống Hoài n trầm mặc kiên nghị, Hồ Quang Liệt hăng hái... Cuối cùng là bóng lưng bạch y trắng muốt trước khi ra đi của Tử Đạm.

Lúc này đây, tôi đang dẫn theo một đám người Hoàng thân quốc thích đứng ở Hiền Vương phủ, đón Tử Đạm trở về.

Ngoài cửa, ánh chiều tà rực rỡ. Cái gì cần đến cuối cùng cũng đến.

Tôi chậm chậm đi ra khỏi cửa, bước trên con đường trải thảm đỏ, mang mọi người đi nghênh đón xa giá Tử Đạm.

Ngoài cửa lớn, ca ca cười ngựa trắng, yên ngựa máu tím, phong thái như ngọc đi trước. Phía sau là xe liễn, bốn phía buông rèm, không thấy thân ảnh Tử Đạm. Tôi sợ sệt, ca ca đã xuống ngựa đứng thẳng người ở bên. Nội thị hô vang: “Cung nghênh Hiền Vương điện hạ về phủ!”.

Rèm che trước xe liễn được nhắc lên, một bàn tay thon dài nhợt nhạt lộ ra, đặt trên tay nội thị. Phía sau rèm vang lên một trận ho khan. Tử Đạm mặc áo bào xanh thẫm, đội kim quan, thắt lưng tím được nội thị đỡ xuống xe. Áo bào rộng bị gió thổi bay lên, thân hình gầy gò càng lộ ra vẻ cô độc. Ánh chiều tà chiếu trên dung nhan thanh khiết, cảm giác như trong suốt vô ngần.

Tôi bình tĩnh nhìn huynh ấy, hơi thở có chút căng thẳng. Mọi người xung quanh nhất tề hành lễ, tôi cũng hơi cúi người. Ngược mắt, lại thấy Tử Đạm nhìn về phía tôi, ánh mắt bỗng lộ ra vẻ ấm áp, dần dần hóa thành nụ cười nhẹ.

Ca ca tiến lên trước một bước, chặn giữa chúng tôi, một tay khoác cánh tay Tử Đạm, một tay bấu bả vai tôi, nở nụ cười hào sảng thường thấy, nói: “Hiền Vương điện hạ đi xe mệt nhọc, ta thấy nghi thức chỉ làm đến đây thôi. Hiền Vương phủ mới xây này, Tử Đạm còn chưa được ngắm đâu. Có điều, A Vũ đã mất rất nhiều công sức vào nó, ngay cả biệt uyển của ta cũng chẳng sánh kịp”.

Tôi mỉm cười, ngược mắt nói: “Hiền Vương điện hạ đi đường vất vả, thỉnh nghỉ ngơi lại sức, tối nay A Vũ đã chuẩn bị chút rượu nhạt, coi như là tẩy trần cho điện hạ”.

“Đa tạ thịnh tình của Vương phi”, Tử Đạm cười nhạt, một câu chưa nói xong đã chột che miệng, ho liên tục.

Tôi kinh ngạc, nhìn về ca ca, bắt gặp ánh mắt sầu lo của huynh ấy, chột cảm thấy lo lắng.

Đèn vừa mới lên, yến tiệc bắt đầu.

Cảnh tiếng đàn sáo quân quanh, ăn uống linh đình khiến tôi như thấy lại được Hoàng gia phồn hoa khi xưa. Tử Đạm ngồi tại vị chủ tọa, đã đổi sang mặc thanh sam, toát ra vẻ tiều tụy lạc lõng trong chốn hoa hòe hoa sói này. Rượu đã uống quá ba tuần, hai má huynh ấy ửng đỏ, nhưng mặt vẫn tái nhợt. Mọi người xung quanh dường như cũng phát hiện ra huynh ấy có gì không ổn, dùng chén đưa mắt nhìn nhau, nhưng huynh ấy vẫn tự mình rót rượu, liên tiếp nâng chén.

Tuần: rót rượu hết một lượt cho tất cả mọi người gọi là một tuần.

Tôi nhú mào nhìn về phía ca ca, ca ca liền đứng dậy cười nói: “Đã lâu rồi chưa ngắm trăng trong Chi uyển, Tử Đạm, đi cùng ta nhé?”.

Tử Đạm đã hơi say, chỉ cười không nói, để cho ca ca dìu đứng dậy, một tay cầm bình rượu đi theo, chân bước loạng choạng.

Tôi day day thái dương, chợt nghe thấy một vài tiếng bàn luận xôn xao.

Tôi đứng dậy, nhìn ra xung quanh, mọi người lập tức im lặng.

“Không còn sớm nữa, Hiền Vương điện hạ đã rời tiệc, buổi tiệc hôm nay coi như đã xong, chư vị cũng về đi”. Tôi nói xong, quay người đi luôn, không muốn dây dưa nhiều với đám Hoàng thất chỉ biết nịnh nọt này. Những kẻ này dựa vào mình mang huyết mạch Hoàng thất, cả ngày chèn chèn, vênh váo tự đắc, hễ gặp nguy hiểm khó khăn là chỉ biết nịnh bợ. Nói ra mới nhớ, ở đây cũng có không ít người bằng tuổi thúc bá tôi, cũng chẳng thiếu danh sĩ ngày xưa, nhưng giờ đây trước mặt tôi lại chỉ biết nói hùa theo.

Tôi bước ra khỏi chính điện, gặp phải cơn gió muộn thổi qua, toàn thân lạnh lẽo. Đầu tỉnh táo lại, lại bật cười. Tôi quả thực càng ngày càng giống

Tiêu Kỳ, bất tri bất giác đã hình thành nên thói quen đứng tại vị trí hàn tộc mà đối đãi các thế gia.

“Giang Hạ Vương ở đâu?”, tôi nhíu mày nhìn quanh, trong đình viện rõ ràng không thấy bóng dáng ca ca và Tử Đạm đâu.

“Bẩm Vương phi, Giang Hạ Vương đã đưa Hiền Vương điện hạ về tẩm điện nghỉ ngơi”.

Tôi nhẹ gật đầu, lệnh cho những người khác chờ ở đây, chỉ mang theo A Việt đi thẳng tới tẩm điện của Tử Đạm. Đi tới hành lang trước điện, lại chợt thấy một thân ảnh yếu điệu đang nhón chân nhìn về phía tẩm điện của Tử Đạm.

“Kẻ nào đang ở đây?”, tôi dừng chân quát.

Người kia cả kinh, chỉ nghe thấy một giọng nói mềm mại quen thuộc vang lên, “Thái Vi tham kiến Vương phi”. Không ngờ lại là nàng. Tôi thờ phào, vốn tưởng nàng là tai mắt Tiêu Kỳ bố trí ở đây.

“Sao ngươi lại ở đây một mình lúc đêm khuya thế này?”. Lòng tôi ưu phiền, thấy nàng quanh quẩn ở đây lại càng không vui, giọng nói không khỏi mang vẻ nghiêm nghị. Cố Thái Vi quỳ xuống, vẻ mặt xấu hổ, nhưng cổ vẫn kiên cường ngẩng cao. Nàng cắn môi không nói gì.

Tôi thờ dãi, nghĩ tới mối tương tư của nàng, chợt cảm thấy có chút ngưỡng mộ sự cố chấp của nàng. “Những lời ta đã nói với ngươi lúc trước, ngươi quên rồi sao?”. Nàng cúi đầu buồn bã nói: “Những lời Vương phi dạy bảo, Thái Vi vẫn nhớ kỹ. Chỉ là, tâm tư trong lòng gửi cho người không oán không hối, Thái Vi hiểu ra rồi, không dám có ước mơ gì xa vời, mọi điều làm ra cũng là xuất phát từ lòng mong muốn mà thôi”. Tôi bình tĩnh nhìn nàng. Nữ tử như hoa như ngọc này bất cứ lúc nào cũng có thể bị vận mệnh cuốn đi, mặc dù khó tránh khỏi những lúc cảm thấy hối hận, nhưng

có dũng khí nói ra những lời này, không sợ miệng lưỡi thế tục, cũng đủ để tôi khâm phục.

“Người đứng lên đi”, tôi thở dài, “Hiếm có mấy người có được dũng khí như người... Cũng được, đi theo ta”. Nàng ngờ ngàng đứng dậy, e dè đi phía sau tôi, theo tôi vào trong điện.

Vừa đặt chân vào điện đã thấy một chiếc chén bị ném ra ngoài, ngay sau đó là giọng nói bất lực của ca ca vang lên, “Tử Đạm, người uống như thế này là muốn chết phải không?”.

Tôi đứng ở cửa, hai nam nhân đang tranh giành bình rượu đồng loạt quay đầu lại, sừng sốt nhìn tôi. Tôi tức giận, ca ca thực không có chừng mực, lại dung túng cho Tử Đạm uống say như thế. Ca ca lúng túng nhận lấy chiếc khăn lụa trong tay thị nữ, lau vết rượu trên áo, “Huynh không quản nổi hãn, muội tới đúng lúc lắm”. Tử Đạm liếc tôi một cái, ánh mắt đã mơ hồ, tiếp tục rót rượu.

“Muội đã truyền y thị, nơi này có muội rồi, huynh về trước đi”. Tôi nghiêng đầu nhìn ca ca, ca ca tựa hồ muốn nói gì đó, rồi lại lắc đầu cười khổ, “Cũng được”.

Tôi nghiêng người, “Trước tiên cần phiền huynh đưa vị muội muội Cố gia này về phủ đã”.

Ca ca lúc này mới nhìn thấy Cố Thái Vi đứng phía sau tôi, không khỏi ngẩn ra.

Cố Thái Vi đỏ bừng mặt, cúi đầu im lặng.

Nhìn bóng dáng hai người họ đi xa, tôi gượng cười. Cõi đời này, số người bị tổn thương đã quá nhiều rồi, ít được người nào hay người ấy.

Người hầu lui ra ngoài.

Tôi đứng trước mặt Tử Đạm, huynh ấy lại làm như không thấy, cứ liên tục rót rượu. Ngón tay thon dài tái nhợt đang nắm cái chén kia rõ ràng đã khẽ run rẩy. Tôi đoạt lấy bình rượu của huynh ấy, ngửa cổ uống. Rượu trào ra như nước, dội lên áo, mà rượu vào miệng thì cay, khiến tôi suýt rơi nước mắt. Huynh ấy nỗ lực vươn người kéo ống tay áo tôi. “Choang” một tiếng giòn tan, tôi giơ tay ném bình rượu, bình rượu thoáng chốc nát bấy.

“Huynh muốn uống rượu, muội uống cùng huynh”. Tôi đưa mắt lạnh lùng nhìn Tử Đạm. Câu nói này thật quen thuộc, giờ nhắc lại lòng đau như cắt. Tử Đạm trước giờ không uống được rượu, từ lúc nào huynh ấy đã học được thói uống rượu túy lúy thế này? Huynh ấy đưa mắt, mơ màng nhìn tôi, nơi đáy mắt chợt có ánh nước lóe lên.

“Người tốt cuộc là ai? A Vũ không phải thế này, người... người không phải là nàng”. Tử Đạm nhìn thẳng tôi, gương mặt vốn tái nhợt nay trắng bệch ra.

Tôi buồn lòng, nhưng không thể không cười, “Đúng, muội đã không còn là A Vũ ngày xưa, huynh cũng không còn là Tử Đạm ngày xưa”.

“Người...”, ánh mắt Tử Đạm như ngân ngơ, “Rất giống mẫu hậu”.

Huynh ấy bỗng nhiên bật cười, ngã ngồi trên ghế, tóc tai rối rắm, thần sắc thê lương, “A Vũ sao lại biến thành mẫu hậu rồi? Ta hẳn là đã say... A Vũ sẽ không thay đổi, nàng nói chờ ta trở về, nhất định sẽ chờ ta ở điện Dao Quang!”.

Tôi không thể để cho huynh ấy nói tiếp nữa, cũng không chịu nổi những lời đau thương này. Tôi khẽ cắn môi, bưng chén rượu còn nửa trên bàn, hất vào mặt huynh ấy, “Tử Đạm, huynh nhìn cho rõ, A Vũ đã thay đổi, tất cả mọi người trong thiên hạ đều đã thay đổi, chỉ có một mình huynh không chịu thay đổi mà thôi!”. Rượu từ đuôi lông mày huynh ấy chảy xuống. Huynh ấy ngửa mặt lên, nhắm mắt mà cười, lệ lại trào ra từ khóe mắt.

Tôi đè nén nỗi đau trong lòng, cười nói: “Trước kia, là ai nói với muội, thứ đáng quý nhất trên thế gian là tính mạng? Miễn là còn sống, sẽ còn có hy vọng? Muội tốn nhiều tâm tư như vậy, chỉ mong huynh có thể sống tốt, nhưng huynh... huynh sao có thể tự thương tổn bản thân mình chứ?”. Tôi không nói được nữa, chán nản lui bước, chỉ cảm thấy nản lòng, “Nếu như huynh cho rằng, huynh thương tổn bản thân, muội sẽ hối hận, sẽ khổ sở, thì huynh lầm rồi!”.

Tôi kiên quyết xoay người, không muốn thấy bộ dạng vô dụng này của huynh ấy nữa, chỉ sợ càng nhìn càng thêm đau.

“A Vũ!”, sau lưng vang lên tiếng gọi của huynh ấy, buồn bã mà đau thương. Lòng tôi ghen lại, bước chân hơi ngừng, chợt bị huynh ấy ôm lấy từ phía sau. Đôi môi lạnh băng của huynh ấy rơi trên cổ tôi, nước mắt ấm nóng rơi trên tóc tôi, nóng bỏng mà tuyệt vọng... Cái ôm này quen thuộc như thế, quen thuộc đến mức khiến cho người ta quyến luyến, quyến luyến đến khổ đau.

“Đừng đi, đừng rời xa ta”, tay huynh ấy ôm chặt lấy tôi khiến tôi không nhúc nhích được. Dường như huynh ấy đang đuối nước, dùng hết sức để ôm lấy chiếc cọc gỗ.

“Mọi thứ đã thay đổi, chúng ta không quay trở về được nữa”, tôi nhắm mắt lại, lệ rơi đầy mặt, “Tử Đạm, cầu xin huynh hãy tỉnh táo lại, cầu xin huynh hãy sống cho tốt!”.

Thân thể huynh ấy run rẩy, vẫn ôm tôi không chịu buông tay. Tôi cũng không giãy giụa nữa, để mặc cho huynh ấy ôm như thế.

Một lúc lâu sau, tôi cắn răng tránh ra, kiên quyết rời khỏi tầm điện, không quay đầu lại.

~~~~~

Không biết có phải do bản thân hiểu biết nông cạn hay không, nhưng đọc truyện đã gặp nhiều loại mùi hương: Long Diên hương, hương mai, hương mộc lan, hương bạc hà, hương hồ phách, vân vân mây mây, đây là lần đầu tiên thấy mùi... ừm, dâm bột! Thực xin lỗi, dù hai anh chị đang diễn đoạn tình anh em thắm thiết, em vẫn không kìm được mà cười rách cả miệng ^^

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hôn Ước

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Có chứng cứ mưu phản xác thực, những người thuộc tôn thất Giang Nam bị bắt vào kinh thành lập tức được ban chết, gia quyến hoặc bị đưa đi lưu đầy ngoài biên cương hoặc bị cách chức. Những người chưa có đầy đủ chứng cứ phạm tội và tông phạm bị giải vào thiên lao, nghiêm hình tra khảo, có kẻ sợ đòn nên khai, có kẻ ôm hận tự vẫn. Chưa đầy hai tháng, những con người xưa kia cành vàng lá ngọc giờ đã trở thành khói bụi.

Quận Việt vừa mới báo tin có điềm lành: phía bắc có rồng mây bay lên, che khuất mặt trời. Ngay sau đó, các châu quận khác liên tục dâng biểu, có nơi bầu trời xuất hiện hiện tượng kỳ lạ: hai mặt trời cùng tỏa sáng; Nam Sơn bỗng thấy hồ trắng, hóa thành đốm sáng màu tím biến mất; thần rùa nổi lên trên mặt nước, dự báo thiên cơ... Khắp các đường phố chốn kinh thành, chẳng biết tự bao giờ đã bắt đầu lưu truyền một bài ca dao, trong đó có một câu mọi người rất thích: “Thiên chước tần, song chúc khuynh”. Nghe có vẻ như đây là một câu hát rất bình thường, nhưng có người chơi chữ ghép vào, hai chữ “thiên chước” đọc gần giống “thiên tộ” (ngai vàng Thiên tử), mà “song” tức là hai, “chúc” gần âm với “chủ”. Câu này có nghĩa là “Ngai vàng không vững, phải qua hai lần đổi chủ”. Lời vừa nói xong, đầu đường cuối ngõ đều đua nhau truyền tụng câu này, ngay cả ở trong cung cũng có người thì thảo bàn tán.

Thiên chước tần, song chúc khuynh: Rót thêm (rượu) đến cạn, hai ngọn đèn nghiêng.

Đối với những biểu tấu của các châu quận, Tiêu Kỳ từ chối cho ý kiến, đồng thời, chàng cũng làm như không biết câu ca dao kia. Điều này càng khiến cho triều thần không tài nào đoán được tâm tư của chàng, trong lòng chỉ dám phỏng đoán chứ không có gan nghị luận.

Thế nhân đều biết, hiện tại tiểu Hoàng đế ốm yếu bệnh tật, ngày ngày sống trong chốn thâm cung; mà huyết mạch Hoàng thất gần như không còn, chỉ sót lại có một vị Hiền Vương có thể kế vị.

Trong phủ, lá vàng rụng đầy ngoài sân.

Tôi và ca ca ngồi chơi cờ vây. Tiêu Kỳ mặc dù không có sở trường về khoản này nhưng cũng mỉm cười ngồi bên, lẳng lẳng xem.

Ván này, ca ca cầm cờ đen đi trước, trước chiếm hết những chỗ ưu thế trên bàn cờ, sau suy đi tính lại từng nước rất lâu. Tôi thì thận trọng, nước cờ tựa như lui nhưng thực chất là đang tiến, đánh đến nửa đường thì cố ý để lộ ra sơ hở, cho ca ca thoải mái tiến công, tiện tay hạ liền mấy quân cờ. Kết quả, ca ca càng đánh càng rơi vào bẫy, bị tôi đánh lại tươi cười.

“Thủ đoạn cao minh, đánh rất tốt!”, Tiêu Kỳ vỗ tay cười lớn.

Ca ca đau khổ suy tư một lúc lâu, đang định đi tiếp thì nghe thấy lời này của Tiêu Kỳ, lập tức rút tay về, khó chịu nói: “Im lặng xem cờ mới là bậc quân tử chân chính”.

Tôi cười vắn lại: “Đánh cờ lạc bước rồi hối hận là tiểu nhân”.

Bàn tay đang co lại của ca ca cứng ngắc, huynh ấy trừng tôi một cái, chỉ đành đặt quân cờ vừa rơi vào chỗ định đặt lúc trước.

Bằng khả năng của Tiêu Kỳ cũng nhìn ra được bước này của ca ca là tự tìm đường chết. Chàng lại cười. Chúng tôi nhìn nhau, cùng cười lớn.

Một chiếc lá rụng rơi vào bên hiên, vừa vắn rơi trên bàn cờ gỗ dẻ. Chiếc lá vàng nổi bật trên vân gỗ, tao nhã và đẹp mắt.

“Thôi, thôi!”, ca ca đẩy bản cờ nhận thua, than vãn, “Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi”.

Hiện giờ, người dám trêu đùa Tiêu Kỳ như vậy, ngoại trừ tôi ra chắc chỉ có ca ca. Hai người họ, bàn về tính tình, xuất thân thì khác biệt như trời vực, vốn là có thành kiến, ca ca coi Tiêu Kỳ là cỏ rác, Tiêu Kỳ coi ca ca là công tử bột. Ấy vậy mà ở trên triều hay ở nhà, cả hai người lại rất hợp ý nhau, chẳng khác nào tri kỷ. Hiếm có hôm cả hai cùng nhàn hạ, đang cười vui, một nội thị khom lưng chạy vào, “Khởi bẩm Vương gia, Vũ Vệ Hầu ở bên ngoài điện cầu kiến”.

Tiêu Kỳ ngừng cười, nhú mào, vẻ mặt không giận mà tự uy.

“Hồ Quang Liệt vẫn còn làm loạn không chịu phục sao?”, tôi cười, lắc đầu.

“Hai người cứ ngồi chơi, ta đi xem xem hẵn lại nổi điên cái gì nữa”, Tiêu Kỳ cũng cười, nhẹ gật đầu với ca ca, xoay người rời đi.

Ca ca vuốt ve quân cờ bằng mã não, không cười nữa, nhẹ giọng hỏi tôi: “Tại sao nhất định phải là nữ nhi Hồ gia?”.

“Hồ gia có gì không ổn?”, tôi đưa mắt nhìn ca ca.

“Trong tướng môn không thiếu gì thực nữ, nữ tử họ Hồ này tuổi còn trẻ, nghe nói tính tình rất chua ngoa, sao có thể xứng đôi với Tử Đạm? Muội làm vậy không phải là chọn bừa uyên ương sao?”. Ca ca chau đôi lông mày thanh tú, gương mặt tuấn nhã, khiến tôi nhớ lại bộ dạng buồn bực của Tử Đạm, lòng không khỏi thoáng đau. Kể từ sau tối hôm ấy, Tử Đạm mượn có dưỡng bệnh, không vào triều cũng chẳng vào cung, suốt ngày đóng cửa ở li trong Hiên Vương phủ.

Tôi cũng không đặt chân vào phủ Hiền Vương thêm lần nào nữa. Tiêu Kỳ đích thân đến thăm Tử Đạm, tôi cáo ốm không đi cùng, chàng cũng không ép tôi, lúc quay về chỉ nói khí sắc Tử Đạm đã tốt hơn nhiều. Ca ca thường xuyên ra vào phủ Hiền Vương, thi thoảng mang thi thư cổ họa, trân phẩm bổ dưỡng tới cho Tử Đạm. Nghe ca ca nói, Tử Đạm bây giờ rất đậm bạc, tuy ít nói không vui nhưng không còn uống say nữa, cũng chịu uống thuốc. Chỉ là, ca ca thân mang trọng trách, công vụ ngày ngày bận rộn, không thể ngày nào cũng đến làm bạn với huynh ấy.

Đồng thời, Tiêu Kỳ lại thúc giục tôi tuyển phi cho Tử Đạm, thời gian cứ như vậy trôi nhanh như nước.

Tình nhi rồi cũng sẽ dần dần lớn lên, không thể cứ cáo ốm, ẩn cư trong thâm cung mãi được. Tiêu Kỳ đã có ý muốn phế vị, Tử Đạm sớm muộn gì cũng lên ngôi. Vương phi của Tử Đạm chính là Hoàng hậu tương lai, cũng là người đứng đầu lục cung. Tiêu Kỳ đặc biệt coi trọng việc này, một lòng muốn chọn một nữ nhi nhà quân năm vùng bên Tử Đạm. Tôi không thể làm trái với ý chàng, chỉ có thể gắng hết sức chọn ra một nữ tử trung trinh thiện lương.

Vốn là, tôi không có quá nhiều hy vọng đối với nữ nhi tương môn, chỉ tùy ý điểm tên vài người gọi vào cung, không ngờ tới, có một nữ tử khiến tôi phải nhìn bằng cặp mắt khác.

“Ca ca chưa từng gặp nàng, sao biết nàng không tốt? Chua ngoa không chừng cũng là tốt ấy chứ”, tôi cầm chiếc lá vàng kia lên ngắm nghía, khẽ mỉm cười, “Tâm gửi không thể sống một mình, luôn mong được nương nhờ cây cao”.

Gương mặt ca ca biến sắc, như chợt hiểu ra, “Muội nói Tử Đạm là tâm gửi?”.

Tôi thở dài, “Tử Đạm trước kia là liễu yếu, giờ đã biến thành dây leo. Có lẽ, chỉ có để huynh ấy gắn bó với cây cao thì mới có cơ hội sống”.

Ca ca trầm lặng chốc lát, nhướn mày hỏi: “Chẳng lẽ người muội chọn lại là cây cao của hần?”.

Tôi nhẹ cười một tiếng, chẳng biết phải trả lời ca ca thế nào. Ai là cái cây tốt lành của ai, ai dựa vào ai cả đời... e là chẳng ai có thể biết được rõ ràng.

Việc hôn sự này, không chỉ có ca ca hoài nghi, mà ngay cả Hồ Quang Liệt cũng không chịu để tiêu muội gả vào Hoàng gia. Hần vì thế không ngại ngang ngược với Tiêu Kỳ, năm lần bảy lượt làm âm ỉ. Hán tử phóng khoáng này quả thực là rất thật lòng thương yêu muội muội cùng cha khác mẹ kia của mình, giống như năm xưa ca ca thương yêu tôi vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Hồ Dao, tôi không nghĩ tới Hồ Quang Liệt sẽ có một muội muội rực rỡ động lòng người đến thế. Hồ Dao tuy còn trẻ tuổi, nhưng không có phong thái trẻ con, càng không có sự kiêu căng của chốn danh môn. Cử chỉ lời nói rất lỗi lạc thẳng thắn, ẩn chứa khí khái tài hoa. Ngày ấy thấy nàng mặc hồng sam như ánh lửa, dung nhan đẹp đẽ, nhìn tôi nở nụ cười rạng rỡ, tôi chợt cảm thấy như được ánh mặt trời đầu xuân chiếu sáng. Có nữ tử như vậy ở bên cạnh, có lo lắng buồn rầu đến đâu chắc là cũng sẽ tiêu tán hết nhĩ?

Nhìn Hồ Dao, lòng tôi cũng cảm thấy hơi ảm đạm. Nàng có thanh xuân, có tinh thần phấn chấn, có sức sống tung bay, nhanh nhẹn, mà tôi chỉ có một tấm lòng bị năm tháng nhuộm màu nguội lạnh. Có lẽ, chỉ có nữ tử trong sáng kiên định như nàng mới có thể là người bạn đời của Tử Đạm.

Đại điển sắc lập Hiền Vương phi chọn ngày lành tháng tốt cử hành.

Đại hôn long trọng trước nay chưa từng có, trong kinh người người đổ xô ra đường, tranh nhau chiêm ngưỡng phong thái Hoàng gia. Hiền Vương phủ ngập chìm trong sắc đỏ, từng cành cây ngọn cỏ dường như cũng bị lây

vẻ hoan hỉ mừng vui. Trên hi đường, Tiêu Kỳ chủ hôn, bách quan chúc tụng. Màu đỏ đập vào mắt, đâm sâu vào đôi con ngươi khiến tôi đau rát, không nhìn thấy rõ vẻ mặt của mỗi người phía xa kia. Cũng có lẽ, là do tôi không muốn nhìn.

Sau đại hôn của Tử Đạm, rất nhiều sự vụ cũng kết thúc, cung đình tựa như vừa mới phục hồi sự thanh bình ngắn ngủi. Tiết trời lạnh lẽo, tôi lúc bệnh lúc khỏe, cả ngày phải tĩnh dưỡng, càng lúc càng thêm lười nhúc nhích, chỉ thi thoảng vào cung thăm cô cô và Tĩnh nhi.

Tĩnh nhi bốn tuổi rồi, bệnh tình không có chút khởi sắc nào, cả ngày ngây ngốc như một con rối.

Ngày hôm đó đẹp trời, tôi mang theo A Việt, dẫn Tĩnh nhi lững thững đi dạo trong ngự hoa viên, để cho ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên người.

“Ngai vàng không vững, phải qua hai lần đổi chủ”... Câu ca dao mà dân gian lưu truyền kia không phải không có thâm ý. Trong triều có nhiều ánh mắt đang nhìn, nhiều lỗ tai đang nghe, sớm muộn gì cũng sẽ có người phát hiện ra bí mật tiểu Hoàng đế bị ngốc. Nó không thể núp mãi phía sau rèm che, làm một bức tượng gỗ không động đậy được. Theo từng bước tiến đến đế vị của Tiêu Kỳ, giá trị tồn tại của Tĩnh nhi càng lúc càng nhỏ. Đã đến lúc Tĩnh nhi phải xuống sàn.

Bài ca dao kia là ám hiệu rõ ràng nhất.

Cướp đế vị từ trong tay một tiểu Hoàng đế ngốc nghếch là chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng lại danh không chính, ngôn không thuận, không quang minh chính đại. Chuyện này giống như bàn cờ của tôi và ca ca, một mục tiến công chém giết, đến sát đích rồi lại lấy lùi làm tiến. Tĩnh nhi chỉ là bù nhìn trong mấy năm, giờ bị Tử Đạm lột sạch vây cánh, trở thành con cờ tốt nhất. Phế truất Tĩnh nhi, lập Tử Đạm, Tiêu Kỳ vẫn nắm hết quyền

hành... Chàng cách để vị gần thêm một bước thì có nghĩa lại thêm một lần tàn sát hoặc khuynh đảo.

Chỉ là, Tĩnh nhi thực sự là đứa bé đáng thương. Có lẽ, rời khỏi cung đình này là một chuyện may mắn đối với nó.

Tôi ôm đứa bé, ngồi yên lặng trong vườn. Ánh sáng ngày đầu đông rải trên người chúng tôi. Giờ khắc này lặng lẽ an ổn, dường như đã rời xa phân tranh nhà Đế vương, chúng tôi chỉ là một cặp mẹ con bình thường.

Vai chợt cảm thấy ấm áp. Một chiếc áo choàng mỏng được khoác lên người. Tiêu Kỳ chẳng biết từ khi nào đã đứng phía sau tôi, đôi mày rậm cau lại, ánh mắt nhìn tôi thật sâu.

Ánh nắng nhạt ngày đông chiếu xuống, khiến dung nhan lạnh lùng như ngọc tạc của chàng tỏa ra vàng sáng, rờn vàng trên áo bào đen giương nanh múa vuốt như thể muốn bay lên vậy.

Chàng xoa đầu Tĩnh nhi, lạnh nhạt nói: “Không lâu nữa, đứa bé này cũng phải rời đi”.

“Chuyện phế vị quan hệ trọng đại, chàng thực sự quyết định sao?”, tôi ngược mắt nhìn, chàng lại im lặng rất lâu không đáp.

Trời chiều, gió tây nhẹ thổi vạt áo chàng bay bay.

Chàng bỗng nhiên cười cười, “Năm xưa ta từng nói sẽ cùng nàng tới Giang Nam ngắm hoa hạnh, mưa bụi, nàng còn nhớ không?”.

Tôi sao có thể không nhớ? Ở ngoại thành Ninh Sóc, chàng nói muốn cùng tôi đi ngắm biển trời mênh mông, đại mạc rộng lớn, hoa hạnh bụi mưa,... Mùa xuân mỗi năm, khi nhìn thấy hoa hạnh trong cung nở, tôi đều nhớ tới lời chàng nói lúc ấy.

Tôi nhìn vào mắt chàng, cảm thấy buồn bã vô tận, rồi lại ngọt ngào bất chợt, “Ta nghĩ chàng đã quên từ lâu”.

“Đợi qua mùa đông này, chúng ta đi Giang Nam”, Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn tôi, đôi môi mỏng hé nở nụ cười.

Trái tim lỡ một nhịp đập, tôi kinh ngạc nhìn chàng, ngỡ mình nghe lầm, “Đi Giang Nam?”.

Chàng khẽ mỉm cười, “Đến lúc đó, ta giao lại chính sự cho Tử Đạm, buông hết những vướng bận ngoài thân, mang theo nàng rời khỏi kinh thành, hai chúng ta đi Giang Nam, tiêu dao tứ hải được không?”.

Tôi sửng người, không biết chàng đang nói đùa hay đang thử dò xét. Thực sự không thể nào ngờ tới chàng sẽ nói những lời này.

Tiêu Kỳ nhìn tôi thật sâu, ánh mắt sắc bén không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên gương mặt tôi, đôi môi vẫn hé nở nụ cười, “Sao? Nàng không thích?”.

Tôi bị chàng nhìn tới không thở được, một lúc lâu sau mới chầm chậm nói: “Từ bỏ hùnh tâm tráng khí, chỉ cầu một thân tiêu dao thì không phải là Tiêu Kỳ nữa rồi”.

Tiêu Kỳ lập tức nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy, ý cười trong mắt càng rõ, “Vậy như thế nào mới là ta?”.

Từ bỏ những ràng buộc thế gian, cùng nhau phiêu bạt giang hồ, chỉ cầu làm uyên ương không mong thành tiên lữ từng là ước mơ ngày trước của tôi. Nếu như người tôi gặp không phải là Tiêu Kỳ, có lẽ tôi sẽ thực hiện mộng tưởng này. Nhưng, ông trời để tôi gặp chàng, để chàng gặp tôi, đi trên con đường gian nan này thì đã không thể quay đầu được nữa, cũng không đáng để quay đầu lại! Chúng tôi tay nắm tay vượt qua từng chông gai, đã bỏ lỡ rất nhiều, mỗi người đều bị thương không biết bao nhiêu lần, không còn gì có thể ngăn cản chúng tôi đi lên đỉnh cao kia nữa!

“Nghĩ rõ chưa?”, chàng đến gần tôi, hơi thở mãnh liệt bao phủ xung quanh, giọng nói chân thành, “A Vũ, ta muốn nghe lời thật lòng của nàng. Thứ nàng muốn rốt cuộc là gì? Không nên do dự ở thời điểm cuối cùng!”.

Tôi ngược lên nhìn chàng, cảm thấy bản thân chưa bao giờ từng kiên định như thế, chậm chậm nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Ta muốn thấy chàng hoàn thành bá nghiệp, quân lâm thiên hạ”.

Chuyện phế vua của một nước quan hệ trọng đại, trong lúc phế vua lại lập vua, nhất định không thể để xảy ra sai sót.

Tĩnh nhi còn nhỏ, lại bệnh tật, khó mà giữ gìn cho xã tắc vững vàng. Lấy lý do này để phế truất, đương nhiên không ai dám dị nghị. Tin tức Nhiếp chính Vương có ý muốn phế vua để lập vua mới đã lan truyền khắp triều chính. Hiền Vương Tử Đạm rảnh rỗi nhàn cư bỗng chốc trở thành tâm điểm chú ý. Trong màn sương mù, không ai đoán được tâm ý Tiêu Kỳ, cũng không nhìn ra được biến số trong tương lai rốt cuộc là gì.

Song bố cục quyền lực trong triều đã âm thầm thay đổi, mỗi một con cờ đều nằm dưới sự thao túng của Tiêu Kỳ, lặng lẽ di động.

Quý đạo vận mệnh bất tri bất giác biến đổi, một cuộc biến động lật thiên lật địa đang dần được triển khai.

Mùa đông này, dài hơn bao giờ hết.

Gần cuối năm, hai đại gia tộc có quyền thế ở phương nam – Thâm gia và Ngô gia đồng thời vào kinh bá yết.

Cả hai nhà đều là vọng tộc Giang Nam, tước vị cao cha truyền con nối bao nhiêu năm nay, tiếng lành đồn xa, danh vọng ở vùng Giang Nam thực sự không thua kém gì họ Vương. Hiện nay đại cục trong triều đã biến đổi, mặc dù hai gia tộc này ở Giang Nam xa xôi, nhưng cũng lo lắng trong lòng, mượn danh là bá yết, nhưng trên thực tế là muốn đến đề thông gia. Nhiếp

chính Vương không cưới thiếp đã là chuyện khắp thiên hạ đều biết; mà Tiêu Kỳ xuất thân hàn tộc, không có huynh đệ thân tộc, lúc này chỉ có họ Vương là gia tộc thân thiết nhất với chàng.

Trong biệt uyển, ca ca há miệng cho thị nữ bón cam, chỉ cười không nói, vô cùng thản nhiên tự đắc.

Tôi day trán, nhìn ca ca, cười khổ, “Huynh ung dung thật đấy. Giờ nữ nhi của hai đại gia tộc quyền thế đều tranh nhau muốn gả cho huynh, huynh nói phải làm thế nào đây?”.

“Hoặc là cưới cả hai, hoặc là không cưới ai”, ca ca hài hước nói, bên người tám mỹ nhân vờn quanh, oanh oanh yến yến.

“Đáng tiếc chúng ta chỉ có một Giang Hạ Vương, lại không thể tháo ra làm hai nửa, nếu có thể tháo rời ra thì có lẽ đã chủ động chia thành tám phần từ lâu rồi”, người nói là thị thiếp được ca ca sủng ái nhất – Chu Nhan, giọng nói mềm mại, uyển chuyển kèm theo chút hờn dỗi.

Ca ca dường như bị nghẹn miếng cam trong miệng, trợn mắt nhìn nàng, không biết nên khóc hay nên cười. Tôi cười, “Không bằng để Vương gia nhà người đi ở rể, đỡ phải tháo ra lắp vào, phiền toái”. Chu Nhan che miệng khẽ cười, “Nếu quả thật là như thế, kính xin Vương phi khai ân, đem của hồi môn của thiếp đi theo làm bạn với Vương gia”. Một người khác cười nói: “Vừa cưới vừa gả, đây chẳng phải là để người ta được lợi rồi sao?”.

Chúng cơ thiếp cười đùa vui vẻ, lòng tôi lại chột động.

Tôi gần như quên mất, thúc phụ còn có hai nữ nhi, năm xưa theo thăm thăm về Lang Gia, đã nhiều năm nay chưa gặp mặt nhau, giờ có lẽ cũng đã đến tuổi mười lăm, mười sáu.

Mới vừa kết thúc đại nạn chiến tranh, người Giang Nam thấp thỏm lo âu, triều đình và dân chúng đều mong mỗi tin vui cưới hỏi này, hy vọng nhờ đây mà xua tan được nỗi lo giết chóc.

Ca ca cho chúng thị thiệp lui đi, chỉ còn lại hai huynh muội chúng tôi. Tôi nghiêm nghị hỏi huynh ấy có thực sự đồng ý lấy nữ nhi của hai gia tộc Giang Nam không.

Huynh ấy cười cười, vẻ không hề gì, “Người ta khuê các ngàn vàng lặn lội vạn dặm xa xôi tới gả cho ta, huynh cũng không thể cự tuyệt”.

Tôi ngưng mắt nhìn huynh ấy, “Ca ca, trong số nhiều nữ nhân như vậy, có ai là người hơn hẳn trong lòng huynh không? Cảm giác thế gian này chỉ có mình nàng là tốt nhất?”.

Ca ca không chút nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Ai cũng tốt, huynh đối xử với các nàng đều là thật tâm, tất cả giống nhau, không phân ra ai tốt nhất”.

“Vậy còn tâu tấu?”, tôi lẳng lặng nhìn huynh ấy, “Ngay cả tâu tấu, huynh cũng chưa từng thật lòng đối đãi?”. Ca ca đột nhiên trầm mặc, ý cười biến mất. Tôi chưa từng cố ý hỏi tới chuyện cũ của huynh ấy, chỉ sợ huynh ấy thương tâm, nhưng hôm nay tôi lại không muốn nhìn huynh ấy cứ mãi sa vào chuyện cũ, không thể mở lòng.

“Cố nhân đã vậy, giờ nói ra, chắc nàng cũng không trách ta”. Ca ca thở dài, chậm chậm nói: “Muội nói không sai, thực sự huynh đối đãi với nàng chưa từng có lần nào thật lòng”.

Tôi ngơ ngẩn, lại nghe ca ca kể lại một ít chuyện vốn đã bị phủ bụi, “Năm đó, hôn sự của huynh và Hoàn Mật bắt đầu do một lần đánh cuộc. Lúc mới gặp Hoàn Mật, huynh cũng không cảm thấy tướng mạo nàng đẹp, chỉ là tính tình nàng lãnh đạm kiêu ngạo, chẳng thèm ngó tới huynh, khiến huynh nổi lòng háo thắng. Lúc ấy tuổi trẻ khinh cuồng, huynh đánh cuộc với Tử Long... Tiên đế, thề phải đả động trái tim nàng. Tiên đế đã biết

Hoàn Mật sắp bị sắc phong làm chính phi của Tử Luật từ lâu mà vẫn giấu huynh. Vừa vặn lúc đó phụ thân đang suy nghĩ tới hôn sự của huynh, huynh liền nói chuyện Hoàn Mật cho người, vốn tưởng là người sẽ lên án mạnh mẽ, nhưng không ngờ người không những gạt đầu ngay mà thậm chí còn quyết ý đưa Hoàn Mật về làm thê tử huynh! Huynh dở khóc dở cười, không dám cãi lại ý nguyện của phụ thân, bản thân lại còn có lòng muốn chinh phục Hoàn Mật, cũng đồng ý luôn... Đến khi biết nàng và Tử Luật vốn có hôn ước, từ nhỏ đôi bên đã có tình thì đã muộn! Thánh chỉ tứ hôn đã ban, không còn cứu vãn được nữa!”.

Một câu nói đùa, một vụ đánh cược, phá hủy hai mối cầm thú lương duyên, khiến tẩu tẩu và Tử Luật ôm hận cả đời! Tôi nghe mà kinh ngạc, lòng tràn đầy bi thương.

Thần sắc ca ca đau khổ, “Từ đó mỗi ngày một sai lầm. Tử Luật và huynh trở mặt thành thù, huynh cũng không còn mặt mũi nào gặp hấn, không mặt mũi nào đối diện với Hoàn Mật. Huynh tức giận, bỏ đi Giang Nam, nhưng không ngờ...”.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được vì sao bao nhiêu năm rồi ca ca không muốn lấy vợ, thà rằng quyến luyện trong bụi hoa chứ không chịu thật lòng đón nhận một nữ tử. Huynh ấy sợ một lần nữa tổn thương người khác, sợ có người trở thành Hoàn Mật thứ hai.

“Chuyện hôn nhân của huynh và muội đều không do bản thân thật lòng muốn, thay vì mua dây buộc mình, chẳng thà tận hưởng lạc thú trước mắt”. Ca ca khẽ nhếch môi mỏng, lại như đang cười một cách mệt mỏi, lời nói mang ý buồn bã.

Bất giác, tôi nhớ tới nữ tử bất chấp gió lớn trong đêm đứng ngóng huynh ấy. Tôi cầm tay ca ca, thở dài, “Ca ca, chẳng qua là huynh còn chưa gặp được người đó. Có lẽ có một ngày, khi huynh gặp được rồi, huynh sẽ hiểu

ra rằng, có thể toàn tâm toàn ý yêu một người, cũng làm người đó thật lòng yêu huynh mới là ước nguyện cao đẹp nhất”.

Ca ca ngẩn ngơ nhìn lá cây bay tán loạn trong đình, một hồi lâu sau mới quay đầu lại, vẻ mặt trầm tĩnh ít thấy, “Huynh tình nguyện mãi mãi không bao giờ gặp được một người như thế”.

Mấy ngày sau, tôi mượn danh nghĩa Thái hoàng Thái hậu ban hôn.

Trưởng nữ Thẩm Lâm của Thẩm gia gả làm chính phi cho Giang Hạ Vương Vương Túc, trưởng nữ Vương Bội của Tín Viễn Hầu phong làm Tuyên Ninh Quận chúa, gả cho đại phu Ngô Tuyển.

Mấy năm nay, gia tộc tôi lúc lên lúc xuống, có khi sắp lên tới đỉnh quyền lực, có khi suýt rơi xuống vực sâu. May mà, mọi chuyện đều đã qua, họ Vương trong tay tôi lúc này đang quật khởi, mặc cho bao thay đổi bất ngờ, gia tộc quyền thế đệ nhất thiên hạ vẫn cao vọng như xưa.

Tang kỳ của mẫu thân chưa qua, sớm nhất cũng phải hè sang năm ca ca mới cưới Thẩm thị, mà hôn kỳ của Tuyên Ninh Quận chúa và Ngô Tuyển cũng vì tang sự của Trưởng Công chúa mà lùi đến ba tháng sau.

Ca ca phái người đến Lang Gia đón hai muội muội nhà thúc phụ đến ở tạm tại phủ Trấn Quốc Công.

Một ngày sau khi thẩm thẩm và hai muội muội đến, Tiêu Kỳ lâm triều xong cùng tôi đến phủ thăm.

Tối qua vừa có tuyết rơi, nắng sớm hơi hé. Tuyết chưa tan, vẫn đọng trên cửa, mái nhà, cành cây, phong cảnh như tiên cung.

“Đúng là danh môn, quả nhiên bất phàm”, Tiêu Kỳ mỉm cười khen ngợi, “Khí phái của phủ Trấn Quốc Công thực là sánh ngang với Hoàng cung, không hổ là thế gia số một!”.

Tôi mỉm cười, ánh mắt chậm chậm lướt qua từng nhánh cây ngọn cỏ quen thuộc, lòng chua xót ảm đạm. Chàng chỉ nhìn thấy cây cỏ gạch đá đường hoàng, chứ nào có bì được với vẻ đầm ấm vui tươi ngày xưa. Tiêu Kỳ cầm tay tôi lên, nắm chặt, mặc dù không nói lời nào, nhưng ánh mắt để lộ rõ vẻ thấu hiểu và an ủi. Tôi nhìn chàng, lòng cũng ấm áp lại. Chuyển đoạn hành lang, tôi lơ đãng nhìn thấy ngọn núi giả, bất giác nở nụ cười, “Chàng nhìn về phía kia đi, lúc nhỏ ta và ca ca thường nấp phía sau núi giả, ném tuyết dọa tiểu nha hoàn, đến lúc các nàng bật khóc rồi, ca ca lại đóng giả làm người tốt đi dỗ dành cho các nàng vui”.

Tiêu Kỳ cười, néo chóp mũi tôi, “Từ nhỏ đã tinh nghịch thế rồi!”.

Tôi né chàng, chợt nhấc váy áo chạy về phía vườn. Váy áo thật dài quét một đường qua lớp tuyết đọng.

“Cẩn thận đường trơn!”, Tiêu Kỳ cau mày, đuổi tới bắt lấy tôi, đáy mắt cũng cười. Tôi nhân cơ hội nắm lấy một nắm tuyết, ném về phía chàng, lại bị chàng tránh đi một cách dễ dàng.

“Chàng đứng yên, không được phép nhúc nhích, ta còn chưa ném được tới chàng”, tôi dậm chân, vơ lấy một nắm tuyết, gắng sức ném về phía chàng, bỗng thấy phía sau có gió mạnh thổi tới...

“Cẩn thận!”, Tiêu Kỳ bất chợt lao đến. Tôi thấy hoa mắt, bị chàng ôm lấy, bên tai có vật gì đó lao vút qua, tuyết rơi đầy trước mắt. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Tiêu Kỳ che tôi trong ngực, đầu vai chàng bị một nắm tuyết đập trúng, trên người toàn là tuyết.

Sắc mặt Tiêu Kỳ trầm xuống, quay đầu nhìn về phía sau núi giả, “Kẻ nào làm càn ở đây?”.

Tôi cũng ngạc nhiên, lại thấy một bóng hồng đi ra ngoài. Một nữ tử khoác áo choàng đỏ thắm, xinh đẹp mỹ miều, đôi mắt sáng ngời, làm tuyết trắng mai đỏ cũng phải ghen tỵ.

“A Vũ tử tử!”, nàng cất tiếng, con người đen lúng liếng nhìn về tôi, lại nhìn Tiêu Kỳ, lè lưỡi nói: “Tỷ phu thật hung dữ!”.

Tôi và Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn nhau.

“Muội là Thiên nhi?”, tôi kinh ngạc nhìn thiếu nữ trước mắt, không thể tin được nữ tử xinh đẹp này chính là nha đầu mập mạp ngốc nghếch trong trí nhớ, cũng là đường muội của tôi, Vương Thiên.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Phế Vị

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

“Khấu kiến Vương gia, Vương phi!”, thẫm mặc triều phục nhất phẩm cáo mệnh bằng gấm xanh, đứng trước hai nữ nhi, cúi đầu hành lễ với chúng tôi.

Tua rua trên trâm cài tóc lay động, chiếu lên mái tóc hoa râm, nhưng không thể át đi khí độ thanh tao, diện mạo ung dung của thẫm. Tôi đỡ thẫm dậy, chăm chú nhìn, dường như trông thấy vẻ tiều tụy tang thương của cô. Hai chị em dâu họ vốn xấp xỉ tuổi nhau, lúc này trông mặt thì lại như cách nhau những mười tuổi.

Thẫm cũng là người xuất thân danh môn, thuở nhỏ đã quen biết cô cô, sau khi gả vào họ Vương thì lại càng thêm thân. Ai ngờ đâu sau này sinh ra hiềm khích, hai người càng lúc càng cách xa, cuối cùng tỷ muội bất hòa.

Năm ấy, cô cô không để ý đến sự cầu xin của thẫm, đưa đứa con trai duy nhất của thẫm đến quân doanh, muốn đường huynh tiếp tục kế nghiệp Khánh Dương Vương.

Đường huynh Vương Khải trong trí nhớ của tôi là người thông minh nhanh nhạy, đầy côi lòng là nhiệt huyết thiếu niên muốn đền nợ nước, nhưng từ bé lại yếu ớt nhiều bệnh. Huynh ấy vào quân không được bao lâu thì bị bệnh, chưa kịp trở về kinh đã qua đời nơi xứ người. Ngay lúc thẫm đau xót tang thương, ca ca lại được phong tước, vì thế mà thẫm cho rằng cô cô thiên vị đích tôn, coi cái chết của đường huynh là do lỗi ở cô cô. Thẫm hận cô cô thấu xương, đồng thời cũng oán hận cả nhà tôi.

Cho đến năm cung biến xảy ra, thúc phụ bị đâm bỏ mình, thắm nản lòng thoái chí dẫn hai nữ nhi về Lang Gia, bao năm nay vẫn không chịu hỏi han gì chúng tôi.

Hai đường muội là con của thiếp thất, mẫu thân mất sớm, từ nhỏ đã được thắm nuôi nấng. Lúc hai nàng rời đi, trưởng nữ Vương Bội mới mười bốn, thứ nữ Vương Thiển còn chưa đầy chín tuổi. Từ biệt bao năm, tiểu nha đầu ngày xưa luôn chạy đuổi theo tôi gọi “A Vũ tử tử” đã trở thành mỹ nhân. Thiển nhi yêu kiều đứng một bên, nháy mắt với thiếu nữ đứng cạnh. Thiếu nữ cao gầy bên cạnh nàng cúi đầu xuống. Nàng mặc một bộ váy màu lam, búi tóc nghiêng, mặt mày đẹp như vẽ.

“Ta vẫn nhớ về rụt rè lúc nhỏ của Bội nhi, không nghĩ tới hôm nay đã lớn, thành giai nhân thế này rồi”, tôi kéo tay Bội nhi, mỉm cười nói: “Thiến nhi thì quả thực ta nhận không ra nữa”.

Bội nhi đỏ mặt, đầu vẫn cúi thấp, không nói gì, thậm chí không dám ngẩng lên nhìn tôi.

Thắm khom người cười, “Thiếp thân ở chốn nông thôn, dạy dỗ không được chu đáo, vừa rồi Thiển nhi có điều mạo phạm, vô lễ với Vương gia, thỉnh Vương gia đại lượng bỏ qua”.

Vẻ mặt, giọng nói của thắm vẫn mang theo nét kiêu căng ngạo mạn, nhưng so với ngày trước thì đã hiền hòa hơn nhiều. Năm tháng trôi qua, nỗi lòng ảm ức đến đâu cũng có thể bình lặng được rồi.

Tiêu Kỳ bày ra vẻ mặt ôn hòa, chấp tay hành lễ vãn bối, cùng tôi và thắm hàn huyên. Lần này Bội nhi gả đi Giang Nam xa xôi, tôi vốn tưởng rằng thắm sẽ không đồng ý, còn chưa nghĩ được cách nào thuyết phục, nào ngờ thắm không những không phản đối mà còn rất vui mừng. Thắm cầm tay Bội nhi, thở dài nói: “Đứa nhỏ này gả đi rồi, cũng coi như cuộc đời này có nơi nương tựa, không phải sống chung với cuộc sống buồn tẻ của ta nữa”.

Trong lời nói của thắm có chút ý vị ghen tuông, tôi đang định cất lời thì Tiêu Kỳ đã cười nhạt nói: “Tuyên Ninh Quận chúa giờ sắp lấy chồng xa, lão phu nhân tuổi tác cũng đã cao, ở quê cũ không khỏi cảm thấy cô độc, chi bằng cứ ở lại trong kinh, còn có người chăm sóc”.

Thắm mỉm cười gật đầu: “Quê cũ xa xôi sao có thể sánh với kinh đô phồn hoa. Lần này trở lại là để tiễn Bội nhi đi, lúc này chỉ còn nha đầu Thiển nhi khiến ta phiền lòng”.

“Mẹ!”, Thiển nhi cắt ngang lời thắm, hờn dỗi dậm chân. Thắm sùng nịnh liếc nàng một cái, cười mà không nói. Tôi và Tiêu Kỳ cũng nhìn nhau cười.

Đang nói chuyện, một thị vệ đi vào, nhỏ giọng bẩm báo cái gì đó với Tiêu Kỳ, sắc mặt chàng lập tức trầm xuống.

Tiêu Kỳ đứng dậy cáo từ, để tôi ở lại nói chuyện cùng thắm. Tôi và thắm tiễn chàng tới cửa, chàng xoay người dịu dàng nói với tôi: “Hôm nay ăn mặc phong phanh, không được đi chơi tuyết”.

Trước mặt thắm và hai đường muội, tôi không ngờ chàng lại nói vậy, mặt bất giác nóng lên. Phía sau vang lên một tiếng cười khẽ, thấy Thiển nhi che miệng, tinh nghịch nhìn Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ tỏ ra hết sức thản nhiên, liếc tôi một cái thật sâu rồi cười, quay lưng đi.

“A Vũ được gả cho vị hôn phu thật tốt”, thắm cười với tôi, bưng chén trà xanh lên, nói: “Ánh mắt cô cô con thật tốt!”.

“Chuyện nhân duyên, phải có duyên mới được”, nhắc tới cô cô, tôi không muốn nhiều lời, chỉ cười nhạt, chuyển đề tài, “Hôn phu của Bội nhi cũng là tài tử có danh, mấy ngày nữa sẽ vào kinh rước dâu, thắm thấy rồi sẽ vui”. Hai tỷ muội kia đã bị thắm cho lui, bằng không nếu lúc này Bội nhi ở đây, không biết sẽ xấu hổ đến thế nào.

Thẩm đặt chén trà xuống, thở dài, “Bội nhi... thực sự khổ mệnh”.

“Sao?”, tôi nhíu mày.

Thẩm thở dài, “Từ trước con đã biết, Bội nhi vốn sinh ra đã yếu ớt, bệnh tật quần thân, giống hệt mẫu thân nó... Mẫu thân nó chết vì khó sinh, ta chỉ lo nó sau này sinh con sẽ không qua nổi. Ta định bảo nó đừng sinh thì hơn”.

Lòng tôi chột căng thẳng, nghe lời thẩm nói mà hoảng hốt, mãi đến khi thẩm gọi tôi một tiếng, tôi mới phục hồi lại tinh thần.

Thẩm nheo hai mắt, ngó chừng tôi như có điều suy nghĩ, ánh mắt ẩn giấu vẻ châm chọc.

“A Vũ, con đang nghĩ gì thế?”, thẩm mỉm cười nói, thần sắc quay trở về vẻ hiền hòa như trước.

Tôi đón nhận ánh mắt dò xét của thẩm, âm thầm thở ra một hơi, “Tuy là nói vậy, nhưng Bội nhi lấy chồng xa xôi, nếu không có con nối dòng, chỉ sợ sau này sẽ gặp bất lợi”.

Thẩm gật đầu nói: “Ta định chọn hai nha hoàn thích hợp đi theo nó, sau này sinh con rồi cho Bội nhi”.

Tôi khẽ nhíu mày, trước mắt xẹt qua bóng dáng Cẩm Nhi. Lời của thẩm giống như hạt cát lọt vào khiến lòng tôi khó chịu, nhưng chẳng nghĩ ra cách nào để đối phó, chỉ đành gật đầu.

Mặc dù tôi và Tiêu Kỳ chưa có con, nhưng mọi người bên ngoài chỉ biết là do tôi yếu ớt nhiều bệnh, chứ không ai biết là do tôi có thể vĩnh viễn không sinh được.

Song về mặt lóe lên tia sáng của thâm khiến tôi cảm thấy kỳ quái, mặc dù không thể nói ra rốt cuộc có gì không ổn, nhưng theo bản năng không muốn cho thâm biết.

Sau khi trở về phủ tôi mới biết, phiền toái lại vừa mới kéo đến.

Sau hôn lễ của Tử Đạm và Hồ Dao, mọi thứ đều bình an vô sự. Với tính tình của Tử Đạm, hẳn sẽ không khiến cho một nữ tử phải khó chịu quá mức. Nhưng tối hôm qua không biết là vì chuyện gì, Hồ Dao tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ ngay giữa đêm, thế là sáng nay Hồ Quang Liệt tìm đến Hiền Vương phủ sinh sự. Tử Đạm đóng cửa không gặp, để mặc cho hắn ồn ào bên ngoài, không ai biết xử lý thế nào. Mọi người xung quanh khuyên nhủ không được, chỉ đành phải phái người bấm lại với Tiêu Kỳ.

Lần này Hồ Quang Liệt quả thực không biết nặng nhẹ, khiến Tiêu Kỳ nổi giận đùng đùng, sai người trói lại, nhốt vào đại lao.

Lúc này, Tiêu Kỳ đang muốn Tử Đạm lên ngôi, Hồ Quang Liệt lại vẫn ương ngạnh như xưa, gây ra phiền toái như vậy, chớ nói Tiêu Kỳ tức giận, ngay cả tôi cũng cảm thấy hán tử này rất cần được dạy dỗ lại. Qua hai ngày, Hồ Dao rốt cuộc không chịu nổi, vào phủ cầu kiến tôi, xin tôi tha cho ca ca nàng. Chỉ qua một thời gian ngắn ngủi mà nàng tiêu tụy đi nhiều. Hỏi nàng căn nguyên mọi chuyện, nàng nhất định không chịu nói, chỉ tự trách bản thân. Tôi cũng không biết nên khuyên lơn nàng ra sao, chỉ thấy đau lòng cho nàng. Chẳng lẽ là tôi sai rồi? Chỉ lo tìm được chỗ dựa cho Tử Đạm, lại cướp đi niềm vui của người khác?

Tôi dẫn Hồ Dao đi tìm Tiêu Kỳ cầu xin. Lần này trừng phạt Hồ Quang Liệt cũng không chỉ vì hắn làm loạn Hiền Vương phủ. Tiêu Kỳ mặc dù coi trọng vị hổ tướng này, nhưng cũng phiền muộn cái tính ương ngạnh của hắn. Chàng đã muốn tiêu diệt chí khí ngang ngược của hắn từ lâu, cho hắn biết phải xử sự chừng mực. Đã có tôi cầu xin, Tiêu Kỳ cũng xuôi ý thả Hồ

Quang Liệt ra, cắt nửa năm bổng lộc, yêu cầu hản đến Hiền Vương phủ xin lỗi.

Sau hôn lễ của Tử Đạm, tôi chưa đặt chân vào Hiền Vương phủ thêm lần nào. Đưa Hồ Dao về phủ, đến trước cửa, tôi do dự một lát, nhưng cuối cùng vẫn là quay đầu đi.

Ba ngày sau Nguyên tiêu, Thái y viện trình lên tấu chương nói Hoàng thượng mắc chứng tê chân do phong hàn, ngày càng nghiêm trọng, cơ hội chữa khỏi xa vời.

Quần thần rối rít dâng biểu nói Hoàng thượng còn nhỏ, lại mang bệnh nặng, không gánh nổi trọng trách xã tắc, thỉnh Thái hoàng Thái hậu và Nhiếp chính Vương nghị luận, chọn ra người mới kế vị để bảo vệ giang sơn vững chắc.

Tiêu Kỳ mấy lần mời Tử Đạm vào cung nghị sự nhưng Tử Đạm trước sau đều cáo ốm không đi.

Hôm nay, triều đình thảo luận vấn đề đại lễ tế bách tông miếu, tam công cửu khanh tụ tập đầy đủ, duy chỉ không thấy Tử Đạm. Người của Hiền Vương phủ báo lại Hiền Vương say rượu chưa tỉnh. Quần thần lặng lẽ nhìn nhau, Tiêu Kỳ vô cùng nổi giận, sai người mang long liễn đến Hiền Vương phủ chờ đón, cho dù có là khiêng thì cũng phải khiêng Hiền Vương tới. Long liễn là vật mà Hoàng đế ngự dụng, cho nên Tiêu Kỳ nói vậy, ý tứ thể hiện rất rõ ràng.

Tông miếu: nơi thờ tổ tiên của vua.

Thái Thường tự khanh phủ phục góp lời, nói Hiền Vương chỉ là thân Vương, dùng long liễn e là đã quá phận.

Khanh: một chức quan thời xưa.

Lời còn chưa dứt, Tiêu Kỳ đã cười lạnh, “Bốn Vương cho được, hẳn nhận được, có gì mà quá phận?”.

Thái Thường tự khanh toát mồ hôi lạnh, liên tục đập đầu. Công khanh đại thần quỳ phục dưới đất, không ai dám góp ý thêm lời nào nữa. Tiêu Kỳ kể từ khi nhiếp chính đến nay, làm việc luôn thâm trầm nghiêm cẩn, đã cố gắng giấu đi khí phách quân nhân, ít khi để lộ ra, vậy mà hôm nay lại ngang nhiên đập đống chế lễ Hoàng thống. Tôi bề Tĩnh nhi ngồi phía sau rèm, lòng chợt hiểu ra Tiêu Kỳ đang muốn lập uy, cho Tử Đạm sấp lên ngôi một đòn phủ đầu, cũng để cho quần thần nhìn rõ rằng, uy nghi của thiên tử trong mắt Tiêu Kỳ chỉ là thứ đồ chơi, quyền sinh quyền sát chỉ nằm trong duy nhất tay chàng.

Sau đó, Hiền Vương Tử Đạm bị long liễn nghênh vào cung.

Ngày đông, tiết trời giá rét, huynh ấy chỉ mặc thường phục áo đơn, không đội quan, không cài trâm, tóc tai loạn cả lên, say tí bĩ bước vào điện. Người xưa có câu “Lúc hấn say, giống như cả ngọn núi sừng sững chực đổ”, Tử Đạm lúc này chính là như vậy. Tiêu Kỳ sai người chuẩn bị sập gấm, cung nhân đỡ Tử Đạm ngồi xuống. Trước mắt bao người, Tử Đạm lại nằm trong điện, mơ màng ngủ.

Tử Đạm nho nhã kiêu ngạo của ngày xưa, người đại diện cuối cùng cho tôn nghiêm của Hoàng tộc hôm nay bạc nhược, thành kẻ nát rượu, không để ý đến phong thái lễ độ, cứ mặc người định đoạt, cam chịu, không hề phản kháng.

Nhìn Tử Đạm ở gần trong gang tấc, tôi đột nhiên quên hết tất cả, chỉ muốn đuổi hết chư quan trong điện đi, không cho phép ai nhìn huynh ấy bằng ánh mắt xem thường. Đột nhiên, một cái nhìn lạnh lẽo chiếu thẳng vào tôi, chỉ là lướt qua thôi nhưng khiến tôi phải sững người lại.

Nhiếp chính Vương bề nghề kia là phu quân tôi, cũng là kẻ thù muôn đời muôn kiếp của Tử Đạm. Nếu như nói người đẩy Tử Đạm vào tình cảnh này là Tiêu Kỳ, thì tôi chính là đồng lõa lớn nhất của chàng.

Khoảnh khắc này, tôi đột nhiên hoảng hốt. Lần đầu tiên tôi bắt đầu hoài nghi có phải mình đã làm sai rồi không. Có lẽ tôi không nên dùng trăm phương ngàn kế bắt ép Tử Đạm phải sống sót. Sống khuất nhục như vậy, còn tàn nhẫn hơn là cái chết. Có lẽ tôi cũng không nên định đoạt nhân duyên cho huynh ấy, cuộc sống áp đặt này là bể trầm luân vô vọng của Tử Đạm. Tôi nhắm mắt, nghiêng đầu, bỗng không dám nhìn Tử Đạm.

Dưới thềm điện, chư quan mặc măng bào, đội cao quan dập đầu hô ba lần vạn tuế. Những đỉnh đầu cao quý này đang nằm thấp dưới chân Tiêu Kỳ, hèn mọn như con kiến.

Mấy trăm năm Hoàng thống chí tôn, hôm nay thiên uy của đế vương đã bị đập đổ.

Nhìn Tiêu Kỳ, tôi bỗng cảm thấy lạnh lẽo.

Tháng giêng năm Thừa Khang thứ ba, Minh Cảnh đế nhường ngôi vì bệnh.

Thái hoàng Thái hậu ân chuẩn tấu chương của Nhiếp chính Vương Tiêu Kỳ, sắc lập Hiền Vương làm vua, phế Minh Cảnh đế làm Trường Sa Vương.

Ngày hai mươi mốt tháng giêng, Hiền Vương Tử Đạm lên ngôi lại điện Thừa Thiên, sắc lập Vương phi Hồ thị là Hoàng hậu, sinh mẫu Tạ thị là Hiếu Thuần Dục Ninh Hoàng Thái hậu. Sau đó lại đại xá thiên hạ, thăng Tả phó Vương Túc thành Tả tướng, Tổng Hoài n thành Hữu tướng. Tân quân vào làm chủ cung Càn Nguyên, đồng thời Trường Sa Vương tạm thời ngụ tại điện Vĩnh Niên.

Ba ngày sau khi Tử Đạm lên ngôi, Tiêu Kỳ dâng biểu từ chức phụ chính, chúng thần quỳ kín ngoài điện Thừa Thiên, xin thu hồi biểu. Tiêu Kỳ không đồng ý, biểu được đưa đến tay Tử Đạm, Tử Đạm không nói một lời, chuyện này cứ như vậy bị bỏ qua. Nhìn bề ngoài, Tiêu Kỳ đã không quản chuyện chính sự, nhàn rỗi hơn nhiều, nhưng trên thực tế, Tả Hữu tướng vẫn nắm tất cả mọi chuyện với chàng, cục diện triều chính không có gì thay đổi, quyền lực nằm trong tay Tiêu Kỳ.

Đầu xuân, liễu đâm chồi mới, một màu xanh nhàn nhạt.

Ngoài cửa sổ, tiếng chim hót lạnh lạnh, tôi đột nhiên tung người ngồi dậy. Một buổi tham ngủ, bất giác đã ngủ thẳng đến trưa. Tỉnh nhi giờ đã thoái vị, tôi không cần phải ngày nào cũng dậy sớm đưa nó vào triều, bản thân cảm thấy thanh nhàn tiêu dao.

“A Việt”, tôi gọi hai tiếng không thấy đáp lời, cảm thấy kỳ quái liền vén màn, chân không đeo giày, đi ra khỏi nội thất. Xuân đến thật ấm, chỉ mặc trường y vài sa cũng không cảm thấy lạnh. Gió nhẹ len lỏi qua rèm cửa, đưa theo mùi cỏ cây thơm ngát, chợt thấy sáng khoái nhẹ nhàng. Mở cửa sổ ra, tôi đang định cúi người hít hà mùi thơm của hoa bên ngoài thì bỗng nhiên bị ôm lấy từ phía sau, chưa kịp lên tiếng đã ngã vào lồng ngực ấm áp của chàng.

Tôi cười khẽ, thuận thế tựa vào lòng chàng, cũng không quay đầu lại, cứ dựa như vậy.

“Mặc thế này mà còn muốn ra ngoài, cẩn thận cảm lạnh”, chàng siết chặt tay, giữ chắc cả người tôi.

“Không cảm lạnh được đâu. Ta được chàng chăm nuôi rất khỏe mạnh, chàng không thấy ta mập lên sao?”. Tôi tránh khỏi vòng tay chàng, mỉm cười quay người lại, ai ngờ bị mất thăng bằng, đụng đầu vào người chàng, ngã ngửa về sau.

Tiêu Kỳ cười lớn, đưa tay đỡ lấy tôi, ôm lên đi về phía giường.

“Ta mới ngủ dậy, đây không tính...”, tôi xấu hổ cười, “Ta thật sự mập lên mà”.

“Ừ, ừ, có mập lên”, chàng dở khóc dở cười, “Bế lên nặng như bế mèo con ấy”.

Tôi gắng sức đẩy bàn tay đang lặn vào trong vạt áo ra, “Vương gia hiện tại có vẻ nhàn rồi nhỉ, ban ngày lại ở khuê phòng tầm hoan”.

Chàng nghiêm trang gật đầu, “Đúng là như vậy. Bốn Vương nhàn rồi ở nhà, không có việc gì, chỉ đành phải trầm mê ở khuê phòng”.

Tôi cười đẩy chàng ra, chợt thấy bên tai nóng lên, vành tai bị chàng cắn. Người mềm oặt, còn chưa kịp kêu một tiếng, môi đã bị nụ hôn của chàng phủ kín.

Một phòng cảnh xuân, kiêu diễm say người. Sau lúc triền miên, tôi nằm trước ngực chàng, hơi thở ấm áp của chàng tỏa ra xung quanh. Chàng bỗng thở dài, “Nàng phải ngoan ngoãn chăm sóc sức khỏe, càng ngày càng khỏe mạnh mới sinh được con của chúng ta”.

Đang lúc ấm áp, lời của chàng giống như một thùng nước đá dội xuống. Tôi nhắm mắt, không nhúc nhích, để cho chàng vuốt ve gương mặt, đôi môi lại đặt lên trán. Tôi lui người tránh ra, toàn thân lạnh cứng.

Tiêu Kỳ cầm lấy bàn tay không khác gì băng của tôi, kéo tôi bọc vào chăn gấm, “Sao tay lại lạnh thế này?”.

Tôi không nói được gì, cúi đầu, chỉ sợ chàng nhìn thấy nỗi day dứt trong ánh mắt. Lòng thảm đạm.

Sau giờ Ngọ, có người tới bẩm báo, mời Tiêu Kỳ vào cung nghị sự.

Chàng đi rồi, tôi rảnh rỗi dẫn A Việt đi dạo trong vườn, tia cành lá.

Có lẽ là thật sự cảm lạnh rồi, tôi dần dần thấy nhức đầu, A Việt vội đưa tôi về phòng, triệu y thị tới bắt mạch.

Nằm trên giường, bất giác mơ màng ngủ. Trong mơ chỉ cảm thấy khắp nơi đều là núi đá lởm chởm, dây leo chằng chịt chặn lối tôi đi, tôi làm cách nào cũng không qua được. Đi rất lâu, lại quay về chỗ cũ, dưới chân chợt bị dây mây cuốn lấy... Tôi nghe thấy mình hét lên chói tai, bừng tỉnh ác mộng.

A Việt chạy tới, cuống quýt đưa khăn lụa cho tôi lau mồ hôi, “Vương phi làm sao vậy?”.

Tôi nói không ra lời, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đầy thân.

Vừa lúc y thị đến, vội bắt mạch cho tôi, chỉ nói là bị cảm lạnh, không đáng ngại, thậm chí xem mạch tượng gần đây thì cơ thể đang có chuyển biến tốt đẹp.

Tôi trầm ngâm nói: “Đã điều dưỡng nhiều năm như vậy, vẫn không có hy vọng sinh con sao?”.

“Chuyện này...”, y thị do dự một lúc lâu, “Xem tình hình trước mắt, Vương phi nếu tiếp tục điều dưỡng thì sẽ có hy vọng kang phục, chỉ cần tránh ưu phiền. Hoàn toàn kang phục rồi, chuyện sinh con sẽ dễ dàng hơn”.

Tôi mừng rỡ, nhưng không để lộ biểu cảm, chỉ cho y thị lui đi, dặn hẳn tạm thời chớ nói cho Vương gia.

Trưởng sử Thái y viện tân nhiệm là người phương nam, có kinh nghiệm đi nhiều nơi, uyên bác hơn người, kiến giải độc đáo. Hẳn để tôi mỗi ngày tắm nước thuốc cho huyết mạch thông thuận. Ngoài ra còn châm cứu. Lúc

đầu Tiêu Kỳ rất lo lắng, không chịu cho tôi thử, tôi vẫn dốc sức kiên trì, mấy ngày sau thấy sắc mặt tôi hồng hào lên, chàng mới yên tâm cho Thái y tiếp tục phương pháp này.

Nửa năm qua đi, tôi dựng nên kỳ tích chưa một lần mắc bệnh, Thái y cũng nói tôi đã khỏe hơn nhiều.

Tôi thử thuyết phục Tiêu Kỳ cho dùng thuốc, nhưng chàng kiên quyết không đồng ý, không cho phép tôi mạo hiểm.

Song Thái y cũng nói, tôi đã uống thuốc tránh thai quá nhiều năm, lúc này dừng lại chỉ e đã muộn, hy vọng có con là rất nhỏ. Lời này dập tắt niềm tin cuối cùng của tôi, ngày qua ngày, năm qua năm, tôi đã quen với việc luôn luôn thất vọng. Chỉ là lần này tôi không cam lòng, còn chưa có cơ hội thử đã bắt tôi phải buông tay.

Mùa xuân, tháng ba, vạn vật sinh sôi.

Đại phu Ngô Tuyền vào kinh rước dâu, Tuyên Ninh Quận chúa gả đi Giang Nam. Hôn lễ xa hoa của hai đại gia tộc chấn động kinh thành. Ngày Quận chúa rời kinh, muôn người đổ xô ra đường, mười mấy ngày sau vẫn có người sôi nổi bàn tán về đám cưới rầm rộ ấy. Danh vọng họ Vương như mặt trời ban trưa.

Từ sau khi Bội nhi được gả đi, chỉ còn thắm và Thiến nhi ở lại phủ Trấn Quốc Công. Ca ca thương hai mẹ con thắm cô tịch, lại thích Thiến nhi ngây thơ chân chất, thường xuyên đón hai người đến phủ Giang Hạ Vương chơi.

Tôi vốn tưởng rằng thắm còn chưa quên ân oán ngày xưa, không ngờ lúc này thắm như thể không vương bận gì, chỉ mất mấy ngày đã quen biết hết tất cả cơ thiệp trong phủ ca ca, thậm chí còn để Thiến nhi theo ca ca học vẽ. Lúc ca ca nói Thiến nhi có chút giống với tôi thời niên thiếu, Tiêu Kỳ đã từng cảm thán nữ nhi họ Vương luôn là nhân vật đứng đầu, làm thắm vô cùng vui mừng.

Dần dần, tôi phát giác ra, thậm chí càng ngày càng thích đưa Thiến nhi tới Dự Chương Vương phủ, trên danh nghĩa là thăm tôi, nhưng lần nào đến cũng đúng lúc Tiêu Kỳ ở trong phủ. Thiến nhi thường xuyên bám theo Tiêu Kỳ, thậm chí đòi Tiêu Kỳ dạy cười ngựa, làm Tiêu Kỳ đau cả đầu. Thậm chí luôn làm như vô tình nhắc tới con gái ca ca, nhắc tới thân thể yếu đuối của tôi trước mặt Tiêu Kỳ.

Tôi chỉ mong là mình quá hẹp hòi, đã nghĩ nhiều. Nhưng thậm chí dường như cho rằng tôi thực sự quá yếu ớt vô năng, càng lúc càng công khai dò xét.

Buổi trưa, sau giờ Ngọ, tôi có thói quen nghỉ ngơi, còn Tiêu Kỳ thì xem công văn ở thư phòng. Một ngày, tôi mơ màng tỉnh lại, nghe ngoài phòng có tiếng cười vang lên. Đứng dậy nhìn, thấy Thiến nhi và Khanh Nghi đang chơi đùa trong đình, Tiêu Kỳ đi từ thư phòng tới, dừng chân xuất thần nhìn. Thiến nữ hoạt bát chơi đùa với đứa bé đáng yêu dưới ánh nắng vàng, cảnh ấm áp mà khiến lòng chua xót.

Tôi lẳng lặng hạ rèm xuống, không nói một lời, xoay người trở về nội thất.

Sau khi Thiến nhi đi, tôi ngăn người ngồi bên hiên, ngơ ngác nhìn hoa lá ngoài vườn. Tay vuốt ve chiếc trâm ngọc tinh xảo vốn định tặng Thiến nhi... Tiêu Kỳ chẳng biết đã tới bên cạnh từ lúc nào, nói chút chuyện rồi rảnh. Tâm trạng tôi không tốt, chỉ âm ừ đáp lại chàng, chàng thấy vậy cũng không nhiều lời, im lặng trở lại. Một lúc lâu sau, chợt cười nói, “Vừa nãy thấy Thiến nhi chơi cùng Khanh Nghi, thật thú vị”.

“Rắc” một tiếng, chiếc trâm ngọc bị tôi bẻ gãy.

Đối với thậm chí, tôi có thể khiêm tốn giữ lễ, kính trọng, nhưng không có nghĩa là để thậm chí muốn làm gì thì làm.

Sau đó, mấy lần thăm đến cửa cầu kiến đều bị tôi lấy cớ bệnh tật không gặp được từ chối. Thăm lại nghĩ cách để ca ca đến mời chúng tôi tới biệt quán dự tiệc, năm lần bảy lượt như vậy, cũng không thấy có thêm trò mới nữa.

Hôm nay tôi đích thân dẫn Từ cô về phủ thăm thăm. Thấy tôi đến, thăm kinh ngạc vô cùng. Trong lúc nói chuyện, tôi còn chủ động nhắc tới đứa con dễ thương của ca ca.

Thăm ngồi đối diện tôi, nhẹ than thở, “Con từ nhỏ đã ốm yếu, điều dưỡng nhiều năm cũng không thấy khỏe lên. Chỉ tiếc Trương Công chúa ra đi quá sớm, nàng vốn thích trẻ con, nếu lúc còn sống có thể nhìn thấy cháu, chắc là không còn gì tiếc nuối”. Tôi giương mắt nhìn thăm, khẽ nhíu mày nói: “Thăm nói đúng. A Vũ chưa thực hiện được tâm nguyện này của mẫu thân, lòng vẫn luôn cảm thấy đáng tiếc”.

Thăm cúi đầu thở dài, định nói gì lại thôi. Tôi bỗng nhiên hỏi, “Thiến nhi năm nay cũng sắp mười lăm rồi?”.

“Ừ, tuổi cũng không còn nhỏ nữa”, thăm ngẩn ra, vội tiếp lời, con người liên tục chuyển động nhìn trên mặt tôi.

Tôi mỉm cười gật đầu, “Thiến nhi trời sinh tính tình hoạt bát, ta rất hâm mộ, nếu có nàng ở bên cạnh thì trong phủ ta cũng sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều”.

“Chỉ sợ nó bướng bỉnh quá thôi”, thăm cười tươi, mắt chột lóe lên tia sáng, “Nếu như con ngại trong phủ quá thanh tịnh, thăm sẽ để nó đến chơi với con thường xuyên hơn”.

Tôi cười cười, chuyển đề tài, “Được như vậy thì quá tốt rồi! Chỉ là lúc này đang ở kinh thành chứ không phải quê cũ khi xưa, Thiến nhi vẫn là danh môn khuê tú, nếu cả ngày chỉ chơi đùa e rằng không ổn, ta nghĩ cần có người dạy cho nàng biết chừng mực”. Thăm trầm ngâm không đáp, tựa

như đang tính toán dụng ý của tôi. Tôi không để thắm nói, quay đầu gọi Từ cô cô, “Thắm còn nhớ người xưa chứ? Từ sau khi mẫu thân đi, Từ cô cô luôn ở bên cạnh ta. Mấy chục năm qua, tuy trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng ta xem Từ cô cô như người thân”. Từ cô cô mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh.

“Ta nghĩ, thắm rời kinh đã nhiều năm, trong phủ không có ai quản sự cả”, tôi cười nói, “Từ cô cô ở trong cung đã lâu, rất am hiểu lễ nghi quy chế, có Từ cô cô ở bên nhắc nhở thì không cần phải đưa Thiến nhi vào cung thỉnh ma ma dạy nữa”. Sắc mặt thắm cứng đờ, không biết nói thế nào. Lời của tôi hoàn toàn không có sơ hở, nghe ra đều là có ý tốt, thắm không từ chối được, chỉ có thể ngượng ngùng đồng ý. Có Từ cô cô ở bên, nhất cử nhất động của mẹ con thắm sẽ đều nằm trong mắt tôi. Tôi cười nhạt nhìn thắm, cảm thấy hài lòng trước nỗi sợ hãi nơi đáy mắt thắm.

Năm xưa thắm hao hết tâm tư cũng đấu không lại cô cô, hôm nay đối diện với người trẻ tuổi như tôi, đến cơ hội thử cũng không có.

Từ đó về sau, thắm đã biết điều hơn, chỉ là vẫn thường xuyên cho Thiến nhi đến chơi chỗ ca ca. Tôi chỉ làm như không biết. Có khi gặp Thiến nhi ở phủ ca ca, tôi vẫn cười nói như thường, thi thoảng còn dạy nàng học đàn. Thiến nhi tựa hồ có chút sợ tôi, trước mặt ca ca thì hoạt bát đáng yêu, đối diện tôi lại rất an phận. Tôi thấy nàng dù sao cũng là trẻ con, cũng không đành lòng thờ ơ đối xử.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Vọng Tương

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Chớp mắt đã tới sinh nhật ca ca.

Huynh ấy là người thích náo nhiệt, sinh nhật năm nào cũng muốn tổ chức yến tiệc linh đình, tụ họp bạn bè chí thân uống đến say mới thôi. Năm nay tôi và Tiêu Kỳ bỏ rất nhiều công sức chuẩn bị quà cho huynh ấy. Trong sách cổ có ghi, người Ngụy cổ gia tài ngàn vàng, học thức uyên bác, từng có một lão ông ngồi thuyền nhỏ đến giữa dòng Hoàng Hà, dùng hồ lô hứng nước đầu nguồn Côn Luân, một ngày chỉ hứng được bảy tám thăng. Nước này để qua đêm sẽ chuyển sắc đỏ thắm. Dùng loại nước ấy ủ thành rượu, tên “Côn Luân thương”, rượu thơm ngọt, thế gian hiếm gặp. Người Ngụy từng lấy ba mươi hộc rượu Côn Luân thương dâng lên Ngụy Trang đế.

Ngụy: nước Ngụy (thời Chu, Trung Quốc).

Thăng: dụng cụ đong lường thực, bằng 1/10 của đấu.

Thương: chén uống rượu.

Hộc: dụng cụ để đo dung tích thời xưa, dung lượng bằng 10 đấu, sau đổi thành 5 đấu.

Ca ca từng đánh cuộc với tôi, không tin là truyền thuyết này có thật. May mà Tiêu Kỳ tìm được thợ giỏi, tôi tự mình thử nghiệm theo lời sách ghi, cuối cùng cũng thành công.

Bình rượu vừa mở nắp, hương thơm mê người bay ra tỏa khắp đình viện.

“Đây là... Côn Luân thương!”, ca ca ngơ ngẩn, chột nhìn về tôi, vô cùng cảm động, “A Vũ, muội vẫn nhớ Côn Luân thương”.

“Ừ, muội vẫn nhớ”. Tôi và ca ca nhìn nhau mỉm cười, không cần nhiều lời đã có thể hiểu được tâm ý đối phương. Chúng tôi từ khi sinh ra đã giàu sang, trên cõi đời này chẳng còn mấy vật quý báu mà chưa chiếm được, ngoại trừ thứ rượu chỉ xuất hiện trong truyền thuyết này. Ca ca rất có hứng thú với những điều kỳ lạ được ghi trong sách cổ. Trước kia huynh ấy luôn mong muốn được có Côn Luân thương, nhưng lại không tin rằng rượu này có thật. Vì thế, tôi từng nói với ca ca rằng nếu cõi đời này có rượu ấy, tôi sẽ tìm bằng được, nếu thực sự không có, tôi sẽ tự chế ra.

Khi đó, ca ca nghe tôi nói vậy thì ôm bụng cười lớn, nói với tôi, “A Vũ, chỉ mong cả đời này muội luôn hăng hái như thế”.

Hôm nay là gia yến của Giang Hạ Vương phủ, chỗ ngồi cũng có hơn nửa là cơ thiếp của ca ca. Ai nấy quần là áo lượt, cười cười nói nói. Mỗi người không chỉ cố gắng trang điểm thật đẹp mà còn vất óc tìm lễ vật để được ca ca chú ý. Toàn những đồ quý hiếm, tôi nhìn hoa cả mắt, mà Tiêu Kỳ cũng cười than.

Tôi liếc mắt nhìn Tiêu Kỳ, cúi đầu cười nói: “Nhìn người ta ngồi quây quần bên một bầy mỹ nhân, hưởng diễm phúc bất tận, người khác liệu có hối hận không?”.

Chàng nghiêng đầu cười đáp: “Dù có trăm ngàn giai nhân, cũng không sánh bằng một người trước mắt”.

Tôi buông tầm mắt, chỉ cười không nói. Lòng ngọt ngào như uống mật, rồi lại thấy chua chua. Vì một câu nói này của chàng, vì để bảo vệ sự duy nhất của mình, cả đời này rốt cuộc còn bao nhiêu sóng gió chờ tôi đi ngăn chặn?

Trong lúc lơ đãng nhìn về phía dành cho người vai dưới, thấy Thiến nhi đưa đôi mắt sáng hướng thẳng về chỗ tôi và Tiêu Kỳ, ánh nhìn tha thiết, lại thần thờ.

Tôi cả kinh, nhìn sang Tiêu Kỳ, lại thấy chàng không phát hiện ra, đang cùng ca ca nâng chén đối ẩm. Nhìn lại Thiến nhi lần nữa, nàng đã cúi đầu, lẳng lặng ngồi ở đó, lộ ra vẻ cô đơn.

Tâm tư thiếu nữ, làm sao tôi không biết? Đứa nhỏ này, chẳng lẽ thật sự có ý với Tiêu Kỳ? Lòng rối bời, tôi nâng chén, lại mất hứng uống rượu.

“Sao thế? Mệt à?”, tiếng Tiêu Kỳ gọi tôi trở về với hiện thực, ngược mắt thấy ánh nhìn ân cần của chàng, tôi chỉ có thể nhẹ lắc đầu.

Rượu uống chưa đủ độ, mọi người xung quanh đã ngà say. Thấm chột khom người cười nói: “Tiểu nữ bất tài, hôm nay chỉ chuẩn bị một phần lễ mọn”.

Ca ca cười lớn, “Thấm khách khí quá, Thiến nhi có lòng đã là tốt rồi”.

Thiến nhi tự nhiên đứng dậy, cười tươi đi đến trước mặt, “Được Túc ca ca chỉ bảo, Thiến nhi cả gan vẽ vài nét, chúc tuổi cho ca ca, thỉnh Túc ca ca, tỷ phu, tỷ tỷ chỉ giáo”.

Ca ca vỗ tay nói “hay”, một thị nữ phía sau lưng thắm chuẩn bị giấy mực, mang tới gần.

“Đứa nhỏ này cũng thật là lanh lợi đáng yêu”, Tiêu Kỳ mỉm cười khen. Tôi thản nhiên liếc thắm một cái, mỉm cười nhìn sang Tiêu Kỳ, “Cũng sắp mười lăm rồi, đâu còn là đứa bé nữa, chàng đừng có hạ thấp người ta”.

Chàng như có điều suy nghĩ, “Mười lăm?”.

Tôi nín thở, trên môi vẫn hé nụ cười, chờ đợi chàng nói câu tiếp.

“Lúc nàng gả cho ta cũng là mười lăm”, chàng buồn bã cười, nắm chặt tay tôi, “Nàng còn trẻ như vậy, ta lại khiến nàng chịu quá nhiều uất ức, may mà lúc này đây vẫn còn kịp bù đắp lại”.

Lòng đau xót, tôi nói không ra lời, chỉ trở tay đan chặt năm ngón tay vào giữa năm ngón tay chàng.

Chợt nghe thấy tiếng khen ngợi, thì ra Thiển nhi đã vẽ xong. Trên bức tranh là hai nữ tử búi tóc vân mây, sánh vai đứng cạnh nhau, bút pháp mặc dù non nớt, nhưng cũng có chút sinh động, người trong tranh nhìn hơi quen mắt.

“Muội vẽ mỹ nhân tặng ta?”, ca ca vỗ tay cười.

Thiển nhi ngẩng đầu, mặt đỏ ửng, nhanh chóng nhìn về phía chúng tôi, cắn môi nói: “Đây là tranh Tương phi”.

“Nga Hoàng Nữ Anh?”, ca ca ngẩn ra, ngưng thần nhìn bức vẽ, ánh mắt biến ảo. Không chỉ sắc mặt ca ca khác thường, ngay cả Tiêu Kỳ cũng không còn cười nữa, cau mày nhìn bức họa.

Nga Hoàng, Nữ Anh là hai chị em gái con vua Nghiêu, sau này cùng được gả làm vợ vua Thuấn. Vua Thuấn thường được gọi là Tương quân, Nga Hoàng, Nữ Anh là Tương phi hay Tương phu nhân.

Tôi nhìn kỹ, hai người trên tranh kia, một gương mặt thoáng giống Thiển nhi, một gương mặt có phong thái của tôi.

Trong tiệc, có người chưa phát hiện ra, cũng có người nghe ra được ý tại ngôn ngoại, nhất thời không gian im lặng lạ thường.

“Thiển nhi là đang chê trong phủ ta chưa đủ náo nhiệt, muốn ta đón cả tiểu muội xinh đẹp của Chu Nhan đến ư?”, ca ca cười lớn như bị chọc cười không kiềm chế được, dẫn dắt câu chuyện đi về một hướng khác.

Thi thiếp Chu Nhan là một nữ tử thẳng tính, không hiểu được nội tình nên lập tức cười, từ chối: “Tiểu muội nhà ta đã hứa gả cho người khác, chẳng lẽ Vương gia muốn cưỡng đoạt dân nữ?”.

Tôi nhếch khóe môi, cắt ngang câu chuyện: “Chỉ sợ Vương gia nhà người tự mình đa tình, hiểu lầm dụng tâm của Thiến nhi”.

Thiến nhi ngược mắt lên, mặt đỏ bừng.

“Ta thấy tranh này, hình như không giống là vẽ cho Túc ca ca đâu”, tôi hài hước nói, “Thiến nhi, ta nói đúng không?”.

Ca ca và Tiêu Kỳ đồng loạt nhìn về phía tôi, mà gương mặt Thiến nhi lại càng đỏ. Nàng cắn môi, cúi đầu thật thấp.

Tôi nhìn lướt qua mọi người, thấy thắm vất vả lắm mới kiềm chế được nụ cười, Tiêu Kỳ nhíu chặt đôi mày, mà ca ca muốn nói gì đó lại thôi.

“Ca ca không bằng thuận nước giong thuyền, gửi bức tranh này tới Giang Nam, thành toàn cho một tấm lòng đi”.

Thân thể Thiến nhi chấn động, sắc mặt nhất thời tái nhợt, ca ca như trút được gánh nặng, Tiêu Kỳ như cười như không, thắm ngây người như phỗng. Thần sắc mỗi người đều lọt rõ vào mắt tôi. Tôi cười, đón nhận tất cả ánh mắt của mọi người, không chút ngần ngại.

Muốn làm Nga Hoàng, Nữ Anh? Đáng tiếc, thắm chọn nhầm người rồi.

Tiệc xong về phủ, suốt đường tôi tựa người vào thành xe, lòng âm nhiên.

Tình cảnh vừa rồi, mặc dù đã thể hiện được khí phách, nhưng tôi không cảm thấy vui sướng, đặc ý chút nào hết. Tỷ muội cùng họ cùng nhà, lâm vào cảnh này chỉ vì một nam nhân, mà nguyên nhân lại là vì quyền thế tối thượng trên tay nam nhân này. Thắng lợi của tôi đạp trên nỗi thảm đạm của

một nữ tử, có gì đáng mừng? Đến trước phủ, tôi tự mình xuống xe, không đợi Tiêu Kỳ đến đỡ đã đi thẳng vào nội viện, không có lòng dạ nào nói cười cả.

Rửa mặt, gỡ trang sức, tôi xoa mái tóc dài, ngẩn ngơ ngồi trước gương, tay cầm lược ngọc, xuất thần nhìn một chiếc đèn lồng.

Tiêu Kỳ không biết từ lúc nào đã đứng sau tôi, mặc nhiên nhìn tôi ở trong gương, cũng không nói gì, ánh mắt toát ra vẻ áy náy.

Một lúc lâu sau, chàng thở dài, nhẹ ôm tôi vào lòng, ngón tay xuyên qua mái tóc tôi, nhẹ nhẹ vỗ về.

Gắng gượng lâu như vậy, chí khí, quật cường lúc này biến thành hư ảo, chỉ còn lại sự mệt mỏi và cay đắng.

Hôm nay tôi có thể loại bỏ một Thiến nhi, nhưng sau này thì sao? Tôi còn cần đề phòng bao nhiêu người, cảnh giác với bao nhiêu thủ đoạn? Mặc dù ân ái không giảm, tôi có thể một đời một kiếp nằm trong trái tim chàng, nhưng nam nhân trước mắt này, trước tiên là người đứng đầu thiên hạ, sau mới là phu quân tôi. Tôi chưa bao giờ dám vọng tưởng phỏng đoán địa vị của mình và giang sơn trong lòng chàng.

Những lời thề non hẹn biển bày ra trước giang sơn xã tắc cũng chỉ nhẹ tựa lông hồng mà thôi.

“Ta vẫn chưa nói với nàng về gia thế của ta”, chàng trầm giọng nói. Thời điểm này, lời của chàng thực chẳng liên quan chút nào.

Tôi bỗng ngơ ngẩn. Xuất thân của Dự Chương Vương Tiêu Kỳ, thế nhân nào có ai chưa biết? Một người xuất thân hàn vi, quê Hộ châu, thân tộc đã chết trong chiến tranh, nhập ngũ từ nhỏ, thăng chức nhờ công trận, cuối cùng quyền khuynh thiên hạ.

Bao nhiêu năm nay, tôi chưa bao giờ chủ động hỏi thân thế của chàng, sợ chàng không vui.

“Thật ra thì ta vẫn còn thân tộc”, chàng cười nhạt, nét mặt bình tĩnh.

Tôi đột nhiên ngược mắt, kinh ngạc nhìn chàng. Ánh mắt chàng lại bay về phía sau người tôi, không biết đã đi nơi nào, “Ta sinh ra ở Quảng Lăng, không phải Hộ châu”.

“Tiêu thị Quảng Lăng?”. Tôi bất ngờ. Đó là thế gia thanh danh cao ngất, nổi tiếng tài danh kiêu ngạo, luôn coi khinh việc bám vào các thế gia quyền quý nên đời đời kiếp kiếp đều ở Quảng Lăng. Đây có lẽ là thế gia tồn tại lâu đời nhất trong lịch sử.

Tiêu Kỳ cười cười, giọng nói có chút tự giễu, “Đúng thế, mẫu thân quê ở Hộ châu, xuất thân hàn vi”.

“Tiên mẫu không phải thị thiếp, không biết vì sao sinh ra ta, bị coi là nỗi nhục gia môn. Năm mẫu thân mắc bệnh qua đời, ta mới mười một tuổi, hai năm sau tiên phụ cũng mất. Ta liền trộm ít bạc trốn khỏi Tiêu gia, chạy thẳng đến Hộ châu. Nửa đường thì hết lộ phí, đói khổ lại rét, vừa lúc gặp chiêu binh liền vào quân. Vốn chỉ hy vọng sống no đủ, không ngờ lại có ngày hôm nay”. Chàng nói dăm ba câu, vẻ mặt hững hờ như thể câu chuyện này vốn không liên quan đến mình. Lòng tôi đau đớn, cảm nhận được rõ ràng sự cô độc đau thương của thiếu niên quật cường kia. Mặc dù cảm động, nhưng lại khó nói nên lời. Tôi chỉ có thể lặng yên nắm tay chàng.

“Ta từng có một vài thị thiếp, mỗi lần thị tẩm, nhất định sẽ ban thuốc”, giọng Tiêu Kỳ trầm xuống, “Cuộc đời ta căm ghét nhất là phân biệt tầng lớp, phân biệt con cả con thứ. Con của ta nếu như không cùng một mẹ, sau này nhất định cũng sẽ rơi vào cảnh ấy. Trước khi gặp được một người có thể làm chính thê của ta, ta không muốn có con với người khác”.

Tôi nói không nên lời, yên lặng nắm chặt tay chàng, trong lòng trăm mối tơ vò.

“Trời cao thực sự quá ưu ái ta, kiếp này có được người vợ như nàng”. Chàng cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm, “Nhưng chuyện đời người cũng không như mong muốn được. Ở trong quân nhiều năm, ta giết chóc vô số, gót sắt lướt qua, không biết bao nhiêu phụ nữ và trẻ em chết thảm. Nếu như trời cao vì vậy mà trừng phạt ta, khiến ta cả đời không có con, ta cũng không oán trách”. Chàng nói như vậy, rõ ràng là cố ý trấn an tôi. Nhưng càng như vậy, lòng tôi càng thêm đau.

“Ta nghĩ kỹ rồi”, Tiêu Kỳ mỉm cười nhìn tôi, hơi hợt nói: “Nếu chúng ta cả đời không có con thì sẽ nhận nuôi một đứa con trong họ hàng, nàng thấy được không?”.

Tôi nhắm mắt, nước mắt như suối.

Chàng lại vì tôi mà từ bỏ huyết mạch ruột thịt, cam nguyện đời này không con cháu.

Tình cảm sâu như vậy, nghĩa nặng như vậy, cho dù có bỏ ra cả đời cũng không đền đáp được.

Sáng sớm, Từ cô cô đến bẩm báo với tôi rằng sau khi Thiến nhi chịu nhục đã không chịu nổi, đêm qua suýt treo cổ tự tử, nguyện chết chứ không muốn bị gả đi Giang Nam.

Tôi đang cầm kéo tĩa cành, nghe Từ cô cô nói dứt lời thì tay khẽ dùng sức, cắt gãy một cành nhỏ.

“Nếu thực sự muốn chết thì không phải là suýt, mà là đã”. Tôi hờ hững ném bỏ cành gãy, thờ ơ nói. Nữ tử động tí là muốn chết, lấy sinh mệnh để uy hiếp người khác là loại người tôi ghét nhất từ trước đến nay. Tính mạng là cha mẹ ban tặng, nếu như ngay cả bản thân mình cũng không coi trọng

thì ai sẽ coi trọng mình nữa? Nữ tử ngu xuẩn như vậy, không đáng để người khác thương tiếc.

“Vậy thì, nô tỳ đi chuẩn bị hôn sự ngay”, Từ cô cô cũng không nhiều lời, chỉ chờ chỉ thị của tôi.

Tôi im lặng một lúc lâu, nhìn những cánh hoa đào hồng phấn bay dưới ánh nắng, rơi xuống đất, hòa cùng bùn đen. Trăm ngàn năm qua, số phận của nữ tử trên thế gian này cũng không khác gì những cánh hoa kia.

Tôi thở dài, “Chúng quy vẫn là nữ tử họ Vương, tuy là con thứ nhưng cũng không thể cứ thế vô danh vô phận gả đi”.

Từ cô cô cười một tiếng, “Vương phi nhân hậu”.

Tôi nghĩ đến ánh mắt tính toán của thẩm, thật sự không có cách nào khoan dung, thân nhiên nói: “Chọn một người xứng đôi, gả nàng đi nơi xa, không thể để sóng gió tiếp tục nổi lên. Tạm thời để thẩm ở lại phủ Trấn Quốc Công, sau hôn lễ thì đưa thẩm trở về quê cũ”.

Trải qua chuyện của Thiển nhi, tôi thực sự thấy lòng nguội lạnh. Sự uy hiếp đến từ thân tộc làm tôi sợ hãi, làm tôi nghi ngờ còn có ai đáng để tôi tin tưởng nữa.

Tôi không biết rốt cuộc có bao nhiêu người ở ngoài sáng, trong tối mơ ước những gì thuộc về tôi. Trong mắt họ, tôi sống trong hào quang sáng rực, tôi có hết thảy những thứ mà một nữ tử mong muốn, nhưng họ không biết rằng, trong một bàn tay tôi có bao nhiêu thì một bàn tay khác cũng đã mất đi bấy nhiêu. Một Thiển nhi có thể đưa đi xa, nhưng sau này có một trăm Thiển nhi thì tôi biết làm thế nào?

Không có con là điểm yếu trí mạng của tôi, chỉ sợ cũng là điểm yếu trí mạng của Tiêu Kỳ. Nếu như không có một đứa bé kế tục những gì chúng

tôi đích thân khai sáng, vậy thì sau trăm tuổi, giang sơn của chàng, gia tộc của tôi sẽ nhờ ai che chở?

Tôi không cam lòng từ bỏ, suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định đánh cược.

Mọi sự đều lặng lẽ được tiến hành trong tính toán của tôi. Mỗi ngày, tôi âm thầm giảm bớt lượng thuốc dùng, cuối cùng chính thức ngừng thuốc. Bao năm qua tôi không còn kháng cự uống thuốc nữa, Tiêu Kỳ từ lâu đã buông lỏng đề phòng, không để ý đến chuyện này.

Còn lại, tôi chỉ có thể nhìn trời mà thầm khẩn, cầu xin ông trời cho tôi một cơ hội, tôi nguyện giảm thọ mười năm mà không hối hận.

Hai ngày sau, Tiêu Kỳ nhận được một bản tấu, lúc tôi đưa trà đến thư phòng, bắt gặp chàng chấp tay đứng đó, nhú nhú mày như đang suy nghĩ.

“Nghĩ gì thế?”, tôi cười, đặt trà lên bàn.

“A Vũ, nàng về rồi”, Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn tôi, sắc mặt nghiêm nghị, đưa bản tấu tới trước mặt tôi. Tôi nhìn lại, một dòng chữ đập vào mắt, “Thiên tử chinh phạt, ý tại chủ tướng, tứ hải không yên, nhưng vừa khuất phục. Nay khẩn cầu thiên triều ban cho nữ tử họ Vương, từ đây ký kết minh ước, an bang thuận hòa, đặt nền móng cho ngày sau...”. Tôi kinh ngạc không nhỏ, vội cầm lên đọc kỹ, lại thấy Tiêu Kỳ ở bên thân nhiên nói, “Là Hạ Lan Sâm”.

Tôi sững sờ, ánh mắt dừng lại rất lâu trên sáu chữ “ban cho nữ tử họ Vương”.

Mỗi khi tôi sắp quên đi cái tên này, hắn luôn bất chợt xuất hiện, dường như là để nhắc nhở tôi ở bắc cương xa xôi có một con người như thế tồn tại, không cho tôi quên mất. Hắn đã là Đột Quyết Vương, nếu muốn cầu hôn Hoàng thất thì cũng phải xin cưới nữ nhi tôn thất. Thế hệ này họ

Vương ít người, tôi và Bộ nhi đều đã được gả cho người, chỉ còn một mình Thiển nhi. Hạ Lan Châm rõ ràng là cầu hôn đường muội của tôi.

Liên hôn hai nước là đại sự của muôn dân, há có thể hành động theo cảm tính? Gả ai đi, đến lượt hẳn chỉ tên điếm họ sao? Vốn là nói liên minh, nhưng hẳn lại dám tỏ ra cuồng vọng như thế.

Tôi quay đầu nhìn Tiêu Kỳ, cười khở nói: “Hẳn viết thế này không phải là chỉ rõ muốn Thiển nhi sao?”.

Tiêu Kỳ cười nói: “Mặc dù chỉ là bù nhìn, nhưng khẩu khí vẫn ngông cuồng như trước”.

“Vậy chàng đồng ý hay không?”, tôi thấp thỏm.

“Nàng nghĩ thế nào?”, Tiêu Kỳ khẽ nhú mày.

Tôi thoáng ngơ ngẩn, lâm vào suy tư. Thiển nhi cho dù không hiểu chuyện nhưng cũng là đường muội của tôi, nếu gả nàng đi Đột Quyết xa xôi thì không khác gì phá hủy cuộc đời nàng.

Ánh dương nhạt nhòa ngoài cửa sổ bao phủ lên người tôi và chàng. Trên không trung, những hạt bụi nhỏ tí xíu lơ lửng, thời gian như ngưng đọng.

Một lúc lâu sau, chàng nhẹ nói: “Hòa thân là chuyện tốt, ta đang muốn tìm thời cơ phái người khác đi, triệu hồi Đường Cạnh”.

Đường Cạnh là ái tướng tâm phúc của chàng, rất được coi trọng, hơn nữa có nhiều công lớn chèn ép Đột Quyết, trấn thủ bắc cương. Dưới tay nắm mấy chục vạn binh sĩ, đã thành Đại tướng chốn biên cương, không thua kém hai người Hồ, Tống là bao.

Tôi bất ngờ, “Đường Cạnh cũng không có lỗi làm gì, sao đột nhiên lại triệu về?”.

“Đường Cảnh tính tình cay nghiệt, xưa nay không hòa thuận với đồng liêu. Đạo gần đây tấu chương buộc tội hẳn ngày càng nhiều, tuy nói khó tránh khỏi việc ghen ty, nhưng mọi người đồng lòng như vậy, chưa chắc đã không có nguyên nhân”. Tiêu Kỳ nhú chặt mày, gương mặt có vẻ lo lắng.

Tôi im lặng. Thay đổi quan lớn ở bắc cương không phải chuyện nhỏ, huống chi bên cạnh còn có Đột Quyết, con trùng trăm chân, ngắc ngoải mà không chết. Trong hoàn cảnh này, Tiêu Kỳ không mong có thêm sự cố gì, nếu Hạ Lan Châm muốn cưới nữ nhi Vương thị thì cứ chiều ý hẳn.

Lúc quyết định để Thiến nhi hòa thân xong, tôi sai người đến truyền Thiến nhi hôm sau tới phủ, để tôi chính miệng nói với nàng.

Tắm rửa xong, tôi trang điểm búi tóc. Thiến nhi đã đến, tôi để nàng chờ trước phòng.

Một lúc lâu sau, A Việt vội vã chạy tới báo với tôi rằng Thiến nhi không nghe lời hạ nhân khuyên can, chạy thẳng đến thư phòng tìm Vương gia khóc lóc, tựa hồ như đã biết tin.

Tôi cả kinh, chuyện hòa thân sao có thể sớm tiết lộ như thế, chẳng lẽ là do thị thiếp của ca ca báo tin với thẩm? Bất đắc dĩ, tôi chỉ phân phó A Việt, “Người qua bên kia xem tình hình thế nào, nếu có chuyện thì lập tức chạy về báo ta, nếu như không thì dẫn nàng đến đây”.

Một lúc lâu sau, A Việt trở lại, gương mặt ửng đỏ, vẻ mặt như đang cố gắng nhịn cười.

Tôi ngạc nhiên nhìn nàng, “Sao thế?”.

“Nhị tiểu thư thật là...”, mặt A Việt càng đỏ, rốt cuộc cũng không nhịn cười được nữa, “Nàng dám khóc lóc đòi chết trước mặt Vương gia, còn suýt chút nữa đâm đầu vào bình phong!”.

Tôi cau mày, “Sau đó thế nào?”.

A Việt buột miệng cười, “Vương gia chỉ nói một câu, đó là loại gỗ tử đàn Vương phi thích, đừng đụng hỏng!”.

Lúc Thiển nhi bước vào, mắt đỏ au, nhìn thấy tôi thì lập tức quỳ xuống, khóc lóc van xin tôi cho nàng ở lại, nàng thà xuống tóc xuất gia chứ không muốn bị gả đi Đột Quyết.

Tôi lẳng lẳng nhìn nàng. Trước giờ tôi vẫn coi nàng là một đứa trẻ lỗ mãng không hiểu chuyện. Giờ hồi tưởng lại, mỗi lần nàng xuất hiện... Lần đầu tiên xuất hiện ở phủ Tướng Quốc Công, nàng xinh đẹp hồn nhiên, to gan ném tuyết về phía Tiêu Kỳ. Lần thọ yến, ánh mắt như sóng nước, ngang nhiên bày tỏ tình cảm. Đến Vương phủ, nàng khóc lóc kể lể, dùng cái chết để cự tuyệt... Mỗi lần đều đúng mức, hoặc ngây thơ, hoặc si tình, hoặc đáng thương, đủ để có được lòng thương mến của nam nhân. Nếu như nam tử này không phải Tiêu Kỳ, mà là ca ca, Tử Đạm, hay người khác,... Tôi không biết kết quả sẽ ra sao. Sự mê hoặc này, không phải nam tử nào cũng từ bỏ được.

Nam nhân khắp thiên hạ, tám chín phần mười đều thích nữ tử dịu dàng ngoan hiền yếu đuối, chẳng phải ai cũng như Tiêu Kỳ, bỏ mặc con mắt người đời, tận lòng tận tâm với nữ tử cùng sánh vai với mình.

Tâm trí chợt bay đi xa, chuyện cũ gợi lại trong lòng. Năm xưa thấy Tạ Quý phi nhu nhược không tranh giành, tôi còn từng cảm thấy bất bình thay, hỏi cô cô tại sao không thể bỏ qua cho Tạ Quý phi. Lời đáp của cô cô lúc ấy, giờ khắc này vang vọng bên tai tôi, “Trong cung này không có một ai là vô tội, con lớn lên rồi sẽ hiểu thôi. Nữ nhân đáng sợ nhất không phải là người xù lông xù cánh, mà là người tỏ vẻ ngây thơ nhu nhược”.

Hơi lạnh xâm nhập vào thân thể, gió êm dịu len lỏi qua ống tay áo làm tôi rùng mình.

Thiến nhi cúi đầu, dáng vẻ khiếp sợ không dám nhìn thẳng tôi, cắn môi chặt, hồi lâu mới nghẹn ngào mở lời: “Thiến nhi biết sai rồi! Nếu tỳ tỳ muốn trách phạt, Thiến nhi không dám oán hận nửa lời, chỉ cầu xin được ở lại bên mẫu thân! Mẫu thân cả đời cực khổ, sinh thời chỉ cầu được sống bình an, không có mong muốn nào khác... Lúc này tỳ tỳ đã lấy chồng xa, nếu như mẫu thân còn phải chịu nỗi đau chia lìa nữa, tỳ tỳ, tỳ nhẫn tâm như vậy sao?”.

Nhìn vẻ ngoài điềm đạm đáng yêu, lời nói cũng mềm mại, nhưng bên ngoài mềm mại như thế, bên trong cốt cuộc cũng đã để lộ ra răng nhọn.

Tôi chậm chậm nói: “Thiến nhi, mọi quả thực nghĩ kỹ rồi, không muốn đi hòa thân sao?”.

“Mọi chuyện tùy ý tỳ tỳ sắp đặt, cho dù có gả Thiến nhi cho người khác, cũng không dám oán hận gì”, đôi mắt nàng hơi sáng lên, giọng vẫn nhỏ nhẹ nghẹn ngào.

Cho một mối nhân duyên khác cũng là đường lui không tệ, như vậy thì vẫn giữ được thể diện, lại có chỗ dựa. Tôi khẽ mỉm cười, đứa bé này còn nhỏ tuổi, nhưng tâm cơ lại sâu như thế, mắt thấy tình thế bất lợi cũng biết lui để tự vệ.

“Người là đứa trẻ thông minh”. Tôi nhìn nàng, “Chỉ là bây giờ mới tìm đường lui thì đã muộn. Ta từng cho người lựa chọn con đường sống, nhưng người lại tham lam vô đáy”.

Thiến nhi sững sờ, không ngờ tới tôi đột nhiên giận dữ, nói toạc ra, nhất thời á khẩu không nói được gì.

“Ta và người không phải người ngoài, những lời sáo rỗng kia cũng miễn đi”, tôi vẫn mỉm cười, mà giọng đã lạnh thấu, “Hiện tại người vẫn còn hai con đường để lựa chọn, một là hòa thân Đột Quyết, hai là xuống tóc xuất gia”.

Trong nháy mắt, sắc mặt Thiến nhi trắng bợt như tờ giấy, rốt cuộc hiểu được tôi thực sự nổi giận, hiểu được tôi một khi đã trở mặt thì sẽ không nể tình.

Lúc này đây, một Vương Thiến còn con dấm khiêu khích tôi, nếu như không giết gà dọa khỉ, ngày sau sẽ có rất nhiều người cho rằng tôi mềm lòng, cả gan mơ ước những gì của tôi.

Tôi che chở cho gia tộc mình, đương nhiên không chừa thủ đoạn nào, cũng không quản ngại nhổ đi tai họa ngầm bên cạnh.

Nàng ngã quy, đầu gối đập vào nền nhà lạnh, nước mắt như mưa, “Tỷ tỷ, Thiến nhi sai rồi! Trước kia là muội có ý nghĩ không an phận, giờ đây đã biết hối cải, xin tỷ tỷ niệm tình muội cũng mang họ Vương mà tha thứ cho Thiến nhi!”.

“Hòa thân là chuyện đã định, người chuẩn bị tinh thần đi”, tôi đứng dậy, lòng buồn phiền, không muốn dây dưa thêm với nàng nữa.

Nàng đột nhiên túm tay áo tôi, kêu khóc, “Chẳng lẽ tỷ nhất định phải đuổi cùng diệt tận sao?”.

Tôi không giận, thậm chí còn cười, quay đầu nhìn nàng, nói từng chữ từng chữ: “Nếu như là đuổi cùng diệt tận, lúc này người đã không còn ở đây!”.

Nàng bị giọng nói lạnh lùng của tôi làm cho chấn động, gương mặt hoang mang, mắt nhìn tôi chăm chăm, tựa hồ như bỗng nhiên không quen biết tôi.

“Tỷ tỷ thật là thủ đoạn...”, Thiến nhi cười thảm, gương mặt tuyệt vọng, vẻ thực nữ đã không còn, con ngươi lóe lên ánh sáng lạnh thâm độc.

Nàng ngẩng đầu lên, quật cường cắn môi, phất tay áo đứng dậy. Con người trước mắt tôi lúc này mới thực sự là Thiến nhi, mới là đứa con gái tốt do thăm một tay nuôi dạy, là con người đích thực sau lớp vỏ bọc ngây thơ.

“Người có mỹ mạo ác độc đến đâu cũng sẽ có lúc già đi. Người không có con cái, tương lai sẽ có nữ nhân thay thế người, đoạt hết những thứ thuộc về người! Đến lúc đó, cô độc sống quãng đời còn lại, đêm đêm thê lương sẽ là báo ứng của người!”, nàng đột nhiên cười nói, càng cười càng vui vẻ, như thể nhìn thấy chuyện buồn cười nhất trong đời.

Rốt cuộc là cái gì khiến một cô gái mười lăm tuổi trở nên lồi đời như vậy? Để cho một thiếu nữ nhỏ tuổi lại có thù hằn sâu, lại độc ác như vậy?

Mồ hôi lạnh rỉ ra phía sau lưng, tay chân băng cứng lại, tôi kìm nén nổi lòng, trầm giọng nói, “Người đâu, đưa nhị tiểu thư về phủ!”.

Nhìn bóng lưng Thiến nhi dần đi xa, tôi chỉ cảm thấy vô cùng chóng mặt, há miệng gọi A Việt, lại chột rơi vào bóng tối.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bi Hoan

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Ngoài tấm màn lụa, Thái y quỳ đầy đất, Tiêu Kỳ chấp tay đi qua đi lại.

Trước giờ nội thất chưa từng có nhiều người vào như vậy, cơ hồ như tất cả y thị trong Thái y viện đều ở đây. Mở mắt ra nhìn thấy cảnh này khiến tôi bỗng căng thẳng, hoảng sợ không dám lên tiếng. Ký ức về lần sinh non năm xưa chợt hiện lên trong đầu. Chẳng lẽ, lần này, kết quả vẫn như thế... Tôi không dám nghĩ nữa, gắng sức chống người dậy, không ngờ lại kinh động tới thị nữ ở bên ngoài màn. Nàng khẽ kêu lên: “Vương phi đã tỉnh!”.

Tiêu Kỳ bỗng nhiên xoay người, sải bước chạy vội tới trước giường, không để ý việc người ngoài còn ở đây, một tay vén màn lên, bình tĩnh nhìn tôi, dường như nói không nên lời.

Mọi người vội vàng khom người lui đi, chốc lát chỉ còn tôi và chàng im lặng nhìn nhau. Tôi đột nhiên sợ nghe thấy chàng nói ra kết quả xấu nhất như lần trước. Song, chàng đột nhiên tóm lấy tay tôi, giọng khàn khàn, “Sao nàng dám mạo hiểm như thế!”. Tôi kinh ngạc nhìn chàng, hoảng hốt nghĩ, chàng đã biết rồi. Nói như vậy... dường như có vật gì đó đụng vào ngực rồi vỡ, tràn ra trong thân thể tôi, lóe lên hàng ngàn tia sáng, chiếu khung cảnh trước mắt sáng rực.

“A Vũ! Nha đầu gốc này...”, giọng chàng nghẹn ngào. Chàng cẩn thận ôm tôi, tựa như đang cầm một món đồ sứ rất dễ vỡ trong tay, trong mắt không biết là vui hay là giận. Tôi ngơ ngác nhìn chàng, cho đến khi chàng cuồn nhiệt hôn lên trán tôi, gương mặt, đôi môi... Tôi không thể tin được,

trời cao lại dễ dàng thương xót mình như vậy. Đứa con mà tôi thiết tha mong ước cứ lặng lẽ lặng lẽ mà tới.

Không chờ tới khi chúng tôi kịp phục hồi lại tinh thần sau những vui mừng, căng thẳng, người đến chúc mừng đã sắp đập gãy cánh cửa Vương phủ.

Sự cố lần trước khiến chúng tôi vẫn còn thấy sợ hãi, hơn nữa Thái y còn lo lắng tôi khó mà có thể vượt qua một lần trắc trở nữa.

Tiêu Kỳ hạ một lệnh cấm hoàn toàn vô lý, cấm túc tôi suốt ba ngày trong phòng, không cho rời khỏi giường, không cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy tôi nghỉ ngơi, ngay cả ca ca và Hồ Hoàng hậu cũng bị chàng chặn lại ngay trước cửa. Cho đến khi Thái y xác định chắc chắn là tôi mạnh khỏe thì chàng mới hủy bỏ lệnh cấm, trả tự do cho tôi. Ai nấy đều vui vẻ, nhưng ẩn nấp sau những mừng vui ấy là nỗi lo lắng. Tôi hiểu rõ hơn bất kì ai hết, nếu như bản thân chỉ hơi không cẩn thận thì sẽ gặp nguy hiểm như thế nào. Tiêu Kỳ thì lặn ngụp trong mừng lo, cả ngày chỉ lo lắng đề phòng.

Ngay cả Thái y cũng nói rằng tôi khó có thể vượt qua được cửa ải sinh sản, nhưng dường như kỳ tích đang xảy ra, tôi chẳng những không nằm trên miên trên giường bệnh mà ngược lại, tinh thần tốt lên rất nhiều, những món ăn trước kia không thích giờ tôi cũng bỗng nhiên yêu. Thậm chí, bản thân không còn sợ lạnh, cả người tràn đầy sức sống. Từ cô cô cảm thán, đứa bé này nhất định là một tiểu Thế tử tinh nghịch. A Việt lại nói, nàng hy vọng đứa bé là một tiểu Quận chúa xinh đẹp như thiên tiên. Địa vị của Thế tử và Quận chúa đương nhiên khác nhau xa. Trước kia tôi từng một lòng mong mỏi sẽ là bé trai, nhưng đến lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy không quan trọng nữa, chỉ cần là con của tôi và chàng là đã đủ.

Ca ca cuối cùng cũng được gặp tôi, vừa bước vào cửa đã mở mồm mắng Tiêu Kỳ quá hỗn trưởng, ai lại ngăn cả cữu phụ ở bên ngoài không cho vào thăm. Ca ca mặc dù đã có nhiều con gái, nhưng lần đầu tiên được làm cữu

phụ thì vẫn mừng đến hơn hở mặt mày. Đi theo ca ca chỉ có một mình Bích Sắc, Chu Nhan thường ngày luôn ở bên huynh ấy lại không thấy đâu. Tôi thuận miệng hỏi Chu Nhan, sắc mặt ca ca lại lập tức ủ dột.

Ca ca nói cho tôi biết, Tiêu Kỳ vốn đã giam cầm và Thiến nhi ở phủ Trấn Quốc Công, song nhân lúc Từ cô cô về Vương phủ chăm sóc tôi, mẹ con hai người đã trốn đi, kinh động đến thủ vệ Ngộ môn, bị bắt tại chỗ. Chuyện này lập tức bị truyền khắp kinh đô, người người bàn tán. Mà tôi bị Tiêu Kỳ nhốt trong Vương phủ, chẳng hề hay biết.

Tôi vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, “Thật là quá hồ đồ! Phủ Trấn Quốc Công là nơi nào, sao có thể để cho hai người họ dễ dàng trốn đi như thế?”.

Sắc mặt ca ca xanh mét, “Là Chu Nhan âm thầm tương trợ, giúp hai người họ cải trang thành thị nữ bỏ trốn”.

“Chu Nhan?”, tôi nhìn ca ca, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, lòng chỉ thấy thương thay cho Chu Nhan.

“Chuyện này là do sơ suất của huynh, không ngờ thậm lại có ý muốn lợi dụng nàng”, ca ca trầm ngâm thở dài.

Quan hệ của thắm và Chu Nhan rất thân thiết, thậm chí còn tự coi như là nghĩa nữ. Tôi vốn tưởng là Chu Nhan xuất thân hàn vi, từ nhỏ mất mẹ nên muốn trèo lên tìm chỗ dựa ở họ Vương. Hôm nay ngẫm lại, hẳn là thắm nói gì nàng sẽ nghe nấy, nàng có lẽ cũng thật lòng che chở cho Vương Thiến như muội muội. Nụ cười sáng láng ngay thẳng của Chu Nhan hiện ra trước mắt tôi. Nữ tử hồng y phiêu dật, luôn nở nụ cười kia có biết rằng bản thân chỉ nhất thời hồ đồ thôi đã tự đẩy mình vào vực sâu?

Chuyện liên hôn giữa Vương thị và Đột Quyết đã truyền khắp kinh thành. Song Vương Thiến đột nhiên bỏ trốn, ai nấy đều hay, khiến chỉ trong một đêm, cả kinh thành đều cười chê họ Vương. Đường đường là Tả tướng đại nhân lại dung túng tỳ thiếp giúp muội muội bỏ trốn, không hề để đại sự

hòa thân vào trong mắt. Lời này đồn ra, ca ca không những mất thể diện, mà còn mắc tội quản thúc không nghiêm.

Lời đồn, nhất là chuyện xấu thì lan truyền rất nhanh, càng muốn kìm nén thì lại lan càng rộng.

Không thể tiếp tục chọn Vương Thiển nữa, bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể chọn một nữ tử tôn thất khác, để Thái hậu nhận làm nghĩa nữ, coi như mang họ Vương đi hòa thân.

Đến nước này, tôi phải đứng ra dọn tàn cuộc, ngăn miệng lưỡi chúng sinh.

Càng là lúc khốn đốn thì càng không được phép để lộ vẻ mệt mỏi. Trang điểm xong, tôi chậm chậm xoay người, đưa mắt nhìn mình trong gương. Cung phục gấm hoa, váy dài thắt eo, tóc búi cao cài trâm phượng, ngọc bội đựng đưa. Phấn hồng đều đặn trên hai gò má, che giấu đi vẻ mặt tái nhợt, giữa trán còn vẽ thêm hình chiếc lá liễu tươi tắn. Tôi nhìn ra được bóng dáng cô cô năm xưa từ dung mạo dường như đã từng quen thuộc này.

Nghi trượng lưng lẩy, xa giá nghiêm chỉnh tiến nhanh vào cung cấm.

Hồ Hoàng hậu mặc triều phục đội mũ phượng vội vã ra chính điện nghênh đón.

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng hậu”, tôi khom người, Hồ Hoàng hậu vội xông tới đỡ lấy.

“Mau mau bình thân, Vương phi thân thể ngàn vàng, không cần đa lễ”. Hồ Hoàng hậu mặc dù kinh ngạc trước khí thế của tôi nhưng vẫn trấn định khéo léo, không đánh mất phong phạm của người đứng đầu lục cung.

Tôi không nói lời khách sáo với nàng nữa, nghiêm mặt nói: “Thần thiếp hôm nay đến là để thỉnh tội với Hoàng hậu”.

Hồ Hoàng hậu ngạc nhiên, sợ hãi nói: “Vương phi vì sao lại nói vậy?”.

“Thần thiếp không biết cách quản giáo, đến nỗi xá muội ngu ngốc làm bậy, hôm trước đã phạm phải sai lầm lớn, ắt Hoàng hậu cũng đã biết chuyện”, tôi nhìn nàng.

Hồ Hoàng hậu giật mình, gật đầu, “Có nghe loáng thoáng”.

Tôi nghiêm nghị nói: “Chuyện này là do thần thiếp quản giáo không nghiêm mà nên, đương nhiên khó mà tránh tội. Chuyện của Vương Thiển xảy ra làm lỡ đại sự hòa thân, làm quốc gia hổ thẹn, thần thiếp hôm nay dẫn vợ con Tín Viễn Hầu tới ngự tiền để Hoàng hậu xét xử”.

Nội thị dẫn hai mẹ con thăm lên. Mấy ngày không gặp, thăm tóc tai xộc xệch, gương mặt lộ rõ vẻ già nua, sắc mặt Thiển nhi cũng âm đạm, nhưng vẫn quật cường như trước.

Từ cô cô giận mẹ con họ, đương nhiên ra tay độc ác. Bốn ma ma đi sau họ đều là người nổi tiếng tàn nhẫn ở Huấn giới ti.

“Tuy luận về tình có thể tha thứ, nhưng việc làm của hai người đúng là quá mức hồ đồ”, Hồ Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn, thấy tôi gật đầu, liền nghiêm nghị nói: “Tín Viễn Hầu cả đời trung thành, bản cung niệm tình xử nhẹ...”.

“Hoàng hậu, Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, không thể niệm tình môn danh, công chính ở đây”, tôi cắt ngang lời Hồ Hoàng hậu, lạnh lùng nói: “Thần thiếp khẩn cầu phạt Tín Viễn Hầu phu nhân diện bích tại chùa Từ An; Vương Thiển không biết chừng mực, đưa đến Huấn giới ti để răn dạy”.

Hồ Hoàng hậu sửng người, khiếp sợ đến không nói nên lời. Ba chữ Huấn giới ti là cơn ác mộng mà bất kì cung nhân nào cũng không muốn nghe tới. Ý nghĩa của nó chính là cuộc sống từ nay về sau còn không bằng cái chết.

Thẩm ngã nhào trên mặt đất, hai mắt nhìn đăm đăm tựa như đã xuất thần. Thiến nhi giãy dụa muốn đỡ thẩm dậy, bị Từ cô cô đi lại gần, ngăn ngay trước mặt.

Thiến nhi quay đầu lại, oán hận nhìn tôi, “A Vũ tử tử, nghe nói người mang thai, Thiến nhi còn chưa kịp chúc mừng. Người phải gắng sức giữ gìn thân thể, đừng để xảy ra sự cố, nếu không sẽ là một thân hai...”.

Nàng còn chưa kịp nói ra chữ “mạng” ở cuối thì đã bị Từ cô cô giơ tay giáng cho một cái bạt tai, ngã ngửa về phía sau.

“Thiến nhi!”, thẩm hét lên chói tai, ra sức nhào tới bên cạnh nàng, nhưng còn chưa chạm được tới vạt áo đã bị hai ma ma đứng sau kéo trở về.

Thẩm rớt cuộc cũng nổi điên, “Các người hại chết một đứa con trai của ta, giờ lại tới hại con gái ta, sớm muộn gì các người cũng gặp báo ứng!”.

“Dẫn đi”, tôi thờ ơ nghe thẩm mắng, nhìn hai người họ bị lôi ra.

Hồ Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh, cúi đầu trầm mặc, gương mặt tái nhợt, tựa như vẫn còn chưa hết kinh hoàng.

Tội của Thiến nhi, bằng quyền thế của Tiêu Kỳ, cho dù tôi muốn cưỡng chế làm theo ý mình, nhất quyết xử nhẹ, cũng không có kẻ nào dám xen vào.

Song tôi trừng phạt hai mẹ con họ nghiêm khắc, làm tất cả những người đang muốn xem trò hay đều kinh hãi, khiến tất cả những kẻ lúc trước còn mở miệng cười chê giờ đều phải tự giác ngậm chặt miệng lại.

Ca ca và Tiêu Kỳ thương nghị chuyện hòa thân tới tối muộn nên ở lại Vương phủ dùng bữa.

Đang nói cười vui vẻ, A Việt vội vã đi vào, bầm báo tổng quản phủ Giang Hạ Vương có việc gấp cầu kiến.

“Có chuyện gì không xử lý được mà phải chạy tới tận đây?”, ca ca giận tái mặt, rất không vui. Mấy ngày nay chuyện của Chu Nhan đã đủ để huynh ấy phiền lòng.

Tôi bỗng có dự cảm không tốt, đang định khuyên lơn huynh ấy thì đã thấy tổng quản kia chạy vội vào, hành lễ qua loa rồi quỳ rạp xuống đất, sắc mặt xám ngoét, “Bẩm Vương gia, trong phủ đã xảy ra chuyện”.

“Lại gì nữa?”, ca ca cũng không ngẩng đầu, tay giơ ra bưng chén rượu lên.

“Chu phu nhân tự vẫn”.

“Choang!”. Chén ngọc rơi khỏi tay ca ca, vỡ tan tành.

Chu Nhan vốn là thị thiếp ca ca thích nhất, mặc dù phạm phải sai lầm lớn như vậy nhưng ca ca cũng chưa từng nghiêm phạt, chỉ là cấm túc nàng, bắt nàng diện bích trong phòng, mấy ngày không để ý đến.

Không ai ngờ tới, Chu Nhan nóng tính như lửa không chịu nổi việc bị ca ca thờ ơ, cũng không chịu được sự giễu cợt của những cơ thiếp khác trong phủ, treo cổ tự vẫn. Mà người xúi giục chúng cơ thiếp bỏ đá xuống giếng, nói lời ác độc chọc tức Chu Nhan chính là tỷ muội tình cảm sâu nặng, cùng nhau vào phủ của nàng – Bích Sắc. Ca ca chỉ nhìn thấy được cuộc sống muôn màu mỗi ngày, chứ những thủ đoạn tranh sủng, âm mưu tính kế phía sau thì chỉ có một mình huynh ấy không nhận ra mà thôi.

Cái chết của Chu Nhan và sự tàn khốc của việc tranh sủng khiến ca ca nản lòng. Năm xưa, tẩu tẩu chết đã làm huynh ấy day dứt đến nay, lúc này đây huynh ấy càng hận mình, lại càng nhận định phạm là nữ nhân ở bên mình thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ba ngày sau khi Chu Nhan chết, ca ca đuổi hết toàn bộ cơ thiếp trong phủ, ban thưởng thật nhiều ngân lượng cho họ về quê.

Ca ca là một người thương hoa tiếc ngọc chân chính, mặc dù Bích Sắc ác độc như thế cũng không nhẫn tâm xử tử, chỉ đuổi khỏi phủ như những người khác.

Huynh ấy nói, nữ tử trong thiên hạ đều là những người đáng thương. Lời này, không biết là do ca ca chợt hiểu ra, hay là bất đắc dĩ phải nói vậy.

Tôi đi theo ca ca, nhìn ca ca tự tay niêm phong Thấu Ngọc biệt quán. Phong lưu vô hạn ngày xưa giờ đã bị nhốt lại sau cánh cửa lớn nặng nề, chốt khóa, phủ bụi.

Ca ca cô độc xoay người, bạch y như tuyết, tóc búi đội kim quan như xưa, nhưng đáy mắt lộ ra nỗi cô đơn không che giấu được.

“Chúng ta về đi thôi”, tôi nắm lấy tay ca ca, tựa như lúc bé hay làm nũng. Huynh ấy cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt ấm áp.

Từ cô cô hận mẹ con thâm cực độ, nhận định mọi thị phi đều là do mẹ con họ giở trò. Nếu như không có hai mẹ con họ, thì ca ca cũng không đau khổ như ngày hôm nay.

Đi dọc hành lang, Từ cô cô cứ không ngừng lăm bằm tôi quá mềm lòng, vốn phải ban cái chết cho Vương Thiển, đoạn tuyệt hậu hoạn mới đúng.

Đã lâu chưa từng thấy Từ cô cô nóng tính như thế. Dù sao ca ca cũng là Từ cô cô tận mắt trông thấy lớn lên từng ngày.

Cành tử đằng rủ xuống trên đầu, đóa hoa màu phấn non buồn thiu.

Tôi thở dài, vươn tay ra, ngón tay nhỏ dài nhọn nhạt không chút sắc hồng, “Đôi tay này đã nhuộm quá nhiều máu tanh, ta chỉ hy vọng vĩnh viễn không

bao giờ nhuộm đến máu người thân”.

Ánh mắt chấn động, Từ cô cô thở dài, vẫn chần chừ nói: “Lão nô chỉ lo lắng sau này sẽ xảy ra chuyện”.

Tôi cười cười, lòng tiêu điều, “Hậu hoạn chỉ là nỗi khiếp sợ trong lòng mình mà thôi. Là yêu là ghét, là phúc là họa, đều ở trong tay ta, không tới phiên người khác định đoạt”.

Nhìn danh sách tên những nữ nhi tôn thất được chọn để hòa thân, tôi đau đầu vì không tìm ra được ai hợp lý. Phàm là thế gia có chút danh vọng, không ai nỡ để cho con gái nhà mình phải đi lấy chồng ở nước khác, mà người có thể chọn thì đều là những nhà đã sa sút. Tôi không cần những nữ tử này xinh đẹp, thông tuệ, chỉ cần nàng trung trinh đáng tin, thần phục quốc gia, thần phục Tiêu Kỳ.

Đang lúc hết đường xoay sở, Cố Thái Vi đột nhiên tới cửa cầu kiến. Đã lâu không gặp nàng, tôi cũng không biết nàng hiện giờ thế nào.

Nữ tử này không phải là người dễ hạ mình đi cầu xin, hôm nay nàng đến, đại khái là vì ca ca.

A Việt theo lời tôi, đưa nàng trực tiếp tới gặp. Hôm nay sắc trời âm trầm, tôi cũng lười nhúc nhích, chỉ ngồi ở trong phòng xem một vài cuốn nhạc phổ xưa.

Tấm màn trước cửa được vén lên, một nữ tử mặc áo đỏ thướt tha đi vào, dịu dàng hạ bái vấn an tôi.

Nàng tân trang xinh đẹp, toát lên vẻ thanh lệ tuyệt vời, không u buồn tiêu tụy như ngày thường.

“Thật đẹp”, tôi cười khen, “Ngồi đi, ở đây không cần phải giữ lễ tiết”.

Nàng vâng lời ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Chúc mừng Vương phi”.

Tôi cười cười, “Đa tạ người có lòng”.

“Thái Vi sơ suất, chúc mừng muộn rồi”, giọng nàng nhỏ như tiếng muỗi, gương mặt đỏ bừng, giống như có lời rất khó nói.

Tôi thật sự cảm thấy buồn cười, trêu ghẹo nàng, “Rõ ràng không quen những lời khách sáo như vậy, đang tốt lành bỗng nhiên học xã giao thế này làm gì”.

Nàng đỏ bừng mặt, cắn môi, rồi lại thở dài, bật cười. Nhìn vẻ ngây thơ e lệ của nàng, tôi càng có hảo cảm.

“Không phải là xã giao, là Thái Vi thật lòng vui mừng”, nàng ngẩng đầu, đôi mắt sáng trong.

Lời nàng khiến lòng tôi đột nhiên ấm áp. “Ta hiểu”, tôi mỉm cười, dịu dàng nói: “Thái Vi, người và người khác không giống nhau. Người nói chúc mừng thì nhất định là có lòng chúc mừng, tấm lòng này quý giá hơn bất kỳ món quà nào, đa tạ người”. Nàng lại đỏ mặt, cúi thấp đầu, chỉ cười không nói. Tôi lẳng lặng đợi một lúc lâu mà không thấy nàng cất tiếng, chợt cảm giác mình đúng là tiểu nhân, chẳng lẽ nàng đến đây chỉ vì chúc tụng mà không có điều muốn cầu xin?

Đang định lên tiếng, lại thấy nàng bỗng quỳ xuống trước mặt tôi, “Vương phi, Thái Vi hôm nay tới đây, một là để chúc mừng, hai là có việc muốn nhờ”.

Cô bé này nói gì cũng hay, nhưng cứ câu nệ là lại không tự nhiên. Tôi cười cười, “Người nói đi xem nào”.

“Thái Vi mạo muội thỉnh cầu, cam nguyện gả cho Đột Quyết”. Nàng cúi đầu thấp, không thấy rõ thần sắc, nhưng giọng nói thì kiên định.

Tôi tưởng mình nghe nhầm, ngạc nhiên nhìn nàng, lát sau mới dần dần tỉnh táo, “Tại sao?”.

Có vẻ như nàng đã chuẩn bị lời giải thích sẵn rồi, nói ra trôi chảy như đọc thuộc lòng.

“Những lời này để nói với quan lại triều đình, ta chỉ hỏi thật tâm người nghĩ gì”, tôi nhíu mày, đứng dậy đi tới trước mặt nàng.

Cố Thái Vi không ngẩng đầu, cũng không đáp lời, bờ vai thon gầy khẽ run. Lúc lâu sau, nàng rớt cuộc ngẩng lên, nước mắt trào ra, nhưng giọng nói rất kiên định, “Nếu như cầu xin cũng không được chàng chú ý, chi bằng để chàng cả đời phải nhớ kỹ Thái Vi!”.

“Hồ nháo!”, tôi phát áo, “Người cho rằng làm vậy, Giang Hạ Vương sẽ giữ người lại?”. Cố Thái Vi lắc đầu, “Không phải!”. “Tâm tình nữ nhi, há có thể nói cùng quốc gia đại sự?”, tôi quay lưng không nhìn nàng, lớn tiếng trách cứ, “Lời như thế ta không muốn nghe nữa, người quay về đi!”. Phía sau vang lên một tiếng “cộp”, nàng đang đập đầu, “Cuộc đời này nếu không được yêu, cho dù gả cho người khác thì vẫn là buồn thương cả đời. Vương phi, người cũng là nữ tử, van xin người thương xót cho Thái Vi!”. Tôi tức giận, “Người còn trẻ như thế, nói buồn thương cả đời cái gì!”.

Từ cô cô vén rèm đi vào, hẳn là nghe thấy tiếng mắng mỏ giận dữ của tôi, thấy tình cảnh này thì lạnh lùng nói: “Vương phi cần tĩnh tâm điều dưỡng, không được ồn ào quấy rầy”.

Tôi cười khổ, khoát tay, “Ta mệt rồi, người lui ra ngoài đi”. Cố Thái Vi vẫn quỳ ở đó, lạng lẽ rơi lệ, quật cường không chịu đứng dậy. Tôi không đành lòng, bèn rời đi, bảo Từ cô cô không thể vô lễ với nàng, chỉ cần nàng không ồn ào sinh sự thì cứ mặc nàng. Tôi ngồi dựa vào giường, nhíu mày trầm ngâm, thầm nghĩ Cố Thái Vi rốt cuộc bị làm sao mà lại nản chí tuyệt vọng tìm đến đây... Bất giác mơ màng ngủ mất.

Tỉnh lại đã là ban đêm, vừa mới rửa mặt đứng dậy thì thấy Tiêu Kỳ bước vào phòng. Chàng vừa vào tới nơi đã hỏi: “Nữ tử ngoài cửa phòng có chuyện gì thế?”.

“Ai cơ?”, tôi ngạc nhiên.

“Chính là...”, chàng cau mày, nhất thời không nhớ ra tên, “Nữ nhi nhà họ Cố”.

Tôi “a” một tiếng, “Cố Thái Vi? Nàng còn ở bên ngoài?”. Tiêu Kỳ gật đầu: “Chính là nàng ta. Nàng phạt nàng ta quỳ ngoài cửa? Nàng ta mắc lỗi gì?”.

Tôi nhất thời kinh ngạc. Lúc này sắc trời đã đen kịt, mây giăng đầy, sắp có gió mưa buông xuống. Phái người đi Giang Hạ Vương phủ mời ca ca đến, nhưng mãi chẳng thấy bóng dáng đâu. Chốc lát, mưa đã rơi, Cố Thái Vi vẫn ngoan cường quỳ trước cửa. Sắp được một ngày.

“Nếu A Túc không đến, nàng ta vẫn định quỳ ở đây đến chết?”, Tiêu Kỳ không kiên nhẫn cau mày.

“Nói gì thế”, tôi nhướn mày trừng mắt với chàng, lại thở dài, “Đó cũng là một cô gái đáng thương đáng kính, không nên nói nàng như vậy”.

Tiêu Kỳ kinh ngạc, “Khó có được một lần thấy nàng nói một ai đáng kính”.

Tôi thở dài, “Nàng dám kiên trì, vừa không buông bỏ mơ ước trong lòng, cũng không van xin, không càn quấy”.

Tiêu Kỳ mặc nhiên một lát, gật đầu nói: “Đúng là khó được”.

Một trận gió cuốn bức màn lên cao, tiếng vang réo rắt khiến lòng người lo lắng.

Thị nữ khép cửa sổ lại.

“Giang Hạ Vương đến”, A Việt vén màn lên, thấp giọng bẩm báo.

Tôi và Tiêu Kỳ quay đầu, thấy ca ca bạch y cô đơn xuất hiện ở cửa.

“Ca ca, huynh và nàng rốt cuộc có chuyện gì?”, tôi nhú mày, không biết nên hỏi từ đâu.

Huynh ấy mệt mỏi cho thị nữ lui đi, buồn bực ngồi xuống.

“Huynh gặp Thái Vi rồi, nàng không chịu nghe huynh khuyên”, ca ca không gượng cười được, vẻ tiêu sái ngày xưa cũng mất tiêu.

“Nàng không phải một lòng muốn huynh hồi tâm chuyển ý ư?”, tôi bỗng thấy khó hiểu.

Ca ca bưng chén trà nhỏ, lẳng lặng xuất thần, không đáp lời.

Tôi định hỏi tiếp, lại thấy Tiêu Kỳ lắc đầu.

Ca ca lẩm bẩm nói: “Hôm ấy nàng đến phủ gặp huynh, có lẽ là huynh đã nói quá tuyệt tình... Lúc ấy huynh còn chưa biết Cố Doãn Vấn ép gả nàng, chỉ muốn nàng từ bỏ tâm nguyện”.

Không ngờ bên trong còn có nguyên do như vậy. Nghĩ tới gương mặt tiều nhân của huynh trưởng Thái Vi, tôi lập tức thấy ghét.

“Cố Doãn Vấn ép gả nàng cho ai?”, tôi chợt nghĩ tới lời nàng nói, thay vì gả cho người khác, buồn thương cả đời, không bằng gả cho Đột Quyết.

Ca ca nhú mày, “Là một thương nhân phú hào ở tây bắc”.

Tôi kinh hãi, còn chưa cất lời, Tiêu Kỳ đã hừ lạnh một tiếng, “Vô liêm sỉ”.

Ba chữ này dành tặng cho Cố Doãn Vấn thực quá chuẩn xác, hành vi này không khác gì tiểu nhân ngoài phố phường cả. Từ khi Cố gia lụi bại tới nay, hơn nửa tài sản bị hăn tiêu hoang gần như không còn, hôm nay ngay cả muội muội duy nhất cũng muốn bán. Đường đường nhà công hầu, sao lại lưu lạc đến bước đường này? Cố Thái Vi đi cầu xin ca ca, chỉ mang theo tia hy vọng cuối cùng, lại bị ca ca quả quyết từ chối.

“Hôm đó huynh không hiểu rõ chuyện, tổn thương nàng... Vừa rồi huynh đã cầu hôn với Cố Doãn Vấn, muốn lấy nàng làm thiếp, nhưng nàng nhất quyết không chịu”, ca ca buồn lòng.

Tuyệt vọng đến thế nào mới có thể khiến cho một nữ tử yếu đuối cam nguyện từ bỏ hết thảy, chặt đứt tơ duyên, một mình lấy chồng xa xôi nước khác? Tôi hoảng hốt, nghĩ tới những gì mình đã trải qua, cho dù là lúc gian nan nhất tôi cũng chưa từng tuyệt vọng như thế. Chỉ vì tôi chưa bao giờ cô độc, luôn luôn có một người mà tôi tin tưởng nhất ở bên cạnh. So với Cố Thái Vi hay Chu Nhan, tôi quả thực may mắn hơn nhiều.

Tiếng sấm âm âm vang lên, hạt mưa đập trên mái ngói như gõ vào lòng người.

“A Việt, cho người cầm ô đứng che mưa cho nàng”, tôi bất đắc dĩ thờ dài.

Ca ca chợt đứng dậy, “Để ta đi!”.

Tiêu Kỳ vốn im lặng bỗng nhiên cất tiếng: “A Túc, nếu huynh không thể yêu nàng thì hãy dứt khoát buông tay cho nàng đi”.

Ca ca ngơ ngẩn, nhúu mày nhìn Tiêu Kỳ, “Buông tay, để nàng gả cho Đột Quyết?”.

“Mỗi người có một số mệnh riêng, gả cho Đột Quyết đối với nàng chưa chắc đã là chuyện xấu”, tôi chợt hiểu, “Ca ca, nếu huynh chỉ vì thương hại

mà lấy nàng thì sẽ khiến nàng càng thêm đau”.

Ca ca thần thờ, ngây người một lúc lâu rồi đi ra ngoài.

Tôi và Tiêu Kỳ ngồi nhìn nhau không nói gì, chỉ nghe tiếng mưa gió ào ào bên ngoài.

“Huynh muội hai người thực là tính tình trái ngược nhau”, Tiêu Kỳ bỗng cảm thán, “A Túc nhìn có vẻ phong lưu, nhưng thực ra lại nhát gan, không dám thật lòng đối đãi người khác, chỉ biết né tránh. Nếu huynh ấy có thể quả quyết dũng cảm như nàng thì sẽ không hại đến cô gái kia”.

“Ta dũng cảm sao?”, tôi cười khở.

Chàng gật đầu cười nói: “Nàng là nữ tử hung hãn nhất mà ta từng thấy”.

Quả nhiên không có lời nào dễ nghe! Chàng vừa nói xong, tôi đã giơ tay ném thẳng một cuốn sách tới.

Ca ca cùng Cố Thái Vi ngâm mưa suốt một đêm, nàng vẫn không chịu đổi ý.

Tôi không biết là nàng quá thông minh hay còn ngốc nghếch. Từ nay về sau, ca ca sẽ không bao giờ quên đi một nữ tử tên Cố Thái Vi, mà nàng cũng đã tự tay phá hủy hạnh phúc của mình. Cũng tốt, có lẽ, đối với một người như ca ca, chỉ có thứ chưa có được đã mất đi mới là trân quý nhất. Chuyện của Cố Thái Vi và ca ca khiến tôi phải thổn thức. Thứ khó cưỡng cầu nhất thế gian chính là lưỡng tình tương duyệt. Một đôi nam nữ nếu không gặp nhau đúng lúc, đúng chỗ sẽ chỉ để lại tiếc nuối. Cho dù có phong lưu đến đâu cũng chỉ như thoáng qua.

Công bằng mà nói, Cố Thái Vi kiên trinh cương liệt, là người phù hợp nhất để đi hòa thân. Vài ngày sau, Thái hậu hạ chỉ, nhận Cố Thái Vi làm

nghĩa nữ, tấn phong Trường Ninh Công chúa, ban thưởng liên hôn Đột Quyết.

Lần đi này, qua Sóc mạc cát vàng, sẽ vĩnh viễn xa rời cố quốc. Cố Thái Vi không còn mong muốn gì nữa, chỉ có một tâm nguyện, thỉnh cầu Giang Hạ Vương đích thân đưa nàng đến chốn biên cương xa xôi. Ca ca đồng ý.

Ngày Trường Ninh Công chúa rời kinh, mưa rơi suốt một ngày.

Mưa bụi sương giăng, người chia ly đau nỗi đoạn trường.

Phần thứ tư: Giang sơn vững vàng

Chương 46: Lưỡng nan

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Chuyện hòa thân đến đây kết thúc.

Trong cung bỗng truyền ra tin vui, Hồ Hoàng hậu có thai. Lúc Chân nữ quan trong cung vào phủ báo tin, tôi đang vẽ một khóm trúc, nghe được lời ấy thì lỡ tay đánh rớt một giọt mực đậm trên giấy. Kinh ngạc xoay người, lại đứng phải bình gốm trên bàn. A Việt tiến lên đỡ tôi, tôi phất tay cho nàng lui ra, một mình ngồi thất thần trước bàn. Lòng rối rắm, kinh ngạc có, hân hoan có, rồi lại thấp thỏm bất an.

Cuộc sống mỗi ngày của đế hậu đều do nữ quan trông coi. Tôi biết hết thấy đồ ăn mỗi ngày của Hồ Hoàng hậu đều bị hạ độc khiến nàng không có khả năng mang thai. Tử Đạm tạm thời chưa sắc lập phi tần, nếu như Hồ Hoàng hậu không có con thì coi như Hoàng gia đã không còn huyết mạch. Đây là chuyện không thể trách ai. Tiêu Kỳ tất nhiên sẽ không cho phép xuất hiện một người kế vị mới, cho dù là có, chàng cũng sẽ tiêu diệt. Tử Đạm chỉ có thể sinh con sau khi thoái vị mà thôi. Tử Đạm thoái vị là chuyện sớm muộn, huynh ấy và Hồ Dao còn trẻ, sau này sẽ còn có nhiều cơ hội. Song,

không biết là do sai sót gì, cũng không biết là cố tình hay ngoài ý muốn, Hồ Dao lại mang thai đúng lúc này.

Chẳng lẽ đây là ý trời? Tôi không biết nên mừng hay lo.

Từ sau hôn lễ, Tử Đạm và Hồ Dao không thể coi là không hòa thuận, đôi bên tương kính như tân. Tôi cũng hy vọng Tử Đạm gặp được ý trung nhân, quý trọng người trước mắt. Vốn tưởng rằng, có thể tương kính nhau mà chung sống cả đời là đủ. Nhưng trời cao lại thưởng cho họ một đứa con, là con ruột của Tử Đạm... Đây là niềm an ủi duy nhất dành cho huynh ấy. Một đứa bé, có thể giúp một nữ tử cô tịch khôi phục hy vọng, có lẽ cũng có thể giúp một nam nhân yếu đuối trưởng thành, làm một phụ thân kiên cường.

Mà đứa bé này đến là bi kịch hay may mắn, tôi không dám nghĩ nhiều.

Sau khi bình ổn lại tâm tư, tôi trầm giọng hỏi, “Vương gia đã biết tin chưa?”.

Chân thị cúi đầu đáp: “Nội đường đã bẩm báo với Vương gia rồi”.

Tôi hít sâu, trầm ngâm nói: “Người chẩn mạch cho Hoàng hậu là vị Thái y nào? Hôm nay có thay đổi gì không?”.

“Hồi bẩm Vương phi, trước giờ người chẩn mạch cho Hoàng hậu luôn là Lưu Thái y. Hôm nay Lưu Thái y lại cáo bệnh, đã đổi việc chẩn mạch cho Lâm Thái y”.

Lời của Chân thị khiến lòng tôi chùng xuống.

Cả ngày không thấy Tiêu Kỳ trở về, mãi đến đêm, lúc giờ Tý tới gần, chàng mới lặng lẽ bước vào phòng. Tôi còn chưa ngủ, chỉ nhắm mắt nằm quay vào trong, vờ như không nhận ra. Thị nữ lui ra khỏi cửa, chàng tự mình thay y phục, động tác chậm rãi nhẹ nhàng, sợ đánh thức tôi. Tôi

ngiên người, khẽ nhíu mày, cảm giác được chàng đang cúi người nhìn mình, nhẹ nhàng đưa tay đặt sau lưng tôi, lòng bàn tay ấm áp, hết sức cẩn thận vỗ về.

Tôi mở mắt, dịu dàng nhìn chàng. Chàng nở nụ cười điềm đạm, vẻ lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày đã biến mất, giờ chỉ như một phu quân, một phụ thân bình thường.

Nhưng, tính mạng của một đôi mẫu tử khác hiện tại đang nằm trong tay chàng, họa phúc đều tùy vào một ý nghĩ của chàng.

Chàng nói nhỏ bên tai tôi: “Ngủ đi”.

“Ta vừa mơ thấy Hồ Hoàng hậu”, tôi nhìn về nơi sâu thẳm trong đôi con ngươi chàng, “Nàng ôm một đứa bé ngồi khóc”.

Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn tôi, đôi mắt hơi lóe lên tia sáng rồi vụt tắt, khóe môi hé nụ cười, “Thế ư? Sao lại như vậy?”.

“Ta không biết”, tôi vẫn nhìn thẳng vào chàng, “Nàng là Hoàng hậu, giờ đã có Hoàng tử, sao lại tự dưng khóc thảm được”.

“Nếu là mơ thì đừng coi như thật”, chàng mỉm cười, nâng mặt tôi lên, “Nàng càng ngày càng suy nghĩ nhiều”.

Tôi nhìn chàng thật sâu, “Mọi suy nghĩ ta đều nói cho chàng biết, nhưng chàng lại chẳng nói cho ta biết”.

Chàng không cười nữa, ánh mắt lạnh dần, “Nếu nàng muốn biết, không cần ta nói cũng sẽ đoán được”.

Lời nói hàm chứa mũi dao sắc đâm xuống, lòng đau nhói. Tôi kinh ngạc, không nói được gì, cổ họng nghẹn ứ. Chàng nói vậy, có nghĩa là chàng đã thừa nhận không để cho Hồ Dao sinh đứa con này, sẽ không cho Hoàng gia

có hậu tỵ. Mà tôi lại không nói được một lời khuyên can, bởi vì, thực sự chàng không có làm gì sai. Tàn nhẫn lúc này sau mới không gặp họa, người làm nên đế nghiệp, không ai không đạp trên hài cốt tiền triều cả.

Nhưng, đó là Tử Đạm, vợ con Tử Đạm cũng là người thân của tôi.

“Có lẽ sẽ là một tiểu Công chúa”, tôi vật lộn, cảm thấy bản thân mình yếu ớt vô lực, “Hoàng thất ngày hôm nay đã thành một cái xác không hồn, giữ lại một đứa bé như vậy nào có gì đáng ngại. Nếu là nữ, giữ lại cũng không sao”. Sắc mặt Tiêu Kỳ ủ dột, chàng nhìn tôi như thương xót, “Ừ, là nữ thì giữ lại, nhưng nếu là nam?”.

Tôi ngần ngại, một lúc sau mới khó khăn nói: “Ít nhất còn có một nửa cơ hội”.

Nhìn tôi run rẩy, Tiêu Kỳ rút cuộc thở dài, không đành lòng bức bách tôi, “Ừ, cứ theo ý nàng, đợi đến tháng mười, giữ nữ không giữ nam”.

Sáng sớm hôm sau, tôi vào cung chúc mừng Hồ Dao, nhìn thấy Tử Đạm trong tấm điện.

Lúc bước vào điện, Tử Đạm đang dịu dàng bưng một đĩa mơ đưa đến cho Hoàng hậu. Hồ Dao ngồi bên cạnh huynh ấy, đôi gò má đỏ bừng, đến đáy mắt cũng cười. Ánh mắt kia vẫn quen thuộc như vậy, dịu dàng mà ôn tồn. Huynh ấy quay đầu lại, thấy tôi, ánh mắt chợt ngưng đọng, bàn tay đang đưa ra ngừng ở không trung.

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu”, tôi cúi đầu hạ tầm mắt, quỳ gối lễ bái.

“Bình thân”. Trước mắt chợt thấy vạt áo vàng lướt qua, huynh ấy tới gần đỡ tôi dậy, hai tay tái nhợt thon gầy.

Tôi hơi lui người về sau, chuyển hướng nhìn về phía Hồ Hoàng hậu, mỉm cười chúc mừng. Nhìn thấy tôi và Hồ Dao nói chuyện hòa thuận vui vẻ, Tử Đạm lẳng lặng ngồi một bên, nở nụ cười dịu dàng, không nói lời nào. Không lâu sau, Thái y tham kiến, bắt mạch cho Hoàng hậu. Tôi đứng dậy cáo từ, lại nghe Tử Đạm cũng nói: “Trẫm còn có việc, lát nữa sẽ đến thăm hỏi tử đồng”. Ánh mắt Hồ Hoàng hậu buồn bã, nhưng nàng không nhiều lời, chỉ hơi khom người tiễn.

Tử đồng: cách Hoàng thượng gọi Hoàng hậu.

Dọc đường ra khỏi Triều Dương cung, đến cửa cung rồi, Tử Đạm vẫn trầm mặc đi phía trước. Xe loan đã chờ sẵn bên ngoài, tôi khom người nói: “Thần thiệp cáo lui”.

Tử Đạm im lặng, cũng không xoay người lại. Tôi đi qua người huynh ấy, chốc lát, cánh tay bỗng dừng bị Tử Đạm giữ chặt lại. Có lực đột nhiên tác động vào khiến thân thể tôi lảo đảo, suýt nữa đặt chân không vững.

Khoảnh khắc ấy, tôi kinh hãi, chỉ sợ có người muốn hại con mình, không kịp nghĩ gì đã đè chặt lên thanh đoản kiếm trong tay áo.

Song ngón tay vừa mới chạm vào đuôi kiếm lạnh băng, tôi đã thấy rõ người trước mắt là Tử Đạm.

Tôi sửng người, kinh ngạc nhìn Tử Đạm, nhìn thấy huynh ấy ngó chừng thanh kiếm trong tay tôi, ánh mắt đau thương tột độ.

Tôi mở miệng, lại không nói được lời nào, biết mình đã tổn thương huynh ấy, nhưng không biết nên giải thích ra sao. Ngay cả bản thân tôi cũng không biết, vừa rồi là do thiên chức mẫu thân khiến tôi mất đi bình tĩnh hay là Tử Đạm giờ đây cũng đã khiến tôi không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ ngẩn ngui như cái chớp mắt, nhưng cảm giác như rất lâu.

“Ta chỉ là muốn chúc mừng muội”, Tử Đạm cười sầu thảm, chậm chậm buông tay.

Gần cuối ngày xuân, hạ dần ảm áp.

Ngủ trưa xong, cả người mệt mỏi không muốn động đậy. Ngồi trước gương trang điểm lại, chợt thấy hai má đỏ bừng khác thường, càng làm nổi bật sắc mặt sắc môi tái nhợt. Đạo gần đây, tinh thần của tôi không tốt như trước, người rất dễ mỏi mệt.

Thời gian này, mỗi ngày tấu chương đưa tới nhiều như tuyết rơi, tất cả đều là tấu chương thỉnh Tiêu Kỳ trở lại chấp chính. Tấu chương được đưa thẳng tới Vương phủ, chất đầy trong thư phòng, ngày nào cũng phải sai người dọn dẹp.

Tiêu Kỳ ở ẩn trong Vương phủ đã lâu, cũng đã sắp đến lúc phải ra mặt rồi. Đợi đại quan bắc cương được thay, chuyện quân cơ nghiêm chỉnh đầu vào đây sẽ không còn bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì có thể ngăn cản bước tiến của chàng.

Hoàn thành nghiệp lớn, cần thuận theo trời đất.

Sau hôm ấy, Tử Đạm sai người đưa tới một chiếc hộp gấm. Bên trong là một tấm lụa đã ngả vàng, vết mực nhàn nhạt vẽ nên gương mặt nghiêng của thiếu niên tuấn nhã, thoáng như trong mộng.

Đó là bút tích của tôi. Ngày trước từng len lén vẽ gương mặt Tử Đạm lúc đi học lên lụa, sau đó không muốn ai nhìn thấy liền cẩn thận giấu đi, cuối cùng vẫn bị huynh ấy phát hiện. Tử Đạm vô cùng thích thú, nhất quyết đòi tôi tặng tấm lụa này nhưng tôi ngang ngược không chịu. Mãi đến ngày Tử Đạm rời kinh đến Hoàng lăng, tôi mới đặt tấm lụa vào trong hộp gấm này,

tặng cho huynh ấy. Hôm nay hộp gấm và tấm lụa quay về với chủ cũ, tôi phiền muộn một lúc lâu, cuối cùng đem đốt quách đi.

Lễ quan thượng tấu, thỉnh Dự Chương Vương chủ trì hội bắn cung mỗi năm tổ chức một lần.

Triều đại trọng văn khinh võ, cưỡi ngựa bắn cung chỉ là ngày hội để con cháu thế gia danh môn tụ tập, hội bắn cung mỗi năm cũng không khác gì trò chơi giải trí. Cho đến khi Tiêu Kỳ chủ chính, làn gió thượng võ đại thịnh, hậu duệ quý tộc, quan lại đua nhau học bắn cung cưỡi ngựa cầu danh lợi. Bàn về độ rầm rộ thì hội bắn cung mỗi năm luôn là nhất. Năm nay lại càng khác thường, lễ quan cố ý mượn hội bắn cung để chúc mừng Hoàng thượng và Dự Chương Vương cùng có tin mừng, cho nên mọi thứ chuẩn bị, bố trí vô cùng long trọng. Mặc dù lễ chế không hạn định, song bao năm qua hội bắn cung đều do Hoàng đế đích thân chủ trì. Bản tấu của lễ quan vừa dâng lên, cả triều chấn động, mà chẳng ai dám dị nghị.

Tử Đạm đồng ý với tấu chương của lễ quan, lệnh cho Tiêu Kỳ chủ trì hội bắn cung.

Giáo trường Hoàng gia, cờ bay phấp phới.

Hồ Hoàng hậu dẫn chư vị mệnh phụ đến xem hội, tôi ngồi bên trái ghế phượng của nàng. Mọi người hành lễ, tôi hơi khom người, ánh mắt chạm phải Hồ Dao, thấy nàng cười nhạt, ánh mắt có vẻ tối tăm.

Nhìn nhau không nói gì, tôi đành ngồi xuống, lẳng lặng quay đầu, nhìn về phía đầu giáo trường.

Kèn lệnh vang lên, cờ xí dập dềnh, hai con tuấn mã một đen một trắng song song chạy ra.

Trên chiến mã đen như mực là Tiêu Kỳ mặc giáp trắng hắc bào, Tử Đạm mặc long bào vàng chói, cưỡi ngựa trắng, hơi đi trước một bước.

Ánh mặt trời chiếu lên chiến giáp sáng chói, tôi nghiêng đầu, lại thấy Hồ Dao ở bên cạnh thẳng lưng, nhìn về phía trước không chớp mắt, ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt u ám.

Đó là phu quân của tôi và nàng, không biết tâm tình nàng khi thấy Tử Đạm có giống như tôi khi thấy Tiêu Kỳ không.

Cuộc thi bắn bắt đầu. Ở phía xa có đặt năm chiếc ly vàng, người thi bắn luân phiên bắn mũi tên nhẹ về phía đó, ai bắn trúng ly vàng thì được thưởng một ly vàng đầy rượu.

Mũi tên nhẹ là tên không có đầu, rất khó để nắm chắc độ mạnh yếu và chính xác, như thế mới là cuộc so tài chân chính.

Người thi đấu ghìm ngựa giương cung, nữ quyền ở phía xa đưa mắt dõi theo.

Tiêu Kỳ đưa ngựa đến trước điểm bắn, xung quanh vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy, tiếng khen ngợi ồn ào, khí thế hùng hồn.

Lại thấy Tử Đạm đột nhiên phóng ngựa tiến lên, lướt qua người Tiêu Kỳ, đoạt lấy cây cung mà lễ quan dâng lên.

Chuyện xảy ra bất ngờ, chưa kịp thấy rõ phản ứng của Tiêu Kỳ, Tử Đạm đã giương cung lắp tên, dây cung kêu vang một tiếng, mũi tên phá không bay đi, một chiếc ly vàng rơi xuống đất.

Bốn phía yên lặng như tờ, nữ quyền ngẩn ngơ chốc lát, chột rối rít kinh hô.

Tôi toát mồ hôi lạnh, lòng lo lắng, lại thấy Tiêu Kỳ chậm chậm vỗ tay, mọi người xung quanh lúc này mới trầm trồ khen ngợi.

Lễ quan đi tới gần muốn nhận lấy cây cung trong tay Tử Đạm, Tử Đạm lại giục ngựa quay đầu, không thèm nhìn lễ quan kia, ném thẳng cây cung xuống đất.

Xung quanh ồ lên, Tiêu Kỳ lạnh lùng nghiêng đầu, trầm giọng nói: “Hoàng thượng dừng bước”.

Tử Đạm ghìm ngựa, không quay đầu lại.

“Coi thường vật làm lễ là điều tối kỵ”, Tiêu Kỳ thản nhiên nói, mặt không đổi sắc, “Kính xin Hoàng thượng nhật lại vật làm lễ”.

“Trẫm không thích cúi người, cúi đầu”, sắc mặt Tử Đạm xanh mét. Hai người nhìn nhau, nhất thời như gương cung bạt kiếm.

Tôi vô cùng kinh hãi, chỉ cảm thấy Tử Đạm hôm nay rất khác thường, khiến tôi có cảm giác không tốt lành. Tôi hơi do dự, căn môi đứng dậy, lại thấy Hồ Hoàng hậu chen trước chạy vội ra ngoài.

Trước mắt bao người, Hồ Dao sải bước chạy vào trong tròng bắn, cúi người nhặt cây cung lên, dâng hai tay đưa cho Tử Đạm.

Cục diện giằng co bị hành động của nàng phá vỡ. Song, bằng tôn nghiêm của Hoàng hậu, đích thân nhặt cung lên vẫn là bồi nhọ thể diện Hoàng gia.

Sắc mặt Tử Đạm càng khó coi, ngực phập phồng, vẫn im lặng ngó chừng Tiêu Kỳ, không thèm liếc Hồ Dao một cái.

“Chúc mừng Hoàng thượng bắn trúng ly vàng”, Tiêu Kỳ khom người cười, quay đầu phân phó hạ nhân, “Người đâu, dâng rượu”.

Hạ nhân vội dâng rượu ngon lên, Tử Đạm lại làm như không thấy, bỗng nhiên vươn người lấy cây cung trên tay Hồ Dao, rút tên lấp vào cung, dây cung bị kéo căng, mà mũi tên nhắm thẳng về hướng Tiêu Kỳ.

Mũi tên kia, không phải là mũi tên nhẹ dùng để thi đấu, mà là mũi tên sắt đuôi trắng có thể giết người.

Chương 47: Báo động

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Giữa trưa, ánh dương rực rỡ bỗng đọng lại như băng.

Đầu mũi tên sắt ở dưới ánh mặt trời lóe ra một luồng sáng trắng, như lưỡi dao sắc bén cắt ngang qua mắt tôi.

Khoảnh khắc Tử Đạm giương cung, toàn thân tôi đông cứng lại.

Đầu mũi tên kia chỉ cách cổ họng Tiêu Kỳ đúng năm bước.

Lông trắng ở đuôi mũi tên được Tử Đạm giữ chắc trong tay, cổ tay nổi đầy gân xanh, cánh cung căng đầy, dây cung chỉ chực bắn ra.

Tôi đột nhiên chỉ nhìn thấy một màu trắng. Sắc mặt Tử Đạm trắng nhợt, đốt ngón tay trắng bệch, ánh sáng lạnh ở mũi tên cũng màu trắng.

Trong trời đất chỉ còn lại một màu trắng tang tóc, chỉ có thân ảnh Tiêu Kỳ mặc hắc bào và thân ảnh giáp vàng đứng sừng sững.

Tiêu Kỳ vẫn ngồi thẳng trên lưng ngựa, lưng quay về phía tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt chàng lúc này, chỉ thấy bóng lưng chững chạc kia không hề nhúc nhích. Tà áo bào đen rủ xuống, không động đậy.

“Hoàng thượng chú ý giữ chắc”, giọng Tiêu Kỳ trầm thấp, ẩn chứa ý cười, “Chỉ cần nghĩ sai một chút thì hậu quả sẽ khó lường, người chảy máu tất không chỉ có một mình hạ thần”.

Sắc mặt Tử Đạm càng thêm xanh trắng.

Nếu như mũi tên này bắn ra, máu Tiêu Kỳ tưới ngự uyển, thì theo sau đó sẽ là một cuộc báo thù kinh thiên động địa, ngập trong máu tanh, giết chóc.

Máu của kẻ thù, tuy là rửa sạch nỗi nhục hiện tại, nhưng từ đó, người thân, người yêu, họ hàng, thậm chí toàn bộ sinh linh trong thiên hạ cũng sẽ vì đây mà chảy máu.

“Hoàng thượng!”, một tiếng ghen ngào yếu ớt vang lên, xóa đi vẻ tiêu điều trước mắt. Hồ Hoàng hậu quỳ xuống trước ngựa Tử Đạm, hạt châu trên mũ phượng run run.

Tôi cũng ngờ ngẩn. Chưa từng thấy vẻ mềm yếu bất lực như vậy của nàng. Hoàng hậu thường ngày tự nhiên trong sáng giờ khắc này đã mất hết bình tĩnh, chỉ cúi đầu kìm nén nước mắt, cố gắng đè lại tiếng nức nở nơi cổ họng, nhưng không kìm được bờ vai run rẩy.

Hai nam nhân giương cung bạt kiếm kia lại không ai thèm liếc nhìn nàng lấy một cái, mặc cho Mẫu nghi thiên hạ ngã quỵ dưới đất. Mũi tên trong tay Tử Đạm rõ ràng đã hơi run run, nhưng dây cung vẫn căng, lực trên tay chỉ hơi yếu đi.

Người đang quỳ dưới đất, cúi đầu khẩn cầu kia, dù sao cũng là thê tử huỳnh ấỵ.

Nếu như đổi lại là tôi, Tiêu Kỳ liệu có mềm lòng hay không?

Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được, bởi vì, tôi không phải là Hồ Dao, tôi sẽ không bao giờ quỳ xuống trước mặt kẻ thù.

“Hoàng hậu không cần kinh hoảng, Hoàng thượng và Vương gia chỉ đang độ tài bắn cung thôi”, tôi bước nhanh tới, cúi người đỡ Hồ Dao dậy.

Tay phải đỡ Hồ Dao, đồng thời tay trái đè chặt trong tay áo, ngược mắt nhìn thẳng Tử Đạm.

Huynh ấy biết ở trong tay áo tôi có một thanh đoản kiếm.

Tử Đạm, nếu như huynh bắn mũi tên này, muội sẽ vì chàng mà báo thù, thề dùng máu Hoàng tộc để tế lễ, bao gồm chính bản thân muội.

Tử Đạm đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt như mũi dao sắc, đáy mắt như có ngọn lửa rừng rực, thiêu cháy hy vọng cuối cùng, chỉ để lại tro tàn.

Tiêu Kỳ cười, nghiêng đầu nhìn tôi, gương mặt nghiêng che khuất mặt trời, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh.

“Vương phi nói rất đúng, Hoàng thượng tài năng thần kỳ, vi thần hổ thẹn”, chàng cười dài, tung mình xuống ngựa, ngạo nghễ quay lưng về phía mũi tên trong tay Tử Đạm, cũng không quay đầu lại, thong dong đến gần lễ quan.

Lễ quan quỳ ở đó nơm nớp lo sợ, hai tay dâng ly vàng lên trên đỉnh đầu.

Tôi đỡ Hồ Dao, giao nàng cho thị nữ rồi khom người trước Tử Đạm, “Xin để thần thiếp dâng rượu cho Hoàng thượng”.

Tôi cầm lấy bình ngọc, rót rượu vào trong ly.

Mùi rượu ngọt lạnh xông vào mũi.

Tôi rót đầy hai ly, đích thân nâng khay ngọc lên.

Cánh tay Tử Đạm chậm chậm rũ xuống, dây cung trùng lại, sát khí không còn.

Tiêu Kỳ nâng chén hướng về phía Tử Đạm, trường bào tung bay, vẻ mặt kiêu ngạo, môi mỏng như hé nụ cười giễu cợt.

Giáo trường im lặng, trong tiếng cờ đón gió bay phàn phật, chỉ nghe thấy Tiêu Kỳ cất cao giọng nói: “Ngô hoàng vạn tuế!”.

Tiếng “vạn tuế” chột vang lên từ bốn phía như thủy triều, chôn vùi tiếng vang của cây cung rơi xuống đất.

Trong tiếng ca tụng ngập trời, Tử Đạm cô độc ngồi thẳng trên lưng ngựa, cao cao tại thượng, và lão đảo muốn ngã.

Ngày hôm sau, Thái y nói long thể Hoàng thượng bất an, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Nội đình tuyên chỉ, Hoàng thượng di giá đến hành uyển Lan trì, Dự Chương Vương tiếp quản chính sự.

Việc đã đến nước này, không thể vãn hồi được nữa.

Tôi biết, Tử Đạm đi chuyến này có lẽ là mãi ở Lan trì, ngày về khó liệu.

Từ trong triều đến ngoài đường phố đều truyền tai nhau những lời đồn Hoàng thượng thất đức, nói Hoàng thượng thất lễ trước mặt quần thần, làm việc bạo ngược, còn muốn bắn chết công thần, bẻ gãy rường cột nước nhà,... Còn có nhiều lời đồn khó chịu hơn, tôi không muốn nghe nữa.

Tiêu Kỳ rốt cuộc cũng tìm được lý do tuyệt vời nhất để giam cầm Tử Đạm.

Tôi không rõ Tử Đạm đang suy nghĩ gì, không rõ tại sao huynh ấy muốn chọc giận Tiêu Kỳ.

Hao hết tâm tư, chỉ muốn huynh ấy bình an, huynh ấy lại cứ hướng về phía mũi kiếm mà đánh.

Có thể làm gì được nữa? Bằng khả năng của tôi, điều có thể làm được chỉ là chuẩn bị tốt mọi thứ ở Lan trì, để cho cuộc sống của Tử Đạm không quá khó khăn; mặt khác, che chở Hồ Dao chu toàn, để con của họ bình an đến với thế giới.

Bị tôi ngăn cản, Hồ Hoàng hậu không thể đi giá đến Lan trì, phải lưu lại trong cung.

Từ lúc rời khỏi giáo trường hồi cung, nàng liên tục sốt cao rồi bị bệnh, thần trí mê muội, bệnh tình càng ngày càng nặng thêm.

Mấy ngày liền qua đi cũng không thấy nghe nói nàng có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, lòng tôi lo lắng cho an nguy mẹ con nàng, để ngoài tai lời khuyên của Thái y, đích thân vào cung thăm hỏi.

Loan trướng buông xuống, lựa mỏng nhạt sắc, Hồ Dao lẳng lẳng nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, hai má đỏ bừng, đôi mày nhíu chặt, cắn môi, tựa như đang giãy dụa trong giấc mộng.

Tôi định đi đến sờ trán nàng thì bị Từ cô cô ngăn lại, “Vương phi thân thể quý giá, Thái y dặn dò không được đến gần bệnh nhân”.

Giọng nói có vẻ như đã kinh động đến Hồ Dao, tôi còn chưa đáp lời đã thấy thân thể nàng run lên. Nàng mở mắt, nhìn thẳng tôi, mơ hồ nói hai chữ. Tôi đứng gần nàng nhất, nghe được loáng thoáng tiếng nàng gọi “Vương gia”.

Hai chữ này khiến tôi cả kinh, một lúc lâu sau mới bình tâm, cho mọi người lui đi, chỉ còn tôi với Hồ Dao ở trong cung điện trống vắng.

“A Dao, người muốn gặp ai, nói cho ta biết”. Tôi nắm chặt tay nàng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nàng nóng hổi.

Hồ Dao nửa tỉnh nửa mơ, đôi mắt mơ màng thống khổ, lẩm bẩm nói: “Vương gia, cầu xin ngài bỏ qua cho Hoàng thượng, bỏ qua cho đứa bé này... A Dao sẽ không làm trái ý ngài, A Dao biết sai rồi...”.

Nàng buồn bã nói mơ, bầu lấy tay tôi, dùng sức nắm chặt, như thể nắm lấy hy vọng.

Tôi lui về phía sau một bước, đột nhiên mất đi điểm tựa, ngã ngời trên mép giường. Cơ thể như bị ném vào hồ nước đá, ngay cả giấy dựa cũng không thể.

Hồ Dao, thì ra cũng là con cò của Tiêu Kỳ, cũng là người thần phục Tiêu Kỳ! Tôi ngàn chọn vạn chọn, vốn tưởng rằng nàng trẻ trung thẳng thắn, cho dù xuất thân Hồ gia cũng không có lòng gây hại cho Tử Đạm... Khung cảnh ở giáo trường chợt hiện lên trước mắt, Tử Đạm cướp cung, ném cung, kéo cung, và ánh mắt phẫn nộ như muốn phát điên. Hồi tưởng lại những trạng thái khác thường của Tử Đạm và Hồ Dao, đáy lòng tôi rỉ ra hơi lạnh, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tử Đạm chắc đã biết chân tướng.

Khi huynh ấy phát hiện người nằm bên mình là một con cò, khi huynh ấy cho rằng con cò này là do tôi lựa chọn... Tôi không dám tưởng tượng, huynh ấy sẽ phẫn hận và tuyệt vọng đến thế nào.

Có lẽ là phải phẫn hận và tuyệt vọng đến cùng cực mới khiến Tử Đạm không để ý hậu quả, căm giận giương cung về Tiêu Kỳ.

Tử Đạm hận Tiêu Kỳ, hận tôi, hận Hồ Dao, hận mỗi một người chèn ép huynh ấy... Nếu như còn có cơ hội giải thích, tôi còn có thể xin huynh ấy tha thứ chẳng?

Tôi chán nản che mặt, muốn khóc mà lệ đã không còn.

Chốn quen thuộc này nhốt cả đời cô cô, hôm nay lịch sử lặp lại, tái hiện số mệnh bi ai của Hồ Dao.

Bước qua cửa điện, tôi ngơ ngác đi về phía trước, cũng không biết nên đi đâu, nhưng chân cứ bước, dường như bị gọi về một nơi nào đó, cứ thế mà đi.

“Vương phi muốn đi đâu?”, Từ cô cô đuổi theo, lo sợ hỏi.

Tôi kinh ngạc đứng lại, một lúc lâu mới nghĩ ra, đây là hướng đi về tẩm cung Hoàng đế.

Nhưng mà, tẩm cung kia đã trống rỗng, không còn người tôi muốn đến gặp nữa.

Đêm khuya tĩnh lặng, đèn lồng sáng trưng, tôi ngấm nhìn thân ảnh chuyên chú đọc tấu chương của Tiêu Kỳ, mấy lần định gọi chàng, nhưng lại kìm nén, cuối cùng chỉ đành thở dài.

Cho dù hỏi chàng rồi thì thế nào chứ? Chàng lừa tôi hết lần này đến lần khác, tôi cũng không phải là không giấu diếm chàng hết điều này đến điều khác. Chúng tôi hiểu nhau, nhưng không ai chịu nhượng bộ. Đã như vậy, cần gì phải nói toạc ra, chỉ cần chúng tôi có thể tha thứ cho nhau, cuộc sống sẽ vẫn còn tiếp tục. Lần này, tôi cuối cùng cũng học được cách im lặng.

Ngày đó, chàng ôm tôi từ giáo trường trở về phủ. Vừa bước lên xe loan, mọi dũng khí và ý chí của tôi đều bị đánh tan. Lúc ấy, mũi tên chỉ cách cổ chàng có năm bước. Mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm áo tôi. Tôi bình an, đơn giản vì có chàng ở bên. Nếu như mất đi chàng, tính mạng của tôi cũng theo đó mà chìm vào hắc ám.

Trong lúc chàng và Tử Đạm giằng co, tôi hiểu rõ ràng hai thứ tình cảm trong mình nặng nhẹ khác nhau. Nếu chàng giết Tử Đạm, tôi sẽ vô cùng đau đớn, nếu Tử Đạm giết chàng, tôi sẽ dùng sinh mệnh để trả thù.

Qua một thời gian nữa là đến ngày giỗ mẫu thân.

Tính toán ra, ca ca hẳn đã đến Đột Quyết từ lâu, vốn nên quay trở về rồi, nhưng mãi không thấy báo tin về.

Tiêu Kỳ luôn khuyên tôi rằng đường đi bắc cương xa xôi, chậm chạp một chút cũng là bình thường. Nhưng gương mặt chàng rõ ràng cũng hiện lên vẻ lo lắng. Tôi biết nỗi sâu lo của chàng, giống như chàng biết nỗi bất an của tôi. Lúc này, đại quan bắc cương bị đổi, Đột Quyết tình hình bất ổn, cho dù hành trình của ca ca bị chậm lại, nhưng cũng không đến nỗi không có tin tức gì.

Bắc cương gửi tin về kinh thành nói đường núi bị sập, chặn ngang giao thông nam bắc.

Chuyện có vẻ bất thường, mặc dù Tiêu Kỳ không chịu nhắc tới chính sự trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn cảm nhận được có điều gì đó không ổn từ sự bận rộn và nỗi lo lắng bất thường của chàng.

Mấy ngày nay, tôi luôn phiền não, đêm không thể say giấc, ăn không biết vị.

Trực giác của nữ nhân luôn chính xác, đặc biệt là lúc gặp tai họa.

Mấy ngày sau, một tin chấn động triều chính từ bắc cương truyền về.

Long Tương tướng quân Đường Cạnh làm phản, Đột Quyết mượn cơ hội khởi sự, đã đánh đến quan nội.

Khói lửa nổi lên, biên cương loạn lạc.

Đường Cạnh dã tâm bừng bừng, tự phụ công cao, lòng nghi kị lớn, không cam lòng ở dưới hai người Hồ, Tống, từ lâu đã oán hận Tiêu Kỳ.

Lần này bị tước binh quyền, hấn rớt cuộc khởi binh làm phản.

Ngày chín tháng sáu.

Đường Cạnh chém đầu phủ sử tân nhiệm trấn Bắc Cương, giam cầm phó soái, tung lời đồn trong quân nói Dự Chương Vương nghi kị công thần,

muốn đoạt binh quyền, vì lấy lòng Hoàng thân quốc thích mà chèn ép quân nhân.

Nhất thời, lời đồn nổi lên khắp nơi trong quân, lòng người bàng hoàng.

Những thuộc hạ cũ thần phục Tiêu Kỳ, hoặc những người không tin vào lời đồn, người bị giam cầm, người bị cách chức.

Tham tướng Tào Liên Xương cố gắng kháng biện, bị chém ngay trước trướng, máu tươi tưới quân doanh.

Ban đêm, Đường Cảnh dẫn theo năm vạn quân phản loạn khởi sự, lao thẳng tới Ninh Sóc.

Những tướng sĩ không chịu làm phản, hơn nửa bị giết, còn lại bị buộc đầu hàng.

Trời vừa sáng, soái cờ Học Luật Vương của Nam Đột Quyết đột nhiên xuất hiện ở phía xa.

Mười vạn kỵ binh Đột Quyết như bão cát mà đến, phong ba cuộn cuộn nổi lên.

Phản quân của Đường Cảnh và quân Đột Quyết gặp nhau dưới thành, tấn công vào cửa thành, ác chiến hai ngày hai đêm.

Đánh đến canh năm ngày hôm sau, dưới thành máu đã chảy thành sông, xác chất như núi, Định Bắc tướng quân Kiếm Liên, phó tướng Tạ Tiểu Hòa đóng ở Ninh Sóc liều mình mà chiến, vừa dấy khói lửa, vừa sai người phi ngựa cấp báo, báo nguy cho triều đình.

Giữa trưa ngày thứ ba, đại quân Bắc Đột Quyết đánh tới, Đốt La Vương đích thân dẫn hai mươi lăm vạn thiết kỵ băng qua đại mạc ngàn dặm, tuyên bố san bằng Trung Nguyên rửa mối nhục xưa.

Bốn mươi vạn quân địch cơ hồ khiến Ninh Sóc chôn vùi trong biển máu, núi xác.

Giang Hạ Vương và Trường Ninh Công chúa bị Học Luật Vương bắt làm con tin, giải tới trận tiền.

Mười hai bộ tộc bắc cương theo đó làm phản.

Ngày mười lăm tháng sáu, thành Ninh Sóc bị phá.

Định Bắc tướng quân Kiếm Liên bỏ mạng, phu nhân Kiếm tướng quân, Tào thị mặc giáp ra trận, chết trên tường thành.

Người Đột Quyết vào thành là đốt lửa phóng hỏa, tịch thu tài sản, dân chúng ai dám phản kháng đều bị giết.

Thị trấn phồn hoa khi xưa trong một đêm biến thành địa ngục.

Phó tướng Tạ Tiểu Hòa liều chết cứu được ấu nữ nhà họ Kiếm, mở đường máu chạy suốt đêm về phía nam.

Phòng thủ bắc cảnh là do Tiêu Kỳ tự tay lập nên, từ khi Đường Cạnh tiếp nhận đóng giữ tới nay, hẳn đã sớm rõ các cơ quan bố phòng như lòng bàn tay. Đường Cạnh mang danh “phúc xà”, hành quân biến hóa khôn lường nhanh chóng, nói lời kiêu ngạo thì là bàn về mưu lược thủ đoạn, trong quân khó mà có đối thủ.

Phúc xà: lòng dạ rắn rết, độc ác khó dò.

Lần này, khí thế phản quân rất mạnh, hơn nữa Nam Bắc Đột Quyết còn hợp tác với nhau.

Các châu quận xung quanh gấp gáp ứng chiến, cũng chẳng có mấy sức để đánh trả.

Tướng trấn thủ đều không phải là đối thủ của Đường Cảnh, mà binh lực còn thua xa so với phản quân và quân Đột Quyết.

Ninh Sóc vỡ, giống như có bầy sói dữ cắn rách rào chắn, các quận bắc cương lập tức bị giẫm đạp dưới gót sắt.

Ngăn ngui mười mấy ngày, triều ta liên tiếp mất đi bốn quận.

Vó ngựa Đột Quyết một lần nữa tiến vào đất Trung Nguyên.

Tin tức đưa tới, như sét đánh giữa trời quang, thiên hạ hoảng sợ.

Trên triều, phó tướng Tạ Tiểu Hòa đau khổ thống hận bầm báo, khóc nước nở.

Cả triều văn võ ai cũng bi than, em vợ Kiếm tướng quân là Thị lang Tào Vân khóc lóc thảm thiết đến bất tỉnh. Tạ Tiểu Hòa và chúng tướng thề chết xin chiến.

Kiểm Liên, vị tướng quân trẻ tuổi cùng tôi sóng vai kháng địch ở Huy Châu, và phu nhân kiên trinh của hãn cứ như thế mà vĩnh biệt tôi.

Tôi không biết, đối diện với cả triều văn võ, với thuộc hạ khóc lóc tang thương, thậm chí đối mặt với đứa con gái mới bảy tuổi nhà họ Kiếm, Nhiếp chính Vương danh chấn thiên hạ, Đại tướng quân, phu quân của tôi có tâm tình gì.

Thuộc hạ theo mình mười năm lúc này làm phản, dẫn sói vào nhà, lãnh thổ bị xâm phạm, đại họa đổ xuống cho muôn dân.

Nửa đời chinh chiến đổi lấy bình an, cuối cùng chỉ trong chốc lát đã bị hủy hoại.

Ai đau nhất? Ai hận nhất? Ai hối tiếc nhất?

Giờ khắc này, khắp thiên hạ đang dõi mắt nhìn một người – Dự Chương Vương Tiêu Kỳ.

Cái tên này, thời bình là ma, thời loạn là thần.

Trên điện, ba thánh chỉ được ban xuống, chỉ trong một ngày đã truyền khắp kinh thành, chấn động thiên hạ.

Thứ nhất, truy phong Kiếm tướng quân làm Uy Liệt Hầu, Tào thị làm Trinh liệt phu nhân, ấu nữ nhà họ Kiếm được nhận làm nghĩa nữ của Dự Chương Vương.

Thứ hai, tướng sĩ chết trận vì Ninh Sóc đều tăng tước lên tam đẳng, ban thưởng vàng bạc vô số cho người thân.

Thứ ba, Dự Chương Vương phụng chỉ bình định, ba ngày sau thân chinh bắc phạt.

Chương 48: Xuất chinh

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Sau buổi chiều, Tiêu Kỳ nghị sự cùng triều thần và các tướng lĩnh mãi đến lúc đêm khuya mới trở về phủ.

Tôi đứng trên bậc thềm ngọc trước cửa lớn Vương phủ, tay cầm đèn lồng, yên lặng nhìn hai ngọn đèn quanh co từ xa đi tới gần.

Tiêu Kỳ thẳng ngựa, dừng lại phía trước, cách tôi hơn mười bước. Tôi nhìn chàng, mỉm cười, giơ đèn lồng cao lên, đích thân chiếu sáng cửa nhà cho chàng.

Chàng nhảy xuống ngựa, sải bước tới gần, ôm chặt lấy tôi. Hạ nhân xung quanh lui đi hết, không gian yên tĩnh, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua.

Lúc này, nước mắt bỗng lã chã rơi xuống, chiếc đèn lồng trong tay tôi cũng rơi xuống đất, xoay vòng vòng trên bậc thềm rồi lặng lẽ tắt vụt đi.

Gió lạnh, sương dày, canh thâu.

Chỉ có chúng tôi đứng ôm nhau, bóng hai người đan vào nhau, in dài trên mặt đất.

Vẫn im lặng, nhưng im lặng lúc này đáng giá hơn bất kỳ lời nói nào.

Chàng lặng lẽ nắm chặt hai đầu vai tôi, lòng bàn tay ấm áp như rực lửa, in dấu vào da thịt, khiến vai tôi nóng lên.

Trong đôi mắt chàng chằng chịt những tia đỏ au, lộ rõ vẻ mỏi mệt, ánh nhìn sắc bén mà thâm trầm.

Tôi giơ tay lên vuốt đôi mày, khóe mắt, gương mặt chàng, rồi dừng lại ở trên môi.

Môi mỏng như gọt, mím chặt thành một đường thẳng.

Lúc này, tôi chỉ mong trên đôi môi này hé ra nụ cười như ngày thường, kiêu ngạo, lãnh khốc, thông dong, nụ cười độc nhất vô nhị chỉ có chàng có.

Chàng nhìn tôi một lúc lâu, thở dài, nhắm mắt: “Cuối cùng ta vẫn phụ nàng, phụ thiên hạ”.

Cho dù đã sớm biết chàng sẽ ăn năn tự trách, nhưng nghe câu nói này, trái tim vẫn nhói đau.

Đường Cạnh làm phản, dẫn giặc ngoại xâm lấn, muôn dân gặp họa – Tiêu Kỳ đề phòng quá muộn, thực sự không thể trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng chàng cũng không phải là thần thánh. Ngay cả tình huynh đệ đồng sinh cộng tử hơn mười năm, cùng nhau bước qua núi đao biển lửa

cũng không ngăn được dã tâm bưng bưng.

Con người là như thế, thần thánh cũng chưa chắc đã có thể thẩm thấu tính cách con người, huống chi Tiêu Kỳ chỉ là một người phạm tục.

Song, bất kể nguyên do là gì, sai chính là sai, phụ chính là phụ.

Tiêu Kỳ có lẽ không phải là quân tử, nhưng chàng không che giấu khuyết điểm, không phải không dám đảm đương, sợ chết.

Thân chinh, chính là chàng chịu trách nhiệm với thiên hạ.

Tống Hoài n, Hồ Quang Liệt, Đường Cạnh, ba người này từng là tay chân chàng tin tưởng nhất, nể trọng nhất.

Ngày xưa chung hoạn nạn, sinh tử có nhau, hôm nay Hồ, Tống phụ tá trái, phải, Đường Cạnh trấn giữ biên thù, tạo thành thế chân vạc vững chắc, vốn là không gì phá nổi. Dối mắt khắp thiên hạ, nào có ai địch lại được? Vậy mà chẳng thể ngờ, trong một đêm, quân thần phản bội, huynh đệ tương tàn.

Đường Cạnh hẹp hòi đố kỵ, tính tình ương ngạnh, trước giờ vẫn hận hai người Hồ, Tống, phân tranh không thành, oán hận đã ăn sâu.

Nhiều lần tranh chấp bị Tiêu Kỳ áp chế, những gì Tiêu Kỳ đối với Đường Cạnh có thể coi là vô cùng khoan dung rồi.

Nhưng người này không hề biết đến chừng mực, khiến trong quân càng ngày càng có nhiều người bất mãn, tấu chương buộc tội hấn cũng không ngừng được gửi tới.

Lần này tước binh quyền của hấn, đối chủ tướng biên quan, Tiêu Kỳ đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đau lòng hạ quyết định.

Có lẽ việc Đường Cảnh làm phản nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhưng chưa hẳn Tiêu Kỳ đã không đoán được trước.

Không phải chàng chưa từng nghĩ tới, cũng không phải là không có đề phòng, chẳng qua là chàng vẫn tự tin tin vào tình nghĩa huynh đệ, tin vào lòng trung thành ngày xưa.

Đường Cảnh muốn làm phản, hiển nhiên phải có mưu đồ từ lâu.

Năm đó, sau khi Đột Quyết Vương chết, Vương tộc lâm vào cảnh tranh đấu Vương vị, cuối cùng phân làm hai.

Nam Đột Quyết đóng đô ở cố đô, được hưởng vùng đất có nguồn nước dồi dào, cỏ xanh um tùm phía nam, dần dần thông thương với Trung Nguyên. Bắc Đột Quyết đi tới vùng đất bắc lạnh lẽo khùng khiếp, theo nghiệp du mục cũ, khích lệ quân binh, chăm nom ngựa tốt, hàng phục mười hai bộ tộc phương bắc, dựng nên Vương thành. Song Nam, Bắc Đột Quyết vì thù cũ, đến nay vẫn không hề qua lại với nhau. Kể cả khi đại quân Trung Nguyên tiến quân thần tốc, tương trợ Hộc Luật Vương đoạt vị, Bắc Đột Quyết vẫn giữ thái độ sống chết mặc bay, trước sau án binh bất động. Mãi cho đến khi Hộc Luật Vương kế vị, Bắc Đột Quyết mới chấp nhận Vương quyền của Nam Đột Quyết.

Điều bí ẩn trong chuyện này không có ai biết được, song, có một người là mấu chốt.

Hạ Lan Châm. Hẳn bằng một thân phận con rơi hèn mọn của Vương thất, rốt cuộc có thủ đoạn cao minh thế nào mà giành được sự thừa nhận, ủng hộ của Bắc Đột Quyết? Hẳn lại bỏ ra cái gì để đổi lấy sự tín nhiệm của Đường Cảnh? Giữa hai người này có minh ước gì mà cùng coi Tiêu Kỳ là địch?

Hẳn hẳn nhẫn bao lâu, có lẽ chỉ là đợi ngày này, cuối cùng cũng có cơ hội trả thù Tiêu Kỳ.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi gặp nghĩa nữ của mình và vị tướng quân không ngại bốn ba ngàn dặm kia.

Đêm qua đứng ở cửa chờ Tiêu Kỳ hình như lại nhiễm lạnh, ban đêm bắt đầu ho khan. Tiêu Kỳ muốn tôi nằm yên nghỉ ngơi, nhưng hôm nay đưa nhỏ kia vào phủ, bất luận thế nào, tôi cũng muốn đích thân đi đón nó.

Bước vào phòng khách thì thấy một nam tử thanh sam và một cô bé nhỏ gầy đang ngồi trong. Thấy tôi đi vào, nam tử kia lập tức đứng dậy, quỳ gối hành lễ, “Mặt tướng Tạ Tiểu Hòa khấu kiến Vương phi”.

Thanh sam, tóc búi để mai, dung mạo vui tươi khí khái. Tạ Tiểu Hòa, thực là một thiếu niên sáng sủa.

Tôi mỉm cười, “Tạ tướng quân đứng lên đi, không cần giữ lễ”.

Chuyển mắt nhìn cô bé kia, cằm nhọn, mặt mày thanh tú, mặc cung trang vàng nhạt, gương mặt tái nhợt, vừa thấy đã thương cảm. Lúc này, nó đứng cúi đầu, cũng không hành lễ, chỉ trầm mặc.

“Tầm nhi!”, Tạ Tiểu Hòa quay đầu, nhỏ giọng quở trách nó, nhưng không thấy vẻ giận dữ, chỉ thấy thương xót.

Nó khẽ run, cúi đầu bước lên, vẻ như rất không tình nguyện, nhưng lại không thể không nghe lời Tạ Tiểu Hòa.

Tôi đứng dậy, ngăn nó trước khi nó quỳ xuống, dịu dàng cười một tiếng, “Con là Tầm nhi?”.

“Tên con là Kiếm Tầm Chi”, nó im lặng rồi nói ra tên mình, hơn nữa còn nhấn mạnh chữ Kiếm.

Là Kiếm Tầm Chi, không phải Tiêu Tầm Chi. Tôi bỗng chốc hiểu rõ tâm trạng nó. Thật khó cho nó, nhỏ như vậy mà luôn phải nghĩ đến dòng họ của

mình, không chịu sửa đổi.

Tạ Tiểu Hòa vội la lên, “Vương phi thứ tội! Tầm nhi tuổi còn quá nhỏ, không biết lễ nghi...”.

“Tạ tướng quân lo lắng quá rồi”, tôi mỉm cười cắt ngang lời giải thích của hắn, đang định nói tiếp thì đột nhiên ngược lại nôn nao, che miệng ho một hồi.

A Việt vội đưa chén thuốc cho tôi.

Tôi cầm lấy chén thuốc nhỏ, chợt nghe Tầm nghi sợ hãi nói: “Lúc ho khan không được uống nước”.

Tôi và Tạ Tiểu Hòa đều ngẩn ra, lại thấy nó ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt, ẩn chứa vẻ thân thiết, “Mẹ con nói, lúc ho mà uống nước sẽ bị sặc chết”.

“Nha đầu ngọc...”, Tạ Tiểu Hòa không biết nên khóc hay cười. Tôi cũng cười, lòng lại chua xót.

“Ừ, vậy ta không uống nữa”, tôi đặt chén xuống, mỉm cười nhìn nó, “Tên con là Tầm nhi? Ừm, tên rất êm tai”.

Đôi mắt nó nhìn trong suốt.

“Tên ta là Vương Huyền”, tôi đứng dậy, chìa tay ra trước mặt nó, “Chúng ta đi quanh quanh một chút, xem xem con thích phòng nào, được chứ?”.

Nó chần chừ một lát, rồi cuộc e sợ đưa bàn tay nhỏ bé cho tôi.

Từ đây, tôi có thêm một đứa con gái.

Nắm bàn tay nhỏ bé ấy, lòng tôi chợt bình an và mềm mại.

Đến thời khắc này, tôi bỗng hiểu ra hàm nghĩa của câu nói: “Yêu thương con mình rồi từ tình yêu ấy, mình cũng yêu thương con người khác”.

Trong cơ thể tôi có con của tôi và Tiêu Kỳ, mà đứa trẻ mất đi cha mẹ trong chiến tranh ở bên cạnh tôi đây, cũng là bảo bối mà tôi trân trọng. Tôi sẽ yêu thương nó, bảo vệ nó, bù đắp cho nó tình yêu và sự ấm áp.

Không chỉ mình nó, còn nhiều nhiều những đứa bé cơ khổ như thế nữa. Chúng không đáng phải trở thành vật hy sinh cho chiến tranh.

Dẫn Tâm nhi đi dọc hành lang, tôi càng lúc càng hiểu thấu, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trong cuộc chiến tranh thuộc về nam nhân, nữ nhân không phải là chỉ có thể ngồi nhà chờ phu quân về.

Việc tôi cần làm có rất nhiều.

Ánh trăng thanh lạnh, xuyên qua cửa sổ, chiếu lên nền đá chạm khắc.

Tiêu Kỳ đứng trước án nhìn hộp kiếm đen nhánh, toàn thân được ánh trăng bao phủ, tuy yên lặng bất động, nhưng lại tỏa ra hơi lạnh bức người.

Hộp kiếm chậm chậm được mở ra, một thanh trường kiếm toàn thân đen nhánh được chàng nắm trong tay.

Kiếm vừa vào tay, người này kiếm này như hợp lại làm một.

Sát khí bùng bùng tỏa ra, tựa như đã trở lại chốn đại mạc mênh mêng, nơi biên cương cát vàng ngàn dặm.

Đây là bội kiếm của chàng, theo chàng vó ngựa đạp quan ải, vượt qua thiên quân vạn mã, uống không biết bao nhiêu máu, suốt mười năm không rời khỏi thân, cho đến khi chàng vào kinh bức vua thoái vị, lâm triều chủ chính. Về sau, chàng thành Nhiếp chính Vương, có Vương tước, mặc triều

phục, bộ kiếm được đổi thành thất tinh trường kiếm hoa văn rồng, phù hợp với thân phận Vương giả.

Thanh kiếm uống máu này được cất đi như bộ giáp sáng loáng xưa kia.

Ngày phong kiếm, tôi đứng bên cạnh chàng, tận mắt nhìn chàng đóng nắp hộp lại.

Lúc ấy, tôi mỉm cười nói: “Chỉ mong kiếm này không bao giờ còn có ngày ra khỏi vỏ nữa, vui lòng vì thiên hạ thái bình”.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, vậ mà khói lửa vừa lên, thanh kiếm uống máu nửa đời này lại tái hiện thế gian.

Dưới ánh trăng, Tiêu Kỳ giương trường kiếm, “xoẹt” một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ.

Tôi chột nhắm mắt, chỉ cảm thấy lạnh lẽo không dám nhìn thẳng.

Cuối cùng, vẫn phải là sát phạt, sát phạt, sát phạt.

Dưới gót sắt của đội quân tinh nhuệ Dự Chương Vương không bao giờ có khoan dung và tha thứ. Cái nó mang đến, chỉ có giết chóc và trừng phạt, uy hiếp và diệt vong.

Tôi thở dài. Chàng xoay người lại nhìn về phía tôi, ánh mắt rét lạnh như có thiên quân.

Tôi đi tới cạnh chàng, bước chân cảm giác không thật, mà lại thấy nặng nề.

Chàng cau mày, tra lại kiếm vào vỏ, “Đừng tới đây, đao kiếm là hung khí, không nên để gần người”.

Tôi buồn bã cười, đưa tay cầm thanh kiếm đen nhánh kia lên, chậm rãi sờ. Mỗi một vết xước trên đây chính là một ấn ký sinh tử. Trên thanh kiếm này rốt cuộc khắc bao nhiêu máu lửa, bao nhiêu sự sống và cái chết, bi thương và mãnh liệt?

“A Vũ!”, chàng cướp kiếm, đặt xuống bàn, “Kiếm này sát khí quá nặng, không tốt lành, sẽ làm nàng bị thương”.

Tôi cười cười, “Sát khí có nặng đến đâu cũng làm sao sánh được với chàng. Ta đã bao giờ sợ đâu”.

Chàng không nói lời nào, im lặng nhìn tôi.

Tôi ngược mắt, mỉm cười như thường.

Từ khi Đường Cảnh làm phản, quân Đột Quyết tràn vào, ca ca bị kẻ địch bắt, bao nhiêu biến cố xảy ra, có thể coi là trời đất biến sắc.

Nhưng phản ứng của tôi kiên cường hơn so với dự liệu của chàng. Tôi không ốm đau, không kinh hoảng, trước mặt chàng tôi vẫn trầm tĩnh. Lúc khắp thiên hạ đều ngược mắt nhìn chàng, chỉ có mình tôi đứng phía sau chàng, là lực lượng duy nhất có thể an ủi chàng, cho chàng một chốn bình an.

Ánh trăng như nước, chiếu bóng tôi và chàng xuống mặt đất, chìm trong luồng sáng mênh mông, khẽ động đậy. Có lẽ là do ánh trăng quá sáng, khiến người trước mắt trở nên mơ hồ, lòng tôi bỗng trào nổi đau.

Lý biệt đang chờ ở ngày mai.

Sau đêm nay, không biết phải đợi qua bao đêm dài đằng đẵng mới được gặp nhau.

Lần này đi biên cương vạn dặm, đường dài gian nan, duy chỉ có ánh trăng gửi gắm tương tư theo đường hành quân.

Chàng giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, lòng bàn tay ấm ướt, là nước mắt của tôi.

Tự lúc nào không hay, lệ đã rơi đầy mặt.

“A Vũ, nàng có oán giận ta?”, giọng chàng khàn khàn, còn hơi run run.

Tôi có oán giận không?

Nếu như nói không, là nói dối.

Cứ mỗi lúc gian nan nhất, chàng đều tới chốn sa trường, bỏ lại một mình tôi đối mặt với khó khăn: cực khổ, lo sợ, khôn lường, thậm chí là sinh con.

Không phải là không đau, không phải là không oán.

Tôi chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân sợ ly biệt, sợ cô độc.

Song, tôi càng là thê tử Tiêu Kỳ, là Dự Chương Vương phi.

Nỗi đau này đã không phải là nỗi đau của một mình tôi, nỗi oán này cũng không phải là nỗi oán riêng mình tôi.

Hàng vạn hàng ngàn sinh linh đang chịu cảnh tan cửa nát nhà, xương tan thịt nát vì chiến tranh. So với những điều ấy, tôi sao có thể oán, sao có thể đau.

Tôi giơ tay đặt trên mu bàn tay chàng, nhàn nhạt cười, “Chàng sớm trở về một ngày, ta sẽ bớt một phần oán trách; nếu như chàng thiếu đi một sợi tóc, ta sẽ thêm một phần oán trách. Ta vẫn sẽ giận chàng, cho đến khi chàng bình an trở lại, không cho chàng rời đi nữa, cả đời không được phép rời khỏi”.

Một câu chưa hết, lòng đã nghẹn ngào khó tả.

Chàng không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên, thật lâu, thật lâu mới cúi đầu nhìn tôi, đáy mắt vẫn còn ướt.

Tôi vuốt ve gương mặt chàng, bị chàng ôm thật chặt.

Chàng ôm tôi rất chặt, rất chặt, tựa như sợ buông lỏng tay sẽ mất đi.

“Ta sẽ trở lại trước khi con chúng ta biết nói, trở lại trước khi nó biết gọi tiếng phụ thân đầu tiên! A Vũ, nàng phải chờ ta, bất luận khó khăn cỡ nào cũng phải chờ ta...”. Giọng chàng nghẹn lại ở cổ, yết hầu chuyển động, nhưng không nói tiếp được nữa. Đôi mắt đỏ ửng nhìn tôi thật sâu, như muốn đặt tôi vào trong đáy mắt mang đi. Thân thể chàng khẽ run, để lộ nỗi đau đớn, bất lực của chàng.

Lúc này đây, chàng không còn là Dự Chương Vương không gì không thể làm được nữa mà chỉ là một người bình thường có máu, có nước mắt, một phu quân, một phụ thân day dứt lòng. Tôi rõ ràng có thể chạm vào nỗi bi thương trên gương mặt chàng, nỗi sợ hãi trong lòng chàng... Chàng sợ lần này từ biệt sẽ không còn được gặp nhau, sợ tôi không qua được cửa ải sinh con, sợ tôi không chờ chàng trở về được. Song đặt mình giữa nỗi khốn khó nước và nhà, chàng vẫn luôn phải dứt bỏ một bên, cho dù có đau đến đâu thì vẫn phải dứt bỏ.

Tôi chôn sâu gương mặt trước ngực chàng, gật đầu thật mạnh, nước mắt như suối, “Ta sẽ chờ! Ta sẽ chờ chàng về! Đến ngày đó, ta và con sẽ ở trên điện Thiên tử chờ đón chàng chiến thắng trở về!”.

Nguyên Hi tháng năm, Dự Chương Vương khởi hành bắc chinh.

Quân Uy Hầu Hồ Quang Liệt được phong làm chủ tướng tiên phong, dẫn mười vạn quân xuất phát trước, gấp rút chi viện cho phương bắc.

Phó tướng Tạ Tiểu Hòa nhận mười vạn kỵ binh đến đóng quân bên bờ Lạc Hà.

Tiêu Kỳ đích thân dẫn ba mươi vạn quân đi về phương bắc, lục quân hội hợp tại Lương châu.

Hữu tướng Tống Hoài n lưu lại trong kinh phụ chính, lo chuyện hậu phương.

Tin tức Dự Chương Vương thân chinh bắc phạt được truyền ra, lòng quân ủng hộ, thiên hạ phấn chấn.

Không chỉ có chiến sự bắc cảnh kịch liệt, mà trong kinh thành, triều đình, cung đình, đến quân doanh, không nơi nào không có nước ngầm đang chảy, phong vân biến hóa. Tiêu Kỳ để lại Tống Hoài n trấn giữ kinh đô xử lý chính vụ, đô đốc lương thảo. Ngoài sáng, Tống Hoài n bảo vệ an toàn cho kinh thành và lo liệu tiếp viện, trong tối, tôi không chế cung đình và thế gia môn phiệt, hỗ trợ lẫn nhau, mọi ngọn nguồn cuối cùng vẫn nằm trong tay Tiêu Kỳ.

Lúc biến cố biên quan xảy ra, Hồ Quang Liệt lập tức xin chiến. Hãn và Đường Cảnh thường hay bất hòa, lần này đi bình định lại chỉ e sợ Tống Hoài n cướp công. Đường Cảnh làm phản đã khiến Tiêu Kỳ thêm phần nghi kỵ, hành động này của Hồ Quang Liệt không khác gì thêm dầu vào lửa.

Từ sau khi vào kinh, Hồ Quang Liệt cầm đầu một nhóm chủ tướng, ý mình công cao, thường xuyên có hành vi hoang đường hồ nháo. Hồ Quang Liệt lại vô cùng căm hận danh môn thế gia, lúc nào cũng gây hấn sinh sự, vô cùng bất mãn với việc Tiêu Kỳ lung lạc thế gia, Hoàng thân quốc thích. Hãn đã nhiều lần oán trách Tiêu Kỳ được cá quên nơm, thiên vị thế tộc, ghét bỏ huynh đệ xưa kia.

Trước đây Tiêu Kỳ còn nhớ tình cũ mà bỏ qua hết lần này đến lần khác, nhưng từ sau chuyện của Đường Cảnh, chàng sẽ không còn khoan dung

nữ.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lương Nan

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Chuyện hòa thân đến đây kết thúc.

Trong cung bỗng truyền ra tin vui, Hồ Hoàng hậu có thai. Lúc Chân nữ quan trong cung vào phủ báo tin, tôi đang vẽ một khóm trúc, nghe được lời ấy thì lỡ tay đánh rớt một giọt mực đậm trên giấy. Kinh ngạc xoay người, lại đụng phải bình gốm trên bàn. A Việt tiến lên đỡ tôi, tôi phất tay cho nàng lui ra, một mình ngồi thất thần trước bàn. Lòng rối rắm, kinh ngạc có, hân hoan có, rồi lại thấp thỏm bất an.

Cuộc sống mỗi ngày của đế hậu đều do nữ quan trông coi. Tôi biết hết thấy đồ ăn mỗi ngày của Hồ Hoàng hậu đều bị hạ độc khiến nàng không có khả năng mang thai. Tử Đạm tạm thời chưa sắc lập phi tần, nếu như Hồ Hoàng hậu không có con thì coi như Hoàng gia đã không còn huyết mạch. Đây là chuyện không thể trách ai. Tiêu Kỳ tất nhiên sẽ không cho phép xuất hiện một người kế vị mới, cho dù là có, chàng cũng sẽ tiêu diệt. Tử Đạm chỉ có thể sinh con sau khi thoái vị mà thôi. Tử Đạm thoái vị là chuyện sớm muộn, huynh ấy và Hồ Dao còn trẻ, sau này sẽ còn có nhiều cơ hội. Song, không biết là do sai sót gì, cũng không biết là cố tình hay ngoài ý muốn, Hồ Dao lại mang thai đúng lúc này.

Chẳng lẽ đây là ý trời? Tôi không biết nên mừng hay lo.

Từ sau hôn lễ, Tử Đạm và Hồ Dao không thể coi là không hòa thuận, đôi bên tương kính như tân. Tôi cũng hy vọng Tử Đạm gặp được ý trung nhân, quý trọng người trước mắt. Vốn tưởng rằng, có thể tương kính nhau mà

chung sống cả đời là đủ. Nhưng trời cao lại thưởng cho họ một đứa con, là con ruột của Tử Đạm... Đây là niềm an ủi duy nhất dành cho huynh ấy. Một đứa bé, có thể giúp một nữ tử cô tịch khôi phục hy vọng, có lẽ cũng có thể giúp một nam nhân yếu đuối trưởng thành, làm một phụ thân kiên cường.

Mà đứa bé này đến là bi kịch hay may mắn, tôi không dám nghĩ nhiều.

Sau khi bình ổn lại tâm tư, tôi trầm giọng hỏi, “Vương gia đã biết tin chưa?”.

Chân thị cúi đầu đáp: “Nội đường đã bẩm báo với Vương gia rồi”.

Tôi hít sâu, trầm ngâm nói: “Người chẩn mạch cho Hoàng hậu là vị Thái y nào? Hôm nay có thay đổi gì không?”.

“Hồi bẩm Vương phi, trước giờ người chẩn mạch cho Hoàng hậu luôn là Lưu Thái y. Hôm nay Lưu Thái y lại cáo bệnh, đã đổi việc chẩn mạch cho Lâm Thái y”.

Lời của Chân thị khiến lòng tôi chùng xuống.

Cả ngày không thấy Tiêu Kỳ trở về, mãi đến đêm, lúc giờ Tý tới gần, chàng mới lặng lẽ bước vào phòng. Tôi còn chưa ngủ, chỉ nhắm mắt nằm quay vào trong, vờ như không nhận ra. Thị nữ lui ra khỏi cửa, chàng tự mình thay y phục, động tác chậm rãi nhẹ nhàng, sợ đánh thức tôi. Tôi nghiêng người, khẽ nhíu mày, cảm giác được chàng đang cúi người nhìn mình, nhẹ nhàng đưa tay đặt sau lưng tôi, lòng bàn tay ấm áp, hết sức cẩn thận vỗ về.

Tôi mở mắt, dịu dàng nhìn chàng. Chàng nở nụ cười điềm đạm, vẻ lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày đã biến mất, giờ chỉ như một phu quân, một phụ thân bình thường.

Nhưng, tính mạng của một đôi mẫu tử khác hiện tại đang nằm trong tay chàng, họa phúc đều tùy vào một ý nghĩ của chàng.

Chàng nói nhỏ bên tai tôi: “Ngủ đi”.

“Ta vừa mơ thấy Hồ Hoàng hậu”, tôi nhìn về nơi sâu thẳm trong đôi con ngươi chàng, “Nàng ôm một đứa bé ngồi khóc”.

Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn tôi, đôi mắt hơi lóe lên tia sáng rồi vụt tắt, khóe môi hé nụ cười, “Thế ư? Sao lại như vậy?”.

“Ta không biết”, tôi vẫn nhìn thẳng vào chàng, “Nàng là Hoàng hậu, giờ đã có Hoàng tử, sao lại tự dưng khóc thảm được”.

“Nếu là mơ thì đừng coi như thật”, chàng mỉm cười, nâng mặt tôi lên, “Nàng càng ngày càng suy nghĩ nhiều”.

Tôi nhìn chàng thật sâu, “Mọi suy nghĩ ta đều nói cho chàng biết, nhưng chàng lại chẳng nói cho ta biết”.

Chàng không cười nữa, ánh mắt lạnh dần, “Nếu nàng muốn biết, không cần ta nói cũng sẽ đoán được”.

Lời nói hàm chứa mũi dao sắc đâm xuống, lòng đau nhói. Tôi kinh ngạc, không nói được gì, cổ họng nghẹn ứ. Chàng nói vậy, có nghĩa là chàng đã thừa nhận không để cho Hồ Dao sinh đứa con này, sẽ không cho Hoàng gia có hậu tự. Mà tôi lại không nói được một lời khuyên can, bởi vì, thực sự chàng không có làm gì sai. Tàn nhẫn lúc này sau mới không gặp họa, người làm nên đế nghiệp, không ai không đạp trên hài cốt tiền triều cả.

Nhưng, đó là Tử Đạm, vợ con Tử Đạm cũng là người thân của tôi.

“Có lẽ sẽ là một tiểu Công chúa”, tôi vật lộn, cảm thấy bản thân mình yếu ớt vô lực, “Hoàng thất ngày hôm nay đã thành một cái xác không hồn,

giữ lại một đứa bé như vậy nào có gì đáng ngại. Nếu là nữ, giữ lại cũng không sao”. Sắc mặt Tiêu Kỳ ủ dột, chàng nhìn tôi như thương xót, “Ừ, là nữ thì giữ lại, nhưng nếu là nam?”.

Tôi ngần ngại, một lúc sau mới khó khăn nói: “Ít nhất còn có một nửa cơ hội”.

Nhìn tôi run rẩy, Tiêu Kỳ rút cuộc thở dài, không đành lòng bức bách tôi, “Ừ, cứ theo ý nàng, đợi đến tháng mười, giữ nữ không giữ nam”.

Sáng sớm hôm sau, tôi vào cung chúc mừng Hồ Dao, nhìn thấy Tử Đạm trong tấm điện.

Lúc bước vào điện, Tử Đạm đang dịu dàng bưng một đĩa mơ đưa đến cho Hoàng hậu. Hồ Dao ngồi bên cạnh huynh ấy, đôi gò má đỏ bừng, đến đáy mắt cũng cười. Ánh mắt kia vẫn quen thuộc như vậy, dịu dàng mà ôn tồn. Huynh ấy quay đầu lại, thấy tôi, ánh mắt chợt ngưng đọng, bàn tay đang đưa ra ngừng ở không trung.

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu”, tôi cúi đầu hạ tầm mắt, quỳ gối lễ bái.

“Bình thân”. Trước mắt chợt thấy vạt áo vàng lướt qua, huynh ấy tới gần đỡ tôi dậy, hai tay tái nhợt thon gầy.

Tôi hơi lui người về sau, chuyển hướng nhìn về phía Hồ Hoàng hậu, mỉm cười chúc mừng. Nhìn thấy tôi và Hồ Dao nói chuyện hòa thuận vui vẻ, Tử Đạm lẳng lặng ngồi một bên, nở nụ cười dịu dàng, không nói lời nào. Không lâu sau, Thái y tham kiến, bắt mạch cho Hoàng hậu. Tôi đứng dậy cáo từ, lại nghe Tử Đạm cũng nói: “Trẫm còn có việc, lát nữa sẽ đến thăm hỏi tử đồng”. Ánh mắt Hồ Hoàng hậu buồn bã, nhưng nàng không nhiều lời, chỉ hơi khom người tiến.

Tử đồng: cách Hoàng thượng gọi Hoàng hậu.

Dọc đường ra khỏi Triều Dương cung, đến cửa cung rồi, Tử Đạm vẫn trầm mặc đi phía trước. Xe loan đã chờ sẵn bên ngoài, tôi khom người nói: “Thần thiệp cáo lui”.

Tử Đạm im lặng, cũng không xoay người lại. Tôi đi qua người huynh ấy, chốc lát, cánh tay bỗng dừng bị Tử Đạm giữ chặt lại. Có lực đột nhiên tác động vào khiến thân thể tôi lảo đảo, suýt nữa đặt chân không vững.

Khoảnh khắc ấy, tôi kinh hãi, chỉ sợ có người muốn hại con mình, không kịp nghĩ gì đã đè chặt lên thanh đoản kiếm trong tay áo.

Song ngón tay vừa mới chạm vào đuôi kiếm lạnh băng, tôi đã thấy rõ người trước mắt là Tử Đạm.

Tôi sửng người, kinh ngạc nhìn Tử Đạm, nhìn thấy huynh ấy ngó chừng thanh kiếm trong tay tôi, ánh mắt đau thương tột độ.

Tôi mở miệng, lại không nói được lời nào, biết mình đã tổn thương huynh ấy, nhưng không biết nên giải thích ra sao. Ngay cả bản thân tôi cũng không biết, vừa rồi là do thiên chức mẫu thân khiến tôi mất đi bình tĩnh hay là Tử Đạm giờ đây cũng đã khiến tôi không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ ngẩn ngui như cái chớp mắt, nhưng cảm giác như rất lâu.

“Ta chỉ là muốn chúc mừng muội”, Tử Đạm cười sâu thẳm, chậm chậm buông tay.

Gần cuối ngày xuân, hạ dần ảm áp.

Ngủ trưa xong, cả người mệt mỏi không muốn động đậy. Ngồi trước gương trang điểm lại, chợt thấy hai má đỏ bừng khác thường, càng làm nổi

bật sắc mặt sắc môi tái nhợt. Đạo gần đây, tinh thần của tôi không tốt như trước, người rất dễ mỏi mệt.

Thời gian này, mỗi ngày tấu chương đưa tới nhiều như tuyết rơi, tất cả đều là tấu chương thỉnh Tiêu Kỳ trở lại chấp chính. Tấu chương được đưa thẳng tới Vương phủ, chất đầy trong thư phòng, ngày nào cũng phải sai người dọn dẹp.

Tiêu Kỳ ở ẩn trong Vương phủ đã lâu, cũng đã sắp đến lúc phải ra mặt rồi. Đợi đại quan bắc cương được thay, chuyện quân cơ nghiêm chỉnh đầu vào đây sẽ không còn bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì có thể ngăn cản bước tiến của chàng.

Hoàn thành nghiệp lớn, cần thuận theo trời đất.

Sau hôm ấy, Tử Đạm sai người đưa tới một chiếc hộp gấm. Bên trong là một tấm lụa đã ngả vàng, vết mực nhàn nhạt vẽ nên gương mặt nghiêng của thiếu niên tuấn nhã, thoáng như trong mộng.

Đó là bút tích của tôi. Ngày trước từng len lén vẽ gương mặt Tử Đạm lúc đi học lên lụa, sau đó không muốn ai nhìn thấy liền cẩn thận giấu đi, cuối cùng vẫn bị huynh ấy phát hiện. Tử Đạm vô cùng thích thú, nhất quyết đòi tôi tặng tấm lụa này nhưng tôi ngang ngược không chịu. Mãi đến ngày Tử Đạm rời kinh đến Hoàng lăng, tôi mới đặt tấm lụa vào trong hộp gấm này, tặng cho huynh ấy. Hôm nay hộp gấm và tấm lụa quay về với chủ cũ, tôi phiền muộn một lúc lâu, cuối cùng đem đốt quách đi.

Lễ quan thượng tấu, thỉnh Dự Chương Vương chủ trì hội bắn cung mỗi năm tổ chức một lần.

Triều đại trọng văn khinh võ, cười ngửa bắn cung chỉ là ngày hội để con cháu thế gia danh môn tụ tập, hội bắn cung mỗi năm cũng không khác gì trò chơi giải trí. Cho đến khi Tiêu Kỳ chủ chính, làn gió thượng võ đại thịnh, hậu duệ quý tộc, quan lại đua nhau học bắn cung cười ngửa mưu cầu

danh lợi. Bàn về độ rằm rộ thì hội bắn cung mỗi năm luôn là nhất. Năm nay lại càng khác thường, lễ quan cố ý mượn hội bắn cung để chúc mừng Hoàng thượng và Dự Chương Vương cùng có tin mừng, cho nên mọi thứ chuẩn bị, bố trí vô cùng long trọng. Mặc dù lễ chế không hạn định, song bao năm qua hội bắn cung đều do Hoàng đế đích thân chủ trì. Bản tấu của lễ quan vừa dâng lên, cả triều chấn động, mà chẳng ai dám dị nghị.

Tử Đạm đồng ý với tấu chương của lễ quan, lệnh cho Tiêu Kỳ chủ trì hội bắn cung.

Giáo trường Hoàng gia, cờ bay phấp phới.

Hồ Hoàng hậu dẫn chư vị mệnh phụ đến xem hội, tòi ngòi bên trái ghé phượng của nàng. Mọi người hành lễ, tòi hơi khom người, ánh mắt chạm phải Hồ Dao, thấy nàng cười nhạt, ánh mắt có vẻ tối tăm.

Nhìn nhau không nói gì, tòi đành ngồi xuống, lẳng lặng quay đầu, nhìn về phía đầu giáo trường.

Kèn lệnh vang lên, cờ xí dập dềnh, hai con tuấn mã một đen một trắng song song chạy ra.

Trên chiến mã đen như mực là Tiêu Kỳ mặc giáp trắng hắc bào, Tử Đạm mặc long bào vàng chói, cười ngựa trắng, hơi đi trước một bước.

Ánh mặt trời chiếu lên chiến giáp sáng chói, tòi nghiêng đầu, lại thấy Hồ Dao ở bên cạnh thẳng lưng, nhìn về phía trước không chớp mắt, ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt u ám.

Đó là phu quân của tòi và nàng, không biết tâm tình nàng khi thấy Tử Đạm có giống như tòi khi thấy Tiêu Kỳ không.

Cuộc thi bắn bắt đầu. Ở phía xa có đặt năm chiếc ly vàng, người thi bắn luân phiên bắn mũi tên nhẹ về phía đó, ai bắn trúng ly vàng thì được

thưởng một ly vàng đầy rượu.

Mũi tên nhẹ là tên không có đầu, rất khó để nắm chắc độ mạnh yếu và chính xác, như thế mới là cuộc so tài chân chính.

Người thi đấu ghìm ngựa giương cung, nữ quyền ở phía xa đưa mắt dõi theo.

Tiêu Kỳ đưa ngựa đến trước điểm bắn, xung quanh vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy, tiếng khen ngợi ồn ào, khí thế hùng hồn.

Lại thấy Tử Đạm đột nhiên phóng ngựa tiến lên, lướt qua người Tiêu Kỳ, đoạt lấy cây cung mà lễ quan dâng lên.

Chuyện xảy ra bất ngờ, chưa kịp thấy rõ phản ứng của Tiêu Kỳ, Tử Đạm đã giương cung lấp tên, dây cung kêu vang một tiếng, mũi tên phá không bay đi, một chiếc ly vàng rơi xuống đất.

Bốn phía yên lặng như tờ, nữ quyền ngẩn ngơ chốc lát, chợt rồi rít kinh hô.

Tôi toát mồ hôi lạnh, lòng lo lắng, lại thấy Tiêu Kỳ chậm chậm vỗ tay, mọi người xung quanh lúc này mới trầm trồ khen ngợi.

Lễ quan đi tới gần muốn nhận lấy cây cung trong tay Tử Đạm, Tử Đạm lại giục ngựa quay đầu, không thèm nhìn lễ quan kia, ném thẳng cây cung xuống đất.

Xung quanh ồ lên, Tiêu Kỳ lạnh lùng nghiêng đầu, trầm giọng nói: “Hoàng thượng đừng bước”.

Tử Đạm ghìm ngựa, không quay đầu lại.

“Coi thường vật làm lễ là điều tối kỵ”, Tiêu Kỳ thản nhiên nói, mặt không đổi sắc, “Kính xin Hoàng thượng nhật lại vật làm lễ”.

“Trẫm không thích cúi người, cúi đầu”, sắc mặt Tử Đạm xanh mét. Hai người nhìn nhau, nhất thời như gương cung bặt kiếm.

Tôi vô cùng kinh hãi, chỉ cảm thấy Tử Đạm hôm nay rất khác thường, khiến tôi có cảm giác không tốt lành. Tôi hơi do dự, căn môi đứng dậy, lại thấy Hồ Hoàng hậu chen trước chạy vội ra ngoài.

Trước mắt bao người, Hồ Dao sải bước chạy vào trong tròng bản, cúi người nhặt cây cung lên, dâng hai tay đưa cho Tử Đạm.

Cục diện giằng co bị hành động của nàng phá vỡ. Song, bằng tôn nghiêm của Hoàng hậu, đích thân nhặt cung lên vẫn là bồi nhọ thể diện Hoàng gia.

Sắc mặt Tử Đạm càng khó coi, ngực phập phồng, vẫn im lặng ngó chừng Tiêu Kỳ, không thèm liếc Hồ Dao một cái.

“Chúc mừng Hoàng thượng bắn trúng ly vàng”, Tiêu Kỳ khom người cười, quay đầu phân phó hạ nhân, “Người đâu, dâng rượu”.

Hạ nhân vội dâng rượu ngon lên, Tử Đạm lại làm như không thấy, bỗng nhiên vươn người lấy cây cung trên tay Hồ Dao, rút tên lấp vào cung, dây cung bị kéo căng, mà mũi tên nhắm thẳng về hướng Tiêu Kỳ.

Mũi tên kia, không phải là mũi tên nhẹ dùng để thi đấu, mà là mũi tên sắt đuôi trắng có thể giết người.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Báo Động

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Giữa trưa, ánh dương rực rỡ bỗng đọng lại như băng.

Đầu mũi tên sắt ở dưới ánh mặt trời lóe ra một luồng sáng trắng, như lưỡi dao sắc bén cắt ngang qua mắt tôi.

Khoảnh khắc Tử Đạm giương cung, toàn thân tôi đông cứng lại.

Đầu mũi tên kia chỉ cách cổ họng Tiêu Kỳ đúng năm bước.

Lông trắng ở đuôi mũi tên được Tử Đạm giữ chắc trong tay, cổ tay nổi đầy gân xanh, cánh cung căng đầy, dây cung chỉ chực bắn ra.

Tôi đột nhiên chỉ nhìn thấy một màu trắng. Sắc mặt Tử Đạm trắng nhợt, đốt ngón tay trắng bệch, ánh sáng lạnh ở mũi tên cũng màu trắng.

Trong trời đất chỉ còn lại một màu trắng tang tóc, chỉ có thân ảnh Tiêu Kỳ mặc hắc bào và thân ảnh giáp vàng đứng sừng sững.

Tiêu Kỳ vẫn ngồi thẳng trên lưng ngựa, lưng quay về phía tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt chàng lúc này, chỉ thấy bóng lưng chững chạc kia không hề nhúc nhích. Tà áo bào đen rủ xuống, không động đậy.

“Hoàng thượng chú ý giữ chắc”, giọng Tiêu Kỳ trầm thấp, ẩn chứa ý cười, “Chỉ cần nghĩ sai một chút thì hậu quả sẽ khó lường, người chảy máu tất không chỉ có một mình hạ thần”.

Sắc mặt Tử Đạm càng thêm xanh trắng.

Nếu như mũi tên này bắn ra, máu Tiêu Kỳ tưới ngự uyển, thì theo sau đó sẽ là một cuộc báo thù kinh thiên động địa, ngập trong máu tanh, giết chóc.

Máu của kẻ thù, tuy là rửa sạch nỗi nhục hiện tại, nhưng từ đó, người thân, người yêu, họ hàng, thậm chí toàn bộ sinh linh trong thiên hạ cũng sẽ vì đây mà chảy máu.

“Hoàng thượng!”, một tiếng ghen ngào yếu ớt vang lên, xóa đi vẻ tiêu điều trước mắt. Hồ Hoàng hậu quỳ xuống trước ngựa Tử Đạm, hạt châu trên mũ phượng run run.

Tôi cũng ngờ ngẩn. Chưa từng thấy vẻ mềm yếu bất lực như vậy của nàng. Hoàng hậu thường ngày tự nhiên trong sáng giờ khắc này đã mất hết bình tĩnh, chỉ cúi đầu kìm nén nước mắt, cố gắng đè lại tiếng nức nở nơi cổ họng, nhưng không kìm được bờ vai run rẩy.

Hai nam nhân giương cung bạt kiếm kia lại không ai thèm liếc nhìn nàng lấy một cái, mặc cho Mẫu nghi thiên hạ ngã quỵ dưới đất. Mũi tên trong tay Tử Đạm rõ ràng đã hơi run run, nhưng dây cung vẫn căng, lực trên tay chỉ hơi yếu đi.

Người đang quỳ dưới đất, cúi đầu khẩn cầu kia, dù sao cũng là thê tử huynh ấy.

Nếu như đổi lại là tôi, Tiêu Kỳ liệu có mềm lòng hay không?

Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được, bởi vì, tôi không phải là Hồ Dao, tôi sẽ không bao giờ quỳ xuống trước mặt kẻ thù.

“Hoàng hậu không cần kinh hoảng, Hoàng thượng và Vương gia chỉ đang độ tài bắn cung thôi”, tôi bước nhanh tới, cúi người đỡ Hồ Dao dậy.

Tay phải đỡ Hồ Dao, đồng thời tay trái đè chặt trong tay áo, ngược mắt nhìn thẳng Tử Đạm.

Huynh ấy biết ở trong tay áo tôi có một thanh đoản kiếm.

Tử Đạm, nếu như huynh bắn mũi tên này, muội sẽ vì chàng mà báo thù, thề dùng máu Hoàng tộc để tế lễ, bao gồm chính bản thân muội.

Tử Đạm đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt như mũi dao sắc, đáy mắt như có ngọn lửa rừng rực, thiêu cháy hy vọng cuối cùng, chỉ để lại tro tàn.

Tiêu Kỳ cười, nghiêng đầu nhìn tôi, gương mặt nghiêng che khuất mặt trời, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh.

“Vương phi nói rất đúng, Hoàng thượng tài năng thần kỳ, vi thần hổ thẹn”, chàng cười dài, tung mình xuống ngựa, ngạo nghễ quay lưng về phía mũi tên trong tay Tử Đạm, cũng không quay đầu lại, thong dong đến gần lễ quan.

Lễ quan quỳ ở đó nơm nớp lo sợ, hai tay dâng ly vàng lên trên đỉnh đầu.

Tôi đỡ Hồ Dao, giao nàng cho thị nữ rồi khom người trước Tử Đạm, “Xin để thần thiếp dâng rượu cho Hoàng thượng”.

Tôi cầm lấy bình ngọc, rót rượu vào trong ly.

Mùi rượu ngọt lạnh xông vào mũi.

Tôi rót đầy hai ly, đích thân nâng khay ngọc lên.

Cánh tay Tử Đạm chậm chậm rũ xuống, dây cung trùng lại, sát khí không còn.

Tiêu Kỳ nâng chén hướng về phía Tử Đạm, trường bào tung bay, vẻ mặt kiêu ngạo, môi mỏng như hé nụ cười giễu cợt.

Giáo trường im lặng, trong tiếng cờ đón gió bay phần phật, chỉ nghe thấy Tiêu Kỳ cất cao giọng nói: “Ngô hoàng vạn tuế!”.

Tiếng “vạn tuế” chột vang lên từ bốn phía như thủy triều, chôn vùi tiếng vang của cây cung rơi xuống đất.

Trong tiếng ca tụng ngập trời, Tử Đạm cô độc ngồi thẳng trên lưng ngựa, cao cao tại thượng, và lão đảo muốn ngã.

Ngày hôm sau, Thái y nói long thể Hoàng thượng bất an, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Nội đình tuyên chỉ, Hoàng thượng di giá đến hành uyển Lan trì, Dự Chương Vương tiếp quản chính sự.

Việc đã đến nước này, không thể vãn hồi được nữa.

Tôi biết, Tử Đạm đi chuyến này có lẽ là mãi ở Lan trì, ngày về khó liệu.

Từ trong triều đến ngoài đường phố đều truyền tai nhau những lời đồn Hoàng thượng thất đức, nói Hoàng thượng thất lễ trước mặt quần thần, làm việc bạo ngược, còn muốn bắn chết công thần, bẻ gãy rường cột nước nhà,... Còn có nhiều lời đồn khó chịu hơn, tôi không muốn nghe nữa.

Tiêu Kỳ rốt cuộc cũng tìm được lý do tuyệt vời nhất để giam cầm Tử Đạm.

Tôi không rõ Tử Đạm đang suy nghĩ gì, không rõ tại sao huynh ấy muốn chọc giận Tiêu Kỳ.

Hao hết tâm tư, chỉ muốn huynh ấy bình an, huynh ấy lại cứ hướng về phía mũi kiếm mà đánh.

Có thể làm gì được nữa? Bằng khả năng của tôi, điều có thể làm được chỉ là chuẩn bị tốt mọi thứ ở Lan trì, để cho cuộc sống của Tử Đạm không quá khó khăn; mặt khác, che chở Hồ Dao chu toàn, để con của họ bình an đến với thế giới.

Bị tôi ngăn cản, Hồ Hoàng hậu không thể đi giá đến Lan trì, phải lưu lại trong cung.

Từ lúc rời khỏi giáo trường hồi cung, nàng liên tục sốt cao rồi bị bệnh, thần trí mê muội, bệnh tình càng ngày càng nặng thêm.

Mấy ngày liền qua đi cũng không thấy nghe nói nàng có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, lòng tôi lo lắng cho an nguy mẹ con nàng, để ngoài tai lời khuyên của Thái y, đích thân vào cung thăm hỏi.

Loan trướng buông xuống, lựa mỏng nhạt sắc, Hồ Dao lẳng lặng nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, hai má đỏ bừng, đôi mày nhíu chặt, cắn môi, tựa như đang giãy dụa trong giấc mộng.

Tôi định đi đến sờ trán nàng thì bị Từ cô cô ngăn lại, “Vương phi thân thể quý giá, Thái y dặn dò không được đến gần bệnh nhân”.

Giọng nói có vẻ như đã kinh động đến Hồ Dao, tôi còn chưa đáp lời đã thấy thân thể nàng run lên. Nàng mở mắt, nhìn thẳng tôi, mơ hồ nói hai chữ. Tôi đứng gần nàng nhất, nghe được loáng thoáng tiếng nàng gọi “Vương gia”.

Hai chữ này khiến tôi cả kinh, một lúc lâu sau mới bình tâm, cho mọi người lui đi, chỉ còn tôi với Hồ Dao ở trong cung điện trống vắng.

“A Dao, người muốn gặp ai, nói cho ta biết”. Tôi nắm chặt tay nàng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nàng nóng hổi.

Hồ Dao nửa tỉnh nửa mơ, đôi mắt mơ màng thống khổ, lẩm bẩm nói: “Vương gia, cầu xin ngài bỏ qua cho Hoàng thượng, bỏ qua cho đứa bé này... A Dao sẽ không làm trái ý ngài, A Dao biết sai rồi...”.

Nàng buồn bã nói mơ, bầu lấy tay tôi, dùng sức nắm chặt, như thể nắm lấy hy vọng.

Tôi lui về phía sau một bước, đột nhiên mất đi điểm tựa, ngã ngời trên mép giường. Cơ thể như bị ném vào hồ nước đá, ngay cả giấy dựa cũng không thể.

Hồ Dao, thì ra cũng là con cò của Tiêu Kỳ, cũng là người thần phục Tiêu Kỳ! Tôi ngàn chọn vạn chọn, vốn tưởng rằng nàng trẻ trung thẳng thắn, cho dù xuất thân Hồ gia cũng không có lòng gây hại cho Tử Đạm... Khung cảnh ở giáo trường chợt hiện lên trước mắt, Tử Đạm cướp cung, ném cung, kéo cung, và ánh mắt phẫn nộ như muốn phát điên. Hồi tưởng lại những trạng thái khác thường của Tử Đạm và Hồ Dao, đáy lòng tôi rỉ ra hơi lạnh, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tử Đạm chắc đã biết chân tướng.

Khi huynh ấy phát hiện người nằm bên mình là một con cò, khi huynh ấy cho rằng con cò này là do tôi lựa chọn... Tôi không dám tưởng tượng, huynh ấy sẽ phẫn hận và tuyệt vọng đến thế nào.

Có lẽ là phải phẫn hận và tuyệt vọng đến cùng cực mới khiến Tử Đạm không để ý hậu quả, căm giận giương cung về Tiêu Kỳ.

Tử Đạm hận Tiêu Kỳ, hận tôi, hận Hồ Dao, hận mỗi một người chèn ép huynh ấy... Nếu như còn có cơ hội giải thích, tôi còn có thể xin huynh ấy tha thứ chẳng?

Tôi chán nản che mặt, muốn khóc mà lệ đã không còn.

Chốn quen thuộc này nhốt cả đời cô cô, hôm nay lịch sử lặp lại, tái hiện số mệnh bi ai của Hồ Dao.

Bước qua cửa điện, tôi ngơ ngác đi về phía trước, cũng không biết nên đi đâu, nhưng chân cứ bước, dường như bị gọi về một nơi nào đó, cứ thế mà đi.

“Vương phi muốn đi đâu?”, Từ cô cô đuổi theo, lo sợ hỏi.

Tôi kinh ngạc đứng lại, một lúc lâu mới nghĩ ra, đây là hướng đi về tẩm cung Hoàng đế.

Nhưng mà, tẩm cung kia đã trống rỗng, không còn người tôi muốn đến gặp nữa.

Đêm khuya tĩnh lặng, đèn lồng sáng trưng, tôi ngấm nhìn thân ảnh chuyên chú đọc tấu chương của Tiêu Kỳ, mấy lần định gọi chàng, nhưng lại kìm nén, cuối cùng chỉ đành thở dài.

Cho dù hỏi chàng rồi thì thế nào chứ? Chàng lừa tôi hết lần này đến lần khác, tôi cũng không phải là không giấu diếm chàng hết điều này đến điều khác. Chúng tôi hiểu nhau, nhưng không ai chịu nhượng bộ. Đã như vậy, cần gì phải nói toạc ra, chỉ cần chúng tôi có thể tha thứ cho nhau, cuộc sống sẽ vẫn còn tiếp tục. Lần này, tôi cuối cùng cũng học được cách im lặng.

Ngày đó, chàng ôm tôi từ giáo trường trở về phủ. Vừa bước lên xe loan, mọi dũng khí và ý chí của tôi đều bị đánh tan. Lúc ấy, mũi tên chỉ cách cổ chàng có năm bước. Mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm áo tôi. Tôi bình an, đơn giản vì có chàng ở bên. Nếu như mất đi chàng, tính mạng của tôi cũng theo đó mà chìm vào hắc ám.

Trong lúc chàng và Tử Đạm giằng co, tôi hiểu rõ ràng hai thứ tình cảm trong mình nặng nhẹ khác nhau. Nếu chàng giết Tử Đạm, tôi sẽ vô cùng đau đớn, nếu Tử Đạm giết chàng, tôi sẽ dùng sinh mệnh để trả thù.

Qua một thời gian nữa là đến ngày giỗ mẫu thân.

Tính toán ra, ca ca hẳn đã đến Đột Quyết từ lâu, vốn nên quay trở về rồi, nhưng mãi không thấy báo tin về.

Tiêu Kỳ luôn khuyên tôi rằng đường đi bắc cương xa xôi, chậm chạp một chút cũng là bình thường. Nhưng gương mặt chàng rõ ràng cũng hiện lên vẻ lo lắng. Tôi biết nỗi sâu lo của chàng, giống như chàng biết nỗi bất an của tôi. Lúc này, đại quan bắc cương bị đổi, Đột Quyết tình hình bất ổn, cho dù hành trình của ca ca bị chậm lại, nhưng cũng không đến nỗi không có tin tức gì.

Bắc cương gửi tin về kinh thành nói đường núi bị sập, chặn ngang giao thông nam bắc.

Chuyện có vẻ bất thường, mặc dù Tiêu Kỳ không chịu nhắc tới chính sự trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn cảm nhận được có điều gì đó không ổn từ sự bận rộn và nỗi lo lắng bất thường của chàng.

Mấy ngày nay, tôi luôn phiền não, đêm không thể say giấc, ăn không biết vị.

Trực giác của nữ nhân luôn chính xác, đặc biệt là lúc gặp tai họa.

Mấy ngày sau, một tin chấn động triều chính từ bắc cương truyền về.

Long Tương tướng quân Đường Cạnh làm phản, Đột Quyết mượn cơ hội khởi sự, đã đánh đến quan nội.

Khói lửa nổi lên, biên cương loạn lạc.

Đường Cạnh dã tâm bừng bừng, tự phụ công cao, lòng nghi kị lớn, không cam lòng ở dưới hai người Hồ, Tống, từ lâu đã oán hận Tiêu Kỳ.

Lần này bị tước binh quyền, hấn rớt cuộc khởi binh làm phản.

Ngày chín tháng sáu.

Đường Cạnh chém đầu phủ sử tân nhiệm trấn Bắc Cương, giam cầm phó soái, tung lời đồn trong quân nói Dự Chương Vương nghi kị công thần,

muốn đoạt binh quyền, vì lấy lòng Hoàng thân quốc thích mà chèn ép quân nhân.

Nhất thời, lời đồn nổi lên khắp nơi trong quân, lòng người bàng hoàng.

Những thuộc hạ cũ thần phục Tiêu Kỳ, hoặc những người không tin vào lời đồn, người bị giam cầm, người bị cách chức.

Tham tướng Tào Liên Xương cố gắng kháng biện, bị chém ngay trước trướng, máu tươi tưới quân doanh.

Ban đêm, Đường Cảnh dẫn theo năm vạn quân phản loạn khởi sự, lao thẳng tới Ninh Sóc.

Những tướng sĩ không chịu làm phản, hơn nửa bị giết, còn lại bị buộc đầu hàng.

Trời vừa sáng, soái cờ Học Luật Vương của Nam Đột Quyết đột nhiên xuất hiện ở phía xa.

Mười vạn kỵ binh Đột Quyết như bão cát mà đến, phong ba cuộn cuộn nổi lên.

Phản quân của Đường Cảnh và quân Đột Quyết gặp nhau dưới thành, tấn công vào cửa thành, ác chiến hai ngày hai đêm.

Đánh đến canh năm ngày hôm sau, dưới thành máu đã chảy thành sông, xác chất như núi, Định Bắc tướng quân Kiếm Liên, phó tướng Tạ Tiểu Hòa đóng ở Ninh Sóc liều mình mà chiến, vừa dấy khói lửa, vừa sai người phi ngựa cấp báo, báo nguy cho triều đình.

Giữa trưa ngày thứ ba, đại quân Bắc Đột Quyết đánh tới, Đốt La Vương đích thân dẫn hai mươi lăm vạn thiết kỵ băng qua đại mạc ngàn dặm, tuyên bố san bằng Trung Nguyên rửa mối nhục xưa.

Bốn mươi vạn quân địch cơ hồ khiến Ninh Sóc chôn vùi trong biển máu, núi xác.

Giang Hạ Vương và Trường Ninh Công chúa bị Học Luật Vương bắt làm con tin, giải tới trận tiền.

Mười hai bộ tộc bắc cương theo đó làm phản.

Ngày mười lăm tháng sáu, thành Ninh Sóc bị phá.

Định Bắc tướng quân Kiếm Liên bỏ mạng, phu nhân Kiếm tướng quân, Tào thị mặc giáp ra trận, chết trên tường thành.

Người Đột Quyết vào thành là đốt lửa phóng hỏa, tịch thu tài sản, dân chúng ai dám phản kháng đều bị giết.

Thị trấn phồn hoa khi xưa trong một đêm biến thành địa ngục.

Phó tướng Tạ Tiểu Hòa liều chết cứu được ấu nữ nhà họ Kiếm, mở đường máu chạy suốt đêm về phía nam.

Phòng thủ bắc cảnh là do Tiêu Kỳ tự tay lập nên, từ khi Đường Cạnh tiếp nhận đóng giữ tới nay, hẳn đã sớm rõ các cơ quan bố phòng như lòng bàn tay. Đường Cạnh mang danh “phúc xà”, hành quân biến hóa khôn lường nhanh chóng, nói lời kiêu ngạo thì là bàn về mưu lược thủ đoạn, trong quân khó mà có đối thủ.

Phúc xà: lòng dạ rắn rết, độc ác khó dò.

Lần này, khí thế phản quân rất mạnh, hơn nữa Nam Bắc Đột Quyết còn hợp tác với nhau.

Các châu quận xung quanh gấp gáp ứng chiến, cũng chẳng có mấy sức để đánh trả.

Tướng trấn thủ đều không phải là đối thủ của Đường Cảnh, mà binh lực còn thua xa so với phản quân và quân Đột Quyết.

Ninh Sóc vỡ, giống như có bầy sói dữ cắn rách rào chắn, các quận bắc cương lập tức bị giẫm đạp dưới gót sắt.

Ngăn ngui mười mấy ngày, triều ta liên tiếp mất đi bốn quận.

Vó ngựa Đột Quyết một lần nữa tiến vào đất Trung Nguyên.

Tin tức đưa tới, như sét đánh giữa trời quang, thiên hạ hoảng sợ.

Trên triều, phó tướng Tạ Tiểu Hòa đau khổ thống hận bầm báo, khóc nước nở.

Cả triều văn võ ai cũng bi than, em vợ Kiếm tướng quân là Thị lang Tào Vân khóc lóc thảm thiết đến bất tỉnh. Tạ Tiểu Hòa và chúng tướng thề chết xin chiến.

Kiểm Liên, vị tướng quân trẻ tuổi cùng tôi sóng vai kháng địch ở Huy Châu, và phu nhân kiên trinh của hãn cứ như thế mà vĩnh biệt tôi.

Tôi không biết, đối diện với cả triều văn võ, với thuộc hạ khóc lóc tang thương, thậm chí đối mặt với đứa con gái mới bảy tuổi nhà họ Kiếm, Nhiếp chính Vương danh chấn thiên hạ, Đại tướng quân, phu quân của tôi có tâm tình gì.

Thuộc hạ theo mình mười năm lúc này làm phản, dẫn sói vào nhà, lãnh thổ bị xâm phạm, đại họa đổ xuống cho muôn dân.

Nửa đời chinh chiến đổi lấy bình an, cuối cùng chỉ trong chốc lát đã bị hủy hoại.

Ai đau nhất? Ai hận nhất? Ai hối tiếc nhất?

Giờ khắc này, khắp thiên hạ đang dõi mắt nhìn một người – Dự Chương Vương Tiêu Kỳ.

Cái tên này, thời bình là ma, thời loạn là thần.

Trên điện, ba thánh chỉ được ban xuống, chỉ trong một ngày đã truyền khắp kinh thành, chấn động thiên hạ.

Thứ nhất, truy phong Kiếm tướng quân làm Uy Liệt Hầu, Tào thị làm Trinh liệt phu nhân, ấu nữ nhà họ Kiếm được nhận làm nghĩa nữ của Dự Chương Vương.

Thứ hai, tướng sĩ chết trận vì Ninh Sóc đều tăng tước lên tam đẳng, ban thưởng vàng bạc vô số cho người thân.

Thứ ba, Dự Chương Vương phụng chỉ bình định, ba ngày sau thân chinh bắc phạt.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Xuất Chinh

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Sau buổi chiều, Tiêu Kỳ nghị sự cùng triều thần và các tướng lĩnh mãi đến lúc đêm khuya mới trở về phủ.

Tôi đứng trên bậc thềm ngọc trước cửa lớn Vương phủ, tay cầm đèn lồng, yên lặng nhìn hai ngọn đèn quanh co từ xa đi tới gần.

Tiêu Kỳ thẳng ngựa, dừng lại phía trước, cách tôi hơn mười bước. Tôi nhìn chàng, mỉm cười, giơ đèn lồng cao lên, đích thân chiếu sáng cửa nhà cho chàng.

Chàng nhảy xuống ngựa, sải bước tới gần, ôm chặt lấy tôi. Hạ nhân xung quanh lui đi hết, không gian yên tĩnh, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua.

Lúc này, nước mắt bỗng lăn rơi xuống, chiếc đèn lồng trong tay tôi cũng rơi xuống đất, xoay vòng vòng trên bậc thềm rồi lặng lẽ tắt vụt đi.

Gió lạnh, sương dày, canh thâu.

Chỉ có chúng tôi đứng ôm nhau, bóng hai người đan vào nhau, in dài trên mặt đất.

Vẫn im lặng, nhưng im lặng lúc này đáng giá hơn bất kỳ lời nói nào.

Chàng lặng lẽ nắm chặt hai đầu vai tôi, lòng bàn tay ấm áp như rực lửa, in dấu vào da thịt, khiến vai tôi nóng lên.

Trong đôi mắt chàng chẳng chịt những tia đỏ au, lộ rõ vẻ mỏi mệt, ánh nhìn sắc bén mà thâm trầm.

Tôi giơ tay lên vuốt đôi mày, khoe mắt, gương mặt chàng, rồi dừng lại ở trên môi.

Môi mỏng như gọt, mím chặt thành một đường thẳng.

Lúc này, tôi chỉ mong trên đôi môi này hé ra nụ cười như ngày thường, kiêu ngạo, lãnh khốc, thông dong, nụ cười độc nhất vô nhị chỉ có chàng có.

Chàng nhìn tôi một lúc lâu, thở dài, nhắm mắt: “Cuối cùng ta vẫn phụ nàng, phụ thiên hạ”.

Cho dù đã sớm biết chàng sẽ ăn năn tự trách, nhưng nghe câu nói này, trái tim vẫn nhói đau.

Đường Cảnh làm phản, dẫn giặc ngoại xâm lấn, muôn dân gặp họa – Tiêu Kỳ đề phòng quá muộn, thực sự không thể trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng chàng cũng không phải là thần thánh. Ngay cả tình huynh đệ đồng sinh cộng tử hơn mười năm, cùng nhau bước qua núi đao biển lửa cũng không ngăn được dã tâm bưng bưng.

Con người là như thế, thần thánh cũng chưa chắc đã có thể thấm nhuần tính cách con người, huống chi Tiêu Kỳ chỉ là một người phạm tặc.

Song, bất kể nguyên do là gì, sai chính là sai, phụ chính là phụ.

Tiêu Kỳ có lẽ không phải là quân tử, nhưng chàng không che giấu khuyết điểm, không phải không dám đảm đương, sợ chết.

Thân chinh, chính là chàng chịu trách nhiệm với thiên hạ.

Tống Hoài n, Hồ Quang Liệt, Đường Cạnh, ba người này từng là tay chân chàng tin tưởng nhất, nể trọng nhất.

Ngày xưa chung hoạn nạn, sinh tử có nhau, hôm nay Hồ, Tống phụ tá trái, phải, Đường Cạnh trấn giữ biên thù, tạo thành thế chân vạc vững chắc, vốn là không gì phá nổi. Dối mắt khắp thiên hạ, nào có ai địch lại được? Vậy mà chẳng thể ngờ, trong một đêm, quân thần phản bội, huynh đệ tương tàn.

Đường Cạnh hẹp hòi đổ kỵ, tính tình ương ngạnh, trước giờ vẫn hận hai người Hồ, Tống, phân tranh không thành, oán hận đã ăn sâu.

Nhiều lần tranh chấp bị Tiêu Kỳ áp chế, những gì Tiêu Kỳ đối với Đường Cạnh có thể coi là vô cùng khoan dung rồi.

Nhưng người này không hề biết đến chừng mực, khiến trong quân càng ngày càng có nhiều người bất mãn, tấu chương buộc tội hấn cũng không ngừng được gửi tới.

Lần này tước binh quyền của hấn, đổi chủ tướng biên quan, Tiêu Kỳ đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đau lòng hạ quyết định.

Có lẽ việc Đường Cạnh làm phản nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhưng chưa hẳn Tiêu Kỳ đã không đoán được trước.

Không phải chàng chưa từng nghĩ tới, cũng không phải là không có đề phòng, chẳng qua là chàng vẫn tự tin tin vào tình nghĩa huynh đệ, tin vào lòng trung thành ngày xưa.

Đường Cạnh muốn làm phản, hiển nhiên phải có mưu đồ từ lâu.

Năm đó, sau khi Đột Quyết Vương chết, Vương tộc lâm vào cảnh tranh đấu Vương vị, cuối cùng phân làm hai.

Nam Đột Quyết đóng đô ở cố đô, được hưởng vùng đất có nguồn nước dồi dào, cỏ xanh um tùm phía nam, dần dần thông thương với Trung Nguyên. Bắc Đột Quyết đi tới vùng đất bắc lạnh lẽo khủng khiếp, theo nghiệp du mục cũ, khích lệ quân binh, chăm nom ngựa tốt, hàng phục mười hai bộ tộc phương bắc, dựng nên Vương thành. Song Nam, Bắc Đột Quyết vì thù cũ, đến nay vẫn không hề qua lại với nhau. Kể cả khi đại quân Trung Nguyên tiến quân thần tốc, tương trợ Hộc Luật Vương đoạt vị, Bắc Đột Quyết vẫn giữ thái độ sống chết mặc bay, trước sau án binh bất động. Mãi cho đến khi Hộc Luật Vương kế vị, Bắc Đột Quyết mới chấp nhận Vương quyền của Nam Đột Quyết.

Điều bí ẩn trong chuyện này không có ai biết được, song, có một người là mấu chốt.

Hạ Lan Châm. Hẳn bằng một thân phận con rơi hèn mọn của Vương thất, rốt cuộc có thủ đoạn cao minh thế nào mà giành được sự thừa nhận, ủng hộ của Bắc Đột Quyết? Hẳn lại bỏ ra cái gì để đổi lấy sự tín nhiệm của Đường Cảnh? Giữa hai người này có minh ước gì mà cùng coi Tiêu Kỳ là địch?

Hẳn hẳn nhẫn bao lâu, có lẽ chỉ là đợi ngày này, cuối cùng cũng có cơ hội trả thù Tiêu Kỳ.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi gặp nghĩa nữ của mình và vị tướng quân không ngại bôn ba ngàn dặm kia.

Đêm qua đứng ở cửa chờ Tiêu Kỳ hình như lại nhiễm lạnh, ban đêm bắt đầu ho khan. Tiêu Kỳ muốn tôi nằm yên nghỉ ngơi, nhưng hôm nay đưa nhỏ kia vào phủ, bất luận thế nào, tôi cũng muốn đích thân đi đón nó.

Bước vào phòng khách thì thấy một nam tử thanh sam và một cô bé nhỏ gầy đang ngồi trong. Thấy tôi đi vào, nam tử kia lập tức đứng dậy, quỳ gối hành lễ, “Mặt tướng Tà Tiểu Hòa khấu kiến Vương phi”.

Thanh sam, tóc búi đẽ mai, dung mạo vui tươi khí khái. Tạ Tiểu Hòa, thực là một thiếu niên sáng sủa.

Tôi mỉm cười, “Tạ tướng quân đứng lên đi, không cần giữ lễ”.

Chuyển mắt nhìn cô bé kia, cằm nhọn, mặt mày thanh tú, mặc cung trang vàng nhạt, gương mặt tái nhợt, vừa thấy đã thương cảm. Lúc này, nó đứng cúi đầu, cũng không hành lễ, chỉ trầm mặc.

“Tầm nhi!”, Tạ Tiểu Hòa quay đầu, nhỏ giọng quở trách nó, nhưng không thấy vẻ giận dữ, chỉ thấy thương xót.

Nó khẽ run, cúi đầu bước lên, vẻ như rất không tình nguyện, nhưng lại không thể không nghe lời Tạ Tiểu Hòa.

Tôi đứng dậy, ngăn nó trước khi nó quỳ xuống, dịu dàng cười một tiếng, “Con là Tầm nhi?”.

“Tên con là Kiếm Tầm Chi”, nó im lặng rồi nói ra tên mình, hơn nữa còn nhấn mạnh chữ Kiếm.

Là Kiếm Tầm Chi, không phải Tiêu Tầm Chi. Tôi bỗng chốc hiểu rõ tâm trạng nó. Thật khó cho nó, nhỏ như vậy mà luôn phải nghĩ đến dòng họ của mình, không chịu sửa đổi.

Tạ Tiểu Hòa vội la lên, “Vương phi thứ tội! Tầm nhi tuổi còn quá nhỏ, không biết lễ nghi...”.

“Tạ tướng quân lo lắng quá rồi”, tôi mỉm cười cắt ngang lời giải thích của hắn, đang định nói tiếp thì đột nhiên ngược lại nôn nao, che miệng ho một hồi.

A Việt vội đưa chén thuốc cho tôi.

Tôi cầm lấy chén thuốc nhỏ, chợt nghe Tâm nghi sợ hãi nói: “Lúc ho khan không được uống nước”.

Tôi và Tạ Tiểu Hòa đều ngẩn ra, lại thấy nó ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt, ẩn chứa vẻ thân thiết, “Mẹ con nói, lúc ho mà uống nước sẽ bị sặc chết”.

“Nha đầu ngốc...”, Tạ Tiểu Hòa không biết nên khóc hay cười. Tôi cũng cười, lòng lại chua xót.

“Ừ, vậy ta không uống nữa”, tôi đặt chén xuống, mỉm cười nhìn nó, “Tên con là Tâm nhi? Ừm, tên rất êm tai”.

Đôi mắt nó nhìn trong suốt.

“Tên ta là Vương Huyền”, tôi đứng dậy, chìa tay ra trước mặt nó, “Chúng ta đi quanh quanh một chút, xem xem con thích phòng nào, được chứ?”.

Nó chần chừ một lát, rốt cuộc e sợ đưa bàn tay nhỏ bé cho tôi.

Từ đây, tôi có thêm một đứa con gái.

Nắm bàn tay nhỏ bé ấy, lòng tôi chợt bình an và mềm mại.

Đến thời khắc này, tôi bỗng hiểu ra hàm nghĩa của câu nói: “Yêu thương con mình rồi từ tình yêu ấy, mình cũng yêu thương con người khác”.

Trong cơ thể tôi có con của tôi và Tiêu Kỳ, mà đứa trẻ mất đi cha mẹ trong chiến tranh ở bên cạnh tôi đây, cũng là bảo bối mà tôi trân trọng. Tôi sẽ yêu thương nó, bảo vệ nó, bù đắp cho nó tình yêu và sự ấm áp.

Không chỉ mình nó, còn nhiều nhiều những đứa bé cơ khổ như thế nữa. Chúng không đáng phải trở thành vật hy sinh cho chiến tranh.

Dẫn Tâm nhi đi dọc hành lang, tôi càng lúc càng hiểu thấu, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trong cuộc chiến tranh thuộc về nam nhân, nữ nhân không phải là chỉ có thể ngồi nhà chờ phu quân về.

Việc tôi cần làm có rất nhiều.

Ánh trăng thanh lạnh, xuyên qua cửa sổ, chiếu lên nền đá chạm khắc.

Tiêu Kỳ đứng trước án nhìn hộp kiếm đen nhánh, toàn thân được ánh trăng bao phủ, tuy yên lặng bất động, nhưng lại tỏa ra hơi lạnh bức người.

Hộp kiếm chậm chậm được mở ra, một thanh trường kiếm toàn thân đen nhánh được chàng nắm trong tay.

Kiếm vừa vào tay, người này kiếm này như hợp lại làm một.

Sát khí bùng bùng tỏa ra, tựa như đã trở lại chốn đại mạc mênh mông, nơi biên cương cát vàng ngàn dặm.

Đây là bội kiếm của chàng, theo chàng vó ngựa đạp quan ải, vượt qua thiên quân vạn mã, uống không biết bao nhiêu máu, suốt mười năm không rời khỏi thân, cho đến khi chàng vào kinh bức vua thoái vị, lâm triều chủ chính. Về sau, chàng thành Nhiếp chính Vương, có Vương tước, mặc triều phục, bội kiếm được đổi thành thất tinh trường kiếm hoa văn rồng, phù hợp với thân phận Vương giả.

Thanh kiếm uống máu này được cất đi như bộ giáp sáng loáng xưa kia.

Ngày phong kiếm, tôi đứng bên cạnh chàng, tận mắt nhìn chàng đóng nắp hộp lại.

Lúc ấy, tôi mỉm cười nói: “Chỉ mong kiếm này không bao giờ còn có ngày ra khỏi vỏ nữa, vui lòng vì thiên hạ thái bình”.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, vậy mà khói lửa vừa lên, thanh kiếm uống máu nửa đời này lại tái hiện thế gian.

Dưới ánh trăng, Tiêu Kỳ giương trường kiếm, “xoẹt” một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ.

Tôi chột nhắm mắt, chỉ cảm thấy lạnh lẽo không dám nhìn thẳng.

Cuối cùng, vẫn phải là sát phạt, sát phạt, sát phạt.

Dưới gót sắt của đội quân tinh nhuệ Dự Chương Vương không bao giờ có khoan dung và tha thứ. Cái nó mang đến, chỉ có giết chóc và trừng phạt, uy hiếp và diệt vong.

Tôi thở dài. Chàng xoay người lại nhìn về phía tôi, ánh mắt rét lạnh như có thiên quân.

Tôi đi tới cạnh chàng, bước chân cảm giác không thật, mà lại thấy nặng nề.

Chàng cau mày, tra lại kiếm vào vỏ, “Đừng tới đây, đao kiếm là hung khí, không nên để gần người”.

Tôi buồn bã cười, đưa tay cầm thanh kiếm đen nhánh kia lên, chậm rãi sờ. Mỗi một vết xước trên đây chính là một ấn ký sinh tử. Trên thanh kiếm này rốt cuộc khắc bao nhiêu máu lửa, bao nhiêu sự sống và cái chết, bi thương và mãnh liệt?

“A Vũ!”, chàng cướp kiếm, đặt xuống bàn, “Kiếm này sát khí quá nặng, không tốt lành, sẽ làm nàng bị thương”.

Tôi cười cười, “Sát khí có nặng đến đâu cũng làm sao sánh được với chàng. Ta đã bao giờ sợ đâu”.

Chàng không nói lời nào, im lặng nhìn tôi.

Tôi ngược mắt, mỉm cười như thường.

Từ khi Đường Cảnh làm phản, quân Đột Quyết tràn vào, ca ca bị kẻ địch bắt, bao nhiêu biến cố xảy ra, có thể coi là trời đất biến sắc.

Nhưng phản ứng của tôi kiên cường hơn so với dự liệu của chàng. Tôi không ốm đau, không kinh hoảng, trước mặt chàng tôi vẫn trầm tĩnh. Lúc khấp thiên hạ đều ngược mắt nhìn chàng, chỉ có mình tôi đứng phía sau chàng, là lực lượng duy nhất có thể an ủi chàng, cho chàng một chốn bình an.

Ánh trăng như nước, chiếu bóng tôi và chàng xuống mặt đất, chìm trong luồng sáng mênh mông, khe động đậy. Có lẽ là do ánh trăng quá sáng, khiến người trước mắt trở nên mơ hồ, lòng tôi bỗng trào nổi đau.

Lý biệt đang chờ ở ngày mai.

Sau đêm nay, không biết phải đợi qua bao đêm dài đằng đẵng mới được gặp nhau.

Lần này đi biên cương vạn dặm, đường dài gian nan, duy chỉ có ánh trăng gửi gắm tương tư theo đường hành quân.

Chàng giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, lòng bàn tay ấm ướt, là nước mắt của tôi.

Tự lúc nào không hay, lệ đã rơi đầy mặt.

“A Vũ, nàng có oán giận ta?”, giọng chàng khàn khàn, còn hơi run run.

Tôi có oán giận không?

Nếu như nói không, là nói dối.

Cứ mỗi lúc gian nan nhất, chàng đều tới chốn sa trường, bỏ lại một mình tôi đối mặt với khó khăn: cực khổ, lo sợ, khôn lường, thậm chí là sinh con.

Không phải là không đau, không phải là không oán.

Tôi chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân sợ ly biệt, sợ cô độc.

Song, tôi càng là thê tử Tiêu Kỳ, là Dự Chương Vương phi.

Nỗi đau này đã không phải là nỗi đau của một mình tôi, nỗi oán này cũng không phải là nỗi oán riêng mình tôi.

Hàng vạn hàng ngàn sinh linh đang chịu cảnh tan cửa nát nhà, xương tan thịt nát vì chiến tranh. So với những điều ấy, tôi sao có thể oán, sao có thể đau.

Tôi giơ tay đặt trên mu bàn tay chàng, nhàn nhạt cười, “Chàng sớm trở về một ngày, ta sẽ bớt một phần oán trách; nếu như chàng thiếu đi một sợi tóc, ta sẽ thêm một phần oán trách. Ta vẫn sẽ giận chàng, cho đến khi chàng bình an trở lại, không cho chàng rời đi nữa, cả đời không được phép rời khỏi”.

Một câu chưa hết, lòng đã ghen ngào khó tả.

Chàng không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên, thật lâu, thật lâu mới cúi đầu nhìn tôi, đáy mắt vẫn còn ướt.

Tôi vuốt ve gương mặt chàng, bị chàng ôm thật chặt.

Chàng ôm tôi rất chặt, rất chặt, tựa như sợ buông lỏng tay sẽ mất đi.

“Ta sẽ trở lại trước khi con chúng ta biết nói, trở lại trước khi nó biết gọi tiếng phụ thân đầu tiên! A Vũ, nàng phải chờ ta, bất luận khó khăn cỡ nào cũng phải chờ ta...”. Giọng chàng nghẹn lại ở cổ, yết hầu chuyển động, nhưng không nói tiếp được nữa. Đôi mắt đỏ ửng nhìn tôi thật sâu, như

muốn đặt tôi vào trong đáy mắt mang đi. Thân thể chàng khẽ run, để lộ nỗi đau đớn, bất lực của chàng.

Lúc này đây, chàng không còn là Dự Chương Vương không gì không thể làm được nữa mà chỉ là một người bình thường có máu, có nước mắt, một phu quân, một phụ thân day dứt lòng. Tôi rõ ràng có thể chạm vào nỗi bi thương trên gương mặt chàng, nỗi sợ hãi trong lòng chàng... Chàng sợ lần này từ biệt sẽ không còn được gặp nhau, sợ tôi không qua được cửa ải sinh con, sợ tôi không chờ chàng trở về được. Song đặt mình giữa nỗi khốn khó nước và nhà, chàng vẫn luôn phải dứt bỏ một bên, cho dù có đau đến đâu thì vẫn phải dứt bỏ.

Tôi chôn sâu gương mặt trước ngực chàng, gật đầu thật mạnh, nước mắt như suối, “Ta sẽ chờ! Ta sẽ chờ chàng về! Đến ngày đó, ta và con sẽ ở trên điện Thiên tử chờ đón chàng chiến thắng trở về!”.

Nguyên Hi tháng năm, Dự Chương Vương khởi hành bắc chinh.

Quân Uy Hầu Hồ Quang Liệt được phong làm chủ tướng tiên phong, dẫn mười vạn quân xuất phát trước, gấp rút chi viện cho phương bắc.

Phó tướng Tạ Tiểu Hòa nhận mười vạn kỵ binh đến đóng quân bên bờ Lạc Hà.

Tiêu Kỳ đích thân dẫn ba mươi vạn quân đi về phương bắc, lục quân hội hợp tại Lương châu.

Hữu tướng Tống Hoài n lưu lại trong kinh phụ chính, lo chuyện hậu phương.

Tin tức Dự Chương Vương thân chinh bắc phạt được truyền ra, lòng quân ủng hộ, thiên hạ phấn chấn.

Không chỉ có chiến sự bắc cảnh kịch liệt, mà trong kinh thành, triều đình, cung đình, đến quân doanh, không nơi nào không có nước ngầm đang chảy, phong vân biến hóa. Tiêu Kỳ để lại Tống Hoài n trấn giữ kinh đô xử lý chính vụ, đô đốc lương thảo. Ngoài sáng, Tống Hoài n bảo vệ an toàn cho kinh thành và lo liệu tiếp viện, trong tối, tôi khống chế cung đình và thế gia môn phiệt, hỗ trợ lẫn nhau, mọi ngọn nguồn cuối cùng vẫn nằm trong tay Tiêu Kỳ.

Lúc biến cố biên quan xảy ra, Hồ Quang Liệt lập tức xin chiến. Hãn và Đường Cảnh thường hay bất hòa, lần này đi bình định lại chỉ e sợ Tống Hoài n cướp công. Đường Cảnh làm phản đã khiến Tiêu Kỳ thêm phần nghi kỵ, hành động này của Hồ Quang Liệt không khác gì thêm dầu vào lửa.

Từ sau khi vào kinh, Hồ Quang Liệt cầm đầu một nhóm chủ tướng, ý mình công cao, thường xuyên có hành vi hoang đường hồ nháo. Hồ Quang Liệt lại vô cùng căm hận danh môn thế gia, lúc nào cũng gây hấn sinh sự, vô cùng bất mãn với việc Tiêu Kỳ lung lạc thế gia, Hoàng thân quốc thích. Hãn đã nhiều lần oán trách Tiêu Kỳ được cá quên nơm, thiên vị thế tộc, ghét bỏ huynh đệ xưa kia.

Trước đây Tiêu Kỳ còn nhớ tình cũ mà bỏ qua hết lần này đến lần khác, nhưng từ sau chuyện của Đường Cảnh, chàng sẽ không còn khoan dung nữa.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nước Ngầm

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Chớp mắt đã đến tháng tám, mùa hạ gần đi.

Hoa quế trong kinh sắp nở hoa, hoa mộc trong thủy tạ Vương phủ nường theo chiều gió tỏa hương thơm ngọt. Trời về chiều.

Ngọc Tú bế đứa con vừa được hai tuổi đến thăm tôi.

Tấm Chi ngồi đối diện, bưng bánh điểm tâm hoa hòe, bắt chước người lớn, cẩn thận bón cho bé ăn.

Đứa bé rất tham ăn, đôi môi mịn màng đã dính vết bột trắng mà vẫn khua cánh tay nhỏ bé đòi nữa.

Tấm Chi thấy vậy thì cứ cười khanh khách.

So với ba tháng trước mới tới phủ, Tấm Chi đã trắng mập hơn nhiều, không còn nhỏ gầy như lúc xưa nữa, càng ngày càng thanh tú động lòng người. Mặc dù nó vẫn trầm mặc ít nói nhưng đã thân thiết với tôi hơn, chỉ là chưa chịu sửa lời.

Tiêu Kỳ đồng ý cho nó không cần đổi họ, vẫn tên là Kiếm Tấm Chi, tôi cũng không bắt ép nó, để nó gọi tôi là Vương phi.

Tôi lắc đầu cười thán, “Tấm nhi, con còn bón cho bé ăn nữa thì nó sẽ không khác gì Lục ma ma đâu”.

Lục ma ma là lão cung nhân chương quản Thiện ti, tài nấu nướng đệ nhất thiên hạ, ngoại hình mập mạp tròn trịa, thực sự là rất rất mập.

Thiện: bữa cơm.

“Mập càng tốt, người mập sẽ có phúc. Tiểu Thế tử cũng phải giống bé con ấy, trắng trẻo mập mạp, không được gầy gò ốm yếu như Vương phi nghe chưa!”, Ngọc Tú cười vui vẻ.

Từ cô cô và Tẩm Chi cũng cười thành tiếng.

“Tiểu Thế tử đương nhiên phải giống Vương gia nhà chúng ta”, Từ cô cô cười nói.

Tôi cười không đáp, đáy lòng run run, rồi lại ngọt ngào.

Ngọc Tú “a” một tiếng, vỗ tay nói: “Nghe nói Vương gia hôm trước đã đoạt liền ba trấn, bức quân phản loạn lui đến quan ngoại gì mà...”.

“Quan ngoại Ngõa Cực”, tôi khẽ mỉm cười.

“Đúng rồi, chính là nơi đó! Mấy địa danh này thật kỳ quái, ta chịu không nhớ được”, mặt nàng ửng đỏ, đôi mắt ánh lên tia sáng rực, “Trận Ngõa Cực đó, ba vạn thiết kỵ của chúng ta xuyên thẳng về phía sau địch, hai cánh trái phải vây kín, đánh cho quân phản loạn một đòn quá đau, từ giữa trưa đến hoàng hôn, giết đến trời đất mù mịt...”.

Nàng càng nói càng hưng phấn, như thể được tận mắt trông thấy, gương mặt đầy vẻ kiêu ngạo.

Giờ đây trong cung ngoài cung, đâu đâu cũng nhắc đến chiến tích dũng mãnh của Dự Chương Vương, người người ngưỡng mộ, đua nhau ngợi ca.

Kể từ sau khi Tiêu Kỳ thân chinh, cục diện tiền phương liền thay đổi, mưa gió cuồn cuộn quét ngang ngàn dặm, đẩy quân phản loạn lùi về phía

bắc sông Sóc. Đội quân tiến sát từng bước, dọc đường đi đến đâu thu hồi vùng đất đã mất đến đó. Nghe nói thủ thành phản quân xa xa trông thấy soái kỳ Dự Chương Vương, còn chưa kịp phân biệt thật giả đã vội bỏ thành mà chạy, mãi sau mới biết lúc đó Tiêu Kỳ căn bản không có trong doanh.

Cũng có nơi phản quân dựa vào địa hình hiểm trở, đóng cửa thành cố thủ, dùng tính mạng dân chúng cả thành để uy hiếp, lại bị Tiêu Kỳ cắt đứt nguồn nước, sau khi vây khốn bảy ngày, trong thành kiệt nước, binh mã và nhân dân lâm nguy, quân ta thừa lúc ban đêm công thành. Quân đánh vào trong, chém đầu thủ lĩnh phản quân ở đó, dân chúng cũng được cứu. Chưa đầy hai tháng, phản quân và người Đột Quyết đã bị đẩy ra khỏi quan ngoại. Chủ soái Dự Chương Vương đến, ngay cả hãn tướng Đột Quyết cũng như cỏ vừa gặp gió đã đổ rạp.

“Dù sao thì Vương gia của chúng ta cũng là thiên hạ vô địch!”, Ngọc Tú vung tay lên, giọng nói hào sảng, rất có hào khí tướng môn, khiến đám thị nữ xung quanh nghe đến say mê.

Tôi lẳng lặng mỉm cười nghe, mặc dù từng câu từng chữ nàng nói tôi đều đã biết, đầu cũng đã lộp đi lộp lại bao lần, nhưng mỗi lần nghe người khác nhắc lại thì lòng vẫn sục sôi.

Vị thần bất khả chiến bại, đại anh hùng thế nhân ngưỡng mộ trong lời họ nói chính là phu quân tôi, là người tôi yêu, là phụ thân của con tôi – còn điều gì đáng tự hào hơn.

Mỗi ngày đều có tin báo từ phương bắc liên tục gửi về, qua tay Tổng Hoài n, sau đó tới tay tôi.

Mỗi buổi tối, trước khi đi ngủ, tôi đều nói tình hình tiền phương cho đứa con trong bụng nghe, để nó biết, phụ Vương của nó anh dũng vô địch bảo vệ nước nhà ra sao, đỉnh thiên lập địa thế nào.

Không lâu nữa, đứa con của chúng tôi sẽ đến với thế gian.

Ngoại trừ chiến sự nơi tiền tuyến, an nguy của Tiêu Kỳ và ca ca, đây là chuyện quan trọng nhất đối với tôi.

Ngọc Tú nói một mạch thật lâu, rốt cuộc cũng khát nước, nâng chén trà lên uống.

“Tạ tướng quân cũng đánh thắng trận ư?”, Tầm Chi vốn yên lặng nghe bỗng nhỏ giọng hỏi.

Tôi ngần ra, nhưng ngay sau đó mỉm cười, “Tiểu Hòa tướng quân mang binh tiên phong, cũng đã dẹp xong những nơi trọng yếu của phản quân, thắng ngay từ trận đầu”.

Tầm Chi nghe vậy, gương mặt nhỏ sáng bừng lên, lại lập tức ảm đạm, “Như vậy chắc sẽ chết rất nhiều người... Tiểu Hòa ca ca nhất định sẽ không vui”.

Lời của nó khiến mọi người yên lặng.

Đúng vậy, thắng một trận đồng nghĩa với việc có tử vong. Khói lửa đi tới đâu, nhà cửa bị thiêu đốt đến đó.

Còn có bao người sống lang thang, bao người mất đi thân thích.

“Một số người chết đi là để đổi lại bình an sau này, để cho nhiều người hơn có thể sống sót”. Tôi nhẹ nhàng cầm tay Tầm Chi lên, “Lãnh thổ quốc gia nhờ có những tướng sĩ đầy nhiệt huyết đó mới được bảo tồn muôn đời, để con cháu đời sau được no đủ phồn vinh”.

Những lời này, tôi nói cho Tầm Chi nghe, cũng là nói cho con tôi nghe. Bất luận hiện tại chúng nó có hiểu được hay không, tương lai chúng nhất định sẽ hiểu. Hết thảy những gì bậc cha chú làm hôm nay là vì tương lai của chúng, vì tương lai thiên hạ.

Ngước mắt nhìn chân trời phương bắc xa xôi, nhất thời cảm xúc trào dâng trong lòng.

“Đúng rồi, Vương phi, hôm qua Chấn tế ti hồi báo, vừa thu nhận gần một trăm người già và trẻ nhỏ, tiền trợ cấp e rằng không đủ”, Ngọc Tú lo lắng nói.

Chấn tế: cứu trợ.

“Người cần thu nhận sẽ càng ngày càng nhiều...”, tôi nhíu mày thở dài, lòng căng thẳng, “Trận chiến này ngày nào chưa đánh xong thì ngày ấy dân lưu lạc sẽ còn chưa giảm”.

“Cứ tiếp tục như vậy, chỉ e Chấn tế ti sẽ không chống đỡ được lâu”, Ngọc Tú thở dài, “Nếu như thật sự hết cách, chỉ đành để Hoài n trích ra một chút quân lương...”.

“Ồ nháo!”, tôi cắt ngang lời nàng, “Quân lương dù là một phân cũng không thể động vào được, sao có thể nghĩ như vậy!”.

Ngọc Tú cũng sốt ruột, “Nhưng đó cũng là mạng người, mỗi người đều phải ăn, không thể giương mắt nhìn họ chết đói được! Chúng ta phải bảo vệ Chấn tế ti. Bao nhiêu dân lưu lạc tha hương đều trông cậy vào con đường sống duy nhất này, sao có thể bỏ dờ giữa chừng!”.

“Ngọc Tú!”, Từ cô cô quát nàng, “Người nói gì vậy, vì dựng nên Chấn tế ti, Vương phi đã tốn bao nhiêu tâm huyết...”.

“Đủ rồi, đừng tranh cãi nữa”, tôi bất lực ngồi xuống, trong lòng phiền nhiễu, chợt cảm thấy mồ hôi lạnh rỉ ra phía sau lưng, trước mắt mơ màng.

Hai người họ cũng không dám lên tiếng ầm ĩ nữa.

Ngày đó thành lập Chấn tế ti, tôi không ngờ sẽ phát triển lớn đến như vậy.

Vốn theo quy chế, quan phủ các nơi cũng phải sắp đặt chỗ cứu tế nạn dân, song chiến loạn quanh năm, dân lưu lạc nhiều vô kể, quan phủ không giải quyết được, những nơi đó đã thành hoang phế. Lúc này đây phía bắc có chiến tranh, một lượng người lớn chạy xuống phía nam, lưu lạc không chốn dung thân. Nếu là thanh niên thì còn tìm được chỗ nghỉ ngơi, chứ người già yếu thì chỉ biết nằm trên đường, sống chết tùy mệnh.

Sau khi tôi và Tổng Hoài n thương nghị, hăn hạ lệnh thành lập Chấn tế ti tại năm nơi khác nhau, ban phát nước, lương thực và thuốc, thu nhận người già, trẻ em. Lúc mới thành lập, tiền chi phí đều lấy từ quan kho, chúng tôi cũng sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Nhưng sau đó dân lưu lạc từ bốn phương tám hướng đều tìm tới, số lượng tăng dần, chưa đầy hai tháng, tiền đã tiêu gần hết.

Cứ tình trạng này, e là Chấn tế ti sẽ sụp đổ.

Để giải nguy, tôi quyết định mở kho ngân Vương phủ, sau đó kiểm thêm từ hào môn.

Nhưng, sau khi gọi quản sự đến, tôi mới biết kho ngân Vương phủ còn chưa có tới mười vạn lượng.

Buổi tối, Từ cô cô, A Việt và tôi thức trắng đêm cầm đèn kiểm tra sổ sách.

Tôi từ nhỏ đã được phụ thân nuôi dạy như nam tử, hoàn toàn không có hứng thú với việc quản lý sổ sách.

Sau đại hôn, gặp nhiều trắc trở, đến khi trở lại Vương phủ, có Từ cô cô và lão quản sự lo toan, tôi hoàn toàn không biết việc thu chi trong phủ.

Dưới ánh đèn, nhìn cuốn sổ gần như trắng hết, tôi chỉ biết ôm trán cười khổ.

Phu quân của tôi, đường đường Dự Chương Vương, đâu chỉ là thanh liêm, mà phải nói là mộc mạc vô cùng.

Chàng chinh chiến nhiều năm, được Hoàng gia thưởng không biết bao nhiêu tiền tài, chàng cơ hồ ban hết cho tướng sĩ, thuộc hạ. Thân giữ chức vị quan trọng, cũng nghiêm khắc cần kiệm, chưa từng có một ly tiền chảy vào túi riêng.

Lương bổng của chàng dùng vào việc chi tiêu hằng ngày, xong cũng chẳng tiết kiệm được bao nhiêu.

Lúc này đây, cho dù có dọn sạch cả Vương phủ cũng chỉ kiếm được mười sáu vạn lượng.

Mười sáu vạn lượng này, đối với hàng vạn hàng ngàn dân tị nạn, chẳng khác nào muối bỏ biển.

Dưới ánh đèn, tôi ngồi ngẩn ngơ một hồi lâu, nhíu mày hỏi Từ cô cô, “Kho ngân phủ Trấn Quốc Công có bao nhiêu?”.

Từ cô cô lắc đầu, “Có, nhưng cũng không nhiều, huống chi họ Vương càn lách phức tạp...”.

“Ta hiểu được”, tôi bùi ngùi thở dài.

Gia phong Vương thị tôn trọng thanh tao, trước giờ luôn khinh thường chuyện mưu cầu tiền tài.

Mặc dù bao đời nay kế tước hưởng lộc nhưng cũng quen tiêu xài, lại thêm gia tộc lớn, nhiều chi, chỉ một phần tổ nghiệp nhưng phải nuôi cả đại thân tộc, thật sự không thể coi là giàu có.

“Việc này là việc dân sinh, không còn cách nào nữa rồi”, tôi kiên quyết quay đầu lại, “Huống chi muốn gom góp tài lực của thế gia trong kinh thì họ Vương cũng phải làm gương trước”.

Chuyện Vương thị góp tiền được triều đình, dân chúng hết lời khen ngợi.

Song những danh môn thế gia trong kinh vẫn không có động tĩnh gì, người đóng góp cực ít. Có nhiều gia tộc quả thực là tiền tài khốn quẫn, nhưng có không ít thế gia thường ngày chuyên vơ vét của cải, tiêu tiền như nước, đến lúc muốn họ bỏ tiền ra vì dân chúng thì lại như bị rút gân lột da, thà chết không góp. Chắc là bọn họ cũng nghĩ, lúc này biên cương có chiến loạn, Tiêu Kỳ không ở kinh thành, tôi cũng không muốn gây thêm sự cố, không dám làm gì bọn họ.

Ngọc Tú kiểm kê qua, ngân lượng quyên góp được mấy ngày nay từ các thế gia chưa đầy tám vạn lượng.

Nàng chán nản ném bút, “Thường ngày một đám ra vẻ đạo mạo, mở miệng nói thương dân, ngậm miệng lo cho dân, đến lúc cháy nhà mới ra mặt chuột”.

“Chịu thôi, số ngân lượng có trong tay lúc này cũng tạm đủ để Chấn tế ti ứng phó hai ba tháng”, tôi nhắm mắt lại, cười nhạt, “Cho dù bọn họ có bủn xỉn đến đâu, ta cũng có cách để họ nhả ra”.

“Thế thì hay quá!”, Ngọc Tú vui mừng.

Tôi lắc đầu cười thán, “Bây giờ còn chưa phải lúc”.

Đang định nói tỉ mỉ với nàng thì thị nữ lại đi vào bẩm báo, “Khởi bẩm Vương phi, Tổng đại nhân cầu kiến”.

Tôi ngẩn ra, cùng Ngọc Tú liếc mắt nhìn nhau.

“Hôm nay chàng tới sớm, chắc là công vụ đỡ bận rộn thôi”, Ngọc Tú cười nói.

Đang nói, Tống Hoài n một thân triều phục đi vào, sắc mặt ủ dột, trông như có tâm sự nặng nề.

Thấy Ngọc Tú, hăn cũng chỉ nhẹ gật đầu.

Nhìn thế, lòng tôi chùng xuống, nhưng không muốn biểu lộ, hỏi luôn: “Hoài n, có chuyện gì sao?”.

Hăn gật đầu, “Hoài n ngu muội, vốn không nên quấy rầy Vương phi, chỉ là có chuyện này liên lụy không nhỏ, Hoài n không dám tự quyết”.

Tôi ngồi thẳng dậy, “Ta và người không cần khách sáo, cứ nói đừng ngại”.

Tống Hoài n nhíu đôi mày rậm, mặt mũi sa sầm, “Hôm trước kiểm tra theo lệ, phát hiện quân lương có điểm khác lạ, nhìn như tầm thường nhưng lại có chỗ khả nghi. Thần ngày đêm kiểm kê, không ngờ tới, bên trong còn có chuyện khác”.

Đây không phải chuyện đùa.

Nước quá trong ắt không có cá, quân nhu trước giờ bề bộn, phía dưới có người động tay chân lấy một ít đã là chuyện mọi người ngầm biết với nhau. Thói quen nhiều năm này, cũng không phải một sớm một chiều có thể thay đổi.

Song chuyện nhỏ như thế tại sao lại kinh động tới Hữu tướng đương triều?

Bằng chức vị Hữu tướng, Tống Hoài n muốn trừng phạt một hai kẻ tham ô thì làm sao phải bẩm báo với tôi?

Trừ phi, phía sau chuyện này có một nhân vật lớn.

Chợt căng thẳng, tôi nhìn chăm chăm về hăn, môi mím chặt, không nói một lời.

Sắc mặt Tống Hoài n xanh mét, “Từ khi khai chiến tới nay, vẫn có người âm thầm động tay chân vào lương thảo, không những tham ô quân nhu mà còn đánh tráo, đổi gạo thượng hạng thành gạo lức mang ra tiền tuyến”.

Gạo lức: gạo chưa xay kỹ.

“Cái gì?”, Ngọc Tú kinh hoàng kêu lên.

Tôi chấn động, không nói được gì, không biết bản thân đang sốt ruột hay giận dữ, thân thể bắt đầu run.

“Không những thế, ngân lượng của Chấn tế ty cũng nhiều lần bị cắt bớt”, Tống Hoài n cau chặt mày.

“Thật to gan! Khó trách bên dưới lúc nào cũng nói thiếu tiền, thì ra một nửa đã rơi vào miệng chuột!”, Ngọc Tú giận quá hóa cười, vỗ bàn liền mấy cái, cả giận nói: “Vương gia ở trận tiền chinh chiến giết địch, sau lưng lại có kẻ giở trò! Rốt cuộc là kẻ nào to gan đến thế?”.

Tống Hoài n trầm mặc nhìn tôi, không nói một lời.

Không cần hăn nói gì nữa, tôi đã sáng tỏ.

Đáp án khiến tôi chỉ trong nháy mắt đã như rơi vào hầm băng, lạnh thấu xương thịt.

Quan trông coi quân nhu chính là đệ đệ Hồ Quang Liệt, Hồ Quang Viễn. Mà người chưởng quản Chấn tế ty là thúc thúc Tử Đạm, Tạ lão Hầu gia.

Hồ Quang Viễn rõ ràng là một hán tử chính trực hào sảng, rất được Tiêu Kỳ tín nhiệm, sao lại dám làm chuyện ngu xuẩn thế này!

Tạ lão Hầu gia là thân nhân duy nhất của Tử Đạm. Năm xưa Tạ gia bị cuốn vào tranh giành đế vị, Kính Thành Hầu thua cuộc, cả Tạ gia chịu liên lụy, lúc đó gần như sắp diệt vong. Duy chỉ có Tạ lão Hầu gia bị bệnh xin nghỉ, chưa từng tham dự, mà thân lại là cự thần ba đời, có công với xã tắc nên may mắn tránh được nạn. Sau khi Tử Đạm lên ngôi, nhớ đến thể diện mẫu gia nên mới cho Tạ lão Hầu gia một chức vị vô thực quyền để ông ta dưỡng thọ, an nhàn sống quãng đời còn lại.

Tử Đạm, sao lại là Tử Đạm? Hai người kia mặc dù không thân thiết với huynh ấy, nhưng một người là em vợ, một người là trưởng bối. Họ cùng dính vào chuyện xấu này, thể diện của huynh ấy biết ném đi đâu? Tôi biết phải làm sao?

“Chứng cứ vô cùng xác thực?”, tôi chậm rãi mở mắt ra, nhìn Tống Hoài n.

“Bằng chứng như núi, là lời khai của một hạ lại và người kiểm kê sổ sách Hầu phủ”, Tống Hoài n lấy một tấm lụa đen từ trong tay ra.

Nếu như xử theo luật, Tạ Hầu khó thoát trọng tội, phải nhận hình phạt chém ngang lưng; Hồ Quang Viễn có thể miễn tội chết, nhưng không tránh được bị khắc chữ lưu đày.

Trầm mặc, trầm mặc thật lâu, khiến người khác gần như không hít thở được.

Tôi mỗi một cất tiếng: “Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, nên làm thế nào thì người cứ làm thế”.

Tống Hoài n yên lặng nhìn tôi, định nói gì đó nhưng lại thôi, ánh mắt sâu thẳm.

Tránh ánh mắt hằn đi, tôi thở dài, “Hoàng thượng ở hành cung xa xôi, không cần tấu lên. Lập tức hạ ngục Tạ Hầu và Hồ Quang Viễn, giao cho Đại Lý Tự. Đồng thời tịch thu tài sản Hầu phủ, sung vào quốc khố”.

“Ty chức tuân lệnh!”, Tống Hoài n cúi đầu.

“Còn nữa”, tôi chậm chậm nói, “Cho người tung tin án này liên lụy nhiều người, ta quyết ý muốn tra rõ một đám quan viên dính líu. Phàm có kẻ tham ô gian lận, người có gia sản không rõ lai lịch, ắt bị xử đúng luật”.

Tôi trầm ngâm chốc lát, lại nhắc thêm: “Hồ gia có liên quan đến án, đồng thời liên lụy đến thân tộc Đế hậu, khó tránh gây ra chuyển biến trong cung. Tình hình lúc này đặc biệt, lệnh cho cấm vệ phong tỏa cung đình, tạm thời không thể để Hoàng hậu biết chuyện này”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Quyết Tuyệt

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Hoàng hôn buông xuống, cơn mưa xối xả rửa sạch trời đất chẳng biết khi nào mới chịu ngừng.

Trong kinh thành, nơi nơi vẫn phồn hoa, dường như không hề lo lắng chút nào về chiến sự.

Chỉ là, sấm sét lúc nào cũng núp dưới tầng mây dày.

Sát phạt lặng lẽ phủ xuống, không tiếng động, không ai phát hiện, cũng không kịp chống trả.

Sáng nay, Hồ Quang Viễn phụng mệnh tới phủ nghị sự, vừa bước tới đại môn đã bị cấm vệ quân mai phục sẵn ở đó bắt lại, giải tới Đại Lý Tự.

Tống Hoài n mang theo ấn tể của Thái hậu mà tôi luôn giữ, dẫn người tới thẳng An Minh Hầu phủ, bắt giữ Tạ Hầu gia còn đang say khướt. Trong phủ bị tầng tầng lớp lớp binh lính trông chừng, tiến hành thống kê tài sản toàn gia, tịch thu. Cả nhà họ Tạ, từ lão bộc tóc bạc đến trẻ nhỏ chưa đầy một tuổi đều bị bắt giam.

So với kinh biến ở Tạ gia, Hồ phủ lại yên lặng như chết.

Tống Hoài n không lập tức động thủ, chỉ bắt một mình Hồ Quang Viễn, đồng thời quản chế Hồ phủ nghiêm mật, cấm bất kỳ ai để lộ tin tức. Hồ Quang Liệt đang chinh chiến bên ngoài, đương nhiên không biết tin nhà,

Hoàng cung thì bị tôi khống chế, Hồ Hoàng hậu tự thân khó bảo toàn, Hồ gia không dám vọng động, chỉ đóng cửa chờ đợi, như ngòi đồng than.

Ba ngày sau, An Minh Hầu Tạ Uyên bị chém đầu thị chúng.

Triều dã chấn động, quần thần kinh hãi.

“Chấn tế ty tổng cộng thu được một trăm bảy mươi sáu vạn lượng”, Ngọc Tú kiểm kê xong, đặt bút xuống thở dài.

A Việt chặc lưỡi hít hà, “Trời đất ạ, số này có tiêu mấy năm cũng không hết”.

Hai người họ vui như Tết, tôi lại cười không nổi.

Khói bay lượn lơ, trong phòng âm u, lòng cũng mê mang.

Mệt mỏi nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ tiếp nữa, trước mắt lại hiện lên bóng dáng Tử Đạm.

Tôi biết phải nói với huynh ấy thế nào đây...

Tạ Hầu gia cả đời tài danh hơn người, soạn sử hơn ba trăm cuốn. Đối với vị lão giả này, tôi từ nhỏ đã có lòng ngưỡng mộ. Song người không phải thánh hiền, cho dù là đại anh hùng, bậc đại trí cũng sẽ có nhược điểm. Tạ lão Hầu gia không những tham tiền lại còn luôn muốn giữ thể diện, gắng gượng duy trì thanh danh khi xưa. Rõ ràng gia cảnh lụi bại lại vẫn tiêu tiền như nước, không chịu cúi đầu.

Tiêu hoang xa xỉ, ngộp trong vàng son, há có thể gậy dựng lại Tạ phủ rộng tuếch?

Mấy năm nay, Tiêu Kỳ gắng sức kêu gọi tiết kiệm, đánh tan xu hướng xa hoa lãng phí mấy trăm năm qua. Cắt giảm bổng lộc, tăng lương cho hạ lại,

quốc khổ quân nhu đòi dào, giảm thuế má, miễn lao dịch, khiến cho rất nhiều thế gia quen thói xa hoa biết chừng mực hơn.

Tạ gia tuy suy tàn đã lâu, nhưng tôi không nghĩ bọn họ lại lâm vào cảnh này, phải dựa vào tiền tham ô để sống.

Tôi tuyệt đối không tin Tạ lão Hầu gia là người xấu, tội ác tày trời, song quốc pháp không được phép khoan dung, một khi làm sai là hủy hoại cả đời người.

Mọi chuyện đều diễn ra thuận lợi, nhưng không ngờ, Hồ Quang Viễn đã chết.

Hai canh giờ trước, hãn thừa dịp ngục tốt chưa chuẩn bị, đâm đầu vào cột trụ trong lao. Tội của hãn vốn không đến mức phải chết, chỉ là bị khắc chữ lên mặt, cả đời không được trọng dụng nữa. Song hãn lại tự tử, lấy cái chết để chuộc tội nghiệt.

Lúc nghe tin hãn chết, tôi ngẩn người ra.

Thiếu niên hào sảng kia, lúc cười giọng luôn vang vọng, thường cười ngửa chạy khắp nơi, thiếu niên mà mỗi lần bị Tiêu Kỳ mắng đều cười ngây ngô... Hãn tự vẫn rốt cuộc là vì xấu hổ hay là nghĩ bỏ một mạng để không liên lụy đến huynh muội? Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được.

Tống Hoài n cúi đầu đứng yên ở bên, không nói một lời, thần sắc trầm trọng.

“Đây là số mệnh, Vương phi đừng quá tự trách”, Từ cô cô nhẹ nhàng khuyên tôi.

Tôi im lặng một lúc lâu mới nói với Tống Hoài n: “Nếu như hãn chết rồi thì cũng đừng làm khó Hồ gia quá... Hồ gia dù sao vẫn là thần tử có công, ô danh này cũng miễn đi”.

Thi thể của Hồ Quang Viễn, sau khi Thái y kiểm tra, bị tuyên bố là tật cũ đột phát, không chữa được mà chết.

Sau khi xong chuyện, tôi hủy bỏ lệnh cấm túc Hoàng cung, cho người nhà họ Hồ vào cung thăm Hoàng hậu.

Đêm đó, người trong cung đến bẩm báo, nói Hoàng hậu nương nương đau lòng quá mức, ốm đau nằm giường.

Đối với Hồ Dao, Hồ gia, về tình về lý, tôi không biết mình có nên cảm thấy thẹn hay không.

Nguyện để nàng phần hận mắng mỏ, cũng không muốn nàng nhất quyết trầm mặc. Nàng không oán hận có lẽ mới là điều đáng sợ.

Trần trọc suy nghĩ cả đêm, lúc nửa tỉnh nửa mơ dường như trông thấy Tử Đạm, thân ảnh mờ ảo như sương, lại bỗng thấy Hồ Dao toàn thân đẫm máu, tóc tai bù xù... Đột nhiên giật mình tỉnh lại, mồ hôi ướt đầm áo.

Nhìn ra ngoài màn, lúc này có lẽ là canh tư canh năm, sắc trời âm u, vẻ lạnh lẽo.

Lúc này, Tiêu Kỳ hãn đang điểm quân trên giáo trường.

Ôm lấy tấm chăn mềm ấm, ngủ cả đêm, một nửa bên giường vẫn lạnh lẽo vô cùng.

Hốc mắt chột nóng, lệ trào ướt gối.

Ở chốn cung đình này, tôi và Hồ Dao, hai nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, đồng thời lâm vào tình cảnh khổ đau. Nàng là Hoàng hậu thì sao, tôi là Dự Chương Vương thì thế nào? Khi chiến tranh, sát phạt, biệt ly, cô độc, bệnh tật, sinh tử ở trước mắt, chúng tôi cũng chỉ là những nữ nhân vô tội và bất lực.

Tôi không nắm được vận mệnh của mình, lại có thể thay đổi vận mệnh người khác.

Cũng không phải tôi mềm lòng nhân từ, chỉ là tôi không muốn.

Ba ngày sau, tôi mặc kệ Tống Hoài n phản đối, hạ lệnh nghênh Tử Đạm từ hành cung trở về.

Sau khi Tử Đạm hồi cung, hành vi vẫn không được tự do, cuộc sống mỗi ngày đều bị giám thị, nhưng ít ra, huynh ấy có thể làm bạn với Hồ Dao, làm bạn với vợ con. Huynh ấy có nàng, nàng có huynh ấy, hai người không còn cô đơn.

Sau đó, Hồ Dao bắt đầu uống được thuốc, bệnh tình khởi sắc.

Mà tôi lại càng ngày càng gầy gò đi, bất kể tẩm bổ thế nào cũng không thấy có hiệu quả.

Thái y cũng không biết đây là bệnh trạng gì, chỉ yêu cầu tôi tĩnh tâm nghỉ ngơi.

Tĩnh tâm, nói thì dễ, nhưng đâu phải cứ muốn là được?

Chiến sự xảy ra, dân cần cứu tế, cung đình rung chuyển, có thể không nghĩ được sao?

Mấy ngày nay, tình hình của cô cô cũng không tốt.

Cô cô có lẽ đã như đèn cạn dầu thật rồi. Triền miên trên giường bệnh nhiều năm như thế, thần trí bất minh, tứ chi cương cứng, ngay cả ánh mắt cũng mờ, không khác gì một cái xác sống. Lúc đầu cố tìm mọi cách chữa trị, đến hôm nay ai cũng tuyệt vọng, tôi cũng đành buông tay.

Mắt thấy tình trạng này của cô cô, tôi thậm chí còn nghĩ, thà rằng ngày xưa tôi không cứu cô cô lúc gặp thích khách, để cô cô mang phong phạm

tao nhã, cao quý rời đi, chứ không phải chịu bệnh tật tàn phá, bộ dạng già nua bước chân đến Hoàng tuyền như giờ.

Chỉ là, lúc Thái y chính miệng nói thời gian của Thái hậu không còn nhiều, tôi vẫn không chấp nhận được.

Thân nhân lần lượt rời đi, hôm nay, cô cô cũng muốn đi.

Mỗi ngày tôi đều gắng sức đến cung Vạn Thọ với cô cô, ở bên cô cô quãng thời gian cuối.

Ngắm cô cô ngủ, tôi ảm nhiên thở dài.

Cô cô trước giờ rất ưa sạch sẽ, sao có thể để người tiều tụy mà đi.

Tôi sai A Việt mang lược ngọc và phấn tơi, đỡ cô cô dậy, đích thân chải đầu búi tóc cho người.

“Vương phi, Hoàng thượng tới”, A Việt thấp giọng nói.

Tôi ngẩn ra, lược ngọc rơi khỏi tay.

Tử Đạm tới thăm cô cô... Kể từ sau khi huynh ấy hồi cung, tôi vẫn luôn tránh mặt không gặp.

“Hoàng thượng đã đến bên ngoài cửa cung”, A Việt lo sợ nói.

Không còn kịp nghĩ gì nữa, tôi gấp gáp đứng dậy, đi về phía sau bình phong, “Nếu Hoàng thượng có hỏi thì nói ta đến thăm Thái hậu, đã rời đi”.

Đứng phía sau bình phong bằng gỗ tử đàn, nhìn qua khe hở, thoáng thấy một thân ảnh thanh sam rảo bước tiến vào cửa.

Nhất thời, tôi nín thở, căn môi đè nén chua xót trong lòng.

A Việt và đám thị nữ quỳ lạy, Tử Đạm lại tựa như không lưu ý, đi thẳng tới trước giường cô cô, đứng lặng người.

“Là ai trang điểm cho Thái hậu?”, Tử Đạm bỗng nhiên hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, là nô tỳ”, A Việt đáp.

Im ắng chốc lát, Tử Đạm cất lời, giọng nghèn nghẹn, “Người là tỳ nữ trong Dự Chương Vương phủ?”.

“Vâng, nô tỳ là tỳ nữ hầu hạ bên cạnh Vương phi, vừa rồi Vương phi lệnh cho nô tỳ ở lại đây trang điểm cho Thái hậu”.

Tử Đạm không nói thêm gì nữa, yên lặng một lúc thật lâu, lại nghe thấy huynh ấy chán nản nói: “Lui ra hết đi”.

“Nô tỳ cáo lui”, A Việt hơi chần chừ, nhưng chỉ đành tuân mệnh.

Tôi nghe thấy tiếng váy áo quét đất, thị nữ trong điện hình như đã lui hết ra ngoài, không còn tiếng vang nào nữa.

Điện các dần trở về với vẻ trầm tĩnh, chỉ có mùi thuốc và hương hoa lan thoang thoảng.

Yên tĩnh. Yên tĩnh thật lâu. Yên tĩnh đến mức khiến tôi tưởng rằng Tử Đạm đã đi rồi. Thấp thỏm ghé sát vào kẽ hở, đang định nhìn xem bên ngoài thế nào thì chợt nghe thấy một tiếng nghẹn ngào.

Tử Đạm tựa vào bên giường cô cô, vùi mặt vào màn giường, đầu vai run rẩy.

“Mẫu hậu, tại sao, tại sao lại thành thế này?”.

Tử Đạm giống như một đứa trẻ bất lực, nắm chặt lấy tay cô cô, như thể đang nắm đôi tay quyền lực ngày xưa, mong ngóng được cứu ra khỏi vũng

bùn. Song, đôi tay này đã tiều tụy từ lâu.

Thân ảnh đơn bạc ẩn hiện trước màn, huynh ấy lẩm bẩm nói: “Mẫu hậu, trước kia người một lòng muốn Hoàng huynh lên ngôi, người nói cho ta biết, ngôi vị Hoàng đế kia rốt cuộc có cái gì tốt? Cái ngai vàng này hại chết phụ hoàng, hoàng huynh, nhị hoàng huynh, hoàng tẩu... Ngay cả người cũng biến thành bộ dạng này. Tại sao, tại sao nàng lại nhất quyết muốn ngôi vị Hoàng đế?”.

Tôi cắn chặt môi, không cho phép mình lên tiếng.

“Ta vừa mơ thấy nàng, toàn thân đẫm máu, đứng khóc giữa đại điện”, giọng nói yếu ớt của Tử Đạm quanh quẩn trong tâm điện vắng lặng, “Nhưng vừa xoay người, trước mắt máu đã chảy đầy đất, đầu thân hai nơi... Nàng gạt ta, A Dao gạt ta, còn có ai để ta tin tưởng? Ta không hiểu, rõ ràng đã từng yêu, sao giờ quay đầu lại biến thành hận?”.

Một chữ hận này khiến tai tôi ong ong không còn nghe được gì nữa.

Cũng không nhìn rõ bình phong trước mắt, chỉ thấy mọi thứ mờ ảo.

Đau, chỉ có đau, cuồn cuộn trào dâng, giống như có một bàn tay lạnh lẽo xé rách nơi yếu ớt nhất trong đáy lòng. Ngoại trừ đau ra đã không còn cảm giác gì nữa.

Ngón tay xoắn chặt vạt áo, lại nghe “cạch” một tiếng, một viên minh châu rơi xuống sàn nhà.

“Ai?”, Tử Đạm cả kinh.

Bình phong bị huynh ấy đẩy mạnh ra, trước mắt ánh sáng ngập tràn, chiếu lên gương mặt trắng bệch của huynh ấy.

Tựa vào tường, tôi đã không còn đường lui.

Huynh ấy nhìn tôi, chột cười, “Cần gì phải trốn, muội muốn biết điều gì sao không trực tiếp hỏi ta?”.

Tôi không cố ý lại bị Tử Đạm coi là cố tình. Lời nói giống như là trong cung chỗ nào cũng có tai mắt của tôi đang theo dõi huynh ấy vậy.

Trong mắt Tử Đạm, tôi khó chịu như thế.

Nhắm mắt, mặc kệ ánh mắt như lưỡi dao của huynh ấy, tôi không muốn nói gì nữa, hết thấy đều đã phí công vô ích.

Trên má chột lạnh. Tử Đạm xoa mặt tôi, tay lạnh như tuyết, không chút hơi ấm, “Vẫn kiêu ngạo như thế ư?”.

Một bàn tay khác của huynh ấy đặt lên ngực tôi, “Trái tim của muội, rốt cuộc biến thành cái gì rồi?”.

Tôi run rẩy, tay chân lạnh lạnh, “Huynh buông tay!”.

Ánh mắt đen nhánh, u ám của huynh ấy lộ ra vẻ sắc bén làm tôi sợ.

Chưa kịp giãy dụa, đôi môi Tử Đạm đã áp xuống, run rẩy chiếm lấy môi tôi. Lạnh như vậy, mềm mại như vậy, mùi vị giống như nụ hôn đầu... Diêu Quang điện, ngày xuân tươi, gió nam nhẹ thổi.

Từng có một thiếu niên lần đầu hôn tôi, cảm giác ấm áp in trong trí nhớ cả đời.

Mười năm sau, vẫn người ấy, vẫn nụ hôn ấy, nhưng lại lạnh lẽo vô cùng.

Nước mắt trào ra, dọc theo má chảy vào môi. Cảm nhận được vị mặn của nước mắt, Tử Đạm bỗng sững người, ngừng lại.

Tôi đã không còn sức để gắng gượng nữa, từ đáy lòng đến tứ chi đều cảm thấy đau đớn. Mồ hôi ướt áo, muốn nói mà chẳng phát ra được tiếng

nào...

Tử Đạm dường như cảm thấy tôi có điều khác thường, đưa tay đỡ tôi, “Nàng, sao thế...”.

Tôi cắn răng, đẩy tay huynh ấy ra, dựa người vào bình phong, cười một tiếng sâu thẳm, “Như huynh đã nói, tay muội đầy máu tanh, hại vô số người, huynh hận muội cũng tốt, từ nay về sau, huynh và muội ai đi đường nấy”.

Nói xong, tôi quay đầu đi, không dám nhìn gương mặt Tử Đạm nữa, bước từng bước ra khỏi điện.

Tôi không biết mình được A Việt đỡ lên xe thế nào, dọc đường đi dần dần tỉnh táo lại, nỗi đau mơ hồ lúc trước càng lúc càng trở nên bén nhọn hơn.

Xa giá tạm dừng, đã đến gần Vương phủ, tôi nỗ lực đứng dậy, sửa sang lại y phục.

Chợt thấy phía dưới ấm áp, có nhiệt trào ra, đau đớn kịch liệt theo đó mà đến. Nhìn xuống, dưới tà váy gấm trắng lộ ra một mảng đỏ tươi.

Tôi vén rèm xe lên, gắng sức trấn an cất tiếng, “A Việt, truyền Thái y”.

Thái y lập tức vào phủ, thuốc thang kim chỉ đều được dùng tới, bận rộn mãi đến đêm.

Không biết là buồn hay là đau, tri giác như thể đã hoàn toàn chết lặng, thần trí lại vô cùng thanh tĩnh.

Từ cô cô vẫn ở bên cạnh, không ngừng đưa khăn lụa cho tôi lau mồ hôi. Nhưng dù là như thế, mồ hôi vẫn ướt đầm áo tôi.

Thái y sợ hãi lui ra ngoài, mấy vị ma ma đỡ đẻ lâu năm trong cung đã chờ sẵn trước cửa.

Có vẻ như đứa con đáng thương chưa đủ tháng của tôi muốn chào đời sớm.

Đêm yên tĩnh nặng nề, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Trong hôn mê, tôi lúc tỉnh lúc ngủ; trong hoảng hốt, tôi như thấy khói lửa, rất xa, trên chiến mã đen huyền dữ dằn, Tiêu Kỳ chiến bào đẫm máu, trường kiếm xé trời, vung ra những tia máu đỏ tươi...

Trên trán chợt cảm thấy mát mẻ. Là bàn tay dịu dàng nào đó lau mồ hôi lạnh cho tôi.

Mở mắt ra, lọt vào tầm nhìn là một đôi mắt ánh lệ, tràn đầy từ ái, giống như mẫu thân, lại tựa cô cô.

Là Từ cô cô thôi, tôi muốn gọi tên, muốn Từ cô cô mỉm cười, nhưng lại nghe tiếng mình mỏng như tờ nhện.

“Ta ở đây”, Từ cô cô vội nắm tay tôi, “Đừng sợ, A Vũ đừng sợ! Đứa bé nhất định sẽ bình an!”.

Tôi nhắm mắt hít sâu, mơ màng nhìn ra phía ngoài, trời đã tối rồi sao?

Không nhìn xuyên qua được màn đêm dày đặc, không biết lúc này ở phương bắc, có phải đang là buổi hoàng hôn?

Chẳng vươn được tầm nhìn qua muôn sông nghìn núi, nhưng lại loáng thoáng thấy thân ảnh chàng, ở ngay trước mắt.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cửu Tích

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Canh năm đã qua đi mà vẫn chưa thấy ánh nắng sớm hé ra, sắc trời càng lúc càng âm u, ngoài cửa mưa gió nổi lên.

Thần trí dần dần mất phương hướng vì đau đớn, trước mắt chỉ có bà đỡ và thị nữ đi qua đi lại, chợt hoảng hốt khi thấy bàn tay ai đó dính đầy máu đỏ tươi.

Tấm rèm buông trước giường đôi lúc lay động, lúc xa lúc gần, giống như những tiếng động quanh mình, thi thoảng cảm nhận được rõ, thi thoảng lại mơ hồ.

Từ cô cô vẫn ở bên cạnh, nắm chặt tay tôi, không ngừng gọi tên tôi, không để cho tôi ngủ mất.

Nhắm mắt lại, hình như tôi trông thấy khói lửa, rất xa, trên chiến mã đen huyền dữ dằn, Tiêu Kỳ chiến bào đẫm máu, trường kiếm xé trời, vung ra những tia máu đỏ tươi... Giờ khắc này, chàng ở nơi đâu?

Mùi thuốc xen lẫn mùi hương an thần, nặng nề như nước, bay vào chóp mũi làm người ta buồn ngủ.

Tôi cũng không dám nhắm mắt, bởi vì tôi không biết nếu như mình ngủ đi thì có còn tỉnh lại được không.

Từ cô cô toát mồ hôi đầy mặt, cứ chốc chốc lại giục mấy bà đỡ.

“Từ cô cô... Ta có lời muốn nói với cô cô”, tôi bắt được tay nàng, khó khăn cất tiếng, “Cô cô hãy nhớ kỹ lời ta, không thể làm sai!”.

“Đừng nói những lời không hay, đứa nhỏ ngốc!”, Từ cô cô không còn nhìn được nữa, nước mắt tuôn trào, ngã ngồi bên giường.

Tôi nhè nhẹ nheo mắt cười, “Nếu như ta không còn trên nhân thế, ngày sau Vương gia cưới người khác... Ta muốn cô cô nói với Vương gia, cho dù đứa bé sau này không phải đứa con duy nhất của chàng, nhưng nó là đứa con trai trưởng, đứa con duy nhất có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước của chàng!”.

Cả đời này có quá nhiều bấp bênh khốn khó, tôi đã không tin tưởng vào sự vĩnh hằng từ lâu.

Đối với Tiêu Kỳ, tôi quyển luyện sâu đậm, cũng hiểu rất rõ.

Những lời thề ngày trước của chàng, tôi không hy vọng xa vời chàng có thể làm được hết, chỉ mong chàng giữ trọn lời hứa dành cho đứa bé này, đối xử tốt với nó.

“Lão nô nhớ kỹ”, Từ cô cô nghẹn ngào, yên lặng gật đầu.

Tôi cắn môi, trầm ngâm chốc lát mới nói: “Nếu là nữ, chờ nó lớn lên rồi, nhất định phải đưa nó đi khỏi chốn cung đình”.

Cả đêm đau đớn vật lộn khiến tôi hoàn toàn mất đi tri giác, chỉ mơ màng nghe thấy tiếng gió mưa âm ỉ lọt vào tai.

Một tiếng sấm vang dội.

Tiếng trẻ sơ sinh khóc vang lên sau tiếng sấm, to rõ lạnh lạnh.

Là ảo giác sao? Tôi gắng sức đưa mắt nhìn, nhưng chỉ thấy mọi thứ mờ mờ.

“Chúc mừng Vương phi, chúc mừng Vương phi, tiểu Quận chúa đã bình an ra đời!”.

Là nữ nhi, cuối cùng đứa bé này là nữ nhi, con gái tôi.

Trong nháy mắt, mọi đấng cay đều biến thành hư không, sự kỳ diệu và đẹp đẽ của sinh mệnh khiến tôi lệ rơi đầy mặt.

Chưa kịp bế nữ nhi, tôi đã cảm thấy đau đớn thêm lần nữa, dường như khiến bản thân rơi thẳng vào vực sâu.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng ai kinh hô, “Là song sinh!”.

Từ cô cô nắm chặt tay tôi, run rẩy kịch liệt, “A Vũ, con nghe thấy chưa, còn có một đứa bé nữa... Ông trời, cầu xin người phù hộ A Vũ, Công chúa trên trời có linh, phù hộ cho mẹ con nàng bình an, sống lâu trăm tuổi...”.

Điều làm người ta sợ hãi nhất không phải đau đớn mà là sự mệt mỏi nặng trĩu, áp đảo ý chí, khiến người ta chỉ muốn buông xuôi hết thảy, ngủ say một giấc, tâm hồn trôi nổi trong trời đất tùy ý thích, không còn mối bận tâm và đau đớn... Thật hấp dẫn, thật khát khao biết bao. Trong tối tăm, tôi như nhìn thấy mẫu thân, lại nhìn thấy rất nhiều bóng dáng quen thuộc... Có Uyển Dung tỷ tỷ, có Cẩm Nhi, thậm chí có Chu Nhan. Họ cũng nhìn tôi, chầm chậm nhích tới gần, càng lúc càng gần... Tôi không thể động đậy, kêu cũng không lên tiếng, chợt bị bóp chặt cổ họng.

Tiêu Kỳ... Chàng ở đâu, sao không tới cứu ta?

Trong tối tăm, tôi càng rơi càng sâu, càng ngày càng lạnh, đã không nhìn thấy một tia sáng nào, cũng không nghe thấy chút âm thanh nào.

Đột nhiên, dường như ở nơi xa xăm nào đó trong không trung có tiếng trẻ khóc nỉ non vọng tới, dần dần vang dội, dần dần rõ ràng.

Đó là nữ nhi của tôi, là tiếng khóc của nó, khóc gọi mẫu thân.

Từng tiếng khóc non nớt này vọng đến, dẫn dắt tôi xoay người, đi về phía ánh sáng.

“A Vũ, A Vũ...”, Từ cô cô kêu đến xé gan xé ruột. Tôi bắt đầu nghe được, hơn nữa cảm giác được tay Từ cô cô đang mạnh mẽ lay người tôi, nắm vai tôi đau điếng.

“Tiểu Thế tử có phản ứng rồi!”, tiếng reo vui mừng của bà đỡ lọt vào trong tai khiến tôi chấn động toàn thân, bừng mở mắt ra.

Bà đỡ đang bế một đứa trẻ sơ sinh, gắng sức đánh vào sau lưng nó.

Tôi ho khan kịch liệt, trong lồng ngực nhất thời có không khí lưu chuyển, hô hấp khó khăn chợt thông thuận hơn, lại vẫn nói không ra lời.

Ngay lúc đó, đứa bé trong tay bà đỡ cất lên tiếng khóc, tựa như một con mèo nhỏ đáng thương.

Hai đứa trẻ được đặt vào trong tã, bế đến trước mắt tôi.

Đứa nằm trong tã đỏ là tỷ tỷ, tã vàng là đệ đệ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng mập mạp như nhau, đôi mắt đen nhánh, tóc lưa thưa mềm mềm chẳng khác gì nhau. Tôi đã từng nhìn thấy trẻ sơ sinh, cũng có tóc vàng nhạt như thế, nhưng chưa từng một lần nào cảm thấy màu tóc ấy lại đẹp đến vậy.

Một đôi song sinh này, mặt mày tướng mạo chẳng giống nhau chút nào.

Ôm vào trong khuỷu tay, cô bé lập tức mở mắt, đôi mắt đen lúng liếng nhìn tôi chăm chăm, cái miệng mềm mại khê nhếch lên, bàn tay nhỏ bé không an phận khua khoắng, thần thái mặt mày quả thực rất giống phụ thân

nó. Nhưng cậu bé thì lại nằm yên, lông mi nhỏ dài rủ xuống, đuôi lông mày thanh tú hơi cau lại, dung mạo loáng thoáng có thần thái của tôi.

Từ cô cô nói, lúc tiểu Thế tử sinh ra không khóc không động đậy, cũng không có hơi thở, tôi cũng hôn mê bất động, mạch không đập.

Lúc Từ cô cô cho rằng tôi và đứa bé không chịu đựng được thì tiểu Quận chúa bỗng khóc thét lên, khóc như xé lòng.

Chính là tiếng khóc ấy gọi tôi tỉnh lại từ trong mịt mù, cũng cứu tôi khỏi bờ tử vong.

Tiểu Thế tử bị bà đỡ đánh một hồi, phun ra giọt nước trong miệng, cũng bắt đầu khóc, như thể kỳ tích xảy ra.

Ngọc Tú ở bên ngoài đã lâu, vừa thấy bà đỡ và thị nữ ra ngoài báo bình an thì lập tức chạy vào.

Nàng nhìn hai đứa trẻ, lại nhìn tôi, chúng tôi đồng thời rơi nước mắt.

Giờ khắc này, lời gì cũng thành thừa.

Một lúc lâu, một lúc lâu, nàng mới nhẹ nhàng ôm đứa bé, nức nở nói: “Thật tốt, thật tốt... Vương gia mà biết tin hãn là sẽ rất vui mừng!”.

Tôi không còn có sức để nói chuyện nữa, chỉ đưa tay nắm tay nàng, yên lặng mỉm cười, truyền lại niềm cảm kích trong tôi.

Đã phái người phi ngựa đi bắc cảnh, xem thời gian, sau hai ngày nữa Tiêu Kỳ sẽ nhận được tin vui.

Tưởng tượng lúc nghe tin chàng sẽ có phản ứng gì, liệu có phát điên vì vui mừng hay không... Chàng nhất định không thể tin được, trời cao lại thương xót chúng tôi đến thế.

Không biết chàng sẽ đặt tên cho hai con là gì. Người làm cha ở xa xôi ngàn dặm, đợi đến khi chàng đặt được hai cái tên hay, cũng chẳng biết là lúc nào nữa. Cái tên mà chàng có thể nghĩ ra, tất nhiên là giáo mác, thời tiết... Tôi không nhịn được cười, nhìn nữ nhi nằm trong tã đang duỗi chân giơ tay, muốn với lấy tay tôi, đưa vào trong miệng mút. Chỉ cảm thấy nhìn bao nhiêu cũng không đủ, tại nơi mềm mại nhất trong đáy lòng có một dòng nước ngọt chảy qua.

Lúc tôi sinh xong, mưa phùn rải rích, trời đất như được rửa sạch.

Tôi cũng không thêm để ý hai đứa bé này có phong thái Long Phượng gì hay không, chỉ cầu chúng cả đời bình an vui vẻ, thanh tịnh hòa thuận là được.

Mưa rơi nghiêng nghiêng, rửa sạch vạn vật thế gian. Nhũ danh của nữ nhi, có lẽ đặt là Tiêu Tiêu cũng được.

Tiêu Tiêu: mưa lất phất, mưa bụi.

Còn con trai tôi, tôi hy vọng nó không chỉ có phong thái oai hùng của cha, mà còn hy vọng nó có tâm hồn trong vắt, không phải giống cha mẹ nó, tay đầy máu tanh... Nhũ danh của nó là Triệt, trong vắt như thể suối tiên.

Triệt: trong vắt.

Thoáng một cái đã qua nửa tháng.

Sinh mạng thực quá thần kỳ, chẳng ai ngờ được. Nhìn hai đứa bé dài thêm mỗi ngày, tôi thường xuyên kinh ngạc không dám tin. Đặt thân mình vào trong chiến tranh, đấu đá, ân oán, chỉ có nhìn một đôi trai gái này mới cảm thấy thế gian vẫn còn tốt đẹp, vẫn còn hy vọng.

Triều thần, tôn thất tặng quà tới chông chất như núi, đủ loại kỳ trân dị bảo, hoa cả mắt.

Nội thị một mình vào cầu kiến, dâng lên một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ tử đàn, là quà của Tử Đạm.

Nhìn hộp gỗ vẻ tầm thường, nhưng ở trong tay lại cảm thấy quý trọng hơn hết. Trên tấm lụa màu xanh lam là hai chiếc vòng tay một vàng một ngọc bích.

Tôi kinh ngạc nhìn đôi vòng tay này, trái tim như bị ai nhéo, buồn bực đau đớn tìm đến, không trốn tránh được.

Tập tục xưa đeo vòng tay vàng, tương truyền là muốn quấn chặt trên cánh tay cô gái từ lúc sinh ra, chờ đến ngày thành thân, phu quân sẽ gỡ xuống, giữ chiếc vòng lại, có ý viên mãn.

Lời thề xưa còn nhớ, tiền duyên đã hủy, không ai có thể gìn giữ được những tươi đẹp lúc ban đầu.

Uống có vòng vàng, vòng ngọc bích, cuối cùng cũng chỉ là thêm phần châm chọc thôi.

Thôi, đến nước này rồi, mĩa mai cũng được, oán hận cũng được, chung quy là ta nợ huynh.

Ngày chín tháng mười, tin chiến thắng báo về, Dự Chương Vương thu phục Ninh Sóc, đại phá Nam Đột Quyết, đánh thẳng vào Vương thành, chém chết phản tướng Đường Cảnh ngay trước cổng thành.

Sau ba ngày, thành phá, Hộc Luật Vương bỏ nước chạy đi phương bắc. Những người thuộc Vương tộc còn ở trong thành chưa kịp trốn đều bị chém đầu thị chúng.

Dự Chương Vương tổ chức đại yến cho chúng tướng, ban thưởng tướng soái, khao phong tam quân.

Từ triều đình đến ngoài phố, đâu đâu cũng vui mừng phấn chấn.

Chiến tích huy hoàng của Dự Chương Vương đối với đất nước, với nhân dân, với thiên hạ có ý nghĩa là sự bình yên, cường thịnh, kiêu ngạo và vinh quang.

Mà hết thảy những điều này, đối với tôi, chỉ là người đi xa cách cuối cùng cũng trở về.

Một bức thư nhà cùng tin chiến thắng thật mỏng.

Mặc kệ A Việt còn đang đứng đây, tôi rút nhanh tờ giấy mỏng bên trong ra, thư còn chưa đọc, lệ đã rơi ngàn hàng.

Không dám dung túng nỗi tương tư, sợ là nỗi buồn sẽ làm dao động lòng kiên cường.

Giờ khắc này viết thư nhà, mọi phòng ngự đều sụp đổ.

Đây là bức thư chàng viết ở chốn biên quan khói lửa mịt mù, ngàn dặm xa xôi gửi về nhà.

Nơi mực viết, từng nét chữ cứng cáp, bụi đường trường đập vào mặt.

Chốc lát, tựa như được đến bên bờ sông Vô Định, dưới đài Hách Liên. Từ phía biên quan, tướng quân cầm đao phóng ngựa, đạp qua sương lạnh, một mình cùng trăng đánh giặc Khương. Kiên cường nửa đời cũng chẳng thể thoát khỏi mềm lòng. Vài lần mộng về chốn quan ải, thấy kiều thê, con thơ, tương tư thấu xương cốt, như chịu đao rìu chém. Vài lần cười, vài lần rơi lệ, một tờ giấy mỏng tang, mỗi chữ đều là từng khúc tan nát lòng.

Sông Vô Định: nay ở phía bắc tỉnh Thiểm Tây.

Đài Hách Liên: nay trong huyện Diên Trường tỉnh Thiểm Tây.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ sợ rơi nước mắt làm ướt nét mực.

“Vương phi...”, A Việt thấp thỏm gọi tôi, lo lắng đứng một bên, không dám tùy tiện hỏi thăm.

“Vương gia đặt tên cho Thế tử và Quận chúa, nam Doãn Sóc, nữ Doãn Ninh”, tôi cười.

“A”, A Việt chột hiệu ra, “Đây là ý vĩnh viễn thu phục Ninh Sóc!”.

Tôi mỉm cười gật đầu, song lại lắc đầu.

“Doãn” tức là lời đồng ý, lời thề; Ninh Sóc là nơi chúng tôi gặp nhau.

Gặp nhau, hứa hẹn, dắt tay nhau bước đi, qua mưa gió gập ghềnh, những khổ ngọt đắng cay trong đó, người ngoài sao có thể hiểu?

“Vậy thì thật tốt!”, Ngọc Tú vui mừng hân hoan nói: “Vương gia khi nào mới khai hoàn trở về?”.

Tôi cúi đầu, mỉm cười, gấp lại tờ giấy, đặt vào trong hộp gấm, “Vương gia nói...”.

Vừa mở miệng, tiếng đã nghẹn ở cổ, rõ ràng cổ găng cười, nước mắt lại rơi xuống.

Tôi hít sâu một hơi, nhìn về chân trời phương bắc xa xôi, “Vương gia quyết định thừa thắng truy kích, chỉ huy bắc tiến, san bằng Nam Bắc Đột Quyết”.

Chưa giành được đất vua, chưa nghĩ quay về quê cũ.

Đường Cảnh đã chết, phản quân bị diệt, cuộc chiến tranh này lại chưa kết thúc.

Phu quân của tôi, không nóng lòng về nhà, không vì sớm được đoàn tụ với vợ con mà khải hoàn, lại tiếp tục hướng bắc, mở mang biên cương, đi thực hiện nghiệp bá, thực hiện tâm nguyện một đời.

Đây là phu quân tôi.

Chàng thuộc về chiến trường, thuộc về vạn dặm giang sơn, duy chỉ không thuộc về chốn khuê các.

Ngày mười hai tháng mười, quần thần dâng biểu, nói Dự Chương Vương công cao đức lớn, thỉnh ban cửu tích.

Cửu tích: là chín loại lễ vật Hoàng đế ban cho chư hầu, đại thần có công trạng đặc biệt, là lễ vật cao nhất. Những lễ vật này, bình thường chỉ có Thiên tử mới được sử dụng. Chữ “tích” thời xưa đồng âm với chữ “tử” (ban thưởng).

Lễ có chín tích: nhất viết xe ngựa, nhị viết y phục, tam viết nhạc đàn, tứ viết nhà son, ngũ viết thềm điện, lục viết dũng sĩ, thất viết cung tiễn, bát viết thiết việt, cửu viết rượu quý. Từ triều Chu tới nay, ban thưởng cửu tích là phần thưởng cao quý nhất của Thiên tử, ý nghĩa nhường ngôi.

Thiết việt: việt là một loại binh khí thời xưa; thiết là sắt.

Quyền thần các triều đại, một khi được ban cửu tích, thiên mệnh hẳn là không còn xa.

Tử Đạm nhường vị chỉ là chuyện sớm muộn. Ngày Tiêu Kỳ khải hoàn cũng là lúc thiên hạ đổi chủ.

Ngày mười lăm tháng mười, triều đình ban chiếu, ban thưởng Dự Chương Vương tinh kỳ Thiên tử, xa giá sáu ngựa, năm xe, ca vũ tám đội.

Sắc phong trưởng tử Dự Chương Vương làm Diên Sóc Quận Vương, nữ làm Diên Ninh Quận chúa.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lung Lay

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Ánh nắng buổi trưa mùa thu chan hòa ấm áp.

Tôi thì lúng túng không ứng phó được sự nghịch ngợm của Tiêu Tiêu.

Có trời mới biết sao nó lại hiếu động đến thế, từ sớm đến muộn không có lúc nào chịu an phận, thực là khó đối phó hơn cả đám triều thần ngoan cố.

May mà Triệt nhi là một đứa bé ngoan ngoãn ưa yên tĩnh, không tinh nghịch như tỷ tỷ.

Lúc này Triệt nhi đang nằm lặng trong tay vú em, ngủ say sưa, dung nhan như hoa sen trắng, bất luận ai nhìn thấy cũng không nở lòng nào quấy nhiễu.

Toát cả mồ hôi mới đỡ được cho Tiêu Tiêu ngủ, giao nó vào tay Từ cô cô, tôi cũng mệt bở hơi tai.

Tựa lưng vào giường, ngồi xem chiến báo từ bắc cương đưa về, nhưng vừa đọc được vài chữ đã cảm thấy buồn ngủ, dần dần khép mắt lại... Mơ màng nghe thấy bên ngoài màn hình có tiếng người nói nhỏ, sau đó Từ cô cô cũng thấp giọng đáp lại.

Tôi lười quan tâm, nghiêng người quay vào trong ngủ.

Chợt nghe Từ cô cô thất thanh kêu nhỏ: “Cái gì? Sao không bấm báo sớm?”.

Cơn buồn ngủ tiêu tán ngay trong chốc lát, tôi ngồi dậy, nhíu mày hỏi: “Phía ngoài ồn ào gì thế?”.

Từ cô cô cuống quýt đi tới bên giường, thấp giọng nói: “Hồi bẩm Vương phi, Bàng thống lĩnh sai người tới báo, vừa rồi lính tuần tra phát hiện một lệnh bài xuất cung... e là mất trộm”.

Tôi chấn động, vén màn lên, “Chuyện xảy ra lúc nào?”.

“Lúc mất trộm là rạng sáng”, Từ cô cô lo sợ không yên, “Tình hình cụ thể thì chưa rõ ra sao, nô tỳ lập tức đi truyền đại nội thị vệ tới”.

“Không còn kịp rồi”, tôi lạnh lùng nói, “Lập tức truyền lệnh xuống, lệnh cho Thiết y vệ phi ngựa ra khỏi thành, chia làm hai hướng, truy kích về hướng bắc và đông, cần phải bắt được người trốn đi trước giờ Tý đêm nay, nếu như chống cự, giết ngay tại chỗ, không thể để bất kỳ ai lọt lưới!”.

Từ cô cô toát mồ hôi lạnh trên trán, “Nô tỳ biết rồi”.

“Lập tức phong tỏa cung cấm, bắt giữ toàn bộ thị vệ canh chừng đại nội đêm qua, truyền Tổng Hoài n và Bàng thống lĩnh đến gặp ta!”, tôi vội vã choàng ngoại bào, gọi A Việt giúp tôi thay quần áo trang điểm, chuẩn bị xa giá vào cung.

Ngồi trước gương mới chợt phát hiện ra mình cũng đang ra mồ hôi đầy trán.

Phó thống lĩnh cấm quân trong cung Bàng Quý là tâm phúc nhiều năm của tôi, hẳn vẫn luôn âm thầm nắm chắc nhất cử nhất động trong cung. Một lệnh bài nhìn vẻ như chuyện nhỏ, nhưng nếu có người thừa cơ làm loạn, con đê nghìn dặm cũng sẽ như kiến vỡ tổ.

Lúc này đại quân đang tiến công thần tốc vào đại mạc bắc cương, cũng là lúc trong kinh trống không, nếu như xảy ra đại loạn, không khác gì đưa

Tiêu Kỳ vào tình cảnh hai mặt giáp địch.

Mặt mũi người trong gương tái nhợt khác thường, đôi môi đỏ thẫm màu son, như thể khoác thêm một lớp sương lạnh.

Ngoài cửa vang tiếng giày nện trên nền còm cộp, Tống Hoài n đã chạy tới, tôi xoay người choàng thêm áo khoác ngoài, đi ra cửa.

“Thuộc hạ tham kiến Vương phi”, Tống Hoài n mặc quân trang đeo bội kiếm, sắc mặt trầm trọng kiên nghị.

Xa xa, phía quân doanh thành Đông, một làn khói màu xanh lá đậm dâng lên cao, tuôn thẳng về phía chân trời.

Đó là khói cảnh báo với tất cả các chốt nằm trên đường ra biên quan.

Tống Hoài n án kiếm nói: “Thuộc hạ đã phát khói báo động, phái người phi ngựa truyền lệnh, phong tỏa tất cả các trạm kiểm soát dọc đường”.

“Rất tốt”, tôi ngược mắt nhìn cột khói màu xanh kia, chậm chậm nói, “Tính theo lộ trình thì trước giờ Tý, bọn chúng hẳn chưa tới được Lâm Lương quan. Thiết y vệ đã ra khỏi thành truy kích, đến lúc đó vây kín trước sau, không cho phép bất kỳ kẻ nào chạy thoát”.

“Có cần lưu lại người sống?”, Tống Hoài n trầm giọng hỏi.

“Việc đã đến nước này, có lưu lại người sống hay không không còn quan trọng nữa”, tôi thản nhiên nói, “Đi về phía đông chỉ là góp thêm chút sức, phía bắc thì tuyệt đối không được có sơ suất. Người đã bố trí chu toàn chưa?”.

Tống Hoài n gật đầu, “Binh lực ở quận Đông chưa đủ hai vạn, thuộc hạ đã bố trí phòng ngự ở dọc đường. Bốn phía kinh thành và các vùng lân cận

đều có quân đóng giữ, vững như tường sắt, Vương phi không cần lo lắng. Phía bắc dù có bản lĩnh ngang trời cũng không với được đến Vương gia”.

Tôi nhú mày, “Hai quân ở trận tiền, há có thể để xảy ra nội loạn? Bất luận thế nào cũng không được phép để lộ tin tức!”.

“Vương phi yên tâm, Thiết y vệ làm việc trước nay chưa từng thất thủ!”, ánh mắt Tống Hoài n kiên định, chợt lóe lên sát ý, “Tên đã rời khỏi dây cung thì không còn đường quay đầu nữa, mong Vương phi sớm ra quyết định!”.

Ánh mắt hần chạm vào ánh mắt tôi.

Khoảng cách gần như vậy, tôi dường như có thể thấy được gân xanh trên trán hần nổi lên vì kích động.

Quyết định, hai chữ này nói ra thật dễ dàng, nhưng lại làm đảo ngược vận mệnh.

Mười năm qua bao nhiêu lần quyết định, hoặc là bước lên đầu sóng ngọn gió, hoặc là lui về vực sâu không đáy, cho tới bây giờ tôi chưa từng có một con đường thỏa hiệp để đi.

Một lấy, một bỏ, mất đi, chính là cả đời.

Gió nổi lên, không gian lạnh lẽo.

Tôi túm vạt áo choàng, ngược nhìn về phía cung thành.

Tử Đạm, cuối cùng huynh cũng muốn đọ sức cùng muội một phen sao?

Mặt trời đỏ nghiêng dần về tây, hoàng hôn buông xuống, tà dương như máu, nhuộm đỏ con đường gạch dài.

Bên ngoài cửa cung, ba ngàn thiết kỵ đứng thành hàng lối, áo giáp sáng loáng, sẵn sàng đón địch.

Tổng Hoài n đi trước, trường kiếm hướng thẳng vào cửa cung.

Tôi giơ tay lên kéo mũ trùm đầu xuống thấp, che kín mặt mũi, giục ngựa theo sau hẳn, hai tùy tùng cưỡi ngựa hai bên đi theo tôi.

Giờ khắc này, tôi mặc áo giáp, dùng áo choàng để che tướng mạo, ẩn thân trong đám tùy tùng, lặng lẽ vào cung.

Dừng ngựa trước cửa cung, nhìn lại ánh tà dương phía chân trời, cả kinh thành như thể bị nhuộm trong một sắc vàng nghiêm trang.

Kinh thành và bốn cửa thành đã được phong tỏa giới nghiêm, phó thống lĩnh cấm quân Bàn Quý đích thân dẫn người đến bắt cả nhà họ Hồ, phủ đệ các Vương Công đều có trọng binh canh gác.

Trước điện Càn Nguyên, cung nhân quỳ đông nghịt, mười mấy thị vệ đại nội đeo gươm đứng trước cửa điện.

Nội thị tổng quản bước nhanh tới nói: “Hoàng thượng đang ở trong điện. Lão nô phụng mệnh coi giữ cửa cung, không dám để cho ai ra ngoài một bước”.

Tổng Hoài n nghiêng mặt nhìn sang, tôi gật đầu, cùng hẳn bước lên thềm điện.

Trong điện âm u, Tử Đạm áo tơ trắng đội ngọc quan, cô độc ngồi trên ghế ngự, lạnh lùng nhìn ra cửa.

Tôi và Tổng Hoài n bước vào điện, ánh chiều tà soi bóng chúng tôi in dài trên mặt đất, chõng lên hình rồng khắc trên gạch.

“Các người tới rồi”.

Giọng Tử Đạm lạnh nhạt, quanh quẩn trong điện.

“Thần hộ giá chậm, mong Hoàng thượng thứ tội!”, Tống Hoài nấn kiếm, quỳ một chân trên nền nhà.

Tôi cúi đầu quỳ gối, trầm mặc ở phía sau lưng Tống Hoài n, giấu mặt trong mũ áo choàng.

“Hộ giá?”, Tử Đạm cười lạnh, “Trẫm một quả nhân, sao đủ kinh động Tống Tướng vào cung”.

Tống Hoài n không đổi sắc mặt, “Hồ thị mưu nghịch, Hoàng hậu giả truyền thánh chỉ phạm tội khi quân, thần phụng ý chỉ Thái hậu vào cung hộ giá, quét sạch cung cấm!”.

Tử Đạm khẽ mỉm cười, giọng nói thản đạm tựa như đã sớm dự liệu được giờ khắc này, “Chuyện này không liên quan đến Hoàng hậu, cần gì phải liên lụy đến người vô tội. Biết chuyện không thể thành, trẫm đã mặc sẵn quần áo trắng, chờ các người lâu rồi”.

Huỳnh ấy than thở một tiếng, như thế cuối cùng cũng được giải thoát, chậm chậm đứng dậy khỏi ghế ngự, “Đã là ý chỉ Thái hậu, vậy làm phiền người thay mặt trẫm chuyển cáo với Thái hậu...”.

Hai chữ “Thái hậu” được Tử Đạm nhấn mạnh, giọng mỉa mai, “Trẫm cuối cùng cũng giúp được cho tâm nguyện của nàng, không biết nàng có vui?”.

Tống Hoài n trầm mặc chốc lát, chậm chậm lấy ra chiếu thư màu vàng trong tay áo, dâng lên bằng hai tay, “Thần ngu dốt, chỉ biết phụng mệnh hành sự, không dám tự tiện truyền Thánh ý. Chiếu thư phế hậu ở đây, kính xin Hoàng thượng đóng dấu Ngự tử, lập tức hạ lệnh bình định phản thần trong cung!”.

Tử Đạm nắm tay, sắc mặt trắng như tờ giấy, “Một mình trăm gánh chịu, không cần liên lụy người khác!”.

Tống Hoài n lạnh lùng nói: “Hồ thị mưu nghịch có bằng chứng xác thực, mong Hoàng thượng minh giám!”.

“Chuyện này không liên quan đến Hồ thị”, Tử Đạm khẽ run, “Trăm đã để tỳ các người xử trí, cần gì thêm một nữ tử yếu đuối?”.

“Thần không dám”, giọng Tống Hoài n như băng.

Tử Đạm vịn vào ghế ngự, giọng căm hận nói: “Các người, quả thực là đuối cùng diệt tận, ngay cả phụ nữ và trẻ em cũng không tha!”.

Tống Hoài n rớt cuộc không còn kiên nhẫn nữa, bỗng đứng dậy, “Thỉnh Hoàng thượng đóng dấu Ngự tỳ!”.

“Đừng có mơ trăm sẽ ban chiếu này!”. Tử Đạm dựa vào ghế ngự, trừng mắt nhìn lại, nhưng cả người run rẩy, tựa như đã không còn sức gắng gượng.

Tống Hoài n giận dữ, chột tiến lên một bước.

“Hoàng thượng”, tôi đứng dậy, vén mũ trùm đầu ra.

Tử Đạm chấn động, nghiêng đầu, cùng tôi bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt kia khoét thẳng vào đáy lòng tôi.

Giữa hai người, chỉ cách có ba trượng, nhưng đã là ngăn cách ân oán cả đời.

Tôi chậm chậm đi tới gần Tử Đạm, mỗi một bước đều tựa như đi trên mũi dao.

“Nàng muốn tự mình ra tay?”, Tử Đạm cười, sắc mặt xám ngoét, thân thể thoáng lung lay, ngã ngồi trên ghế, đôi môi trắng nhợt, không nói được thêm gì nữa.

Tôi trầm mặc, để cho ánh mắt, nụ cười của Tử Đạm lặng lẽ đả kích.

“Mời Hoàng thượng đọc”, tôi cầm lấy chiếu thư trong tay Tống Hoài n, từ từ mở ra trước mắt Tử Đạm.

“Đây là chiếu thư phế hậu chứ không phải ban chết”, tôi khắc chế nỗi sợ hãi, khắc chế nỗi lòng, chỉ để Tử Đạm trông thấy bộ dạng lãnh khốc nhất của mình, “Nếu là giết người thì không cần phải dùng đến Ngự tử, chỉ một chén rượu độc là đủ. Hồ thị mưu nghịch, theo đúng luật phải diệt tộc. Chỉ có phế vào lãnh cung mới bảo toàn được tính mạng nàng”.

Tôi nhìn Tử Đạm, “Hoàng thượng, điều thần thiếp có thể làm, chỉ vền vện như thế thôi”.

Tử Đạm nhắm nghiền hai mắt, tựa như không muốn nhìn tôi thêm nữa, “Lấy mạng của ta, bỏ qua cho nàng và đứa bé”.

Tử Đạm đã nhận định tôi sẽ mượn việc này để gây khó dễ, diệt cỏ tận gốc, tiễn hết thân nhân của huynh ấy đi.

“Trẫm buông tay đánh cược một lần, lòng đã có dự tính tình huống xấu nhất, đương nhiên sẽ gánh chịu hết thảy”, Tử Đạm hé nụ cười thảm.

Tôi nhìn Tử Đạm, lòng chỉ thấy tiêu điều, bi thương, “Nếu như huynh quả thực muốn bảo vệ Hồ gia thì cần gì phải đẩy bọn họ đến trước lưỡi đao?”.

Một khi thua, Hồ gia sẽ là người đầu tiên chịu chết, điểm này Tử Đạm không phải không biết. Song huynh ấy vẫn lôi Hồ gia vào trận đánh cược

hy vọng xa vời này, chẳng e dè việc ở đây còn có thể tử, còn có đứa con chưa chào đời của huynh ấy.

Cuối cùng huynh ấy cũng làm được một việc giống Đế vương, đáng tiếc là đã quá muộn.

“Nàng nói ta chưa từng một lần tranh giành”, Tử Đạm bỗng mết mòi nói, “Bây giờ ta tranh, kết quả ra sao?”.

Tôi nắm chặt chiếu thư, không biết phải trả lời thế nào.

Cho dù không có ngày hôm nay, Hồ gia cũng khó trốn khỏi tai ương; ngay cả không có Ngọc tỷ, tôi cũng vẫn sẽ động thủ.

Tử Đạm, muội và huynh không sai, chỉ có loạn thế này sai.

“Thần, thống lĩnh Thiết y vệ Ngụy Hàm hồi cung phụng mệnh!”.

Tiếng sắt leng keng từ ngoài điện vọng vào, đâm rách sự yên lặng chết chóc.

Tử Đạm nhìn chăm chăm ra cửa điện, môi mỏng khẽ run, đầy vẻ tuyệt vọng.

Ngụy Hàm ấn kiếm lên điện, một thân áo đen, bước đi nhanh như gió, mặt nạ áo giáp che kín người, chỉ để lộ ra một đôi mắt sắc bén.

Hắn quỳ một chân trên đất, hai tay trình lên một tấm áo màu vàng nhuộm máu, đó là áo trong mà Hoàng hậu thường mặc.

Tống Hoài n nhận lấy chiếc áo, từ từ mở ra.

Áo đã bị máu tươi nhuộm, nhưng vẫn nhìn thấy được rõ ràng những dòng chữ trên áo, bút pháp thanh tú phiêu dật, khí khái như thần.

Đây là áo Hồ Dao, chữ Tử Đạm, phía dưới có dấu Ngọc tỷ đỏ chói.

Viết mật chiếu lên áo trong của Hoàng hậu cho cung tỳ mặc, trốn khỏi cửa cung, đưa đi quận Đông và bắc cương cầu viện Hồ gia. Bắc cương có mười vạn quân của Hồ Quang Liệt, quận Đông có ba vạn bộ hạ cũ của Hồ gia. Hành động lần này là nước cờ hiểm, được ăn cả ngã về không, Tử Đạm hay do dự, ắt không nghĩ được vậy.

Chiếc áo dính máu tươi còn chưa giặt, một mùi máu tanh lao thẳng tới chóp mũi.

Tử Đạm che miệng, quay đầu, toàn thân run lên. Huynh ấy xưa nay ghét cay ghét đắng máu tươi, nhưng chưa bao giờ lộ vẻ sợ hãi như lúc này.

“Thần bắt được cung tỳ bỏ trốn và tông phạm ở sau trạm Bắc Kiều ba dặm, tìm khắp xe không thấy có gì khả nghi, sau đó phát hiện ra vật ngự dụng trên người vú già. Từ phó thống lĩnh truy kích về hướng đông cũng đã bắt được nghịch tặc, hiện đang cười ngửa trở về”, Ngụy Hàm cúi đầu bẫm, giọng lạnh tanh, “Một đám nghịch tặc bảy người, không ai lọt lưới”.

“Có giữ lại người sống?”, Tống Hoài n hỏi.

Ngụy Hàm đáp: “Ba người chết ngay tại chỗ, hai người tự vẫn, hai người sống còn lại đã bị tạm giam”.

Nói xong, hấn và Tống Hoài n cùng nhìn tôi, im lặng không nói gì, cơ hồ như chìm vào trong âm u, nhưng lại tựa như hai thanh đao đã ra khỏi vỏ, sát khí bức người, khiến tôi không thở nổi.

Tôi cắn răng quay đầu, không nhìn Tử Đạm nữa.

“Tống quản điện Càn Nguyên đâu?”, tôi cất giọng.

Nội thị tổng quản Vương Phúc bước nhanh vào, quỳ xuống, “Có lão nô”.

“Lấy Ngọc tỷ”, tôi giơ tay ném chiếu thư xuống trước mặt hắn, “Truyền chỉ, phế Hoàng hậu Hồ Dao thành thứ dân, lập tức giải vào lãnh cung”.

Sau bình phong, hai nội thị hiện thân như bóng ma, một trái một phải đi lại gần.

Thân thể mập mạp của Vương Phúc lúc này nhanh thoăn thoắt. Ông ta sải bước tới gần ghế ngự, cúi người trước Tử Đạm, “Hoàng thượng, lão nô đắc tội”.

Hai nội thị đè Tử Đạm lại, Vương Phúc bước tới tìm Ngọc tỷ mà Tử Đạm đã giấu, nặng nề chen lên bức chiếu thư.

Tử Đạm cứng người như hóa đá, để mặc cho họ định đoạt, chỉ nhìn tôi không chớp mắt, hai mắt như muốn nhỏ ra máu.

Tôi đột nhiên xoay người, nhắm chặt mắt lại, “Ngụy thống lĩnh, lập tức bắt giam Hồ gia, quét sạch tàn dư nghịch đảng!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Ngụy Hàm quỳ gối lạy một cái rồi lập tức lui đi, cùng Vương Phúc đi tới Chiêu Dương cung.

Tôi chậm chậm quay lưng.

Tử Đạm chán nản cúi đầu, chăm chăm nhìn mặt đất. Dưới chân huynh ấy là tấm áo rực màu máu đỏ.

Tử Đạm chết lặng nhìn chiếc áo, co chân về, dựa người vào ghế ngự, khom lưng nôn mửa, hai vai co quắp.

Tôi ngẩn ngơ, lòng đau đớn, không kiềm chế được nữa, chạy đến đỡ huynh ấy.

Tử Đạm run rẩy kịch liệt.

“Truyền ngựa y, mau truyền ngựa y...”, tôi quay đầu nói với Tống Hoài n.

Tử Đạm thở hỗn hển, đột nhiên tránh khỏi tay tôi, giơ tay giáng xuống.

Bên tai vang lên một tiếng thật giòn, trước mắt mơ màng.

Tôi ngã nhào bên ghế ngựa, run sợ, người cứng lại như không nhúc nhích được.

Bên má nóng bỏng, môi đắng chát, nhưng không bù lại được nỗi đau xé lòng.

Tử Đạm nhìn tôi không chớp mắt, đáy mắt trống rỗng, khóe môi nở nụ cười lạnh băng.

“Xoẹt” một tiếng, kiếm quang lóe qua trước mắt, một thanh trường kiếm ngăn ngay giữa tôi và Tử Đạm.

Tống Hoài n đứng chắn trước mặt tôi, mu bàn tay nổi gân xanh.

Tử Đạm, muội nợ huynh đâu chỉ một cái bạt tai.

Hận cũng được, ghét cay ghét đắng cũng được, chỉ cần là huynh cho, muội sẽ lấy.

Tôi cười ngẩn ngơ, giơ tay lau vết máu trên miệng, nỗ lực đứng dậy.

Tống Hoài n đưa tay đỡ tôi, bị tôi đẩy ra.

Tôi thản nhiên nói: “Hoàng thượng long thể bất an, từ hôm nay tĩnh dưỡng tại tâm điện, không ai được phép quấy rầy”.

Vừa bước ra khỏi điện Càn Nguyên, tôi liền không gắng gượng được nữa, dưới chân mềm nhũn, vội dựa vào cánh cửa.

“Vương phi!”, tay Tống Hoài n vững vàng nắm cánh tay tôi, đỡ trọn lấy tôi.

Ánh mắt lo lắng của hãn lộ ra vẻ kiên định làm lòng người an ổn.

“Người đưa tin đã tới bắc cương, ngựa đi suốt ngày đêm, chưa tới bảy ngày mật hàm sẽ tới tay Vương gia. Trước mắt việc phải làm không ít, trong kinh hết thảy có thuộc hạ, Vương phi phải bảo trọng!”.

Tôi cảm kích, lại không biết phải biểu đạt thế nào, chỉ cười nhạt, “Đa tạ người, Hoài n”.

Gió đêm nổi lên, phía chân trời trầm trầm như muốn mưa.

Điện các xa gần đều đã lên đèn, thoáng thấy một ánh đèn lồng lung lay trong gió.

“Có muốn đến cung Chiêu Dương không?”, Tống Hoài n hỏi.

Đến đó làm gì? Khoe khoang thắng lợi của tôi hay thưởng thức thất bại của người khác?

Tôi cười sâu thẳm. Hồ Dao không làm sai, lựa chọn của nàng giống tôi, tất cả đều chỉ vì bản thân mình, vì người mình yêu mà tranh giành sự sinh tồn và tôn nghiêm, loại bỏ hết mọi chướng ngại và nguy hiểm, không chừa bất cứ thủ đoạn nào nhằm sống sót.

Nếu như không gặp nhau ở đây, có lẽ tôi và nàng sẽ thành tri kỷ.

“Không cần tới cung Chiêu Dương, mọi chuyện tùy người lo liệu, ta mệt rồi, trở về phủ thôi”, tôi ảm nhiên xoay người đi lên xe loan.

Đang định khởi giá lại thấy Vương Phúc vội vã chạy từ cung Chiêu Dương về.

“Khởi bẩm Vương phi, Hoàng... phế hậu Hồ thị vừa mới chấn kinh mà ngất, có dấu hiệu sắp sinh!”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Máu Lạnh

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Ánh đèn chiếu sáng rực trong điện Chiêu Dương, cung nữ y thị bận hối hả, ai nấy im lặng bộ dạng phục tùng.

Ngoại trừ tiếng rên rỉ thì trong điện không còn âm thanh nào nữa. Tiếng rên thì thoảng lọt vào tai trong im lặng chết chóc khiến lòng người sợ hãi.

Ngoài điện là cấm quân áo giáp sâm nghiêm, đêm nặng nề như sắt, bóng tối giăng đầy bức người.

Trong trí nhớ của tôi, Chiêu Dương điện muôn đời tịch liêu này lần thứ hai nghênh đón sinh mệnh mới.

Minh Trinh Hoàng hậu từng sinh con trai cho Tử Long ca ca ở đây... Ngày đó, hình như cũng vừa có cung biến, thiên địa đổi sắc. Đã bao nhiêu năm qua, mắt dường như còn thấy được Tạ Hoàng hậu bạch y tiêu điều ôm đứa trẻ trong ngực, quỳ xuống ủy thác nó cho tôi. Giờ Tĩnh nhi bị phế vị, được phong ấp ở phương xa, bệnh tình có chút khởi sắc, cuối cùng cũng được cả đời bình an. Lời Uyển Dung tỷ tỷ dặn dò, tôi đã làm được rồi chẳng? Tử Long lúc này đã chuyển kiếp, được làm thứ dân như ý muốn, tự do tự tại mà sống chưa?

Tôi nhìn về một ánh đèn lồng xa xăm, ngẩn ngơ xuất thần, bất giác lâm vào chuyện cũ.

Bỗng nhiên, một tiếng trẻ con khóc yếu ớt vang lên khiến tôi cả kinh chấn động.

Tiếng khóc non nớt mảnh mai tựa như tiếng mèo kêu. Tim tôi đập thình thịch, chỉ cầu trời xanh thương hại, nhất định phải là nữ!

Liêu ma ma vội vã đi ra khỏi điện, quỳ gối xuống, “Hoàng hậu sinh hạ tiểu Hoàng tử”.

Bên tai âm một tiếng, hy vọng cuối cùng tiêu tan mất.

Hoàng tử... Cuối cùng là tiểu Hoàng tử, cuối cùng vẫn ép tôi lựa chọn.

Tôi ngã ngồi trên ghế, mờ mịt ngẩng đầu, chưa bao giờ cảm thấy điện Chiêu Dương lại âm trầm khó chịu đến thế.

Phượng hiên, loan xà, rèm gấm đung đưa chập chờn như bóng ma, tựa âm linh còn chưa tiêu tán của các vị Hoàng hậu bao đời qua.

Giờ khắc này họ đang ở trên cao nhìn xuống tôi, nhìn xuống nữ tử trên người chảy xuôi dòng máu Hoàng tộc, xem xem tôi có chính thay bóp chết huyết mạch cuối cùng của Hoàng triều hay không.

“Giữ nữ không giữ nam”, ngày đó Tiêu Kỳ đồng ý với tôi như vậy, cho tôi một nửa hy vọng.

Tôi vẫn ôm khăng khăng hy vọng ấy, mong mỗi trời cao xót thương, để Hồ Dao sinh nữ nhi.

Một nửa hy vọng khác, cũng đã âm thầm được chuẩn bị.

Bao lâu nay, tôi vẫn một lòng nghĩ cách phải làm sao để giúp Tử Đạm và vợ con huynh ấy có con đường sống, tương lai giống như Tĩnh nhi, rời xa cái lồng cung đình, đi đến một nơi núi cao nước chảy êm dòng, bình an sống phần đời còn lại.

Tính đến trước hôm nay, tôi vẫn dự định như thế. Nếu như Hồ Hoàng hậu sinh hạ tiểu Hoàng tử, tôi sẽ sắp xếp cho người bí mật mang đứa bé ra

khỏi cung, lấy thân phận con của họ hàng nuôi ở Vương phủ, tuyên bố với người ngoài rằng tiểu Hoàng tử chết yếu. Đợi Tử Đạm nhường ngôi, đi về đất phong xa xôi, tôi sẽ để Tử Đạm nhận nó làm nghĩa tử đi theo.

Song chuyện mật chiếu xảy ra, Hồ gia diệt môn, nỗi hận và cái tát của Tử Đạm mang đến một đòn trí mạng cho kế hoạch của tôi.

Những gì tôi tình nguyện làm là sai, sai hoàn toàn.

Tử Đạm không phải Tĩnh nhi, không phải đứa trẻ để mặc cho người khác định đoạt cả đời.

Mỗi hận đoạn vị, mỗi thù diệt tộc, đời này không bao giờ có thể hóa giải được nữa.

Tử Đạm và Tiêu Kỳ, tôi và Hồ Dao, đã định trọn đời là địch.

Đứa trẻ sơ sinh này còn chưa biết vui buồn chốn nhân gian, song nhiều năm sau, nó sẽ biến thành thế nào? Nó có biết, từ giờ khắc chào đời, nó đã rơi vào thù hận của bậc cha chú: huyết mạch chưa đoạn tuyệt thì thù hận còn chưa thôi?

“Vương phi!”, Liễu ma ma thấp giọng gọi tôi, “Hoàng hậu sinh xong rất yếu, hiện đang hôn mê, tiểu Hoàng tử sinh non, sợ là quá yếu ớt”.

Tôi căng thẳng, “Bế đứa bé tới đây cho ta”.

“Vâng”, Liễu ma ma đáp lời, đi vào.

Tôi trầm ngâm chốc lát, “Truyền Thái y tới”.

Vú em đi ra khỏi điện, ôm một đứa bé nằm trong tã vàng, đi đến trước mặt tôi, quỳ xuống, cẩn thận đưa đứa bé lên.

Đứa bé nằm trong tã không khóc, chỉ kêu mấy tiếng yếu ớt.

Tôi run rẩy giơ tay lên, đang định nhận lấy thì bỗng nhiên nhìn thấy rõ gương mặt đứa bé – khuôn mặt, miệng, mũi giống Tử Đạm như đúc, mà đường nét cực kỳ giống Hồ Dao.

Đứa bé dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, đôi hàng mi mở ra.

Thoáng chốc, tôi như gặp ảo giác, trông thấy một đôi mắt oán hận, sắc như lưỡi dao đâm tới.

Rõ ràng là đôi mắt Hồ Dao, lại như Hồ Quang Viễn, thiếu niên hồn nhiên vui tươi đã tự vẫn trong ngục.

Vú em còn giơ tay, thấy tôi đứng bất động tại chỗ thì vươn người lên định đưa đứa bé vào tay tôi.

“Đừng lại gần!”, tôi giật mình, lão đảo lùi về sau, váy dài quệt vào chiếc đèn lồng trên bàn.

Chiếc đèn vụt tắt, xung quanh mờ đi.

“Nô tỳ đáng chết!”, vú em hoảng sợ khẩu đầu, ôm đứa bé không biết phải làm sao.

Đứa bé dường như cũng bị kinh sợ, bắt đầu khóc lên.

Tôi liên tiếp lùi về sau mấy bước, cố gắng bình tĩnh lại, không dám nhìn đứa bé nữa.

Quanh mình ánh đèn chập chờn, nhưng không chiếu lên gương mặt tôi, chỉ có ẩn trong bóng đêm mới có cảm giác an toàn.

“Vương phi, Thái y đến”, Liễu ma ma nhìn tôi vẻ ngạc nhiên.

Nghe được tiếng giày lộp cộp, tôi xoay người nhìn lại. Không chỉ có ba Thái y đến, mà còn có Tống Hoài n đi đầu.

Tôi hít một hơi lạnh, ngược mắt nhìn Tống Hoài n, khó khăn lắm mới dám nhìn ánh mắt tinh táo của hắn.

Ánh mắt tinh táo đến mức gần như tàn nhẫn này, dường như dù có thấy cái chết cũng không thay đổi.

“Thái y đã đến, có cần trị liệu giúp tiểu Hoàng tử hay không?”, Tống Hoài n cúi đầu, “Thỉnh Vương phi định đoạt”.

Tôi chậm chậm nhìn qua gương mặt ba vị Thái y.

Tôn Thái y, Từ Thái y, Lưu Thái y, thì ra là bọn họ.

Ngay cả tôi cũng không biết, ba vị quốc thủ đức cao vọng trọng này cũng là người sẵn sàng góp sức cho Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ quả nhiên đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện từ lâu.

Nếu muốn để một đứa trẻ sơ sinh chết yếu, còn ai hợp lý để ra tay hơn Thái y?

Đứa bé này sống hay chết là tùy thuộc vào họ.

Tống Hoài n không nói một lời, chờ đợi tôi ra lệnh.

Nếu tôi không đồng ý, hắn sẽ làm thế nào? Nếu tôi nhất quyết đưa đứa bé đi, thực hiện như kế hoạch ban đầu, sau đó sẽ ra sao? Cho dù đứa bé này bình an lớn lên, nhưng vận mệnh của nó tương lai có an ổn?

Mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, đầu óc rối loạn, tôi không nghĩ được gì nữa, chỉ cảm thấy chán nản vô vọng. Mọi tính toán đều đã sai, sai hết! Biết tính toán thế nào mới là đúng? Mười năm qua, thị phi đúng sai, có ai phân rõ ràng được giùm tôi?

Một thị nữ vội vã đi ra khỏi điện, quỳ nói: “Khởi bẩm Vương phi, Hoàng hậu nương nương đã tỉnh, hỏi thăm tiểu điện hạ...”.

“To gan!”, Tống Hoài n hét, “Phế hậu Hồ thị đã là thứ dân, dám nói bậy phạm thượng, phạt ba mươi trượng!”.

Thị nữ kia hoảng sợ đến ngậy người như phỗng, quên cả cầu xin tha thứ. Một thị vệ đứng cạnh lôi nàng ra ngoài.

Đám cung nữ xung quanh hốt hoảng quỳ rạp, ai nấy nơm nớp lo sợ.

Tống Hoài n cúi đầu, “Thỉnh Vương phi nhanh chóng quyết định!”.

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại. Sống tạm bợ trong thù hận, bất tri bất giác chết đi, nào có được coi là nhân từ? Nếu như có một ngày, đứa bé này mang đến một cuộc tàn sát rung chuyển trời đất, có lẽ là Tiêu Kỳ, hoặc có lẽ là Triệt nhi của tôi sẽ trở thành kẻ địch của nó. Nếu vậy, tôi tình nguyện kẻ địch ấy là tôi, tôi tình nguyện gánh vác tội nghiệt.

Trong thân thể tôi, có một nửa dòng máu Hoàng tộc, giống đứa bé này.

Dòng máu ấy sẽ đoạn tuyệt trong tay tôi, hết thủy quy về cát bụi.

“Thỉnh Thái y bắt mạch cho điện hạ”, tôi xoay người, đi từng bước ra ngoài điện Chiêu Dương.

Ra khỏi, bóng đêm như mực, điện các xa xôi lạnh lạnh.

Tôi chậm rãi quay lưng, nhìn vào sâu trong điện Chiêu Dương.

Chuyện cũ như băng tuyết sụp đổ, âm âm dâng lên chôn vùi tôi.

Ở đây, tôi từng tập tễnh học bước, học đánh đàn, bầu bạn với cô cô; từng gặp gỡ Tử Đạm, hai đứa trẻ vô tư sống những tháng ngày thuần khiết nhất; từng nhận tứ hôn, vận mệnh thay đổi từ đó, bước lên con đường không thể

quay lại; từng giam cầm cô cô, phản bội thân tộc, hai bàn tay dính đầy máu tươi; từng nhìn Tạ Hoàng hậu tuần tiết ủy thác... Hôm nay, tôi ở đây, phế truất Hoàng hậu, xử tử con Tử Đạm.

Thị vệ tuần tra làm kinh động một đám quạ, đám quạ bay vút lên qua tường thành.

Tiếng quạ thê lương như tiếng khóc.

“Từ cô cô...”, tôi mơ màng nói.

“Vương phi!”, là giọng Tống Hoài n.

Tôi có chút hoảng hốt, nghiêng đầu nhìn một lúc lâu mới chợt nhớ ra Từ cô cô không có ở đây.

Hắn hình như nói gì đó, nhưng tôi không nghe lọt chữ nào.

Bấu vào tay vịn, tôi dò bước hai bước, dựa lưng vào cột trụ lạnh ngắt, chậm chậm ngồi bệt xuống đất.

Tống Hoài n đưa tay tới, định kéo tôi dậy.

Tôi lắc đầu, co gối lên, cuộn tròn người lại, vùi mặt vào đầu gối.

Rất lạnh, mệt chết đi được, không còn sức để nói chuyện, chỉ muốn cứ thế này ngủ đi.

Chốc lát, có bàn tay nào đó ôm lấy tôi, bế tôi lên. Có hơi ấm, nhưng không phải bờ vai quen thuộc... Tiêu Kỳ, chàng ở đâu? Sao chàng đi lâu thế, mãi chưa trở lại?

Phía trước ánh lửa hừng hực, sau lưng vực sâu hun hút, tiến lui đều là hung hiểm. Tôi như quay trở lại Ninh Sóc, một lần nữa độc thân leo lên

sườn đồi cao cao, thấy một thân ảnh quen thuộc xuất hiện, xa xa vươn tay về phía mình.

Tôi liều lĩnh chạy tới, nhưng chợt cảm giác thân thể bị lãng không rồi rơi xuống thật nhanh.

“Tiêu Kỳ!”, tôi kinh hô, mở mắt ra, lại thấy xung quanh màn sương, nắng sớm chiếu vào, đâu có bóng dáng chàng?

Nhớ lại cảnh trong mơ, người lúc lạnh lúc nóng, đã ướt đầm mồ hôi.

Tôi vén màn ra, ngồi dậy, A Việt vội đi vào, phủ áo khoác ngoài cho tôi.

“Sao ta lại ngủ lâu như vậy?”, tôi mơ màng đi tới trước cửa, mở cửa sổ ra, gió sớm mát mẻ phả vào mặt.

A Việt kéo màn lên, “Nào có ngủ lâu, Vương phi nửa đêm mới về phủ, vừa nghỉ ngơi chưa được hai canh giờ”.

“Vậy cũng quá lâu, lúc này nghỉ ngơi một khắc cũng không...”, tôi đột nhiên dừng lại, ánh mắt lướt qua hành lang, nhìn thấy một thân ảnh đứng thẳng ngoài đình, “Đó là...”.

“Là Tổng đại nhân”, A Việt thấp giọng trả lời, “Đêm qua sau khi hộ tống Vương phi về phủ, Tổng đại nhân vẫn luôn trông chừng ở đây, chưa từng rời đi”.

Tôi kinh ngạc một lúc lâu, không nói được gì.

Thân ảnh kia dưới ánh nắng sớm giống như hộ vệ mặc kim giáp, tay giữ thần binh.

Tôi rửa mặt qua loa, búi tóc lên rồi đẩy cửa ra ngoài, đi tới phía sau hăn.

“Hoài n”.

Hắn chấn động, xoay người lại nhìn, chợt cúi người định hành lễ.

Tôi đưa tay đỡ, đầu ngón tay vừa chạm vào áo hắn lại nhanh chóng rút về. Thân phận tôi và hắn vẫn nên giữ lễ tiết, khoảng cách.

Hắn vẫn an như ngày thường, câu nệ giữ lễ, không nhắc tới chuyện đêm qua, cũng không nhắc cục diện lúc này.

Ánh nắng sớm dịu dàng ấm áp, thanh tịnh, có cảm giác như đêm qua chỉ là một cơn ác mộng, đã tản đi trong nắng mai.

Tôi đưa mắt nhìn hắn, cười nhạt nói: “Đa tạ người, Hữu tướng đại nhân”.

Hắn cũng mỉm cười, “Không dám”.

“Ta hình như trước giờ chỉ tạ ơn người?”, nhìn bộ dạng nghiêm túc của hắn, tôi bật cười.

“Ta cũng luôn không dám nhận”, hắn cười, để lộ hàm răng trắng.

Đây là lần đầu tiên hắn xưng “ta” với tôi, không phải thuộc hạ hay ty chức.

Suốt đường đến thư phòng, hắn luôn đi phía sau tôi một bước.

Hắn vẫn luôn ở đây, ở một nơi tôi có thể nhìn thấy, không rời đi, cũng vĩnh viễn không nhích tới gần.

Bất giác đã là mười năm, thiếu tướng quân hăng hái tràn trẻ sức sống khi xưa hôm nay đã làm quan, có con cái.

Mười năm trước ở động phòng, tôi giận dữ ném khăn hỉ, hôm nay thì sao? Có lẽ tôi cũng đã già đi rất nhiều rồi. Hoảng hốt nhận ra, lâu nay tôi chưa nhìn kỹ mình trong gương, nhất thời không nhớ nổi dung mạo của mình.

Không chỉ thời gian dễ dàng trôi đi, mà có nhiều thứ cũng dễ dàng thay đổi, mất đi, không lấy lại được.

Kinh nghiệm sau bao lần khó khăn vẫn còn bên cạnh, đáng quý nhưng nặng nề.

Tiểu Hoàng tử hoăng giờ Dần một khắc.

Chuông vang buồn bã, lục cung chịu tang.

Giờ Mão canh ba, cả Hồ gia và những kẻ tòng phạm, tổng cộng bảy mươi ba người, toàn bộ bị giam, già trẻ không một ai lọt lưới.

Trong loạn thế, người mạnh sống, người yếu chết, cho dù có huy hoàng như hai nhà Vương, Tạ, cũng sẽ có lúc diệt vong.

Đây cũng là một bước ngã khác từ trên đỉnh quyền lực.

Bao nhiêu người mơ ước ngôi vị cửu ngũ chí tôn này, cũng có bao nhiêu người thân bất do kỷ, nếu không đi được lên nơi cao nhất thì chỉ đành để mặc người khác chèn ép.

Mật hàm tôi viết đã được người phi ngựa đưa đến tay Tiêu Kỳ. Hôm nay Hồ gia sụp đổ, hoàng tự tuyệt, Tử Đạm nhường ngôi là chuyện chắc chắn.

Mà nhường ngôi cũng là đường sống cuối cùng của Tử Đạm.

Ban thường cửu tích đã như diềm báo trước chuyện nhường ngôi, chỉ đợi Tiêu Kỳ khai hoàn trở về triều, đại điển nhường ngôi sẽ được tổ chức.

Tôi lệnh cho Tổng Hoài n vào cung chuẩn bị chuyện nhường ngôi, đồng thời để cho đám tôn thất còn lại dâng biểu, tự xin được phân đất sống quăng đời còn lại.

Hết thủy đều xảy ra theo ý nguyện của chúng tôi, từng bước từng bước tiến tới, có thể nói mọi chuyện đã xong xuôi, chỉ còn chờ Tiêu Kỳ về.

Song, chàng rõ ràng đã nhận được mật hàm của tôi, lại mãi chưa thấy về.

Sau khi Dự Chương Vương đại phá được Vương thành Nam Đột Quyết thì không điều quân trở về mà chỉ nghỉ ngơi lấy sức vắn vắn năm ngày, sau đó Tiêu Kỳ đích thân dẫn quân đến dãy núi Thương Mang cắt ngang Nam Bắc Đột Quyết. Gót sắt Trung Nguyên lần đầu tiên bước tới vùng đất lạnh Bắc mạc.

Nơi đó là chốn khởi nguồn của người Đột Quyết. Vùng đất lạnh khủng khiếp ấy, ngay cả người Đột Quyết cũng không muốn sống, nhiều đời qua vô số lần gây chiến tranh chỉ vì muốn chiếm vùng đất ấm phương nam.

Trừ người Bắc Đột Quyết, chẳng có ai khác tới vùng đất này cả.

Xâm chiếm cả vùng đất này có nghĩa là người Đột Quyết mất đi ngôi nhà cuối cùng, đồng nghĩa với diệt vong.

Dân tộc dũng mãnh tung hoành phương bắc mấy trăm năm, đời đời kiếp kiếp đối đầu với Trung Nguyên, cho dù vài lần thua trận lui sâu về đại mạc thì trước sau vẫn sinh sôi kiên cường, góc đầu trở lại, trở thành mối uy hiếp ngàn đời của Trung Nguyên.

Dân tộc này, giống như cỏ dại trên thảo nguyên, dường như không bao giờ có thể diệt sạch.

Nhưng lần này, sử sách có vẻ như sẽ bị Tiêu Kỳ một tay sửa đổi.

Mùa đông gần tới, cả vùng đất bắc sắp phải đối diện với những năm tháng tuyết đóng băng.

Người Đột Quyết mạnh về sức, lúc đầu gan dạ, tinh thần bén nhọn, nhưng khó có thể cầm cự được lâu.

Tạ Tiểu Hòa dẫn năm vạn quân chiếm cứ núi Đại Át, cắt đứt đường lương thực của Đột Quyết.

Nếu cứ kéo dài như vậy, tướng địch bị vây khốn chết trong thành, lương thảo không đủ, nhuệ khí tan dần, dù không đánh cũng có thể diệt Đột Quyết.

Từ xưa đến nay, bao vị danh tướng bá chủ đã từng chỉ huy bắc phạt, mưu đồ san bằng Hồ Lỗ, thống nhất nam bắc.

Luận công trạng hiển hách của Tiêu Kỳ, vốn có thể đoạt được vùng đất chưa ai có.

Nhưng trèo lên núi cao sắp tới đỉnh, sự nghiệp cái thế chàng khát khao có được đã ở ngay trước mắt rồi. Giờ khắc này, không còn bất kỳ sức mạnh nào có thể khiến chàng buông tay.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Trung Gian

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Trung: trung thành; gian: phản tặc.

Đêm về khuya, tĩnh lặng vô cùng.

Tôi cho thị nữ lui, một mình dỗ hai đứa bé ngủ. Tiêu Tiêu đang chơi với ngón tay của mình, Triệt nhi đã ngủ. Trong lúc mơ, đứa bé khẽ chau mày, nhìn vẻ như nghiêm túc, loáng thoáng có dáng dấp Tiêu Kỳ. Muốn hôn gương mặt nhỏ nhắn của nó, rồi lại sợ đánh thức nó. Tôi ngồi trước nôi, ngắm nhìn đôi trai gái này, càng nhìn càng thấy ngọt ngào, càng xem càng thần thờ. Bất giác nhớ lại ngày xưa, tôi gả cho Tiêu Kỳ đã được mười năm... Mười năm, đời người có mấy lần mười năm?

Từ mười lăm đến hai lăm, từ thuở thiếu nữ gả vào tướng môn, đi theo chàng, làm vợ người, làm mẹ người, đường đi vui buồn vô tận. Tất cả đều ở trong mười năm này. Dừng chân nhớ về, chỉ thấy trong chớp mắt.

Giờ nghĩ lại, bắt đầu từ khi nào, tôi phó thác cả đời cho nam nhân này, tôi cũng không nhớ nổi.

Là ở trên đài cao Ninh Sóc, ở lần đứng giữa bờ sinh tử, cùng chung hoạ nạn? Số mệnh đã định cho tôi và chàng gặp nhau, chưa từng có cơ hội kháng cự. Mà tôi có từng kháng cự? Khi chàng thúc ngựa tới, tung người nhảy xuống cầu, tôi có thực sự từng kháng cự?

Có phải ngay từ ngày khao quân, từ lần đầu tiên nhìn thấy chàng, tôi đã bất tri bất giác khắc thân ảnh ấy vào lòng?

Cho nên đến khi gặp lại ở Ninh Sóc, thân ảnh đỉnh thiên lập địa kia tỏa ra ánh sáng rừng rực chói lòa đôi mắt tôi.

“Nàng là Vương phi của ta, là nữ nhân sẽ cùng ta đi chung cả cuộc đời này, ta không cho phép nàng hèn yếu!”. Đôi mắt nhìn nam tử khắp thế gian, e là chỉ có mình chàng dùng cách này để yêu một nữ nhân. Những lời ấy, trở thành lời nguyện trong đời tôi, buộc tôi và chàng lại, cùng tiến lui, cùng chia ngọt sẻ bùi, không bao giờ nhát gan e sợ nữa.

Sáp nển chảy xuống, giống như người rơi lệ, thúc giục nỗi đoạn trường.

“Đại nhân xin dừng bước, Vương phi đã nghỉ ngơi!”, phía ngoài chột vang lên tiếng người làm tôi chú ý.

“Ai xông xao ở ngoài đó?”, tôi đi ra khỏi nội thất, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, sợ đánh thức hai đứa bé.

Đã gần canh ba. Trước cửa là Tống Hoài n.

Tôi không nhìn rõ mặt mũi thần sắc của hắn, lại thấy hắn ăn mặc không ngay ngắn, tựa như mới chạy từ nhà tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?”, tôi hỏi.

“Vương phi...”, hắn tiến lên một bước, tay cầm cuốn sổ mỏng, đó là quân tình mật báo khẩn cấp.

Tống Hoài n nhìn tôi chăm chăm, sắc mặt chưa từng tái nhợt đến thế, miệng cũng lắp bắp, “Vừa mới nhận được quân báo truyền về từ cách đây tám trăm dặm, mấy ngày trước bắc cảnh có biến, Vương gia dẫn binh vào núi, bị Đột Quyết đánh lén... mất tích!”.

Tôi ngây người chốc lát, bỗng chốc hiểu được, bên tai âm âm, rõ ràng thấy Tống Hoài n mấp má môi nói gì đó, nhưng không nghe lọt tai.

Bên cạnh ai đó đỡ lấy tôi, cầm chặt tay tôi.

Một hơi thở phả tới, tôi tránh khỏi người bên cạnh, đưa tay đoạt lấy mật báo trong tay hắn.

“Tình hình trước mắt chưa rõ, Vương phi đừng quá kinh hoàng...”, Tống Hoài n vội vàng nói.

“Đưa ta!”, tôi đột nhiên nổi giận, chớp lấy cuốn sổ. Chữ viết đập vào mắt, tôi lại nhìn không rõ, bất chợt cảm giác như mình không biết một chữ nào hết. Bên cạnh có người không ngừng nói gì đó với tôi, tôi không nghe được, chỉ muốn căng mắt ra xem trên giấy viết gì. Quá ồn ào, xung quanh ong ong tiếng người khiến tôi choáng váng, mồ hôi lạnh túa ra... Tôi không nói lời nào, đột ngột chạy nhanh vào phòng, đóng cửa ngăn tất cả ở ngoài.

Dưới đèn, giấy trắng mực đen, những dòng chữ như di động trên giấy, không ngừng biến ảo, đâm vào hốc mắt đau nhói.

Tiêu Kỳ nhận được mật hàm, biết Hồ gia mưu nghịch liền lệnh bắt giam Hồ Quang Liệt với tội kháng mệnh trên trận tiền.

Không ngờ tới còn chưa kịp ra tay, tin tức đã bị lộ, Hồ Quang Liệt dẫn một đội thân binh đánh giết thoát ra khỏi đại doanh, thừa lúc ban đêm bỏ chạy về phía tây.

Tiêu Kỳ tức giận đích thân dẫn quân truy kích, cả đêm bôn ba mấy trăm dặm, cuối cùng giết sạch đám người Hồ Quang Liệt.

Trên đường trở về đột nhiên gặp bão tuyết, người Đột Quyết nhân cơ hội đánh lén hậu quân. Tiêu Kỳ dẫn quân tiên phong trở về hội ngộ, đánh bại.

Lui tới miệng núi, tuyết lớn sụp xuống, đại quân tiên phong đã vào hết sơn cốc, từ đó mất tích, chỉ e gặp bất trắc.

Mấy hàng chữ run run, cũng chính là tay tôi đang run rẩy.

Trước mắt đen kịt, dần dần không nhìn thấy gì, trời đất xoay tròn, bóng tối đè xuống người tôi.

Không thể nào! Đây không phải là thật! Ai cũng có thể thất bại, nhưng Tiêu Kỳ thì không! Chàng là thần, là Chiến thần bất khả chiến bại! Mất tích gì chứ, rõ ràng là nói nhảm! Chàng chỉ là tạm thời bị bão tuyết ngăn! Chàng nhất định sẽ bình an trở về quân doanh, nhất định không có việc gì! Tôi gắng gượng giữ chút ý chí cuối cùng, chống tay vào mép bàn, đáy lòng dường như có một tiếng nói yếu ớt mà rõ ràng vang lên: “Chàng nhất định sẽ trở lại... Tôi phải chờ chàng trở lại!”.

Không thể như vậy, tôi không thể ngã xuống vào lúc này. Ngã xuống sẽ không đứng lên được nữa.

Cửa bị đẩy ra, một đám người vẻ mặt hoảng loạn xông vào.

Có tiếng ai đó khóc nức nở từ xa vọng tới, tôi mơ màng quay đầu lại, “Người khóc cái gì?”.

Tống Hoài n và Từ cô cô trước mặt dường như cũng bị thần sắc của tôi áp chế, đứng ngây người ra.

Tôi nhìn nàng, “Vương gia còn tốt lắm, người khóc cái gì!”.

“Đi ra ngoài!”, tôi giơ tay chỉ về phía cửa, “Đi ra hết cho ta!”.

Tôi cần phải cẩn thận suy nghĩ lại. Mọi chuyện không thể như vậy, không thể như vậy. Nhất định có chỗ nào đó không đúng, nhất định là sai rồi, là bọn họ nghĩ sai rồi. Nhưng, sai ở chỗ nào, tôi lại không nhìn ra được. Rõ ràng cảm thấy không đúng, đầu óc lại trống rỗng. Không nhớ nổi thứ gì nữa, đầu óc chỉ tràn đầy Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ... Chàng làm sao có

thể gặp chuyện không may? Chàng đã hứa với ta sẽ bình an trở về, sẽ trở về trước khi con chúng ta biết gọi tiếng “phụ thân” đầu tiên.

Mắt mờ đi, không nhìn rõ dáng vẻ mọi người, tôi vịn mép bàn, nỗ lực ép mình đứng vững.

“Việc đã đến nước này, vạn mong Vương phi nén bi thương!”, Tống Hoài n hai mắt đỏ ngầu, tiến lên một bước đỡ tôi.

“Câm mồm!”, tôi cắn chặt môi, cầm chén trà trên bàn ném đi. Hãn nghiêng đầu tránh được, chén trà đập vào cửa, nát tanh bành.

Hãn ngẩn ngơ, cúi đầu, im lặng lui về.

Từ cô cô quỳ xuống, khẩn cầu tôi bảo trọng.

Bất chợt, “oa” một tiếng, Tiêu Tiêu bị đánh thức, Triệt nhi cũng khóc lớn theo.

Tôi hoảng sợ, chạy vào trong nội thất, vừa nhìn thấy hai đứa bé, sức lực toàn thân đã tan hết. Tôi ngã ngối bên nôi, ngay cả sức để bế hai đứa cũng không có. Từ cô cô theo tới, cuống quýt bế Tiêu Tiêu lên, lại đưa tay đỡ dành Triệt nhi. Tôi nhìn Từ cô cô đăm đăm, lại nhìn hai đứa bé mà chẳng làm được gì cả, đột nhiên bị chôn vùi trong tuyệt vọng. Thị nữ đi vào bế hai đứa bé ra ngoài, Từ cô cô rưng rưng nước mắt ôm tôi, “A Vũ đáng thương của ta...”.

Từ cô cô ôm tôi, nước mắt lã chã, tôi lại không rơi một giọt lệ nào, cả người như hư không. Tiêu Kỳ, sao chàng có thể như vậy được... Lần trước gửi thư, tôi còn cẩn nhắc mãi, Tiêu Tiêu rất thông minh, học nói rất nhanh, không bao lâu nữa sẽ biết gọi phụ thân. Mặc dù chưa từng một lần viết lời thúc giục... Nhưng giữa những con chữ ấy, có chỗ nào không phải là tương tư, không phải là buồn lòng?

Tiêu Kỳ, chẳng lẽ chàng không nhìn thấu tấm lòng ta, không thấy được nỗi nhớ mong của ta?

Tôi chợt sững người, trong đầu có cái gì đó lóe lên, thình thịch thình thịch đánh vào lòng.

Mật hàm, là mật hàm.

Tôi bỗng chấn động, thoáng chốc suy nghĩ đột biến, chầm chậm đẩy Từ cô cô ra, “Từ cô cô đi ra ngoài đi, ta không sao, để ta một mình!”.

Từ cô cô ngậy người, run rẩy đứng dậy, lui về phía sau. Tống Hoài n và hạ nhân phía ngoài cũng lui đi hết.

Tôi giơ tay chống trán, đầu óc mông lung, hơi cảm giác thấy có chuyện trọng đại gì đó sắp ập tới, nhưng lại không bắt được đầu mối.

Mật báo nói Tiêu Kỳ biết Hồ gia mưu nghịch, hạ lệnh giam Hồ Quang Liệt trị tội. Nhưng trong mật hàm của tôi rõ ràng đã nói với Tiêu Kỳ là án Hồ gia mưu nghịch còn đang điều tra, để tránh lòng người dao động, tạm thời bỏ đó, chưa vội định tội. Tiêu Kỳ làm việc kín đáo, theo lý chàng sẽ không tiết lộ chuyện Hồ gia mưu nghịch để tránh ảnh hưởng đến lòng quân, nếu có thực sự muốn bắt Hồ Quang Liệt, chàng sẽ kiếm cớ cãi mệnh không nghe. Nếu là như thế, người viết mật báo làm sao mà biết được tin Hồ gia mưu phản? Mật hàm của tôi cũng đồng thời là thư nhà, có tư tình trong đó, Tiêu Kỳ ắt sẽ không để cho người thứ hai đọc được. Trừ phi mật hàm đã rơi vào tay kẻ khác, hoặc là... Tiêu Kỳ cố ý như thế!

Tôi đứng lên, nhào tới trước bàn. Mật báo vẫn mở dưới ánh đèn. Ngưng thần nhìn từng chữ từng chữ, cũng không thấy có gì khác thường. Nhìn gần hơn, cũng không có phát hiện gì.

Phía ngoài vang lên giọng Tống Hoài n và Từ cô cô, có vẻ như Tống Hoài n muốn vào hỏi thăm tình hình của tôi.

Đè nén nổi hoảng loạn, tôi gắng sức suy tư những cách ẩn chữ, lòng chột động. Tôi từng tự chế trò chơi đoán chữ dựa theo lạc đồ Cửu Cung, mỗi khi rảnh rỗi lại mang ra đọ nhãn lực với Tiêu Kỳ. Bất kể tôi thay đổi cách bố trí thế nào, chàng đều có thể tìm ra, duy chỉ có một lần vắt óc bố trí mới làm khó được chàng. Lúc ấy chàng từng cười nói, nếu như tôi làm gián điệp, e là chẳng có ai giải nổi mật hàm của tôi.

Tôi run run, vội hồi tưởng ngay lại cách bố trí lúc đó, nhanh tay cầm cuốn số lên.

Chữ thứ nhất là “Có”, chữ thứ hai... tôi cẩn thận tìm, mồ hôi ướt lòng bàn tay, mãi không có gì, rồi đột nhiên chợt thấy, một chữ “biển” lọt vào tầm mắt.

Có biển! Tôi vội bịt miệng, không để bản thân hô lên.

Phía sau lại tìm được hai chữ nữa, ghép lại thành: “Có biển, nhanh chóng, về”.

Là Tiêu Kỳ! Quả nhiên là chàng cố ý để lộ sơ hở trên văn tự, khiến tôi cảnh giác, đồng thời dùng cách tôi thử thách chàng ngày xưa để báo tin.

Thoáng chốc, cảm giác bản thân như vừa trải qua một vòng luân hồi sinh tử, từ dưới vực sâu không đáy trở lại nhân gian, được thấy ánh sáng bình minh. Cảm giác vui mừng như điên sau khi sống sót đã áp chế hết nỗi khiếp sợ. Bất luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần biết rằng chàng còn sống, những điều khác, không còn đáng sợ nữa.

Nhưng, bí mật cẩn thận như vậy là để đề phòng ai?

Là người vừa biết tin Tiêu Kỳ mất tích đã vội vã tin tưởng chàng gặp bất trắc, vội vã muốn xác nhận sự thật chàng đã chết?

Đang nghi hoặc thấp thỏm, Từ cô cô đã đi vào, tôi vội hỏi: “Tổng đại nhân đâu?”.

“Tổng đại nhân đang ở bên ngoài”, Từ cô cô lo âu nói: “Vương phi, mật báo này liệu có gì không ổn không? Có cần nô tỳ đi mời Tổng đại nhân...”.

Tôi quả quyết nói: “Không cần! Cô cô đi ra ngoài nói với hã, ta đau thương quá độ, đã không còn tỉnh táo”.

“Vâng”, Từ cô cô ngạc nhiên, nhưng vẫn xoay người đi.

Đợi Từ cô cô đi khỏi, tôi mới run rẩy mở mật hàm ra.

Phía ngoài có tiếng bước chân tiến gần tới nội thất, tôi lập tức đưa mật báo đến trước ánh lửa, ngọn lửa bùng lên, liếm sạch chữ trên giấy.

“Tổng đại nhân, không thể quấy nhiễu Vương phi!”, tiếng Từ cô cô đã ở ngoài cửa.

Tôi vung tay áo, lật úp giá cắm nến, đốt sách trên bàn, đồng thời đốt cháy cả mật hàm.

Cửa mở ra, Tống Hoài n và Từ cô cô trông thấy ánh lửa thì kinh sợ, thị nữ phía sau hốt hoảng kêu lên.

“Vương phi cẩn thận!”, Tống Hoài n lao thẳng tới kéo tôi ra. Từ cô cô vội cho người dập lửa, nhưng trên bàn đều là sách, gặp lửa là cháy, mật hàm đã thành tro bụi.

Tống Hoài n đỡ tôi dậy, nửa kéo nửa ôm đưa tôi ra khỏi nội thất. Tôi ngã nằm trong khuỷu tay hã, rớt cuộc bật khóc thất thanh.

“Vương gia hy sinh vì nước, công lao trường tồn. Song trước mắt thế cục nguy cấp, Vương phi cần phải nén bi thương, lấy đại cục làm trọng!”, Tống Hoài n xót xa.

Tôi che mặt cười thâm, “Nói đại cục gì nữa, Vương gia mất rồi, ta còn tranh giành làm gì?”.

Từ cô cô quỳ gối lại gần, lệ rơi đầy mặt, “Còn có tiểu Thế tử, còn có Quận chúa, còn có rất nhiều người đang đợi, A Vũ...”.

“Chẳng lẽ Vương phi gương mặt nhìn triều đình đại loạn, nhìn cơ nghiệp Vương gia khổ cực gây dựng nửa đời bị hủy hoại trong chốc lát?”, Tống Hoài n nắm lấy vai tôi.

Tôi gương mặt bình tĩnh nhìn, nhìn gương mặt quen thuộc, nhìn đôi lông mày, sống mũi, khóe mắt đều toát ra vẻ “trung nghĩa” phía trước, bỗng nhiên hoảng hốt.

“Vương gia vừa đi, trong quân trong triều như rắn mất đầu, chư tướng ganh đua, bất cứ lúc nào cũng có thể nảy sinh biến cố”, vẻ mặt hẩn đầy lo lắng, giọng nói ngậm đau thương, “Vương phi cần phải sớm tính toán, Hoài n nguyện thề chết bảo vệ Vương phi và tiểu Thế tử chu toàn!”.

Tôi đau lòng nhắm mắt lại, đột nhiên quỳ xuống trước mặt hẩn.

Hẩn cả kinh, vội vàng quỳ theo, “Vương phi, người làm gì vậy?”.

Tôi ngược lên, mắt đẫm lệ, buồn bã nhìn hẩn.

Hẩn mở miệng, nhất thời kinh ngạc không nói nên lời.

“Hoài n, người ta còn có thể trông cậy lúc này, chỉ có mình người”, thân thể tôi run rẩy, nước mắt lã đài.

Ánh mắt hẩn biến ảo, nhìn tôi thẳng tắp, cuối cùng hẩn thở dài, nặng nề khầu đầu, “Hoài n thề chết nghe theo!”.

Tôi buồn bã nói: “Trong quân bây giờ, luận uy vọng tài đức, chỉ có người có thể phục chúng”.

Hắn do dự nói: “Tuy nói là như thế nhưng muốn hiệu lệnh lục quân cũng không phải chuyện dễ, trừ phi có Hồ phù của Vương gia...”.

Tôi cúi đầu, lòng lạnh băng, tia hy vọng cuối cùng tan theo mây khói.

Hoài n, thật sự là người.

Lòng thâm đậm vô hạn, lại không có hận ý hay tức giận.

Hồ phù trong tay Tiêu Kỳ có hai cái, một cái chàng giữ, một cái... tôi giữ.

Đây là thứ quan trọng nhất Tiêu Kỳ cho tôi trước khi xuất chinh.

Trên danh nghĩa, bằng Hồ phù này có thể điều khiển binh mã thiên hạ, nhưng thực tế, binh mã có thể cho tôi điều khiển, chỉ có mười lăm vạn quân được giữ lại đóng ở kinh thành.

Ngày đó tôi còn mỉm cười nói với chàng, tôi chỉ là một nữ tử, không chức không phận trong quân, cho dù có Hồ phù cũng không điều động được binh mã thiên hạ.

Song, nếu Hồ phù này rơi vào tay Tống Hoài n thì sức mạnh của nó không thể sánh nổi.

Hắn vốn đã làm tới chức Hữu tướng, ở trong quân nhiều năm, uy vọng rất cao. Hôm nay hai người Hồ, Đường không ở đây, Tiêu Kỳ vừa chết, duy hắn độc tôn.

Chỉ đợi Hồ phù tới tay là được tiếp quản binh quyền, thay thế Tiêu Kỳ.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mê Trận

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu, chỉ ngăn ngủi một cái chớp mắt, nhưng trong lòng đã có trăm ngàn ý niệm, như thể thời gian qua đi là cả đời.

Lúc này đã đến cửa ải sinh tử tồn vong, không còn đường lui nữa, tôi chỉ có thể tương kế tựu kế, tạm dùng tính mạng của bản thân và người thân để cùng Tống Hoài n đánh cuộc ván này!

Tôi ngẩng đầu, chưa nói, nước mắt đã tuôn trào, “Sau này, ta và hai đứa con, là sống hay chết, gặp họa hay phúc, toàn bộ đều phụ thuộc vào ngươi!”.

“Hoài n không dám!”, Tống Hoài n chấn động, ánh mắt nhìn tôi sáng quắc. Miệng nói không dám, nhưng đáy mắt lại rõ ràng không che giấu nỗi sợ hãi, “Hoài n chỉ cần còn một hơi thở, nhất quyết không để Vương phi phải chịu một chút uất ức nào!”.

Tôi rưng rưng nhìn hắn, thân thể thoáng lay động, chực ngã nhào.

Hắn vội lao tới, giữ chặt lấy tôi, mặc kệ thị nữ còn ở xung quanh, cứ thế ôm tôi vào lòng.

Nhiệt độ từ cơ thể hắn truyền tới chỉ khiến tôi càng cảm thấy rét lạnh. Sống lưng giống như một con rắn, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người.

Đôi cánh tay này từng giúp tôi bao lần. Trận đánh ở Huy Châu vẫn còn trong trí óc. Bao nhiêu năm qua, tôi hoài nghi rất nhiều người, đề phòng rất

nhiều người, duy chỉ chưa từng nghi ngờ hẳn.

Trong một đêm, bằng hữu đáng để tín nhiệm nhất đã trở thành kẻ địch nguy hiểm nhất.

Cách mấy lớp áo, tôi vẫn nghe được nhịp tim đập của Tống Hoài n. Dồn dập như thế. Cánh tay hẳn cũng hơi run run.

“Lúc này không phải thời khắc đau lòng, khẩn cầu Vương phi tỉnh táo, nhân lúc tin tức còn chưa lộ ra mà an bài trước mọi thứ”, hẳn đỡ lấy hai vai tôi, ánh mắt tha thiết, thậm chí còn rất thành khẩn.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng trấn định, lau nước mắt, “Đúng vậy, cơ nghiệp Vương gia khổ cực gầy dựng nửa đời không thể đổ sập như thế”.

Gương mặt hẳn toàn là đau thương, trông vô cùng thật.

Tôi âu sầu nhìn hẳn, “Tống Hoài n, người có nguyện thề, bất luận người ở vị trí nào, cả đời cũng sẽ bảo vệ Thế tử và Quận chúa, che chở Dự Chương Vương phủ, vĩnh viễn không gây hại thân tộc của ta?”.

Hẳn buông tay ra, chậm chậm lui về phía sau, gương mặt đỏ lên vì kích động.

Tôi vội vã nói: “Tống Hoài n, người có nguyện thề với ta?”.

Hẳn nhìn tôi, trán nổi gân xanh, đứng bất động một hồi lâu, quả quyết quỳ xuống, giơ tay lên trời, “Trời xanh trên cao, Tống Hoài n thề thần phục Vương phi, cả đời che chở cho Vương phi, tiểu Thế tử, Quận chúa, vĩnh viễn không gây hại cho thân tộc Vương phi, nếu vi phạm lời thề, trời tru đất diệt!”.

Lời vừa dứt, xung quanh im lặng trang nghiêm, ánh trăng xuyên qua mái nhà cong chiếu lên gương mặt hẳn, luồng sáng di động, lúc sáng lúc tối.

Tôi cắn môi, cười một tiếng bi ai, “Chỉ mong người có thể nhớ mãi lời thề hôm nay”.

Ánh mắt hần như muốn thiêu đốt người, rốt cuộc cũng không còn vẻ ẩn nhẫn trầm tĩnh như ngày thường. Lần đầu tiên hần nhìn tôi không chút kiêng kỵ, hần của lúc này và hần trước kia đã là hai người khác nhau hoàn toàn. Rốt cuộc hần cũng không phải nấp sau Tiêu Kỳ, mãi mãi bị ánh sáng của Tiêu Kỳ che lấp nữa.

“Ta giao Hồ phù của Vương gia cho người”, tôi từ từ nói, “Cho người tiếp quản binh mã thiên hạ, truyền lệnh chư tướng bắc chinh khai hoàn về kinh... Trước khi đại quân về kinh, bí mật phát tang, không được để lộ tin tức, tránh triều đình dao động!”.

Tống Hoài n cúi đầu, “Cần tuân mệnh lệnh Vương phi!”.

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, lại nghe hần nói: “Tình hình lúc này nguy cấp, có cần lập tức điều binh ở kinh thành và các vùng lân cận vào thành để phòng ngừa có biến?”.

Suy nghĩ thật nhanh, tôi âm thầm kinh hãi, mặt vẫn không đổi sắc, “Hết thảy tùy người làm chủ. Ta bây giờ vào cung gặp Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng ban chiếu cho người làm Đại nguyên soái, như vậy sẽ được danh chính ngôn thuận điều động lục quân!”.

Hần đương nhiên hiểu được, một khi răn mất đầu, Tử Đạm vẫn là con cò quan trọng.

“Nàng một đêm chưa ngủ, chi bằng cứ nghỉ ngơi nửa ngày rồi vào cung cũng không muộn”, hần chột dụi dàng nói.

Lòng bất chợt kinh hoàng, tựa như bị lời của hần dọa. Chẳng lẽ hần đã cảm nhận được dụng ý của tôi?

Ngước mắt lại nhìn thấy ánh nhìn quen thuộc ôn hòa kia tràn đầy sâu lo tha thiết, như thể hẳn đang quan tâm tôi thật.

“Sắc mặt nàng kém như vậy...”, hẳn nhìn tôi đăm đăm, tiến lên một bước, giơ tay định chạm vào má tôi.

Tôi lập tức lui về sau một bước, tay của hẳn dừng lại giữa không trung.

“Người đến thư phòng chờ một lát”, tôi nhắm mắt, mệt mỏi che mặt lại, “Ta mệt mỏi rồi, để ta đi rửa mặt đã”.

Hẳn mở miệng định nói gì đó, cuối cùng trầm mặc xoay người rời đi.

Bước vào nội thất, tôi bỗng vô lực, tựa người vào ghế.

“Vương phi, người thực sự muốn đưa Hồ phù cho Tổng đại nhân?”, Từ cô cô vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, không hề là nhân vật dạn dày kinh nghiệm.

“Cô cô nhìn ra manh mối rồi sao?”, tôi cười sàu sảo.

Từ cô cô tái mặt, giọng run rẩy, “Không, lão nô không rõ”.

Tôi cười thảm, “Vương gia còn sống, chẳng qua là, Tổng Tướng phản rồi”.

Thân thể từ cô cô lay động, run lên, miệng không nói ra lời.

Tiếng gõ “bang bang” vang lên, đã sang canh năm.

Tôi chống tay vào mép bàn, gắng gượng đứng dậy, “Hiện tại không kịp nói tỉ mỉ nữa. Từ cô cô, ta muốn phó thác cô cô hai chuyện. Cần phải nhớ kỹ, lập tức làm theo lời của ta, bất kể có nghi vấn gì, gặp lại rồi nói. Thứ nhất, tìm người đáng tin cậy, lập tức mang ấn tín của ta đi tìm thống lĩnh Thiết y vệ Ngụy Hàm, để hẳn điểm binh mã, đến phủ Hữu tướng chờ ta.

Thứ hai, cô cô đích thân mang theo tiểu Thế tử và Quận chúa đến chùa Từ An, đưa thư tay của ta cho Tĩnh Huyền sư thái, chuyện còn lại nghe theo an bài của sư thái. Sau đó, trừ phi ta hoặc Vương gia đích thân đến, không được phép để cho bất kỳ ai biết được chỗ ẩn thân của các người”.

Từ cô cô run giọng vui vẻ nói: “Vương gia, Vương gia... quả thực bình an?”.

Tôi gật đầu, hốc mắt nóng lên, ngực như có đá đè, nước mắt lại quay ngược vào trong, không rơi xuống được. Vừa rồi trước mặt Tống Hoài n, tôi cố ý tỏ ra yếu thế để hấn khỏi đề phòng, lúc ấy nước mắt rơi như mưa, muốn khóc là có thể khóc, vậy mà lúc này lại chẳng rơi được giọt nào. Đã bao lâu tôi chưa từng rơi lệ? Tiêu Kỳ trước giờ luôn giấu cợt tôi thích khóc, vui vẻ cũng thế, tức giận cũng thế, động tí là khóc. Hôm nay, đáy mắt tôi đã khô cạn, đáy lòng cũng dần dần trở nên cứng rắn, nước mắt chính là thứ xa xỉ khó cầu.

“Nhưng còn con, A Vũ, chẳng lẽ con không đi cùng chúng ta?”, Từ cô cô lo sợ không yên cầm tay tôi lên.

Tôi cười, lắc đầu, “Cô cô không cần lo lắng, ta tự biết tính toán. Việc này không được chậm trễ, nhân lúc Tống Hoài n còn ở thư phòng, cô cô hãy mau đi ra từ cửa sau. Ta chỉ có thể cầm chân được hấn lúc này, sau khi Hồ phù tới tay, hấn rất nhanh sẽ phát hiện ra tính toán của ta”.

“Khi đó con phải làm sao?”, Từ cô cô kinh sợ, “Hồ phù chẳng lẽ phải cho hấn thật ư? Như vậy không phải là binh mã kinh thành rơi hết vào tay hấn sao?”.

“Hồ phù là vật chết, người mới là vật sống. Chỉ cần còn người, luôn còn cách ứng phó. Nếu không giao Hồ phù, hấn sẽ lập tức nghi ngờ. Giờ khắc này hấn mà trở mặt ra tay, chúng ta chỉ có một con đường chết”, tôi cầm hai

tay cô cô, “Cô cô yên tâm, Vương gia đã dẫn đại quân trở về, lúc này chắc là đang trên đường rồi”.

Vội vàng viết thư giao cho Từ cô cô, đưa Từ cô cô đi, tôi gọi A Việt, để nàng bí mật chạy tới Giang Hạ Vương phủ đón hai nữ nhi của ca ca, đưa đến Trọng Hoa môn chờ. An bài xong mọi chuyện, tôi thay y phục trang điểm, cẩn thận lấy phấn nhuộm đỏ hốc mắt, lại đánh thêm một lớp phấn để gương mặt trắng bệch như quỷ, nhìn qua quả thực giống một quả phụ đau khổ.

Xong xuôi, tôi lấy Hồ phù, một mình đi đến thư phòng.

Tống Hoài n nhận lấy chiếc hộp được phong ấn, vội cẩn thận mở ra.

Hắn quả nhiên không thể hoàn toàn tin tôi, nếu như Hồ phù là giả, chỉ e hắn sẽ lập tức trở mặt.

“Vương phi giao cho trọng trách, Hoài n nhất định thề chết nghe theo!”, hắn khó nén sắc mặt vui mừng, cúi đầu với tôi một cái.

“Có người ở đây, ta cũng không có gì phải lo lắng nữa”, tôi gắng gượng cười, người thoáng động, ngã nhào xuống, vờ hôn mê.

Tống Hoài n cuống quýt cho truyền Thái y. Hắn nóng lòng khống chế kinh thành và binh mã lân cận, do dự một lúc lâu, cuối cùng cầm Hồ phù, chạy tới đại doanh thành Đông.

Hắn vừa đi, tôi lập tức gọi thị nữ giả trang thành tôi nằm trong nội thất, nhìn qua màn thì không ai biết được.

Tôi lặng lẽ ra ngoài từ cửa sau, quần áo xe ngựa đơn giản, đi thẳng đến phủ Hữu tướng.

Lấy Hồ phù để dụ hãn đến đại doanh thành Đông, tôi có thể tranh thủ được hai canh giờ.

Bày kế điệu hổ ly sơn, tôi đã có đủ thời gian sắp xếp hết thủy.

Xe ngựa lao nhanh, nhìn qua khe rèm cửa, Dự Chương Vương phủ nguy nga trong nắng sớm dần dần cách xa.

Tôi hạ rèm xuống, nhắm mắt lại, không dám quay đầu nhìn nữa.

Chuyến đi này, là sống hay chết, là thành hay bại tôi còn chưa biết. Lúc đi quyết tuyệt như thế, thậm chí còn không quay lại nhìn lâu, ngay cả lúc hai đứa con được Từ cô cô đưa đi, tôi chỉ kịp ôm chúng một lát.

Con và tôi là điểm yếu lớn nhất của Tiêu Kỳ. Một khi Tống Hoài n biết Tiêu Kỳ chưa chết, hãn nhất định sẽ bắt chúng tôi làm con tin. Việc cấp bách, tôi buộc phải đưa hai đứa bé đi xa, đảm bảo cho bọn chúng được bình an, buông tay đánh cược một lần. Tĩnh Huyền sư thái là bạn tương giao lâu năm của mẫu thân, giao hai đứa bé cho sư thái, còn có Từ cô cô ở bên cạnh, bất luận tôi sống hay chết, con tôi vẫn có thể bình an qua được kiếp nạn này.

Mà tôi lại không thể, cũng sẽ không chạy trốn.

Tống Hoài n có Hồ phù, nếu như hãn chèn ép Tử Đạm, ban chiếu lệnh, tất sẽ gây họa lớn. Tôi chỉ còn cách phong tỏa cung cấm trước hãn, dùng kèn và khói lệnh cảnh báo thủ vệ, đại doanh lân cận, vạch trần âm mưu phản nghịch của hãn, mới có hy vọng ổn định quân coi giữ kinh đô. Một khi trở mặt động thủ, chỉ có Hoàng cung là nơi tạm thời an toàn. Dù sao cũng là cấm cung, Tống Hoài n không dám dùng vũ lực cường công, nếu không hậu quả sẽ là gánh tội mưu phản.

Cho dù hãn quyết tâm tạo phản, bằng sự chắc chắn của cung thành và sự ngăn cản của tám ngàn cấm quân, ít nhất cũng có thể thủ vững ba đến năm

ngày. Kiên trì được thêm một ngày, phần thắng, cơ hội sống sẽ nhiều thêm một phần. Chờ đến khi Tiêu Kỳ tới, quân đội kinh thành và vùng lân cận ắt sẽ phản chiến quy phục, Tống Hoài n bị giáp công trong thành, không khác gì tự chui đầu vào rọ.

Xe ngựa chạy nhanh, sóc lên xuống khiến đầu óc tôi loạn cả lên.

Tôi nhú chặt lông mày, gắng sức làm rõ chân tướng sự việc, lại có một điểm mấu chốt nghĩ mãi không ra. Rốt cuộc, Tống Hoài n có phải đã sớm có âm mưu làm phản?

Mấu chốt của mọi chuyện chính là mật hàm kia. Nếu như bắt đầu hồi tưởng từ đó, mật báo xuất phát từ tay Tiêu Kỳ, tin tức chàng gặp nạn là do chàng tự mình đặt ra.

Chàng gửi bức mật hàm giấu diếm huyền cơ này, không chỉ muốn cho tôi xem, mà càng muốn cho Tống Hoài n xem. Chỉ là, tôi xem tin thật, Tống Hoài n xem tin giả, mưu tính của hai người trái ngược nhau.

Như vậy, trước khi mật hàm gửi đến thì sao? Là Tiêu Kỳ lạc vào âm mưu của Tống Hoài n, hay là Tống Hoài n đến đây mới bước vào cục diện Tiêu Kỳ đã bày ra?

Chuyện lúc trước chợt lóe lên như ánh sét. Đường Cảnh đột nhiên tạo phản, Đột Quyết tiến quân thần tốc, án Hồ gia mưu nghịch, việc xử tử tiểu Hoàng tử,... giờ nghĩ lại, đều thấy có bóng dáng Tống Hoài n.

Nếu như không có người trong ứng ngoài hợp, Đường Cảnh và Đột Quyết có thể thuận lợi như vậy, tính chuẩn thời cơ, nhằm ngay lúc đường núi bị chặn mà đánh tới?

Đến lúc này tôi mới cảm thấy nghi ngờ, vậy còn Tiêu Kỳ? Trước lúc xuất chinh chàng có từng nghi ngờ Tống Hoài n? Rốt cuộc là chàng phát hiện ra âm mưu của Tống Hoài n từ lúc nào?

Tống Hoài n, người thân cận nhất bên cạnh chúng tôi, cũng là người cách quyền vị vô hạn gần nhất.

Một bước ngăn nữa chính là tới vị trí thiên hạ chí tôn, hẳn sẽ có được hết thảy, chẳng qua là trước mắt hẳn có một ngọn núi không tài nào bước qua nổi.

Lúc vô vọng còn có thể cúi đầu đi đường dưới chân núi, nay núi sập rồi, chẳng lẽ vẫn cúi đầu như trước ư?

Tự mình động thủ dẹp núi, đoạt đi hết thảy hay là cam nguyện cả đời cúi đầu, dừng bước ở phía trước ngọn núi? Tống Hoài n là kẻ phản bội, nhưng cũng bị cám dỗ.

Chợt đổi suy nghĩ, những chuyện vừa nảy sinh hiện ra.

Đường Cảnh đã chết, Tống Hoài n phản rồi, song, Hồ Quang Liệt thực sự cũng phản sao?

Ở trong trận chiến sinh tử phạm vi rộng này, nếu như Đường Cảnh và Tống Hoài n là đồng mưu thì Hồ Quang Liệt sắm vai gì?

Ngày đó án của Hồ gia xảy ra, liên lụy rất rộng, Tống Hoài n dâng lên bằng chứng như núi, Hồ Quang Viễn quả thực bị Tạ Hầu lợi dụng, hẳn lập mưu gian lận là thực. Tôi hạ lệnh bắt Hồ Quang Viễn vào ngục tra hỏi, nào ngờ hẳn lại tự vẫn trong ngục. Lúc ấy tôi sắp sinh, không thể đích thân vào thăm tù, mọi chuyện trước sau đều do một tay Tống Hoài n xử lý. Cho đến mấy ngày sau khi sinh xong, tôi từng nhận được mật báo của Ngụy Hàm, nói Tống Tướng dùng hình nghiêm khắc, chỉ e cái chết Hồ Quang Viễn có điểm đáng nghi.

Lúc ấy, tôi rất tin Tống Hoài n trung thành đáng tin cậy, hạ lệnh cho Thái y che giấu nguyên nhân cái chết của Hồ Quang Viễn để tránh kích động Hồ

Quang Liệt ở ngoài biên cương. Đối với mật báo của Ngụy Hàm, tôi chỉ cho là hãn không rõ nội tình, cứ thế bỏ qua.

Từ đó trở đi, Tống Hoài n cuối cùng cũng hưởng được mũi dao về phía Tiêu Kỳ: mượn án gian lận bức tử Hồ Quang Viễn và Tạ Hầu, dụ Tử Đạm và Hồ Dao viết mật chiếu cầu viện Hồ Quang Liệt, gây ra xích mích giữa Hồ Quang Liệt và Tiêu Kỳ, thậm chí ép Hồ Quang Liệt làm phản, mượn tay Đột Quyết, trong giáp ngoài công hại chết Tiêu Kỳ.

Xem ra, Tống Hoài n và Đường Cảnh chẳng những là đồng mưu mà thậm chí còn đã lén thông đồng với Hạ Lan Châm ở Đột Quyết xa xôi từ lâu.

Bằng hữu tín nhiệm nhất và kẻ thù nguy hiểm nhất bắt tay nhau, kết quả sẽ thế nào?

Tôi rùng mình nổi da gà.

Nhưng, Hồ Quang Liệt thật sự làm phản sao? Hãn bị Tống Hoài n lợi dụng, hay là Tiêu Kỳ đang cố ý che mắt?

Ngàn vạn chữ hiện ra trong đầu, tựa như đã miêu tả rõ, đường nét chân tướng gần nổi lên, nhưng tôi lại không tìm được điểm then chốt, cũng đoán không ra.

Uống công tính toán tường tận, cuối cùng là luôn luôn có người đi trước mình, cho dù là bàn cờ linh lung bách biến cũng không thắng nổi thiên ý trên người. Trước mắt sương mù phủ dày, dường như tôi đang đi trong một ngõ hẹp quanh co, đưa tay không thấy năm ngón, dưới chân cũng là vực sâu không đáy.

Chỉ có ánh đèn sáng duy nhất, là Tiêu Kỳ.

Vận mệnh của tôi và chàng đã hòa với nhau, giống như mạch máu gân cốt, đến chết cũng không tách rời được.

Đi tới bước này, cho dù chàng muốn diệt thiên diệt địa, tôi cũng chỉ có thể rút kiếm mà theo.

Tôi yên lặng đè chặt thanh đoản kiếm trong tay áo, cảm nhận được hơi lạnh xuyên qua vỏ kiếm thấm vào lòng bàn tay.

Thanh kiếm này theo tôi từ Ninh Sóc tới đây, đã từng uống máu, cứu tính mạng tôi lúc nguy nan, cũng có thể lấy đi tính mạng của tôi trong chốc lát.

Tôi đã dự tính đến tình huống xấu nhất, nếu thua trận, tôi tình nguyện dùng kiếm này tự sát, ngọc đá cùng vỡ.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Võ Mưu

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Xe ngựa dừng trước cửa phủ Hữu tướng.

Ngụy Hàm nhận được mật lệnh của tôi, đã dẫn năm trăm Thiết y vệ tới, bao vây quanh phủ Hữu tướng.

Lúc trước, Tống Hoài n đang nắm mọi quyền hành trong tay mà Ngụy Hàm vẫn còn dám dâng mật báo vạch trần điểm đáng nghi trong cái chết của Hồ Quang Viễn. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa nhìn thấu được Ngụy Hàm trầm mặc như sắt đá sau mũ giáp che mặt, chưa nhìn thấu được trong ánh mắt âm trầm kia rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu lãnh đạm, bao nhiêu trung thành. Cũng như tôi không làm sao biết được, tại sao hẳn lại trở thành thống lĩnh Thiết y vệ, trở thành tâm phúc Tiêu Kỳ tín nhiệm nhất và thần bí nhất.

Những người có thể trở thành Thiết y vệ, đều là những người nổi bật được lựa chọn từ thị vệ bên cạnh Tiêu Kỳ. Họ đi theo Tiêu Kỳ không dưới mười năm, thân trải qua trăm ngàn trận chiến, cũng là những dũng sĩ thề chết thần phục. Ngắm nhìn những tướng sĩ mặc giáp đen nặng trước mắt này, tôi lần đầu tiên cảm thấy hai chữ “trung thành” thật nặng nề mà khó nắm bắt biết bao.

Trung thành là cái gì? Thế gian liệu có tồn tại sự trung thành tuyệt đối?

Như Tống Hoài n và Đường Cảnh đồng sinh cộng tử với Tiêu Kỳ hơn mười năm, cùng xuất thân hàn vi như nhau, cùng đạp qua xương máu mà tiến bước lên đỉnh cao quyền lực, những gì Tiêu Kỳ đối với họ, không thể

gọi là không hậu hĩnh. Sống chung trong quân doanh, có tước cao cùng ban thường, chẳng có phần nào có lỗi với huynh đệ. Cái sai duy nhất của chàng, chính là đứng cao hơn họ.

Đứng trước Hoàng quyền, chỉ có mình ta độc tôn, không còn tình nghĩa gì nữa. Ngày xưa có thể cùng ngủ cùng ăn, cùng sống cùng chết, nhưng một khi vào chốn triều đình thì phải có giới hạn rạch ròi. Người cao nhất, chỉ có thể có một.

Lòng trung thành của họ không thể nói là giả, chỉ là đặt trước giang sơn Hoàng quyền, trung thành nhẹ như lông hồng mà thôi.

Tôi nhìn một đám binh sĩ đầy nhiệt huyết này, lần lượt từng gương mặt trẻ tuổi kiên nghị, dường như có thể cảm nhận thấy dòng máu nóng trào dâng trong họ, gần như trung thành điên cuồng. Chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, họ sẽ không do dự chút nào, lập tức giơ cao cung kiếm, vì Dự Chương Vương ở xa xăm ngàn dặm, vì vị thần trong lòng họ, quên mình phục vụ, không tiếc sinh mệnh.

Nhưng nào có ai biết được, mười năm sau, hai mươi năm sau, nếu như bọn họ trèo lên vị trí cao, chịu đủ sự hun đúc của quyền thế, họ có còn can đảm và trung thành như ngày hôm nay?

Nắng sớm chiếu lên áo giáp của họ, sáng rạng rỡ mà lạnh run.

“Ngụy thống lĩnh, ra tay đi”. Tôi ngẩng đầu nhìn về cửa lớn phủ Hữu tướng, nhạt giọng nói.

Thiết y vệ không chút kiêng dè xông thẳng vào phủ Hữu tướng, lòng bắt toàn bộ người trong phủ, phạm gặp người chống cự thì giết ngay tại chỗ. Trong thời gian chưa tới một nén nhang, Tổng lão phu nhân gần bảy mươi tuổi, con trai lớn bảy tuổi, con trai thứ năm tuổi, con gái hơn hai tuổi và hai thị thiếp của Tổng Hoài n đều bị bắt, giải đến trước mặt tôi.

“Tổng phu nhân đâu?”, tôi nhìn quanh quanh một đám phụ nữ và trẻ em khóc lóc kêu gào, duy chỉ không thấy Ngọc Tú.

“Thuộc hạ đã tìm khắp các nơi trong phủ nhưng không thấy Tổng phu nhân đâu”, một thống lĩnh khom người bẩm.

Ngọc Tú tính tình đôn thực, chưa bao giờ có chuyện ở bên ngoài cả đêm không về, sáng sớm không có mặt trong phủ.

Tôi nhú mày lại, liếc mắt sang thì thấy Ngụy Hàm cũng đang nhìn mình. Nhận được ánh mắt của tôi, Ngụy Hàm quay đầu lạnh lùng nói với phó tướng: “Áp giải hai thị thiếp này đi tìm, nếu như không tìm được thì giết hai người họ cho ta!”.

Hai thị thiếp kia bỗng chốc khóc thét lên, người mặc lục y ngã quỵ trên đất, chỉ về phía một lão giả đang co rúm người quỳ dưới đất, nói: “Tối hôm qua Đặng quân sự đã đưa phu nhân đi, chúng tôi không biết chuyện, đại nhân tha mạng!”.

Phó tướng Thương Lang rút kiếm ra, đặt bên cổ lão quân sự, “Nói, Tổng phu nhân bây giờ đang ở đâu?”.

Lão quân sự run rẩy, “Phu... Phu nhân bị tướng gia nhốt ở mật thất... trong thư phòng”.

Ngụy Hàm lập tức bắt lão quân sự dẫn đường, chỉ trong chốc lát, Thiết y vệ quả nhiên áp giải một phụ nhân tóc tai bù xù ra ngoài.

“Ngọc Tú!”, tôi kinh ngạc thốt lên. Người trước mắt, tóc tai rối bời, y phục xộc xệch, gương mặt tiều tụy, mặt sưng, mắt cũng sưng vù lên chính là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, Tiêu Ngọc Tú!

Thân thể nàng mềm oặt, ngã quỵ trước mắt tôi, run rẩy ngẩng đầu lên, “Chàng vẫn ra tay sao?”.

Tôi nhìn vết máu ứ đọng trên má nàng, lòng đau như dao cắt.

Ngọc Tú cười thảm không nói gì, đột nhiên quỳ xuống trước chân tôi, dập đầu liên tục, “Chàng nhất thời hồ đồ phạm sai lầm, không liên quan đến mấy đứa nhỏ! Vương phi, cầu xin người tha cho bọn trẻ, Ngọc Tú nguyện lấy mạng đền tội thay chàng! Chỉ cầu người tha cho chàng, tha cho bọn trẻ!”.

Trán nàng đập trên đất cồm cộp, thị vệ xung quanh lập tức đỡ nàng dậy, nàng vẫn không ngừng giãy dụa, chỉ kêu, “Vương phi, xin Vương phi khai ân...”.

Ngụy Hàm từ sau tiến lên, cầm chuôi kiếm đánh vào gáy nàng.

Lòng tôi căng thẳng, chưa kịp cất tiếng ngăn, Ngọc Tú đã trợn mắt, ngã xuống hôn mê.

“Tổng phu nhân chỉ tạm thời ngắt đi”, Ngụy Hàm nghiêm mặt nhìn về phía tôi, “Đám phạm nhân này phải xử trí thế nào, thỉnh Vương phi chỉ thị”.

Tôi không nói, chậm chậm đưa mắt nhìn những gương mặt phía trước. Tổng lão phu nhân được người dìu, tập tễnh tới phủ, muốn nhìn tận mắt con tôi. Hai bé trai hoạt bát kia từng được Tiêu Kỳ ôm trên lưng ngựa, dạy cách cầm cương cưỡi ngựa. Cô bé nhỏ nhỏ từng được tôi bế trong tay, cười khanh khách không chịu để cho mẫu thân bế đi... Những người này đã từng thân cận với tôi như thế, thân cận giống như người nhà.

Ánh mắt tôi quét qua hai thị thiếp, khiến hai nàng đột nhiên co rúm lại, cúi đầu không dám nhìn tôi.

Dung mạo của người mặc lục y có chút quen, tôi nhú mày nhìn nàng thêm một lát rồi chuyển ánh mắt nhìn Ngọc Tú đang bất tỉnh.

Đáy lòng có thiên ngôn vạn ngữ, đau đớn vô tận, nhưng tôi lại không thể nói được với người duy nhất có thể thổ lộ này.

Tôi thầm siết tay chặt thành nắm đấm, sau đó xoay người, “Giải đi hết cho ta!”.

Tiếng kêu khóc không dứt phía sau bị chặn lại qua tấm rèm cửa.

Tôi ngồi yên trong xe không nhúc nhích, gắng sức nắm chặt đoản kiếm trong tay, lòng bàn tay rỉ ra mồ hôi.

Tôi và Ngụy Hàm đến cửa cung, ba ngàn Thiết y vệ đã chờ sẵn ở đây đợi lệnh.

Trong cung, Bàng Quý chỉ huy năm ngàn cấm quân, cộng thêm ba ngàn tinh kỵ này chính là toàn bộ nhân mã mà tôi có thể trông cậy.

Một canh giờ đã qua, tôi ngẩng đầu nhìn sắc trời, chỉ e Tống Hoài n đã đến đại doanh thành Đông rồi.

“Phong tỏa cửa cung, đẩy khói lên, phát động cảnh báo!”, Ngụy Hàm truyền lệnh, giọng chắc như sắt.

Cửa cung nặng nề khép lại, cầu Kim trên dòng sông bao quanh thành chậm chậm được dâng cao.

Tiếng kèn lệnh trầm thấp vang lên, toàn bộ các cửa cung bị phong tỏa, cấm quân mặc áo giáp nhanh chóng đi thủ vệ, tinh kỳ màu vàng tung bay trên Hoàng thành.

Một cột khói màu xanh lá nhạt bay lên từ đài Phượng Thê cao nhất trong cung, bay thẳng đến chân trời.

Đây là khói cảnh báo trong cung, quân đội đóng quân trong kinh và các vùng lân cận nếu như trông thấy thì giống như thấy chiếu lệnh vào kinh cần

vương ngay tức khắc.

Tôi sai người kiểm tra nước, lương thực và binh khí trong cung. Ngoại trừ số lượng tên có hạn thì nước và lương thực đầy đủ, có thể cung cấp được trong nửa tháng.

Các cung điện lầu các đều bị đóng cửa, cung nhân không được truyền gọi thì không được tự tiện ra vào để ngừa gây loạn.

Bố trí mọi việc chu toàn, tôi đi lên thành lầu, nhìn về phía đông, một lúc lâu sau vẫn không thấy có bụi mù ở nơi đó.

Ngụy Hàm đứng sau lưng tôi lạnh lùng cười một tiếng, “Thoạt nhìn, Tống Hoài n không dễ dàng đắc thủ như vậy”.

Tôi gật đầu mỉm cười. Đúng thế, nếu như hãn thuận lợi tiếp chương được quân đóng ở thành Đông, dẫn quân về thành thì theo lý, giờ khắc này ở phía đông đang bụi tung mù mịt mới phải. Đã mất hơn một canh giờ, không thấy có dấu hiệu xuất quân, có lẽ các thống lĩnh đã thấy khói báo động của tôi, biết chuyện Hồ phù có ẩn tình, không chịu nghe lệnh.

“Ngụy thống lĩnh, hôm nay có người và chư vị tướng sĩ liệu mình đi theo, Vương Huyền vô cùng cảm kích”. Tôi nghiêng đầu, bình tĩnh cười nhìn Ngụy Hàm.

Ngụy Hàm giấu mặt ở phía sau mặt nạ, không thấy được thần sắc, mà đôi mắt vẫn lạnh như băng không lộ vẻ gì.

Tôi xoay người, đang lúc cho là hãn sẽ không nói gì thì lại thấy hãn cúi đầu nói: “Dũng khí của Vương phi vẫn như năm nào”.

Tôi chấn động, nhìn thẳng vào mắt hãn. Đôi mắt này, người này, chẳng lẽ là...

Ánh mắt hần rớt cuộc cũng để lộ ra ý cười, “Không sai, chính là thuộc hạ”.

Cách nhiều năm như vậy, tôi gần như đã quên mất năm đó bị Hạ Lan Sâm bắt, suốt đường từ Huy Châu đến Ninh Sóc, luôn có một đại hán phụng mệnh lệnh Tiêu Kỳ cải trang đi theo, âm thầm bảo vệ tôi. Tôi nhìn Ngụy Hàm, không thể tưởng tượng nổi, chỉ gắng sức muốn tìm từ thân hình tướng mạo này dấu vết năm xưa.

“Trận Lâm Lương quan, thuộc hạ coi thường mệnh lệnh, bị trọng thương, theo quân pháp vốn phải xử tử, nhưng Vương gia lại giữ cho một mạng”. Hần chầm chậm đưa tay gỡ mặt nạ ra, trên gương mặt có chút quen thuộc hiện lên một vết sẹo dài đáng sợ, tóc mai đã điểm màu hoa râm.

“Từ đó về sau, thuộc hạ mang tên Ngụy Hàm, cũng không bao giờ để người khác thấy gương mặt thật của mình nữa”, hần cười nhạt một tiếng, lại đeo mặt nạ lên.

Nhìn lên vị tướng quân thần bí kiên cường này, lòng tôi trào dâng cảm xúc, không nói nên lời.

Trong lúc nguy nan vô cùng được gặp lại cố nhân, thực sự cảm thấy vui mừng như điên, không diễn tả nổi.

“Vương gia đối với thuộc hạ có đức tái sinh, ân cải tạo, cho dù có tan xương nát thịt cũng không đủ để đền đáp công ơn”, hần nói xong câu này, đôi mắt lập tức trở về vẻ lãnh đạm, “Thuộc hạ cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng sẽ không để cho phản tặc bước vào cung thành một bước!”.

Tôi nhìn hần, hốc mắt dần nóng lên, cúi người xuống thật thấp.

“Vương phi!”, hần cuống quýt ngăn lại.

Tôi vẫn kiên trì hành đại lễ với hắn, rồi ngẩng đầu nhìn gương mặt bị che sau giáp sắt, “Ngụy thống lĩnh, đa tạ!”.

Một phần trung nghĩa can đảm như vậy, một hán tử thiết diện gan trường như vậy, nhất thời khiến cho dũng khí của tôi tăng lên gấp bội.

Ít nhất, tôi biết được, còn có một người có trải qua biết bao biến cố rung chuyển vẫn thủ hộ bên cạnh chúng tôi, vẫn không thay đổi.

Chỉ cần như vậy thôi, sao mà trân quý.

Ngọc Tú có một lòng một dạ như vậy hay không, tôi không biết.

Nàng là người đi cùng tôi đến đây, tôi tận mắt nhìn nàng từ một thiếu nữ ngây ngô trở thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

Trong Phượng Trì Cung. Nàng đã tỉnh lại, bị dẫn tới trước mặt tôi. Cung nhân đã hầu hạ nàng rửa mặt chỉnh tề, cung trang màu ngọc xanh, tóc búi thấp, nhưng dung nhan vẫn tiều tụy. Gương mặt sáng ngời thường ngày lúc này tái xám đi, má trái vẫn sưng đỏ, còn ứ máu. Nàng hốt hoảng quỳ xuống trước mặt tôi, vừa quỳ xuống, chưa mở miệng mắt đã đỏ.

Tôi phát tay cho cung nhân lui ra ngoài, chỉ chừa lại tôi và nàng đối diện nhau.

“Người đứng lên, không cần quỳ ta”, tôi ngồi ngay ngắn trên ghế, mím môi, ấn nhẫn nổi đau trong lòng, bên eo nhức mỏi khiến tôi không thể động đậy.

Ngọc Tú như thể không nghe thấy, vẫn quỳ ở đó.

“Cũng được, nếu phải quỳ thì cũng là ta quỳ người”, tôi gật đầu, cắn răng bám vào tay vịn, hạ thấp đầu gối quỳ xuống.

“Vương phi!”, Ngọc Tú kinh ngạc đến ngậy người, nhào lên đỡ tôi, nhưng tôi đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không nói ra lời. Đau ở đầu gối không đáng nói đến, nhưng bên eo cảm giác như sắp gãy ra, hai chân nhức gàn như mất đi tri giác. Sau khi sinh xong, tôi vẫn chưa thể phục hồi như cũ, eo thường xuyên đau mỏi, mà mỗi lần trời mưa đều đau không chịu đựng nổi. Thái y vẫn dặn dò tôi tĩnh dưỡng, nhưng hôm nay ngồi xe ngựa lâu như vậy, tật cũ lại tái phát.

“Ngọc Tú, ta có lỗi với người”, tôi căn môi nhìn gương mặt ân cần của nàng, thoáng chốc nước đã dâng lên đáy mắt.

“Không có, không có, Vương phi đừng nói vậy, Ngọc Tú không đảm đương nổi...”. Nàng bối rối, thật giống như đã biến trở về thành tiểu cô nương nhát gan khi xưa, những lời nói linh hoạt được rèn giữa bao năm nay mất tăm. Nàng biết rất rõ, tính mạng con nàng đang ở trong tay tôi, trượng phu cũng thành kẻ thù của tôi, nhưng vẫn quan tâm tôi như cũ, che chở tôi, mười năm không đổi.

Nhưng, tôi đã làm gì cho nàng? Tứ hôn, phong thưởng, hay là tặng thân phận nghĩa muội Dự Chương Vương? Những thứ này có bao nhiêu thứ là thật lòng tính toán cho nàng, bao nhiêu thứ là lợi dụng? Chỉ có như thế đã khiến nàng cảm ân cảm đức cả đời. Tự hỏi lòng, tôi làm sao mà có được tấm lòng này của nàng?

Nàng gắng đỡ tôi dậy, tôi lại chẳng có chút sức lực nào, chỉ cầm tay nàng, cười nói: “Đừng tốn sức nữa, ngồi lên với ta, chúng ta đã lâu rồi chưa nói chuyện với nhau”.

Nàng ngần ngại, không chống lệnh nữa mà theo lời ngồi bên cạnh tôi, vẫn không quên đặt miếng đệm gấm ở phía sau lưng tôi.

Ngọc Tú trẻ hơn tôi ba tuổi, nhưng giờ so ra, nàng có lẽ già hơn tôi rất nhiều, như thể phụ nhân ba mươi.

“Người mập lên không ít”, tôi co gối lên, đặt đầu trên gối, nghiêng người nhìn nàng, nhớ lại dáng vẻ ngày xưa của nàng.

Ngọc Tú cúi đầu cười, “Nô tỳ đã nuôi hai đứa bé rồi, nào có yếu đuối được nữa”.

Nhiều năm rồi nàng vẫn chưa sửa miệng, ở trước mặt tôi cứ một mực xưng nô tỳ. Nàng sinh một nam một nữ, con thứ là thị thiếp sinh. Ngày đó Tống Hoài n lấy thiếp, tôi rất tức giận, nhưng Ngọc Tú cứ một mực im lặng. Mặc dù như thế, tôi cũng không cho Tiêu Kỳ tặng lễ, khiến Tống Hoài n phải mất mặt. Tiêu Kỳ cười mắng tôi thiên vị, rõ ràng không quan tâm đến cơ thiếp của Vương Túc, nhưng lại căm hận thị thiếp của người khác đến xương tủy.

Lúc ấy, tôi đã đáp lại Tiêu Kỳ: “Người khác là người khác, ca ca là ca ca, nhưng Ngọc Tú không phải người khác. Chuyện này ta cứ vô lý, cứ thiên vị cứ bất công như thế đấy, cũng không có lời công đạo nào muốn nói với Vương gia cả”.

Những lời này về sau bị A Việt coi như chuyện cười nói với Ngọc Tú, làm Ngọc Tú vừa khóc vừa cười.

Chợt nhớ lại chuyện xưa, bất giác thôn thức.

“Những năm này hẳn đối với người thế nào?”, tôi cuối cùng vẫn không tìm được mà hỏi một câu đã giữ trong lòng biết bao năm không dám nói ra.

Ngọc Tú kinh ngạc một hồi lâu, hốc mắt đỏ lên, nhẹ nhàng cúi đầu, nước mắt rơi xuống nền đá ngọc.

Tôi thở dài, đưa tay vuốt gò má sưng đỏ của nàng, “Đến lúc này người vẫn không chịu nói hẳn?”.

Ngọc Tú run giọng nói: “Chàng, chàng chỉ là nhất thời hồ đồ...”.

“Người biết mưu đồ của hắn từ lúc nào? Bị hắn nhốt từ lúc nào?”, tôi nhìn thẳng nàng, lạnh lùng hỏi.

Ngọc Tú rơi lệ đầy mặt, “Nô tỳ không khuyên được chàng, chàng nói Vương gia cuối cùng cũng đi rồi, rốt cuộc cũng đến lượt chàng...”.

Tôi trở tay bắt lấy cổ tay Ngọc Tú, “Ta hỏi người, trước khi nhận được mật báo, hắn có điểm gì khác thường không?”.

Nàng cúi đầu, chỉ khóc, không nói lời nào.

“Rốt cuộc người phát hiện ra hắn khác thường từ lúc nào?”, tôi ngồi thẳng người lên, khiến nàng cả kinh ngã về sau, nhưng vẫn khóc lắc đầu.

Tôi nắm chặt cổ tay nàng, “Vụ án của Hồ Quang Viễn, người biết được những gì?”.

Ngọc Tú nhất thời tái nhợt mặt, chán nản ngồi trên mặt đất.

Bất luận tôi có hỏi thế nào, nàng cũng chỉ cắn chặt răng không mở miệng.

Tôi hiểu, nàng không muốn lừa tôi, cũng không muốn nói ra bí mật của Tống Hoài n.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chịu Đựng

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Kèn lệnh kêu vang, tiếng kèn cảnh báo vọng tới từ ngoài điện, vang dội khắp cung thành.

Ngọc Tú và tôi đều cả kinh, chưa kịp nói gì, ngoài cửa đã vang lên tiếng thị vệ thông bẩm, “Ngự đại nhân cầu kiến”.

“Xem ra hành động của Tống Hoài n cũng rất mau”, tôi nhìn Ngọc Tú cười. Sắc mặt nàng vốn đã trắng giờ còn nhợt nhạt hơn.

Tôi gắng gượng đứng dậy khỏi ghế, Ngọc Tú đưa tay ra đỡ, bị tôi phát tay áo đẩy ra, hai người bỗng chốc cách nhau một bước.

Nàng ngẩn ngơ, tay cứng lại.

“Đứng ở bên nào, tùy người chọn”, tôi ngồi về chỗ hẵn hoi, ánh mắt chuyển từ mềm mại sang lạnh lùng, “Nếu quyết định làm kẻ thù của ta thì xin mời bày ra bộ dạng của Tống phu nhân!”.

Ngọc Tú cắn môi không nói, nước mắt rõ ràng đã trào lên, nhưng nàng lại quật cường ngẩng đầu.

Tôi không nhìn nàng nữa, cất giọng gọi Ngự Hàm vào.

Cửa điện mở ra, Ngự Hàm đeo kiếm bước vào, mặt nạ giáp lóe lên ánh sáng, “Bẩm Vương phi, Tống Hoài n mang theo Hồ phù chấp chưởng năm

vạn binh mã Đông doanh, hạ lệnh phong tỏa mười hai cửa kinh thành, toàn thành giới nghiêm, không được ra vào”.

Chỉ năm vạn thôi sao? Tôi hơi nhếch khóe môi, hỏi Ngụy Hàm: “Chín vạn còn lại đâu?”.

“Đều án binh bất động, sống chết mặc bay”, giọng Ngụy Hàm như sắt, “Theo tin báo thì đại doanh Hành viên hơi loạn, Chấn Vũ tướng quân Từ Nghĩa Khang nghiêm lệnh cho các doanh thủ vững, không được tự ý bỏ gác, đã bình định được đại cục trong doanh”.

Khá lắm, Từ Nghĩa Khang! Tôi thầm nhớ kỹ cái tên này, loạn trước mắt nếu có thể bình định, công của hắn sẽ không nhỏ.

Tôi suy nghĩ một lát, hỏi: “ Binh mã của Tống Hoài n hiện đến đâu rồi?”.

Ngụy Hàm nói: “Đã vào trong thành, chia làm hai đường, một đường thẳng tới cửa cung, một đường đóng quân ngoài thành”.

“Có bao nhiêu người tới cửa cung?”, tôi trầm ngâm.

“Tạm thời chưa rõ”, Ngụy Hàm cúi đầu.

Tôi gật đầu nói: “Phải tra rõ! Lệnh cho Bàng thống lĩnh nghiêm thủ cửa cung, bất kỳ lúc nào cũng phải sẵn sàng xuất chiến!”.

Ngụy Hàm lĩnh mệnh đi.

Ngọc Tú khẽ run, cố gắng trấn định, môi đã bị cắn đến rách.

Tôi rút khăn lụa trong tay áo đưa cho nàng, cũng không nhìn nàng, “Người đoán xem, hắn có mấy phần thành công?”.

Ngọc Tú nhận lấy khăn lụa, vẫn im lặng, dường như muốn dùng sự im lặng để đối kháng với tôi.

“Nếu như Vương gia còn sống, người đoán xem phần thắng của hãn có mấy?”, tôi chuyển mắt nhìn nàng, nhạt giọng nói.

Thân thể nàng lão đảo, con người mở to vì khiếp sợ.

Tôi lẳng lẳng nhìn nàng, không nói một lời.

Nàng đột nhiên hoảng sợ nhìn tôi, lắp bắp, “Sao có thể như vậy, mật báo rõ ràng viết, Vương gia đã, đã...”.

“Cho nên mới có thể lừa Tống Hoài n, khiến hãn buông lỏng đề phòng, ta mới có thời gian đánh đòn phủ đầu”, tôi mỉm cười, “Cái này gọi là tương kế tựu kế, Tống phu nhân thấy thế nào?”.

Tôi muốn nàng hiểu được, trượng phu của nàng đã sớm lọt vào cục diện này, kể từ khi bắt đầu đã chưa có lấy một phần thắng. Mặc dù hãn có thể thành công công phá Hoàng thành, giết được tôi, đoạt được kinh đô, nhưng hãn vẫn không thoát được khỏi lòng bàn tay Tiêu Kỳ. Cái đang đợi hãn là mối nguy Dự Chương Vương, đại khai sát giới, huyết tẩy phản quân.

Ngọc Tú ngả ngồi trên mặt đất, mặt xanh mét, như sắp sụp đổ.

Ngoài cửa điện vang lên tiếng giày nện chan chát, Ngụy Hàm vừa mới lui đi đã cấp tốc quay về báo, “Bẩm báo Vương phi, mật thám tới nói Tống Hoài n cho người vây quanh Dự Chương Vương phủ, Giang Hạ Vương phủ nhưng không bắt được người, liền hạ lệnh lùng bắt toàn thành, phàm là trẻ dưới một tuổi đều bị đưa đi”. Tôi cắn răng chưa nói, bên cạnh đã vang lên một tiếng kêu nhỏ. Ngọc Tú bịt miệng thật chặt, hai mắt rưng rưng, vai run rẩy kịch liệt.

Ngụy Hàm quét mắt qua nàng một cái, nói tiếp: “Tống Hoài n hiện đang đích thân dẫn hai vạn binh mã chạy tới, đến lúc đó trọng binh vây khốn bên ngoài, chỉ e tin tức ngoài cung khó mà truyền vào được nữa”.

“Không còn cách nào nữa, cái gì cần tới vẫn cứ phải tới”, tôi nhướn mày cười một tiếng, “Ngụy thống lĩnh, người đã chuẩn bị xong chưa?”.

“Thuộc hạ và các huynh đệ thề sống chết cùng Hoàng thành”, Ngụy Hàm ngang nhiên nhìn thẳng về tôi, ánh mắt sáng quắc, khiến tôi như quay trở lại cái đêm rét lạnh ở ngoại thành Ninh Sóc, cũng từng có một đôi mắt sáng như thế xuất hiện trong bóng tối, kiên định mà dũng mãnh nói với tôi: “Thuộc hạ phụng mệnh Dự Chương Vương đến tiếp ứng, bảo vệ an toàn cho Vương phi”.

Ở Ninh Sóc, ở Huy Châu, rất nhiều nam nhân tốt tiến lên thì mở mang lãnh thổ, lui thì tận trung bảo hộ chủ, coi sinh tử như cát bụi. Đó là những quân nhân kiên trung của Tiêu Kỳ.

Nơi cửa cung lại một lần nữa vang lên tiếng kèn lệnh, Ngụy Hàm vội vã chạy đi.

Ngọc Tú ngây ngốc nhìn về hướng cửa cung, sắc mặt xanh mét đáng sợ, nhưng không còn run khóc nữa.

Trong điện các tịch mịch, nàng cúi đầu, không rõ thần sắc, cất giọng khàn khàn, “Hồ Quang Viễn là chàng giết”.

Tôi không cảm thấy ngạc nhiên, cũng không tức giận, chỉ thấy bi thương tột cùng. Thiếu niên lỗ mãng chân chất kia là con cờ, con cờ để Tống Hoài n ép Hồ Quang Liệt làm phản, là vong hồn đầu tiên tế đao hấn.

Ngọc Tú ngẩng đầu lên, nhìn tôi, ánh nhìn khiến tôi có chút thấp thỏm.

Nàng buồn bã cười một tiếng, “Vì Doanh nương, Hoài n muốn giết hấn từ lâu rồi”.

Tôi ngẩn ra, “Ai là Doanh nương?”.

Nàng làm như không nghe thấy câu hỏi của tôi, tiếp tục kể, “Ngày Hoài n đưa Doanh nương về phủ, Hồ Quang Viễn chạy tới cửa làm loạn, nói là chúc, nhưng sớm chút nữa thì động thủ... Nhiều năm như vậy, nô tỳ chưa bao giờ thấy chàng tức giận như lúc đó”.

Tôi nghe mà cảm thấy mơ hồ, hình như là vì một nữ tử mà Tống Hoài n và Hồ Quang Viễn trở thành thù?

Ngọc Tú nhìn tôi, thần sắc kỳ quái, như cười lại như buồn bã, “Doanh nương chỉ là một ca cơ, Hoài n mê luyện nàng đã lâu, nhưng vì trước kia lấy thiếp bị Vương phi trách cứ nên không dám mang về phủ. Hôm đó ở Khởi Hương lâu, Hồ Quang Viễn say rượu cùng tranh Doanh nương với chàng, Hoài n trong lúc nóng giận đã đem Doanh nương đi. Đêm đó Hồ Quang Viễn tới cửa sinh sự, ngoài mặt là chúc, nhưng toàn lời mỉa mai”.

Tôi không kiên nhẫn nghe những chuyện tranh giành tình cảm này, đang định cắt ngang thì lại nghe Ngọc Tú nói tiếp, “Nếu không phải Hồ Quang Viễn nói ra cái câu không biết sợ trời sợ đất là gì kia, Hoài n cũng sẽ không đột nhiên ra tay với hắn”.

“Nói cái gì?”, tôi kinh nghi.

Ngọc Tú nhìn tôi dăm dăm, “Hắn châm chọc Hoài n, nói là ai cũng bảo mỹ nhân này giống Dự Chương Vương phi, Hữu tướng đại nhân chẳng lẽ vẫn ôm vọng tưởng với Vương phi hay sao?”.

Lời nàng rất nhẹ, nhưng lọt vào tai lại giống như tiếng sấm.

Trước mắt tôi hiện lên gương mặt của thị thiếp mặc lục y lúc sáng... Khó trách tôi cảm thấy quen quen, thì ra dung mạo ấy lại có phần tương tự như tôi.

Tống Hoài n mang thân phận em rể vô cùng thân thiết với tôi, người trong kinh đều biết hắn với Dự Chương Vương vừa là thần vừa là bạn, với

Vương phi vừa là trung vừa là thân.

Tình ý bị giấu diếm năm xưa vốn đã phải mờ đi theo thời gian, song Hồ Quang Viễn nói một câu không biết là vô tình hay cố ý, đã vạch trần bí mật này...

Tim tôi đập thình thịch, rõ ràng gò má nóng lên nhưng sau lưng lại lạnh băng.

Ánh mắt Ngọc Tú giống như lưỡi dao đâm tới, làm tôi không dám nhìn nàng. Nàng rõ ràng đã biết. Nàng biết từ khi nào? Đã chịu đựng bao lâu?

Tôi đột nhiên giơ tay che mặt, chậm chậm ngồi xuống ghế, chỉ cảm thấy có sóng lớn từ bốn bề đánh tới.

Biết bao chuyện ngoài ý muốn lần lượt kéo đến. Tiếp sau còn có bao nhiêu chuyện như thế nữa chờ tôi đi vạch trần? Mà cuộc đời phàm tục của tôi còn có thể đón nhận bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn nữa?

Ngọc Tú âu sầu kể lại câu chuyện Doanh nương từ đầu tới cuối.

Hôm ấy hai người Hồ, Tống động thủ, không biết có ai tới mật báo với Tiêu Kỳ. Lúc hai người đang đánh nhau quyết liệt, Tiêu Kỳ thịnh nộ xuất hiện, giáng cho Hồ Quang Viễn một chưởng tới chảy máu mũi miệng. Tống Hoài n tiến lên nhận tội, Tiêu Kỳ lại chỉ nhìn Doanh nương đang co rúm trên mặt đất, hạ lệnh cho thị vệ thắt cổ nàng.

Người chết rồi, sẽ không cần tranh cãi nữa, lời đồn cũng theo đó mà bị dập tắt.

Song, năm ngoài dự đoán của mọi người, Tống Hoài n ngang ngược trái lệnh Tiêu Kỳ, bảo vệ Doanh nương.

Sau một hồi giằng co, Tiêu Kỳ cuối cùng cũng bỏ qua cho Doanh nương, lại phạt Hoài n quỳ suốt một đêm, hạ lệnh cấm, nếu ai tiết lộ chuyện này ra ngoài sẽ giết ngay không tha.

Mơ màng nhớ lại, hình như có một hôm tối muộn, Tiêu Kỳ đêm khuya mới về, gương mặt ảm về giận dữ, hỏi chàng thì chàng chỉ đáp quân vụ phiền lòng, tôi cũng không nghĩ nhiều.

Tiêu Kỳ biết rõ lòng dạ Tống Hoài n rất cao, tính tình kiêu ngạo, đã nhiều lần áp chế khí thế của hắn trước mặt mọi người, cũng là âm thầm cảnh tỉnh hắn.

Trong thiên hạ, không có ai có khả năng tranh hơn thua với Tiêu Kỳ, bất luận là giang sơn hay là nữ nhân của chàng, đều không cho phép kẻ khác mơ ước.

Tiêu Kỳ có lòng tước đoạt binh quyền trong tay quyền thần đã không phải chuyện một sớm một chiều. Lúc đó, hai đảng Hồ Tống đang trong lúc tranh giành chính trị quyết liệt nhất, Tống Hoài n đã tâm bưng bưng, đi đâu cũng bài xích Hồ đảng, cố gắng kéo quyền to về tay, khiến Tiêu Kỳ không vui.

Mà một lần tranh giành ấy chắc chắn đã đánh tan chút tin nhiệm mòng manh của Tiêu Kỳ, cũng đưa bản thân hắn vào lối rẽ.

Sau khi Tiêu Kỳ thân chinh, trách nhiệm ủy thác cho hai người Hồ, Tống rất nặng nề: Hồ Quang Liệt dẫn quân tiên phong đi bắc cương, Tống Hoài n nắm đại quyền ở lại kinh thành.

Từ bên ngoài nhìn vào, Tiêu Kỳ có vẻ như rất tín nhiệm hai đại tướng bên mình, lòng không hề dao động vì việc Đường Cạnh làm phản, ngược lại còn nể trọng họ hơn. Đối với Tống Hoài n, dù trước mặt mọi người chàng từng nghiêm trách, trừng phạt uốn nắn, nhưng lại giao cho hắn trọng

trách, cho hẳn sự tín nhiệm lớn, có thể nói là ân huệ cao ngời. Lúc đó, Tiêu Kỳ vẫn cho Tống Hoài n một cơ hội cuối cùng.

Đáng tiếc, cuối cùng Tống Hoài n vẫn bị dã tâm, ham muốn cá nhân làm mờ mắt, phạm sai lầm lớn.

Ngọc Tú nhìn tôi, cười bi ai, nước mắt chảy dài.

Tôi mặc nhiên hồi lâu, khó khăn nói: “Ngọc Tú, hôm nay đánh một trận, bất kể ai sống ai chết, ta cũng không có gì áy náy với người... Duy chỉ có năm xưa, biết rõ mọi chuyện còn muốn gả người cho hẳn, ta vẫn áy náy đến giờ”.

Ngọc Tú quay đầu, nước mắt lã chã, “Vương phi không cần áy náy, năm xưa là nô tỳ cam nguyện”.

Tôi kìm nén nỗi đau trong lòng, chậm chậm nói: “Nếu như thời gian quay ngược trở lại, về ngày hôm ấy, biết rõ kết quả là thế này, người có nguyện ý nhận chỉ tứ hôn?”.

“Có, nô tỳ vẫn nguyện ý gả cho chàng”, Ngọc Tú cười khổ, nhưng giọng đầy kiên định.

Tôi cười cười, từ đáy lòng đến cổ họng đều nghẹn đắng.

Nếu như cho chúng tôi một cơ hội để quay trở về ngày xưa, Ngọc Tú vẫn muốn đứng bên cạnh hẳn, làm vợ hẳn; mà tôi, cũng sẽ không do dự tiếp chỉ, trở thành Dự Chương Vương phi.

Bên trong điện, hai nữ tử lặng lẽ nhìn nhau, giữa hai người đã vắt ngang biết bao ân oán, nhưng không cắt được tình nghĩa.

Những năm qua, bao sóng gió xảy ra chúng tôi vẫn làm bạn, rốt cuộc đi được đến ngày hôm nay thì lại rơi vào tình cảnh éo le này.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mưu Cao

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Vẫn đang lúc hoàng hôn, sắc trời đã vội đen dần, ảm đạm dần.

Chẳng biết từ lúc nào mưa đã bay bay rơi xuống. Gió nổi lên khiến mưa rơi nghiêng, mang hơi nước lạnh vào trong điện, xen lẫn với mùi nhựa thông cháy bay từ ngoài cửa cung vào. Nhìn ra xa, mơ hồ có thể thấy ánh lửa le lói, khói lượn lờ bao phủ dày đặc trên bầu trời Hoàng cung.

Tôi nghiêng đầu, nhìn Ngọc Tú đang quỳ gối sau lưng mình, nói: “Người ở đây, bọn trẻ có ma ma chăm nom, ta sẽ không làm khó trẻ nhỏ và người già nhà người”.

Nói xong, tôi xoay người đi ra cửa.

“Nô tỳ muốn nhìn chàng thêm lần nữa!”, Ngọc Tú bỗng nhiên lên tiếng, “Vương phi, cầu xin người cho nô tỳ đến cửa cung, nhìn chàng thêm một lần!”.

Tôi nghĩ chần, không đành lòng quay đầu lại. Nàng đã biết sinh ly tử biệt đang ở ngay trước mắt.

“Cố gắng sống tốt, người còn có con cái, vẫn còn cuộc đời”, tôi cắn răng, tàn nhẫn quyết tâm nói: “Hắn chưa từng yêu người, vừa cưới thiếp thất vừa giam người lại, nam nhân như vậy không đáng giá để người đau lòng!”.

Phía sau yên lặng một hồi lâu, Ngọc Tú chợt cười to, “Đáng giá, Vương phi, người cho nô tỳ biết cái gì là đáng giá?”.

Tôi nhúu mày, không muốn nghe nữa, nhấc chân lên bước về cửa.

“Vương gia chẳng lẽ không nhẫn tâm? Một nam nhân không để ý đến an nguy của người, bỏ mặc người không thèm để ý, người vì hăn mà cúi đầu tận tụy có đáng giá?”.

Một câu chất vấn thê lương này như mũi tên xuyên thủng trái tim tôi.

Nàng quỳ trên mặt đất, đầu ngẩng cao, ánh mắt đăm đăm nhìn tôi không hề tỏ ra yếu thế.

Rốt cuộc cũng là người đi theo tôi mười năm, hiểu được cách tìm ra sơ hở của tôi, cũng biết nói lời gì sẽ khiến tôi tổn thương vô cùng.

Tôi nhìn nàng, lòng dần dần lạnh ngắt.

Nếu là trước kia nghe được lời này, có lẽ tôi sẽ bị đánh bại, đáng tiếc, tôi đã không còn là A Vũ dễ vỡ ngày xưa nữa.

“Chính vì chàng là Tiêu Kỳ nên mới có thể mạo hiểm lớn như vậy, đặt ta ở nơi đầu sóng ngọn gió”, tôi ngửa mặt mỉm cười, “Cũng bởi vì ta là Vương Huyền, chàng mới dám buông tay giao cục diện này cho ta”.

“Bàn về tình cảm ân nghĩa, chúng ta là phu thê, là tình lữ”, tôi gằn từng chữ, “Mà trên con đường dựng nghiệp bá, chúng ta là tri kỷ kẻ vai chiến đấu. Thái bình, ta sẽ ở trong khuê phòng mài mực, thêm hương cho chàng; biến loạn, ta có thể đứng ra vượt mọi chông gai vì chàng. Nếu như chàng chỉ coi ta là kim ốc kiều nga thì sẽ không phải là hiểu ta. Tiêu Kỳ hiểu ta, tin ta, bằng không, ta cũng không thèm sóng vai đứng cạnh một người phàm phu tục tử!”.

Kim ốc kiều nga: Xuất phát từ điển cổ Kim ốc tàng Kiều: Một lần, Lưu Triệt được mẹ nuôi, tức Quán Đào công chúa, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Lưu Triệt đáp lại. Công chúa chỉ vào đám

đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Lưu Triệt đều nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Quản Đào công chúa lại chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chẳng?”. Lưu Triệt nhoẻn cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc Kim ốc tàng Kiều (nhà vàng cất người đẹp), ý chỉ sẽ bảo vệ cẩn thận, cho cuộc sống giàu sang, thuận buồm xuôi gió.

Ở đây, A Vũ nói lái đi lời ấy.

Lời vừa dứt, Ngọc Tú ngây người, mà bản thân tôi cũng bị lời của chính mình làm cho kinh ngạc.

Nếu như đây không phải là ý niệm đã cắm rễ sâu trong đầu thì làm sao có thể vì nhất thời bị chọc tức mà bật thốt lên?

Nghiệp Đế Vương, nghiệp Đế Vương... Cho tới giờ, người muốn làm nên nghiệp Đế Vương không chỉ có Tiêu Kỳ.

Đúng vậy, tôi muốn phu quân của tôi phải là người mạnh nhất, tôn quý nhất thiên hạ.

Chàng chinh phục thiên hạ, chinh phục tôi, cũng bị tôi chinh phục.

Đây cũng là chí nguyện to lớn vẫn chôn sâu trong cốt tủy, trong dòng máu, khó thể nói nên lời của tôi.

Một câu nói ẩn sâu trong đáy lòng, hôm nay rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại nói ra, không phải né tránh, không phải tự lừa mình dối người nữa.

Cục diện này có hung hiểm hơn thế, tôi cũng chưa từng hoài nghi Tiêu Kỳ, thậm chí ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Tôi và Tiêu Kỳ từng bởi vì tư tâm của riêng mỗi người mà nảy sinh biết bao hiểu lầm. Những năm gần đây, trải qua sóng to gió lớn liên tục ào tới, chúng tôi rốt cuộc cũng có thể bỏ qua khúc mắc, toàn tâm toàn ý tin tưởng nhau.

Đi tới hôm nay, qua rất nhiều núi cao hiểm trở, nếu không an tâm gánh vác thì làm sao có thể qua được cửa ải nguy hiểm cuối cùng?

Cái gọi là con cờ, là lợi dụng cũng chỉ là người khác lòng dạ hẹp hòi phỏng đoán mà thôi.

Trải qua gió mưa bão táp, loạn thế chìm nổi, chúng tôi đập trên máu, xương khô và nước mắt, đã sớm hợp thành một thể không tách ra được.

Là hai tim hiểu nhau cũng được, là hai trí óc hỗ trợ lẫn nhau cũng thế. Chàng có tôi, tôi có chàng, đã đủ.

Chàng gánh trên lưng thiên hạ, quốc gia, nhất định không làm được một nam tử đứng trước song cửa vẽ lông mày cho thê tử; tôi cũng không làm được một phụ nhân quanh quần chốn khuê phòng không hỏi thế sự. Nếu từ lâu đã lựa chọn nhau, chúng tôi chỉ có thể sống vai đi về phía trước, cộng sinh cộng tử.

Tôi xoay người đi, cửa điện ở phía sau đóng sập lại, ngăn ánh mắt kinh ngạc khổ đau của Ngọc Tú ở bên trong.

Bóng đêm buông xuống, mưa bụi đột nhiên dày hạt, tôi kéo chặt áo khoác, chưa kịp để cho thị vệ mở ô đã vội bước đi tới phía cửa cung.

Quân phản loạn đã vây khốn cung thành, mà bốn bề ngoài cửa cung cũng là binh mã hàng ngũ chỉnh tề, tên trên dây cung, kiếm ra khỏi vỏ, giáo thương san sát. Những ngọn đuốc cháy bằng nhựa thông lớn chiếu sáng bừng một góc trời.

Ngụy Hàm và Bàn Quý đều đã nghe tin chạy tới, tôi tiến ra đón, cười một tiếng: “Hai vị cực khổ rồi”.

Hai người họ cũng trấn định như thường. Dưới thành giương cung bạt kiếm, địch đông ta yếu thế. Càng là tình hình gay go, càng phải bình tâm trấn an lòng người.

Tôi đi đến gần tường thành, cúi người nhìn ra xa, một binh sĩ bên cạnh vội ngăn lại, “Vương phi cẩn thận!”.

Thiếu niên kia mới mười tám mười chín tuổi, tôi nghiêng đầu cười với hắn, “Không sao đâu, không phải sợ”.

Thiếu niên mày rậm mắt to đột nhiên đỏ bừng mặt, mở miệng mà nói không ra lời, chỉ gật đầu như cái máy.

Ngụy Hàm cười ha ha, tiến lên vỗ vai hắn, “Tiểu tử, ngươi còn chưa được đánh giặc đó thôi, so ra trận thế này có là cái gì! Một nữ nhân còn không sợ, chúng ta hán tử chẳng lẽ lại sợ?”.

Đám binh sĩ đứng nghiêm xung quanh nhất thời cười ầm lên. Không khí căng thẳng nửa ngày vì trận cười này mà tan đi. Trên mỗi gương mặt trẻ tuổi kiên nghị đều hiện lên vẻ phẫn chấn sục sôi, thậm chí còn ầm ập.

Tôi nhìn Ngụy Hàm, cười một tiếng tán thành, gật đầu ý nói đi đến nơi yên lặng không có người.

Hai người họ đi sau tôi, Ngụy Hàm không cười nữa, Bàn Quý vẫn trầm mặc như cũ, chỉ là khóe môi hơi nhếch lên một chút.

Tôi nhìn về hàng ngũ phản quân ở dưới ánh lửa rực cách đây không xa, thấp giọng hỏi: “Tổng Hoài n chỉ vây quanh cung thành, không có hành động nào khác sao?”.

“Đúng thế, lúc này hẳn đang án binh bất động, thuộc hạ cũng nửa mừng nửa lo”, Ngụy Hàm lạnh lùng chấp tay nói, “Vui là vì có lẽ hẳn bị ngoại lực quản chế, không dám hành động thiếu suy nghĩ; lo là vì có thể hẳn sẽ nhân cơ hội đêm khuya mà tập kích”.

Tôi gật đầu, “Đêm nay thực sự hung hiểm khó liệu, cần phải cẩn thận”.

Bàng Quý đột nhiên cất tiếng: “Vương phi, chi bằng đưa người nhà họ Tống lên đầu thành, cho hẳn kính sợ, không dám vọng động”.

Tôi nhú mày không nói.

“Bàng thống lĩnh nói có lý, đối đầu với kẻ địch mạnh, nhất định không được mềm lòng”, giọng Ngụy Hàm như sắt đá.

Trói mẹ già và ba đứa con thơ của Tống Hoài n lên tường thành, quả thực độc ác, cũng thực có hiệu quả uy hiếp.

“Cần thiết phải như vậy sao?”, tôi cũng không quay đầu, cười nhạt, “Ngoại lực kiềm chế mà người nói lúc này thậm chí còn hữu dụng hơn biện pháp này”.

Ngụy Hàm ngẩn ra, “Quân đóng ở ngoại thành phía đông án binh bất động, tuy nhất thời có thể kiềm chế, nhưng chưa chắc đã giữ chân hẳn được lâu”.

Tôi quay đầu, như cười như không, “Ngoại lực mà người nói thực sự chỉ có quân ở ngoại thành phía đông?”.

“Thuộc hạ ngu dốt, không biết Vương phi có ý chỉ điều gì?”, đôi mắt hẳn lóe lên tia sáng, xẹt qua vẻ kinh ngạc không dễ nhận ra.

Tôi nhìn thẳng vào hai mắt hẳn, “Khó trách Vương gia tin tưởng người như thế, ý chí kiên định, lòng dạ thâm sâu, trung thành tận tâm, Vương

Huyền thực rất bội phục”.

Ngụy Hàm trầm mặc cúi đầu.

“Người có nỗi khổ tâm không tiện nói ra, ta cũng không hỏi nữa”, tôi xoay người phân phó Bàn Quý, “Bàn thống lĩnh, người dẫn người đi dò xét xung quanh, lỡ may có sơ hở”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Bàn Quý trước nay chưa từng nhiều lời rườm rà, lập tức quay lưng đi.

Đợi Bàn Quý đi xa, Ngụy Hàm mới khẽ thở dài, đôi con ngươi dưới mắt nọ sáng lên, “Vương phi thứ tội, thuộc hạ cũng không phải là nghi kỵ Bàn thống lĩnh, chỉ là chuyện cơ mật, thuộc hạ chỉ phụng mệnh một mình Vương gia...”.

“Ta hiểu, người không cần giải thích”, tôi khẽ mỉm cười.

Hắn đưa mắt nhìn tôi, “Ngoại trừ Vương gia, Ngụy mỗ bình sinh chưa từng phục ai khác, hôm nay thực lòng phải thừa nhận, Vương phi khiến Ngụy mỗ vui vẻ phục tùng!”.

Tôi mỉm cười không nói, lẳng lặng nhìn.

Ngụy Hàm rốt cuộc mở miệng thú nhận, “Thuộc hạ nhận được mật báo của Vương gia, âm thầm giám sát điều khiển kinh đô và vùng lân cận, án của Hồ gia đã sớm báo cho Vương gia biết”.

Tảng đá nặng trong lòng tôi rơi xuống đất. Tôi thở dài nói: “Rất tốt. Ngày đó người có thể mật báo với ta cái chết của Hồ Quang Viễn có điểm đáng ngờ thì tất nhiên cũng sẽ mật báo với Vương gia. Nếu như ta đoán không sai, Hồ Quang Viễn đã sớm rơi vào bẫy của Tống Hoài n, phạm phải tội gian lận. Tống Hoài n nhân cơ hội này giết hắn, đồng thời cho Hoàng

hậu biết, mượn sự hiểu lầm giữa Hoàng thượng và ta, bày kế ly gián, sau đó mới có chuyện mật chiếu trên áo?”.

Ngụy Hàm mặc nhiên gật đầu.

Tôi lại nói: “Ngày hôm ấy cung nữ điện Chiêu Dương có thể thuận lợi chạy ra khỏi cung cũng là nhờ hãn âm thầm tương trợ. Người dẫn Thiết y vệ đuổi tới ngoài Lâm Lương quan, chặn đường người của Hoàng hậu, lại không biết Tống Hoài n dùng kế “Ám độ trần thương”, đã phái thân tín lên tới bắc cương mật báo với Hồ Quang Liệt”.

Ám độ trần thương: một trong ba mươi sáu kế trong sách lược quân sự Trung Quốc, có nghĩa là chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Điển cố: Thời Hán-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường núi hiểm trở để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

Ngụy Hàm có vẻ ngỡ ngàng, “Ngày đó thuộc hạ chỉ nói Tống Hoài n ám hại Hồ Quang Viễn là vì báo thù riêng, đã kích Hồ đảng, không ngờ hãn lại to gan như thế, dám lợi dụng Hoàng hậu, tính kế Hồ tướng, quả là nguy hại đến an nguy của Vương gia!”.

Tôi thở dài thật sâu, không nói gì nữa.

Vô luận vì quyền, vì danh hay là vì tình, lúc đó, trong lòng Tống Hoài n đã gieo ý niệm thay thế Tiêu Kỳ. Diệt trừ Hồ Quang Liệt chẳng qua là dẹp chướng ngại đầu tiên của hãn mà thôi.

Tôi nhìn về chân trời phương bắc xa xôi, thản nhiên nói: “Lúc này Vương gia hãn đang trên đường về kinh... Có lẽ tiên phong đánh về kinh chính là Hồ Quang Liệt”.

Ngụy Hàm gật gật đầu, “Chỉ hy vọng như thế!”.

Tôi vỗ ngực, tảng đá đè nặng trong lòng hồi lâu rốt cuộc cũng rơi xuống. May mắn biết bao, cuối cùng không giết nhầm trung lương, lại hối hận vì ban đầu cứ một mực giữ thành kiến, trách lầm Hồ Quang Liệt.

Thành kiến, là thành kiến hại người, cũng suýt nữa hại mình.

Phụ thân nói tôi yêu ghét rõ ràng, luôn dựa theo cảm tính của mình mà nhìn người, khó trách có lúc độc đoán. Lúc nghe vậy, tôi còn bỏ ngoài tai, giờ xem lại, chợt có cảm giác mờ hồ đầm đìa.

Nếu không phải tôi luôn luôn ghét Hồ Quang Liệt ngang ngược vô lễ, tham công tranh lợi thì tôi cũng sẽ không sơ suất phán đoán, chỉ bởi vì cái chết của Hồ Quang Viễn, vì một tờ mật chiếu của Hồ Dao mà nhận định Hồ Quang Liệt làm phản.

Cái che đậy ánh mắt, thường thường không phải là những gì người ngoài bố trí, mà là thành kiến của bản thân.

Ngày đó quân ta lần lượt chiến bại, Tiêu Kỳ truy cứu trách nhiệm phòng ngự lỏng lẻo, nghiêm trách Hồ Quang Liệt, phạt nửa năm bổng lộc của hắn, bắt hắn đóng cửa điện bích.

Mắt thấy mọi chuyện loạn lên, tôi lo Hồ Quang Liệt không cam lòng chịu phạt sẽ sinh thị phi, liền nhẹ lời khuyên Tiêu Kỳ, “Cũng phải giữ mặt mũi cho người ta chứ, chàng phạt như thế có phần hơi quá rồi”.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói: “Nàng cũng cảm thấy hơi quá sao? Vậy ta sẽ làm quá thêm một chút, thế nào?”.

Quả nhiên ngày hôm sau chàng liền giao chính vụ cho Tống Hoài n, chuẩn bị thân chinh bắc phạt, triều dã chấn động.

Lại nghe tin Hồ Quang Liệt bị cầm chân trong phủ, ngày nào cũng uống rượu, cãi lộn.

Hồ đảng thấy mình thất thế, rồi rút chuyển hướng sang Hữu tướng, tranh nhau lấy lòng Tống Hoài n, Tống đảng chột mạnh lên hơn bao giờ hết.

Hai người Hồ, Tống phân tranh bao năm không ngừng, mỗi lần xích mích, tranh giành, Tiêu Kỳ đều phải có những sắp xếp riêng để hai người họ kiềm chế lẫn nhau, cân bằng cục diện. Tôi biết rõ Tiêu Kỳ sẽ không thiên vị ai, chàng hoặc kiềm chế hoặc nêu cao, đều có lý riêng. Quả nhiên, mười ngày sau, Tiêu Kỳ ban chiếu thân chinh, lệnh Hồ Quang Liệt làm tiên phong, thống lĩnh mười vạn quân tinh nhuệ.

Tôi hỏi chàng, trước kia chàng dốc sức chèn ép Hồ đảng là nhằm cố ý trấn áp khí thế của hẳn?

Tiêu Kỳ lại nói: “Ta chỉ là muốn thử hẳn một lần”.

“Thử hẳn?”, tôi kinh ngạc, nghĩ lại, chột thấy thấp thỏm, “Chàng nghĩ hẳn có điểm khác thường?”.

Ánh mắt Tiêu Kỳ thâm sâu khó lường, “Có một số việc, nhìn bằng mắt sẽ khác hoàn toàn với nhìn bằng tâm, thứ biểu hiện bên ngoài chưa chắc đã là thật...”.

“Vương phi?”.

Tiếng gọi của Ngụy Hàm khiến tôi sực tỉnh lại, phục hồi tinh thần. Gió đêm lạnh thấu, ánh lửa hừng hực, nào có bóng dáng Tiêu Kỳ?

Sương lạnh, áo giáp sắt, người đi xa chưa về... Nghĩ vậy, lòng không khỏi chua xót, tôi nghiêng mặt, để cho gió đêm thổi khô đôi mắt.

Tiêu Kỳ cũng không hoàn toàn tin tưởng huynh đệ tay chân khi xưa.

Chuyện của Đường Cảnh khiến chàng sớm có đề phòng, mà Hồ Quang Liệt là người đầu tiên chàng từ bỏ nghi ngờ. Chàng dò xét, chèn ép một lần, nếu không tin Hồ Quang Liệt trung thành, chàng cũng sẽ không giao mười vạn đại quân cho hắn.

Người chân chính khiến chàng dẫn đo không rõ là Tống Hoài n. Người này tâm tư tinh tế, thâm sâu khó dò, trước sau hoàn toàn không có sơ hở. Tiêu Kỳ không phải thần thánh, không phải chuyện gì cũng biết, chỉ e lúc đầu chàng cũng từng do dự, không dám phái hắn ra trận. Tại nơi hai quân giao chiến, chỉ cần bất cẩn một chút sẽ gây họa cho đất nước. Lúc ấy mọi sự chưa rõ, tôi lại sắp sinh, vốn là khó khăn rất lớn... Chàng không muốn tôi phải gánh nhiều lo âu nên không nói những nghi ngờ trong lòng cho tôi biết. Có lẽ lúc ấy chàng đã hy vọng tất cả thái bình.

Nhớ lại, trước lúc xuất chinh chàng từng hỏi tôi có oán giận chàng hay không. Lúc này, tôi chợt hiểu, chàng áy náy không chỉ vì bỏ tôi một mình đối mặt với nguy hiểm sinh con. Khi đó chàng đã biết rõ nguy cơ có ở tứ phía, nhưng chỉ có thể lựa chọn chống lại giặc ngoại xâm trước, tạm thời trấn áp nội loạn. Chàng để Tống Hoài n ở lại kinh thành, cũng để Ngụy Hàm âm thầm giám sát động tĩnh của hắn. Chàng thân chinh phương bắc, đối đầu với Đột Quyết ở phía trước; tôi ở trong kinh, một mình đối mặt mọi sóng gió... Chàng tin tưởng tôi, giống như tôi tin tưởng chàng, giờ này khắc này, chúng tôi mới thực sự đang sống vai chiến đấu.

Nghĩ lại chuyện xưa, tôi và Ngụy Hàm đều trầm mặc.

Ngụy Hàm thở dài, “Hồ Quang Viễn đúng là đã sai, trừng phạt đúng tội, nhưng cũng đáng tiếc cho một người trẻ tuổi”.

Tôi cười khổ, “Người không phải thánh hiền, Hồ Quang Liệt cũng tham tiền đó thôi. Vương gia cũng biết hắn có tật tham vợ vét của cải trong quân... Chỉ là hắn hiểu được nặng nhẹ, không phạm sai lầm lớn, Vương gia cũng làm bộ không biết mà thôi”.

Ngụy Hàm lắc lắc đầu, “Bệnh lớn nhất của lão Hồ là tham tiền. Năm xưa chinh phạt hai mươi bảy bộ tộc nam cương, hẳn là người đầu tiên lọt vào Vương cung Nam Man, dám len lén giấu Vương trượng, bị Tống Hoài n bẩm báo với Vương gia rằng hẳn giấu Vương trượng đi, có lòng muốn với cao. Vương gia hỏi ra, mới biết hẳn ham một viên ngọc lục bảo gắn trên Vương trượng, đã nạy bảo ngọc ra rồi, Vương trượng bị ném đâu không biết nữa”.

Tôi im lặng một lát, cuối cùng bật cười.

Hồ Quang Liệt dù tham tiền, cũng chỉ là ham cái lợi nhỏ, so với khâu vị của gia tộc quyền thế ngày xưa thì chẳng thấm vào đâu. Tôi đã quen nhìn các dòng họ tham lam vơ vét, mỗi lần đều mấy vạn lượng, nếu ít hơn ngàn lượng họ cũng khinh thường không động tay. Từ sau khi Tiêu Kỳ chủ chính, chàng đã tàn nhẫn áp chế tệ tham nhũng, những người phạm tội đều bị cách chức hoặc chuyển đi nơi khác làm việc, thậm chí ban chết. Song Tiêu Kỳ không hoàn toàn truy xét, cũng không đuổi tận giết tuyệt, giữ lại đường sống cho một vài quan lại không quá tham.

Đây chính là cái gọi là “Nước quá trong ắt không có cá”, nếu bức người đến đường cùng hết thì sẽ không có ai cố gắng cho mình cả.

Lòng tham nho nhỏ của Hồ Quang Liệt được chàng dung túng. Chàng từng nói: “Người tham của thường thường tiếc mạng tích phúc, ít dã tâm”.

So với Hồ Quang Liệt, Tống Hoài n thanh liêm nghiêm nghị, phong thái cao thượng, nếu xét trong mắt thế nhân thì cao thấp đã phân rõ ràng.

Hôm nay xem ra, tục nhân tham tiền háms lợi còn đáng tin hơn quân tử đã tâm bưng bưng nhiều.

~~~~~

Thực ra, dịch truyện rồi đăng cho mọi người đọc, không chỉ đơn giản là công việc, mà là chia sẻ. Cái mình muốn nhận được, không phải lời cảm ơn, cũng không phải lời: Bạn vất vả rồi... Vì vất vả thế nào, chỉ có người từng dịch truyện mới hiểu thấu. Cái mong đợi là cảm nhận của người đọc về truyện, về nhân vật, để xem mọi người đọc và nghĩ gì, hiểu gì, để biết là không phải chỉ có một mình mình tự đăng lên, tự đọc.

Đôi lời tâm sự đêm khuya, chúc bà con ngủ ngon :)

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đấu Tranh

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Gió đêm lạnh thấu xương, đã qua lúc nửa đêm.

Ngụy Hàm cười nói: “Vương gia chắc hẳn đã quay về từ trước lúc gửi mật chiếu, làm Tống Hoài n trở tay không kịp! Tính theo lộ trình thì không quá ba ngày nữa, Vương gia sẽ về tới nơi”.

Tôi ngần ngợ cười, “Người đã quên mấy ngày trước mưa lớn... ắt cản trở việc hành quân, ba ngày sau chưa chắc đã về kịp”.

Ngụy Hàm im lặng, chợt gật đầu nói: “Cho dù ba ngày nữa không về, chúng ta cũng có thể thủ vững”.

Tôi gật đầu, nghiêng người nhìn về phía đại doanh địch ở xa. Lúc này, không biết Tống Hoài n đang ẩn thân ở đâu, có đang nhìn về phía cửa cung hay không.

Lòng có chút lạnh lẽo xen lẫn đau thương.

Đó là một người không thích cười nói, chỉ có lúc cười với tôi mới để lộ ra ánh mắt sáng trong như đứa trẻ.

Tôi nhắm mắt, gắng sức xua tan bóng ma trong đáy lòng.

“Thoạt nhìn thì có vẻ như đêm nay phản quân sẽ không có động tĩnh gì rồi, Vương phi không cần lo nghĩ, quay về điện nghỉ ngơi trước đi”.

Ngụy Hàm buông tầm mắt, nhưng tôi vẫn nhìn thấy vẻ không đành lòng ở đáy mắt hắn.

“Cũng được”, tôi gật đầu cười cười, xoay người đi.

Đi đến đâu, thủ vệ tướng sĩ rồi rít cúi đầu tới đó, ai nấy kính cẩn nghiêm nghị. Trong mắt họ, đại khái tôi là một nữ nhân đáng sợ, hoặc âm thầm coi tôi là một nữ nhân đáng thương.

Ngày xưa Hữu tướng Ôn Tông Thận buộc tội Tiêu Kỳ, liệt kê lưu loát từng tội trạng của Tiêu Kỳ, bị cô cô mắng là hoang đường. Trong đó có một câu làm tôi khó quên được, “Người này quý kế đa đoan, nhẫn nại mưu tính, nghiêm nghị tàn nhẫn, như con sói dửng mẫn”.

Trong mắt thế nhân, tôi gả cho một nam nhân đáng sợ như vậy.

Cũng chính là nam nhân ấy vẫn che chở tôi, cùng tôi chiến đấu, đánh hạ giang sơn.

Tôi rất tin tưởng Triệt nhi của tôi sẽ không trở thành Tử Đạm thứ hai, Tiêu Tiêu của tôi cũng không phải gánh những gian khổ tôi từng chịu, bởi vì phụ thân của chúng là Tiêu Kỳ. Trong thiên hạ, chỉ có một mình chàng có thể cho chúng tôi một bầu trời không bão tố.

Trở lại hậu điện, nhắm mắt tiếp đi chốc lát, bên ngoài bóng đêm đen đặc, đã tới canh tư.

Sắp đến lúc hừng đông, là lúc lạnh nhất về đêm, cũng là lúc bầu trời âm u nhất. Đắp chăn gấm kín mà vẫn cảm giác được hơi lạnh nhẹ nhẹ len vào. Thức gần một đêm, rốt cuộc cũng cảm thấy mệt mỏi.

Trong mơ, một tiếng ầm ầm thật lớn vang lên như thể tiếng động rung thành chuyển đất.

Tôi giật mình tỉnh lại, tung người ngồi dậy, nhìn thấy bên ngoài ánh lửa ngất trời, tiếng kêu rung chuyển.

Phản quân công thành!

Tôi khoác ngoại bào, lập tức chạy ra ngoài cửa, ánh lửa đỏ rùng rục chiếu sáng mắt.

“Vương phi cẩn thận!”, thị vệ tùy thân đuổi theo.

“Bắt đầu công thành từ khi nào?”, tôi vừa dứt lời đã nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn động mặt đất.

Tôi nghi chân, bình ổn lại nhịp tim đập mạnh mẽ, ánh lửa đỏ trên bầu trời đêm như thể sắp thiêu cháy tôi.

“Phản quân vừa mới bắt đầu công phá cửa cung”, thị vệ kia đứng sau tôi, giọng nói trầm tĩnh.

Ánh lửa hùng hực trên tường thành, tiếng hô giết rung trời, mũi tên lao ra phá không như mưa rào.

Tôi chạy thật nhanh, lên đến Hạp lâu thì mồ hôi đã ướt đẫm người, đưa mắt nhìn, lòng bỗng căng thẳng.

Phản quân nhân lúc cấm quân đối ca, nhanh chóng đánh lén cửa Thừa n phòng vệ yếu nhất, bốn người ôm cây gỗ lớn đẩy cửa cung.

Mấy năm trước, cửa Thừa n từng bị cháy trong lễ Nguyên tiêu, Khâm Thiên giám cho là phương hướng, phong thủy của cửa này không hợp nên xây dựng lại qua loa.

Xây xong, cửa Thừa n chạm khắc tinh xảo, đẹp mắt, lại giảm bớt khả năng phòng ngự, không có chỗ thoát nước, Hạp lâu như thùng rỗng kêu to.

Tống Hoài n từng chủ trì việc tu sửa trong cung, điểm yếu này hẳn rõ như lòng bàn tay. Không có đường thoát nước, Hạp lâu rất khó đóng quân, nếu đục vỡ cửa cung thì có thể tiến thẳng vào cấm cung phía tây.

May mà trước đó Bàng Quý đã bố trí toàn bộ hơn tám trăm người đội thiết nỏ tinh nhuệ nhất ở cửa này. Cung giương lên, mũi tên lao ra như mưa, bay nghiêng xuống, khiến cửa cung chìm trong trận mưa tên gió thổi không lọt. Phán quân dù dũng mãnh gan dạ, nhưng cũng không ngăn được tên nỏ dày đặc, hoảng hốt lui ra sau trăm bước. Song chỉ cần mưa tên hơi ngừng là phán quân lại tấn công lên, dùng cây lớn mở đường.

Cây gỗ lớn công thành được che chở bằng lá chắn dày, gộp sức nhiều người, đâm mạnh vào cửa cung.

Bàng Quý và Ngụy Hàm đứng trên tường thành phía trước chúng tướng sĩ, nghiêm lệnh chỉ huy.

Năm hàng người bắn cung luân phiên nhau tiến lên trước bắn, hoàn toàn không có cơ hội nghỉ lấy sức. Phán quân cũng bắn tên lên tường thành, thỉnh thoảng có binh lính bị trúng tên ngã xuống, ngay lập tức có người thay thế.

Cuộc chiến kịch liệt kéo dài đến lúc tảng sáng.

Quân ta ở trên cao chiếm ưu thế, phán quân công thành dần dần loạn lên, không còn sức lực tiếp tục, đa số chưa đi đến cửa thành đã bị bắn chết. Thế tấn công quyết liệt cũng dần tan.

Cuộc tiến công điên cuồng rốt cuộc cũng dừng lại lúc trời sáng.

Lần tập kích ban đêm đầu tiên của phán quân xem như thất bại.

“Còn hai ngày!”, Ngụy Hàm đôi mắt đỏ ngầu, chưa kịp tra kiếm vào bao đã bước tới quát chúng tướng sĩ, “Sĩ khí của phán quân đã bị áp chế, chỉ

cần kiên trì hai ngày nữa, đại quân của Dự Chương Vương sẽ tới!”.

Sau khi thay quân, Bàn Quý và tôi cùng đi điểm binh, may mà thương vong rất ít.

Người chết và bị thương được khiêng xuống, những ai bị thương nhẹ thì được băng bó ngay tại chỗ, tốp binh sĩ được nghỉ ngơi thì nằm xuống đất, cứ thế mà ngủ.

Một khi kèn lệnh chỉ huy vang lên, bọn họ lại dũng cảm đứng dậy, liều chết chống lại từng đợt tấn công của kẻ địch!

Nhìn chiến giáp nhuộm máu của họ, gương mặt mệt mỏi ngủ say, tôi chỉ có thể âm thầm nắm chặt hai tay thành nắm đấm.

Những binh sĩ trẻ tuổi này, thậm chí những tướng sĩ làm phản bị bắn chết bên ngoài, vốn là những anh hùng bảo vệ quốc gia, nhiệt huyết của họ phải vấy lên cát vàng biên cương, chứ không phải là chôn vùi xương trắng dưới chân Thiên tử.

Tôi đi qua rất nhiều nhóm binh sĩ nghỉ ngơi phục sức, tới mỗi nhóm đều dừng lại xem vết thương cho họ.

Những vết thương, màu máu đỏ tươi, chính là cái chết và mất mát hiển hiện ngay trước mắt.

Sát phạt như vậy còn phải kéo dài bao lâu nữa?

Lúc nào mới kết thúc được!

Giờ khắc này, tôi nhớ Tiêu Kỳ vô cùng, chỉ mong chàng có thể ngay lập tức xuất hiện trước mắt tôi, kết thúc những điều tàn nhẫn này!

Nắng sớm sáng bừng, một đêm mưa rào qua đi, trời đất như được rửa sạch.

Phản quân xếp hàng nghiêm chỉnh, giáp đen dày đặc như thủy triều, đao kiếm dưới ánh dương lóe lên tia sáng. Trải qua một đêm ác chiến, phản quân không hề có chút dấu hiệu loạn nào. Lúc này, song phương đang tranh thủ buổi sáng sớm ngăn ngủi để nghỉ ngơi lại sức, chuẩn bị tái chiến.

Không biết sự yên lặng tạm thời này có thể duy trì trong bao lâu.

Ngụy Hàm cố ý lệnh cho thị vệ đưa tôi về Phượng Trì cung nghỉ ngơi.

Đêm qua, tuy là trong cung ban bố lệnh cấm tuyệt đối không được đi lại vào ban đêm, phong tỏa các điện, nhưng không giấu được tình hình chiến đấu.

Suốt dọc đường đều thấy sắc mặt hoảng sợ của cung nhân như thể họa sắp ập xuống đầu. Sau loạn chử Vương đến nay, chưa từng có ai công khai tấn công Hoàng cung. Cho dù là như thế, cung nhân các nơi vẫn có thể giữ nguyên cung quy, không bị loạn. Tổng quản Hoàng cung Vương Phúc là tâm phúc nhiều năm của họ Vương, bình thường nhìn như tầm thường, nhưng lúc gặp loạn thì thủ đoạn rất cứng rắn, trấn trụ vững vàng cung cấm.

Vương Phúc tới Phượng Trì cung gặp tôi, ăn mặc ngay ngắn, thần sắc trấn định như thường.

“Hôm qua dù có chuyện nhưng trong cung vẫn duy trì mọi sinh hoạt bình thường, người làm rất tốt”, tôi hơi cười, đứng dậy nói, “Có quấy nhiễu đến thánh giá hai cung?”.

Vương Phúc cúi đầu nói: “Hoàng thượng mấy ngày gần đây vẫn chuyên tâm đọc sách, không hỏi thế sự”.

Tôi trầm ngâm chốc lát, “Quả thật không hỏi?”.

“Vâng”, Vương Phúc ngập ngừng một chút, nở nụ cười thấp giọng nói: “Điện Chiêu Dương vẫn bình thường như cũ, chỉ là nương nương bị kinh

sợ, bệnh tình không yên, hiện đã uống được thuốc, có tiến triển”.

Tôi yên lặng, không biết mình buồn hay vui, thấy may mắn hay tiếc nuối.

Hồ Dao đau lòng vì mất con, gia tộc lại gặp tai ương, cơ hồ bệnh đến không dậy nổi. Cho dù Thái y dốc toàn lực chữa trị, giữ được tính mạng cho nàng, nhưng tâm trí nàng lại hỗn loạn, cả ngày ngơ ngẩn, chỉ nhận ra Tử Đạm và những cung nữ xung quanh, những người khác thì không nhớ, ngay cả tôi cũng không nhớ.

Sau khi tiểu Hoàng tử chết, tôi không còn dũng khí gặp Tử Đạm nữa, huynh ấy cũng im lặng từ đó, cả ngày sống yên trong tấm cung, cắm đầu vào sách, ngoại trừ thi thoảng hỏi bệnh tình Hồ Dao thì không bao giờ hỏi chuyện khác, cũng không nhắc tới ai nữa.

Từ nhỏ huynh ấy đã ôm một chí nguyện lớn, đó là tập hợp những tác phẩm văn học xuất sắc từ khi khai quốc đến nay để lưu truyền cho đời sau, giữ gìn văn hóa đất nước. Đây là ước mơ lớn nhất của Tử Đạm, huynh ấy từng nói, sự nghiệp thiên thu cũng phải có hồi kết, chỉ có văn chương là bất diệt, có thể lưu lại cho đời sau. Bình sinh nếu có thể thực hiện tâm nguyện này, huynh ấy chết không hối tiếc.

Tử Đạm lúc này mất ăn mất ngủ ôm lấy sách, chắc là chỉ đợi tâm nguyện hoàn thành rồi sẽ ung dung chịu chết.

Tôi ảm đạm cười một tiếng, tiện tay nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cau mày nói với cung nữ đứng bên cạnh: “Trà nguội rồi”.

Cung nữ vội bưng chén trà ra ngoài.

Tôi nghiêng người chấp tay, thản nhiên nói: “Điện Sùng Minh ở Tây các bỏ hoang đã lâu, chọn một ngày tốt rồi tu sửa lại đi”.

Vương Phúc chấn động, giấu đi nụ cười, cúi người thật sâu, “Vương phi có lệnh, lão nô đương nhiên sẽ gắng sức làm tốt”.

“Rất tốt”, tôi đưa mắt nhìn ông ta, khẽ mỉm cười, “Người cứ yên tâm mà làm, hết thầy có ta lo”.

“Lão nô ngu muội, không biết nên chọn ngày tốt trong thời gian nào”, giọng Vương Phúc có vẻ khẩn trương.

Tôi cắn môi, “Trong hai ngày này”.

“Tuân lệnh”, Vương Phúc không nói thêm lời nào, hành lễ với tôi rồi đứng dậy lui ra ngoài điện.

Đợi ông ta đi xa rồi, tôi mới ngồi xuống ghế. Không còn đè nén được nỗi đau trào dâng trong lòng nữa.

Bí mật ở điện Sùng Minh, Tây các, tôi cho là cả đời này không cần dùng đến, nhưng không ngờ tới hôm nay vẫn phải dùng.

Ăn sáng qua loa, tôi nhắm mắt nằm trên giường, lúc đang mơ màng thì bị đánh thức.

Trước mắt lờ mờ, trông thấy ánh mắt oán hận của Tử Đạm, lại thấy gương mặt thịnh nộ của Tiêu Kỳ.

Tỉnh lại lần nữa, tôi không nghe thấy tiếng hét hò ngoài cổng thành mà là tiếng cửa điện bị khóa.

“Xảy ra chuyện gì?”, tôi vội vã đứng dậy hỏi cung nữ bên cạnh. Một đám cung nữ không biết vì sao mà lo sợ nơm nớp.

Lại nghe thấy thị vệ bám ở ngoài điện, “Thuộc hạ phụng mệnh bảo vệ an toàn cho Vương phi, thỉnh Vương phi tạm lánh trong điện, đừng đi ra ngoài”.

“Vương phi cứu mạng...”, một tiếng kêu thê lương thảm đạm đột nhiên vọng vào từ bên ngoài. Là tiếng Ngọc Tú, tôi còn chưa đáp lại, tiếng kêu đã ngưng bật.

“Ngọc Tú! Người ở đâu?”, tôi nhào tới cửa, nhìn qua khe hở ở cửa, chỉ thấy bóng lưng hai thị vệ ở hành lang, một bóng dáng xanh ngọc bị kẹp ở giữa, lôi đi xa.

Tôi ngậy người chốc lát, đột nhiên phục hồi tinh thần, dùng hết sức điên cuồng vỗ lên cửa điện, “Ngụy Hàm! Người to gan...”.

Thị vệ ngoài cửa mặc tôi tức giận thế nào cũng nhất quyết thờ ơ. Cung nữ bên cạnh vội kéo tôi lại, khẩn cầu tôi bớt giận.

Tôi run rẩy, một lúc lâu sau mới nói được thành lời: “Hắn muốn, hắn muốn giết Ngọc Tú và đám trẻ...”.

Phản quân lần thứ hai tấn công cửa Vĩnh Định, lúc này chỉ e Ngụy Hàm đã giết đỏ cả mắt rồi cho nên nhân lúc tôi nghỉ ngơi, bắt mẫu tử Ngọc Tú trói lên đầu tường thành. Hắn biết tôi nhất định sẽ ngăn cản nên khóa cửa điện lại.

Tôi chưa bao giờ hận bản thân mình như bây giờ. Tại sao tôi lại bắt cả nhà họ Tống, khiến họ bị liên lụy? Trước kia vì kết thúc cuộc tranh giành Hoàng vị, phải giết tiểu Hoàng tử, tôi nhẫn tâm nhưng không hối hận; song người nhà họ Tống vô tội, cho dù Tống Hoài n làm phản thì cũng không đến nỗi vạ lây bọn họ. Tôi bắt họ vào cung chỉ để Tống Hoài n sợ, không dám vọng động, chứ chưa bao giờ nghĩ đến sẽ giết họ cả. Ngọc Tú vì tôi mà lỡ một đời người, nếu như còn liên lụy đến con nàng...

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, bỗng rút đoản kiếm trong tay áo ra, liều lĩnh chém vào cửa điện.

Vụn gỗ bắn ra tung tóe, đoản kiếm sắc bén chém lên cửa gỗ lim, tuy mảnh vụn văng ra, vết cửa dày đặc nhưng không có dấu hiệu bị nứt. Thị vệ và cung nữ bị hành động của tôi làm cho kinh sợ, người hét chói tai, kẻ kêu đầu, nhưng không ai dám đi đến ngăn cản.

Chém một hồi, tôi không còn sức nữa, dựa vào cánh cửa thở hổn hển, tuyệt vọng.

Tôi cắn răng, cả giận nói: “Nếu không mở cửa ra, ta sẽ đem các người đi lăng trì hết một lượt!”.

Cung nhân thị vệ biết rõ thủ đoạn của tôi, cũng biết tôi đã nói là làm, không khỏi kinh hãi thất sắc, rồi rít quỳ xuống cầu xin tôi tha thứ.

“Không muốn chết thì mở cửa ra cho ta!”, tôi lạnh lùng nói.

Bọn thị vệ không dám chần chừ, lập tức mở cửa.

Tôi chạy nhanh đến cửa Vĩnh Định, chỉ hận đường quá dài, mạng người đang ở lúc nguy hiểm cận kề. Cầu trời đất không để tôi phạm thêm sai lầm nữa.

Trên tường thành gần cửa Vĩnh Định, tiếng trẻ nhỏ kêu khóc vọng tới.

Tôi liều lĩnh chạy lên thành lầu, tướng sĩ đứng hai bên thấy bộ dạng hùng hổ của tôi thì đều kinh hãi không dám ngăn cản.

Ngọc Tú bị hai binh lính giữ ở đầu tường, bên cạnh là mẹ già và hai đứa con trai của Tổng Hoài n, ngay cả đứa con gái nhỏ cũng bị một binh sĩ giữ chặt, đang khua tay khóc thảm thiết.

“Dừng tay cho ta!”, tôi dùng hết toàn lực hét lên, không gắng sức được nữa, quỳ gối ngã nhào trên mặt đất.

Ngọc Tú nghe thấy tiếng tôi, chột giầy dựa kêu khóc, “Vương phi cứu mạng! Cứu bọn trẻ, đừng làm hại chúng...”.

Tôi thờ hồng hộc, không nói ra lời, chỉ lạnh lùng trừng mắt với Ngụy Hàm.

Hắn dậm chân, “Vương phi! Người nhân nhượng kẻ lòng lang dạ sói kia làm gì! Người không muốn giết vợ con hắn, nhưng hắn muốn giết con người! Người nhìn xuống mà xem!”.

Bên tai ầm một tiếng, tôi bổ nhào tới đầu tường, nhìn thấy rõ ràng ở phía trước phản quân, Tống Hoài n cười ngửa giương thương, trước ngửa là một cô bé áo trắng, tóc ngang vai. Là Tầm Chi!

Trước mắt tối sầm, tôi cơ hồ đặt chân không vững.

Từ cô cô đưa Triệt nhi và Tiêu Tiêu đi, còn A Việt dẫn Tầm Chi đến Giang Hạ Vương phủ đón hai đứa con ca ca, cùng trốn về chùa Từ An.

Lúc này Tầm Chi ở trong tay hắn, chẳng lẽ A Việt và Từ cô cô cũng... Lòng tôi loạn lên, không biết làm cách nào mới trấn định lại được.

Nếu như bọn trẻ bị Tống Hoài n bắt thì lúc này ở dưới kia không chỉ có một mình Tầm Chi. Nói như vậy, trên đường đi đã xảy ra biến cố nào đó, khiến một mình nó bị bắt. Nghĩ như vậy, lòng mới bình ổn hơn một chút, nhưng nhìn Tầm Chi bị trói, tim lại đau nhói. Đứa bé này, tuy ở bên tôi lâu, thân thiết hơn nhiều, nhưng trước sau vẫn còn thấy cách biệt. Đột nhiên hôm nay thấy nó phải chịu khổ nhục, tôi vẫn đau đến quặn lòng, như thế ruột thịt.

Dưới thành, Tống Hoài n chậm chậm ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời giữa trưa chiếu xuống mũ giáp của hắn, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng có thể cảm thấy được sát khí tỏa ra.

“Trinh Nghĩa Quận chúa, mẫu phi của người đang ở trước mắt, người không gọi nàng mở cửa cung cho người vào?”, Tống Hoài n lạnh lùng cất giọng, từng chữ từng câu rõ ràng.

Tấm Chi quỳ trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu lên, la lớn: “Ta không phải là Trinh Nghĩa Quận chúa! Ta là nha hoàn trong Vương phủ, người đừng vội gạt người!”.

Phản quân ồ lên, ngay cả chư tướng sĩ ở phía sau tôi cũng kinh ngạc.

Tôi cắn chặt môi, đè nén nước mắt sắp lã xuống.

Tấm Chi, Tấm Chi, đưa bé ngọc này!

Tống Hoài n trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười âm ỉ, “Tốt, khá lắm, Trinh Nghĩa Quận chúa! Quả nhiên có phong thái của lệnh từ!”.

Lệnh từ: cách gọi mẹ người khác.

Tấm Chi tức giận mắng: “Người nói láo! Mẹ ta không phải là Vương phi, mẹ ta chết lâu rồi!”.

Giọng nó vẫn là giọng trẻ con non nớt, nhưng lọt vào tai thì từng chữ như khoét vào tim.

Ngụy Hàm cười ha ha, “Chỉ là một Quận chúa, tính mạng nào sánh được với một nhà năm người của người”.

Giọng Tống Hoài n lạnh lùng vang lên, “Sống chết có số, nếu như tiện nội và khuyến tử bạc mệnh thì phiền Vương phi tiễn họ một đoạn đường, Tống mỗ vô cùng cảm kích!”.

Tiện nội: cách gọi vợ mình; khuyến tử: cách gọi con mình.

Ngụy Hàm mắng to: “Lão tử quăng con gái người xuống, xem câu tặc người làm thế nào!”.

Ngọc Tú hét lên chói tai: “Không được! Hoài n, chàng lui binh đi, xin chàng lui binh...”.

Lời nàng còn chưa dứt, Tống Hoài n đã trở tay giương cung, một mũi tên phá không mà đến, sượt qua tai trái Ngọc Tú, cắm thẳng vào tường thành.

Nửa câu còn lại của Ngọc Tú bị chặt đứt tại đó. Nàng bất động, kinh ngạc há miệng nhìn xuống dưới, toàn thân ngây dại.

“Hừ”, Ngụy Hàm phỉ nhổ, “Thật là độc địa!”.

Tôi nhắm mắt lại, kiên quyết nói: “Chúng tướng nghe rõ đây, người bên dưới không phải Trinh Nghĩa Quận chúa!”.

Ngụy Hàm bỗng chốc kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lạnh lùng gật đầu: “Thuộc hạ hiểu. Người đâu, bắn tên cho ta!”.

Theo lệnh hăn, hai nhóm người bắn tên lập tức lấp tên nhắm thẳng xuống dưới, Tống Hoài n và Tầm Chi lọt vào tầm bắn.

Trận địa phản quân đại loạn, quân cầm lá chắn nhao nhao chạy lên trước che chắn cho hai người.

Tống Hoài n ngang nhiên không lùi, giờ trường thương lên, mũi thương hướng thẳng vào tim Tầm Chi, “Kiếm gia tận trung vì nước, chỉ có một cô nhi phó thác cho Dự Chương Vương, cuối cùng lại rơi vào cảnh này sao?”.

“Mang cung ra đây!”, tôi lạnh giọng nói.

Nhiều năm chưa bắn cung, những kỹ thuật năm xưa thúc phụ dạy đã trở nên xa lạ.

Tôi cắn răng, lấp tên giương cung, nhắm ngay xuống dưới thành. Bằng thể lực của tôi, đương nhiên không giết được người, nhưng tôi chỉ cần dọa người là đủ.

Thấy tôi tự mình giương cung, trong ngoài thành không khỏi ồ lên.

Tôi hít sâu một hơi, nhắm thẳng vào Tống Hoài n bên dưới, trầm giọng quát, “Chớ nói đây chỉ là một Quận chúa giả, cho dù Quận chúa thật ở đây thì dùng mạng nó đổi mạng người cũng đáng!”.

Tống Hoài n nhìn thẳng về phía tôi, trong khoảnh khắc, không khí như ngưng đọng lại.

Mũi tên này của tôi, xuyên qua thời gian mười năm, cũng đâm thủng từng ân nghĩa đã có.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hận Sâu

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Tống Hoài n đột nhiên bất động như núi, mũi thương chỉ thẳng vào Tầm Chi trong tay hãn hơi thấp xuống.

“Lui về phía sau!”, hãn quát lên một tiếng, trường thương đưa về sau, thúc chiến mã lùi hai bước. Hai đội hộ vệ lá chắn lập tức chạy lên, giơ lá chắn bảo vệ.

Trong khoảnh khắc đó, Tầm Chi quỳ trên mặt đất bỗng nhảy dựng lên, thoát khỏi dây trói tay, chạy nhanh về phía cửa cung.

“Giết nó!”, Tống Hoài n chột quát lên, gương cung lấp tên.

Tôi buông năm ngón tay, mũi tên đuôi trắng lao đi vun vút.

Nhóm người bắn cung đồng loạt buông tay, mưa tên lao xuống, chạm vào lá chắn chan chát.

Nhất thời, phản quân loạn lên. Đối diện với trận mưa tên, chúng cuống cuồng giơ lá chắn ngăn cản, không có thời gian phản kích.

Tầm Chi đã chạy được hai trượng, đột nhiên bị vướng dây trói cuốn quanh người, ngã nhào, mũi tên ào ào rơi xuống sau lưng nó.

“Tầm Chi, chạy mau!”, tôi nhào tới đầu tường, khàn giọng kêu.

Lại một trận mưa tên nữa ngăn phản quân tiến bước.

Tầm Chi ra sức đứng dậy, cởi bỏ dây thừng, chạy vào trong.

Cửa cung chậm chậm hé mở, bốn Thiết y vệ lao ra chặn mũi tên. Bàn Quý đi trước, cúi người đón lấy Tầm Chi, xiết cương ghìm ngựa. Chiến mã quay đầu chạy vào trong, ba người còn lại ở phía sau che chắn. Từ trong đám phản quân có hơn mười kỵ binh liều chết xông qua mưa tên, đuổi tới.

Bốn Thiết y vệ lao nhanh như chớp, cửa cung ầm ầm khép lại, khóa nặng cài chặt.

Tiếng hoan hô vang lên như sấm, ai nấy phấn chấn mừng vui.

Tôi bầu ở thành tường, lúc này mới giật mình loạng choạng, cơ hồ không thở nổi.

“Mẹ!”, tôi còn chưa kịp ổn định tinh thần, một tiếng hét non nớt vang lên làm tôi cả kinh quay đầu lại.

Ngọc Tú chẳng biết đã tránh thoát từ lúc nào, nhảy lên tường thành, đứng chơi vơi.

Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng trẻ con kêu khóc, tôi há miệng nhưng không cất được thành lời.

Thị vệ xung quanh xông tới.

Tôi trơ mắt nhìn thị vệ suýt chút nữa túm được vạt áo nàng.

Nàng ngửa đầu cười một tiếng, nụ cười chói lọi như nắng hạ, cung y màu ngọc xanh bay phất phơ, không chút do dự nghiêng mình ngã xuống.

“Ngọc Tú!”, tiếng hét xé lòng vang lên dưới thành. Giọng Tống Hoài nộ lộ ra vẻ sàu thâm điên cuồng.

Người nghe thấy chưa, Ngọc Tú?

Người có nghe thấy tiếng hét bi thống của hần?

Trước mắt dường như vẫn thấy tà áo xanh ngọc bay bay, tôi lao đảo, hoảng hốt đưa tay với, nhưng lại rơi vào bóng đen.

Bay bay, bay bay... bay qua tay tôi, tôi không với được.

Ngọc Tú mỉm cười quay đầu lại, gương mặt như tranh vẽ, dần dần ẩn vào trong sương mù.

Không được, ta còn nhiều chuyện muốn nói với người, ta không cho người đi như thế.

Ngọc Tú, nha đầu ngọc, sao người lại không hiểu? Hần là tướng quân, nếu như muốn giết người, mũi tên kia không chỉ sượt qua như thế. Hần làm vậy chỉ là để người không rơi vào thế yếu.

Người dù sao cũng là thê tử hần, hần là phu quân kết tóc se duyên với người, cho dù vô tâm, nhưng cũng tương kính như tân, sao người không chịu tin hần?

Chỉ vì mũi tên kia khiến người lâm vào tuyệt vọng, người cứ như vậy bỏ mọi người, trơ mắt nhìn con người đau đớn muốn chết sao?

Ngọc Tú, người thật hồ đồ.

Tôi oán hận gọi tên nàng không ngừng, lại cảm thấy cổ họng nghẹn lại, kịch liệt ho khan.

“Vương phi, Vương phi tình!”.

Trước mắt có bóng người di động, rèm bay phất phơ. Đã ở trong tầm điện...

Rõ ràng đã tinh táo trở lại, nhưng dường như vẫn còn thấy vạt áo xanh ngọc.

Tim đập hoảng hốt, tôi không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Ngọc Tú không còn nữa.

Nàng cứ như vậy mà đi, ép tôi nhận lấy trách nhiệm, để tôi mãi mãi phải bứt rứt, mãi mãi áy náy, mãi mãi đối xử tốt với con nàng.

Tôi che mặt cười thắm. Bồng một đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt lên tay tôi, lòng bàn tay ấm ấm, “Mẫu phi đừng khóc”.

Tôi chấn động, kinh ngạc nhìn đứa bé mặc áo tơ trắng trước mắt. Nó gọi tôi là mẫu phi, rốt cuộc cũng chịu gọi tôi là mẫu phi.

Tầm Chi dựa ở bên cạnh, khuôn mặt gầy nhỏ nhắn vẫn còn tái nhợt, đang lo lắng nhìn tôi, phía sau là một đám cung nữ y thị.

Tôi trông lên đứa trẻ nho nhỏ trước mắt, giơ tay xoa gò má gầy của nó.

Nó nở nụ cười, nước mắt lại lăn xuống.

“Con có bị thương không?”, tôi vội lau nước mắt nó đi.

Tầm Chi lắc đầu, giang tay ôm lấy tôi, khóc thắm.

Ngày hôm đó Từ cô cô và A Việt dẫn đám trẻ đến chùa Từ An, Quảng Từ sư thái lập tức mở địa cung phía sau núi cho họ ẩn nấp.

Đó là nơi cung phụng Tuyên Đức Thái hậu khi xưa, cũng là nơi bí mật nhất của Hoàng thất. Thế nhân đều biết Tuyên Đức Thái hậu thọ cao hoẵng trong cung, được chôn cất ở Huệ lăng, nhưng không biết năm xưa Thái tổ đoạt vị đã xử tử toàn bộ mẫu gia. Tuyên Đức Thái hậu từ đó xuất gia, tránh ở trong chùa, đến chết vẫn ở chùa, không mặt mũi nào mà được chôn cất vào Hoàng lăng. Thái tổ tuân theo nguyện vọng của Tuyên Đức Thái hậu,

cũng không nhân tâm thiêu xác, cuối cùng bí mật cho xây địa cung ở chùa Từ An để chôn cất.

Không ngờ Từ cô cô và A Việt chạy được nửa đường thì truy binh đã đuổi tới.

Họ vội vàng ẩn nấp trong nông trại, truy binh ở ngay bên ngoài.

Tầm Chi nhân lúc Từ cô cô không chú ý, lao vọt ra hậu viện, dẫn truy binh đi xa, khiến đám người Từ cô cô có thể thoát thân.

Tôi hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn nó: “Tầm Chi, con không sợ ư?”.

“Từ cô cô già rồi, A Việt cô cô còn phải chăm sóc đệ đệ, muội muội”, Tầm Chi cắn môi, con người lóe sáng nhìn tôi, “Con có võ! Cha con đã dạy con cách phòng thân...”.

Đôi mắt nó buồn bã. Nó cúi đầu, tựa như đang nhớ cha mẹ chết trận ở biên quan.

Đứa bé này, nếu được sinh ra ở nhà bình thường, bình yên trưởng thành, chắc sẽ rất hạnh phúc.

Tôi bình tĩnh nhìn nó một lúc lâu, lẳng lặng ôm chặt lấy nó.

“Con chạy trốn rất nhanh đúng không?”, nó bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn tôi chăm chăm, “Con biết cởi dây trói, cách trói của bọn họ không làm khó được con. Lúc trước phụ thân đã dạy con cách trói con mồi!”.

Ánh mắt nó vừa kiêu ngạo vừa đau thương.

“Tầm Chi rất dũng cảm, dũng cảm như cha mẹ con vậy”, tôi mỉm cười, ngắm nhìn hai mắt nó, “Họ ở trên trời thấy con dũng cảm như thế, nhất định sẽ rất kiêu ngạo”.

Tấm Chi cười, gật gật đầu, vùi mặt trong ngực tôi, hai vai khẽ run.

Tôi lặng lẽ vuốt mái tóc nó, tự hứa với mình từ nay về sau tôi sẽ không để nó chịu ấm ức nữa. Chỉ cần là thứ nó muốn, tôi sẽ cho nó bằng được!

Tôi giao ba đứa con của Ngọc Tú cho một ma ma đáng tin cậy chăm sóc.

Đứa con thứ và đứa con gái còn nhỏ chưa hiểu chuyện, không biết mẹ đi đâu, chỉ khóc không ngừng.

Đứa con trai lớn Tống Tuấn Văn cũng đã biết chuyện, nhìn thấy tôi thì như thú dữ xông lên, bị cung nhân vội vã kéo lại.

Đối diện với ánh mắt hận thù của đứa bé, tôi không nói được gì.

Đây là lần đầu tiên tôi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt một người, đáy lòng dần lạnh thấu.

“Chăm sóc tốt cho mấy đứa bé, không có lệnh của ta, không được để ai đến gần chúng!”.

Tuấn Văn liều mạng giãy dụa, hai ma ma cơ hồ không giữ được nó.

Tôi mệt mỏi quay lưng đi, có lẽ, tôi không nên xuất hiện trước mặt nó nữa.

Phía sau vang lên tiếng kêu đau, tôi ngạc nhiên ngoảnh lại, thấy cổ tay ma ma tóe máu tươi, mà Tuấn Văn đã vọt đến trước tôi, chột giơ tay đánh tôi.

“Ngươi hại chết mẹ ta!”, Tuấn Văn nhào tới trên người tôi, sức một đứa bé năm tuổi không đáng là bao, nhưng nó như thể phát điên lên.

Thị vệ chạy tới lôi nó đi, nó vẫn đá đánh la mắng.

Tôi được cung nữ đỡ dậy, mồ hôi lạnh tuôn như mưa, trái tim đau khiến tôi gần như không đứng vững được.

Đứa con gái bị kinh sợ khóc thét lên, bé trai kia cũng khóc theo.

“Đúng thế, ta là người ác độc”, tôi lạnh lùng nhìn nó, “Tổng Tuấn Văn, người còn dám ồn ào nữa, ta sẽ giết đệ đệ ngươi; nếu người không chịu ăn cơm, ta sẽ giết muội muội ngươi!”.

Tuấn Văn ngây người, sắc mặt tái nhợt, ngực phập phồng, không còn đá đánh nữa.

Tôi cười khỗ, quay đầu đi thẳng, không nhìn thêm.

Phía điện Chiêu Dương xa xa, ánh đèn chập chờn, có bóng dáng cung nhân lui tới.

Từ lúc tôi bắt đầu ý thức được mọi chuyện đến nay, Chiêu Dương điện chưa từng vắng lạnh như lúc này.

Cô cô nói điện Chiêu Dương là cái lồng giam đẹp đẽ cao quý nhất thế gian.

Cung nữ cẩn thận dìu tôi, “Vương phi có muốn hồi cung nghỉ ngơi?”.

Tôi ngửa đầu nhìn bầu trời đêm sáng rực. Đã mấy ngày rồi bầu trời vẫn thế.

Tính ra, Tiêu Kỳ hành quân thần tốc, lại không bị mưa ngăn, rất nhanh thôi chàng sẽ về.

Tôi không chần chừ nữa, thản nhiên nói: “Đến điện Chiêu Dương”.

Hồ Dao gầy như que củi, đờ đẫn ngồi trước gương, xoa tóc đen. Cung nữ đang gỡ búi tóc cho nàng, chuẩn bị đi ngủ.

Thấy tôi, cung tỳ vội khom mình hành lễ, lạng lẽ lui ra ngoài.

Hồ Dao quay đầu, chờ dẫn liếc tôi một cái, ngậy ngốc cười, thần sắc hồ hững, lại quay người nhìn gương.

Tôi đi tới sau lưng nàng, nhìn nàng trong gương.

Gương mặt không trang điểm, xanh nhợt nhạt, hốc mắt hõm vào, hai mắt âm đạm buồn thiu.

Trong điện Chiêu Dương u tịch chỉ còn tôi và nàng, lẳng lẳng nhìn nhau qua tấm gương đồng lạnh lạnh.

Tôi đưa tay nắm lấy một sợi tóc nàng, tóc lọt qua khe tay, lạnh trơn như tơ. Nàng nhìn tôi vô thần, đúng như cung nhân đã nói, Hoàng hậu mất trí, cả ngày không nói gì, ngoại trừ Hoàng thượng thì không nhớ ai nữa.

Tôi vung tay lên, đoản kiếm trong tay áo lao ra đặt trên cổ nàng, lưỡi kiếm sắc lẹm, lóe lên gương mặt nàng.

Trong gương, đôi con người lặng như chết của nàng co rụt lại.

“Còn biết sợ chết thì cũng không phải là điên thật”, tôi nhếch khóe môi, như cười như không.

Thần sắc Hồ Dao thay đổi, con người sáng lên, lạnh lẽo.

Người khác tin nàng mất trí, điên dại, nhưng tôi không tin. Hồ Dao là người giống tôi, cho dù chết cũng phải trọn tròn mắt.

Tôi không tin nàng biết dùng phương pháp nhát gan này để trốn tránh. Điên dại chỉ là cách tự vệ của nàng mà thôi.

Nàng không giống Tử Đạm, nàng sợ chết, nàng còn muốn sống, có lẽ còn muốn trả thù tôi.

“Hồ Quang Liệt bình an vô sự, đang dẫn quân về kinh theo Vương gia”, kiếm trong tay tôi nhích gần thêm vào, dán lên cổ nàng, “Hồ gia trung thành với chủ, tội trước kia có thể miễn, sau này vinh hoa phú quý không phải lo lắng. Người có thể an tâm đi rồi”.

Hồ Dao bình tĩnh nhìn, chợt ngẩng đầu cười to, “Thay ta cung chúc Vương gia, chúc mừng nghiệp lớn của ngài đã thành, giang sơn thống nhất... Các người hoàn thành Đế nghiệp, ta và Hoàng thượng cùng tới hoàng tuyền làm một đôi phu thê thanh tịnh! Từ đó thanh toán mọi ân oán, không bao giờ gặp lại nữa!”.

Hay cho câu thanh toán mọi ân oán, không bao giờ gặp lại.

Hồ Dao hiểu tôi. Nếu không phải thế sự trêu người, chúng tôi thực sự sẽ thành tri kỷ.

Tôi cho kiếm vào vỏ, cười nhạt, “Đường đến hoàng tuyền xa xôi, không cần phải đi đâu, các người vẫn có thể làm một đôi phu thê thanh tịnh”.

Hồ Dao bỗng nhiên mở to mắt.

“Quên đi thân phận, dòng họ, thân tộc, những gì đã trải qua, từ nay về sau, trên đời không còn Hồ Dao, Tử Đạm, chỉ có một đôi vợ chồng bình thường chốn dân gian”, tôi đưa mắt nhìn nàng, chầm chậm nói từng câu từng chữ, “n oán hãy chôn vào quá khứ, núi cao nước chảy dài, không yêu không hận”.

Hồ Dao đứng lên, thân thể khẽ run, “Người không sợ ta sẽ báo thù, không sợ lưu lại hậu hoạn, phá hoại nghiệp lớn của người?”.

Tôi mỉm cười, “Hôm nay có thể thả các người, ngày sau đương nhiên có thể giết các người”.

Nàng không nói, ánh mắt sâu như muốn nhìn thấu tôi.

Tôi cũng trầm tĩnh nhìn nàng, nhìn nữ nhân bị tôi giết mất con, nữ nhân sắp đi cùng Tử Đạm, chung sống quãng đời còn lại.

“Cho dù người bỏ qua cho chúng ta, ta cả đời cũng sẽ không tha thứ cho người”, nàng quật cường ngẩng mặt lên.

“Ta không cần bất kỳ kẻ nào tha thứ”, tôi cười. Đối diện một nữ tử hiểu chuyện như thế, tôi có thể thoải mái nói ra sự thật, “Thả người đi cũng chỉ vì người là thê tử của Tử Đạm. Nửa đời sau còn nhiều gian khó, chỉ có người ở bên cạnh làm bạn, bảo vệ huynh ấy mới coi như bù đắp được những đáng tiếc kiếp này”.

“Người vì chàng mà phản bội Vương gia?”, ánh mắt Hồ Dao biến ảo, vẻ không hiểu, “Vương gia làm sao có thể cho phép người buông tha chúng ta?”.

Tôi nhíu mày, không muốn giải thích nhiều với nàng, chỉ thản nhiên nói: “Họ Vương có căn cơ lâu đời, cho dù là Vương gia muốn cũng không thể nắm được hết trong tay. Sau tối nay, càn khôn sẽ lật, Đế hậu có mệnh của Đế hậu. Người chỉ cần nhớ kỹ, từ nay người không phải là Hồ Dao, huynh ấy cũng không phải Tử Đạm”.

Tôi lạnh lùng nhìn nàng, “Nếu như các người không quên được... giết một đôi dân phu dân phụ cũng không phải chuyện gì khó”.

Hồ Dao nheo mắt, môi mỏng nhếch lên, “Người có thể bỏ qua cho chúng ta, tại sao ngày đó lại không bỏ qua cho một đứa bé?”.

Tôi cười nhẹ, chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng, “Ngày đó nếu giữ mạng cho tiểu Hoàng tử, đường sống này chẳng phải sẽ bị tiết lộ sao? Há còn có ngày hôm nay nữa? Ta hao tổn tâm cơ buộc Tử Đạm sống sót cũng chỉ vì ngày hôm nay”.

Vì ngày này, tôi đợi đã lâu. Tôi đã đồng ý với huynh ấy, một ngày nào đó sẽ cho huynh ấy tự do, để huynh ấy thoát khỏi chốn cung đình này, mai danh ẩn tích.

Tôi cũng từng mong mỗi có một ngày như thế, cùng người mình yêu quy ẩn, xây nhà đơn sơ, sớm chiều bên nhau. Không còn máu tanh, không còn mưu quyền, không có nghiệp bá, chỉ có tôi và chàng cầm tay nhau đến già.

Tâm nguyện này, vĩnh viễn bị giấu trong nơi sâu thẳm đáy lòng, không bao giờ có cơ hội thực hiện nữa.

Hồ Dao chấn động, cuối cùng thở dài, “Trước kia, người vì Vương gia ruồng bỏ chàng, bây giờ lại vì chàng mà phản bội Vương gia... Thế gian sao lại có nữ nhân vô tình như người!”.

“Vương Huyền chưa từng phản bội bất kỳ ai”, tôi chậm rãi giơ tay lên, đặt trước ngực trái, “Ta chỉ trung thành với trái tim của mình”.

Hồ Dao bất ngờ, nhìn tôi chăm chăm.

Cuộc đời này của tôi đã chiếm hết mọi vinh quang: sinh ra trong thế gia quyền quý, gả cho người như chàng, sinh con cho chàng, lưu danh Hoàng hậu cho đời sau... Trời cao thiên vị tôi như thế, nếu nói trong lòng còn có gì thương tiếc, tôi chỉ có chút tiếc nuối nhỏ nhoi với mây trắng, giang hồ ngoài cửa cung, một giấc mộng không bao giờ chạm đến được.

Đây cũng là tâm nguyện nuối tiếc cả đời của cô cô, của những nữ tử cao cao tại thượng bao đời nay.

Năm xưa Thái tổ giết vua đoạt vị, tru diệt Hoàng thất tiền triều, già rồi các Hoàng tử lại tranh đấu vì đế vị, dẫn đến máu đẫm cung đình, thảm họa liên tiếp. Thái tổ sợ hãi, lo lắng báo ứng sẽ đến, tương lai con cháu cũng lâm vào họa như tiền triều. Lên ngôi bốn năm, Thái tổ hạ lệnh tu sửa Tây cung, kiến tạo ba cung, chín điện, mười hai lầu các, mái ngói cong, trùng

trùng điệp điệp, trang hoàng lộng lẫy. Song, dưới tầng tầng lớp lớp mái ngói che đậy này, Thái tổ Hoàng đế đã khổ tâm mở một con đường sống cho hậu thế. Trong điện Sùng Minh có một đường hầm bí mật, nối thẳng đến một nơi an toàn ngoài cung, tránh được việc binh đao, lúc lâm nguy có thể giữ được mạng.

Bí mật này được truyền miệng qua các triều đại, đời đời kiếp kiếp đều do những người thần phục Hoàng thất, tận trung bảo hộ.

Đến đời Thuận Huệ đế, bí mật này rơi vào tay Minh Khang Thái hậu họ Vương.

Minh Khang Thái hậu tính đến nay là nữ nhân kiệt xuất nhất của họ Vương, cả đời dốc sức phò tá hai vị Hoàng đế, bình định loạn chư Vương, củng cố quyền uy họ Vương, đưa quyền lực gia tộc lên đỉnh cao. Từ sau đó, bí mật điện Sùng Minh trở thành bí mật của họ Vương. Mãi đến lúc trước khi đi, phụ thân mới nói bí mật này cho tôi. Lúc ấy tôi từng bỏ ngoài tai, có chút cảm giác coi thường mật đạo mà Thái tổ Hoàng đế tỉ mỉ chế tạo.

Cho đến khi Tử Đạm lên ngôi, lâm vào hoàn cảnh khốn khổ đau thương, tôi mới dần hiểu ra được nỗi khổ tâm của Thái tổ Hoàng đế, cũng hiểu được nỗi lòng tuổi già cô đơn của người. Mật đạo này, không chỉ là một đường sống, mà là con đường mà vị Đế vương ở đỉnh cao quyền lực hướng tới.

Vì cuối đường, là tự do và tái sinh.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hoàng Đồ

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Cái chết của Ngọc Tú không hề khiến Tống Hoài n dừng bước.

Tôi không biết, vào khoảnh khắc lúc Ngọc Tú nhảy xuống, tiếng kêu xé lòng kia có phải là phát ra từ sự hối hận trong thâm tâm hay không.

Bảy năm kết tóc, e là chỉ đổi lấy được một chút đau thương, Ngọc Tú cũng sẽ cảm thấy an ủi.

Đứng trước cửa phòng từng giam cầm nàng, nước mắt tôi khô cạn. Bọn trẻ đã mệt, đều ngủ cả, Tống Hoài n lại phát động một cuộc tiến công khốc liệt hơn.

Ngọc Tú, đêm nay ai sẽ khóc vì người?

Tôi bịt chặt miệng, không để cho mình nghẹn ngào lên tiếng. Nhìn về phía tường thành xa xa, ánh lửa đang hùng hực.

Hoàng cung tượng trưng cho quyền lực vô biên đang ngập chìm trong ánh lửa, lay động trong tiếng chém giết.

Nơi xa, dưới mái hiên có một bóng người thoáng hiện ra, rồi lại ẩn vào trong bóng tối.

“Vương Phúc”, tôi đứng dậy gọi ông ta. Lúc này đây, người dám tự tiện đi vào chỉ có thể là lão tổng quản trung thành ấy.

Vương Phúc xuất hiện sau cột trụ, cúi đầu tiến tới hành lễ, “Lão nô quấy nhiễu Vương phi rồi”.

Tôi đi ra hành lang, ánh trăng sáng lạnh chiếu lên người, “Đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?”.

“Mọi chuyện đã xong, mười tám tử sĩ sẵn sàng đợi lệnh”, Vương Phúc tuy mập mạp nhưng lúc này lại không có chút chậm chạp nào, hành tung thậm chí còn nhanh nhẹn khác thường. Ai có thể nghĩ tới một lão giả mập mạp lại là đệ nhất cao thủ ngự tiền chứ?

Tôi thản nhiên nói: “Người ở trong cung lâu năm, bây giờ tuổi tác đã cao rồi, cũng nên hồi hương nghỉ ngơi đi”.

“Lão nô không đi”, Vương Phúc bất ngờ, cúi đầu nói, “Từ hai mươi năm trước lão nô đã không có nhà, sau này sẽ cố gắng làm việc cho Vương phi, thỉnh Vương phi khai ân giữ lão nô ở lại”.

“Nếu như ta nhớ không nhầm, người còn có một đứa con gái ở Thanh Châu đúng không?”, tôi đưa mắt nhìn ông ta, khẽ mỉm cười, “Nàng rất tốt, đã lấy chồng sinh con. Gia phụ đã an bài cho nàng gả vào một gia đình giàu có, cha mẹ chồng hiền đức, vợ chồng tình thâm. Chỉ là, nàng không biết người vẫn còn sống”.

Hai vai Vương Phúc khẽ run, đầu cúi không rõ thần sắc.

Tôi khẽ thở dài, “Người làm việc cho họ Vương lâu năm như thế, ta cũng không có gì báo đáp. Lần này, người đi theo họ, tất sẽ không trở về, cứ ở lại cố hương mà tĩnh dưỡng tuổi già. Những báu vật trong cung Vạn Thọ, người mang hết đi, ngoại trừ dàn xếp cho hai vị chủ tử thì số còn lại chia cho mọi người... Nếu họ chết thì chia cho người nhà họ”.

Vương Phúc đột nhiên quỳ xuống, đỉnh đầu tóc trắng xóa gõ nhẹ trên nền đất, “Vương phi đại ân, lão nô có chết cũng không báo đáp được”.

Tôi nghiêng người, hốc mắt nóng lên.

Trong điện Càn Nguyên, ánh nến mờ ảo. Tử Đạm vẫn cố ý buông rèm trắng để tang cho tiểu Hoàng tử.

Tôi đứng sau rèm, lặng lẽ nhìn. Bên cạnh huynh ấy, sách vở bản thảo lộn xộn rơi đầy đất, bàn tay không ngừng múa bút, trên trán hơi có mồ hôi. Con người ôn hòa như ngọc này, cho dù tóc đã phai sương, dung nhan vẫn không già đi.

Nếu ở nơi thế ngoại đào nguyên, hẳn là tao nhã như tiên nhân.

Gió thổi qua cửa sổ, thổi một tờ giấy trên bàn bay xuống mặt đất. Tôi bước ra, cúi người nhặt lên, vết mực chưa khô trên giấy thấm vào tay.

Huynh ấy hững hờ ngược mắt, chỉ nhìn tôi một cái rồi cúi đầu viết tiếp.

“Tử Đạm”, tôi nhẹ giọng gọi tên huynh ấy.

Huynh ấy vẫn viết, không ngược mắt, chỉ thản nhiên nói: “Vương phi có chuyện gì?”.

Tôi im lặng một lúc lâu, bình tĩnh nói từng chữ, “Tử Đạm, muội muốn huynh lập tức viết chiếu nhường ngôi”.

Cổ tay Tử Đạm run lên, ngòi bút ứa một giọt mực đậm trên giấy.

Huynh ấy chậm rãi để bút xuống, bi thương cười một tiếng, “Đây coi như là chuyện cuối cùng ta có thể làm cho muội?”.

Tôi mím môi không nói, gắng sức khắc chế gương mặt, không để lộ đau buồn.

Tử Đạm ngừng mắt nhìn, dần dần ngừng cười, ánh mắt nguội lạnh theo.

Huỳnh ấy lấy ra một cuộn vải vàng trong đồng giấy tờ trên bàn, cầm chắc, giơ tay đưa đến trước mắt tôi.

“Cầm đi”, Tử Đạm nở nụ cười nhạt, ánh mắt trống rỗng, “Đã viết xong cho muội từ lâu, chỉ chờ ngày hôm nay”.

Vương Phúc hiện thân, tiến nhanh lên cầm lấy chiếu thư, đưa cho tôi.

“Trên con đường lớn tuyển người hiền tài, thế rồng thất thường, từng gia tộc thay nhau, chư Vương giúp đỡ, trước nay vẫn vậy. Trẫm tầm thường mê muội, làm hỏng nền hưng thịnh bao đời. Nay Dự Chương Vương phụ chính thiên tài thánh đức, xuất sắc hơn người, từ tốn khiêm nhường, mở mang biên cương, gìn giữ xã tắc, tái tạo thiên triều; hơn nữa, long nhan anh khí, bẩm sinh tư thái khác người, là gương cho quân dân, sáng như nhật nguyệt; vì thế điềm lành xuất hiện khắp bốn bề, đại biểu cho thiên mệnh, cho nguyện vọng muôn dân, thỉnh ban ngôi cửu ngũ. Nhớ đại nghĩa muôn đời, nghĩ ước vọng của người và trời, ta nhường ngôi làm Vương, noi theo thời Đường Ngu”.

Cửu ngũ: hào 95 trong quẻ càn, tượng trưng cho ngôi vua.

Đường Ngu: Đường – một triều đại trong truyền thuyết, do vua Nghiêu lập nên; Ngu – tên triều đại trong truyền thuyết do vua Thuấn lập nên. Theo huyền thoại, Nghiêu tìm đến Thuấn, một nhân vật tài giỏi và hiếu thuận để thay thế mình. Sau đó, Thuấn cũng nhường ngôi cho người lập công trị thủy là Hạ Vũ. Huyền thoại về vua Nghiêu, Thuấn được xây dựng để tôn vinh những bậc thánh chúa đời xưa lấy đạo chí công để trị quốc, chứ không lấy thiên hạ làm của riêng mình.

Tôi ngược mắt, cùng Tử Đạm nhìn nhau, hai người cách nhau năm bước, chỉ năm bước, nhưng là khoảng cách ân oán một đời.

“Hoàng thượng thánh minh”, tôi cúi đầu, quỳ xuống, lạy ba lạy.

Vương Phúc cũng lập tức quỳ xuống, dập đầu.

“Người đã thỏa mãn tâm nguyện, trẫm cũng không làm phiền nữa, chỉ cần một chén rượu”, Tử Đạm vẫn cười, ánh mắt đã hóa thành tro, “Chẳng qua là văn chương vô tội, xin cho những cuốn sách này tồn lưu nhân thế”.

Huynh ấy cứ như vậy giao mình cho tôi, không phòng ngự, không chống cự.

Một chén rượu, sao mà quyết tuyệt.

Đột nhiên, tôi không nhìn rõ gương mặt huynh ấy, trước mắt trở nên mơ hồ. Giật mình nhận ra lệ sắp rơi.

Tôi gạt đầu, giơ tay vỗ ba cái.

Vương Phúc bưng khay ngọc vào điện, trên khay có một chén rượu ngọc lục bích, rượu màu hổ phách, nhẹ tỏa mùi hương.

Tôi bưng chén ngọc lên, rưng rưng cười nói: “Tử Đạm, muội nhờ chén rượu này đưa huynh lên đường”.

Huynh ấy đứng lên, bước từng bước tới trước mắt tôi, khóe môi vẫn nở nụ cười thông dong.

“Đa tạ”, huynh ấy nhận chén ngọc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nước mắt tràn mi, lăn xuống mặt tôi, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

“Nếu có kiếp sau, huynh có muốn nhớ được muội?”, tôi hỏi Tử Đạm.

Tử Đạm cười lắc đầu, lui về phía sau mấy bước, giọng khẽ run, “A Vũ, ta nguyện cuộc đời này chưa bao giờ biết muội!”.

Tôi nhắm nghiền hai mắt, tim như bị mũi tên xuyên thủng.

Tử Đạm loạng choạng tựa vào án, khàn giọng cười.

Tôi không đè nén được nỗi đau trong lòng nữa, tiến lên ôm chặt lấy huynh ấy.

Đây là bờ vai quen thuộc từ nhỏ, giống phụ thân, giống ca ca, nhưng lại vẫn khác biệt... Mùi huân hương quen thuộc trên áo Tử Đạm quanh quần bao lấy tôi, như thể tách chúng tôi ra khỏi thế gian này.

Tôi vùi mặt trong ngực huynh ấy, ngửi hương thơm trên áo lần nữa, nước nở nói: “Bất kể sau này gặp phải chuyện gì, huynh cũng cần kiên cường sống, quý trọng người bên cạnh”.

Thân thể huynh ấy chấn động, giơ tay muốn đẩy tôi ra, nhưng đã không còn khí lực.

“Tử Đạm, mọi sẽ nhớ huynh, sẽ mãi nhớ”, ngón tay tôi nhẹ vuốt tóc mai Tử Đạm, giống như ngày nhỏ chơi đùa, huynh ấy thường để tôi búi tóc cho.

Chén rượu kia giúp huynh ấy ngủ say hai ngày, đợi đến khi tỉnh lại sẽ là một vùng đất khác, vĩnh viễn thoát khỏi Hoàng cung.

Thuốc bắt đầu phát tác, khiến cho thần trí của huynh ấy không còn tỉnh táo, nhưng huynh ấy lại gắng mở to hai mắt, nhìn tôi chăm chăm, đôi môi mỏng run run.

“A Dao còn đang chờ huynh, sách của huynh, mọi sẽ để nó lưu truyền đời sau”, tôi rưng rưng ngắm nhìn gương mặt trước mắt. Đây là lần cuối cùng rồi, từ này về sau sẽ không còn nhìn thấy, không còn chạm tới nữa. Một con người tốt đẹp như vậy, đáng được một nữ tử kiên trinh ái mộ. Tự do mà bao người không tiếc tính mạng đuổi theo đang ở trước mắt huynh ấy.

Ánh mắt Tử Đạm mê mang, một dòng nước mắt chảy dài xuống gương mặt, rớt cuộc ngất đi.

“Khẩn cầu chủ thượng mau cho xuất phát, không thể chần chừ thêm nữa!”, Vương Phúc lo lắng thúc giục.

Tôi giao Tử Đạm cho ông ta, buông tay, lui về sau một bước, “Vương Phúc, mọi chuyện phó thác cho người, về sau hãy bảo trọng”.

Vương Phúc quỳ rạp xuống đất, nặng nề khấu đầu, “Lão nô bái biệt Vương phi!”.

Phía cửa Thừa Thiên ánh lên ngọn lửa, tiếng chém giết càng lúc càng to.

Chợt một mũi tên bén nhọn phá không lao tới.

Phương đông hé sắc, trời bắt đầu sáng.

Tôi đứng lại ngay giữa đường, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về bầu trời xa xa, lòng đột nhiên rộn ràng.

Mũi tên này tới quá mức đột ngột, như thể đâm thủng lòng tôi, chẳng lẽ là...

“Vương phi cẩn thận, tường thành đang giao chiến!”, thị nữ đuổi theo, không quản tôn ti ngăn cản tôi.

“Là chàng, là chàng tới”, thốt lên một câu, tôi cũng không còn khắc chế được bản thân nữa, tuy đã cắn chặt môi, nhưng người vẫn run rẩy.

Thị nữ lo sợ đỡ lấy tôi, tôi phất tay áo đẩy nàng ra, chạy nhanh đến đầu tường thành.

Chân vô lực, nhưng tôi cảm giác mình chưa bao giờ chạy nhanh như thế.

Đầu tường là cảnh chém giết thảm thiết.

Song, phản quân dưới thành đang quay về phía sau. Nơi xa, phảng phất như có gì đó xôn xao, mơ hồ nghe thấy tiếng huyên náo, tiếng gào thét, kèn lệnh kinh thiên động địa vang tới từ hướng đông nam. Tiếng động càng lúc càng lớn, ngay cả tôi đứng trên tường thành cũng cảm giác được một tiếng vang âm âm từ mặt đất vọng lên.

Hướng kia chính là hướng cửa đông kinh thành, cũng là hướng đại doanh thành Đông.

Ngụy Hàm sai bước chạy tới.

“Hồ soái tấn công vào thành!”, một giáo vệ xông lên đầu tường, thở hồng hộc, “Bình Lỗ Nguyên soái Hồ Quang Liệt dẫn quân tiên phong đánh vào cửa đông, Xa Kỳ tướng quân Tạ Tiểu Hòa đã đến ngoài Hoa môn, Vương gia đích thân tới ngoài thành tiếp chưởng quân Đông doanh, thế trận của phản quân đang đại loạn!”.

Lời vừa dứt, phía sau hoan hô như sấm động.

Chàng thực sự đã trở lại, sớm hơn, nhanh hơn dự liệu của tôi!

Tôi cắn môi, trong tiếng reo hò đình tai nhức óc, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Xa xa ánh lửa nổi lên, những tiếng kêu âm ỉ vọng tới, chợt nghe thấy có người đang bỏ chạy trong đám phản quân hét lên: “Tổng Hoài n làm phản, đốt thành bức vua thoái vị!”, “Dự Chương Vương điều quân trở về bình định!”.

“Vương gia cuối cùng cũng tới!”, Ngụy Hàm cười to, đưa tay cời mặt nạ, vết sẹo đỏ ánh lên dưới bóng lửa khiến người nhìn phải giật mình. Nếu

không phải mọi người liều mạng thủ vững, chỉ e chúng tôi không chờ được Tiêu Kỳ về.

Tôi nhìn hán tử này, đột nhiên nói: “Lúc này nói thẳng vẫn còn hơi sớm”.

“Vương phi nói là thừa thế truy kích?”, Ngụy Hàm ngần ra.

“Không, ta muốn để cho phản quân vào cung”, tôi mỉm cười.

Ngụy Hàm mở to hai mắt, “Cái gì?”.

Tôi không cười nữa, gằn từng chữ, “Tội hành thích vua vẫn cần phải có người gánh”.

Ngụy Hàm cả kinh, “Vương phi nói là mượn đao giết người, Hoàng thượng...”.

“Hoàng thượng đã để lại di chiếu, một khi ngự long bay lên trời, cũng là lúc Dự Chương Vương kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước”, tôi quay đầu nhìn về phía Hoa môn, chậm rãi nói: “Chúng ta đánh ra ngoài Hoa môn hội hợp với Tạ Tiểu Hòa, đồng thời mở cửa Thừa Thiên cho Tống Hoài n dẫn binh đánh vào”.

Ngụy Hàm đột nhiên quay đầu nhìn về phía điện Càn Nguyên. Nơi đó đã dày đặc khói, cả cung điện chìm trong lửa lớn, không chỉ mình điện Càn Nguyên, mà điện Chiêu Dương cũng thế.

Ánh lửa chứng minh Vương Phúc đã đưa họ đi, tấm cung Đế hậu cháy, mọi dấu vết cũng bị xóa.

Hành thích vua, bức vua thoái vị, tội lớn ngập trời này sẽ rơi xuống đầu Tống Hoài n.

Giờ Mão canh ba, quân vây Hoa môn tan rã.

Phản tướng vây ở Hoa môn quy hàng Xa Kỳ tướng quân Tạ Tiểu Hòa.

Bàng Quý dẫn Thiết y vệ đi trước mở đường, che cho loan giá của tôi và xa giá Thái hậu chạy đến Hoa môn. Ngụy Hàm dẫn quân thủ vệ phía sau, vờ như cửa Thừa Thiên đã bại, không ngừng lui, dẫn Tống Hoài n đánh vào cửa cung. Điện Càn Nguyên và Chiêu Dương rùng rục ánh lửa, bầu trời Hoàng cung đỏ như máu.

Cửa cung uy nghiêm huy hoàng ngày xưa đã không còn có thể ngăn cản giết chóc. Loan giá rời khỏi cửa cung, vút chết chóc và khói lửa phía sau. Tôi ôm chặt đứa bé trong lòng, một tay nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của Tầm Chi, mặc nhiên nhìn về cửa cung, lòng tràn đầy thế lương.

Xe lao nhanh trên đường, hai nhóm thiết kỵ hộ giá trái phải, chúng tôi bình an rời đi.

Vừa ra khỏi cửa cung, hai bên đường đều là những cánh tay chân cụt, nơi nơi máu chảy, xác chết chất đầy, vô cùng thảm thiết. Tôi đã quen thấy đầu rơi máu chảy, nhưng lúc này vẫn cảm thấy tay chân lạnh băng, vội kéo rèm xuống, chỉ sợ Tầm Chi thấy cảnh này.

Tầm Chi lặng lẽ ngồi bên trái tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, người vẫn trấn an như thường. Đứa trẻ trong ngực cũng ngủ say, không biết chuyện đang xảy ra. Trong lúc nó chìm vào giấc mộng, phụ thân nó đang độc thân đi về đường cùng, sắp cách biệt nó. Đứa bé vừa mất mẫu thân, lại sắp mất phụ thân, tương lai không biết sẽ ra sao?

Tiêu Tiêu và Triệt nhi của tôi lúc này có đang ngủ? Có được mạnh khỏe? Đã lâu rồi không thấy chúng.

Lòng chua xót. Trải qua mấy phen sinh tử, đạp trên máu thịt bao người, cuối cùng đổi lấy cả nhà đoàn tụ. Trận giết chóc này sẽ là trận cuối.

Tôi từng thấy quá nhiều phụ nữ và trẻ nhỏ chết theo quyền thế, con cái của tôi quyết không rơi vào bi kịch như thế, tôi muốn chúng trở thành những đứa bé hạnh phúc nhất thế gian.

Xe loan dừng lại. Tôi vén rèm lên, chợt trông thấy tinh kỳ chữ “Tạ” bay phấp phới trong gió sớm.

Một thiếu tướng quân mặc áo giáp cười ngựa, mũ sắt tua đỏ giục ngựa chạy về phía chúng tôi.

“Là Tiểu Hòa tướng quân!”, Tâm Chi ngược mắt kêu lên, gương mặt lập tức ửng hồng.

Đôi con người sáng bừng lên của nó chiếu vào nụ cười mỗi mặt của tôi, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Đi đi”, tôi buông tay ra, để cho Tâm Chi nhảy xuống xe, liều lĩnh chạy về phía thiếu niên cười bạch mã cầm ngân thương kia.

Ngày xưa ở Huy Châu, tôi cũng giống như nó, chạy như điên đến trước ngựa Tiêu Kỳ... Vẫn là buổi nắng sớm, quen thuộc như thế, xa xôi như thế...

Cung nhân đi theo bế đứa bé cho tôi, đỡ tôi bước xuống xe loan.

“Mặt tướng cứu giá chậm trễ, làm Vương phi chấn kinh, tội đáng muôn chết!”, Tạ Tiểu Hòa xuống ngựa tham bái.

Lúc này đại quân đã tới, phu quân tôi mong ngóng lâu nay đã ở bên cạnh, hoàng đồ nghiệp bá trong lòng tay... Song mắt vẫn thấy máu đỏ thây phơi, cung đình chìm trong ánh lửa cuộn cuộn, người chết hài cốt chưa lạnh, con thơ còn nằm trong tã. Lòng tôi khó mà vui vẻ, chỉ còn lại thê lương mệt mỏi.

“Mẫu phi không vui sao, phụ Vương đã về cứu chúng ta!”, Tâm Chi nắm chặt tay tôi, đôi mắt trong suốt, quay đầu nhìn Tạ Tiểu Hòa, “Có Tiểu Hòa ca ca ở đây, mẫu phi không cần lo lắng!”.

Tạ Tiểu Hòa nhìn Tâm Chi, gật đầu mỉm cười, ngẩng lên nhìn tôi vẻ lo lắng.

Tôi lên tinh thần, mỉm cười với họ.

Thấy xa giá Thái hậu phía sau, lại không thấy ngựa liền Đế hậu, Tạ Tiểu Hòa vội hỏi: “Phản quân đánh vào cửa cung rồi, Hoàng thượng đã thoát ra ngoài chưa?”.

Tôi nghiêng mặt, hốc mắt nóng lên, “Đó là tôn nghiêm Hoàng gia... Hoàng thượng và Hoàng hậu không muốn trốn đi, thề sống chết cùng Hoàng thành”.

Trước mắt xẹt qua ánh mắt trước khi đi của Tử Đạm, tôi quay mặt đi chỗ khác, không nói được nữa.

Lời nói với Tạ Tiểu Hòa là giả, nhưng đau lòng là thật.

Muốn qua mắt Tiêu Kỳ, lừa gạt người đời, trước tiên tôi phải lừa được bản thân mình. Từ khoảnh khắc buông tay ra, tôi đã khiến huynh ấy chết, chết trong lửa cháy hùng hực, những chuyện cũ theo đó mà hóa thành tro bụi.

Tạ Tiểu Hòa đứng lặng chốc lát, mời tôi và Thái hậu di giá đến trong doanh tạm lánh. Tôi gật đầu, đang định xoay người lên xe loan thì chợt thấy một binh sĩ cười ngựa chạy đến báo: “Nghịch thần Tống Hoài n quyết chiến không hàng, dẫn hơn trăm thân binh thoát ra từ cửa Sùng Cực, bỏ chạy về phía nam. Hồ soái đã rời thành đuổi giết, trong cung được bình định, Vương gia đã tới ngoài cửa Thừa Thiên”.

Tôi và Tạ Tiểu Hòa liếc mắt nhìn nhau, đều chấn động.

Tống Hoài n bị bao vây kín lại vẫn có thể ra khỏi thành, chạy trốn khỏi thiên la địa võng của Tiêu Kỳ.

Loạn trong cung đã định, tôi dừng chân nhìn Hoàng cung bị bao phủ trong màn khói dày đặc, phân phó xa giá hồi cung.

Tiêu Kỳ đến cửa Thừa Thiên rồi, tôi muốn ở trên điện Thiên tử chờ chàng trở về, tận mắt thấy chàng quân lâm thiên hạ.

~~~~~

Tử Đạm viết chiếu hay lắm, văn phong súc tích, toàn câu bốn chữ, nhưng mà có quá nhiều ý nghĩa nên dịch xuôi ra nhìn nó “be bét” thế kia, mong bà con thông cảm!

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thiên Hạ

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Xe loan quay ngược trở về, vừa mới đến Hoa môn một lát mà có cảm giác như đã cách xa một thế hệ.

Thấy phản quân chết trận vô số, máu tươi đỏ thềm điện, đồ đạc rơi vỡ, đồ ngự dụng đều lung tung hết cả.

Các cung đều gặp cảnh lòng bắt giết chóc, đâu đâu cũng thấy thi hài, hơn nửa là những cung nữ phi tần xinh đẹp trẻ tuổi... Những cung nhân may mắn sống sót chạy đi ẩn nấp khắp nơi, nhìn thấy xa giá Thái hậu và tôi hời cung thì đồng loạt bò lồm ngồm kêu khóc, dập đầu cầu cứu.

Phản quân vào cung hầu như bị giết gần hết, tàn binh còn lại toàn bộ vứt giáp quy hàng, bị thủ vệ trong cung áp giải đi.

Trước điện Càn Nguyên, tôi bước lên bậc thềm, máu đen quanh co lênh láng trên nền đất cơ hồ nhuộm cả vạt áo tôi.

Một thi thể nằm ngang phía trước, cung trang hoa phục bị máu tươi thấm ướt, tóc đen uốn lượn trên mặt đất.

Tôi nhận ra nàng, là Phùng Chiêu nghi do Tử Đạm đích thân lựa chọn, vóc người dáng dấp không khác tôi mấy, là một mỹ nhân Giang Nam.

Một vết đao cửa rất nhỏ trên cổ họng nàng, da thịt vẫn vẹn nguyên, máu tươi chảy dài ra, ngưng đọng tại thềm ngọc một bông hoa đỏ chói mắt.

“Thỉnh Vương phi tránh ra”, Tạ Tiểu Hòa bước nhanh lên, muốn ngăn tầm mắt tôi.

“Không sao!”, tôi khẽ cắn môi, giơ tay lên cản Tạ Tiểu Hòa, cố nén sự cồn cào trong lòng, lạnh lùng ngẩng đầu lên nói: “Người sống còn không sợ... làm sao phải e dè người chết. Phân phó xuống, đưa Phùng Chiêu nghi đi chôn cất, sắc phong Thục phi”.

“Vâng!”, Tạ Tiểu Hòa khom người tuân mệnh.

Tôi cúi đầu nhìn vết đao trên thi thể, mỏng như tơ hồng, khó mà nhìn ra dấu vết, nhưng lại là một đao trí mạng.

“Là Tống Hoài n”, Tạ Tiểu Hòa trầm giọng nói.

Tôi chậm chậm gật đầu.

Vết đao này tôi đã từng thấy một lần ở Huy Châu, từ đó khó quên.

Bởi vì vóc người giống, bị quân phản loạn ngộ nhận là tôi, bắt đến trước mặt Tống Hoài n, nữ tử này vô tội chết thảm.

Tôi lặng lẽ quay đầu lệnh cung nhân dọn dẹp sạch sẽ chung quanh, chuẩn bị nghênh đón Vương gia. Nói xong, tôi hờ hững đi lên trên điện.

Lần đầu tiên cảm thấy đi lên thềm ngọc điện Càn Nguyên lại dài như vậy, cao như vậy, như thể đi cả đời cũng không tới.

Gương mặt Phùng Chiêu nghi vẫn hiện lên trước mắt, như hình với bóng, dù tôi gắng sức không nghĩ tới thì vẫn cứ lượn lờ quanh quẩn.

Là cái gì, là suy nghĩ gì...

“Khoan, không thể đi vào!”, tiếng hét của Tạ Tiểu Hòa bỗng vang lên phía sau.

Trong chốc lát, ánh sáng chớp động, lòng chợt sáng tỏ.

Vết máu của Phùng Chiêu nghi còn chưa khô, hẳn là bị giết cách đây không lâu.

Nếu như Tống Hoài n đã sớm chạy ra khỏi cung, vậy hẳn làm sao có thể ở đây giết người?

Hắn không đi. Hắn trốn ở trong cung, người bỏ chạy là giả.

Dọc theo con đường tới đây, thi thể phần lớn là nữ, Tống Hoài n căn bản chưa từng nghĩ đến việc chạy trốn! Lúc cùng đường hết lối, hẳn đã quyết tâm ngọc đá cùng vỡ! Người hẳn muốn giết, không phải Tiêu Kỳ, mà là tôi!

Hắn đặt bẫy dẫn tôi trở về cung, chính là muốn cùng tôi đồng vu quy tận.

Tôi cả kinh, đáy lòng lạnh như băng, chợt ngẩng đầu nhìn lại.

Trên điện Càn Nguyên, ánh mặt trời mới lên, sáng chói đôi mắt tôi.

Ở bậc thềm ngọc cuối cùng, ngay giữa đại điện, một bóng người xuất hiện như linh hồn.

Hắn cầm một cây đao dài ba xích, không đội mũ giáp, tóc xõa rối bời, trên khôi giáp vết máu loang lổ, ánh lên sắc đỏ dưới mặt trời, cả người như đang tắm trong máu.

Xích: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3 mét.

Cách bảy bậc thềm ngọc, ánh mắt hắn lọt vào tầm mắt tôi, giống như dã thú sắp chết.

Lạnh, lạnh như băng, lạnh như tuyết vọng.

Nhiệt, cuồng nhiệt, điên cuồng nhiệt.

Bảy bước, khoảng cách sinh tử.

Hắn đột nhiên giương đao, chỉ về phía tôi.

Lưỡi đao dài ánh lên sắc trời, sáng rực.

Tôi nhắm mắt lại, trong lòng bình tĩnh, khoảnh khắc cuối cùng chợt nghĩ tới bóng dáng Tiêu Kỳ.

Chàng thúc ngựa giương kiếm lao ra từ trong biển lửa... Trời đất biến đổi, suốt con đường, tôi chỉ nhìn thấy đôi mắt thâm sâu kia sáng quắc, sáng hơn cả ánh lửa, soi đến nơi mềm yếu nhất trong lòng, từ đó hai tim nối liền.

Bên tai nghe thấy tiếng gió mạnh, tiếng xương cốt gãy lìa vang lên rõ ràng.

Hết thấy mọi thứ ngưng đọng trong chớp mắt.

Tôi mở mắt ra, cách trước mặt ba bước là trường đao của Tống Hoài n.

Hắn đột nhiên ngừng lại, lão đảo lui về sau hai bước, chống đao trụ vững.

Ba mũi tên khắc hình răng sói xuyên thủng thân thể hắn.

Một mũi tên xuyên qua ngực trái, một mũi tên xuyên qua đầu gối phải, một mũi tên cắm vào vai phải đang cầm đao.

Ba tên cùng bắn ra, lực như thiên quân, có thể xuyên thấu trọng giáp, ngoại trừ Tiêu Kỳ thì không còn ai nữa.

Tống Hoài n lại không ngã quy, vẫn vịn vào đao đứng thẳng như trước.

Máu tươi trên người hắn trào ra từ miệng vết thương, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt.

Hắn ngước gương mặt nhuộm đầy máu lên, bình tĩnh nhìn tôi, như thể lúc này trong thế gian chỉ còn có một mình tôi.

Ánh mặt trời chiếu lên đôi mắt hắn, hắn nheo mắt lại, chợt nở nụ cười, trường đao trong tay rơi xuống đất.

Chậm chậm, hắn rút cuộc ngã quy.

Lưỡi trường đao kia, là hướng về phía trong, chứ không phải hướng về tôi.

Hắn giương đao, không phải để giết người, mà là tự sát.

Tôi cúi người, nhặt trường đao rơi dưới đất của hắn lên.

Hắn nhìn tôi, cười cười, để lộ hàm răng trắng, tóc mai bị gió thổi loạn trên trán.

Tôi nghiêng người nhìn, lần đầu tiên nhìn chăm chú như thế, ánh mắt đăm đăm ngắm gương mặt hắn.

“Ta sẽ nhớ người, mãi mãi không quên”, tôi nhìn ánh mắt hắn, như thấy lại thiếu niên ngày xưa.

Hắn ngây ngốc nhìn, nhắm mắt lại, rồi mở ra, đã không còn sát khí, chỉ có một vẻ trong suốt an hòa.

Phía sau có tiếng giày vang lên chan chát.

Tôi đứng thẳng người, nắm chặt trường đao, mỉm cười với hắn: Hoài n, ta sẽ để người chết có tôn nghiêm.

Hắn cười gật đầu, ngẩng mặt lên, nhìn không chớp mắt.

Tôi dùng hết toàn lực giương đao lên, đao lóe ánh sáng, lấp lánh trong đáy mắt hăn.

Tiếng thở dài của hăn cùng lúc đó bị chặt đứt.

Nóng, máu nóng hồi, bắn lên mặt tôi, rơi đầy trước mắt, đọng trên môi.

Tiếng giày phía sau gần hơn.

Khoảnh khắc này, tôi bình thản hơn bất cứ lúc nào hết.

Tôi đặt trường đao xuống, đưa ống tay áo lên lau vết máu trên mặt, chậm chậm xoay người.

Người trước mắt mặc áo giáp đeo bội kiếm sải bước đi lên thềm ngọc, nghỉ chân trước mặt tôi, thân hình cao ngất ngần ánh mặt trời chói mắt ở sau lưng, bao phủ tôi dưới bóng mình. Ngược sáng, không thấy rõ vẻ mặt chàng, chỉ thấy hơi thở quen thuộc ùn ùn kéo đến cuốn lấy tôi... Mùi bụi đường trường, mùi tử vong, mùi sắt và máu.

Ở phía sau chàng, dưới thềm điện, bá quan đứng nghiêm, nơi nơi binh mã chỉnh tề.

Lúc này, nơi này, người này.

Chàng đã không còn là phu quân viễn chinh trở về của tôi.

Tôi lui về sau một bước, hai tay giơ trường đao nhuộm máu lên khỏi đỉnh đầu, quỳ gối hướng về phía chàng.

“Ngô hoàng vạn tuế!”.

Tiếng tôi vọng xuống từng bậc thềm ngọc.

Yên tĩnh một lát, quần thần phía dưới đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô “vạn tuế” vang dội trước điện.

Tay chàng, vững vàng nâng hai cánh tay tôi lên.

Đôi bàn tay to lớn có lực này rốt cuộc đã nắm được thiên hạ, nắm Hoàng quyền, cũng đã sớm nắm giữ cuộc đời tôi, nắm giữ toàn bộ mừng vui của tôi. Trong khoảnh khắc, tôi nhắm nghiền hai mắt, không dám mở ra, không dám nhìn rõ người trước mặt xem đó có phải là phu quân tôi không.

“A Vũ”, chàng thấp giọng gọi tên tôi, giọng chắc chắn mà ấm áp, “Mở mắt!”.

Tôi nhắm mắt chần chừ, đột nhiên bị chàng dùng lực vực dậy, không tự chủ được đứng lên.

“Nàng nhìn xem, đây chính là thiên hạ của ta và nàng!”.

Chàng đỡ tôi thật chặt, đứng sòng vai tôi, cùng nhau nhìn đám quần thần cúi rạp phía dưới, cùng nhau nhìn muôn dân thiên hạ.

Tiếng hô “Ngô hoàng vạn tuế” một lần nữa vang dội.

Phía chân trời, mặt trời nhô lên cao, chiếu sáng khắp vũ trụ.

Hoàng cung đứng vững hơn ba trăm năm hôm nay hơn nửa bị hủy trong lửa, long đài phượng các khi xưa, ngay cả tấm cung Đế hậu cũng thành phế tích.

Đế hậu cùng hi sinh vì nước, máu tươi cung điện, hài cốt chôn trong biển lửa.

Một đời Hoàng triều buông rèm một cách thảm thiết như vậy.

Phản thần Tống Hoài n bỏ mạng, tàn quân bị Hồ Quang Liệt tiêu diệt ngoài kinh giao.

Tiêu Kỳ hạ lệnh bắt giam toàn bộ những người có liên quan đến phản quân, xử phạt theo tội, người thân được miễn liên lụy, người quy hàng đều được đặc xá. Thăng chức Ngụy Hàm làm Hữu Vệ tướng quân, tấn phong Từ Nghĩa Khang thành Quảng Đức Hầu.

Trước điện Thái Hòa, Quảng Lăng Vương tóc bạc trắng nhận lấy di chiếu của tiên đế từ trong tay tôi, run run tuyên đọc.

Thiếu niên thanh sam kia từ đây năm sau miếu hiệu lành lạnh, trở thành “tiên đế” trong miệng người đời, không còn một Tử Đạm sống, cười với tôi, giận dữ tôi nữa...

Miếu hiệu: sau khi Hoàng đế băng hà, ở nơi miếu thờ, người ta lập bài vị đế thờ cúng, trên đó có khắc tên hiệu như Cao Tông Hoàng Đế hay Thái Tông Hoàng Đế,...

Tuyên chiếu xong, Quảng Lăng Vương run rẩy ngã quỵ, lễ bái Tiêu Kỳ.

Quan cao trên đầu kẹp chặt mái tóc bạc, nặng nề gõ trên nền ngọc.

Hoàng tộc ngày xưa rốt cuộc cũng cúi đỉnh đầu cao xuống, xưng thần với tân hoàng.

Tôn thất cự thần, lê dân bách tính chưa kịp buồn bã vì Đế hậu tấn thiên đã được nghênh đón vị vua mới của họ.

Tôi từng vô số lần đứng bên cạnh chàng, mang danh Dự Chương Vương phi, mang danh thê tử chàng, dùng thân phận người thân yêu nhất sóng vai với chàng, nhưng giờ khắc này, tôi trở thành bề tôi của chàng, quỳ lạy với bậc cửu ngũ chí tôn.

Gương mặt nghiêng lạnh lùng của chàng được ánh nắng mới lên nhuộm một màu vàng nhạt, giống như sắt như vàng, không rõ biểu cảm.

Chàng hờ hững chấp tay, đứng hướng về phía nam, khóe môi như mũi dao, mặt nghiêng đón ánh dương, chiếu ra một cái bóng kiêu ngạo.

Tiêu Kỳ giờ khắc này làm tôi nhớ đến những bức tượng đại thần lớn chạm khắc ngọc lạnh như băng trong tông miếu.

Từ cao cao trên trời đưa mắt nhìn xuống chúng sinh, thần thái thông dong, tay giữ quyền lực tối thượng, là chúa tể.

Tôi đứng bên chàng, trường đao trong tay, áo tơ đẫm máu, tựa như vừa mới đi vào địa ngục Tu La.

Trăm năm, ngàn năm sau, sử sách sẽ ghi lại thời khắc này thế nào, viết về một đôi Đế hậu khai quốc ra sao... đối với tôi mà nói, chỉ như mây trôi. Đế vị, giang sơn là sự đền đáp đối với ước nguyện nửa đời của Tiêu Kỳ, cũng là bắt đầu cho hùng đồ khí khái nửa đời sau; song, là điểm cuối của nửa đời đánh giết của tôi. Tôi rất cuộc không cần e ngại, không cần phòng ngự, cõi đời này không còn có ai có thể gây hại cho chúng tôi, không có ai có thể điều khiển vận mệnh chúng tôi nữa.

Hùng đồ: mưu lược vĩ đại.

Trừ Tiêu Kỳ.

Xa cách trở về, trời đất đổi thay, người xưa không còn.

Đại biến vừa định, Tiêu Kỳ triệu kiến chúng thần đến điện Thái Hòa.

Tôi lặng lẽ xoay người, lui vào trong điện.

“A Vũ”, chàng cất tiếng gọi tôi, trước mặt cả điện văn võ, chỉ gọi tên tôi.

Tôi dừng chân đưa mắt, cùng chàng lẳng lặng nhìn.

Bàn tay giơ lên của chàng dừng ngay giữa không trung, sau rũ xuống. Chỉ nhìn thật sâu, như có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng không cất được thành tiếng.

Tôi cười nhạt, quỳ lạy chàng theo lễ quân thần, đứng dậy, lui về bên trong.

Tà áo lướt qua nền nhà lạnh lao xao, ngọc bội vang lên.

Hành lang rèm cửa trước mắt, vô cùng quen thuộc, lại như rất xa lạ.

Phu quân viễn chinh trở về, vốn phải là anh hùng mỹ nhân cầm tay nhau như những giai thoại mà thế gian vẫn lưu truyền.

Chỉ là, giai thoại mặn nồng của Dự Chương Vương và Vương phi cũng nên lưu lại ở Dự Chương Vương phủ.

Từ nay về sau, trên điện các vắng lạnh này chỉ có Đế hậu khai quốc, không có anh hùng mỹ nhân.

Tôi thật sự mệt mỏi.

Nhìn mặt cung nhân đi theo lại chợt hoảng hốt, cơ hồ không phân biệt được ai là ai.

Vài ngày chưa từng an ổn nhắm mắt, giờ khắc này chỉ muốn ngủ một giấc... Song, còn quá nhiều chuyện đang chờ tôi, ít nhất hiện tại, tôi còn chưa thấy Triệt nhi, Tiêu Tiêu và ca ca bình an trở về.

Ngày đó tôi đích thân tiễn hai đứa đi, hiện tại, tôi ruốt cuộc có thể đi đón chúng về.

Một thân cung trang trắng bị nhiễm đầy máu tươi, tỏa ra mùi nồng.

“Trở về Phượng Trì cung tắm rửa thay y phục, phân phó chuẩn bị xa giá đến chùa Từ An”.

Tôi vội vã đi về Phượng Trì cung.

Bất giác, con đường dưới chân trở nên mơ hồ, thân thể mềm đi, đột nhiên không bước được nữa...

Trong ánh trăng mờ, là tay ai vuốt ve gương mặt tôi, lòng bàn tay ấm áp quen thuộc làm tôi thoáng chốc rơi lệ.

Là lệ rơi sao? Hình như đã lâu rồi tôi chưa khóc thật đã.

Là lòng bàn tay chàng ư? Chàng có thể nuông chiều tôi trong lòng bàn tay này như lúc ban đầu?

Loáng thoáng trong mộng, nước mắt như mưa, ướt khuôn mặt, ướt lòng bàn tay chàng.

Tình nguyện không tỉnh lại, cứ ở lại trong mộng an tịnh cũng tốt.

Bên tai lại nghe thấy tiếng canh lậu vang lên.

Bỗng nhiên tỉnh táo, giật mình nhận ra mình đang mặc áo ngủ gấm, ánh nến chập chờn, đã là nửa đêm.

“Triệt nhi!”, tôi nỗ lực ngồi dậy, tứ chi lại bủn rủn, gần như không thể động dậy.

Tôi lại ngủ ở đây, quên đón Triệt nhi và Tiêu Tiêu về.

“Người đâu”, tôi giận dữ vén màn lên, chẳng thấy bóng một thị nữ nào.

Trong lúc vội vã, tôi bật dậy xuống giường, dưới chân lại như phù phiếm, bỗng nhiên ngã vào một vòng tay vững chãi.

Tôi cứng đờ, không muốn ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt chàng, lòng tê dại.

Biết bao lời muốn nói, gặp được rồi, lại không nói nên lời... Biết bao khó khăn hiểm ác ập tới, lúc này, tôi vô cùng sợ hãi, chỉ sợ không qua được cửa ải cuối cùng.

Thi thể Tử Đạm thành câu đố, sự sống chết của người nhà họ Tống, hai đứa con đến nay chưa về... Chàng sẽ hỏi tôi thế nào? Tôi nên trả lời thế nào?

Chàng tính toán từng li từng tí, vô cùng thận trọng, đặt tôi trên đầu ngọn sóng ở xa xôi ngàn dặm... Tôi có nên hỏi hay không? Mà biết hỏi thế nào?

Chàng không nói gì.

Ánh đèn sáng ngời, bắc đèn nổ “bép” một tiếng, tia lửa tóe lên.

Hai cánh tay giữ eo tôi chột siết chặt, ôm tôi thật chặt trong lồng ngực chàng, khiến tôi gần ngạt thở.

Chàng không nói lời nào, yết hầu hơi động, cằm đặt trên trán tôi đã toát mồ hôi, rơi xuống mặt đau nhói.

Dính sát trước ngực chàng, tôi nhắm mắt im lặng, vùi mặt trên vạt áo, ngửi được hơi thở mãnh liệt quen thuộc... Những cảnh tượng ân ái khi xưa như hiện ra trước mắt.

Tôi chậm chậm ngẩng đầu nhìn chàng, từ đôi môi đến gương mặt, từ đáy mắt đến đầu lông mày, lưu luyến ngắm nhìn.

Hai gò má gầy gò như bị gọt.

Là tại ánh nến kia gây ra ảo giác sao? Chỉ trong thời gian một ngày, vị vua oai hùng kỳ tài kiệt xuất trên đại điện kia giờ khắc này để lộ vẻ mệt

mỏi vô cùng, tóc mai tán loạn, vết nhăn trên trán sâu hơn ngày thường rất nhiều, hiện nét tang thương.

“Ta đã trở về”, chàng trầm mặc nhìn một lúc lâu, khàn giọng nói ra bốn chữ.

“Lần này, chàng đi lâu như vậy... Sém chút nữa ta không chờ được chàng về...”, tôi muốn cười với chàng, nhưng hai hàng nước mắt lại lã đải xuống. Một câu chưa hết, đôi môi bị ngón tay chàng đè lại.

Ngón tay chàng khẽ run, vuốt ve đôi môi tôi.

“Sau này, ta sẽ mãi ở đây, ở bên cạnh nàng, không rời đi nữa”, ánh mắt chàng nhìn tôi nóng rực, như đẽo như khắc, tựa như có chút thống khổ, lại có một tình cảm nào đó tôi nhìn không thấu được giấu thật sâu bên trong.

Nhất thời, tôi ngây người, lạc trong mắt chàng.

Lẳng lẳng ngửa đầu nhìn, dường như tôi chưa bao giờ phát hiện, năm tháng đã ghi lại dấu vết trên gương mặt chàng.

Năm thành thân, chàng gần ba mươi, mười năm trôi đi như thoi đưa, những năm tháng đẹp đẽ nhất của cuộc đời chúng tôi đều chìm trong phân tranh, hao mòn trong hung hiểm. May mắn duy nhất, là chúng tôi gặp được nhau, mọi chuyện còn chưa quá muộn.

Ngay trước khi đôi môi nóng bỏng của chàng đoạt mất toàn bộ thần trí của tôi, tôi hoảng hốt nhớ lại một chuyện vô cùng quan trọng.

“Đi theo ta, ta dẫn chàng đến một nơi...”, tôi vội kéo tay áo chàng.

Chàng che miệng tôi lại, ôm tôi vững vàng trong ngực, dịu dàng nói, “Nhỏ giọng thôi”.

Tôi không tránh được, không lên tiếng được... Tên ngốc này, ta muốn dẫn chàng đi chùa Từ An đón con chúng ta mà.

Chàng nhìn đăm đăm, đáy mắt cũng cười.

Bên ngoài bình phong bỗng vang lên một tiếng kêu quen tai, rõ ràng là tiếng trẻ con.

Tôi ngơ ngẩn.

Nụ cười chàng càng thêm tươi, “Nàng đánh thức chúng rồi”.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thiên Cổ

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Điện Chiêu Dương từng có quá nhiều chuyện bi thương xảy ra, điện Càn Nguyên mai táng âm linh Hoàng đế bao đời.

Bởi vì tôi không muốn gây dựng lại cung thất mới trên đồng phế tích ấy, không muốn ôn lại những vui buồn xưa khi nhìn thấy những mái ngói, hành lang quen thuộc nên ba ngày sau, Tiêu Kỳ hạ chỉ san bằng hai điện, chọn ngày lành tháng tốt xây dựng tấm cung, bỏ tên điện Chiêu Dương, đổi tên điện của Hoàng hậu thành Hàm Chương.

Người cũ trong cung trải qua biết bao kinh biến loạn ly, biết quá nhiều bí ẩn trong cung.

Tôi không đành lòng giam cầm họ trong thâm cung chờ chết, cũng không đành lòng đối diện với những gương mặt, những ánh mắt có vẻ quen quen... Sau tháng ba, Tiêu Kỳ hạ chỉ trục xuất cung nhân tiền triều, ban thưởng lương bổng, điều về cố hương.

Phản thần Tống Hoài n chết, Tiêu thị tiết liệt hy sinh vì nước, được truy phong Hiếu Mục Trưởng Công chúa. Nhờ sự che chở của tôi, ba đứa con nhà họ Tống trẻ người non dạ thoát tội, biếm làm thứ dân, theo người nhà đi đày ở Tây Thục, vĩnh viễn không được trở về.

Di hài tiên đế bị hủy trong lửa, Tiêu Kỳ cũng theo mong muốn của tôi, chôn y phục và di vật ở Hoàng lăng.

Những người ở bên cạnh tiên đế khi xưa, hoặc bị phản quân giết, hoặc ra cung, không còn ai biết chuyện ngày đó nữa.

Tiêu Kỳ thậm chí chưa từng truy cứu cái chết của Tử Đạm.

Hết thầy đều thuận theo tôi, vạn sự như ý.

Điều tiếc nuối duy nhất là ca ca không về.

Giang Hạ Vương lỗi lạc như ngọc lựa chọn ở lại nơi đất bắc rét lạnh xa cổ quốc.

Tiêu Kỳ sau khi về triều đã trục xuất người Đột Quyết ra khỏi Bắc mạc, đến vùng đất hoang.

Chỉ cần tới tháng ba, chàng sẽ có thể tiêu diệt gần hết người Đột Quyết, hoàn toàn xóa sổ vùng đất của tộc người này.

Song Tống Hoài n làm phản, khiến Dự Chương Vương phải quay đầu, chuyển hướng mũi kiếm.

Nội loạn, cuối cùng khiến mưu tính của một vị vua kiệt xuất thất bại trong gang tấc.

Có lẽ là ông trời không muốn diệt Đột Quyết.

Tiêu Kỳ không phải thần, chiếm được giang sơn đế vị, nhưng lại không thể san bằng Đột Quyết ở khoảnh khắc cuối, thực hiện chí nguyện thống nhất sơn hà. Lần này phát động bắc phạt rầm rộ như thế vẫn chưa đập bằng được Đột Quyết, chỉ e sau này có muốn làm rầm rộ hơn cũng không phải chuyện dễ.

Hạ Lan Châm tử chiến không chết cuối cùng cúi đầu trước Tiêu Kỳ, xin hàng.

Năm tháng làm con người thay đổi, ngay cả Hạ Lan Châm cũng không quyết tuyệt như lúc đầu nữa, có thể cúi đầu trước kẻ thù.

Hắn rốt cuộc trở thành Đột Quyết Vương chân chính, quyết định lựa chọn bảo vệ đất nước chứ không trả thù riêng.

Tiêu Kỳ chấp nhận thư xin hàng, ký minh ước với Đột Quyết, hoạch định ranh giới.

Hạ Lan Châm dẫn những bộ tộc còn sót lại đi về vùng đất bắc xa xăm, hiến dâng vùng Bắc mạc phì nhiêu cho triều ta.

Tôi không tin Hạ Lan Châm thật sự nhận thua. Người như hắn, giống như con sói cô độc trên thảo nguyên, có thể ẩn nấp tùy thời, chưa đến lúc tử vong thì sẽ chưa buông tha mục tiêu. Tạm thời quy hàng chỉ là để giữ một đường sống.

Hắn lại một lần nữa thoát khỏi lưới của Tiêu Kỳ. Trong mười năm, hai người họ không ai tiêu diệt được ai.

Tiêu Kỳ là chim ưng bay liệng trên trời, Hạ Lan Châm là rắn độc ẩn nấp trên mặt đất.

Có lẽ, hắn sẽ còn trở lại.

Sau khi hoạch định ranh giới, Tiêu Kỳ ban bố một thánh chỉ.

Thánh chỉ này thay đổi vận mệnh ca ca, thay đổi vận mệnh ngàn vạn người, cũng thay đổi cả một vùng đất phương bắc. Chàng lấy Ninh Sóc làm bắc, cực bắc làm nam, chia vùng đất thành bảy miền dân cư, đưa nhóm người du mục Đột Quyết tới phía bắc Ninh Sóc, dạy cách trồng trọt, khai hoang đồn điền; đưa người Hán mất đi nhà cửa trong chiến tranh đến vùng đất bắc phì nhiêu, xây nhà cửa buôn bán... Trước tiên dùng võ lực khiến các tộc khuất phục, sau cho họ tụ tập sinh sống, khiến phong tục các nơi

giao thoa dung hợp, phải sống nhờ vào nhau, vì sinh tồn mà buông bỏ thù hận, cùng nhau tồn tại.

Trường kiểm trong tay vương giả dù có thể cắt đất phân biên giới, nhưng không cắt được sự quyến luyến của con dân đối với cố thổ, cắt không được dòng máu chảy xuôi bao thế hệ. Một đêm ra khỏi thành Ninh Sóc, tôi từng cùng Tiêu Kỳ cười ngửa, đôi mắt khắp nơi, trông thấy dân du mục Đột Quyết nổi khói bếp. Đã cách nhiều năm, tôi vẫn nhớ lời Tiêu Kỳ nói hôm ấy, “Hai tộc Hồ Hán vốn là răng môi, trong mấy trăm năm ta đánh người lui, bất luận bên nào thắng bên nào bại, dân chúng vẫn là người vất vả nhất, không được an bình. Chỉ có loại bỏ giới hạn lãnh thổ, khiến cho huyết mạch dung hòa, tục lệ đan xen, trong người có ta, trong ta có người, hai tộc kết hợp hòa thuận thì mới ngừng được chiến tranh”.

Lúc đó, tôi chỉ cho rằng đây là giấc mộng không tưởng.

Chàng lại làm được.

Tuân theo minh ước, Hạ Lan Châm xưng thần, ban cho Trường Công chúa Hòa Tĩnh Lang nha Vương trượng, sắc phong Côn Đô nữ vương.

Trường Công chúa Hòa Tĩnh được tiên đế gả cho Đột Quyết, nhưng hai nước lại xảy ra chiến tranh, mãi cho đến lúc Đột Quyết thất bại quy hàng cũng chưa cử hành được đám cưới, không thể kháng chỉ, lại không thể thành Vương hậu Đột Quyết.

Hồng nhan cô độc, không nơi nương tựa, nơi đâu cũng không phải cố hương.

Từ đây về sau, Trường Công chúa Hòa Tĩnh của thiên triều trở thành Côn Đô nữ vương, nghĩa là “thần giữ nhà” cho Đột Quyết.

Một đầu nhìn cố hương phương nam xa xăm, một đầu thủ hộ con dân phương bắc.

Vẫn còn nhớ ngày đó mưa phùn, nữ tử mặt mày như khói ấy dừng chân một lần cuối nhìn ngắm cố hương... Nhìn nhau không quen biết, trường ca tiễn Thái Vi. Loạn thế mênh mông, nhiều thiếu nữ chìm nổi. So với những hồng nhan tàn tạ kia, Thái Vi cũng coi như là may mắn hơn nhiều.

Côn Đô nữ vương ở lại Vương thành Nam Đột Quyết khi xưa, đổi tên thành là Côn Đô.

Thành Côn Đô hùng hồn cổ xưa yên lặng nằm ở phía bắc Ninh Sóc, quản lý ba bốn quận thành dân cư xung quanh, cùng nam bắc hô ứng. Nữ vương như chúa tể thần ban cho, thay thế trời bảo vệ con dân, trọn đời quy phục thiên triều.

Sau lưng quyền thần là Giang Hạ Vương tay giữ ba mươi vạn binh, theo ý thiên triều quản lý chính sự, trở thành chúa tể phương bắc chân chính.

Vận mệnh cuối cùng cũng thành toàn cho Cố Thái Vi, hoặc cần phải nói là, Tiêu Kỳ thành toàn cho Vương Túc, thành toàn cho gia tộc tôi.

Tiêu Kỳ khai hoàn về triều, phó thác ba mươi vạn đại quân cho ca ca, để ca ca ở lại bắc cảnh, vĩnh viễn làm hậu thuẫn.

Từ nay về sau, kinh thành gió thu mưa phùn không còn vị quý công tử lỗi lạc đa tình nữa. Mà ở vùng tái ngoại trời cao mây nhạt, một con điều hâu cất cánh bay lên đối đầu với gió.

Lúc trước, Cố Thái Vi cam nguyện gả đi Đột Quyết chứ không chịu từ bỏ ý khí.

Lúc trước, ca ca biết rõ đánh mất tình cảm cũng không chịu đưa tay níu kéo.

Loạn ly, lại thay đổi hết thủy.

Cùng nhau trải qua sinh tử loạn lạc, hai người cố chấp như nhau rốt cuộc cũng từ bỏ chấp niệm, đổi lấy sự sống, đổi lấy được ở bên nhau.

Chẳng qua là, họ phải trả giá cao, cả đời nắm tay mà không gần nhau được.

Họ có thể bên nhau sớm chiều, nhưng không có duyên phận thành thân, bởi vì nữ vương Đột Quyết, theo tục lệ của người Đột Quyết phải sống thân xử nữ suốt quãng đời còn lại, cả đời phụng dưỡng thần, được thần linh đặc xá.

Từ khoảnh khắc gặp nhau, số mệnh đã định nàng không làm được thê tử của ca ca.

Nhưng ít ra, họ còn nhiều thời gian, còn có thể làm bạn bên nhau, cùng nhau rong ruổi trên đại mạc, nắm tay nhau đến già... Như vậy, đã đủ.

Có lẽ, ca ca phải cảm kích Hạ Lan Châm xâm lược phía nam, cứu vãn mối nhân duyên vô vọng giữa huynh ấy và Cố Thái Vi.

Hạ Lan Châm phải cảm kích Tống Hoài n làm phản, cho hãn và tộc nhân đường sống cuối cùng.

Tử Đạm cũng phải cảm kích Tống Hoài n bức vua thoái vị, giúp huynh ấy thoát khỏi cung cấm, tự do một đời.

Tôi lại phải cảm kích Hạ Lan Châm khi xưa bắt cóc, không có hãn, tôi và Tiêu Kỳ sẽ không gặp nhau.

Chuyện thế gian, quanh đi quẩn lại, ân ân oán oán, có ai nói được rõ ràng.

Kiến Đức năm thứ hai, ngày chín tháng năm.

Dự Chương Vương Tiêu Kỳ tế thiên, dâng cơ tại điện Thái Hòa, sắc lập Dự Chương Vương phi Vương thị làm Hoàng hậu, đại xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Thái Sơ.

Năm Thái Sơ đầu tiên, tháng sáu, Tiêu Kỳ ban chiếu phế truất lục cung, ngoại trừ Hoàng hậu, không cần tần thiếp.

Năm Thái Sơ đầu tiên, tháng bảy, sắc lập Trưởng Hoàng tử Doãn Sóc làm Thái tử.

Triều dã chấn động.

Thời kỳ hưng thịnh nhất của ngoại thích tiền triều cũng chưa từng có vị Hoàng hậu nào có thể đắc sủng như vậy.

Việc phế truất lục cung làm rung chuyển truyền thống Hoàng thất.

Từ thời Chu đến nay, các đời quân vương đều thuận theo chế lễ nhà Chu, nghi thức Tần, Hán. Tiêu Kỳ vừa mới lên ngôi đã ban lệnh hủy bỏ luật lệ cũ, bớt đi chi phí cung đình rườm rà, phẩm cấp lăng nhăng, sau đó ra chiếu “Phế lục cung, không tần thiếp, không thiết tam phi, duy Hoàng hậu chính vị”.

Người trong thiên hạ nhìn thấy, Tiêu Kỳ đối với tôi đã vượt quá ân sủng của một Đế vương đối với hậu phi.

Chàng chỉ hận không thể chia nửa giang sơn cho tôi, tặng trọn vinh quang hiển hách cho gia tộc tôi, thật sớm giao đế vị cho con trai tôi.

Nếu không có uy vọng khai quốc, có lẽ tôi đã bị quan can gián chỉ trích là yêu hậu.

Trên điện Hàm Chương, gió mát nhẹ đưa, bên ngoài rèm là trời tháng bảy nóng hừng hực.

Tôi ngồi thẳng, nheo nheo mắt, ngân nga nói: “Hoàng hậu Vương thị, ngoài can dự triều chính, trong tùy ý cai quản cung đình, có lòng đổ ky...”.

“Vi thần cả gan xin Hoàng hậu thứ tội, thần ngàn vạn lần không thể ghi lại những lời này”.

Sử quan ngồi trước bàn trên điện lần thứ ba đặt bút xuống, quặt cường quỳ phục trên mặt đất, không chịu viết theo lời tôi nói.

Tôi lẳng lặng nhìn về phía sử quan tóc bạc trắng già nua, lòng cảm động.

Ông ta đã tuổi ngoài thất tuần, trải qua biến động hai triều bốn đời, vẫn chính trực như lúc ban đầu.

Tôi động đậy, muốn tự mình đi dìu, nhưng ngay cả sức để cúi người đỡ cũng không có, thậm chí còn yếu hơn cả lão giả lớn tuổi này.

A Việt tiến lên đỡ tôi, tôi chỉ áy náy cười một tiếng, khoát tay cho nàng lui ra.

Lão sử quan trầm mặc quỳ phục trên mặt đất, không nói một lời.

Tôi nhẹ nhẹ mân mê đường vân kim tuyến trên ống tay áo, ngón tay tái nhợt hiện ra trên vải gấm hoa.

“Bốn cung bị bệnh lâu năm, chắc hẳn người cũng biết...”, tôi còn chưa dứt lời, ông ta đã tranh nói trước, “Nương nương phúc thọ lâu dài, phương thể nhất định có thể sớm ngày an khang”.

“Nếu như nói, thời gian còn lại của bốn cung không nhiều nữa?”, tôi lạnh nhạt cười, “Ông đoán xem sử sách đời sau sẽ viết về bốn cung thế nào, viết về những việc làm của bộ hạ ra sao?”.

Lão sử quan bất động, không nói.

Ông ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai, ngay cả Hoàng thượng có công khai quốc khai hoang, làm nên nghiệp lớn mở mang bờ cõi thì việc tư vẫn khó tránh khỏi bị hậu thế chê bai. Thân là đế vương, chuyện độc sủng là tối kỵ, huống chi tính đến nay chỉ có một Hoàng tử duy nhất.

Từ khi chàng lên ngôi tới nay, cần chính cai trị, là quân vương cần cù nhất tôi từng thấy.

Tôi hiểu được tâm tư chàng, cho dù có chiếu thư nhường ngôi, có Tống Hoài n thế tội bức vua thoái vị, chàng vẫn kiên kỵ miệng lưỡi chúng sinh, không muốn bị thế nhân coi là soán vị hành thích vua, thế nên chàng càng lúc càng cần cù, nhân hậu vì dân.

Đổi lấy sự ca tụng của dân chúng thì dễ, đổi lấy sự tán đồng của chúng văn sĩ thì gian nan vô vàn.

Những kẻ sĩ nghèo túng kia luôn canh cánh trong lòng xuất thân hàn vi của chàng, không tìm được lỗi trị quốc của chàng thì âm thầm chê chàng độc sủng bạc tự, trước sau gì cũng phải bôi nhọ Tiêu Kỳ mới thỏa lòng.

Bạc tự: ít con.

Tôi hiểu được hết.

Nhưng vẫn dung túng sự ích kỷ của bản thân, kiên trì với lời hẹn ước lúc đầu, không nhường bước.

Có lẽ trong mắt thế nhân, tôi là Hoàng hậu thất đức, đố kỵ nhất, chiếm đoạt ân sủng quân vương, tùy ý khuếch trương thế lực ngoại thích.

Nhưng đối với tôi mà nói, tôi đang gìn giữ lời thề năm xưa; đối với Tiêu Kỳ mà nói, đó là những bù đắp, những ăn năn, những hối hận,...

“Tham kiến Hoàng thượng”, người hầu trong điện đột nhiên quỳ xuống.

Bên ngoài không tuyên giá, không biết Tiêu Kỳ đã thong thả bước vào điện Hàm Chương từ lúc nào.

Trừ lúc lâm triều, chàng ít khi mặc long bào, vẫn như trước kia, quanh năm mặc áo bào đen đơn giản.

Năm tháng không làm giảm đi nét tao nhã thanh tuấn của chàng, phong thái càng ngày càng thêm ung dung.

Tôi khẽ nghiêng đầu, cười nhìn.

Chàng lại liếc thấy sử quan quỳ trên đất, đôi mày khẽ cau lại, phất tay áo cho mọi người lui đi.

“Chàng lại biết rồi, chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt chàng”, tôi ngược mắt mỉm cười, thản nhiên sửa sang tóc.

Tiêu Kỳ đi tới trước án, cũng không nói gì, cầm lấy quyển trục trên bàn, đọc lướt qua.

Chàng ngược mắt nhìn tôi, như cười như không, tiện tay vứt luôn quyển trục đi.

“Nàng hung hãn ghen tuông, một mình ta biết là được rồi, không cần phải viết ra cho người khác xem”, chàng cúi người tới, nói nhỏ bên tai tôi, một câu thôi, khiến mắt tôi đỏ lên.

Tôi cầm tay chàng, làm bộ như cúi đầu mỉm cười, che giấu chua xót trong lòng.

Chàng cũng không nói thêm gì, đã có thể hiểu nhau mà không cần nói, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy vai tôi.

Ngày chàng trở về, tôi ngắt đi, lúc hôn mê, Thái y đã bẩm báo kết quả xấu nhất với chàng.

Lâu sau, A Việt nói với tôi, lúc nàng và hai đứa bé được đón về cung, nhìn thấy Tiêu Kỳ ngây ngốc ngồi bên giường, trông chừng tôi ngủ mê man, mặt ướt đẫm nước mắt.

Tôi rất cuộc hiểu được, vì sao hôm đó tỉnh lại, nhìn thấy chàng bỗng dưng già đi mười tuổi.

Ngự y nói, tôi bị bệnh lâu năm quẩn thân, đèn sắp cạn dầu, chỉ sợ không qua được mùa đông tới.

Tôi ước ao thềm muốn được như ca ca và Thái Vi biết bao. Mặc dù vận mệnh trêu người, để cho họ gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, nhưng vẫn còn cho họ thời gian nửa đời còn lại, để họ chờ đợi nhau... Nhưng, tôi và Tiêu Kỳ cực khổ đi tới hôm nay, có được hết thảy, lại không có thời gian.

Tiêu Kỳ chưa từng để lộ vẻ bi thương trước mặt tôi.

Chàng vẫn mỉm cười dỗ tôi uống thuốc, chê bai ngự y thích nói phóng đại, để tôi cảm thấy không có gì đáng lo cả.

Đối với những chuyện tôi đã làm, chàng không hề hỏi tới.

Những người tôi muốn bảo vệ, chàng không thương tổn họ.

Tất cả những gì tôi muốn, chàng đều dâng hai tay đưa cho tôi.

Từng tâm nguyện của tôi, chàng đều dùng hết khả năng thực hiện.

Nhưng, cho dù chàng có giao ra tất cả, cũng không bù đắp được áy náy và hối hận với tôi.

Chàng tính toán tường tận thiên hạ, lại không ngờ đến, tôi sẽ sớm đi bước này, sẽ thật sự bỏ chàng mà đi.

Tôi cũng tự do hưởng thụ sự cưng chiều của chàng, cả cuộc đời chưa từng tự do như thế.

Biết rõ là ích kỷ, vẫn không chịu quay đầu lại.

Chàng đã hứa đời này không lấy ai nữa, đó là lời hứa với tôi.

Tôi bắt sử quan phải viết, phải quy hết tiếng xấu về cho tôi, tôi tình nguyện gánh vác tiếng xấu, cũng không cho phép bất luận kẻ nào phá hoại lời hứa giữa chúng tôi. Tôi không muốn người đời sau chê bai chàng. Chàng là minh quân, là vị vua tài ba kiệt xuất, là đế vương muôn đời kính ngưỡng.

Hạ đi đông đến.

Xuân tới, vạn vật sinh sôi, trời đất đầy sức sống.

Ngự y nói tôi không thể sống qua mùa đông, nhưng giờ khắc này tôi vẫn ngồi dưới gốc cây ngoài điện Hàm Chương, nhìn Tầm Chi vui vẻ chạy trên thảm cỏ xanh thả diều. Tiêu Tiêu vỗ đôi bàn tay nhỏ bé, cười khanh khách, tập tễnh chạy theo con diều trên đầu. Triệt nhi ngược mắt, nhìn cánh diều mà xuất thần, ngồi trên đầu gối tôi nói mấy câu y y a a không ai hiểu.

Con diều hình như một con chim ưng thật, bay quanh trên bầu không.

Đó là con diều ca ca gửi tới từ vạn dặm xa xăm. Huynh ấy vẫn còn nhớ, cứ đến tháng tư mỗi năm sẽ làm diều tặng tôi.

Diều mỹ nhân khi xưa, năm nay không biết sẽ tặng cho ai.

Bên cạnh con diều, còn có hoa mai Thái Vi tặng. Đóa hoa mai kỳ dị, hai màu tím trắng xen lẫn nhau, có hoa lại chẳng có lá, sinh trưởng ở vùng đất lạnh căm, vĩnh viễn không phai màu, không héo tàn.

Tiêu Kỳ nói bắc cảnh đã dần yên, ca ca rất nhanh có thể trở về, vào kinh thăm chúng tôi.

Lúc thán giêng, cô cô bình an hoẵng tại cung Trường Nhạc.

Đáng tiếc ca ca không thể về gặp, nhìn mặt cô cô lần cuối.

Phụ thân bây giờ vẫn bật vô âm tín, thậm chí dân gian còn đồn người đã đến tiên sơn tu hành, vũ hóa thành tiên.

Dòng suy tư chợt bị tiếng kêu vui mừng của Tầm Chi cắt đứt, “Phụ hoàng!”.

Đưa mắt nhìn thấy Tiêu Kỳ bước đến, theo sau là Tiểu Hòa tướng quân tư thế oai hùng.

Gương mặt Tầm Chi đỏ ửng, trên trán rỉ ra mồ hôi, cố ý nghiêng người, làm bộ như không nhìn thấy Tạ Tiểu Hòa, lại giơ con diều trong tay lên, cười hỏi Tiêu Kỳ: “Phụ hoàng biết làm diều không?”.

Tiêu Kỳ liền giật mình, “Cái này, trẫm... không biết”.

Tôi khẽ cười.

Tiểu Hòa cũng cúi đầu, khóe môi nhếch lên.

“Cái này cũng không biết làm, phụ hoàng thật ngốc! Mẫu hậu dạy phụ hoàng làm một con diều tặng người đi...”, Tầm Chi nháy mắt với tôi.

Tiêu Kỳ dờ khóc dờ cười trừng mắt nhìn nó.

Tôi cười nhìn Tiểu Hòa, nhướn mày nói: “Chi bằng để Tiểu Hòa làm một con diều tặng con được không?”.

“Mẫu hậu!”, Tấm Chi đỏ bừng mặt, nhìn Tiểu Hòa một cái, xoay người chạy đi.

“Còn không đi theo Công chúa”, Tiêu Kỳ sắc mặt nghiêm nghị phân phó Tạ Tiểu Hòa.

Đợi Tiểu Hòa quay lưng đi, chàng cũng cúi đầu cười thành tiếng.

Tiêu Tiêu chạy tới, cọ cọ vào vạt áo, vươn tay ra, nhẹ nhàng nói: “Tiêu Tiêu, muốn ôm một cái”.

Tiêu Kỳ cười lớn, cúi người ôm đứa bé xinh xắn lên đầu gối.

Gió thổi qua ngọn cây, lay động cành cây, khiến những cánh hoa hồng phấn bay lả tả, rơi xuống áo tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, hít hà hương hoa thơm trong gió.

“Đừng động”, Tiêu Kỳ bỗng dịu dàng nói.

Chàng nghiêng người cúi lại gần, chuyên chú nhìn, con người đen nhánh ánh lên dung nhan tôi.

“A Vũ, nàng có phải yêu tinh biến thành không?”, chàng đưa tay nhặt một cánh hoa rơi trên tóc tôi, “Không già đi, lúc nào cũng đẹp... Ta có tóc trắng rồi!”.

Bên tóc mai chàng quả thực có một sợi trắng, nhưng vẻ mặt ảo não nói chuyện lúc này chẳng khác nào một đứa bé.

Chỉ có lúc nói chuyện với tôi, chàng mới không xưng “trẫm”.

Tôi đưa tay đến, giật sợi tóc bạc, nghiêm túc nhìn chàng, “Đúng, ta là yêu tinh biến ra mê hoặc chàng”.

Chàng cười, đưa tay giữ gương mặt tôi.

“Yêu tinh sống rất lâu, thế nên, ta còn muốn gieo họa ngàn năm, nhất quyết cuốn lấy chàng”, tôi cầm tay chàng, mười ngón tay đan vào nhau, thật chặt.

Đã qua được một mùa đông, tôi còn muốn tiếp tục sống sót. Cho dù một ngày, một tháng, một năm,... Chỉ cần nhiều thêm một ngày chính là nhiều thêm một khắc làm bạn.

Chàng không nói, ánh mắt sâu thẳm, gắng sức giữ chặt ngón tay tôi, đáy mắt ươn ướt.

Chính văn hoàn.

~~~~~

Chính văn “Nghịệp Đế Vương” kết thúc HE tại đây. Bạn đọc nào sợ buồn thương thì xin mời dừng chân ở đây, nếu không thì mời đọc tiếp Hậu ký SE ở trang sau và 2 phiên ngoại SE.

Đôi lời tự thú:

– Kiểm Liên thực ra họ Mưu; mưu có nghĩa là kiếm, do thích nhân vật này và cảm thấy từ kiếm hợp với nhân vật này hơn nên PT đã tự ý đổi thành họ Kiếm. Mong lượng thứ.

– 63 chương, Mị Ngữ Giả cố ý đặt tên mỗi chương đều chỉ gồm hai chữ. Vì muốn giữ dụng ý của tác giả nên PT cũng dịch thành hai chữ, có thể sẽ không dịch hết được ý của tác giả. Mong lượng thứ.

Hậu ký

Năm Thái Sơ đầu tiên, Thần Võ Cao tổ Hoàng đế lên ngôi, tứ hải bình an, thiên hạ quy phục. Đế tại vị mười sáu năm, tu sửa thể chế pháp luật, dân

sinh hưng thịnh, trọng dụng người tài, nghiêm dẹp thói xấu. Phế lục cung ngự chế, cả đời không nạp phi tần, thánh cung nghiêm kiệm, Đế hậu tình thâm. Hoàng hậu Vương thị, danh môn Lang Gia, hiền thực đức hậu, sinh Thái tử, Diên Hi Công chúa. Thái Sơ năm thứ tư, Hoàng hậu hoẵng tại điện Hàm Chương, thọ hai mươi chín. Thượng đau tiếc, thôi triều bảy ngày, quần thần buồn bã. Quan lại tấu thụ hiệu là Ý Hoàng hậu, Thượng đặc biệt ban chữ “Kính”, thụ hiệu Kính Ý Hoàng hậu.

Thái Khang năm thứ chín, Thượng băng hà, thụ hiệu Thần Võ Cao tổ Hoàng đế, cùng hậu hợp táng tại Vĩnh lăng.

Thái tử kế vị, đất nước thái bình, mở đầu thịnh thế.

Đế, Thượng: chỉ Cao tổ Hoàng đế. Hậu: chỉ Hoàng hậu Vương thị.

Kính: kính trọng, ngưỡng mộ, cung kính. Ý: tốt, đẹp (thường chỉ đức hạnh).

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Phiên Ngoại 1

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Phiên ngoại SE, chống chỉ định những trái tim yếu đuối.

Màn sương mù giăng khắp cánh đồng dần dần tan đi dưới ánh mặt trời.

Những bức tường trắng, mái ngói xanh ẩn hiện sau bờ ruộng dâu. Trên cánh đồng, cây dâu bắt đầu đâm những chồi non xanh, tiếng sáo mục từ đâu đó vang lên dăng dặc.

Lý Quả Nhi công bó củi, rón rén mở cửa viện ra, nhẹ nhẹ khe khẽ đặt bó củi ở chân tường, vô cùng cẩn thận.

Bỗng một cành củi trơn tuột ra, lăn xuống sân giếng, làm kinh động con mèo nằm ngủ say bên cạnh cây tử đằng. Con mèo kêu “meo” một tiếng nhảy lên bệ cửa sổ, vươn lưng dài, mệt mỏi nằm xuống đó.

Lý Quả Nhi vội chu môi, phát tay đuổi con mèo đi, lòng thầm mắng con súc sinh không hiểu chuyện này.

Giờ này tiên sinh còn chưa dậy, chỉ cần một tiếng động nhẹ thôi sẽ quấy nhiễu giấc mộng của tiên sinh.

Con mèo hoa miến cưỡng cuộn đuôi lại, híp mắt nhìn nó.

Lại nghe “cạch” một tiếng, cánh cửa trúc từ từ mở ra.

Tiên sinh đẩy cửa đi ra ngoài, tóc búi cao cài trâm trúc, chỉ mặc trường sam vải trúc bầu, vốn màu xanh thẫm nhưng giặt nhiều lần đã thành bạc

phếch, vạt trường sam bị gió thổi khẽ bay bay. Con mèo hoa nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, chạy đến cọ cọ vào chân tiên sinh, cổ họng phát ra những tiếng kêu nho nhỏ như làm nũng.

“Tiên sinh dậy sớm thế!”, Lý Quả Nhi nhếch môi cười, lau tay vào vạt áo, “Ta múc nước cho tiên sinh!”.

“Quả Nhi, ta nói rồi, người không cần phải ngày nào cũng đưa củi tới”, tiên sinh nhìn bó củi trên mặt đất, khẽ nhíu mày, thần sắc vẫn ảm áp, “Những chuyện này đã có Phúc bá làm, người cần chăm chỉ đọc sách, không thể chạy lung tung bên ngoài”.

Lý Quả Nhi cười hì hì, đàng hoàng xuôi tay đứng nghiêm, không dám để lộ vẻ mệt mỏi, chỉ gật đầu nghe.

Tiên sinh nhìn thấy nó như vậy, lắc đầu cười nhẹ một tiếng, từ từ đi đến bên giếng nước.

“Để ta, để ta!”, Lý Quả Nhi tay chân lanh lẹ, đoạt lấy gáo nước, múc nước giếng lên, “Tiên sinh rửa mặt!”.

Tiên sinh cười, gõ một cái lên trán Lý Quả Nhi, “Đọc sách thì không thấy người nhanh như vậy!”.

Quả Nhi vò đầu cười, nhìn tiên sinh vén hai ống tay áo lên, hai tay vốc nước, cúi người rửa mặt.

Bọt nước lăn trên gương mặt tiên sinh, thấm ướt vàng trán. Trên mái tóc đen nhánh lộ ra vài sợi bạc, đã bạc từ lâu rồi.

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên gương mặt tiên sinh càng khiến gương mặt trắng nhợt nhạt, nhìn đôi lông mày đen, mũi cao, tóc dài, làm sao cũng không thấy giống người ở chốn thế gian này mà tựa như thần tiên bước ra từ trong tranh. Lý Quả Nhi hơi ngẩn ra, chợt thấy một dòng nước chảy

xuống dọc theo gương mặt sắp rơi vào trong vạt áo tiên sinh liền vội vàng lấy khăn tay trong ngực áo đưa tới, rồi lại ngượng ngùng dừng tay, e sợ cái khăn làm bẩn tiên sinh.

Tiên sinh rửa tay, một đôi bàn tay thon dài ngâm trong nước đẹp hơn cả bạch ngọc.

“Tiên sinh đến từ đâu vậy?”, Lý Quả Nhi ngần ngừ ngửa cổ. Vấn đề này nó đã hỏi bảy tám lần rồi, nhưng vẫn không tìm được mà hỏi tiếp, biết rõ mỗi lần tiên sinh đều trả lời giống nhau: “Ta đến từ phía bắc”.

Lần này, tiên sinh vẫn không cảm thấy phiền, mỉm cười trả lời hết như vậy.

Lý Quả Nhi biết, cho dù nó có hỏi thế nào, tiên sinh cũng không cho nó đáp án khác.

Tiên sinh tựa như một điều bí ẩn, không đúng, là câu đố nó nghĩ cả đời cũng không ra.

Trước khi tiên sinh đến đây, thôn này đã hơn một trăm năm không có người đọc sách.

Nói ra thì đây cũng là nơi núi cao nước trong, đất đai phì nhiêu, nhưng lại là vùng xa xôi, ngăn cách thế giới bên ngoài quá xa, rất ít khi có người nơi khác băng núi vượt đèo đến vùng biên giới phía nam này.

Nam nữ già trẻ trong thôn chỉ biết trồng trọt, mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nhà, không mấy người biết chữ.

Mấy năm trước, từng có hai người biết đọc sách, nhưng ở không lâu thì rời quê đi xa, không trở về nữa. Người dân ở đây ai cũng chất phác đăm bạc, sống yên vui hài lòng, cần cù trồng trọt trên mảnh đất tổ tiên để lại, nhà nhà cơm áo no đủ.

Mỗi khi có người quê khác tới thì cả thôn đều coi đó là việc trọng đại, nhà nhà tranh nhau đến xem.

Mất một lúc lâu, Lý Quả Nhi cũng nhớ được rõ ràng cái ngày tiên sinh đến. Năm ấy, cha Lý Quả Nhi còn sống, đang lúc chạy vội về nhà tránh mưa lớn thì gặp ba người này ở khe núi.

Tiên sinh cùng nương tử, một lão bộc tóc trắng lạc đường dưới mưa lớn.

Có vẻ như đã đi đường xa xôi, ba người đều lộ ra vẻ tiều tụy mệt nhọc. Tiên sinh nhiễm gió lạnh, bệnh không nhẹ, chỉ bước đi thôi cũng cần nương tử dìu.

Cha Quả Nhi được nhất cái lòng nhiệt tình, vừa nhìn thấy tiên sinh bị bệnh liền dẫn bọn họ về nhà, tìm đại phu giỏi nhất trong thôn đến, cả đêm đi đào thảo dược, cuối cùng cứu được tiên sinh.

Tiên sinh tự xưng họ Chiêm, vì tránh chiến loạn ở phương bắc nên dẫn nương tử và lão bộc đến chỗ này.

Vị Diêu nương kia vừa nhìn đã biết là thiên kim nhà giàu, dù mệt mỏi nhưng vẫn đẹp, nói chuyện rất có khí phách.

Lão bộc tóc trắng khỏe mạnh quắc thước, sức lực có thể so với nam tử tráng niên.

Người trong thôn chưa từng nhìn thấy nhân vật phong thái như thế, già trẻ lớn bé đều rất kính yêu họ.

Người được kính yêu nhất thì gọi là tiên sinh.

Lúc mới đến, tiên sinh mặc quần áo trắng, thần sắc tiều tụy vì bệnh nhưng có một đôi mắt đen hơn núi, dung nhan cho dù có cho nghệ nhân giỏi nhất cũng không vẽ ra được hết vẻ đẹp. Bất luận là nói chuyện với ai,

tiên sinh đều mỉm cười, nụ cười ấm áp như gió nam thảng tở, vậy mà trong ánh mắt lại cứ ẩn hiện nỗi buồn miên man, tựa như vui rồi tựa như buồn thương.

Sau khi tiên sinh khỏi bệnh, thân thể vẫn suy yếu, liền ở lại trong thôn dưỡng bệnh.

Tới nay đã được bốn năm.

Người trong thôn giúp họ xây một căn nhà nhỏ. Nữ dạy Diêu nương cách thêu thùa nấu nướng, nam giúp đưa củi lửa, lương thực; nhà ai giết lợn mổ trâu cũng không quên đưa cho tiên sinh một phần... Mọi người đều một lòng muốn tiên sinh ở lại.

Bởi vì, tiên sinh dạy chữ cho bọn trẻ biết đọc sách.

Mới đầu ở tại Lý gia, tiên sinh nhàn rồi dạy chữ cho Lý Quả Nhi. Hàng xóm xung quanh biết được cũng đưa con cái tới, một đồn mười, mười đồn trăm, trẻ nhỏ đến cửa học mỗi ngày một nhiều.

Diêu nương rất yêu trẻ nhỏ.

Lúc tiên sinh dạy học trong nhà trúc, Diêu nương lặng lẽ ngồi ngoài hiên may quần áo cho bọn nhỏ.

Trẻ nhỏ trong thôn quen nô đùa trèo leo, quần áo bẩn rách là chuyện bình thường, người lớn cũng không thèm để ý, để mặc chúng thích làm gì thì làm.

Nhưng tiên sinh thích sạch sẽ chỉnh tề, cùng là áo vải giày vải, nhưng ở trên người tiên sinh thì hằng ngày không có chút bụi bẩn.

Mỗi ngày sau giờ Ngọ, bọn trẻ đến nhà trúc, Diêu nương luôn tươi cười chia bánh ngọt cho cả đám, nhìn thấy đứa bé tay chân bẩn bụi đất, áo quần

không ngay ngắn là cần thận rửa tay rửa mặt cho, sau lại cởi áo rách của bọn chúng mang đi vá.

Trong đám trẻ có một đứa tên Hồ Đầu, mới chín tuổi thôi đã cao ráo khỏe mạnh, nhưng lại bướng bỉnh, suốt ngày trèo tường đánh nhau với chim. Mẹ Hồ Đầu đã chết nhiều năm, trong nhà chỉ có cha nó và đệ đệ tấm bé, cũng không có họ hàng trông nom, lúc nào trông nó cũng như con khi bản thủ.

Lúc đầu, Hồ Đầu bị cha nó đưa tới học chữ, nhưng chớp mắt cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau lại thấy Diêu nương làm bánh ngọt cho ăn, nó mới quay trở lại.

Dần dần, Hồ Đầu càng ngày càng chăm chỉ, thường xuyên sáng sớm chạy tới bám lấy Diêu nương, đòi Diêu nương may vá áo cho nó.

Có mấy lần Lý Quả Nhi tình cờ nhìn thấy Hồ Đầu cố ý làm rách tay áo ở tường rào rồi chạy đi tìm Diêu nương.

Lý Quả Nhi len lén nói cho Diêu nương, bảo Hồ Đầu hư, Diêu nương lại mỉm cười, cúi đầu thở dài, “Hồ Đầu nhớ mẹ”.

Diêu nương và tiên sinh đều là người cực kỳ hiền hòa.

Tiên sinh chưa bao giờ cao giọng nói chuyện với ai, cho dù có đứa bé không ngoan gây chuyện, tiên sinh cũng không khiển trách, nhưng có thể khiến cho những đứa bướng bỉnh nhất trong thôn phải nghe lời.

Duy chỉ có ở trước mặt Phúc bá vừa già vừa mập, bọn nhỏ mới không đứa nào dám ương bướng.

Phúc bá không thích nói chuyện, không hay cười.

Xưa nay chỉ cúi đầu làm việc, trên mặt không thể hiện vẻ vui buồn, lúc nhìn người thường nheo mắt, thi thoảng cất giọng nói chuyện thì nghe rất khác người thường, khàn khàn, lạnh như băng, không ai dám thân cận.

Người già trong thôn phần lớn đều hiền lành ôn hòa, chưa từng thấy ai kỳ quái như vậy.

Đứa trẻ nào bướng bỉnh với tiên sinh, chỉ cần nhìn thấy Phúc bá là sợ đến im bật co rúm người lại.

Nhưng Lý Quả Nhi không sợ Phúc bá, ngược lại, nó sùng bái Phúc bá gần bằng tiên sinh.

Có một đêm, Quả Nhi trốn ra ngoài từ cửa sau, hẹn Hồ Đầu ra bờ sông mò cua.

Ban đêm, cua trong hang đều bò ra hóng mát, trên khắp bãi sông toàn cua là cua, đi một lúc là được non nửa cái giỏ.

Hôm ấy nhà trúc còn chưa dựng xong, cả nhà tiên sinh vẫn ở tại Lý gia.

Phúc bá ở một mình trong gian nhà gỗ ở hậu viện.

Đêm đó, cửa sau bị khóa, Lý Quả Nhi chỉ đành trèo tường vào, không ngờ bị trượt chân, ngã bổ nhào xuống. Ngã như vậy, cho dù có sống được thì cũng chảy máu đầu.

Song, Lý Quả Nhi không bị thương.

Nó ngã vững vàng trong ngực Phúc bá.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, trước khi nó ngã, ở chân tường rõ ràng không có bóng người nào.

Một đứa nhóc choai choai được Phúc bá đỡ lấy nhẹ như ôm bao tải không.

Lý Quả Nhi còn đang choáng váng đầu óc, người đã ngồi vững trên mặt đất.

Phúc bá không nói một lời, xoay người đi, dưới ánh trăng, thân thể vẫn hơi khom, tóc bạc trắng.

“Mấy ngày mưa liên tiếp, cuối cùng cũng ngừng rồi”, tiên sinh lau khô mặt, ngửa đầu nhìn sắc trời một lát, nheo mắt mỉm cười.

Lý Quả Nhi ngây ngốc gật đầu, trong lòng lại nghĩ, trời mưa thật tốt, không cần giúp mẫu thân phơi bông.

Lại nghe tiên sinh cười nói: “Quả Nhi, hôm nay chúng ta đi phơi sách”.

“Hả?”, Lý Quả Nhi sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc xị ra.

Nhưng lời tiên sinh không thể không nghe.

“Được rồi, ta đem sách ra”, Quả Nhi vén tay áo lên, âm thầm làm mặt quỷ.

Tiên sinh quay đầu lại gọi vào trong nhà, “A Diêu, mang sách của ta ra đây, đã ủ trong nhà lâu lắm rồi...”.

Cửa sổ mở ra, Diêu nương đang búi tóc dở, một tay cầm trâm, một tay chống cửa sổ nói: “Chàng nói nghe dễ dàng thật đấy, mấy cái rương lớn, phải đợi Phúc bá về mới chuyển hết được”.

“Chờ ông ấy câu cá quay về thì mặt trời lặn lâu rồi”, tiên sinh không thèm để ý, lúc bưng bình cũng không khác gì đứa trẻ.

Diêu nương không lay chuyển được ý tiên sinh, chỉ đành ra ngoài hỗ trợ.

Con mèo hoa đi theo bên chân Diêu nương, kêu meo meo.

Tiên sinh chuyển sách từ trong nhà ra, Diêu nương cẩn thận lau bụi đi, phân thành từng loại. Quả Nhi tay chân nhanh lẹ, ôm từng chồng từng chồng ra sân phơi... Ba người ai làm việc nấy, vừa nói vừa cười, rất vui vẻ.

Sân không quá rộng, từng cuốn sách dày mở ra trên bàn đá, trên bờ đá, trang sách bị gió thổi lật qua lật lại, trong viện tỏa ra mùi mực thơm, như thể nhà nhà đều học chữ vậy.

Ánh nắng sớm chiếu qua cây hòe già trước sân, trên đất hiện lên những vầng sáng loang lổ.

Bất giác đã bận rộn một hồi lâu.

Tiên sinh ngồi thẳng lên, trên trán lấm tấm mồ hôi, gò má tái nhợt vì nóng mà hơi ửng hồng.

“Nghỉ một lúc đi”, Diêu nương đón lấy chồng sách trong tay hắn, cười một tiếng.

Hắn gật đầu, nhìn Diêu nương, điềm nhiên mỉm cười, “Nàng mệt rồi?”.

Diêu nương cười mà không nói, đưa ống tay áo lên lau mồ hôi cho hắn.

Hắn nhẹ nhàng cầm tay Diêu nương, khép từng ngón tay lại trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhẹ vuốt mu bàn tay nàng.

Đôi bàn tay trong trí nhớ vẫn như vậy, ngày xưa cười ngửa giương cung, mà nay giặt giũ làm lưng cũng không chai đi, mịn màng như thiếu nữ khuê các. Trước kia, hắn cảm thấy tiếc nuối, cảm giác bàn tay nữ tử vốn nên mềm mại hồng hào, không nên dần chai sạn đi. Trước kia... Hắn bỗng buông tầm mắt cười một tiếng, lặng lẽ thở dài, xua tan đi hình bóng trong

đầu, chỉ nắm chặt tay thê tử hơn... Không có trước kia, không có trước kia...

Diêu nương không nói gì, để mặc cho hấn nắm tay, khoe môi hé nụ cười.

Cửa viện khép hờ bỗng kêu “cạch” một tiếng.

Chợt nghe thấy tiếng hô mừng vui của Lý Quả Nhi, “Hổ Đầu, La đại thúc... A, La nhị thúc cũng tới kìa!”.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười chất phác, “Tiên sinh có nhà không?”.

Tiếng nói chuyện vang lên, bước chân cũng đã vào trong viện.

Diêu nương vội rút tay ra, vén tóc xoay người nhìn ra ngoài, chỉ thấy Hổ Đầu bị cha nó lôi vào, bên cạnh có một hán tử vóc người cao lớn, diện mạo rất giống cha Hổ Đầu, hai tay mang theo một cái túi.

Trong viện phơi đầy sách, gần như không còn chỗ đặt chân, Diêu nương vội mời khách vào trong nhà ngồi.

Cha Hổ Đầu lại chỉ đứng ở sân, xoa xoa tay, ấp úng nói: “Tiên sinh, hôm nay ta dẫn Hổ Đầu tới cảm ơn ngài...”.

Hán tử hào sảng này không giỏi nói năng, mỗi lần gặp tiên sinh cũng cung kính khác thường, hôm nay lại rụt rè là lạ.

“La đại ca nói gì vậy, nhờ huynh chăm nom nhiều chuyện, sao phải khách khí thế”, Diêu nương cười nói.

Tiên sinh cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu, sắc mặt hơi lãnh đạm.

Thái độ Hổ Đầu cũng khác thường, e dè núp sau lưng cha, xị mặt vẻ tức giận.

Hán tử đứng bên cạnh khom người chào tiên sinh, “Tại hạ La Nhị, đa tạ tiên sinh đã phí tâm vì Hồ Đầu mấy năm nay”.

“Đây là nhị đệ ta, những năm qua buôn bán ở ngoài, hôm qua vừa về nhà, mới sáng sớm ra đã muốn đến bái vọng tiên sinh”, La Đại cười trừ. La Nhị gương mặt có vẻ phong sương, thần thái cử chỉ khôn khéo hơn người trên núi, dù sao cũng là người vào nam ra bắc, hiểu rộng biết nhiều, đối với tiên sinh cũng cung kính hữu lễ.

“Không cần đa lễ”, thần sắc tiên sinh vẫn lạnh nhạt, nâng tay nhẹ đáp lễ.

Diêu nương nhìn tiên sinh rồi cười nói với huynh đệ họ La, “Ta nghe Quả Nhi nói, La nhị ca lần này hồi hương là muốn dẫn Hồ Đầu đi học việc?”.

“Đúng là như vậy”, La Nhị gật đầu, nhìn Hồ Đầu một cái, bùi ngùi nói: “Đứa bé này từ nhỏ không có mẹ, trời sinh tính tình ương bướng, mấy năm nay đi theo tiên sinh học chữ đều lãng phí cả. Đại ca muốn nó đi theo ta, ra ngoài xem một chút. Ta cũng nghĩ, cả đời không thể cứ ở mãi trong núi được. Cuộc sống bây giờ càng lúc càng tốt, dân sinh thái bình, không như loạn thế trước kia. Đứa bé này ra ngoài, nói không chừng có thể gặp chuyện tốt...”.

Tiên sinh khẽ nhú mày, cũng không nói lời nào, ánh mắt nhẹ lướt qua gương mặt La Nhị.

La Nhị bị nhìn như vậy, những lời hay nghĩ sẵn trong bụng bỗng không nói ra được.

Không khí có chút kỳ lạ, Diêu nương cũng im im.

“Con không đi, con muốn theo tiên sinh học chữ!”, Hồ Đầu đột nhiên cất tiếng phá vỡ sự lúng túng lúc này.

Tiên sinh ghé mắt nhìn nó, tựa như muốn mỉm cười, nhưng nét mặt có vẻ rầu rĩ.

Diêu nương nhìn Hồ Đầu, cười dịu dàng, thở dài nói: “Cha người tính thế cũng tốt, tiên sinh... chỉ là không nỡ để người đi”.

Hồ Đầu cúi mặt không nói lời nào.

La Đại bắt đầu xoa xoa tay như thể mình đã nói gì sai khiến tiên sinh không vui, không biết nên làm thế nào cho phải.

La Nhị chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh lạnh của tiên sinh như thể đâm thủng sự đời, không gì không thấu.

“Hồ Đầu vẫn chưa được mười tuổi, sau này đi ra ngoài nhớ phải chăm chỉ đọc sách, không thể bỏ nửa chừng”, Diêu nương cúi người chỉnh áo cho Hồ Đầu.

Tiên sinh quay lưng lại, mặc nhiên nhìn đồng sách phơi trong sân, xuất thần.

Diêu nương bất đắc dĩ, áy náy cười một tiếng với huynh đệ La gia.

Tiên sinh lại nhạt giọng cất tiếng.

“Cuộc sống bên ngoài quả thật rất tốt?”.

La Nhị thấy tiên sinh nói thì thở phào một hơi, vội cười nói: “Tiên sinh sống trong núi nên có điều không biết, kể từ khi Thánh thượng khai quốc đến nay, đại xá thiên hạ, giảm thuế miễn tòng quân, khai thác đất hoang biên cương, bố trí ổn thỏa cho dân lưu lạc. Những người bỏ nhà chạy nạn năm xưa hôm nay phần lớn đã về quê an cư lập nghiệp, chuyên cần trồng trọt, cuộc sống khá giả lên từng ngày”.

Tiên sinh đứng yên, không nói gì.

La Nhị nhìn Diêu nương, thấy nàng cúi đầu im lặng thì nói tiếp, “Những người bần hàn trước kia, ngoại trừ binh lính đánh giặc thì không hy vọng có đường công danh, hôm nay Thánh thượng lập Trường thu tự khắp nơi, chọn lựa những người hiền đức, rất nhiều người xuất thân hàn vi đã được chọn vào kinh thành rồi...”.

La Đại nghe cái hiểu cái không, hăng hái hỏi: “Trường thu tự là chỗ nào? Là chùa sao? Những người được chọn sẽ phải làm hòa thượng?”.

“Đương nhiên không phải làm hòa thượng”, La Nhị dờ khóc dờ cười, nhưng cũng lắc đầu nói không biết Trường thu tự là gì.

Lại nghe tiên sinh chấp tay, nhẹ giọng nói: “Trường thu là cung danh của Hoàng hậu thời Hán, mượn danh này xây trường thì gọi là Trường thu tự. Thị giám tức là thị quan trong cung, cũng là người thân tín của Đế hậu, tuyên ý chỉ, lo sự vụ”.

Huynh đệ La gia bình tĩnh đại ngộ.

“Tiên sinh không bước chân ra khỏi nhà sao biết được chuyện thiên hạ? Thật là cao nhân!”, La Nhị thán.

Tiên sinh nhẹ xoay người lại, nở nụ cười có chút cay đắng, “Nếu thật như người nói... hã, quả thực không tệ”.

La Nhị nghe không rõ, chỉ biết tiên sinh nói không tệ, có ý là tán thành thì như được khích lệ, cứ thao thao bất tuyệt... kể từ lúc Thánh thượng khai quốc, nói đến chuyện hàng phục người Bắc Man, còn nói lúc Giang Hạ Vương về triều long trọng thế nào. Hã chưa từng vào kinh, chỉ nghe người ta nói thế, lời nói trong miệng người dân truyền tai nhau càng khiến câu chuyện trở nên thần kỳ, Giang Hạ Vương được nhắc tới chẳng khác nào thần tiên hạ phàm.

La Đại, Hồ Đầu và Lý Quả Nhi nghe mà cứ há hốc miệng.

La Nhị nói đến đấng khô cả miệng, nuốt nước bọt, vỗ tay, nường mà nói: “Sau khi Giang Hạ Vương về triều, lập tức được thăng làm Thái phó”.

“Thái phó là cái gì?”, Lý Quả Nhi cắt ngang lời hần.

“Chính là sư phụ của Thái tử, tiên sinh dạy điện hạ đọc sách”, La Nhị vừa nói vừa nhìn tiên sinh đang đứng chấp tay, vẻ kính mến.

“Vậy điện hạ là cái gì?”, Hồ Đầu ngây người hỏi.

La Nhị ngẩn ra, còn chưa kịp trả lời, Diêu nương đã cắt lời, “Rồi, rồi, những lời này nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Cũng không còn sớm nữa, hai vị không bằng ở lại ăn chút cơm dau rửa”.

Huynh đệ La gia vội vàng muốn từ chối, Diêu nương lại không nói gì, cứ thế lôi Hồ Đầu và Lý Quả Nhi đi nấu cơm.

Tiên sinh cũng mỉm cười, thần sắc hòa nhã hơn rất nhiều, không lãnh đạm như lúc trước nữa.

Thấy nói lời khiêm tốn không được, La Nhị vội lấy ra bao tơ lụa tốt, hai tay dâng lên, “Đây là tâm ý của hai huynh đệ chúng tôi, cảm tạ sự trông nom của Tiên sinh và nương tử. Thứ này hơi thô kệch, hy vọng nương tử không chê”.

Diêu nương không chịu nhận, bảo hần mang về may quần áo mới cho Hồ Đầu.

La Nhị cũng cười, “Nương tử chớ ghét bỏ, hai miếng vải này quả thực có chút đơn giản, chẳng qua là lúc này còn đang trong kỳ quốc tang, không thể mặc đồ xanh đỏ, cũng chỉ được như vậy...”.

Diêu nương ngẩn ngơ, “Quốc tang?”.

“Đúng vậy, quốc tang đã nửa năm, vẫn chưa hết kỳ để tang”, La Nhị giải thích, “Ở đây xa xôi, chuyện quốc tang lớn như vậy cũng khó truyền tới, hai vị không biết là phải”.

Thấy thần sắc Diêu nương có vẻ hốt hoảng, La Nhị lại muốn giải thích, bỗng nghe tiên sinh nói: “Là Thái hoàng Thái hậu hoăng?”.

La Nhị lắc đầu: “Thái Hoàng Thái hậu đã hoăng từ mấy năm trước”.

Giọng Diêu nương chợt chói tai, “Đó là...”.

“Là Kính Ý Hoàng hậu”, La Nhị thở dài nói, “Người ta nói hồng nhan bạc mệnh, không ngờ tới quốc mẫu...”.

Lời hăn còn chưa hết, đã nghe phía sau “bộp” một tiếng.

Tiên sinh vốn chấp tay đứng ở cửa, sau lưng còn một chồng sách chưa xếp, không biết vì sao bị tiên sinh đánh rơi.

Chồng sách đầy bụi bặm, xốc xếch lá tả rơi đầy đất, mùi bụi xông thẳng vào mũi.

Cửa lớn trong phòng đang mở, một trận gió lớn thổi qua, những trang sách ào ào lật tung.

Một đồng giấy cũ không biết viết gì kẹp trong sách rơi ra ngoài, bị gió thổi bay tán loạn.

Lý Quả Nhi phản ứng nhanh nhất, kêu lên một tiếng, vội chạy qua nhặt.

Những trang giấy cũ ố vàng, mỏng tang bay theo gió, đập vào cánh cửa, càng bị gió thổi loạn lên.

La Nhị phục hồi lại tinh thần, thấy giấy tờ lộn xộn trên đất thì vội gọi Hồ Đầu đi nhặt cùng.

“Tiên sinh, tiên sinh, tờ này rơi xuống giếng...”, Lý Quả Nhi đứng ngoài sân vội kêu to.

Quay đầu lại, tiên sinh mặc thanh sam đơn bạc vẫn đứng thẳng tắp tại chỗ, tay dừng lại trong không trung, ngây ngốc nhìn trang giấy bay múa trước mắt, đáy mắt trống rỗng. La Nhi cất tiếng gọi hần, ánh mắt hần lại cứ dăm dăm nhìn về phía xa, lướt qua tường viện, lướt qua hàng rào, lướt qua mây trên trời... Ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ, khiến người nhìn hoa mắt.

Gương mặt tiên sinh, dưới ánh mặt trời, không một chút huyết sắc.

Bên tai Diêu nương văng vẳng bốn chữ “Kính Ý Hoàng hậu”, chỉ cảm thấy tất cả không phải là thật, bản thân như thể rơi vào trong mộng, khi tỉnh lại, trước mắt đã là cảnh tượng sách rơi đầy đất, giấy toán loạn... Một tờ giấy xoay vòng, nhẹ nhàng lướt qua mái tóc nàng, rơi xuống trước chân người nọ.

Hần vẫn đứng bất động, ngây ngốc, như thể không nhìn thấy gì cả.

Diêu nương há miệng định gọi tên hần, nhưng tiếng bị nghẹn ở cổ.

Lại thấy hần rút cuộc có phản ứng, chậm rãi cúi người, đưa tay định nhặt tờ giấy dưới chân lên.

Rõ ràng ở ngay trước mắt hần, có thể với tay tới, nhưng tay hần lại run rẩy, mấy lần vẫn không bắt được tờ giấy vàng ố.

Diêu nương không kìm được nữa, bước nhanh tới, cúi người nhặt tờ giấy lên.

Hần không nhặt được, bàn tay dừng lại trong không trung, quên cả co về.

Diêu nương thả giấy vào trong tay hãn, cho hãn cầm lấy... Tay hãn run lên, giấy lại rơi xuống đất.

Không đợi Diêu nương đưa tay đỡ, hãn bấu vào khung cửa, chầm chậm đứng lên, cất bước đi ra ngoài.

“Tiên sinh!”, La Nhị bàng hoàng gọi hãn.

Hãn không quay đầu lại, chân bước đi như phù phiếm, vừa ra cửa, thân thể đã lao đảo một cái.

La Nhị vội vàng muốn đi đỡ, lại nghe Diêu nương buồn bã nói: “Đừng đi”.

Quay đầu lại, thấy Diêu nương ngã ngồi trên đất, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, nở nụ cười yếu ớt, “Đừng làm phiền chàng”.

Hồ Đầu và La Đại đứng sững sờ một bên lúc này mới phục hồi tinh thần.

La Đại không biết đệ đệ mình vừa nói sai cái gì, mặt lập tức đỏ bừng.

Hồ Đầu ngồi xổm xuống nhặt tờ giấy dưới đất lên, sợ hãi đưa cho Diêu nương, “Diêu nương đừng khóc”.

Diêu nương chấn động, đưa mắt nhìn Hồ Đầu, mặt giãn ra hé nụ cười, “Ta đâu có khóc...”.

Lời chưa dứt đã cảm thấy trên mặt có thứ gì âm ẩm, ươn ướt.

Nhận lấy tờ giấy kia, phía trên là những dòng chữ mảnh dẻ viết ngoáy. Hãn viết lúc mới đến đây, sau khi khỏi bệnh...

Yến yến vu phi

Si trì kỳ vũ

Chi tử vu quy

Viễn tống vu dã

Chiêm vọng phát cập

Khấp thê như vũ

Yến yến vu phi

Hiệt chi hàng chi

Chi tử vu quy

Viễn vu tương chi

Chiêm vọng phát cập

Trữ lập dĩ khấp

Yến yến vu phi

Há thưởng kỳ âm

Chi tử vu quy

Viễn tống vu nam

Chiêm vọng phát cập

Thực lao ngã tâm

Trọng thị nhâm chi

Kỳ tâm tắc uân (uyên)

Chung ôn thả huệ

Thục thận kỳ thân

Tiên quân chi tư

Dĩ húc quả nhân.

“Yến yến phi phi” lấy từ bốn bài “Yến yến” trong Quốc phong – Bội phong – Thi kinh (Khổng Tử), mặc dù có ý ám hiệu, nhưng cũng không nhất định là Tử Đạm viết cho A Vũ, vì đây là bài thơ một nam tử dùng để đưa tiễn muội muội đi lấy chồng xa.

Mặc dù về sau cũng có người dùng bài thơ này để tiễn cô gái mình yêu mến đi lấy chồng xa, nhưng tôi dùng nó ở đây bởi vì cảnh ly biệt trong thơ rất phù hợp với tâm trạng Tử Đạm.

Sau khi Tử Đạm đi xa đã dùng tâm tình nào để hoài niệm A Vũ, là chúc phúc hay là bất lực, là đau thương hay là ngưỡng mộ, là chưa buông hay là nhung nhớ... có lẽ đều đủ cả, giống như bài “Yến yến” này.

Phiên dịch như sau:

Chim én bay về bay đi, có trước có sau. Cô nương của ta đi lấy chồng xa, tiễn đến ngoại thành thì chia tay. Nhìn trông không thấy bóng dáng đâu nữa, lệ rơi như mưa khó ngừng.

Chim én bay về bay đi, chợt hạ thấp chợt vút cao. Cô nương của ta đi lấy chồng xa, đưa nàng đoạn đường xa xăm. Nhìn trông không thấy bóng dáng đâu nữa, ngây người lệ rơi đầy mặt.

Chim én bay về bay đi, chợt xuống chợt lên. Cô nương của ta đi lấy chồng xa, đưa nàng đưa đến phương nam. Nhìn trông không thấy bóng dáng đâu nữa, lòng ta đau thương vô cùng.

Cô nương có thể gánh trọng trách, suy xét mọi sự kỹ lưỡng. Từ ái và dịu dàng, làm người thiện lương thận trọng. Phải nhớ ân đức người xưa, là lời dặn dò của nàng.

Chương 65: Phiên ngoại 2: Lục y

edit & beta: Hàn Phong Tuyệt

Phiên ngoại SE, chống chỉ định những trái tim yếu đuối.

“Mang đến cho Hoàng thượng, lão nô không dám nhận...”.

Tiếng bát ngọc lưu ly vỡ, tiếng người già nua thê lương yếu ớt vang ra từ trong tấm đệm, kèm theo tiếng kinh hô của thị nữ.

Mấy thị nữ chật vật lui ra ngoài, xoay người lại thấy phía sau bình phong xuất hiện một nữ tử mặc cung trang tóc búi cao, mặt mày dịu dàng.

“Việt cô cô”, chúng thị nữ vội cúi người hành lễ, một người đứng đầu hoảng sợ nói: “Triệu quốc phu nhân ném bỏ nước hồng cân Hoàng thượng ban, không chịu uống thuốc, chúng nô tỳ không biết làm sao”.

Việt cô cô cúi đầu không nói, lặng lẽ thở dài.

Nàng nhận lấy khay thuốc trong tay cung nữ, mặt mũi nói: “Có ta hầu hạ Triệu quốc phu nhân, các người ra ngoài đi”.

Đám thị nữ thở phào nhẹ nhõm, đang định lui ra thì chợt nghe thái giám ngoài cửa thông truyền, “Thừa Thái Công chúa giá lâm!”.

Mọi người vội quỳ xuống đất, nghe thấy tiếng ngọc bội vang lên, một nữ tử mặc cung trang búi tóc cao đi vào, bước đi nhanh chóng, bỏ đám thị nữ ở phía sau.

“Triệu quốc phu nhân sao rồi?”, Thừa Thái Công chúa vừa tới đã vội hỏi.

Ánh nến sáng chiếu lên gương mặt đỏ ửng vì đi nhanh của nàng, lông mày liễu môi mỏng, đôi mắt sáng trong, mặc dù không xinh đẹp tuyệt sắc như Diên Hi Công chúa nhưng lại có phong thái sáng ngời, yêu kiều hơn người.

Việt cô cô nhìn thoáng vào bên trong điện, âm nhiên lắc đầu.

Thừa Thái Công chúa cắn môi, cố gắng kìm dòng nước trong mắt.

Việt cô cô phát tay cho cung nữ lui ra, đặt tay lên vai Công chúa, dịu dàng thở dài nói: “Tuổi thọ có trời định, Từ cô cô vinh hoa nửa đời, hôm nay cũng coi như đã được hưởng thọ, Công chúa đừng quá đau lòng, trân trọng chính mình mới có thể khiến người an tâm”.

Thừa Thái Công chúa nhắm mắt nghẹn ngào nói: “Mẫu hậu đi sớm, thân thể phụ hoàng mỗi năm một yếu đi, hôm nay ngay cả Từ cô cô cũng muốn bỏ chúng ta... Cô cô, ta rất sợ...”.

Việt cô cô chậm chậm đưa tay vuốt tóc mai Công chúa, buồn bã im lặng.

“Công chúa khuyên Từ cô cô uống thuốc đi, có lẽ người sẽ nghe lời Công chúa”, Việt cô cô kìm nước mắt, cười cười với Công chúa, “Người đã già, càng thêm quật cường, chỉ sợ nô tỳ cũng không khuyên được”.

Thừa Thái Công chúa gật đầu, nhận cái khay, chậm chậm đi vào bên trong điện.

Nhìn bóng lưng nhỏ của nàng, Việt cô cô thoáng ngẩn ra.

Bất giác đã mười năm... Thiếu nữ đến tuổi cập kê khi xưa đã qua tuổi hai mươi, năm nay hai mươi lăm rồi.

Hai mươi lăm, Kính Ý Hoàng hậu ở tuổi này đã làm mẹ người ta, giúp Hoàng thượng lên ngôi, nắm giang sơn.

Đi ra khỏi điện, vịn vào lan can, thất thần suy tư.

Tuổi hai lăm của mình đi rồi, hôm nay cũng qua cả ba mươi lăm... chờ một ngày chết đi trong thâm cung.

“Việt cô cô”.

Thừa Thái Công chúa chẳng biết từ lúc nào đã đi đến phía sau nàng, lặng lẽ không một tiếng động, khước mắt vẫn còn ánh lệ.

Việt cô cô vội khom người nói: “Từ cô cô có chịu uống thuốc?”.

“Uống rồi, vừa mới nằm ngủ”, Thừa Thái Công chúa âm nhiên cúi đầu, hai người nhất thời im lặng.

Một hồi lâu, Thừa Thái Công chúa buồn bã nói: “Từ cô cô vẫn oán trách phụ hoàng”.

Việt cô cô lặng thinh.

“Đã nhiều năm như vậy, Từ cô cô vẫn ôm hận, vẫn trách phụ hoàng hại chết mẫu hậu”, Thừa Thái Công chúa bỗng nhiên che mặt.

Việt cô cô cúi đầu, cố nén chua xót trong lòng.

Kể từ khi Kính Ý Hoàng hậu hoẵng, Từ cô cô liền hận Hoàng thượng, nếu không phải lao lực vì nghiệp Đế Vương, Hoàng hậu cũng sẽ không đột ngột mất sớm. Sau đó Hoàng thượng hạ chỉ, phong tảo cung Hàm Chương, không cho bất luận kẻ nào bước vào, cũng đưa Thái tử và tiểu Công chúa gần bốn tuổi đi, giao cho người khác nuôi dạy, không cho Từ cô cô chăm sóc nữa, đồng thời phong Từ cô cô làm cáo mệnh phu nhân – Triệu quốc phu nhân. Khoan dung như thế, Từ cô cô vẫn không chịu tha thứ, luôn nói lời châm chọc Hoàng thượng.

Trong thiên hạ, chỉ có mình nàng dám vô lễ với Hoàng thượng như thế.

Cũng chỉ có nàng, bất luận vô lễ thế nào, Hoàng thượng cũng độ lượng bỏ qua, giữ nàng ở lại trong cung tĩnh dưỡng tuổi già.

Thừa Thái Công chúa nức nở nói: “Từ cô cô không chịu hiểu, Triệt nhi cũng không hiểu chuyện, không ai hiểu cho nỗi đau của phụ hoàng...”.

“Tiên Hoàng hậu mất sớm, làm Từ cô cô quá đau lòng. Từ cô cô vốn là người nhà, sớm coi tiên Hoàng hậu như con”, Việt cô cô nghiêm nghị nói, “Từ cô cô chỉ là không đành lòng thấy tiên Hoàng hậu vất vả”.

“Nhưng mẫu hậu cam nguyện!”, Thừa Thái Công chúa bật thốt lên.

Việt cô cô kinh ngạc ngăm nhìn gương mặt Công chúa, mặc dù không giống với vẻ tao nhã tuyệt thế của tiên Hoàng hậu, nhưng thần thái thì tương tự. Đúng rồi, nàng nhớ lại được, tiên Hoàng hậu lúc nào cũng giữ thần sắc quyết tuyệt không hối hận như thế.

Nhìn Công chúa lớn từ tuổi mười một đến giờ, nàng đột nhiên không biết nên vui mừng hay thương tiếc.

“Là cam nguyện, thế gian này luôn có một người, cam nguyện vì người khác...”, Việt cô cô cuối cùng không kìm được, ngược mắt nhìn nàng thật sâu, “Công chúa, đã mười năm”.

Thừa Thái Công chúa ngẩn ra.

Việt cô cô chậm chậm nói: “Trường An Hầu cũng cam tâm tình nguyện chờ người mười năm”.

Sắc mặt Thừa Thái Công chúa dần thay đổi, đáy mắt hiện lên vẻ bi ai.

Trường An Hầu, Đại tướng quân tây chinh... So với những cái tên hiển hách này, nàng chỉ muốn nhớ tên gọi lúc đầu, Tiểu Hòa ca ca.

Thiếu niên bạch y ngân thương kia bước đến từ trong máu lửa, vươn hai tay về phía nàng.

Thiếu niên mỉm cười ấm áp kia, cùng nàng thả điều trong ngự uyển.

Thiếu niên trầm mặc thương xót kia chia sẻ nỗi buồn của nàng lúc đại tang mẫu hậu.

Nhưng, từ lúc nào mọi thứ đã thay đổi?

“Đã thay đổi quá nhiều, không còn như xưa nữa...”, Thừa Thái Công chúa âm đạm cười một tiếng.

“Hắn không thay đổi”, Việt cô cô lẳng lặng nhìn nàng, nói một câu đánh trúng trái tim.

Không sai, hắn không thay đổi, chẳng qua là nàng có một mình thôi.

“Một nữ tử cũng không có quá nhiều cái mười năm để bỏ phí”, Việt cô cô buông tầm mắt, giọng nói thản thờ.

“Mười năm...”, Thừa Thái Công chúa có chút hoảng hốt.

Lúc mẫu hậu hoẵng, chỉ còn nửa tháng nữa là nàng cập kê.

Vốn mẫu hậu đã có ý chờ sau khi lễ cập kê tổ chức xong sẽ gả nàng cho Tiểu Hòa ca ca.

Khi đó, nàng xấu hổ đồng ý, hoàn toàn cam nguyện.

Nhưng, chỉ trong một đêm, tiếng chuông buồn bã vọng khắp lục cung, hết thay đổi thay, vận mệnh từ đó chuyển sang một hướng khác.

“Ngày Trường An Hầu tây chinh, Hoàng thượng có ý tứ hôn, Công chúa lại cự tuyệt”, Việt cô cô thở dài, “Đã bỏ qua hai lần... Công chúa, thứ cho

nô tỳ nhiều lời, nhân thế vô thường, cái có được cần biết quý trọng”.

Thừa Thái Công chúa trầm mặc.

Đây đã là lần bỏ lỡ thứ ba.

Có lẽ phải nói là nàng đã tự buông tay đánh rơi hạnh phúc.

Lần đầu tiên là mẫu hậu hoẵng, nàng muốn giữ đạo hiếu ba năm, đền ơn dưỡng dục của mẫu hậu. Ba năm qua đi, Tiểu Hòa ca ca cầu ban hôn, nàng lấy lý do Thái tử, Diên Hi Công chúa còn nhỏ, thân là tỷ tỷ phải có trách nhiệm dạy dỗ, lần nữa từ chối. Từ đó, Tiểu Hòa không xin ban hôn nữa, một thân một mình lặng lẽ chờ, phụ hoàng có ý gả, nàng cũng quyết từ chối.

Nửa năm trước, giặc ngoại tây cương âm thầm cấu kết với Đột Quyết, xâm phạm biên giới.

Phụ hoàng tức giận, vẫn hận năm xưa không thể diệt sạch dư nghiệt Đột Quyết, muốn dẫn quân thân chinh, san bằng tây cương.

Song hai năm qua, phụ hoàng vất vả chính vụ, dốc hết tâm huyết, tuổi tác đã cao, lại thêm vết thương cũ chinh chiến lâu năm tái phát, quần thần ai cũng can gián khuyên Hoàng thượng đừng đi. Phụ hoàng lo Thái tử còn nhỏ, chưa được mười lăm, không dám để Thái tử giám quốc, suy đi nghĩ lại, cuối cùng đồng ý để Tiểu Hòa ca ca ra trận, phong huynh ấy làm Đại tướng quân tây chinh, dẫn hai mươi vạn đại quân đi dẹp giặc ngoại xâm.

Ngày xuất chinh, Tiểu Hòa ca ca vào cung từ giã, tới Cảnh Hoàn cung gặp nàng.

Huynh ấy không làm vẻ xa cách như thường ngày, không gọi nàng là Công chúa mà gọi thẳng khuê danh, “Tâm Chi, Tạ Tiểu Hòa mặc dù không thể anh hùng cái thế, nhưng cũng có nhiệt huyết một nam nhân nên có, lần

này đi tây cương, vó ngựa đạp núi sông, không gậy dựng được công lao sự nghiệp thì sẽ quyết không về gặp muội!”.

Huynh ấy nói, bất kể là bao lâu, huynh ấy sẽ chờ đến khi nàng đồng ý.

Huynh ấy còn nói, “Tấm Chi, trong lòng muội có anh hùng, Tạ Tiểu Hòa cũng không phải người tầm thường”.

“Công chúa...”.

Việt cô cô nhẹ lay vai nàng, thấy nàng tái mặt, cắn chặt môi, im lặng thật lâu thì không khỏi lo lắng.

Thừa Thái Công chúa phục hồi lại tinh thần, thần thờ cười một tiếng, “Không có chuyện gì... Đêm lạnh rồi, ta đi xem xem Triệt nhi mãi đọc sách đã khoác thêm áo chưa”.

Việt cô cô muốn nói lại thôi, nhìn bóng dáng cô độc rời đi của nàng, chỉ thở dài.

Có tình cũng là cái tội. Tiếc thương nàng, ai tiếc thương cho mình?

Một hàng lệ dài chảy xuống từ gương mặt phong sương của Việt cô cô.

Tháng hai, Triệu quốc phu nhân qua đời ở điện Lễ Tuyền.

Tháng tư cuối xuân, lại sắp tới ngày giỗ Kính Ý Hoàng hậu.

Hằng năm vào lúc này, trong cung không nghe thấy tiếng sáo nhạc, không ai mặc y phục rực rỡ.

Tháng ba, đại thắng tây chinh, Trường An Hữu bình định biên quan, sắp khai hoàn về triều.

Thái tử điện hạ đi thị sát, đích thân tuyển chọn người tài ở các địa phương, được dân chúng hết lời ca ngợi. Thế gian đều nói Thái tử mười bốn tuổi nhất định có thể kế tục thời đại phồn vinh, mở ra thịnh thế.

Đầu tháng sau, Diên Hi Công chúa sẽ từ Ninh Sóc quay về kinh.

Mấy ngày nay, Hoàng thượng rất vui mừng, thi thoảng lại ban thưởng cho hạ thần, trong cung vui vẻ khác thường.

Trong cung Cảnh Hoàn, Thừa Thái Công chúa và Việt cô cô nghe thái giám nội đình bẩm tấu.

Việt cô cô đứng hầu một bên, thấy Công chúa hỏi thăm từng chuyện, tỉ mỉ không bỏ sót, quản lý sự vụ càng lúc càng thành thạo, lòng không khỏi mừng vui. Dù sao cũng là Kính Ý Hoàng hậu một tay nuôi dạy, sự vụ trong cung mấy năm gần đây giao cho Thừa Thái Công chúa, việc lớn việc nhỏ đều được xử lý chỉnh tề, giúp đỡ được khá nhiều việc cho Hoàng thượng.

Cùng là tỷ muội, nhưng Diên Hi Công chúa lại được Hoàng thượng sủng ái quá mức, suốt ngày dạo chơi, không biết chức trách là gì.

Một Công chúa Hoàng gia lại theo Giang Hạ Vương đi du lịch biên quan, vừa đi đã nửa năm, nghe nói ở tái ngoại vui vẻ không muốn về, cả ngày cười ngửa giường cung bắn chim, không còn ra thể thống gì nữa. Mỗi lần nghĩ đến tiểu Công chúa ngây thơ, Việt cô cô lại cảm thấy nhức đầu.

Thật sự không rõ Hoàng thượng nghĩ sao, trong ba đứa con, Hoàng thượng rất nghiêm khắc với Thái tử, lại sủng ái Diên Hi Công chúa khôn cùng, duy chỉ đối với Thừa Thái Công chúa mới có nét uy nghiêm hiền hòa đúng mực.

Thái giám nội đình bẩm báo xong, lui ra khỏi điện, lúc này Thừa Thái Công chúa mới cởi bỏ thần sắc nghiêm nghị, lè lưỡi cười với Việt cô cô

như một cô bé bướng bỉnh, “Mệt chết đi được, đám người này lúc nào nói chuyện cũng dài dòng”.

Việt cô cô cười dằng trạ sậm lên, không kìm được mà nhắc nhở: “Lần này Diên Hi Công chúa về kinh, cũng không thể để Hoàng thượng tiếp tục nuông chiều như trước. Nữ tử mười bốn, chớp mắt là cập kê rồi, vẫn còn lỗ mãng như vậy, còn thể thống gì nữa! Công chúa cần phải khuyên nhủ Hoàng thượng mới được!”.

Thừa Thái Công chúa ngẩn ra, cười nói: “Việt cô cô nói chuyện càng ngày càng giống thầy đồ! Ta cảm thấy Tiêu Tiêu như thế rất tốt, vô lo vô ưu, không phải là không có phong phạm Công chúa Hoàng gia”.

“Tuy là nói như thế, nhưng Diên Hi Công chúa cũng sẽ có ngày phải gả đi, không thể cả đời được Hoàng thượng nuông chiều...”, Việt cô cô nhú mày.

Thừa Thái Công chúa mỉm cười, hạ tầm mắt, nhẹ giọng nói: “Việt cô cô, trong nhà đế vương, tự do tự tại là ước nguyện xa vời. Ta hiểu được ý phụ hoàng, người hy vọng Tiêu Tiêu có thể trở thành một ngoại lệ, không lo nỗi sầu Hoàng gia, bản thân ta cũng hy vọng như thế”.

Đột nhiên chua xót trào dâng khiến vành mắt Việt cô cô đỏ lên.

Nàng làm sao có thể không biết, Hoàng thượng gắng hết sức dung túng Diên Hi Công chúa là bù đắp những áy náy đối với người vợ đã mất.

Tiên Hoàng hậu sinh thời từng mong mỏi như vậy, nhưng cả đời không thực hiện được, Hoàng thượng muốn dành toàn bộ điều ấy cho con người.

“Vĩnh lăng đã xây xong, hôm trước phụ hoàng có tới kiểm tra, rất hài lòng”, Thừa Thái Công chúa lẳng lẳng quay đầu, ngược mắt nhìn bầu trời bao la ngoài tường thành, vờ như không thấy nước trong đáy mắt Việt cô cô.

Việt cô cô thở dài, “Hoàng thượng cả đời cần kiệm, không hay sửa sang cung thất, duy chỉ có Vĩnh lăng là năm nào cũng tu sửa”.

Mẫu hậu được chôn cất ở tẩm điện sâu nhất Hoàng cung, cả Hoàng lăng bao bên ngoài đó xây mất chín năm.

Chín năm... Thừa Thái Công chúa buồn bã mỉm cười, đó là nơi hai người họ hẹn ước mãi ở bên nhau, xây chín năm có là cái gì.

Không biết địa cung Vĩnh lăng huy hoàng đẹp đẽ thế nào?

Ngoại trừ phụ hoàng, quan viên giám sát xây dựng và thợ thủ công ra, chưa từng có ai bước vào Hoàng lăng nửa bước.

Ngày hai mươi tháng tư, gió mạnh, mưa dầm âm u.

Hoàng cung bị bao phủ trong mưa gió, các cung đã sớm treo đèn lồng trắng, rèm ở các điện cũng đổi từ sắc xanh sang trắng muốt.

Mười năm qua, ngày này mỗi năm, trong cung đều như thế.

Đêm, Thừa Thái Công chúa mặc quần áo trắng đi tới điện Hàm Chương.

Trong điện không thắp đèn, chỉ có một ánh nến âm u.

Cung nhân đứng ở xa xa ngoài hành lang, bên trong không có ai hầu hạ.

Cung Hàm Chương là cấm địa trong cung, ngoại trừ Hoàng thượng, bất luận là ai cũng không được đặt chân vào.

Thừa Thái Công chúa nhíu mày hỏi nội thị: “Nghe Thái y nói, hôm nay Hoàng thượng chưa uống thuốc?”.

Nội thị hoảng sợ lắc đầu, “Hoàng thượng phân phó rồi, nếu không được truyền thì bất kỳ ai cũng không được quấy nhiễu, nô tài không dám bưng

thuốc vào”.

“Thuốc này không thể lỡ ngày nào cả”, Thừa Thái Công chúa lo lắng nói, nhìn vào trong điện một hồi lâu, vẫn lo sợ không biết nên vào hay không.

Điện Hàm Chương mỗi năm chỉ mở ra một lần. Phụ hoàng thường ngày không ở đây, cũng rất ít khi để lộ nỗi tương nhớ, chợt có ai nhắc đến mẫu hậu cũng không tỏ ra bi ai. Song bao năm qua, mỗi ngày giỗ mẫu hậu, phụ hoàng nhất định sẽ ở đây một mình, không cho ai quấy rầy.

Sáng sớm hôm nay, vào triều, nghị sự, cho đòi Thái tử vấn đáp quốc sách, phê duyệt tấu chương... nàng luôn để ý, vẫn thấy phụ hoàng bình tĩnh như thường, cần cù chuyên chính, không để lộ buồn vui, ngoại trừ mặc áo đen đội quan trắng thì không có vẻ gì khác ngày thường. Nàng cho là, đã mười năm rồi, cũng nên phai nhạt...

Thừa Thái Công chúa thở dài một tiếng, “Truyền Thái y mang thuốc đến”.

Nói xong, không đợi nội thị thông bẩm, nàng bước thẳng vào trong điện.

Nội thị ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng, lòng bàn tay rỉ ra mồ hôi, muốn gọi Công chúa dừng bước mà lại không dám lên tiếng.

Đẩy cửa điện quen thuộc ra, Thừa Thái Công chúa thoáng chần chừ.

Trước điện, cột trụ, rèm che, bình phong...thời gian như thể nghịch chuyển quay về ngày xưa.

Trong điện tỏa ra mùi hương ưu đàm thân quen, quanh quẩn lượn lờ, tựa như ở bên, nhưng không nắm bắt được.

Hết thấy không có gì thay đổi, ngay cả mấy khúc nhạc phổ đặt trên bàn chưa viết xong vẫn còn ở đó, nét mực tựa như còn chưa khô.

Mọi thứ không chút bụi bặm, cảm giác như vừa mới đây thôi đã có người quét dọn.

Nàng chợt có ảo giác, mẫu hậu còn ở nơi này, đang ở đâu đó sau tấm bình phong, rảnh rỗi tựa vào giường đọc sách, nghe được nàng hoặc Tiêu Tiêu cười đùa chạy vào thì sẽ mỉm cười đưa mắt nhìn, lấy khăn lụa lau mồ hôi cho các nàng.

Mẫu hậu sẽ dịu dàng nói chuyện với các nàng, nghe đám trẻ tranh giành huyên náo, nói một lúc mệt mỏi thì sẽ ho khan.

Mỗi lần như vậy, phụ hoàng sẽ đuổi các nàng đi, không cho cuốn lấy mẫu hậu nữa.

Thoáng chốc, phía sau bình phong bỗng vang lên tiếng ho khan thật.

“Mẫu hậu!”, nàng kinh hô, chợt giật mình nhận ra đó là giọng phụ hoàng, là phụ hoàng đang ho.

Nàng bước nhanh tới gần, đến trước bình phong thì chợt dừng chân, không có dũng khí bước tiếp.

Nàng cứ như vậy xông vào, phụ hoàng có giận không... Thừa Thái Công chúa đột nhiên luống cuống chân tay, như thể một đứa bé mắc lỗi.

“Nàng đến rồi”.

Phụ hoàng mỉm cười trầm giọng nói, giọng vọng ra từ sau bình phong, lộ vẻ dịu dàng.

Nàng cả kinh, mặt nóng lên như lửa đốt, tim đập mạnh.

“Nàng tưởng nàng nấp rồi ta sẽ không thấy sao? Còn không mau qua đây!”, giọng phụ hoàng cơ hồ khiến nàng không dám tin. Vị Đế vương

thường ngày lãnh đạm nghiêm túc đang mỉm cười mơ màng, nụ cười vô cùng ấm áp, thân thiết, khiến nàng nhất thời lúng túng.

Thừa Thái Công chúa cúi đầu đi ra khỏi bình phong, e sợ không dám ngẩng đầu.

Một lúc lâu, không nghe thấy động tĩnh gì.

Nàng kinh ngạc giương mắt, lại thấy trên giường phượng, màn buông xuống, bên trên ngổn ngang chén rượu, rượu văng tứ phía.

Phụ hoàng mặc huyền y, tóc tai tán loạn say xỉn nằm phía sau rèm, như tỉnh như mơ.

“Phụ hoàng?”, nàng run rẩy thử gọi một tiếng.

Không nghe thấy trả lời, lại thấy phụ hoàng cười, đọc một câu gì đó, đứt quãng.

“Lục hề y hề, lục y hoàng lý. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ dĩ...”.

Bài “Lục y” trong Bội phong – Quốc phong – Thi kinh (Khổng Tử).

Nàng ngây người. Trước giờ chưa từng nghe phụ hoàng ngâm xướng, cũng không biết giọng người lại thâm trầm tha thiết như thế, nghe mà nhói lòng.

“Lục y” là điệu bi ca nhớ mong hoài niệm người vợ đã mất.

Nàng không nghe tiếp được nữa, bỗng dừng quỳ gối xuống, “Phụ hoàng, cầu xin người quý trọng long thể”.

Tiếng ngâm nga sau màn ngừng lại, nàng thấy phụ hoàng nhắc mình dậy, ngoảnh mặt nhìn sang, dung nhan thanh tuấn vẫn còn nét đau thương, tóc bạc phai sương lá tả, dưới ánh nến càng lộ ra vẻ suy sụp.

“Sao lại là con?”, phụ hoàng nhìn thấy nàng, đôi mày rậm lập tức cau lại.

Nàng cũng ngỡ ngẩn, không biết nên đáp lại thế nào.

Phụ hoàng bỗng nhiên cười một tiếng, chán nản nằm xuống, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, sao trẫm lại mơ thấy Tầm nhi... A Vũ, là nàng giở trò có đúng không?”.

Phụ hoàng nhẹ cười ha hả, quay người về phía trong, “Nàng không xuất hiện trong giấc mộng thì ta sẽ đến gặp nàng”.

Thừa Thái Công chúa ngỡ ngác, sắc mặt trắng nhợt.

“Phụ hoàng...”, nàng mấp má môi mỏng, bỗng nhiên nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã.

Thì ra là, phụ hoàng tưởng nàng là mẫu hậu, ngay cả năm mơ cũng không muốn thấy nàng.

Mười năm, nàng ở bên phụ hoàng, kính người như vua, hầu hạ như cha, chia sẻ nỗi đau thương cô tịch của người...

Thời niên thiếu chỉ biết kính sợ, nhìn phụ hoàng như nhìn vị thần.

Dần dần trưởng thành, tận mắt thấy phụ hoàng và mẫu hậu nắm tay nhau đi trên đường đời, lưỡng tình tương duyệt, mới biết thế gian quả thực có tình cảm sâu đậm đến thế.

Bốn năm tốt đẹp ngắn ngủi như nháy mắt, mẫu hậu mất, vương tọa cao cao tại thượng chỉ còn mình phụ hoàng, một thân một mình cô độc. Trong tay nắm quyền sinh quyền sát thiên hạ, lại không níu kéo được một người quan trọng nhất. Mười năm, khoảng cách trời đất vĩnh biệt... Mỗi ngày qua, mỗi năm qua, nàng dần lớn lên, phụ hoàng từ oai hùng anh khí biến thành mái tóc pha sương.

Người là vua, là cha, là phụ hoàng trên danh nghĩa của nàng... Người nhận nuôi nàng, cho nàng vinh quang và tình cảm gia đình, đích thân dạy dỗ nàng và đệ đệ, muội muội, chưa từng vì mẫu thân mất sớm mà bỏ bê không quan tâm các con. Người bỏ trống hậu vị, không nạp lục cung, thế gian này không có nữ tử nào có thể lọt vào đôi mắt người nữa.

Mẫu hậu còn, nàng là đứa con gái hầu hạ bên người.

Mẫu hậu mất, nàng thành trưởng tử, phải đứng ra chèo chống thay mẫu hậu, che chở đệ đệ, muội muội tằm bé, làm bạn với phụ hoàng.

Phụ hoàng, Triệt nhi, Tiêu Tiêu đã trở thành những người thân thiết nhất của nàng.

Không biết từ lúc nào, nàng đã không nở rời xa họ, cho dù là Tiểu Hòa ca ca cũng không thể thay thế họ.

Người khác không hiểu vì sao nàng cứ cố ý ở lại trong cung, bỏ lỡ hôn kỳ, đảo mắt đã hai mươi lăm tuổi.

Có người nói Thừa Thái Công chúa tự phụ tôn quý, ngay cả người tuấn tú tài giỏi như Trường An Hầu cũng không chịu gả; cũng có người nói Thừa Thái Công chúa hiếu nghĩa, cam nguyện ở lại trong cung để báo ân... Đúng vậy, nàng cam nguyện! Cam nguyện cả đời không lấy chồng, chỉ muốn ở bên cạnh phụ hoàng bầu bạn, theo phụ hoàng từ từ đi con đường Đế vương...

“Phụ hoàng, người không nằm mơ, con là Tầm nhi!”, nàng nghẹn ngào nhào tới bên giường, liềm lĩnh bắt lấy tay phụ hoàng.

“To gan!”, Tiêu Kỳ bỗng sức tỉnh, bật dậy, phát tay áo đẩy nàng ra.

Nàng ngã nhào xuống đất, buồn bã ngẩng đầu nhìn phụ hoàng.

“Tắm nhi?”, chàng ngạc nhiên nhíu mày, vẫn còn mang men say, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lộ ra ảm đạm, “Ai cho con vào đây?”.

Thừa Thái Công chúa buồn bã cười, “Phụ hoàng không muốn nhìn thấy con?”.

Chàng day thái dương, nhắm mắt lại, “Trẫm nhức đầu, con lui ra đi”.

“Tắm nhi biết tội!”, nàng rớt cuộc lấy hết dũng khí, run giọng nói ra những lời chôn sâu trong đáy lòng... “Phụ hoàng bi thương, Tắm nhi cũng cảm động lây, nhìn người như vậy, Tắm nhi... Tắm nhi sẽ đau lòng”.

Đôi lông mày Tiêu Kỳ nhíu lại, lặng lẽ nhìn nàng không nói gì, đứng dậy khoác ngoại bào.

Đó là chiếc áo bào cũ kĩ đã phai màu nhợt nhạt, nàng nhận ra được, phía trên có hình rồng mẫu hậu đích thân thêu, chỉ vàng chói lọi đã phai đi.

“Con có biết hôm nay là ngày mấy?”, giọng Tiêu Kỳ nhàn nhạt, để lộ ra vẻ lạnh lẽo, “Thường ngày con là đứa hiếu chuyện nhất, sao hôm nay lại không biết nặng nhẹ như thế? Nơi trẫm và Hoàng hậu ngủ, con được phép tự ý vào sao?”.

Nàng cắn chặt môi, quật cường kìm nén nước mắt, “Tắm nhi tự ý vào tắm điện chỉ vì muốn nhắc nhở phụ hoàng uống thuốc, Thái y nói thuốc không thể bỏ dù chỉ một ngày”.

Tiêu Kỳ mặc nhiên nhìn nàng, ánh mắt hơi ảm lại.

“Con có lòng hiếu thảo như vậy, trẫm rất vui”, hắn vẫn giận tái mặt, “Lần này trẫm không phạt con, nhưng không thể phá lệ. Người đâu!”.

Thị vệ ngoài điện không dám đi vào, chỉ cao giọng đáp lại.

“Đem nội thị ở bên ngoài đi đánh hai mươi trượng!”, Tiêu Kỳ lạnh lùng nói.

Thị vệ đáp lời, không nghe thấy tiếng kêu xin.

Thừa Thái Công chúa quỳ trên mặt đất, chỉ cảm thấy người lạnh toát, khẽ run.

“Đi ra đi”, Tiêu Kỳ phất tay, thần sắc âm đạm mệt mỏi.

Thừa Thái Công chúa chậm chậm đứng dậy, lui tới bình phong lại chột quay người.

“Phụ hoàng, con nghe thấy người hát Lục y”, nàng hé nụ cười, ánh mắt mơ màng, “Tẩm nhi muốn nghe lần nữa”.

Tiêu Kỳ chấn động, nhú mày nhìn nàng, buồn bã cười.

“Trẫm hát không phải để cho con nghe”, thần sắc chàng cô đơn, gương mặt nhìn trường nữ có vẻ khác lạ, hơi có chút kinh ngạc, “Tẩm nhi, con có chuyện muốn nói với trẫm sao?”.

Thừa Thái Công chúa cười, ánh mắt trong suốt, “Phụ hoàng, người trước nói cho con biết, lục y là có ý gì?”.

Tiêu Kỳ nhìn nàng thật sâu, bộ dạng như hờn dỗi trẻ con này khiến chàng chột nhớ đến một vài chuyện đã bị phủ bụi.

Từng có một lần, A Vũ cũng bướng bỉnh như thế, làm nũng nói, Tiêu Kỳ, chàng kể chuyện xưa cho ta nghe, ta sẽ ngủ ngay!

Khi ấy nàng mới hai mươi, còn trẻ hơn Tẩm nhi bây giờ.

Chỉ ở trước mặt chàng, nàng mới để lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu, lúc nào cũng cuốn lấy chàng, bắt chàng kể chuyện ngày xưa, thích nghe chàng nói

kinh nghiệm chinh chiến, nghe những chuyện lý thú lúc chàng niên thiếu mà chàng không muốn kể... Nàng nói, nàng muốn hiểu nhiều hơn về chàng.

Chàng nghiêng đầu, không dám nhìn đôi mắt như vậy, không dám mơ tưởng ngày xưa.

“Lục y là bài ca dao một nam tử hoài niệm thê tử”, chàng từ từ nói, đưa tay vuốt ve hoa văn rồng trên áo bào, nhẹ cười.

“Lục hề y hề, lục y hoàng lý. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ dĩ! Lục hề y hề, lục y hoàng thường. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ vong!

Lục hề ti hề, nữ sở trị hề. Ngã tư cổ nhân, tử vô vi hề! Hi hề khích hề, thê kỳ dĩ phong. Ngã tư cổ nhân, thực hoạch ngã tâm!”.

Bốn bài “Lục y”.

Giọng chàng trầm thấp nghẹn ngào, từng tiếng, từng chữ đều đau xé gan xé ruột.

“Phụ hoàng mãi mãi không quên được mẫu hậu, mãi mãi không đón nhận ai khác sao?”, Thừa Thái Công chúa cười tự mỉa, cúi đầu hỏi.

Tiêu Kỳ không trả lời, ngần ngừ một lúc lâu, lẩm bẫm nói: “Tấm nhi, con nhìn xem, mọi thứ trong điện Hàm Chương vẫn còn nguyên... Nàng vẫn còn ở nơi đây, chưa từng rời đi”.

Đúng vậy, dù mẫu hậu mất đi, bóng dáng người mãi còn lưu lại trong cung đình, trong lòng phụ hoàng, đâu đâu cũng có.

Thừa Thái Công chúa yên lặng khom người với Tiêu Kỳ, “Thỉnh phụ hoàng bảo trọng, nhớ uống thuốc”.

“Trẫm biết rồi”, Tiêu Kỳ nhẹ gật đầu.

“Nhi thần vẫn còn một chuyện, mong phụ hoàng ân chuẩn”, nàng vừa nói vừa hạ bái, hành đại lễ.

Tiêu Kỳ cười, “Chuyện gì mà cần trình trọng như thế?”.

Thừa Thái Công chúa gằn từng chữ, “Nhi thần muốn gả cho Trường An Hầu, mong phụ hoàng tứ hôn”.

Ngày hai mươi chín tháng tư, ban thánh chỉ gả Thừa Thái Công chúa cho Trường An Hầu, đợi khai hoàn thì lập tức thành thân.

Chuyện mừng này làm chấn động kinh thành.

Hoàng thất bao lâu nay chưa có niềm vui hôn lễ.

Mỗi người đều không ngừng thở than cho mối lương duyên này, lại ca tụng Thừa Thái Công chúa có hiếu.

Phụ hoàng rất vui, nhưng người vui nhất là Việt cô cô và Triệt nhi.

Triệt nhi nói, rốt cuộc hoàng tử cũng đã bị gả đi, sau này không còn ai cảm ràm nó nữa.

Việt cô cô thậm chí vui đến mức chảy nước mắt, “Thừa Thái Công chúa gặp được lương nhân, Hoàng hậu trên trời có linh sẽ chúc phúc cho người”.

Tây cương đã định, Trường An Hầu khai hoàn về triều.

Ngày ba tháng năm, trời quang không mây.

Một tin quân báo nhanh chóng được đưa về cung từ ba trăm dặm xa xôi.

Thừa Thái Công chúa ngà say bị gọi tới ngự thư phòng.

Tóc mây buông lỏng, quần áo vẫn còn mùi rượu, Thừa Thái Công chúa mơ màng bước vào điện.

Tiêu Kỳ chấp tay đứng ở cửa, tóc mai như sương, thân hình hiên ngang lúc này hơi cứng ngắc.

Chàng chậm rãi xoay người lại, nhìn Thừa Thái Công chúa.

“Phụ hoàng cho đòi nhi thần có chuyện gì chẳng?”, nàng nhẹ cười, sau này lấy chồng rồi sẽ không được làm nũng với phụ hoàng nữa.

Tiêu Kỳ đưa tay nắm lấy vai nàng, lẳng lặng ôm nàng vào lòng.

Trong khoảnh khắc này, vị Đế vương khai quốc uy nghiêm chỉ còn là một phụ thân đau lòng thương con.

Thừa Thái Công chúa sững người, để mặc cho phụ hoàng ôm mình, quên mất mình phải nói gì, nên làm gì...

Phụ hoàng, lần đầu tiên, ôm nàng.

Tuy là kể từ khi nhận nuôi nàng đến nay đã được hơn mười năm, đây là lần đầu tiên người ôm nàng.

Dù là tình cha, ước nguyện của nàng cũng đã trọn.

Thừa Thái Công chúa run rẩy nhắm mắt lại, cơ hồ quên mất hết thầy, chỉ muốn phụ hoàng mãi ôm mình như thế.

“Tấm nhi, phụ hoàng xin lỗi con”, giọng phụ hoàng bi thống, “Tiểu Hòa, không thể trở lại”.

Nàng còn đang chìm trong mê say, không nghe hiểu lời phụ hoàng, kinh ngạc hỏi, “Tiểu Hòa ca ca muốn đi đâu?”.

Tiêu Kỳ nhìn nàng thật sâu, nói từng chữ từng chữ, “Da ngựa bọc thây, núi xanh chôn xương”.

Bên tai ầm một tiếng, nàng kinh ngạc nhìn phụ hoàng, nghe tám chữ phụ hoàng nói ra.

Bỗng nhiên, trời đất như xoay vần.

Trước mắt hiện ra thân ảnh thiếu niên áo trắng, nụ cười ấm áp của huynh ấy...

Huynh ấy nói, lần này đi tây cương, không làm nên công lao sự nghiệp sẽ không quay về gặp nàng.

Tiểu Hòa ca ca, huynh lừa ta.

Cuối cùng, ta cũng bỏ lỡ huynh.

Tướng quân tây chinh Tạ Tiểu Hòa tại trận quyết chiến thành Cúc đã độc thân xông vào trận địa địch, chém chủ soái địch, thắng trận, người bị thương nặng chín chỗ, mang thương thế về kinh, trên đường đi thân thể chuyển biến xấu, ba ngày trước đã qua đời ở quận An Tây.

Triều dã chấn động, quần thần buồn thương.

Ngày linh cữu Trường An Hầu vào thành, Hoàng thượng đích thân dẫn Thái tử ra đón, làm lễ tế anh linh.

Thừa Thái Công chúa lấy thân phận thân nhân đỡ linh cữu vào thành.

Vĩnh lặng.

Không có nghi trượng hộ vệ, chỉ có một chiếc xe loan lạng lẽ hiện ra trong sương sớm.

Thừa Thái Công chúa mặc quần áo trắng chặm rãi bước xuống xa giá, tóc búi cài trâm ngọc, trên người không còn trang sức nào nữa.

“Đây là Vĩnh lăng sao?”, nàng ngửa đầu lặng ngẫm lặng tẫm Hoàng gia rộng rãi trước mắt.

Thị nữ phía sau kính hô, “Hoàng lăng thật rộng lớn!”.

Hoàng lăng dựa vào núi, rộng hơn mười dặm, đập vào mắt là một rừng bách um tùm, đồng cỏ bát ngát, hùng hồn mệnh mông.

Đường đi trước lăng rộng mấy trượng, thẳng tắp thông lên đại điện. Hai bên đường là tượng đá linh thú khổng lồ, phía đông là thiên lộc, phía tây là kỳ lân. Thiên lộc há miệng mở to mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi cánh dài cuộn cuộn như mây. Kỳ lân đối diện với thiên lộc, ý là Hoàng đế vâng mệnh trời, thiên uy cao nhất.

Hoàng gia thiên uy, kinh động tứ phương – cũng chỉ có nơi như thế mới xứng để cho một đôi Đế hậu khai quốc yên nghỉ.

Nơi này, mẫu hậu an nghỉ, một vị hồng nhan là truyền kỳ thiên cổ an nghỉ.

Nhìn Hoàng lăng rộng rãi, Thừa Thái Công chúa xúc động mỉm cười, trong lòng cuối cùng cũng có cảm giác bình tĩnh.

Chưa gả đã cô quả, ai yêu ai, ai đợi ai... chung quy chạy không thoát vận mệnh trên người.

Trong cung nơi nơi thương tình, không còn là nhà nữa.

Nàng mệt mỏi, mà thế gian này không có nơi để nàng nương tựa.

Trước kia bi thương, cơ khổ, luôn có mẫu hậu ở bên, luôn có người hiểu nàng.

Có lẽ tới Hoàng lăng làm bạn với mẫu hậu mới giúp nàng có được chút bình tâm.

Phụ hoàng phá lệ cho phép nàng vào địa cung.

Nàng từng tưởng tượng rất nhiều, địa cung của mẫu hậu sẽ huy hoàng bậc nào, tràn ngập sắc màu.

Nhưng đến lúc chân chính đặt chân vào, chín chín tám mười một ngọn đèn nhỏ chiếu sáng, nàng lại không dám tin vào đôi mắt mình.

Trong chính điện địa cung không có cung thất hoa mỹ mà nàng nghĩ.

Chỉ có một căn phòng tinh xảo, trước cửa có vườn hoa, con đường nhỏ, cây cầu cong cong... Hẳn là ngôi nhà của một hộ dân thường.

Phỉ thúy chạm thành trúc xanh, mã não khảm thành thực dược, lụa làm lá, giọt sương là trần châu.

Khéo léo tuyệt vời, cầm tú phồn hoa, giống như Kính Ý Hoàng hậu an nghỉ trong đó, hồng nhan không già. Cảnh sắc vẫn vậy, cho dù thiên thu vạn tuế, bao lần bãi bể nương dâu, chỉ đợi người đó trăm tuổi đến sống chung.

Nơi đây, không còn phân tranh, cô tịch, biệt ly, chỉ có hai người vĩnh hằng.

Phụ lục:

Lục hề y hề, lục y hoàng lý. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ dĩ!

Lục hề y hề, lục y hoàng thường. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ vong!

Lục hề ti hề, nữ sở trị hề. Ngã tư cố nhân, tỷ vô vi hề!

Hi hề khích hề, thê kỳ dĩ phong. Ngã tư cố nhân, thực hoạch ngã tâm!

Dịch nghĩa:

Y phục xanh biếc, lót trong màu vàng. Cầm y phục người vợ đã mất lên nhìn, không thể nào quên những tháng ngày lúc thê tử còn sống, bi thương cũng không bao giờ nguôi. Tỉ mỉ nhìn một đường chỉ trên y phục, mỗi một mũi kim đều là tình yêu thấm thiết dành cho thê tử. Thê tử trước kia từng khuyên nhủ, bảo ta đừng quên chăm lo cho mình. Nghĩ tới những điều ấy, lòng quặn đau. Trời chuyển rét ta vẫn mặc y phục ngày hè. Lúc thê tử còn sống, bốn mùa đều là thê tử quan tâm làm y phục cho thay, sau khi thê tử qua đời, ta không còn có thói quen quan tâm mình. Gió thu xào xạc thổi, gợi lên nỗi bi ai vô hạn khi mất đi hiền thê. Chỉ có thê tử tâm ý tương hợp với mình, bất kỳ ai cũng không thể thay thế. Nỗi nhớ nhung đau thương dành cho thê tử là vô cùng tận.

Bài này có ảnh hưởng rất lớn trong văn học xưa.

“Điệu vong thi” (Bài thơ thương nhớ người vợ đã mất) của Phan Nhạc rất nổi danh, thực ra cách viết chịu ảnh hưởng của “Lục y”.

Toàn văn hoàn.

NGHIỆP ĐẾ VƯƠNG

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Phiên Ngoại 2: Lục Y

edit & beta: Hàn Phong Tuyết

Phiên ngoại SE, chống chỉ định những trái tim yếu đuối.

“Mang đến cho Hoàng thượng, lão nô không dám nhận...”.

Tiếng bát ngọc lưu ly vỡ, tiếng người già nua thê lương yếu ớt vang ra từ trong tấm điện, kèm theo tiếng kinh hô của thị nữ.

Mấy thị nữ chật vật lui ra ngoài, xoay người lại thấy phía sau bình phong xuất hiện một nữ tử mặc cung trang tóc búi cao, mặt mày dịu dàng.

“Việt cô cô”, chúng thị nữ vội cúi người hành lễ, một người đứng đầu hoảng sợ nói: “Triệu quốc phu nhân ném bỏ nước hồng cân Hoàng thượng ban, không chịu uống thuốc, chúng nô tỳ không biết làm sao”.

Việt cô cô cúi đầu không nói, lặng lẽ thở dài.

Nàng nhận lấy khay thuốc trong tay cung nữ, mệt mỏi nói: “Có ta hầu hạ Triệu quốc phu nhân, các người ra ngoài đi”.

Đám thị nữ thở phào nhẹ nhõm, đang định lui ra thì chợt nghe thái giám ngoài cửa thông truyền, “Thừa Thái Công chúa giá lâm!”.

Mọi người vội quỳ xuống đất, nghe thấy tiếng ngọc bội vang lên, một nữ tử mặc cung trang búi tóc cao đi vào, bước đi nhanh chóng, bỏ đám thị nữ ở phía sau.

“Triệu quốc phu nhân sao rồi?”, Thừa Thái Công chúa vừa tới đã vội hỏi.

Ánh nến sáng chiếu lên gương mặt đỏ ửng vì đi nhanh của nàng, lông mày liễu môi mỏng, đôi mắt sáng trong, mặc dù không xinh đẹp tuyệt sắc như Diên Hi Công chúa nhưng lại có phong thái sáng ngời, yêu kiều hơn người.

Việt cô cô nhìn thoáng vào bên trong điện, âm nhiên lắc đầu.

Thừa Thái Công chúa cắn môi, cố gắng kìm dòng nước trong mắt.

Việt cô cô phát tay cho cung nữ lui ra, đặt tay lên vai Công chúa, dịu dàng thở dài nói: “Tuổi thọ có trời định, Từ cô cô vinh hoa nửa đời, hôm nay cũng coi như đã được hưởng thọ, Công chúa đừng quá đau lòng, trân trọng chính mình mới có thể khiến người an tâm”.

Thừa Thái Công chúa nhắm mắt nghẹn ngào nói: “Mẫu hậu đi sớm, thân thể phụ hoàng mỗi năm một yếu đi, hôm nay ngay cả Từ cô cô cũng muốn bỏ chúng ta... Cô cô, ta rất sợ...”.

Việt cô cô chậm chậm đưa tay vuốt tóc mai Công chúa, buồn bã im lặng.

“Công chúa khuyên Từ cô cô uống thuốc đi, có lẽ người sẽ nghe lời Công chúa”, Việt cô cô kìm nước mắt, cười cười với Công chúa, “Người đã già, càng thêm quật cường, chỉ sợ nô tỳ cũng không khuyên được”.

Thừa Thái Công chúa gật đầu, nhận cái khay, chậm chậm đi vào bên trong điện.

Nhìn bóng lưng nhỏ của nàng, Việt cô cô thoáng ngẩn ra.

Bất giác đã mười năm... Thiếu nữ đến tuổi cập kê khi xưa đã qua tuổi hai mươi, năm nay hai mươi lăm rồi.

Hai mươi lăm, Kính Ý Hoàng hậu ở tuổi này đã làm mẹ người ta, giúp Hoàng thượng lên ngôi, nắm giang sơn.

Đi ra khỏi điện, vịn vào lan can, thất thần suy tư.

Tuổi hai lăm của mình đi rồi, hôm nay cũng qua cả ba mươi lăm... chờ một ngày chết đi trong thâm cung.

“Việt cô cô”.

Thừa Thái Công chúa chẳng biết từ lúc nào đã đi đến phía sau nàng, lặng lẽ không một tiếng động, khước mắt vẫn còn ánh lệ.

Việt cô cô vội khom người nói: “Từ cô cô có chịu uống thuốc?”.

“Uống rồi, vừa mới nằm ngủ”, Thừa Thái Công chúa âm nhiên cúi đầu, hai người nhất thời im lặng.

Một hồi lâu, Thừa Thái Công chúa buồn bã nói: “Từ cô cô vẫn oán trách phụ hoàng”.

Việt cô cô lặng thinh.

“Đã nhiều năm như vậy, Từ cô cô vẫn ôm hận, vẫn trách phụ hoàng hại chết mẫu hậu”, Thừa Thái Công chúa bỗng nhiên che mặt.

Việt cô cô cúi đầu, cố nén chua xót trong lòng.

Kể từ khi Kính Ý Hoàng hậu hoẵng, Từ cô cô liền hận Hoàng thượng, nếu không phải lao lực vì nghiệp Đế Vương, Hoàng hậu cũng sẽ không đột ngột mất sớm. Sau đó Hoàng thượng hạ chỉ, phong tẩm cung Hàm Chương, không cho bất luận kẻ nào bước vào, cũng đưa Thái tử và tiểu Công chúa gần bốn tuổi đi, giao cho người khác nuôi dạy, không cho Từ cô cô chăm sóc nữa, đồng thời phong Từ cô cô làm cáo mệnh phu nhân – Triệu quốc phu nhân. Khoan dung như thế, Từ cô cô vẫn không chịu tha thứ, luôn nói lời châm chọc Hoàng thượng.

Trong thiên hạ, chỉ có mình nàng dám vô lễ với Hoàng thượng như thế.

Cũng chỉ có nàng, bất luận vô lễ thế nào, Hoàng thượng cũng độ lượng bỏ qua, giữ nàng ở lại trong cung tĩnh dưỡng tuổi già.

Thừa Thái Công chúa nức nở nói: “Từ cô cô không chịu hiểu, Triệt nhi cũng không hiểu chuyện, không ai hiểu cho nỗi đau của phụ hoàng...”.

“Tiên Hoàng hậu mất sớm, làm Từ cô cô quá đau lòng. Từ cô cô vốn là người nhà, sớm coi tiên Hoàng hậu như con”, Việt cô cô nghiêm nghị nói, “Từ cô cô chỉ là không đành lòng thấy tiên Hoàng hậu vất vả”.

“Nhưng mẫu hậu cam nguyện!”, Thừa Thái Công chúa bật thốt lên.

Việt cô cô kinh ngạc ngăm nhìn gương mặt Công chúa, mặc dù không giống với vẻ tao nhã tuyệt thế của tiên Hoàng hậu, nhưng thần thái thì tương tự. Đúng rồi, nàng nhớ lại được, tiên Hoàng hậu lúc nào cũng giữ thần sắc quyết tuyệt không hối hận như thế.

Nhìn Công chúa lớn từ tuổi mười một đến giờ, nàng đột nhiên không biết nên vui mừng hay thương tiếc.

“Là cam nguyện, thế gian này luôn có một người, cam nguyện vì người khác...”, Việt cô cô cuối cùng không kìm được, ngược mắt nhìn nàng thật sâu, “Công chúa, đã mười năm”.

Thừa Thái Công chúa ngẩn ra.

Việt cô cô chậm chậm nói: “Trường An Hầu cũng cam tâm tình nguyện chờ người mười năm”.

Sắc mặt Thừa Thái Công chúa dần thay đổi, đáy mắt hiện lên vẻ bi ai.

Trường An Hầu, Đại tướng quân tây chinh... So với những cái tên hiển hách này, nàng chỉ muốn nhớ tên gọi lúc đầu, Tiểu Hòa ca ca.

Thiếu niên bạch y ngân thương kia bước đến từ trong máu lửa, vươn hai tay về phía nàng.

Thiếu niên mỉm cười ấm áp kia, cùng nàng thả điều trong ngự uyển.

Thiếu niên trầm mặc thương xót kia chia sẻ nỗi buồn của nàng lúc đại tang mẫu hậu.

Nhưng, từ lúc nào mọi thứ đã thay đổi?

“Đã thay đổi quá nhiều, không còn như xưa nữa...”, Thừa Thái Công chúa âm đạm cười một tiếng.

“Hắn không thay đổi”, Việt cô cô lẳng lặng nhìn nàng, nói một câu đánh trúng trái tim.

Không sai, hắn không thay đổi, chẳng qua là nàng có một mình thôi.

“Một nữ tử cũng không có quá nhiều cái mười năm để bỏ phí”, Việt cô cô buông tầm mắt, giọng nói thản thờ.

“Mười năm...”, Thừa Thái Công chúa có chút hoảng hốt.

Lúc mẫu hậu hoẵng, chỉ còn nửa tháng nữa là nàng cập kê.

Vốn mẫu hậu đã có ý chờ sau khi lễ cập kê tổ chức xong sẽ gả nàng cho Tiểu Hòa ca ca.

Khi đó, nàng xấu hổ đồng ý, hoàn toàn cam nguyện.

Nhưng, chỉ trong một đêm, tiếng chuông buồn bã vọng khắp lục cung, hết thay đổi thay, vận mệnh từ đó chuyển sang một hướng khác.

“Ngày Trường An Hầu tây chinh, Hoàng thượng có ý tứ hôn, Công chúa lại cự tuyệt”, Việt cô cô thở dài, “Đã bỏ qua hai lần... Công chúa, thứ cho

nô tỳ nhiều lời, nhân thế vô thường, cái có được cần biết quý trọng”.

Thừa Thái Công chúa trầm mặc.

Đây đã là lần bỏ lỡ thứ ba.

Có lẽ phải nói là nàng đã tự buông tay đánh rơi hạnh phúc.

Lần đầu tiên là mẫu hậu hoẵng, nàng muốn giữ đạo hiếu ba năm, đền ơn dưỡng dục của mẫu hậu. Ba năm qua đi, Tiểu Hòa ca ca cầu ban hôn, nàng lấy lý do Thái tử, Diên Hi Công chúa còn nhỏ, thân là tỷ tỷ phải có trách nhiệm dạy dỗ, lần nữa từ chối. Từ đó, Tiểu Hòa không xin ban hôn nữa, một thân một mình lặng lẽ chờ, phụ hoàng có ý gả, nàng cũng quyết từ chối.

Nửa năm trước, giặc ngoại tây cương âm thầm cấu kết với Đột Quyết, xâm phạm biên giới.

Phụ hoàng tức giận, vẫn hận năm xưa không thể diệt sạch dư孽 Đột Quyết, muốn dẫn quân thân chinh, san bằng tây cương.

Song hai năm qua, phụ hoàng vất vả chính vụ, dốc hết tâm huyết, tuổi tác đã cao, lại thêm vết thương cũ chinh chiến lâu năm tái phát, quần thần ai cũng can gián khuyên Hoàng thượng đừng đi. Phụ hoàng lo Thái tử còn nhỏ, chưa được mười lăm, không dám để Thái tử giám quốc, suy đi nghĩ lại, cuối cùng đồng ý để Tiểu Hòa ca ca ra trận, phong huynh ấy làm Đại tướng quân tây chinh, dẫn hai mươi vạn đại quân đi dẹp giặc ngoại xâm.

Ngày xuất chinh, Tiểu Hòa ca ca vào cung từ giã, tới Cảnh Hoàn cung gặp nàng.

Huynh ấy không làm vẻ xa cách như thường ngày, không gọi nàng là Công chúa mà gọi thẳng khuê danh, “Tâm Chi, Tạ Tiểu Hòa mặc dù không thể anh hùng cái thế, nhưng cũng có nhiệt huyết một nam nhân nên có, lần

này đi tây cương, vó ngựa đạp núi sông, không gậy dựng được công lao sự nghiệp thì sẽ quyết không về gặp muội!”.

Huynh ấy nói, bất kể là bao lâu, huynh ấy sẽ chờ đến khi nàng đồng ý.

Huynh ấy còn nói, “Tấm Chi, trong lòng muội có anh hùng, Tạ Tiểu Hòa cũng không phải người tầm thường”.

“Công chúa...”.

Việt cô cô nhẹ lay vai nàng, thấy nàng tái mặt, cắn chặt môi, im lặng thật lâu thì không khỏi lo lắng.

Thừa Thái Công chúa phục hồi lại tinh thần, thần thờ cười một tiếng, “Không có chuyện gì... Đêm lạnh rồi, ta đi xem xem Triệt nhi mãi đọc sách đã khoác thêm áo chưa”.

Việt cô cô muốn nói lại thôi, nhìn bóng dáng cô độc rời đi của nàng, chỉ thở dài.

Có tình cũng là cái tội. Tiếc thương nàng, ai tiếc thương cho mình?

Một hàng lệ dài chảy xuống từ gương mặt phong sương của Việt cô cô.

Tháng hai, Triệu quốc phu nhân qua đời ở điện Lễ Tuyền.

Tháng tư cuối xuân, lại sắp tới ngày giỗ Kính Ý Hoàng hậu.

Hằng năm vào lúc này, trong cung không nghe thấy tiếng sáo nhạc, không ai mặc y phục rực rỡ.

Tháng ba, đại thắng tây chinh, Trường An Hữu bình định biên quan, sắp khai hoàn về triều.

Thái tử điện hạ đi thị sát, đích thân tuyển chọn người tài ở các địa phương, được dân chúng hết lời ca ngợi. Thế gian đều nói Thái tử mười bốn tuổi nhất định có thể kế tục thời đại phồn vinh, mở ra thịnh thế.

Đầu tháng sau, Diên Hi Công chúa sẽ từ Ninh Sóc quay về kinh.

Mấy ngày nay, Hoàng thượng rất vui mừng, thi thoảng lại ban thưởng cho hạ thần, trong cung vui vẻ khác thường.

Trong cung Cảnh Hoàn, Thừa Thái Công chúa và Việt cô cô nghe thái giám nội đình bẩm tấu.

Việt cô cô đứng hầu một bên, thấy Công chúa hỏi thăm từng chuyện, tỉ mỉ không bỏ sót, quản lý sự vụ càng lúc càng thành thạo, lòng không khỏi mừng vui. Dù sao cũng là Kính Ý Hoàng hậu một tay nuôi dạy, sự vụ trong cung mấy năm gần đây giao cho Thừa Thái Công chúa, việc lớn việc nhỏ đều được xử lý chỉnh tề, giúp đỡ được khá nhiều việc cho Hoàng thượng.

Cùng là tỷ muội, nhưng Diên Hi Công chúa lại được Hoàng thượng sủng ái quá mức, suốt ngày dạo chơi, không biết chức trách là gì.

Một Công chúa Hoàng gia lại theo Giang Hạ Vương đi du lịch biên quan, vừa đi đã nửa năm, nghe nói ở tái ngoại vui vẻ không muốn về, cả ngày cười ngửa giường cung bắn chim, không còn ra thể thống gì nữa. Mỗi lần nghĩ đến tiểu Công chúa ngây thơ, Việt cô cô lại cảm thấy nhức đầu.

Thật sự không rõ Hoàng thượng nghĩ sao, trong ba đứa con, Hoàng thượng rất nghiêm khắc với Thái tử, lại sủng ái Diên Hi Công chúa khôn cùng, duy chỉ đối với Thừa Thái Công chúa mới có nét uy nghiêm hiền hòa đúng mực.

Thái giám nội đình bẩm báo xong, lui ra khỏi điện, lúc này Thừa Thái Công chúa mới cởi bỏ thần sắc nghiêm nghị, lè lưỡi cười với Việt cô cô

như một cô bé bướng bỉnh, “Mệt chết đi được, đám người này lúc nào nói chuyện cũng dài dòng”.

Việt cô cô cười dằng trạ sậm lên, không kìm được mà nhắc nhở: “Lần này Diên Hi Công chúa về kinh, cũng không thể để Hoàng thượng tiếp tục nuông chiều như trước. Nữ tử mười bốn, chớp mắt là cập kê rồi, vẫn còn lỗ mãng như vậy, còn thể thống gì nữa! Công chúa cần phải khuyên nhủ Hoàng thượng mới được!”.

Thừa Thái Công chúa ngẩn ra, cười nói: “Việt cô cô nói chuyện càng ngày càng giống thầy đồ! Ta cảm thấy Tiêu Tiêu như thế rất tốt, vô lo vô ưu, không phải là không có phong phạm Công chúa Hoàng gia”.

“Tuy là nói như thế, nhưng Diên Hi Công chúa cũng sẽ có ngày phải gả đi, không thể cả đời được Hoàng thượng nuông chiều...”, Việt cô cô nhú mày.

Thừa Thái Công chúa mỉm cười, hạ tầm mắt, nhẹ giọng nói: “Việt cô cô, trong nhà đế vương, tự do tự tại là ước nguyện xa vời. Ta hiểu được ý phụ hoàng, người hy vọng Tiêu Tiêu có thể trở thành một ngoại lệ, không lo nỗi sầu Hoàng gia, bản thân ta cũng hy vọng như thế”.

Đột nhiên chua xót trào dâng khiến vành mắt Việt cô cô đỏ lên.

Nàng làm sao có thể không biết, Hoàng thượng gắng hết sức dung túng Diên Hi Công chúa là bù đắp những áy náy đối với người vợ đã mất.

Tiên Hoàng hậu sinh thời từng mong mỏi như vậy, nhưng cả đời không thực hiện được, Hoàng thượng muốn dành toàn bộ điều ấy cho con người.

“Vĩnh lăng đã xây xong, hôm trước phụ hoàng có tới kiểm tra, rất hài lòng”, Thừa Thái Công chúa lảng lạng quay đầu, ngược mắt nhìn bầu trời bao la ngoài tường thành, vờ như không thấy nước trong đáy mắt Việt cô cô.

Việt cô cô thở dài, “Hoàng thượng cả đời cần kiệm, không hay sửa sang cung thất, duy chỉ có Vĩnh lăng là năm nào cũng tu sửa”.

Mẫu hậu được chôn cất ở tẩm điện sâu nhất Hoàng cung, cả Hoàng lăng bao bên ngoài đó xây mất chín năm.

Chín năm... Thừa Thái Công chúa buồn bã mỉm cười, đó là nơi hai người họ hẹn ước mãi ở bên nhau, xây chín năm có là cái gì.

Không biết địa cung Vĩnh lăng huy hoàng đẹp đẽ thế nào?

Ngoại trừ phụ hoàng, quan viên giám sát xây dựng và thợ thủ công ra, chưa từng có ai bước vào Hoàng lăng nửa bước.

Ngày hai mươi tháng tư, gió mạnh, mưa dầm âm u.

Hoàng cung bị bao phủ trong mưa gió, các cung đã sớm treo đèn lồng trắng, rèm ở các điện cũng đổi từ sắc xanh sang trắng muốt.

Mười năm qua, ngày này mỗi năm, trong cung đều như thế.

Đêm, Thừa Thái Công chúa mặc quần áo trắng đi tới điện Hàm Chương.

Trong điện không thắp đèn, chỉ có một ánh nến âm u.

Cung nhân đứng ở xa xa ngoài hành lang, bên trong không có ai hầu hạ.

Cung Hàm Chương là cấm địa trong cung, ngoại trừ Hoàng thượng, bất luận là ai cũng không được đặt chân vào.

Thừa Thái Công chúa nhíu mày hỏi nội thị: “Nghe Thái y nói, hôm nay Hoàng thượng chưa uống thuốc?”.

Nội thị hoảng sợ lắc đầu, “Hoàng thượng phân phó rồi, nếu không được truyền thì bất kỳ ai cũng không được quấy nhiễu, nô tài không dám bưng

thuốc vào”.

“Thuốc này không thể lỡ ngày nào cả”, Thừa Thái Công chúa lo lắng nói, nhìn vào trong điện một hồi lâu, vẫn lo sợ không biết nên vào hay không.

Điện Hàm Chương mỗi năm chỉ mở ra một lần. Phụ hoàng thường ngày không ở đây, cũng rất ít khi để lộ nỗi tương nhớ, chợt có ai nhắc đến mẫu hậu cũng không tỏ ra bi ai. Song bao năm qua, mỗi ngày giỗ mẫu hậu, phụ hoàng nhất định sẽ ở đây một mình, không cho ai quấy rầy.

Sáng sớm hôm nay, vào triều, nghị sự, cho đòi Thái tử vấn đáp quốc sách, phê duyệt tấu chương... nàng luôn để ý, vẫn thấy phụ hoàng bình tĩnh như thường, cần cù chuyên chính, không để lộ buồn vui, ngoại trừ mặc áo đen đội quan trắng thì không có vẻ gì khác ngày thường. Nàng cho là, đã mười năm rồi, cũng nên phai nhạt...

Thừa Thái Công chúa thở dài một tiếng, “Truyền Thái y mang thuốc đến”.

Nói xong, không đợi nội thị thông bẩm, nàng bước thẳng vào trong điện.

Nội thị ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng, lòng bàn tay rỉ ra mồ hôi, muốn gọi Công chúa dừng bước mà lại không dám lên tiếng.

Đẩy cửa điện quen thuộc ra, Thừa Thái Công chúa thoáng chần chừ.

Trước điện, cột trụ, rèm che, bình phong... thời gian như thể nghịch chuyển quay về ngày xưa.

Trong điện tỏa ra mùi hương ưu đàm thân quen, quanh quẩn lượn lờ, tựa như ở bên, nhưng không nắm bắt được.

Hết thấy không có gì thay đổi, ngay cả mấy khúc nhạc phổ đặt trên bàn chưa viết xong vẫn còn ở đó, nét mực tựa như còn chưa khô.

Mọi thứ không chút bụi bặm, cảm giác như vừa mới đây thôi đã có người quét dọn.

Nàng chợt có ảo giác, mẫu hậu còn ở nơi này, đang ở đâu đó sau tấm bình phong, rảnh rỗi tựa vào giường đọc sách, nghe được nàng hoặc Tiêu Tiêu cười đùa chạy vào thì sẽ mỉm cười đưa mắt nhìn, lấy khăn lụa lau mồ hôi cho các nàng.

Mẫu hậu sẽ dịu dàng nói chuyện với các nàng, nghe đám trẻ tranh giành huyên náo, nói một lúc mệt mỏi thì sẽ ho khan.

Mỗi lần như vậy, phụ hoàng sẽ đuổi các nàng đi, không cho cuốn lấy mẫu hậu nữa.

Thoáng chốc, phía sau bình phong bỗng vang lên tiếng ho khan thật.

“Mẫu hậu!”, nàng kinh hô, chợt giật mình nhận ra đó là giọng phụ hoàng, là phụ hoàng đang ho.

Nàng bước nhanh tới gần, đến trước bình phong thì chợt dừng chân, không có dũng khí bước tiếp.

Nàng cứ như vậy xông vào, phụ hoàng có giận không... Thừa Thái Công chúa đột nhiên luống cuống chân tay, như thể một đứa bé mắc lỗi.

“Nàng đến rồi”.

Phụ hoàng mỉm cười trầm giọng nói, giọng vọng ra từ sau bình phong, lộ vẻ dịu dàng.

Nàng cả kinh, mặt nóng lên như lửa đốt, tim đập mạnh.

“Nàng tưởng nàng nấp rồi ta sẽ không thấy sao? Còn không mau qua đây!”, giọng phụ hoàng cơ hồ khiến nàng không dám tin. Vị Đế vương

thường ngày lãnh đạm nghiêm túc đang mỉm cười mơ màng, nụ cười vô cùng ấm áp, thân thiết, khiến nàng nhất thời lúng túng.

Thừa Thái Công chúa cúi đầu đi ra khỏi bình phong, e sợ không dám ngẩng đầu.

Một lúc lâu, không nghe thấy động tĩnh gì.

Nàng kinh ngạc giương mắt, lại thấy trên giường phượng, màn buông xuống, bên trên ngổn ngang chén rượu, rượu văng tứ phía.

Phụ hoàng mặc huyền y, tóc tai tán loạn say xỉn nằm phía sau rèm, như tỉnh như mơ.

“Phụ hoàng?”, nàng run rẩy thử gọi một tiếng.

Không nghe thấy trả lời, lại thấy phụ hoàng cười, đọc một câu gì đó, đứt quãng.

“Lục hề y hề, lục y hoàng lý. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ dĩ...”.

Bài “Lục y” trong Bội phong – Quốc phong – Thi kinh (Khổng Tử).

Nàng ngây người. Trước giờ chưa từng nghe phụ hoàng ngâm xướng, cũng không biết giọng người lại thâm trầm tha thiết như thế, nghe mà nhói lòng.

“Lục y” là điệu bi ca nhớ mong hoài niệm người vợ đã mất.

Nàng không nghe tiếp được nữa, bỗng dừng quỳ gối xuống, “Phụ hoàng, cầu xin người quý trọng long thể”.

Tiếng ngâm nga sau màn ngừng lại, nàng thấy phụ hoàng nhắc mình dậy, ngoảnh mặt nhìn sang, dung nhan thanh tuấn vẫn còn nét đau thương, tóc bạc phai sương lá tá, dưới ánh nến càng lộ ra vẻ suy sụp.

“Sao lại là con?”, phụ hoàng nhìn thấy nàng, đôi mày rậm lập tức cau lại.

Nàng cũng ngỡ ngẩn, không biết nên đáp lại thế nào.

Phụ hoàng bỗng nhiên cười một tiếng, chán nản nằm xuống, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, sao trẫm lại mơ thấy Tầm nhi... A Vũ, là nàng giở trò có đúng không?”.

Phụ hoàng nhẹ cười ha hả, quay người về phía trong, “Nàng không xuất hiện trong giấc mộng thì ta sẽ đến gặp nàng”.

Thừa Thái Công chúa ngỡ ngác, sắc mặt trắng nhợt.

“Phụ hoàng...”, nàng mấp má môi mỏng, bỗng nhiên nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã.

Thì ra là, phụ hoàng tưởng nàng là mẫu hậu, ngay cả năm mơ cũng không muốn thấy nàng.

Mười năm, nàng ở bên phụ hoàng, kính người như vua, hầu hạ như cha, chia sẻ nỗi đau thương cô tịch của người...

Thời niên thiếu chỉ biết kính sợ, nhìn phụ hoàng như nhìn vị thần.

Dần dần trưởng thành, tận mắt thấy phụ hoàng và mẫu hậu nắm tay nhau đi trên đường đời, lưỡng tình tương duyệt, mới biết thế gian quả thực có tình cảm sâu đậm đến thế.

Bốn năm tốt đẹp ngắn ngủi như nháy mắt, mẫu hậu mất, vương tọa cao cao tại thượng chỉ còn mình phụ hoàng, một thân một mình cô độc. Trong tay nắm quyền sinh quyền sát thiên hạ, lại không níu kéo được một người quan trọng nhất. Mười năm, khoảng cách trời đất vĩnh biệt... Mỗi ngày qua, mỗi năm qua, nàng dần lớn lên, phụ hoàng từ oai hùng anh khí biến thành mái tóc pha sương.

Người là vua, là cha, là phụ hoàng trên danh nghĩa của nàng... Người nhận nuôi nàng, cho nàng vinh quang và tình cảm gia đình, đích thân dạy dỗ nàng và đệ đệ, muội muội, chưa từng vì mẫu thân mất sớm mà bỏ bê không quan tâm các con. Người bỏ trống hậu vị, không nạp lục cung, thế gian này không có nữ tử nào có thể lọt vào đôi mắt người nữa.

Mẫu hậu còn, nàng là đứa con gái hầu hạ bên người.

Mẫu hậu mất, nàng thành trưởng tử, phải đứng ra chèo chống thay mẫu hậu, che chở đệ đệ, muội muội tằm bé, làm bạn với phụ hoàng.

Phụ hoàng, Triệt nhi, Tiêu Tiêu đã trở thành những người thân thiết nhất của nàng.

Không biết từ lúc nào, nàng đã không nở rời xa họ, cho dù là Tiểu Hòa ca ca cũng không thể thay thế họ.

Người khác không hiểu vì sao nàng cứ cố ý ở lại trong cung, bỏ lỡ hôn kỳ, đảo mắt đã hai mươi lăm tuổi.

Có người nói Thừa Thái Công chúa tự phụ tôn quý, ngay cả người tuấn tú tài giỏi như Trường An Hầu cũng không chịu gả; cũng có người nói Thừa Thái Công chúa hiếu nghĩa, cam nguyện ở lại trong cung để báo ân... Đúng vậy, nàng cam nguyện! Cam nguyện cả đời không lấy chồng, chỉ muốn ở bên cạnh phụ hoàng bầu bạn, theo phụ hoàng từ từ đi con đường Đế vương...

“Phụ hoàng, người không nằm mơ, con là Tầm nhi!”, nàng nghẹn ngào nhào tới bên giường, liềm lĩnh bắt lấy tay phụ hoàng.

“To gan!”, Tiêu Kỳ bỗng sức tỉnh, bật dậy, phát tay áo đẩy nàng ra.

Nàng ngã nhào xuống đất, buồn bã ngẩng đầu nhìn phụ hoàng.

“Tắm nhi?”, chàng ngạc nhiên nhíu mày, vẫn còn mang men say, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lộ ra ảm đạm, “Ai cho con vào đây?”.

Thừa Thái Công chúa buồn bã cười, “Phụ hoàng không muốn nhìn thấy con?”.

Chàng day thái dương, nhắm mắt lại, “Trẫm nhức đầu, con lui ra đi”.

“Tắm nhi biết tội!”, nàng rớt cuộc lấy hết dũng khí, run giọng nói ra những lời chôn sâu trong đáy lòng... “Phụ hoàng bi thương, Tắm nhi cũng cảm động lây, nhìn người như vậy, Tắm nhi... Tắm nhi sẽ đau lòng”.

Đôi lông mày Tiêu Kỳ nhíu lại, lặng lẽ nhìn nàng không nói gì, đứng dậy khoác ngoại bào.

Đó là chiếc áo bào cũ kĩ đã phai màu nhợt nhạt, nàng nhận ra được, phía trên có hình rồng mẫu hậu đích thân thêu, chỉ vàng chói lọi đã phai đi.

“Con có biết hôm nay là ngày mấy?”, giọng Tiêu Kỳ nhàn nhạt, để lộ ra vẻ lạnh lẽo, “Thường ngày con là đứa hiếu chuyện nhất, sao hôm nay lại không biết nặng nhẹ như thế? Nơi trẫm và Hoàng hậu ngủ, con được phép tự ý vào sao?”.

Nàng cắn chặt môi, quật cường kìm nén nước mắt, “Tắm nhi tự ý vào tắm điện chỉ vì muốn nhắc nhở phụ hoàng uống thuốc, Thái y nói thuốc không thể bỏ dù chỉ một ngày”.

Tiêu Kỳ mặc nhiên nhìn nàng, ánh mắt hơi ấm lại.

“Con có lòng hiếu thảo như vậy, trẫm rất vui”, hắn vẫn giận tái mặt, “Lần này trẫm không phạt con, nhưng không thể phá lệ. Người đâu!”.

Thị vệ ngoài điện không dám đi vào, chỉ cao giọng đáp lại.

“Đem nội thị ở bên ngoài đi đánh hai mươi trượng!”, Tiêu Kỳ lạnh lùng nói.

Thị vệ đáp lời, không nghe thấy tiếng kêu xin.

Thừa Thái Công chúa quỳ trên mặt đất, chỉ cảm thấy người lạnh toát, khẽ run.

“Đi ra đi”, Tiêu Kỳ phất tay, thần sắc âm đạm mệt mỏi.

Thừa Thái Công chúa chầm chậm đứng dậy, lui tới bình phong lại chột quay người.

“Phụ hoàng, con nghe thấy người hát Lục y”, nàng hé nụ cười, ánh mắt mơ màng, “Tầm nhi muốn nghe lần nữa”.

Tiêu Kỳ chần động, nhú mày nhìn nàng, buồn bã cười.

“Trẫm hát không phải để cho con nghe”, thần sắc chàng cô đơn, gương mặt nhìn trường nữ có vẻ khác lạ, hơi có chút kinh ngạc, “Tầm nhi, con có chuyện muốn nói với trẫm sao?”.

Thừa Thái Công chúa cười, ánh mắt trong suốt, “Phụ hoàng, người trước nói cho con biết, lục y là có ý gì?”.

Tiêu Kỳ nhìn nàng thật sâu, bộ dạng như hờn dỗi trẻ con này khiến chàng chột nhớ đến một vài chuyện đã bị phủ bụi.

Từng có một lần, A Vũ cũng bướng bỉnh như thế, làm nũng nói, Tiêu Kỳ, chàng kể chuyện xưa cho ta nghe, ta sẽ ngủ ngay!

Khi ấy nàng mới hai mươi, còn trẻ hơn Tầm nhi bây giờ.

Chỉ ở trước mặt chàng, nàng mới để lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu, lúc nào cũng cuốn lấy chàng, bắt chàng kể chuyện ngày xưa, thích nghe chàng nói

kinh nghiệm chinh chiến, nghe những chuyện lý thú lúc chàng niên thiếu mà chàng không muốn kể... Nàng nói, nàng muốn hiểu nhiều hơn về chàng.

Chàng nghiêng đầu, không dám nhìn đôi mắt như vậy, không dám mơ tưởng ngày xưa.

“Lục y là bài ca dao một nam tử hoài niệm thê tử”, chàng từ từ nói, đưa tay vuốt ve hoa văn rồng trên áo bào, nhẹ cười.

“Lục hề y hề, lục y hoàng lý. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ dĩ! Lục hề y hề, lục y hoàng thường. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ vong!

Lục hề ti hề, nữ sở trị hề. Ngã tư cổ nhân, tử vô vi hề! Hi hề khích hề, thê kỳ dĩ phong. Ngã tư cổ nhân, thực hoạch ngã tâm!”.

Bốn bài “Lục y”.

Giọng chàng trầm thấp nghẹn ngào, từng tiếng, từng chữ đều đau xé gan xé ruột.

“Phụ hoàng mãi mãi không quên được mẫu hậu, mãi mãi không đón nhận ai khác sao?”, Thừa Thái Công chúa cười tự mỉa, cúi đầu hỏi.

Tiêu Kỳ không trả lời, ngần ngừ một lúc lâu, lẩm bẫm nói: “Tấm nhi, con nhìn xem, mọi thứ trong điện Hàm Chương vẫn còn nguyên... Nàng vẫn còn ở nơi đây, chưa từng rời đi”.

Đúng vậy, dù mẫu hậu mất đi, bóng dáng người mãi còn lưu lại trong cung đình, trong lòng phụ hoàng, đâu đâu cũng có.

Thừa Thái Công chúa yên lặng khom người với Tiêu Kỳ, “Thỉnh phụ hoàng bảo trọng, nhớ uống thuốc”.

“Trẫm biết rồi”, Tiêu Kỳ nhẹ gật đầu.

“Nhi thần vẫn còn một chuyện, mong phụ hoàng ân chuẩn”, nàng vừa nói vừa hạ bái, hành đại lễ.

Tiêu Kỳ cười, “Chuyện gì mà cần trình trọng như thế?”.

Thừa Thái Công chúa gằn từng chữ, “Nhi thần muốn gả cho Trường An Hầu, mong phụ hoàng tứ hôn”.

Ngày hai mươi chín tháng tư, ban thánh chỉ gả Thừa Thái Công chúa cho Trường An Hầu, đợi khai hoàn thì lập tức thành thân.

Chuyện mừng này làm chấn động kinh thành.

Hoàng thất bao lâu nay chưa có niềm vui hôn lễ.

Mỗi người đều không ngừng thở than cho mối lương duyên này, lại ca tụng Thừa Thái Công chúa có hiếu.

Phụ hoàng rất vui, nhưng người vui nhất là Việt cô cô và Triệt nhi.

Triệt nhi nói, rốt cuộc hoàng tử cũng đã bị gả đi, sau này không còn ai cảm ràm nó nữa.

Việt cô cô thậm chí vui đến mức chảy nước mắt, “Thừa Thái Công chúa gặp được lương nhân, Hoàng hậu trên trời có linh sẽ chúc phúc cho người”.

Tây cương đã định, Trường An Hầu khai hoàn về triều.

Ngày ba tháng năm, trời quang không mây.

Một tin quân báo nhanh chóng được đưa về cung từ ba trăm dặm xa xôi.

Thừa Thái Công chúa ngà say bị gọi tới ngự thư phòng.

Tóc mây buông lỏng, quần áo vẫn còn mùi rượu, Thừa Thái Công chúa mơ màng bước vào điện.

Tiêu Kỳ chấp tay đứng ở cửa, tóc mai như sương, thân hình hiên ngang lúc này hơi cứng ngắc.

Chàng chậm rãi xoay người lại, nhìn Thừa Thái Công chúa.

“Phụ hoàng cho đòi nhi thần có chuyện gì chẳng?”, nàng nhẹ cười, sau này lấy chồng rồi sẽ không được làm nũng với phụ hoàng nữa.

Tiêu Kỳ đưa tay nắm lấy vai nàng, lẳng lặng ôm nàng vào lòng.

Trong khoảnh khắc này, vị Đế vương khai quốc uy nghiêm chỉ còn là một phụ thân đau lòng thương con.

Thừa Thái Công chúa sững người, để mặc cho phụ hoàng ôm mình, quên mất mình phải nói gì, nên làm gì...

Phụ hoàng, lần đầu tiên, ôm nàng.

Tuy là kể từ khi nhận nuôi nàng đến nay đã được hơn mười năm, đây là lần đầu tiên người ôm nàng.

Dù là tình cha, ước nguyện của nàng cũng đã trọn.

Thừa Thái Công chúa run rẩy nhắm mắt lại, cơ hồ quên mất hết thầy, chỉ muốn phụ hoàng mãi ôm mình như thế.

“Tấm nhi, phụ hoàng xin lỗi con”, giọng phụ hoàng bi thống, “Tiểu Hòa, không thể trở lại”.

Nàng còn đang chìm trong mê say, không nghe hiểu lời phụ hoàng, kinh ngạc hỏi, “Tiểu Hòa ca ca muốn đi đâu?”.

Tiêu Kỳ nhìn nàng thật sâu, nói từng chữ từng chữ, “Da ngựa bọc thây, núi xanh chôn xương”.

Bên tai ầm một tiếng, nàng kinh ngạc nhìn phụ hoàng, nghe tám chữ phụ hoàng nói ra.

Bỗng nhiên, trời đất như xoay vần.

Trước mắt hiện ra thân ảnh thiếu niên áo trắng, nụ cười ấm áp của huynh ấy...

Huynh ấy nói, lần này đi tây cương, không làm nên công lao sự nghiệp sẽ không quay về gặp nàng.

Tiểu Hòa ca ca, huynh lừa ta.

Cuối cùng, ta cũng bỏ lỡ huynh.

Tướng quân tây chinh Tạ Tiểu Hòa tại trận quyết chiến thành Cúc đã độc thân xông vào trận địa địch, chém chủ soái địch, thắng trận, người bị thương nặng chín chỗ, mang thương thế về kinh, trên đường đi thân thể chuyển biến xấu, ba ngày trước đã qua đời ở quận An Tây.

Triều dã chấn động, quần thần buồn thương.

Ngày linh cữu Trường An Hầu vào thành, Hoàng thượng đích thân dẫn Thái tử ra đón, làm lễ tế anh linh.

Thừa Thái Công chúa lấy thân phận thân nhân đỡ linh cữu vào thành.

Vĩnh lặng.

Không có nghi trượng hộ vệ, chỉ có một chiếc xe loan lặng lẽ hiện ra trong sương sớm.

Thừa Thái Công chúa mặc quần áo trắng chậm rãi bước xuống xa giá, tóc búi cài trâm ngọc, trên người không còn trang sức nào nữa.

“Đây là Vĩnh lăng sao?”, nàng ngửa đầu lặng ngẫm lặng tẫm Hoàng gia rộng rãi trước mắt.

Thị nữ phía sau kính hô, “Hoàng lăng thật rộng lớn!”.

Hoàng lăng dựa vào núi, rộng hơn mười dặm, đập vào mắt là một rừng bách um tùm, đồng cỏ bát ngát, hùng hồn mệnh mông.

Đường đi trước lăng rộng mấy trượng, thẳng tắp thông lên đại điện. Hai bên đường là tượng đá linh thú khổng lồ, phía đông là thiên lộc, phía tây là kỳ lân. Thiên lộc há miệng mở to mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi cánh dài cuộn cuộn như mây. Kỳ lân đối diện với thiên lộc, ý là Hoàng đế vâng mệnh trời, thiên uy cao nhất.

Hoàng gia thiên uy, kinh động tứ phương – cũng chỉ có nơi như thế mới xứng để cho một đôi Đế hậu khai quốc yên nghỉ.

Nơi này, mẫu hậu an nghỉ, một vị hồng nhan là truyền kỳ thiên cổ an nghỉ.

Nhìn Hoàng lăng rộng rãi, Thừa Thái Công chúa xúc động mỉm cười, trong lòng cuối cùng cũng có cảm giác bình tĩnh.

Chưa gả đã cô quả, ai yêu ai, ai đợi ai... chung quy chạy không thoát vận mệnh trên người.

Trong cung nơi nơi thương tình, không còn là nhà nữa.

Nàng mệt mỏi, mà thế gian này không có nơi để nàng nương tựa.

Trước kia bi thương, cơ khổ, luôn có mẫu hậu ở bên, luôn có người hiểu nàng.

Có lẽ tới Hoàng lăng làm bạn với mẫu hậu mới giúp nàng có được chút bình tâm.

Phụ hoàng phá lệ cho phép nàng vào địa cung.

Nàng từng tưởng tượng rất nhiều, địa cung của mẫu hậu sẽ huy hoàng bậc nào, tràn ngập sắc màu.

Nhưng đến lúc chân chính đặt chân vào, chín chín tám mươi một ngọn đèn nhỏ chiếu sáng, nàng lại không dám tin vào đôi mắt mình.

Trong chính điện địa cung không có cung thất hoa mỹ mà nàng nghĩ.

Chỉ có một căn phòng tinh xảo, trước cửa có vườn hoa, con đường nhỏ, cây cầu cong cong... Hẳn là ngôi nhà của một hộ dân thường.

Phỉ thúy chạm thành trúc xanh, mã não khảm thành thược dược, lụa làm lá, giọt sương là trần châu.

Khéo léo tuyệt vời, cầm tú phồn hoa, giống như Kính Ý Hoàng hậu an nghỉ trong đó, hồng nhan không già. Cảnh sắc vẫn vậy, cho dù thiên thu vạn tuế, bao lần bãi bể nương dâu, chỉ đợi người đó trăm tuổi đến sống chung.

Nơi đây, không còn phân tranh, cô tịch, biệt ly, chỉ có hai người vĩnh hằng.

Phụ lục:

Lục hề y hề, lục y hoàng lý. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ dĩ!

Lục hề y hề, lục y hoàng thường. Tâm chi ưu hĩ, hạt duy kỳ vong!

Lục hề ti hề, nữ sở trị hề. Ngã tư cố nhân, tỷ vô vi hề!

Hi hề khích hề, thê kỳ dĩ phong. Ngã tư cố nhân, thực hoạch ngã tâm!

Dịch nghĩa:

Y phục xanh biếc, lót trong màu vàng. Cầm y phục người vợ đã mất lên nhìn, không thể nào quên những tháng ngày lúc thê tử còn sống, bi thương cũng không bao giờ nguôi. Tỉ mỉ nhìn một đường chỉ trên y phục, mỗi một mũi kim đều là tình yêu thấm thiết dành cho thê tử. Thê tử trước kia từng khuyên nhủ, bảo ta đừng quên chăm lo cho mình. Nghĩ tới những điều ấy, lòng quặn đau. Trời chuyển rét ta vẫn mặc y phục ngày hè. Lúc thê tử còn sống, bốn mùa đều là thê tử quan tâm làm y phục cho thay, sau khi thê tử qua đời, ta không còn có thói quen quan tâm mình. Gió thu xào xạc thổi, gợi lên nỗi bi ai vô hạn khi mất đi hiền thê. Chỉ có thê tử tâm ý tương hợp với mình, bất kỳ ai cũng không thể thay thế. Nỗi nhớ nhung đau thương dành cho thê tử là vô cùng tận.

Bài này có ảnh hưởng rất lớn trong văn học xưa.

“Điệu vong thi” (Bài thơ thương nhớ người vợ đã mất) của Phan Nhạc rất nổi danh, thực ra cách viết chịu ảnh hưởng của “Lục y”.

Toàn văn hoàn.